

Giới thiệu Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào

Thể loại: hiện đại, đô thị, trừ ma bắt quái, HE.

Số chương: 114 chương + 8 ngoại truyện

Tên khác: Nhóc Con Đùng Lâm Anh Động Tâm

Editor: Vân Vân

Thời gian gần đây có rất nhiều tin tức được lan truyền rộng rãi đều xoay quanh ở Đề Đô.

Tờ báo đầu tiên lại nói rằng: Đứa con gái của nhà thị trưởng Trần trước đây đã từng bị lừa bán đã tìm được về, nghe nói bị bán đến nơi núi sâu hẻo lánh (thâm sơn cùng cốc), sống rất cực khổ.

Tờ báo thứ hai: Nghe nói con gái nhà thị trưởng Trần là đồ ngốc, hàng ngày đều nói mình trông thấy ma.

Tờ báo thứ ba: Nghe nói con gái nhà thị trưởng Trần cưỡng hôn Tam công tử nhà bộ trưởng Lâu (về mặt của mọi người đều hoảng sợ: Lâu Minh mà cũng dám chọc!!!)

Trần Ngự đem Lâu Minh đè trên ghế sofa hôn một hồi lâu.

Trần Ngự hỏi “Cảm giác có tốt hơn chút nào không?”

Lâu Minh nheo mắt lại “Nhóc con, đừng làm anh phải động tâm”

Mặt Trần Ngự ngơ ngác --- Tôi chỉ đang cứu anh mà thôi.

Tác giả tóm tắt: Khi Trần Ngự năm tuổi bị bọn bắt cóc buôn người lừa bán đến vùng núi, ông nội nhận nuôi cô là một người có năng lực rất thần thông (thần côn), một lòng muốn Trần Ngự kế thừa bí kíp của ông để trở thành bà đồng nhưng Trần Ngự chỉ một lòng muốn học hành đàng hoàng, muốn cố gắng học thật giỏi để vào đại học thoát khỏi vùng núi nghèo. Khi Trần Ngự thi lên đại học thì cha mẹ ruột của cô tìm thấy cô. Lúc này cô mới biết được thân phận thực sự của mình, vất vả nhọc nhằn vài chục năm đọc sách, Trần Ngự rất muốn nói rằng: sớm biết thế cô sẽ cố gắng học ông nội làm sao để đuổi yêu ma quỷ quái đi.

Đây là câu chuyện về một cô gái cố gắng học tập thi lên đại học mới biết so với học đại học thì biết bắt ma còn dễ kiếm được tiền hơn, vừa bắt ma vừa trừ chọc nam chính.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thành phố quả nhiên là một nơi rất nguy hiểm

Tỉnh Thanh Sơn là tỉnh có diện tích rừng lớn nhất cả nước, bởi vì đây là tỉnh biên giới nên rừng và núi chiếm đa số diện tích. Môi trường tự nhiên phức tạp, đường sá khó khăn lại thêm diện tích lớn, nên Thanh Sơn cũng là tỉnh có mức độ chênh lệch giàu nghèo lớn nhất cả nước.

Sâu trong vùng núi hùng vĩ, đồ sộ là một thôn xóm nghèo nàn lạc hậu, ở nơi này có những thế hệ cả đời đều không ra khỏi núi lớn trước mặt thôn, bởi vì đường núi rất gấp ghe, đi ra được bên ngoài là chuyện vô cùng khó khăn.

Trần Ngự là một đứa bé miền núi điển hình, từ nhỏ ước mơ của cô là được học hành như trường thôn, học thật giỏi, mỗi ngày một tốt hơn, sau đó thi đậu một trường đại học thật tốt để có thể đi ra khỏi núi. Mặc dù ông lão thần côn nhận nuôi cô vẫn luôn nói với cô là, cho dù cô không cần cố gắng học tập như thế, khi thời điểm chín muồi đến cô vẫn có thể rời khỏi vùng núi này. Nhưng Trần Ngự tin rằng đây đều là những điều không có thật mà ông lão dụ dỗ cô để cô từ bỏ việc giành thời gian cho học tập, cùng ông ra ngoài học bắt ma bắt quỷ.

** Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác, hay gọi là thầy đồng, bà đồng.*

không sai, Trần Ngự chính là một đứa trẻ cô nhi (mồ côi), theo như ông lão thần côn đã nuôi dưỡng cô, mười lăm năm trước ông vô tình nhặt được cô ở một nơi nào đó dưới chân núi. Khi ông nhặt được cô, ba hồn của Trần Ngự đã bị mất hai hồn, gần như là tắt thở rồi. May mắn được ông sử dụng chiêu pháp gọi hồn trở về, Trần Ngự mới có thể khỏe mạnh sống đến bây giờ.

Đối với điều này, trước khi bảy tuổi, Trần Ngự là tin tưởng một cách mù quáng, nhưng sau khi cô bảy tuổi, cô không thể không tin. Dù sao, sau khi mở mắt âm dương, ngay cả hồn ma quỷ quái cô đều đã thấy, còn dám nói ông lão là phong kiến mê tín thì thật sự là quá không thành thật rồi.

· Mất âm dương: theo quan điểm của khoa học tâm linh, người có mất âm dương có thể nhìn thấy hồn ma, cõi âm.

Bất kể nói thế nào, vừng vàng kiên định con đường đọc sách mới là đường ra duy nhất của bạn học Trần Ngu, cuối cùng cô cũng đạt được nguyện vọng khi nhận được thông báo trúng tuyển của trường đại học. Giờ phút này, Trần Ngu vô cùng kích động, thề son sắt với trường thôn là “Trường thôn, thôn Đại Mộc nuôi dưỡng con, sau này con có sự nghiệp, kiếm được tiền, con nhất định sẽ vì quê hương xây cầu sửa đường, cống hiến một phần sức lực vì thôn ta.”

Lập tức trường thôn vô cùng vui mừng, nước mắt vui mừng (lệ nóng doanh tròng), nắm chặt tay Trần Ngu mà sụt khóc to lên, liên tục nói “Con ngoan, đi rồi phải nhớ đến quê hương nghe con.”

“Đọc sách thì làm được cái gì, nếu con học được chút bản lĩnh của ông, ra ngoài lăn lộn mấy năm thì một mình con kiếm tiền sửa đường cho thôn là dư dả.” Lão thần côn gõ gõ đầu thuốc, vừa hừ hừ nói lấy.

“Ông lợi hại như vậy, sao mấy chục năm rồi con không thấy ông sửa đường.” Mỗi lần lão thần côn nói khoác bản lĩnh bắt ma của ông có thể kiếm được nhiều tiền, Trần Ngu sẽ liền đối đáp với ông như vậy.

Dù sao một lần bắt ma ông chỉ thu người ta một trăm đồng, năm nào tháng nào ông mới phát tài được đây. Học phí cô học đại học còn do cô phải xin giấy chứng nhận thôn nghèo để xin vay vốn học tập đây này.

Trần Ngu hỏi mượn trường thôn chiếc xe gắn máy duy nhất trong thôn, vất vả vào thôn xin cấp giấy chứng minh, khi về đến nhà chợt phát hiện trong sân nhà mình đứng chập người.

“Khách đến rồi ạ?” Trần Ngu cười đi vào sân, coi những người này là những người có tiền nghe danh ông lão tìm đến nhờ đuổi ma.

“Em là Trần Ngu?” một người thanh niên lạnh lùng, ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm vào Trần Ngu.

Trần Ngu bị anh ta nhìn có chút không thoải mái, trừng mắt nhìn lại anh ta “Là tôi, sao vậy?”

Sắc mặt người thanh niên nháy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức im lặng một hồi mới lên tiếng một lần nữa “anh là Trần Dương, là anh trai của em.”

“...”

Khoảng khắc biết thân thể của mình, cả người Trần Ngu đều ngổn ngang. Nghĩ mà xem, nếu như một người từ nhỏ đã có ước mơ được đến thành Rome, kết quả cô nỗ lực phấn đấu mấy chục năm, còn chưa cảm được vé xe lửa trong tay, đã có người đến nói với cô, thực ra nhà cô ở ngay tại thành Rome, cô sẽ có cảm giác gì?

Thiệt thòi mà! Thiệt thòi thật lớn mà!

Nhớ đến khi cô học tiểu học, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã phải rời giường, trèo đèo lội suối, leo qua hai ba hòn núi lớn nhỏ mới đến được trường. Nhớ đến mỗi kì nghỉ đông, nghỉ hè, ban ngày hay đêm tối đều đi theo lão thần côn bắt ma còn phải mang theo bài tập làm bài chăm chỉ. Nhớ đến khi cô thi tốt nghiệp trung học, mang theo khí thế ‘không thành công thì cũng thành nhân’, thực sự là càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng chua xót.

cô đây là tội gì ...

“Ông đã sớm nói với con rồi, khi thời điểm đến, tự nhiên con sẽ rời khỏi thôn thôi.” Khi rời khỏi thôn Đại Mộc, lão thần côn lấy bao vải bên người đưa cho Trần Ngu.

“Ông nội ...” Bình thường có bao nhiêu ghét bỏ lão thần côn thì lúc này Trần Ngu có bấy nhiêu sự lưu luyến.

“Đừng có khóc lóc vờ vịt.” Ông lão đem túi vải nhét vào lòng Trần Ngu “Những thứ này ông không cần dùng, con mang theo đi.”

“Ông vẫn không từ bỏ ý định, muốn con kế thừa sự nghiệp của ông ạ?” Trần Ngu nhìn đồ vật trong túi.

“Ba con là thị trưởng đó, ông làm sao mà dám chứ.” Ông lão tức giận nói “Lúc trước, khi nhặt được con về, con đã bị mất đi hai hồn, thời gian bị mất cũng khá dài nên thể chất của con có chút thay đổi. Ông để con tu luyện huyền học (khoa học huyền bí, tâm linh) với ông là để tăng cường thể chất cho con. không ngờ là con lại có năng khiếu bắt ma như vậy, chính mình mở được mắt âm dương.”

“Lúc đầu ông nghĩ, con học được cũng tốt, tối thiểu là ra cửa cũng có cái nghề để kiếm ăn.”

Trần Ngu hoài nghi nhìn ông lão, dường như muốn nói, giờ này mà ông còn muốn gặt con.

“Ông lừa con lúc nào.” Ông lão tức giận đến mức dựng râu tròng mắt “Lúc ta còn trẻ, người khác muốn mời ta đi đuổi ma, không có mấy trăm vạn thì đừng nghĩ đến chuyện gặp mặt ta.”

Về mặt Trần Ngu ‘dù sao con cũng đâu kiếm được, ông nói sao thì vậy đi’.

“Được rồi, được rồi.” Ông lão không muốn giải thích nữa “Ba con là thị trưởng, chắc là sau này con cũng không thiếu tiền. Chỉ là dù sao con

cũng đã nhập môn, yêu mà quý quái ở thành phố so với ở nông thôn thì mạnh hơn rất nhiều, những thứ này ông cho con để phòng thân, không dùng đến đương nhiên là tốt nhất.”

“Cái la bàn này ông cũng bỏ được luôn sao?” Trần Ngu từ trong túi lấy ra cái la bàn to bằng bàn tay, cô biết cái la bàn này chính là bảo bối của ông lão.

“không muốn thì thôi.” Ông lão làm bộ muốn lấy trở về.

Tay Trần Ngu lập tức rút về.

Ông lão cũng không giành lấy mà tiếp tục dặn dò “Cái la bàn này là linh vật đó (vật có linh hồn), khi mà con còn chưa sử dụng có thuần thực thì đừng có sử dụng nó ở bên ngoài, sẽ dễ dàng bị mất.”

“Mất? Nó có chân chạy đi ạ.” Trần Ngu lơ đãng nói.

“Đến lúc đó con sẽ biết.”

Ông lão còn dặn dò thêm một chút nhưng Trần Dương – anh ruột của cô nhóc đến, lễ phép khách sáo nói “thật ngại quá, nhưng nếu không đi bây giờ, trời tối thì không xuống núi kịp.”

Thôn Đại Mộc ở sâu trong dãy núi, đường đi quanh co uốn lượn, hơn nữa chỉ có thể đi xe máy, xe hơi không thể đi vào được. Lần này Trần Dương vào thôn Đại Mộc là sử dụng xe máy, tốc độ không thể nhanh bằng xe hơi, anh sợ đi trễ sẽ bị kẹt lại giữa núi.

Ông lão gật gù đầu, nhìn Trần Ngu, cuối cùng nói “Ở bên trong ông còn để một bức thư, khi nào đến nhà con thì con mở ra đọc.”

“Ông nội ...” Trần Ngu ôm chặt ông lão thần côn mà mình đã sống dựa mười mấy năm qua.

“Được rồi, đừng khóc, con đi đi.” Mặt ông lão cũng vô cùng quyến luyến.

“Khi nào được nghỉ hè con sẽ về thăm ông.” Trần Ngu đảm bảo nói.

==

một ngày sau, tại khu tập thể bộ đội nào đó ở Đé Đô, nhà họ Trần.

“Ba là Trần Kiến Huân, là ba ruột của con.” trên khuôn mặt cương nghị của người đàn ông có xuất hiện chút mềm mại, hiền hòa, từ sự cương cứng trên gương mặt của ông có thể nhìn ra ông không thường có loại biểu cảm này.

“Con ... Con là Trần Ngu.” Trần Ngu không tự chủ được có chút lo lắng.

“Con nên gọi ba là ba.” Thị trưởng Trần nhắc nhở.

“... Ba.” Trần Ngu do dự một chút rồi kêu.

“Ừ.” Thị trưởng Trần gật nhẹ đầu, gương mặt từ trước đến nay không có biểu lộ cảm xúc gì, cuối cùng cũng có chút vui mừng “Hoan nghênh con đã về nhà.”

Trần Ngu xấu hổ cười nhẹ với ông.

“Mẹ là mẹ con.” Từ khi Trần Ngu vào cửa, ánh mắt vẫn dán vào con gái-mẹ Trần, không kịp chờ đợi mà tự giới thiệu mình.

“Mẹ.” Tiếng ba đã kêu được, tiếng mẹ càng kêu dễ dàng hơn nhiều.

“Ồi!” Mẹ Trần nghẹn ngào đáp lại, nước mắt suýt chút nữa thì rơi xuống, nắm chắc tay con gái không thả.

Trần Ngu không ngờ mẹ Trần lại khóc đau lòng như vậy, liền không biết phải an ủi bà như thế nào, chỉ có thể nhìn người mà mình tiếp xúc lâu nhất- anh trai Trần Dương.

“Mẹ, em gái đã ngồi máy bay cả ngày, chắc là rất mệt mỏi, mẹ để em lên nghỉ ngơi trước đi.” Kỳ thật ba con nhà họ Trần cũng không chịu nổi giọng nghẹn ngào của mẹ Trần.

“Đúng thế, đúng thế, em con chắc là mệt lắm rồi, để em con lên lầu nghỉ ngơi trước đã. Để mẹ dắt em đi.” Mẹ Trần lập tức ngừng khóc, tự mình mang con gái lên lầu nghỉ ngơi.

Trải qua cuộc gặp mặt nhận người thân ngắn gọn, một mình ngồi trong phòng – Trần Ngu thở phào một hơi, một chút buồn ngủ cũng không có. cô biết bây giờ ba người đang ngồi dưới lầu nói chuyện về cô, kỳ thật trong đầu cô cũng rối như mớ bòng bong. Trần Ngu cũng không biết phải chung sống với ba người thân bỗng nhiên xuất hiện của mình như thế nào.

Trần Ngu ngồi phát ngốc một lúc lâu, nhớ đến lá thư ông lão thần côn đã nói đến, lấy cái túi tìm kiếm. Trần Ngu tiện tay đem la bàn, hộp mực đỏ,

cùng một đồng giấy vàng dùng để vẽ bùa trong túi đặt lên bàn, sau đó cô nhìn thấy lá thư để lẫn trong mớ giấy vàng, đang muốn mở ra xem thì thấy la bàn ở trên bàn bỗng lóe lên một cái.

“A.” Trần Ngu đặt lá thư trong tay xuống, cầm la bàn xem xét “Lúc này có phải nó lóe sáng lên một cái không ta?”

Dường như muốn đáp lại thắc mắc của Trần Ngu, la bàn lại lóe sáng một cái nữa, một luồng ánh sáng nhàn nhạt từ phía trong la bàn tỏa ra xung quanh.

“Mày phát hiện ở đây có đồ gì không sạch sẽ sao?” Trần Ngu không cảm giác được xung quanh có hơi thở (khí tức) không tốt nào, cũng không nhìn thấy linh hồn (quỷ hồn) lang thang nào. không những thế, tòa nhà này còn có phong thủy rất tốt, trong không khí còn phảng phất có linh khí (không khí linh thiên, thần kỳ).

“Vù!”

La bàn bỗng nhiên chấn động, kim đồng hồ chuyển động, chỉ về hướng bắc, mắt Trần Ngu run lên, nhìn về hướng kim đồng hồ chỉ, đi đến bên cửa sổ, nhìn về hướng bắc.

“không có cái gì mà, rốt cuộc là mày phát hiện ra cái gì vậy?” Trần Ngu nhìn một lúc, không phát hiện điều gì bất thường.

“Vù!” một tiếng nữa.

La bàn trong tay bỗng nhiên chuyển động, không chịu khống chế của cô, Trần Ngu không để phòng la bàn tuột khỏi tay, nó lập tức từ cửa sổ bay ra ngoài.

“Mẹ nó ... thật sự mày có thể tự chạy đi sao.” Trần Ngu nhìn về phương hướng la bàn bay đi, đứng ở cửa sổ do dự mười giây, sau đó quả quyết nhảy cửa sổ đuổi theo.

Trần Ngu theo khí tức của la bàn đuổi theo đến một nơi vắng vẻ trong khu tập thể bộ đội, nhìn thấy một tòa nhà tỏa ra linh khí dày đặc. Cuối cùng Trần Ngu cũng biết la bàn chạy đến đây làm cái gì, thì ra không phải là phát hiện đồ vật không tốt mà là phát hiện đồ vật tốt, chạy đến đây ăn trộm linh khí.

Trần Ngu hơi chần chừ, đi đến trước cửa của ngôi nhà, gõ nhẹ lên cửa. Trong chốc lát, cửa nhà mở ra, một người đàn ông mặc âu phục đi giày da, trên người tỏa ra khí thế hung ác (sát khí) đứng ở cửa nhìn Trần Ngu.

Sát khí thật nặng, lần đầu tiên Trần Ngu gặp một người có sát khí nặng như vậy, chân mày không tự chủ mà nhíu lại.

“Tìm ai?” Người đàn ông hỏi.

“A, thật ngại quá, tôi có làm rơi đồ ở sân nhà anh, tôi có thể vào nhặt được không?” Trần Ngu cười hỏi.

“Ở đây không có đồ của cô đâu.” Người đàn ông đóng sập cửa lại.

“...” Trần Ngu tiếp tục gõ cửa.

Mở cửa vẫn là người đàn ông vừa nãy, anh ta thấy Trần Ngu thì nhướng mày “Chuyện gì nữa?”

“Thực sự là tôi làm rơi một vật ở đây, một cái la bàn, lớn bằng chừng này, vừa mới rơi vào, anh để cho tôi vào tìm một chút thôi. Nếu anh không yên tâm thì đi theo tôi cũng được.” Trần Ngu giải thích một lần nữa.

“Mời cô đi đi cho!” Người đàn ông lộ vẻ không kiên nhẫn, khép cửa lại một lần nữa.

Trần Ngu nhìn đồng hồ, phát hiện đã đến giờ ăn cơm tối, nhất định cô phải về nhà trước giờ ăn cơm tối, không thể ngày đầu tiên về nhà mà cô chơi trò mất tích được.

Trần Ngu đi dạo xung quanh một vòng, không thấy người nào khác, trong lòng mặc niệm câu, cô cũng là bất đắc dĩ. cô vén tay áo lên, xoay người một cái liền trèo vào. Vào trong sân, theo khí tức của la bàn, rất nhanh Trần Ngu thấy chiếc la bàn đang trên một phiến đá, hấp thụ linh khí, cô cầm lên rồi định dingay, quay đầu lại thì đối mặt với hai khẩu súng ngắn.

Trần Ngu rất tự giác giơ hai tay lên.

Trong lòng thầm nghĩ, ông nội nói đúng là không sai, thành phố quả thật là một nơi nguy hiểm.

Cách một bức tường, trong phòng khách, Lâu Minh liếc nhìn ngoài cửa, hỏi “Bên ngoài có chuyện gì?”

“Có người leo tường trèo vào sân ạ!” Hà Thất – trợ lý của Lâu Minh báo cáo.

Lâu Minh có chút ngỡ ngàng, hỏi “Đó là ai?”

“Là con gái nhà thị trưởng Trần mới tìm về được, Trần Ngu.” Hà Thất đáp.

=====

Edior nhắn gửi: vì truyện này có các tình tiết bắt ma nên sử dụng nhiều từ hán việt, trong bản edit mình sẽ để nguyên từ hán việt nha, để ngắn gọn và hay hơn chứ diễn giải ra thì câu văn lủng củng lắm. Từ nào có từ thuần Việt hay thay thế thì mình sẽ để từ thuần Việt.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xin hãy gọi con là Tây Thi

“cô nhóc nhà họ Trần mất tích mười mấy năm trước à?” Lâu Minh nhíu mày.

“Vâng, cô ta bị bọn buôn người lừa bán đi.” Vì bảo vệ an toàn cho Lâu Minh, Hà Thất đều điều tra hết những việc, những người trong khu tập thể, kể cả chuyện nhà họ Trần mới tìm được Trần Ngự về “cô ta bị bán đến một thôn nghèo hẻo lánh ở tỉnh Thanh Sơn, hai ngày trước Trần Đại thiếu mới đón trở về.”

“Bị lừa bán đi?” Lâu Minh không tự chủ nhíu nhíu mày, nếu như hỏi trên đời này loại người nào làm cho người ta căm thù đến tận xương tủy thì bọn buôn người chính là một trong những loại người đó.

Lâu Minh thả tạp chí đang đọc dở trên tay xuống, đứng lên đi đến bên cửa sổ, vén màn cửa sổ lên nhìn ra ngoài. Chỉ thấy một dáng người vô cùng gầy gò, nhỏ bé, mái tóc cột đuôi ngựa lỏng lẻo phía sau, hai tay giơ lên, đưa lưng về phía anh.

“Tôi ... tôi thật sự là đến nhặt đồ làm rơi, anh nhìn đồ còn trong tay tôi nè, tôi ... tôi thật sự không phải là người xấu đâu.” Giọng nói Trần Ngự run rẩy, cố gắng giải thích.

đã lớn đến chừng này, ma quỷ cô đã gặp qua không ít, nhưng súng thì cô chưa gặp đâu, muốn hù chết người ta mà, ô ô ô ...

Lâu Minh nhíu mày rồi nói “nói mấy câu kia để súng xuống đi, đừng dọa con gái nhà người ta.”

“Vâng.” Hà Thất nói vào tai nghe mấy câu, ngoài cửa sổ, hai bảo vệ lập tức bỏ súng xuống. Lúc này, phòng điều khiển bên cạnh cũng coi video giám sát kiểm tra lời nói của Trần Ngự, phát hiện mười phút trước đúng là có một vật thể bất minh rơi vào trong sân, chính là cái la bàn Trần Ngự đang cầm trên tay.

“Kiểm tra rõ ràng chưa?” Lâu Minh hỏi.

“Vâng, đã kiểm tra xong. Đúng là Trần tiểu thư vào sân để nhặt đồ.” Hà Thất trả lời.

“Vậy cậu thả cô ấy ra ngay đi.” Lâu Minh thả màn cửa xuống, đi về ghế sa lon ngồi.

“Vâng, để em cho Trương Võ đưa cô ấy về.” Hà Thất cầm tai nghe chuẩn bị phân công.

“không cần đâu, đưa cô ấy ra ngoài rồi để tự cô ấy về.” không biết Lâu Minh nghĩ đến điều gì mà lên tiếng nói.

“Tam thiếu, em thấy chuyện này vẫn nên để thị trưởng Trần biết một chút mới được.” Hà Thất nhắc nhở, dù sao tòa nhà này là khu vực cấm ở khu tập thể bộ đội, Trần Ngự vô cớ xâm phạm lần này, bọn họ có thể thả cô đi nhưng nếu có lần sau thì sẽ không may mắn như thế này đâu.

“cô ấy từ nhỏ đã bị lừa bán, mới vừa được đón về nhà, trong một hoàn cảnh hoàn toàn mới như vậy chắc chắn trong lòng cô ấy không có cảm giác an toàn. Nếu cậu cho người đưa cô ấy trở về, thị trưởng Trần biết cô ấy gặp rắc rối, chắc chắn cô nhóc này ở trong nhà càng không được tự nhiên.” Lâu Minh nói “Huống hồ vừa rồi cô nhóc cũng bị các cậu dọa một trận không nhẹ, chắc là sau này cũng không dám đến đây đâu.”

“Vâng” Hà Thất do dự một chút rồi cuối cùng quyết định nghe theo lời Tam thiếu dặn dò.

Hà Thất giao việc xong, thấy chén trà của Lâu Minh đã cạn, lấy ấm nước châm thêm vào chén.

“Trường sân của chúng ta cao bao nhiêu?” Lâu Minh đột nhiên hỏi.

Hà Thất sững sốt một chút rồi rất nhanh phản ứng lại, trả lời “Hai mét chín.”

“Cao như vậy sao.” Lâu Minh bỗng nhiên cười một tiếng “cô nhóc này có thân thủ (bản lĩnh) không tệ.”

không biết có phải là ảo giác hay không, Hà Thất luôn cảm thấy Lâu tam thiếu có cảm tình khó hiểu đối với con gái nhỏ nhà họ Trần. Mà điều anh ta suy đoán này, rất nhanh liền được chứng thực.

==

Khi bị súng chĩa vào người, Trần Ngu cảm thấy lần này mình không đổ máu ở đây thì chắc cũng phải bị lột da, cô đang nghĩ ngợi có cần hét lên thông báo ba cô là thị trưởng, tranh thủ giành lấy cơ hội sống sót hay không, vậy mà đối phương chỉ cảnh cáo cô một chút rồi thả cô đi.

Trần Ngu dùng tay che trái tim nhỏ của mình, dùng ba giây để xác định cô vẫn còn sống khỏe mạnh, vất chân lên cỏ chạy nhanh về nhà.

Thuần thực leo cây, leo tường, một lần nữa trở lại phòng ngủ trên lầu hai, vừa mới ngồi xuống một lát thì có tiếng gõ cửa.

“Ai ... ai đó?” Trần Ngu chột dạ hỏi

“anh đây.” Giọng nói của Trần Dương từ ngoài truyền vào.

“Dạ ... dạ”. Trần Ngu vội vàng đứng lên mở cửa, miệng toe toét cười ngây ngô nhìn anh trai nhà mình.

Trần Dương thấy em gái mình cả đầu đầy mồ hôi, nghi ngờ hỏi “Sao đầu toàn mồ hôi thế này?”

“A?” Trần Ngu hốt hoảng đưa tay xoa xoa mặt, cười gượng “Nóng ... nóng quá ạ.”

“Em không mở điều hòa sao?” Trần Dương lúc này mới để ý, trong phòng Trần Ngu rất oi bức. Thời tiết tháng tám chính là thời điểm nóng nhất ở Đê Đô, cho dù đã chạng vạng tối nhưng vẫn còn rất oi nồng.

Trần Dương đi vào phòng, cầm lấy điều khiển giúp Trần Ngu mở điều hòa không khí. anh biết nhiều đứa nhỏ miền núi đến thành phố đều rất tiết kiệm nên cũng coi Trần Ngu vì lý do này cho nên mới không mở điều hòa. anh muốn nói gì đó nhưng lại sợ tổn thương lòng tự trọng của em gái, do dự một chút rồi chỉ nói “Trong thành phố mùa hè rất nóng, khi em ở trong phòng thì nên mở điều hòa, nếu không sẽ rất dễ bị cảm nắng, anh và ba mẹ sẽ lo lắng.”

“Ừm, vâng, em biết rồi.” Trần Ngu căn bản không chú ý đến anh trai nhà mình đang cẩn thận từng li từng li che chở trái tim pha lê của mình.

“Vậy em đi tắm đi rồi xuống nhà ăn cơm.” Trần Dương bỏ điều khiển xuống.

“Vâng.”

Chờ Trần Dương đi, Trần Ngu thở phào một tiếng đứng tựa trên cánh cửa vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, nói thầm nguy hiểm thật.

Chờ Trần Ngu tắm rửa thay quần áo đi xuống lầu, đồ ăn trong phòng bếp đã nấu xong. Bởi vì muốn chào đón Trần Ngu, bình thường nhà họ Trần ăn uống đơn giản nhưng hôm nay cũng hiếm khi làm thêm mấy món ăn. Trong bữa ăn, mẹ Trần không ngừng gấp thức ăn vào chén cho Trần Ngu, Trần Ngu lại không nỡ từ chối, chỉ có thể cố sức vùi đầu vào ăn. Vẫn là thị trưởng Trần nhìn thấy con gái 卅, tìm chủ đề cho cả nhà nói chuyện.

“Hai ngày nữa ba cho người chuyển hộ khẩu cho con, con có muốn đổi tên khác không?” Thị trưởng Trần hỏi.

“Đổi tên? Tại sao phải đổi tên ạ?” Trần Ngu không hiểu ngẩng đầu hỏi.

“Vậy thì không cần đổi nữa, vẫn gọi con là Trần Ngu nha.” Thị trưởng Trần mặc dù muốn giữ lại cái tên của con gái mà ông đã đặt cho cô, nhưng dù sao tên ‘Trần Ngu’ con gái đã dùng quen, bây giờ đổi lại đúng là có chút bất tiện.

Mẹ Trần nghe vậy nhin không được hỏi “Tên của con là ai đặt vậy? Sao lại gọi con là Trần Ngu, vì khi nhỏ con thích ăn cá sao?” (Ngu trong tên chỉ nghĩa là cá)

“Dạ, không phải” Trần Ngu lắc đầu “Tên của con là do ông lão ... khụ ... ông nội đặt cho con. Mới đầu ông đặt theo bộ chữ Vương, Thiên bằg tên con là ‘Du’, nghĩa là ngọc tốt. Nhưng khi đi khai hộ khẩu, bác thôn trưởng viết nhầm tên con thành ‘Ngu’ trong ‘cá chép’. Đến khi ông nội phát hiện thì hộ khẩu đã làm xong rồi, ông nội lười đổi lại nên con vẫn dùng tên này đến giờ.”

鱼: ngư

瑜: du

“Ngu trong ‘cá chép’ cũng rất tốt, nghe rất hoạt bát.” Mẹ Trần cười nói.

Thị trưởng Trần cũng cười gật đầu.

“Mọi người cảm thấy hoạt bát sao?” Trong mắt Trần Ngu ánh lên vẻ nghi ngờ “Mọi người không có liên tưởng khác sao ạ?”

“Liên tưởng gì?” Mẹ Trần liếc nhìn ba Trần và con trai, về mặt hai người cũng ngơ ngác.

“Trần Ngu, trầm ngư.” Trần Ngu nhắc nhở “Bốn vị mỹ nhân cổ đại ấy ạ.”

“Tây Thi?” Trần Dương phản ứng nhanh nhất.

“Đừng không, đừng không anh.” Về mặt Trần Ngu ‘con biết ngay mọi người sẽ đoán ra được mà’ “Bởi vì thế, khi đi học, các bạn của con đều không gọi tên con mà toàn gọi con là Tây Thi hoặc là tiểu mỹ nhân, mọi người cũng có thể gọi con như vậy.”

“...” Ba người nhà họ Trần lâm vào sự im lặng kỳ lạ, vẫn là ba Trần không hổ là người có kiến thức rộng rãi, là người phản ứng nhanh nhất, cấp tốc điều chỉnh lại tâm trạng nói “Biệt danh của con thật thú vị, sau này chúng tay sẽ gọi con là Tây Thi.”

Bàn tay cầm đũa của Trần Dương khẽ run rẩy, nhìn thoáng qua em gái nhà mình mặt mũi đen nhẻm. Coi như đây là em gái ruột thịt nhà mình, Trần Dương cũng không thể trái lương tâm thuyết phục mình đây là một mỹ nhân (người đẹp) được. anh yên lặng nhìn thị trưởng Trần, dường như muốn hỏi, ba xác định kêu em là Tây Thi là không có ý châm chọc đi?

“Vâng, được ạ.” Trần Ngu vui vẻ đáp.

Vốn còn muốn nói gì đó, mẹ Trần thấy con gái rất vui vẻ, cuối cùng không nói gì thêm, gấp một miếng xương sườn bỏ vào chén cho con gái “Tây ... Tây Thi, con ăn sườn rím đi.”

“Vâng, cảm ơn mẹ.” Trần Ngu cười tủm tỉm nói cảm ơn.

Mẹ Trần nhìn con gái đen nhẻm, hốc mắt ửng đỏ, âm thầm quyết định, từ ngày mai sẽ đem con gái ra ngoài mua một bộ mỹ phẩm về, ra sức đem con gái và từ ‘người đẹp’ nhanh chóng có điểm chung.

Khi mọi người ăn cơm gần xong, người giúp việc dì Lưu bỗng nhiên đến nói “Tiên sinh, phu nhân, bên ngoài có người đến tặng quà cho tiểu thư ạ.”

“Ai vậy?” Thị trưởng Trần nghi ngờ hỏi.

“Hình như là người của Lâu Tam thiếu gia.” Dì Lưu nói.

“Tây ... em gái, em biết Lâu tam thiếu hà?” Trần Dương thực sự không thể kêu em gái là Tây Thi được.

“không, em không biết.” đang uống canh, Trần Ngu tranh thủ lắc đầu.

“Vậy tại sao Lâu Tam thiếu lại cho người mang quà sang tặng em?” Trần Dương hỏi.

Về mặt Trần Ngu cũng là ‘em không biết nữa’.

“đi ra xem một chút đi.”

Thị trưởng Trần dẫn đầu đi ra phòng khách, Trần Ngu đi theo mẹ phía sau, bước vào phòng khách thì thấy một luồng sát khí quen thuộc, Trần Ngu nói thầm một tiếng ‘không tốt rồi’. Ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy một người đàn ông mặc đồng phục, mà đồng phục này giống y đúc với đồng phục của những người đã bắt mình lúc chiều trong tòa nhà kia.

Trời muốn diệt mình sao!!!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, mình giải thích làm sao đây? Mình đi ra ngoài như thế nào, tại sao muốn ra ngoài, mình rõ ràng ngồi ở trong phòng ngủ thì đồ vật sao lại rớt trong sân nhà người khác được. Trần Ngu càng nghĩ càng cảm thấy mình không thể giải thích rõ ràng được, về mặt sống không còn gì luyến tiếc nhìn người đang ngồi ở trung tâm phòng khách-Hà Thất. Trách không được lúc chiều dễ dàng buông tha cho cô như vậy, thì ra là muốn tính sổ lúc sau.

Hà Thất tất nhiên là nhìn thấy biến đổi trên mặt Trần Ngu, trong lòng cười thầm, nghĩ đến Tam thiếu gia quả nhiên đoán không sai, cô nhóc này rất sợ thị trưởng Trần biết việc cô đã đi ra ngoài lúc chiều.

“Trợ lý Hà, anh đến đây là?” Thị trưởng Trần nhận ra Hà Thất là trợ lý bên người Lâu Tam thiếu gia.

“Thị trưởng Trần, đây là chút quà Tam thiếu sai tôi đến tặng cho Trần tiểu thư.” Hà Thất nói rồi đem con gấu bông Teddy được gói cẩn thận, đẹp đẽ đưa ra phía trước.

“Đây là?” Thị trưởng Trần hơi kinh ngạc, hỏi “Sao Tam thiếu lại nhớ đến tặng quà cho đứa nhỏ nhà tôi?”

“Tam thiếu nói lúc Trần tiểu thư còn rất nhỏ, anh ấy đã từng đồng ý tặng quà cho Trần tiểu thư. Chỉ là sau đó Trần tiểu thư mất tích, mặc dù quà Tam thiếu có lòng mua nhưng lại không thể tặng được nữa. Hôm nay vô tình Tam thiếu nghe nói Trần tiểu thư đã tìm được trở về cho nên liền nghĩ đến chuyện này. Do đó mới bảo tôi đặc biệt đến đây một chuyến để chuyển quà cho Trần tiểu thư, xem như hoàn thành lời hứa của Tam thiếu đối với tiểu thư.” Hà Thất quay người nhìn Trần Ngu đang còn ngơ ngẩn “Trần tiểu thư, Tam thiếu nói món quà này đã chuẩn bị sẵn từ mười lăm năm trước nên hơi xưa cũ, hi vọng cô bỏ qua cho.”

“không ... không sao.” Trần Ngu lo lắng đến mức nói lắp.

“Vậy mong cô nhận cho.” Hà Thất cười đem món quà đưa cho Trần Ngu.

Trần Ngu đưa tay nhận lấy, vừa lo sợ nhìn Hà Thất, sợ anh ta sẽ nói ra điều gì đó.

“Quà tôi đã chuyển xong, vậy tôi không quấy rầy gia đình nữa.” Hà Thất đứng dậy cáo từ.

“Gửi lời cảm ơn của gia đình tôi đến Tam thiếu.” Thị trưởng Trần không ngờ việc nhỏ nhỏ từ mười lăm năm trước mà Lâu Minh còn có thể nhớ kỹ đến vậy, ngay ngày đầu tiên con gái ông trở về đã cho người đem quà tặng đến, lập tức vô cùng cảm động.

“Tôi nhất định chuyển lời đến Tam thiếu.” Hà Thất gật đầu, quay người rời đi.

Trần Ngu thấy anh ta đúng là chỉ tới tặng quà, vừa mừng vừa sợ. Ấn tượng với vị Lâu Tam thiếu này lập tức tốt lên hơn rất nhiều, cảm thấy mình cần làm chút gì đó để thể hiện lòng biết ơn, thế là cô cất tiếng gọi Hà Thất “anh ... anh chờ tôi một chút. Tôi ... tôi cũng có quà đáp lễ tặng lại Tam thiếu.”

nói xong cũng không đợi người khác phản ứng, Trần Ngu ôm gấu bông chạy lên trên lầu, chỉ trong chớp lát lại chạy xuống. cô đến trước Hà Thất, đưa bàn tay phải ra, trên bàn tay xuất hiện con hạc được gấp bằng tờ giấy màu vàng.

Hà Thất không hiểu nhìn Trần Ngu.

Trần Ngu giải thích “Đây là bùa bình an, mang trên người có thể mang đến bình an, mặc dù ... tôi gấp không khéo lắm nhưng hiệu quả không tệ đâu.”

Đây mà coi là gấp sao? Tiếng lòng của tất cả những người có mặt ở đây.

“Tôi sẽ chuyển cho Tam thiếu.” Hà Thất đưa tay nhận lấy hạc giấy, cẩn thận bỏ vào túi áo, một lần nữa cáo từ rời đi.

Hà Thất nhanh chóng quay trở lại ngôi nhà nhỏ, gõ cửa phòng sách.

“Quà tặng đã đưa rồi?” Lâu Minh cầm bút lông vẽ gì đó, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Dạ, đã đưa đến. Tiểu thư Trần Ngu còn có quà đáp lễ.” Hà Thất nói rồi đem hạc giấy từ túi áo ra, để trong lòng bàn tay.

Nghe có quà đáp lễ, Lâu Minh kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt rơi xuống con hạc giấy bằng giấy màu vàng trên tay Hà Thất, nhú mày.

“Trần tiểu thư nói đây là bùa bình an, mặc dù gấp không khéo nhưng hiệu quả không tệ.” Lúc nói chuyện, trong mắt Hà Thất còn ẩn ẩn ý cười.

“thật sao?” Lâu Minh duỗi tay cầm con hạc giấy nhỏ nhỏ lên ngắm nghía, giật giật hai cánh, thấy ở phía trên có hai chữ nhỏ: cảm ơn.

Khóe miệng Lâu Minh khẽ nhếch lên, nghĩ thầm cô nhóc này vẫn rất hiểu chuyện, lễ phép. Nhưng mà cái tờ giấy màu vàng này đúng là rất giống tờ giấy dùng để vẽ bùa, kiểu dáng rất giống bùa chú mà đại sư Mao đã cho anh.

“Có phải lại đến giờ thay ca không?” Lâu Minh nghe thấy bên ngoài có tiếng động.

“Vâng, Tam thiếu. Gặp lại anh vào tuần sau.” Hà Thất giờ tay chào theo nghi thức quân đội rồi xoay người rời khỏi phòng sách.

Mười giờ rồi, xem ra sát khí trên người mình lại tăng thêm, Lâu Minh không tự chủ lộ ra nụ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Kỹ năng kiếm tiền mới

Mặc dù Lâu Minh cũng ở trong khu tập thể của bộ đội, nhưng vì một vài nguyên nhân đặc biệt nên hầu như anh không có tiếp xúc với người ngoài, mọi người xung quanh cũng hết sức tránh tiếp xúc với Lâu Minh. Cũng chính vì thế, buổi tối nay khi Hà Thất đến tặng quà, thị trưởng Trần mới kinh ngạc như vậy.

“thật không ngờ nhiều năm như vậy, ngoại trừ chúng ta còn có người khác nhớ đến con gái chúng ta.” Mẹ Trần có chút cảm khái.

“Đúng vậy, Lâu Tam thiếu thật có lòng.” Thị trưởng Trần cũng gật đầu phụ họa.

“Lúc còn bé, em gái đã từng gặp Lâu Tam thiếu ă?” Trần Dương tò mò hỏi, phải biết rằng từ nhỏ anh đã sống ở khu tập thể nhưng số lần gặp được Lâu Minh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Lâu Tam thiếu nói đã gặp con bé thì chắc là đúng rồi.” Mẹ Trần nhớ lại “Dù sao mười mấy năm trước dáng vẻ của cậu ấy cũng không giống như bây giờ. Lúc đó, nhà họ Lâu mở tiệc gì, Lâu Tam thiếu cũng đều có mặt. Có một năm mẹ đưa em con đến dự sinh nhật của bộ trưởng Lâu, chắc là gặp vào lúc đó.”

“Dáng vẻ như bây giờ? Dáng vẻ bây giờ như thế nào ạ?” Trần Ngu nghe vậy thì không nén được tò mò, hỏi.

“không có gì.” Mẹ Trần hiền nhiên là không muốn tiếp tục đề tài này, cười hỏi Trần Ngu “Con đã ăn no chưa? Con muốn ăn thêm gì không?”

“Con ăn no rồi.” Trần Ngu gật nhẹ đầu, lại nhìn không được lòng hiếu kì, hỏi “Đúng rồi, mẹ, Lâu Tam thiếu đang ở đâu ạ? anh ấy cũng đang ở trong khu tập thể này sao ạ?”

“Con hỏi cái này làm gì?”

“không phải là anh ấy tặng quà cho con sao? Con nghĩ ngày mai đến gặp anh ấy cảm ơn.” Trần Ngu vừa cười vừa nói.

“không cần đâu con.” Lần này thị trưởng Trần lên tiếng ngăn cản “Lâu Tam thiếu không thích người khác quấy rầy anh ta đâu.”

“Đúng vậy, ba con nói không sai, Lâu Tam thiếu đúng là không thích người khác làm phiền cậu ấy đâu.” Mẹ Trần vội vàng phụ họa nói.

“Vâng.” Trần Ngu vừa đáp lời vừa suy tư, trong đầu không khổng chế được lại hiện lên hình ảnh tại tòa nhà trong khu tập thể hồi chiều. một căn nhà tràn ngập linh khí, mười bảo vệ cao to, vạm vỡ trang bị súng, cả người tràn đầy sát khí, dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng biết chắc chắn ở đó có vấn đề.

Mặc dù Trần Ngu rất tò mò nhưng cũng không định đi tìm hiểu làm gì, dù sao thì bị súng chĩa vào người không phải là một cảm thụ tốt đẹp gì cho cam.

Trần Ngu về phòng, cầm cái túi vải bỏ lại hộp mực đỏ, xấp lá bùa mình lấy ra lúc chiều vào, rồi ngồi trên giường cầm lá thư ông lão đã viết cho cô, chăm chú đọc.

{Nhóc con! Lúc trước ông đã nói với con, bản lĩnh của ông nội thực sự rất dễ kiếm được tiền, nhưng mà lúc đó con còn ở thôn Đại Mộc, ông cảm thấy con có tin hay không không quan trọng, cho nên cũng không định chứng minh cho con thấy. Nhưng mà hiện tại con đã ở Đế Đô, ông nội nhất định phải trình trọng nói rõ một lần nữa với con, bản lĩnh này của ông thật sự kiếm được tiền!}

“thật vất vả viết được lá thư cho mình mà vẫn viết mấy thứ không đáng tin này.” Trần Ngu nhìn dấu chấm than vừa lớn vừa đen trên thư, nhìn không được mà oán thăm.

{Lúc trước, ông mang con đến các thôn trấn xung quanh thôn Đại Mộc để bắt ma, cơ bản đều là để thực hành nhiệm vụ, mục đích để cho con học hỏi chút ít kinh nghiệm. Nếu quả thật dựa theo tiêu chuẩn thu phí trước kia của ông nội, muốn ông rời núi một lần, nếu không có mấy trăm vạn thì ngay cả gặp mặt ông cũng lười đến.}

{Ông biết chắc là con sẽ không tin, cho nên ông chuẩn bị cho con một tài khoản QQ là số 37829, mật khẩu: zhuoguish}

Trần Ngu nhìn trên lá thư thực sự có một địa chỉ QQ và mật khẩu đăng nhập, lập tức nhủ mảy, tiếp tục đọc thư.

{Tài khoản QQ này là năm đó ông nội lăn lộn ở giang hồ mà có, tài khoản nhỏ thôi, tài khoản lớn ông chưa cho con được, ông sợ hù dọa người khác. Tài khoản này bên trong cũng không có nhiều bạn tốt, chỉ có tác dụng duy nhất là trong đó kết nối với nhóm Thiên Sư, nếu con có thời gian rảnh thì lên đó đọc tài liệu đi, sẽ học được rất nhiều điều hữu dụng. Khi không có tiền có thể tiếp nhận mấy đơn đặt hàng, kiếm ít tiền lẻ.}

“thật hay giả vậy trời?” Trần Ngu cúi đầu tiếp tục xem thư.

{Chờ đến khi con có chút ít hiểu biết với việc bắt ma, nếu như cảm thấy có thể đảm nhiệm, ông nội hi vọng con có thể thông qua bản lĩnh mà ông nội đã dạy con, vì thôn Đại Mộc mà làm một chuyện, vì họ mà tu sửa lại đường.}

Trước khi nhìn thấy câu cuối cùng, từ đầu đến cuối Trần Ngu đều cảm thấy lão thần côn đang nói đùa với cô. Nhưng khi cô nhìn thấy ủy thác của ông lão muốn cô giúp người dân thôn Đại Mộc sửa đường, Trần Ngu bỗng chốc có chút tin tưởng.

Làm một con đường từ thôn Đại Mộc thông ra phía ngoài núi lớn là ước vọng đời đời kiếp kiếp của người dân thôn Đại Mộc. Lão thần côn mặc dù thường ngày không đứng đắn lắm nhưng cũng không thể lấy chuyện này ra làm chuyện đùa được.

“Đọc sách làm cái gì, nếu con học tốt bản lĩnh của ông thì một mình con cũng có thể kiếm đủ tiền sửa đường cho thôn ta.”

Trần Ngu chợt nhớ đến câu nói này của ông lão, liền nhảy xuống giường, chân trần chạy đến trước bàn sách, lưu loát bật máy tính lên, dựa theo tài khoản, mật khẩu mà ông lão đã đưa cho cô lần lượt nhập vào, cuối cùng con chuột dừng lại trên nút đăng nhập phía trên, Trần Ngu hít sâu một hơi rồi dứt khoát nhấn vào.

Tích tích, tích tích

âm thanh trong trẻo của hệ thống nhắc nhở vang lên, Trần Ngu không thể tin nhìn góc dưới bên phải đang nhấp nháy tin báo của diễn đàn, lập tức hít vào một hơi.

Tài khoản QQ thực sự dùng được sao?

không được, Trần Ngu, mi không được kích động, tài khoản QQ có thể sử dụng được thì có gì lạ đâu, phải quan sát thêm, quan sát thêm

Đầu tiên Trần Ngự kiểm tra thông tin tài khoản QQ, xem xong mới thấy, ông lão quả thật không nói khoác chút nào, trong vòng bạn bè không có người nào chỉ kết nối với một nhóm tên gọi “Quý thần đừng hỏi”, một người bạn tốt cũng không có. Tiện thể nói luôn, ông lão đã lấy nickname cho mình là “Tôi là tiểu hào”. (tiểu hào: số nhỏ)

Trần Ngự nhìn không được liếc mắt, đưa tay ấn mở cửa sổ group chat, yên lặng nhìn màn hình.

Hạt đậu ma: Phong Hòa, bán cho tôi hai lá bùa đuổi ma trung cấp đi, mười vạn một lá, được không?

Phong Hòa đạo nhân: Mười vạn một lá? anh có bao nhiêu, đưa hết cho tôi, tôi mua.

Hạt đậu ma: Mẹ kiếp, nếu tôi về được thì tôi tìm anh làm gì?

Phong Hòa đạo nhân: Mười vạn một lá là giá cách đây mười năm rồi người ơi, anh có thành tâm muốn mua không, chắc giá hai mươi vạn một lá.

Hạt đậu ma: Nể tình chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, anh giảm giá chút đỉnh cho tôi được không.

một lá bùa đuổi ma trung cấp mà hai mươi vạn một lá á? Trần Ngự phản xạ có điều kiện liếc nhìn cái túi vải bị mình tiện tay để ở kia, trong đó có mười mấy lá bùa đuổi ma trung cấp mà, phải không? một lá hai mươi vạn, vậy mình có bao nhiêu tiền?

không được, không được, phải bình tĩnh, bình tĩnh. Sao lại có thể như vậy chứ, loại lá bùa này không đáng tiền, ông lão tùy tiện về là có mà. Lần trước ra ngoài bắt ma cho người ta, ông đã dùng liền tiếp tám lá bùa đuổi ma trung cấp, cuối cùng ông chỉ thu của người ta có một trăm đồng thôi cơ mà.

Trần Ngự lắc lắc đầu, tiếp tục yên lặng nhìn màn hình, cho đến khi một nickname là ‘Mưa bay tháng ba’ lên tiếng thì Trần Ngự bắt đầu không tình bình nổi.

Mưa bay tháng ba: Có phải người anh em đang ở Đế Đô không?

Hạt đậu ma: Sao vậy?

Mưa bay tháng ba: Đúng là anh ở Đế Đô hả? Vậy anh có thể giúp tôi một việc không, hôm trước tôi tiếp nhận một đơn hàng, đến khu công viên mới xây dựng bên bờ hồ để đuổi ma, nhưng đột nhiên tôi có việc bận không đi được. Các anh ai có thể đi giúp tôi vụ này không, thù lao một trăm vạn.

một trăm vạn??? Trần Ngự cảm thấy adrenalin của mình bắt đầu tăng vọt.

Hạt đậu ma: Đạo hạnh (công phu tu luyện) bao nhiêu năm?

Mưa bay tháng ba: Tôi đã đến xem qua một lần, chắc khoảng một trăm năm đạo hạnh.

Hạt đậu ma: một trăm năm đạo hạnh một trăm vạn, không có lời, không đi.

Mưa bay tháng ba: Trong nhóm mình có anh em nào rảnh không? Tôi có thể chi trước năm mươi vạn, tháng sau giải quyết xong là được.

Chi trước năm mươi vạn? Chi trước có nghĩa là có tiền ngay phải không?

Trần Ngự biết chuyện này không đáng tin lắm, nhưng khoản chi trước này có sức hấp dẫn quá lớn, và lại cô cho anh ta số tài khoản cũng không có gì nguy hiểm nhỉ.

Trần Ngự cắn ngón tay suy nghĩ hai phút, quả quyết ấn khung chat riêng với “Mưa bay tháng ba”.

Tôi là tiểu hào: một trăm vạn? Có thể giao trước tiền đặt cọc?

Mưa bay tháng ba: Đúng vậy, người anh em, anh có muốn thử không?

Tôi là tiểu hào: Để tôi suy nghĩ.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, cho tôi số tài khoản, tôi chuyển khoản cho anh ngay nè.

Chủ động vậy sao? Trần Ngự trừng mắt nhìn, dù sao trong thẻ ngân hàng của cô cũng không có một xu tiền, lừa đảo thì lừa đảo, cô dứt khoát nhấn số tài khoản của mình cho bên kia.

một phút sau.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, đã gửi tiền. Xử lý xong thì nhắn tin cho tôi, tôi chuyển khoản cho anh số còn lại.

Leng keng.

Hầu như là cùng lúc với tin nhắn của đối phương, điện thoại của Trần Ngự cũng nhận được tin nhắn, Trần Ngự mở điện thoại thấy bên trong viết: ‘Ngân

hàng Thanh Mộc: Tài khoản 62****888 của quý khách ngày 26 lúc 22 giờ 50 phút + 500.000 đồng. Số dư 500.000 đồng.’

không phải là tin nhắn lừa đảo chứ, Trần Ngự vừa cầm điện thoại vừa cầm thẻ ngân hàng, cố gắng khống chế tâm trạng gấp rút của bản thân lại muốn nhảy cửa sổ chạy đi tìm cây ATM để kiểm tra số dư tài khoản.

Dù là thật hay giả, nhưng vì việc này mà Trần Ngự cả đêm không ngủ ngon. Ngày hôm sau đã dậy thật sớm, treo hai con mắt thâm quầng trên mặt ngồi vào bàn ăn, nhưng mà bởi vì da cô quá đen nên không ai phát hiện điều đó.

“Tây ... Thi Thi, tối hôm qua có ngủ ngon không con?” Mẹ Trần cảm thấy hai chữ Tây Thi quá khó đọc nên tự động đổi sang thành Thi Thi.

“Rất ngon ạ, cảm ơn mẹ.” Trần Ngự trả lời.

“Vậy thì tốt, tốt quá.” Mẹ Trần cười, gấp cho con gái cái bánh bao nói “Con ăn nhiều một chút, chút nữa mới có sức cùng mẹ đi dạo phố.”

“Mẹ cũng ăn đi ạ.” Trần Ngự cũng gấp cho mẹ Trần cái bánh bao.

Mẹ Trần lập tức vui cười hơn hờ.

Ăn sáng xong, thị trường Trần đi làm, Trần Dương hẹn với bạn học đi đá bóng. Tất nhiên là Trần Ngự theo mẹ Trần một đường thẳng tiến đến trung tâm thương mại.

Mẹ Trần dường như muốn đem số tiền mười lăm năm qua chưa dành cho con gái đem ra xài hết một lần. Sau khi vào trung tâm thương mại, cả người không thể khống chế được, chỉ cần bà thấy con gái dùng được thì đều mua. Cho đến cuối cùng, ngay cả người có thể lực như Trần Ngự một tay có thể lật bốn quả núi lớn nhưng lúc này cũng thở không kịp, mẹ Trần mới đem Trần Ngự đến một spa thẩm mỹ để nhân viên tư vấn cho con gái một bộ mỹ phẩm dưỡng trắng da.

“Thi Thi, sau này mỗi cuối tuần, mẹ con mình đều đến spa làm đẹp nha.” Mẹ Trần nhận hóa đơn POS từ tay nhân viên, kí tên rồi nói với Trần Ngự.

** POS được viết tắt từ Point Of Sale là thiết bị dùng cho phương thức thanh toán bằng thẻ được sử dụng ở hầu hết tất cả các khách sạn, nhà hàng, siêu thị, trung tâm thương mại, cửa hàng kinh doanh tầm trung trở lên... sử dụng để khách hàng thanh toán các khoản phí dịch vụ bằng thẻ quốc tế hoặc thẻ nội địa.*

Trần Ngự nhìn thấy hóa đơn POS liền nghĩ đến việc kiểm tra số tài khoản thẻ ngân hàng của mình. đi theo mẹ Trần dạo một ngày, Trần Ngự quên khuấy mất việc dành thời gian đi tìm cây ATM để kiểm tra tài khoản ngân hàng. cô đang chần chừ tìm lý do để đi ra ngoài thì nhân viên spa mặc đồng phục màu hồng từ trong phòng đi ra, nói “Trần phu nhân, Trần tiểu thư, phòng đã chuẩn bị xong, xin mời bà và cô vào.”

“Thi Thi, chúng ta vào thôi.” Mẹ Trần kéo con gái đi vào phòng.

“Mẹ, mẹ vào trước đi, con đi vệ sinh cái đã.” Trần Ngự hơi ngượng ngùng nói.

“Ừ, vậy mẹ vào trước thay quần áo.” Mẹ Trần cũng không nghĩ nhiều, đi theo nhân viên spa vào trước.

Trần Ngự chờ mẹ Trần vào phòng, quay người đi ra cửa, nhân viên tiếp tân ngoài cửa nhìn thấy, cười nhắc nhở “Trần tiểu thư, trong tiệm chúng tôi cũng có phòng vệ sinh.”

“không sao, tôi thích đi ở ngoài.” nói xong cũng không chờ đối phương đáp lời, Trần Ngự đi ra phía thang máy, đi xuống lầu một. Trần Ngự nhớ kĩ lúc sáng cô đã nhìn thấy một ngân hàng bên cạnh trung tâm thương mại.

Trần Ngự tìm một cây ATM không có người, đóng cửa lại, cầm thẻ, nhập mật khẩu, chọn mục kiểm tra số dư tài khoản.

...

Trần Ngự sững sờ nhìn màn hình, chớp chớp mắt rồi lại chớp chớp mấy cái nữa, xem hết chữ số Ả rập rồi lại xem đến phần chữ tiếng Trung, xem đi xem lại vẫn không thể tin trong thẻ của cô thực sự có năm mươi vạn. Để chắc chắn số tiền là của mình, Trần Ngự quyết định rút thử một trăm đồng.

“Mời quý khách nhận tiền.”

Trần Ngự nhìn tờ tiền giấy màu đỏ rực mới ra lò còn mang theo chút nhiệt, lại nhìn số dư trên màn hình 499.900 đồng, cúi đầu trầm tư.

Kiểm tiền trở nên dễ dàng như vậy, làm cô bỗng nhiên bắt đầu nghi ngờ cuộc sống này, làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đơn hàng đầu tiên

Trong nhận thức của tất cả mọi người, thành phố luôn là một nơi huyền ảo, người đông đúc, xe cộ rất nhiều, chuyện xảy ra cũng quá nhiều. Nhưng hai buổi tối ngồi ngáy người ở Đé Đô, Trần Ngu lại cảm thấy buổi tối ở thành phố này lại yên tĩnh đến vậy, bãi cỏ được chăm sóc tỉ mỉ nhưng dường như không có sự sống bên trong, đôi khi chỉ ngẫu nhiên vang lên tiếng ve kêu, mà còn không to bằng tiếng dế kêu ở thôn Đại Mộc.

Trần Ngu cầm một chiếc đèn pin nhỏ, khoác chiếc túi vải ông lão cho trên vai, lặng lẽ đẩy cửa sổ đi ra ngoài. Bây giờ là mười hai giờ khuya, phòng bên cạnh của ba mẹ Trần đã tắt đèn được hai giờ, phòng của Trần Dương bên trái cũng đã tắt đèn sau đó nửa giờ.

Trần Ngu thuận thực leo ra ngoài sân, cầm chiếc smartphone mẹ Trần mới mua cho cô hôm nay, định vị địa điểm mình muốn đến vào đêm nay.

“Ba mươi lăm cây số?” Trần Ngu nhin không được kêu lên “Vậy khi đến nơi không phải trời đã sáng rồi sao?”

Trần Ngu quyết định từ bỏ việc đi bộ đến đó, ở ven đường chặn một chiếc taxi lại. Bây giờ có bản lĩnh kiểm tiền mới thì phương thức tiêu tiền cô cũng phải bắt kịp thời đại mới được.

Ban đêm đường vắng lên xe đi rất nhanh, chưa đến bốn mươi phút, xe taxi dừng trước cổng công viên Tân Giang. Lúc xuống xe, bác tài xế taxi hiện lãnh thấy một cô gái trẻ như Trần Ngu một thân một mình xuống đây thì nhắc nhở “Này cháu, nơi này vắng vẻ quá, cháu thực sự muốn xuống xe ở đây sao?”

“Vâng ạ, cảm ơn bác tài.” Trần Ngu nói đưa một trăm đồng ra.

“cô gái, ở đây rất khó bắt xe, cháu ở đây có lâu không? Nếu không để chú chờ cháu?” Bác tài vừa nói vừa thối lại tiền cho Trần Ngu.

“Dạ, không cần đâu ạ. Cháu cũng chưa biết khi nào mình mới xong việc nữa, cảm ơn chú đã quan tâm.”

“Được rồi, vậy cháu cẩn thận một chút.” Bác tài thấy Trần Ngu kiên quyết cũng không nói thêm, hiện giờ mấy đứa trẻ dậy thì đều làm người lớn rầu rui ruột như vậy sao.

Chờ xe taxi quẹo qua góc đường không thấy bóng dáng, Trần Ngu mới quay người bước đến cửa chính của công viên. Công viên Tân Giang là công viên mới mở ven bờ sông, vẫn còn chưa khai trương, cánh cửa sắt cao cao bị một sợi dây xích sắt khóa lại. Trần Ngu liếc mắt ước lượng chiều cao, tìm một chỗ tương đối tốt đặt chân, hai ba lần liền leo vào được phía trong.

Sau khi tiến vào công viên, Trần Ngu lấy la bàn trong túi vải ra, kim đồng hồ la bàn quay một vòng chỉ về hướng nam.

Vậy là mục tiêu ở bên kia rồi.

Xác định phương hướng và vị trí, Trần Ngu phát hiện ở giữa khu rừng trúc phía trước có một chòi nghỉ mát để du khách nghỉ ngơi. Trần Ngu cảm thấy hơi mệt mỏi nên đi qua ngồi xuống. Sau đó lấy điện thoại di động ra, chuyên tâm chơi trò đấu địa chủ trên QQ.

“Cướp bài, tôi cướp.”

“Nhanh lên một chút, đừng câu giờ.”

“Con vua.”

Ngay khi Trần Ngu đang say mê chơi được bốn năm ván, một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai cô “Bài này của ngươi không tốt lắm.”

“Đúng vậy, cho nên ta mới không giành được địa chủ.” Trần Ngu gật gật đầu đồng ý, vẫn tiếp tục cúi đầu chơi bài.

“...” Giọng nói lạnh lẽo đợi một lúc, trơ mắt nhìn Trần Ngu đánh xong một ván, thấy cô lại chuẩn bị đánh một ván tiếp, không thể nhịn được nữa, nói “Bên cạnh người bỗng nhiên có thêm một người mà ngươi cũng không thèm ngẩng đầu nhìn xem là sao hả?”

“Có thêm một người thì đương nhiên phải ngẩng đầu nhìn một chút, nhưng ngươi đâu phải là người ta.” Trần Ngu vừa nói lại vừa đánh ra một quân bài.

Ma nữ vốn muốn chờ cô gái nhỏ nhìn thấy mình mà hoảng sợ run rẩy, lập tức sắc mặt biến đổi, khuôn mặt tái nhợt dễ nhìn trở nên dữ tợn, móng tay lập tức dài ra vươn về phía Trần Ngu muốn bóp cô cổ.

Trần Ngu trở tay từ trong túm cỏ ra lá bùa đuổi ma trung cấp, thuận thế dán lên tay ma nữ vừa đưa ra, lá bùa đụng phải ma nữ trong nháy mắt bốc cháy thành ngọn lửa xanh lục, làm cho ma nữ thét lên thảm thiết thê lương, bày tay trắng bóc của ma nữ đã cháy rụi.

“cô là ai?” Ma nữ lùi lại hơn năm mét, cảnh giác nhìn Trần Ngu.

Trần Ngu nhấn nút thoát trò chơi, cất điện thoại đi, ngẩng đầu đánh giá mục tiêu đêm nay của mình. Đây là một con ma chết sớm, lúc chết chưa đến hai mươi tuổi, đôi mắt đỏ ngầu cũng không thể che giấu khuôn mặt thanh tú nguyên bản của nó. Trần Ngu nghĩ khi còn sống, nó chắc phải là một người đẹp.

“Tôi là thầy trừ ma (khu quỷ sư), cô có thể gọi tôi là Tây Thi.” Trần Ngu trả lời.

Ma nữ sống mười chín năm, chết hơn một trăm năm, chưa bao giờ thấy một phụ nữ tự kỷ như vậy, ma nữ không không chế được mà giật giật khoe miệng.

“Từ lần đầu tiên tôi bắt đầu trừ ma, ông nội tôi đã quy định cho tôi hai điều.” Trần Ngự nhìn ma nữ vờn hai đầu ngón tay lác lác “Thứ nhất, trừ ma tuyệt đối không thể miễn phí, cho dù chỉ một đồng cũng phải thu, dù sao bắt ma cũng là một chuyện rất nguy hiểm, cô thấy đúng không?”

Ma nữ bị cô hỏi, về mặt táo bón.

“Thứ hai, khi đuổi ma, nếu như là ác ma, trực tiếp đánh tan, để phòng việc chết do nói quá nhiều.” Trần Ngự nhún mày cười “Nhưng mà tôi nhìn cô còn có kiên nhẫn nhìn tôi chơi đấu địa chủ một lúc, chắc là cũng không phải là ác ma đâu nhỉ. Hay là chúng ta trò chuyện một chút đi.”

“Trò chuyện cái gì?” Ma nữ đề phòng nhìn Trần Ngự, ma nữ đã ở đây hơn trăm năm, không phải là chưa gặp qua đạo sĩ hay Thiên sư muốn bắt nó đi, nhưng người còn trẻ giống như Trần Ngự là lần đầu tiên ma nữ gặp phải. Nhưng chỉ qua lần giao thủ ngắn ngủi lúc này, ma nữ không dám khinh thường cô gái nhỏ tự xưng là Tây Thi trước mặt này.

“cô nghĩ mình nên tự giác đi đầu thai ngay hay là để tôi đánh cô một trận, sau đó ... lại đi đầu thai?” Trần Ngự rất chân thành hỏi.

“cô ... muốn chết rồi” Ma nữ lập tức bị chọc giận, âm khí quanh người bỗng nhiên tăng vọt, âm khí dày đặc len qua rừng trúc bay về phía ánh trăng, không gian đen như mực đã không còn nhìn thấy hình ảnh của ma nữ, chỉ còn ánh sáng trên màn hình điện thoại di động vẫn ngoan cố le lói một chút.

“Xem ra vẫn phải hành động thôi.” Trần Ngự đưa tay muốn lấy một lá bùa đuổi ma trung cấp, nhưng rồi lại nghĩ lá bùa này giá hai mươi vạn cơ đấy, thế là chuyển mục tiêu rút sáu lá bùa đuổi ma sơ cấp ra.

“Mở.” Trần Ngự chỉ tay vào ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày), mở phong ấn mắt âm dương, mở mắt ra lần nữa, Trần Ngự nhìn thấy sương mù bay lung lay theo âm khí màu đen.

Từ đó, Trần Ngự xác định chính xác được vị trí của ma nữ, đưa tay ném sáu lá bùa sơ cấp ra. Sáu lá bùa bay trước mặt Trần Ngự tạo thành một vòng tròn, một luồng ánh sáng vàng sáng lên, ánh sáng dẫn đường cho các lá bùa, nhanh chóng thu nhỏ, trôi ma nữ ngay tại chỗ.

Lúc đầu ẩn trong âm khí, ma nữ muốn từ không trung nhào về phía Trần Ngự nhưng lại bị các lá bùa như xiềng xích khóa lại, từ trên không rơi xuống đất, nó hết sức gãy dựa nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được. Ánh sáng liên tục lấp lóe, làm móng tay đen dài của ma nữ từ từ thu lại, cho đến khi trở thành chiều dài bình thường, đôi mắt đỏ rực cũng từ từ trở về hai màu đen trắng.

“cô thả tôi ra, tôi không muốn đi đầu thai.” Ma nữ điên cuồng gãy dựa.

“Tôi thấy cô mặc dù có âm khí rất nặng nhưng nghiệt sát không nhiều. Đến địa phủ cái tạo cho tốt vẫn còn cơ hội đầu thai đến chỗ tốt.” Trần Ngự an ủi.

“Tôi không muốn đầu thai, tôi không muốn đầu thai.” Ma nữ khàn giọng hét to.

Đối với tình huống này, Trần Ngự đã khá quen thuộc, có lấy từ túi vải bên hông ra cái la bàn, ném về phía trước nói “Tôi xem cô có giá trị một trăm vạn nên sẽ tự mình mở cửa âm đưa cô đi.”

Thầy trừ ma chủ yếu có hai phương pháp trừ ma, một loại là đưa hồn ma trở về âm phủ, để âm phủ xử lý, còn phương pháp khác là trực tiếp đánh tan hồn ma, hồn phách tan biến không còn tồn tại trong ba giới nữa.

Nhưng đưa vào âm phủ cũng phân ra thành hai phương pháp, thứ nhất là thông báo cho Quỷ sai đến đón, nếu như vậy thì hồn ma đưa về âm phủ giống như phạm nhân lần trốn bị bắt, dưới âm phủ sẽ xử phạt rất nặng. Phương pháp thứ hai là thầy trừ ma mở cửa âm ra, trực tiếp đưa hồn ma xuống âm phủ, cách làm này gọi là siêu độ. Nếu dùng phương pháp này đưa hồn ma về âm phủ, khi đi qua cửa âm, linh lực của ma sẽ bị thầy trừ ma làm sạch (tịnh hóa). Đối với hồn ma này, âm phủ sẽ điều tra nguyên nhân nó còn lưu luyến ở nhân gian, nếu hợp tình hợp lý thì sẽ bị xử lý nhẹ nhàng hơn.

trên không trung, cái la bàn kêu lên vù vù, phía ngang trời trước người ma nữ mở ra một cánh cửa phát ra ánh sáng trắng, cánh cửa xuống âm phủ nhìn cũng giống một cánh cửa ra vào bình thường, phía sau cửa lộ ra một dải ánh sáng màu bạc. Dải ánh sáng này chính là do linh lực của hồn ma khi các thầy trừ ma tịnh hóa tạo thành.

Ma nữ bước vào con đường tịnh hóa, có thể tẩy hơn nửa oán khí trên người.

“đi thôi.” Trần Ngự đẩy bà vai ma nữ đi vào cửa âm.

“Tôi không muốn đi vào, tôi không muốn đầu thai, tôi cầu xin cô, tôi còn có chuyện chưa làm xong, người mà tôi muốn chờ còn chưa đến, tôi ...”

Ma nữ chưa nói xong liền bị Trần Ngự đẩy một cái vào cửa âm, cửa âm vào một cái biến mất không còn bóng dáng, chiếc la bàn lượn một vòng trên không trung rồi bay trở lại trong tay Trần Ngự.

“Người ta sống trên đời ai mà không có điều tiếc nuối.” Trần Ngự nhìn rừng trúc trống trải trước mặt, than nhẹ.

Khi Trần Ngự tám tuổi thì bắt đầu theo ông lão đi bắt ma. Lúc đó tuổi còn nhỏ, cô luôn bị những câu chuyện bí hiểm của các hồn ma làm cảm động. Mỗi lần trừ ma về đều râu rĩ, không vui, ông lão liền nói với cô như vậy.

“Nhóc con, con phải nhớ kĩ, con người ta sống trên đời sẽ luôn có điều tiếc nuối. Nhưng chết chính là chết rồi, người khác đều đi đầu thai, dựa vào cái gì mà những hồn ma kia lại không đi.” Ông lão vỗ đầu Trần Ngư “Con phải nhớ, tiếc nuối đều do chính mình mà ra, khi còn sống mà không cố gắng, đến chết còn già mồm làm cái gì.”

Nhìn âm khí xung quanh dần dần tản đi, rừng trúc một lần nữa hiện dưới ánh trăng, Trần Ngư lấy điện thoại ra, mở khung chat với ‘Mưa bay tháng ba’.

Tôi là tiểu hào: đã giải quyết xong.

Mưa bay tháng ba: Nhanh vậy á? (Kinh sợ.JIP)

Tôi là tiểu hào: Số còn lại khi nào anh chuyển cho tôi?

Mưa bay tháng ba: Ngày mai tôi cho người đi kiểm tra lại, nếu không có vấn đề sẽ chuyển tiền cho anh ngay.

Tôi là tiểu hào: OK

Mưa bay tháng ba: anh không bị thương chứ?

Tôi là tiểu hào: Tôi không sao, nhớ chuyển tiền cho tôi. Tôi out trước đây.

Trần Ngư cũng không đợi đối phương trả lời, rời khỏi QQ. Cảm nhận trong không khí còn lưu lại chút âm khí. Nghĩ đến việc “Mưa bay tháng ba” sẽ cho người đến kiểm tra, vậy là theo nguyên tắc hoàn hảo (thập toàn thập mỹ), Trần Ngư móc trong túi vải một lá bùa tịnh hóa, dùng linh lực đốt lên rồi ném vào không khí.

Bùa tịnh hóa bay giữa không trung hóa thành điểm sáng yếu ớt giống như đom đóm trong đêm hè, ánh sáng xua đi chút âm khí còn lưu lại trong rừng trúc.

Trần Ngư cầm điện thoại di động lên, phát hiện đã một giờ rồi. cô cất điện thoại, theo đường cũ quay ra, leo qua cổng công viên, đứng chờ ở ven đường mấy phút, quả nhiên là không có chiếc xe taxi nào.

Trần Ngư nghĩ nghĩ, định chạy bộ một đoạn, ra đến trung tâm thì lại đón xe.

Thế là, trên đường cái vào rặng sáng xuất hiện hình ảnh một cô gái trẻ cột tóc đuôi ngựa, trên vai đeo một chiếc túi vải cũ kĩ, vui sướng chạy bộ.

Trần Ngư đang tập trung chạy bộ, bỗng nhiên có một luồng sát khí làm người ta sợ hãi từ phía sau truyền đến, Trần Ngư cảnh giác xoay người, đôi mắt chăm chú nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen từ phía xa chạy đến. Luồng sát khí làm người khác run sợ chính là từ chiếc xe hơi kia truyền đến.

Điền Phi là một trong bảy trợ lý của Lâu Tam thiếu. Hôm nay, Lâu Tam thiếu đi Bộ nghiên cứu khoa học tham dự một hội nghị, đến nửa giờ trước mới kết thúc. Cậu ta lái xe hơi đưa Lâu Tam thiếu về nhà, trên đường đi rất thuận lợi, nhưng khi xe chạy đến đoạn đường gần Tân Giang, đến gần ngã rẽ thì trực giác nhạy bén của cậu ta phát hiện có người đang nhìn trộm.

Ánh mắt Điền Phi nhanh chóng nhìn ra ngoài xe, lập tức trong nháy mắt thấy hình ảnh của một cô gái đang đứng ven đường, Điền Phi liền ồ nhẹ một tiếng.

“Sao vậy?” Ở băng ghế sau đang chợp mắt, Lâu Minh mở mắt ra.

Điền Phi định nói không có chuyện gì, nhưng nhớ đến Hà Thất đã từng nói với cậu ta, Tam thiếu đối với cô gái nhỏ nhà họ Trần mới tìm về có một loại cảm tình không rõ nào đó. Cũng vì chuyện này mà mấy người trợ lý bọn họ còn điều tra riêng về Trần Ngư. Cho nên dù chỉ nhìn thoáng qua trong nháy mắt, Điền Phi mới có thể nhận ra Trần Ngư.

“Em vừa mới nhìn thấy con gái nhà thị trường Trần.” Điền Phi đáp.

“cô nhóc nhà họ Trần mới tìm về ấy hả?” Lâu Minh nhíu mày.

“Vâng, cô ấy một mình đứng ở ven đường.” Điền Phi bổ sung.

“đã trẻ như thế này, sao cô ấy còn một mình ở bên ngoài?” Lâu Minh đưa tay nhìn đồng hồ, cau mày nói “Cậu quay lại đón cô ấy lên xe cùng chúng ta đi.”

“Tam thiếu, an toàn của anh là trên hết.” Điền Phi nói.

“Tôi?” Lâu Minh không nhịn được tự giễu “Tôi không gây họa cho người khác là may rồi, ai mà có thể uy hiếp được tôi.”

“Tam thiếu, anh đừng nói vậy.” Điền Phi không nghe nổi lời cam chịu của Lâu Minh.

“Được rồi.” Lâu Minh nhắm mắt, hiển nhiên là không muốn nói chuyện nữa “Quay xe lại đón cô nhóc đó đi.”

Thế là, đang chạy bộ được một nửa, Trần Ngư không hiểu sao lại đi nhờ được một chuyến xe.

Nửa giờ sau, bảo vệ của Lâu Tam thiếu đưa người về đến sân nhà họ Trần, mặt không thay đổi nhìn Trần Ngự đang cảm kích, nói “Tam thiếu nói, nếu lần sau anh ấy phát hiện cô lại chạy lung tung, anh ấy sẽ để chúng tôi đưa cô về giao tận tay thị trưởng Trần.”

“...” Lời cảm ơn của Trần Ngự kẹt lại trong cổ họng, mãi mà không nhả ra được.

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Ngự: nói tôi chạy lung tung hả, tôi còn chưa tìm cha tôi méc là các anh mang theo súng phi pháp đâu đó.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ông của tôi là thầy trừ ma

Giữa vò một đêm, sáng hôm sau Trần Ngự dậy trễ, bỏ qua bữa sáng.

Chưa từng ngủ nướng như vậy, Trần Ngự hơi chột dạ, cô ngượng ngùng đứng ở bậc cầu thang nhìn mẹ Trần đang ngồi ở phòng khách, cười khúc khích.

“Thi Thi, con lại đây.” Mẹ Trần nhìn con gái vầy vầy tay, vừa nói đi Thảm hâm lại bữa sáng mang lên.

“Con ... con dậy trễ quá ạ.” Trần Ngự đến bên mẹ Trần, lúng túng cười.

“không sao, cũng không muộn lắm, còn chưa đến mười giờ.” Mẹ Trần mới không cảm thấy con gái ngủ nướng đâu, mà ngủ nướng thì có làm sao, ngủ nướng chứng tỏ con gái ở trong nhà rất thoải mái ả.

Trần Ngự nghe càng lúng túng hơn, mẹ ruột ả, mẹ xác định mẹ không chê khéo con đó chứ?

“Thi Thi, đi phòng ăn ăn sáng trước đi, chút nữa em đi ra ngoài với anh.” Từ ngày hôm qua, mẹ Trần đổi tên mụ của Trần Ngự từ Tây Thi thành Thi Thi, hai cha con nhà họ Trần cũng rất ăn ý sửa lại theo.

“đi đâu ...” Trần Ngự vừa định hỏi đi đâu, kết quả xoay người liền phát hiện, trong phòng khách, ngoài mẹ Trần và Trần Dương còn có hai người khác. Trong đó có một thanh niên với mái tóc nhuộm đỏ nhìn chăm chăm cô một cách hiếu kì, dò xét.

Trần Dương đi qua, giới thiệu “Đây là Tần Dật, đây là Thiệu Huy, hai người đều là sinh viên đại học Đê Đô, cao hơn em một khóa.”

Trần Dương nói xong, xoay người nhìn hai thanh niên, giới thiệu em gái nhà mình “Đây là em gái anh, Trần Ngự.”

“Chào em” Người tên Tần Dật có tính cách hơi lạnh nhạt, chỉ nhìn Trần Ngự gật nhẹ đầu.

Còn người nhuộm tóc đỏ Thiệu Huy thì tính cách sôi nổi hơn nhiều, anh ta nở nụ cười tươi, nhiệt tình nói “Em khỏe không, em gái Ngự. Nghe nói khi còn bé chúng ta đã cùng đi nhà trẻ đó.”

“thật ... thật sao?” Trần Ngự bị anh ta gọi là em gái Ngự thì cảm thấy lúng túng, phải biết là, ở thôn Đại Mộc, anh trai, em gái (ca ca, muội muội) là xưng hô giữa các cặp tình nhân với nhau. Trần Ngự nghe hơi khó chịu nên chủ động nói “Chào các anh, em tên là Trần Ngự, các anh cũng có thể gọi em là Tây Thi.”

Trần Ngự vừa nói xong, Trần Dương nói thầm một tiếng ‘xong đời rồi’, lập tức lấy tay che mặt, xấu hổ không dám gặp người.

Khuôn mặt lạnh lẽo của Tần Dật thoáng qua sự kinh ngạc ngẩn ngừ, chỉ có Thiệu Huy sững sốt mất hồi lâu, sau đó cười ha ha “Tên rất hay, tên rất hay.”

Trần Ngự cũng cười khúc khích theo, trong nháy mắt bầu không khí giữa ba người cũng trở nên quen thuộc hơn.

Nếu như mười lăm năm trước Trần Ngự không bị lừa bán, cô sẽ cùng Tần Dật và Thiệu Huy lớn lên, nếu nói về mức độ thân quen có khi còn thân mật hơn Trần Dương. Dù sao thì Trần Dương cũng lớn hơn bọn họ bốn năm tuổi, bình thường không thể chơi chung với nhau.

Nhưng bây giờ, Trần Ngự đối với cuộc sống ở thành phố này hoàn toàn không biết gì cả. Trần Dương muốn để em gái từ từ hòa nhập vào nhưng lại sợ người khác khi dễ cô. Thế là ngàn chọn vạn chọn, anh mới chọn được hai người có tính cách khá tốt đưa đến cho Trần Ngự làm quen, đồng thời cũng hi vọng khi em gái học trong trường đại học thì bọn họ cũng giúp đỡ chút ít.

==

Xe hơi hướng về trang trại ngựa vùng ngoại thành.

“Em gái Tây Thi, trước kia em đã từng cưới ngựa chưa?” Thiệu Huy cười hỏi.

“anh gọi em là Tây Thi là được rồi, đừng gọi là em gái Tây Thi.” Trần Ngự đính chính.

“Tại sao?” Thiệu Huy nghi ngờ hỏi “anh lớn hơn em một tuổi đó.”

“không phải là vấn đề tuổi tác.” Trần Ngự cau mày giải thích “Ồ chỗ em ở lúc trước, trừ khi là anh em ruột thịt, giữa nam nữ bình thường không thể kêu là em gái, sẽ gây hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?” Thiệu Huy không hiểu hỏi

“Là ... Hiểu lầm có quan hệ nam nữ kia kia.”

“thật sao?” Thiệu Huy nghe lại có hứng thú hơn “Vậy làm sao bây giờ, nếu không thì anh làm bạn trai em cũng được mà.”

“không được.” Trần Ngự lắc đầu mãnh liệt.

Lúc đầu, Trần Dương thấy Thiệu Huy chiếm tiện nghi (trêu chọc) em gái mình, đang muốn quay đầu dạy bảo thằng nhóc này đã thấy Trần Ngự lập tức cự tuyệt, thì ngậm miệng không nói gì.

Vẫn ngồi yên lặng ở một bên, thấy Trần Ngự phản đối mạnh như thế, Tần Dật cũng tò mò nhìn sang.

“Tại sao?” Thiệu Huy cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Em không thích dạng người như anh.” Trần Ngự còn vô cùng tâm lý, an ủi “Nhưng anh cũng đừng đau lòng quá, thực ra anh rất đẹp trai, nhưng mà em không thích người giống như anh mà thôi.”

“Phụt ...” Tần Dật và Trần Dương không ngờ là nghe được câu trả lời như vậy, thấy mặt Thiệu Huy nhăn như bị táo bón thì lập tức không phúc hậu mà cười ha ha.

“anh ... anh cảm ơn em.” Thiệu Huy cố giữ mặt mũi nói.

“Đừng khách sáo, lời em nói rất chân thành đó.” Mặt mũi Trần Ngự tràn đầy chân thành, để lại Thiệu Huy một bụng tức khí nghẹn lại giữa ngực, cực kì khó chịu.

Bên kia, Tần Dật cố gắng không chế bả vai run run của mình, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Thiệu Huy vốn tức muốn chết rồi, lại thấy Tần Dật cười trộm mình, thế là có ý xấu muốn kéo Tần Dật xuống nước luôn. Thế là cậu chỉ vào Tần Dật nói “Vậy em thích người như thế nào? Giống Tần Dật hả?”

“Thiệu Huy?” Tần Dật trừng mắt nhìn Thiệu Huy.

“Em cũng không thích.” Trần Ngự chỉ dùng một giây để ra đáp án, nhưng cô cũng có lời an ủi giống như Thiệu Huy “Tần Dật, anh cũng đừng đau lòng, thật ra anh rất đẹp trai, nhưng mà ...”

“Cũng không phải là dạng người mà em thích?” Thiệu Huy tự động tiếp lời Trần Ngự chưa nói xong.

Trần Ngự gật đầu.

Lúc đầu có chút xấu hổ và không thoải mái- Tần Dật thấy Trần Ngự ‘bất chước y khuôn’ nói lời an ủi mình, bỗng nhiên lại muốn cười.

“Vậy là ánh mắt em rất cao đó.” Thiệu Huy hỏi “Hai người bọn anh có thể xem như là những người đẹp trai nhất đại học Đé Đô rồi mà em còn thấy chướng mắt nữa hả. Vậy em thích người như thế nào?”

Thiệu Huy vừa nói xong, ba quý ông trong xe đồng thời dựng lỗ tai lên.

“Em cũng chưa gặp được nên cũng không biết nữa.” Trần Ngự nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Vậy khi nào em gặp được thì nhớ giới thiệu cho tui anh làm quen với nha. anh muốn xem anh ta mạnh hơn anh và Tần Dật ở điểm nào.” Mặc dù Thiệu Huy nói như vậy nhưng ba quý ông trong xe đều biết, cô nhóc này chắc còn chưa biết yêu là gì đâu.

Nhưng mà không lâu sau, khi Trần Ngự mang bạn trai đến giới thiệu với bọn họ, bọn họ không thể không thừa nhận, đúng là chỗ nào cũng mạnh hơn bọn họ mà.

Khi đến trang trại ngựa ở ngoại ô, Trần Dương dẫn Trần Ngự đi thay quần áo, tại phòng thay đồ của nữ gặp được con gái của phó thị trưởng Sở Khai Văn – Sở Tiêu.

“anh Trần Dương.” Sở Tiêu mặc trang phục cưới ngựa, về mặt ngạc nhiên nhìn Trần Dương.

“Tiêu Tiêu?” Trần Dương kinh ngạc “Em cũng đến cưới ngựa hả?”

“Vâng, thật là khéo quá.” Sở Tiêu nhìn Trần Ngự bên cạnh Trần Dương “Đây là em gái Trần Ngự sao.”

Mặc dù nhà họ Trần không chính thức thông báo chuyện tìm được Trần Ngự trở về nhưng tin tức đã truyền khắp Đế Đô rồi.

“Ừ.” Trần Dương giới thiệu “Thi Thi, đây là Sở Tiêu.”

“Em gái Trần Ngự, chị là Sở Tiêu, khi còn bé chúng ta đã từng gặp nhau đó.” Sở Tiêu nhiệt tình cầm tay Trần Ngự.

“Chào chị.”

“Em đến thay đồ cưới ngựa hả? Để chị dẫn em đi.” Sở Tiêu nói xong thì quay lại nói với Trần Dương “anh Trần Dương, để em dẫn em gái Trần Ngự đi cho, anh cũng đi thay đồ đi. Chút nữa chúng ta gặp ở chuồng ngựa.”

“Cũng được, chút nữa gặp ở chuồng ngựa.” Trần Dương nghĩ mình đứng trước cửa phòng thay đồ của nữ cũng không tiện, thế là đồng ý với đề nghị của Sở Tiêu.

Sở Tiêu dẫn Trần Ngự vào phòng thay quần áo, giúp Trần Ngự chọn một bộ quần áo rồi để cô tự vào thay. Đến khi Trần Ngự thay quần áo đi ra, chỉ thấy bên ngoài một cô gái mắt to đang tò mò nhìn Trần Ngự, còn Sở Tiêu không biết đã đi đâu.

“Cậu chính là con gái nhà thị trưởng Trần bị lừa bán từ nhỏ mới tìm về được sao?” cô gái mắt to đến bên cạnh Trần Ngự đột ngột hỏi.

“...” Trần Ngự nhú mày, không lên tiếng.

“Sao cậu lại không nói chuyện, tôi đang nói chuyện với cậu đó.” Đối phương có chút không vui hỏi.

“Cậu là ai?” Trần Ngự hỏi.

“Tôi là Trương Văn Văn, ba tôi là cục trưởng cục công an.” Trương Văn Văn giới thiệu xong lại hỏi tiếp “Tôi nghe nói cậu bị bán đến một nơi rất hẻo lánh, rất xa xôi phải không? Sao cậu lại đến vậy, có phải cậu phải làm việc vất vả dưới nắng mặt trời không? Tôi nhìn thấy trên TV xóm làng thôn quê rồi, mấy đứa nhỏ bốn năm tuổi cũng phải đi làm việc, có phải cậu cũng phải đi làm lúc bốn năm tuổi hay không?”

Trần Ngự hơi không thích cách Trương Văn Văn nói chuyện, cau mày không định để ý đến cô ta, quay người đi đến chỗ khác đợi Sở Tiêu quay lại.

“Ài, tôi đang nói chuyện với cậu mà, sao cậu không để ý đến tôi.” Trương Văn Văn hơi tức giận hỏi.

“Cậu không thấy sao còn hỏi?” Rốt cuộc Trần Ngự không kiên nhẫn được nữa.

“Cái gì?”

“Tôi không muốn nói chuyện với cậu.”

“Cậu ...” Lớn đến vậy nhưng Trương Văn Văn chưa bao giờ mất mặt như vậy, tức giận đến mức đỏ cả mặt.

Lúc này Sở Tiêu từ phía ngoài đi vào, trông thấy Trần Ngự và Trương Văn Văn thì cười “Em gái Trần Ngự, Văn Văn, mọi người thay quần áo xong rồi hả?”

“Dạ.” Trần Ngự gật đầu còn Trương Văn Văn thì chu môi lên, đáng vẻ không vui, không nói gì.

“Em sao thế?” Sở Tiêu nhìn Trương Văn Văn hỏi.

“Tiêu Tiêu, cậu ta ...” Trương Văn Văn chỉ Trần Ngự, rồi ngừng lại, kéo Sở Tiêu qua một bên, nhỏ giọng nói “Em không thích cậu ta chút nào, em không muốn chơi chung với cậu ta đâu.”

“Sao thế?” Sở Tiêu ngạc nhiên.

“Dù sao em không thích cậu ta chút nào.” Trương Văn Văn tức giận nói.

“Em đừng quên, hôm nay anh Trần Dương đặc biệt hẹn với Tần Dật và Thiệu Huy đến chính là muốn giới thiệu em gái anh ấy cho họ làm quen. Nếu em không đi cùng Trần Ngự thì sẽ không gặp được Thiệu Huy đâu.” Sở Tiêu nhắc nhở

“Thôi được rồi.” Trương Văn Văn do dự rồi miễn cưỡng gật đầu.

Sở Tiêu kéo tay Trương Văn Văn, đến bên Trần Ngự cười nói “Em gái Trần Ngự, chúng ta ra chuồng ngựa đi.”

Trần Ngự gật đầu, theo sau hai người ra khỏi phòng thay quần áo đến chuồng ngựa.

Trần Dương, Tần Dật và Thiệu Huy mỗi người đã sớm dắt một con ngựa đứng trên đồng cỏ nhìn ba người đi tới. Trần Dương nhìn em gái vẫy vẫy tay, nụ cười trên môi Tần Dật và Thiệu Huy đang nhìn Trần Ngự, thấy bên người cô có hai người khác thì lập tức cứng đờ.

“Sao Sở Tiêu và Trương Văn Văn cũng đến đây vậy?” Thiệu Huy không nhịn được hỏi.

“Câu nói với bọn họ hả?” Tần Dật hỏi Thiệu Huy

“Sao có thể chứ?” Thiệu Huy sừng sốt một chút rồi như đoán được điều gì đó, mắng “Chắc là con nhóc Nhạc Nhạc chết tiết rồi, trở về em sẽ trừng trị nó.”

Nhạc Nhạc là em gái Thiệu Huy, bình thường có quan hệ rất tốt với Trương Văn Văn.

Trương Văn Văn nhìn thấy Thiệu Huy thì kích động chạy đến kêu “Thiệu Huy, anh cũng đến cười ngựa hả, thật khéo ha.”

Sở Tiêu thì thận trọng hơn một chút, cô nhìn Tần Dật cười dịu dàng “Tần Dật, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Mặt Thiệu Huy vô cùng không kiên nhẫn, còn Tần Dật chỉ qua loa gật đầu xem như đáp lại.

Lúc này chỉ có Trần Dương đi đến bên em gái “Chút nữa anh dẫn em chọn một con hiền lành một chút rồi nhờ huấn luyện viên cùng cười với em đi chơi nha.”

“không cần đâu anh, em biết cười ngựa.” Trần Ngự cười lắc đầu.

“Em biết cười hả?” Lần này đến lượt Trần Dương kinh ngạc.

Thế là khi Trần Ngự vô cùng tự nhiên lấy một con ngựa chạy quanh sân mười vòng. Trần Dương không thể không thừa nhận, em gái nhà mình chẳng những biết cười ngựa mà kỹ thuật còn vô cùng giỏi.

“Wow ...” Đợi Trần Ngự cười ngựa quay về một lần nữa, Thiệu Huy nhịn không được khen “Tư thế thật óch, Tây Thi, em học cười ngựa từ bao giờ thế?”

“Lúc em mười tuổi.” Trần Ngự trả lời.

“Ai dạy cho em?” Trần Dương cũng tò mò hỏi.

“không ai dạy em cả.” Trần Ngự trả lời “Ở gần thôn em ở có một bầy ngựa hoang nhỏ, lúc đó em làm bạn với một chú ngựa trong đàn, thỉnh thoảng nó chở em đi chơi rồi từ từ em học được.”

“Quá đỉnh!” Thiệu Huy không nhịn được bật ngón cái khen ngợi, Tần Dật ở bên cũng có chút ngạc nhiên.

“Vênh vào cái gì chứ!” Trương Văn Văn thấy Thiệu Huy khen người khác, đứng bên nhỏ giọng phàn nàn với Sở Tiêu “Ồ quê thì toàn là dê bò lợn ngựa chứ đâu, có gì mà kể chứ? Sợ người khác không biết cậu ta lớn lên ở đâu à.”

Sở Tiêu kéo áo Trương Văn Văn ra hiệu cho cô ta nhỏ giọng một chút.

Cho đến khi rời khỏi trang trại ngựa, Thiệu Huy đều nói chuyện cùng Trần Ngự, điều này làm Trương Văn Văn nhăn nhó đầy một bụng tức giận. không phải là cô ta cảm thấy Thiệu Huy sẽ thích Trần Ngự, dù sao trong mắt cô ta, Trần Ngự xấu như vậy thì Thiệu Huy làm sao có thể thích cô. Chỉ đơn giản là không thích người trong lòng thân thiết với một cô gái khác mà thôi.

“Trần Ngự.” Mọi người đứng chờ người lái xe lại, Trương Văn Văn bỗng lên tiếng hỏi “Nghe nói người ông nhận nuôi cậu là một ông lão thần côn hả?”

** Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác, hay gọi là thầy đồng, bà đồng.*

Trương Văn Văn vừa nói xong, những người còn lại đều nhún mày, chỉ có Trần Ngự thản nhiên trả lời “Ông nội của tôi là thầy trừ ma.”

“Thầy trừ ma? Là người đi bắt ma sao? Vậy cậu cũng vậy hả?” Trương Văn Văn hỏi.

“Phải.” Trần Ngự chỉ về hướng bà vai của Trương Văn Văn, cười vô cùng dịu dàng “Nếu như cậu mời tôi, tôi có thể giúp cậu đuổi con ma đang ở trên vai cậu đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Ngự: Muốn cãi nhau với tôi hả, tôi hù chết cậu, ha ha ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ăn trộm linh khí

Xe đã rời trang trại ngựa được mười phút mà Thiệu Huy vẫn còn ngồi phía sau cười không ngừng, vừa cười vừa chỉ Trần Ngự nói “Tây Thi, anh không ngờ em là người xấu như vậy nha.”

Thiệu Huy chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt sợ hãi của Trương Văn Văn lúc này lại không nhịn được cười.

“Vì sao Trương Văn Văn nghe em nói vậy mà lại sợ hãi như thế.” Tần Dật lý trí hơn Thiệu Huy nhiều, anh cảm thấy giọng của Trần Ngự lúc này vô cùng chắc chắn, không giống như nói xạo.

“Còn vì cái gì nữa, chắc chắn là lá gan của Trương Văn Văn quá nhỏ.” Thiệu Huy nói “Chỉ tiếc là ban ngày, nếu vào buổi tối, đến anh cũng bị nổi da gà nè.”

Thiệu Huy bắt chước điệu bộ của Trần Ngự, lặp lại lời Trần Ngự đã nói với Trương Văn Văn “Có phải nửa tháng trước cậu từng đến gần hồ nước không, ở đó có một bé trai khoảng bảy tám tuổi chết đuối, nó gọi cậu là chị gái, chị ơi, chị cứu em với ... hiện giờ nó đang bám vào vai cậu kìa.”

“Cậu cảm miệng.” Tần Dật đánh cái chất vào ngón tay đang chỉ ra của Thiệu Huy.

“Có phải cậu cũng thấy sơn gai ốc không?” Thiệu Huy hỏi “Có phải cậu cảm thấy khi mình chỉ vào người sẽ thực sự cảm thấy có vật gì đó bám lên người không?”

Tần Dật nhếch môi không nói gì nhưng sắc mặt không mấy dễ chịu.

Trần Ngự ở một bên nhìn rất vui vẻ.

So với bầu không khí vui vẻ ở phía sau, tâm tình của Trần Dương ngọt ngào hơn nhiều. Bởi vì anh nhận ra rằng, thái độ của Trương Văn Văn đối với Thi Thi ngày hôm nay chính là thái độ của đại đa số những người trong tầng lớp của họ đối với Thi Thi. Chỉ là những người đó sẽ không thể hiện thái độ rõ ràng như Trương Văn Văn mà thôi, nhưng trong lòng bọn họ chắc chắn không xem trọng Thi Thi.

Dù cho cô là em gái ruột của anh, con gái của thị trưởng thành phố nhưng mà cô đã bị lừa bán từ nhỏ. Mười lăm năm trôi qua có thể không ảnh hưởng đến trưởng thành của một người nhưng trong mắt những người đó, đây là một vết nhơ của Thi Thi. Chỉ cần Trần Dương nghĩ đến việc có người ở nơi anh không nhìn thấy, lén lút bàn tán hoặc là xem thường em gái anh, anh liền cảm thấy nóng giận.

“Tây Thi, anh có chuyện muốn hỏi em. Em có thể không cần trả lời nhưng em đừng giận anh nha, tại anh tò mò quá mà.” Thiệu Huy mở to đôi mắt mè� đầy hiếu kì nhìn thẳng vào Trần Ngự.

“anh hỏi đi.” Trần Ngự buồn cười nhìn anh.

“Ông của em thực sự là thầy trừ ma hả?”

“Thiệu Huy!” Lời Thiệu Huy vừa dứt, Tần Dật không nhịn được quát lớn.

“Tò rất tò mò mà.” Thiệu Huy có chút tủi thân.

Trần Dương nhìn vào kính chiếu hậu ngó em gái, anh không quát Thiệu Huy cũng không nói lời ngăn cản. Bởi anh biết Thiệu Huy không có ác ý và anh cũng thấy tò mò thái độ của em gái đối với chuyện này.

“Đúng vậy ạ, ông của em là thầy trừ ma.” Trần Ngự thần nhiên gật đầu.

“trên thế giới này có ma thật sao?” Thiệu Huy nhỏ giọng hỏi.

“Tin thì có, không tin thì không có.” Trần Ngự trả lời.

Thực ra trên đời này, phần lớn người ta không nhìn thấy ma, chỉ khi nào bị ma quấn lên người mới có thể cảm nhận được hồn ma tồn tại. Nhưng những người bị hồn ma quấn lên đều là những người có oán thù, có oán thù tự nhiên trong lòng sẽ có ma. Cho nên câu nói ‘tin thì có không tin thì không có’, đứng ở một góc độ nào đó xem xét thì hoàn toàn đúng.

Thiệu Huy nghe xong, liền tự động quyết định trên đời này không thể có ma, anh tiếp tục tò mò hỏi “anh cũng đã gặp qua thầy bói, khi coi bói cho người ta luôn luôn nói mấy câu tốt đẹp vớ vẩn, người nào cũng giống người nào để cho người ta nửa tin nửa ngờ. Ông của em là thầy trừ ma, có phải cũng có một đồng lời giải thích giống như những lời em nói với Trương Văn Văn lúc này?”

“Lúc này em nói thật đó, em nhìn thấy trên vai Trương Văn Văn có một đứa bé khoảng bảy tám tuổi, người ướt sũng như từ dưới nước mới lên, nó bám chặt lấy vai của Trương Văn Văn, giống như vậy nè ...” Trần Ngự nói rồi đưa tay về phía Thiệu Huy muốn bám vào bả vai anh.

“A ...” Thiệu Huy bị hù hất một hơi thật sâu, vừa trốn tránh vừa hét “không muốn nói thì thôi, đừng có dọa anh.”

“Đáng đời.” Tần Dật cười trên nỗi đau của người khác, ném ra hai chữ.

“Hi hi ...” Trần Ngự che miệng cười trộm, không tiếp tục dọa Thiệu Huy nữa.

Trần Dương nhìn phản ứng của em gái, chân mày đang nhíu chặt cũng giãn ra. không có tức giận xấu hổ đến mức không muốn nói chuyện, cũng không thẹn quá hóa giận, Thi Thi đối với tuổi thơ của mình thân nhiên ung dung, không kiêu ngạo, không tự ti.

Xe quay trở lại khu tập thể bộ đội, ba người hẹn ngày khai giảng đại học Đê Đô sẽ gặp lại, sau đó Thiệu Huy, Tần Dật lái xe về.

Về đến nhà, ăn cơm tối với ba mẹ rồi Trần Ngự lấy lý do đi chơi một nên đi nghỉ sớm. Thế là trong phòng khách chỉ còn lại ba mẹ Trần và Trần Dương.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy con?” Mặc dù lúc ăn tối, Thi Thi vẫn luôn nói rằng đi chơi rất vui vẻ nhưng vẻ mặt Trần Dương luôn nghiêm lại, thị trưởng Trần biết là còn chuyện gì khác nữa đã xảy ra.

Trần Dương cũng không giấu giếm, kể chuyện của Trương Văn Văn ra.

Thị trưởng Trần nghe xong, lông mày nhíu chặt, mẹ Trần thì vô cùng tức giận “Nhà họ Trương dạy con gái kiểu gì vậy, thật quá quắt. Để mai mẹ nói chuyện với Trương phu nhân mới được.”

“Bà nói chuyện với một mình nhà họ Trương nhưng bà nói được hết với những nhà ở Đê Đô này không?” Thị trưởng Trần không đồng ý nói.

“Vậy ông bảo phải làm sao bây giờ?” Mẹ Trần tức giận “Tôi vất vả bao nhiêu mới tìm được con gái về lại dễ dàng để người ta khi dễ như vậy sao? Lúc đó con đang ở đâu mà trở mặt nhìn em gái con bị người ta bắt nạt như vậy?”

“...” Trần Dương vô cùng oan ức nhìn mẹ mình “Thi Thi rất lợi hại đó mẹ, đâu cần con nói giúp đâu.”

Tiếp đó, Trần Dương lại kể chuyện Trần Ngự hù dọa Trương Văn Văn cùng cuộc nói chuyện trên xe với Thiệu Huy cho ba mẹ Trần nghe.

“Con cảm thấy em gái không bởi vì chuyện sống ở quê mà tự ti, em ấy rất thích thôn Đại Mộc cũng rất tôn kính ông Ngô.” Ông Ngô chính là người đã nuôi dưỡng Trần Ngự “Có lẽ những năm đó, em ấy sống vui vẻ hơn là chúng ta nghĩ.”

“Con nói không sai.” Thị trưởng Trần đồng ý “Vả lại, trong hoàn cảnh khó khăn như vậy mà Thi Thi có thể tự mình thi đậu đại học Đê Đô, mà điểm còn cao như vậy nữa. Bà ra ngoài hỏi đi, mấy đứa nhỏ nhà người quen chúng ta có đứa nào thi đạt điểm cao như vậy không? Những đứa xem thường Thi Thi của chúng ta, chúng ta không cần để ý, sau này không gặp mặt nữa là được.”

“Vậy là xong thôi sao?” Mẹ Trần vẫn còn tức giận.

“Trần Dương đã nói rồi đó thôi, con gái cũng đâu chịu thiệt, với lại ...” Thị trưởng Trần nhìn con trai “Nếu em gái con chịu ảm ức con sẽ mặc kệ hay sao?”

“Tất nhiên là không rồi ạ.” Trần Dương lập tức đảm bảo.

Mẹ Trần nghe xong, tâm trạng mới khá hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn ghi nhà họ Trương vào sổ thù vặt. Lần sau mà Trương phu nhân đến làm quen nịnh nọt, bà nhất định là không thêm để ý.

Mà bên này, sau khi lấy lý do lên lầu nghỉ ngơi nhưng thật ra là nhận được tin nhắn báo của ngân hàng về số dư tăng lên, Trần Ngự ngồi xếp bằng trên giường tám chuyện với ‘Mưa bay tháng ba’.

Tôi là tiểu hào: Tôi đã nhận được tiền.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh đúng là cao nhân mà, con ma nữ đạo hạnh trăm năm đã bị anh đánh tan rồi à? Hôm nay người của tôi đến kiểm tra nói là một tí âm khí cũng không có, sạch sẽ như chưa từng có hồn ma ở đó.

Tôi là tiểu hào: Tôi không đánh tan, tôi mở cửa âm tiền nó xuống âm phủ rồi.

Mưa bay tháng ba: Móa, kích động.JIP, kích động. JIP

Tôi là tiểu hào: ...

Mưa bay tháng ba: anh có thể mở cửa âm luôn sao

Mưa bay tháng ba: Người anh em, cao nhân, cao nhân mà! anh mới là ‘tiểu hào’, vậy ‘đại hào’ thì làm sao.

Trần Ngự nhìn câu này mới nhớ đến cô chưa đổi tên cho tài khoản QQ này, vậy là mở trang thông tin cá nhân sửa lại tên.

Tôi muốn xây đường: Tôi không phải là tiểu hào.

Mưa bay tháng ba: ...

Mưa bay tháng ba: Người anh em, gu thưởng thức của anh thật đặc biệt.

Tôi muốn xây đường: Tôi đã nhận tiền, không có gì thì tôi out đây.

Mưa bay tháng ba: Khoan, khoan đã ...

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh thêm bạn với tôi đi, sau này có việc tôi nhờ anh giúp đỡ được không?

Trần Ngự liếc nhìn điện thoại vừa mới nhận tin nhắn tài khoản cộng thêm năm mươi vạn, nhíu mày trả lời.

Tôi muốn xây đường: Còn phải xem anh trả tôi nhiều tiền đã.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh yên tâm. một trăm vạn lần này là không tính giá mở cửa âm. Nếu lần sau có việc cần tìm anh mở cửa âm, giá tiền chắc chắn sẽ cao hơn.

Cao hơn một trăm vạn??? Trần Ngự phản kích ngồi thẳng người.

Tôi muốn xây đường: Vậy sau này có việc anh cứ tìm tôi, nếu có thời gian tôi sẽ nhận.

Mưa bay tháng ba: Vậy chúng ta thêm bạn trước?

Trần Ngự chấp nhận lời mời kết bạn của ‘Mưa bay tháng ba’, logout, rồi ôm điện thoại di động lăn qua lăn lại ‘Nhiều tiền quá, nhiều tiền quá, ha ha ha ...’

Trần Ngự lần một lúc rồi đứng lên, lấy thẻ ngân hàng trong túi ra để trước mắt, vô cùng hùng hồn nói ‘Ông lão, ông yên tâm, đường ở thôn Đại Mộc con bao hết, sau này tấm thẻ này chính là quỹ riêng để xây đường cho thôn Đại Mộc.’

‘Nhưng mà ...’ Trần Ngự tự hỏi ‘Xây một con đường hết bao nhiêu tiền trời.’

Trần Ngự cầm điện thoại lướt net tìm kiếm nhưng không tìm được cái gì, nghĩ nghĩ rồi quyết định sau này có cơ hội thì sẽ hỏi ba nhà mình, dù gì ông ấy cũng là thị trưởng, việc xây đường này chắc chắn ông nắm rõ.

Vù vù

Bỗng nhiên, túi vải trên đầu giường rung rung, Trần Ngự định thần, thò tay lấy chiếc la bàn từ bên trong ra.

‘Mây thật là yếu quá đi.’ Trần Ngự xem xét một lúc thì thấy linh khí bên trong la bàn còn rất ít, tập tức oán giận ‘Dùng mây mở cửa âm có một lần mà mây đã mất linh khí rồi? Lúc trước không phải là ông lão đã dùng mây rất nhiều lần rồi hay sao?’

Vù vù

La bàn rung rung hai lần, kim la bàn nhanh như chớp chỉ về hướng bắc.

‘Mây lại nghĩ đến chuyện đó à?’ Trần Ngự nhìn phương hướng la bàn chỉ biết là nó muốn làm gì, quả quyết từ chối ‘không được, chỗ đó không thể đi, mây không thể từ từ hấp thụ kinh khí trong không khí hay sao?’

Vù vù, vù vù

La bàn rung càng mãnh liệt.

‘Tao biết, tao biết, nhưng mà tao cũng không có cách nào nha.’

Thực ra Trần Ngự cũng rất rầu rĩ, thực lực của cô bây giờ muốn mở cửa âm thì phải nhờ sự hỗ trợ của la bàn, mà la bàn vì giúp cô mở cửa âm mà hao phí một lượng linh khí rất lớn. Bản lĩnh của ông Ngô rất cao thâm, dùng la bàn mở cửa âm là chỉ để tính toán phương hướng và vị trí mà thôi sẽ không tiêu hao quá nhiều linh khí của la bàn. Đây cũng chính là lý do ông Ngô có thể nhiều lần sử dụng la bàn để mở cửa âm mà linh khí của la bàn vẫn tràn đầy, mà Trần Ngự chỉ dùng la bàn mở cửa âm một lần, linh khí đã giảm hơn một nửa.

Nhưng mà nếu không có sự trợ giúp của la bàn, Trần Ngự cũng không chắc chỉ dựa vào thực lực của cô có thể mở ra được cửa âm hay không, mà coi như không mở cửa âm thì bản thân la bàn cũng có chức năng bảo vệ. Nếu vô tình gặp phải ác ma lợi hại, thực lực của cô có hạn mà la bàn lại mất linh khí thì cô sẽ gặp nguy hiểm.

Trần Ngự nhìn về hướng bắc, trong lòng rất muốn đến ngôi biệt thự tràn đầy linh khí đó. Lần này trừ ma, cô đã tiêu mất sáu lá bùa trừ ma sơ cấp, tiêu

mất linh khí trong la bàn mà linh khí của bản thân cô cũng tiêu hao mất một nửa.

Linh khí của cô tiêu hao thì không có gì, chỉ cần cô chăm chỉ tu luyện thì một tuần sau sẽ khôi phục như cũ. Nhưng còn la bàn, chờ nó hấp thụ linh khí tự nhiên trong không khí thì chắc phải đến hai ba tháng mới xong. Hai ba tháng mới kiếm được một trăm vạn, nếu tính như thế thì tốc độ kiếm tiền sẽ giảm dần.

Trần Ngự cắn ngón tay, ánh mắt dao động giữa la bàn và thẻ ngân hàng, cuối cùng tiền tài, không, nói chính xác là khát vọng xây đường cho thôn Đại Mộc đã chiến thắng. Nó thúc đẩy cô một lần nữa từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống, theo bóng đêm, quen đường quen nẻo mò đến biệt thự nhỏ của nhà họ Lâu.

Trần Ngự cảm nhận linh khí bốn phía của khu nhà, chọn một vị trí và mật độ linh khí dày đặc hơn những chỗ khác, đào một cái hố, đem la bàn bỏ vào.

Vù vù ...

Dường như la bàn đối với vị trí hiện giờ của mình cực kỳ bất mãn, rõ ràng bên trong tường linh khí còn đậm đặc hơn, vì sao lại đặt nó ở đây.

“Mày ngoan ngoãn một chút cho tao.” Trần Ngự gõ gõ la bàn, nhỏ giọng trách mắng “Tao nói cho mày biết, nhà này là nhà người ta, chúng ta không thể đi vào, có biết không? Đào trộm chân tường nhà người ta cho mày ăn trộm linh khí đã không đúng rồi, mày vừa vừa phải phải thôi chứ. Tao cứ chôn mày chỗ này trước đã, khoảng ba ngày là mày hấp thu xong linh khí, lúc đó tao đến đào mày lên.”

Vù vù

La bàn vẫn chưa hài lòng lắm.

“Mày đừng có được đằng chân lân đằng đầu, còn lèo nhèo là đến chân tường tao cũng không cho mày ở nữa giờ.” Trần Ngự thấy cuối cùng la bàn đã chịu im, đặt nó xuống, lấp đất lên, sau đó còn dùng chân dậm dậm cho chắc, rồi lấy một hòn đá bên cạnh chặn lên rồi mới len lén chạy về nhà.

Trần Ngự vừa đi khỏi chưa được hai phút, cửa nhà họ Lâu vẫn đóng chặt bỗng dung mở ra, một người đàn ông mặc đồ rằn ri đi ra, đến chỗ Trần Ngự vừa chôn la bàn, đào lên, mang nó vào trong nhà.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâu Minh: cô nhóc này, sao lại nhiều chuyện như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Sát khí của Tam thiếu

Trong phòng sách trên lầu hai, Lâu Minh cầm la bàn trợ lý vừa đưa đến, anh quan sát cẩn thận, lòng mày nhíu lại.

“Tam thiếu, tôi cảm thấy chúng ta phải điều tra cô Trần Ngự này một lần nữa.” Trợ lý thứ ba của Lâu Minh – Trình Bằng nghiêm túc nói.

Lâu Minh không nói gì, vẫn chăm chú quan sát chiếc la bàn như cũ. Chiếc la bàn màu đen tuyền, không to lắm chỉ vừa nằm gọn trong lòng bàn tay, yên lặng nằm trong bàn tay anh, dường như không có gì đặc biệt.

“Tam thiếu?” Trình Bằng thấy Lâu Minh không nói gì, hỏi lại một lần nữa.

Lâu Minh để la bàn trên mặt bàn, ngẩng đầu nhìn Trình Bằng hỏi “Tôi nhớ là người nuôi dưỡng cô nhóc đó là một ông lão bán tiên phải không?”

* Bán tiên: Tiếng chỉ người tu luyện Đạo giáo, coi như đã tu được thành tiên một nửa.

Khi Trần Ngự xuất hiện lần đầu tiên trong ngôi nhà này, trợ lý thứ nhất Hà Thất đã báo cáo thân thế của Trần Ngự với Lâu Minh, nhưng mà Hà Thất không phải nói là ‘bán tiên’ mà là ‘thần côn’.

“Vâng.”

“Vậy ... cô ấy có cái la bàn này cũng rất hợp lý, phải không?” Lâu Minh tiếp tục hỏi.

“Vâng, nhưng mà ...” Trình Bằng nói ra nghi ngờ của mình “Dù sao la bàn cũng là đồ vật trong giới Huyền học. Trần Ngự mới trở về nhà được ba ngày thì đã đem la bàn đến đây hai lần. Buổi tối hôm nay, cô ta còn len lút chôn la bàn dưới chân tường rào, cô ta làm như vậy chắc chắn là có mục đích gì đó.”

“Mục đích gì?” Lâu Minh hỏi.

“Tôi không rành về Huyền học, nhưng trong nhà này có trận pháp của Mao đại sư bố trí, có lẽ có quan hệ đến cái này không.”

** Trận pháp: từ dùng trong chiến thuật, chỉ hàng lối hoặc phương thức bố trí quân lính tác chiến*

“Cậu muốn nói ... cô nhóc nhà họ Trần muốn phá hư trận pháp?” Lâu Minh hơi kinh ngạc.

Trình Bằng gật đầu.

“Phá hủy trận pháp rồi thì sao?” Lâu Minh bắt đầu liên tưởng đến giả thiết này và kết quả nếu như giả thiết này đúng.

Nghĩ đến kết quả, sắc mặt Lâu Minh bỗng nhiên trở nên cô đơn, còn phảng phất đâu đó một chút giải thoát.

“Tam thiếu!” Phát hiện cảm xúc của Lâu Minh dao động, Trình Bằng có chút đau lòng, muốn an ủi nhưng lại không biết phải nói gì, cuối cùng anh ta chỉ có thể liên tục đảm bảo “Có chúng tôi ở đây, tuyệt đối không có kẻ nào có thể phá hư trận pháp này.”

Lâu Minh cũng phát hiện cảm xúc của mình không đúng, nhanh chóng điều chỉnh tâm lý, nhìn Trình Bằng khẽ mỉm cười “Cậu đừng lo lắng như vậy, trận pháp bị hỏng thì Mao đại sư sẽ đến sửa lại, không có gì đáng lo.”

“Sao lại không có gì được, bây giờ Mao đại sư đang ở nước ngoài, trong thời gian ngắn không thể có mặt kịp thời được, mà sát khí trên người anh lại cực kì bất ổn.” Trình Bằng kích động “Nếu đột nhiên anh mất khống chế ...”

Khi Trình Bằng nói đến chữ mất khống chế, tay đột nhiên nắm chặt, cơ mặt cũng run rẩy.

“Mất khống chế à ...” Lâu Minh lơ đãng nói “Vậy sẽ phải làm phiền các cậu rồi.”

Vốn Trình Bằng đang có thể khống chế chính mình, nghe Lâu Minh nói câu này, lập tức xoay phắt người lại muốn đi ra ngoài “Để tôi lập tức đi bắt Trần Ngư đến đây.”

“Cậu đứng lại.” Ngay lập tức Lâu Minh gọi Trình Bằng lại.

“Tam thiếu.” Trình Bằng xoay người, về mặt bướng bỉnh nhìn Lâu Minh. anh ta biết mình quá kích động nhưng vừa nghĩ đến hậu quả của việc Tam thiếu mất khống chế, Trình Bằng cũng không kiềm nổi chính mình.

“Các cậu ...” Lâu Minh hiểu rất rõ, trong ngôi nhà này, mỗi người ở đây đều quan tâm đến an nguy của anh hơn cả chính bản thân họ “Cậu muốn điều tra thì điều tra đi, nhưng trước khi chưa có chứng cứ đầy đủ thì cậu không được làm bất cứ điều thừa thãi nào.”

“Nhưng mà ...” Trình Bằng vẫn cảm thấy cần phải sớm khống chế những nhân tố không ổn định trước đã, cho dù mới chỉ là tiềm ẩn.

“Trình Bằng, bây giờ lời nói của tôi không có tác dụng gì sao?” Lâu Minh nhìn chăm chú Trình Bằng, trong giọng nói mang theo một chút lạnh lùng.

Ở bên cạnh Tam thiếu đã ba năm, hơn ai hết Trình Bằng hiểu rõ Lâu Minh không phải là người dễ chịu. Bởi vì nguyên nhân sát khí trên người, anh hầu như không có bạn bè, anh không thể đi đến những nơi có đông người, thậm chí ngay cả người nhà của anh cũng hạn chế tiếp xúc với anh. Đơn giản mà nói đó là, anh càng quan tâm ai thì phải càng rời xa người đó.

Khi tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ Tam thiếu, việc thứ nhất Trình Bằng làm là đọc những điều cần chú ý khi nhận nhiệm vụ. Mà điểm chú ý cuối cùng đó là, khi Lâu Minh mất khống chế, cần phải lập tức tiêu diệt anh.

Lúc trước, khi nhìn thấy mệnh lệnh này, là một quân nhân quen với việc chấp hành mệnh lệnh, anh ta cũng không có cảm xúc gì. Trình Bằng là bộ đội đặc chủng, đã từng phải giết rất nhiều người, vì an ninh quốc gia bất luận là nam hay nữ, già hay trẻ, chỉ cần vì quốc gia, anh ta đều phải ra tay.

Nhưng điều làm anh ta thực sự kinh ngạc là, khi lần đầu tiên Lâu Minh gặp anh ta đã vô cùng thẳng thắn hỏi “Cậu đã xem những điều cần chú ý khi nhận nhiệm vụ chưa?”

Mặt Trình Bằng không thay đổi gật đầu.

“Vậy khi mà tôi bị mất khống chế, làm phiền đến cậu.” Lúc nói chuyện, trong giọng nói của Lâu Minh còn ẩn chứa niềm áy náy. Dường như muốn nói, làm phiền anh ta những chuyện như thế này, thực sự anh cảm thấy rất có lỗi.

Trình Bằng hơi kinh ngạc đồng thời cũng có chút đồng cảm, nhưng không có biến hóa gì lớn.

Cho đến nửa năm sau, Trình Bằng mới biết được điểm chú ý cuối cùng đó là do Lâu Minh thêm vào. thừa vào năm Lâu Minh mười tám tuổi đã một lần bị mất khống chế, lúc đó trợ lý thân cận của anh là Tề Hạo không muốn làm tổn thương Lâu Minh lại sợ khi anh rời khỏi đây thì sát khí của anh sẽ làm tổn thương đến người bình thường. Do đó Tề Hạo dùng còng tay còng tay anh ta và Lâu Minh vào một chỗ, khóa cửa phòng lại. Mặc dù Mao đại sư có mặt rất nhanh, khống chế sát khí để Lâu Minh bình tĩnh trở lại. Nhưng lúc đó, Tề Hạo đã bị sát khí của Lâu Minh đè ép làm cho anh ta chỉ còn thờ thoi thóp.

Khi được đưa đến bệnh viện, nhờ tố chất thể lực sung mãn của lính đặc chủng, thân thể Tề Hạo rất nhanh hồi phục lại nhưng tinh thần của anh ta đã bị sát khí của Lâu Minh chi phối hoàn toàn sụp đổ. Sau khi Tề Hạo tỉnh dậy thì biến thành một cỗ máy giết người không có lý trí, vĩnh viễn bị nhốt vào bệnh viện tâm thần.

Sát khí trên người Lâu Minh khi anh vừa ra đời thì tồn tại, lớn mạnh theo tuổi tác của anh, khi anh mười lăm tuổi thì đạt đến cực đại. Bất kể người nào có ý chí không kiên định hay có thân thể yếu ớt đều không thể xuất hiện trong phạm vi bao phủ của sát khí trên người Lâu Minh. Nếu không, người có ý chí yếu kém sẽ bị sát khí làm ảnh hưởng, trở nên hung tợn, dễ nóng giận, nếu kéo dài sẽ dẫn đến bất thường về tinh thần. Mà người thân thể yếu ớt sẽ bị sát khí chi phối mà bệnh tình càng nghiêm trọng hơn.

Trước năm mười lăm tuổi, Lâu Minh chưa bao giờ dám ở một chỗ quá hai giờ, sau năm mười lăm tuổi, Lâu Minh bị ‘giám lỏng’ trong tòa nhà này, nhờ trận pháp của Mao đại sư bố trí mà ức chế sự phát triển của sát khí và thông qua một phương pháp đặc biệt để làm suy yếu nó. Cứ như ngồi tù, trong ba năm, sát khí vẫn được khống chế rất tốt, cho đến lần bị mất khống chế đó.

Khi Lâu Minh tỉnh dậy trong bệnh viện đã đi thăm Tề Hạo, sau khi về thì thêm vào điểm chú ý cuối cùng này. Chỉ vèn vèn có nửa giờ, một người lính đặc chủng với tinh thần thép đã bị anh biến thành một người tâm thần, Lâu Minh không thể tưởng tượng được nếu mình lại bị mất khống chế lần nữa, đi ra ngoài sẽ tạo kinh hoàng đến như thế nào. anh cảm thấy mình đúng là một cỗ máy giết người hình người. anh không muốn tổn thương người khác nhưng anh cũng biết chính phủ sẽ không dễ dàng buông tha cho anh.

Lâu Minh là chuyên gia vũ khí cao cấp nhất của chính phủ, bởi vì có thiết kế vũ khí của anh mà địa vị của quốc gia trên trường quốc tế mới không ngừng được nâng lên. Bởi vì có thiết kế vũ khí của anh mà trên chiến trường, những người lính của quốc gia anh mới có thể giảm thiểu thương vong. nói một cách khác, Lâu Minh chính là thần bảo vệ của quốc gia. *(Editor: Đoạn này tác giả chém quá!)*

Dù cho phải hi sinh nhiều người giống như Tề Hạo thì chính phủ cũng vẫn sẽ giữ lại Lâu Minh. Lâu Minh vô cùng rõ ràng điều này, nhưng tất nhiên là anh không đồng ý. Sau khi trở về, anh đã cùng bộ trưởng Lâu nói chuyện thật lâu, bộ trưởng Lâu nhất quyết không đồng ý. Cuối cùng Lâu Minh vô cùng quyết đoán quyết định: nếu chuyện này xảy ra một lần nữa, mọi người không giết anh, anh sẽ tự xử lý.

“Trình Bằng?” Lâu Minh thấy Trình Bằng không đáp lời mình, có chút không vui.

“Tôi nhất định bảo vệ an toàn cho anh.” Trình Bằng lấy lại tinh thần, cắn răng nói. Dù cho Tam thiếu ghét cậu ta đi chăng nữa, cậu ta cũng quyết không để người nào uy hiếp đến an nguy của Tam thiếu.

Lâu Minh lạnh lùng nhìn Trình Bằng chằm chằm, Trình Bằng cũng nhìn lại anh, vẻ mặt vô cùng lo lắng và bất an nhưng cũng rất kiên trì.

“Thôi được rồi.” Lâu Minh thờ dãi, cầm điện thoại bên cạnh lên, ấn mở Wechat, tìm số của Mao đại sư nhấn cuộc gọi video.

Video được kết nối rất nhanh, một ông lão có dáng vẻ ‘tiên phong đạo cốt’ xuất hiện ở đầu bên kia (tiên phong đạo cốt: Phong cách của người tu tiên)

“Lâu Minh à, cậu tìm tôi có chuyện gì không?” Mao đại sư thân thiết hỏi.

“Mao đại sư, tôi không làm phiền ông chứ?”

“không sao, đúng lúc tôi đang nghỉ ngơi. Cậu có chuyện gì sao?” Mao đại sư biết Lâu Minh nếu không có việc quan trọng sẽ không tìm ông (vô sự bất đẳng tam bảo điện).

Lâu Minh cầm chiếc la bàn lên, đưa đến trước màn hình cho Mao đại sư nhìn, hỏi “Mao đại sư, ông xem cái này một chút.”

Mao đại sư nheo mắt đánh giá một lúc, rồi nói “Đó là cái la bàn, nhìn thì thấy có từ rất lâu rồi, ở đâu cậu có cái này?”

Lâu Minh nhìn Trình Bằng, thấy cậu ta quả nhiên đang dựng lỗ tai lên nghe ngóng, vì vậy tiếp tục hỏi “Có người chôn ở tường rào ngoài sân.”

“Tường rào ngoài sân?” Mao đại sư nghe xong thì nhủ mày.

“Sao vậy ạ? Cái la bàn này có ảnh hưởng gì đến trận pháp không ạ?” Lâu Minh hỏi.

Mặt Trình Bằng càng hồi hộp hơn, chỉ cần Mao đại sư nói có ảnh hưởng một chút xíu thôi thì bây giờ cậu ta có thể lập tức vọt đến nhà thị trưởng Trần bắt người.

“không đâu, nếu trận pháp có vấn đề thì tôi sẽ cảm ứng được ngay lập tức.” (cảm ứng: cảm nhận tương ứng lẫn nhau). Mao đại sư nói xong thì hỏi lại “Ai chôn cái này ở tường rào, chôn ở vị trí, phương hướng nào?”

“một cô nhóc, chôn ở góc đông nam” Lâu Minh nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung “Đúng rồi, ông nội của cô nhóc này là một ông lão bán tiên.”

* Bán tiên: Tiếng chỉ người tu luyện Đạo giáo, coi như đã tu được thành tiên một nửa.

“thì ra là thế.” Mao đại sư suy nghĩ một chút rồi nói “Vậy là cô nhóc này chắc là đến trộm linh khí.”

“Trộm linh khí?” Lâu Minh nhướng lông mày, kinh ngạc.

“Nhà của cậu bây giờ là nơi có linh khí đậm đặc nhất ở Đê Đô, linh khí lại là điều vô cùng cần thiết đối với một Thiên Sư.” Mao đại sư giải thích “Cậu nói ông nội của cô nhóc đó là bán tiên, vậy chắc là cô nhóc phát hiện linh khí dày đặc trong nhà cậu nên mới để cho linh bảo (bảo bối linh thiêng) của cô nhóc hấp thụ ít linh khí. Nhưng mà chắc là cô nhóc đó cũng nhận ra trong nhà cậu có trận pháp nên chỉ có thể ở ngoài tường trộm một ít linh khí từ trận pháp rò rỉ ra mà thôi.”

“nói cách khác ... cô ấy làm như vậy sẽ không làm ảnh hưởng gì đến tôi phải không?” Lâu Minh nắm lấy trọng điểm.

“Chỉ cần không vào trong sân, ở bên ngoài cô nhóc đó muốn làm loạn thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến trận pháp đâu.” Mao đại sư cười ha ha “Vói lại, trận pháp mà tôi bố trí đâu có thể dễ dàng bị một cô nhóc phá vỡ cơ chứ.”

Lúc này, bên đầu video hình như có người gọi Mao đại sư, Lâu Minh thấy việc đã hỏi cũng đã rõ ràng nên nói “Mao đại sư, ông đang bận hả, vậy tôi không quấy rầy nữa.”

Lâu Minh cúp cuộc gọi video, ngẩng đầu nhìn Trình Bằng “Cậu cũng đã nghe thấy rồi đó, có thể yên tâm rồi chứ.”

“Coi như là thế thì cũng không thể để cô ta quay lại đây. Tôi muốn thông báo cho thị trưởng Trần để ông ấy trông coi con gái của mình cho tốt.” Trình Bằng nói.

“Trình Bằng.” Lâu Minh để điện thoại xuống, lời nói ý vị sâu xa (ngữ trọng tâm trường) “Cậu có biết không, thị trưởng Trần là một quan chức vô cùng có tài. Nhưng chỉ cần cậu nói chuyện này ra, dù là chuyện này không có bất kì ảnh hưởng gì đến tôi, thị trưởng Trần chắc chắn sẽ phải rời Đê Đô. Mà ba của tôi cũng sẽ không để ông ấy có cơ hội thăng chức nữa.”

Trình Bằng sững sờ.

“một người tốt chỉ có thể giúp đỡ được một số người, nhưng một quan chức tốt có thể đem lại hạnh phúc cho rất nhiều người, thậm chí còn có thể là một quốc gia.” Lâu Minh nói đến đây thì không nói gì thêm, anh biết Trình Bằng có thể hiểu được.

“Vâng, tôi biết rồi.” Trình Bằng trầm ngâm rồi nói.

Lâu Minh mỉm cười, bầu không khí nặng nề bỗng chốc tan biến, anh lấy la bàn đẩy về phía trước “Cậu đem la bàn trả về chỗ cũ đi.”

“anh định ...” Trình Bằng không thể tin.

“Mao đại sư cũng đã nói rồi đó, không có ảnh hưởng gì xấu.” Lâu Minh nói “Vói lại, chúng ta không hỏi mà lấy đi cũng coi là ăn trộm, đây không phải là việc tốt ...”

Trình Bằng do dự một chút, cuối cùng vẫn tuân theo mệnh lệnh, nhận lại la bàn, cho người chôn xuống một lần nữa. Chỉ là cậu ta âm thầm quyết định, sau này nhất định không thể để Trần Ngu đến gần Tam thiếu một bước.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Khai giảng rồi

Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày khai giảng của trường đại học Đê Đô, nếu như theo kế hoạch trước đó của Trần Ngu thì lúc này cô đã sớm có mặt tại trường đại học. Nhưng bây giờ cô đã trở về nhà họ Trần, thì việc này cũng chẳng phải chuyện gấp gáp gì.

“Thì Thi à, con định ở kí túc xá hay về nhà ở?” Khi ăn sáng, mẹ Trần hỏi.

Trần Ngu đương nhiên muốn ở lại kí túc xá, nhưng khi quay đầu đối diện với ánh mắt thiết tha của mẹ Trần, cô lại không nói nên lời.

“Tất nhiên là ở kí túc xá rồi.” Thị trưởng Trần thấy con gái khó xử, nói đỡ “Vào đại học chính là cơ hội để kết bạn, nếu ở nhà thì sẽ không gặp gỡ bạn bè nhiều được.”

“Cũng đúng ha.” Mặc dù mẹ Trần hiểu điều này nhưng nghĩ đến việc con gái chỉ mới ở nhà được có mấy ngày lại phải xa nhà, trong lòng có chút không nỡ.

“Mẹ.” Trần Ngu an ủi “Trường học của con cách đây không xa, sau này cuối tuần nào con cũng sẽ về nhà mà. Nếu mẹ nhớ con thì đến trường thăm con.”

“Tốt, vậy tuần nào con cũng phải về nhà nha.”

“Vâng.” Trần Ngu nhìn mẹ Trần gật đầu thật mạnh làm mẹ Trần vui trở lại ngay.

Quả nhiên con gái mới là áo bông nhỏ tri kỉ, thị trưởng Trần thông thả ăn một cái bánh bao, quay đầu nhìn con trai “Còn con sau này cũng nhớ cuối tuần về nhà đi.”

“Nếu không bận điều tra án, con sẽ về.” Trần Dương là cảnh sát, sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát thi công tác tại đội hình sự thành phố, vì tính chất công việc nên thường xuyên phải ở lại khu tập thể công vụ, rất ít khi về nhà. Lần này vì chuyện đón Trần Ngự, khó khăn lắm anh mới xin được nghỉ phép, nhưng cũng sắp hết hạn phép phải đi làm.

“Ừ, được rồi.” Thị trưởng Trần cũng biết công việc của con trai, không bắt buộc.

Trần Ngự đợi ba ăn sáng gần xong mới do dự hỏi vấn đề cô suy nghĩ suốt đêm qua “Ba, con hỏi ba chuyện này nha?”

Thị trưởng Trần kinh ngạc nhìn Trần Ngự, đây là lần đầu tiên sau khi cô về nhà chủ động có điều muốn hỏi, lập tức hứng thú, đặt đĩa xuống, ôn hòa nói với con gái “Con hỏi đi.”

“Là thế này ... Ba có biết xây một con đường thì hết bao nhiêu tiền không?” Trần Ngự chớp chớp đôi mắt to, mong đợi nhìn thị trưởng Trần.

“Xây đường?” Mẹ Trần không hiểu nhìn con gái, Trần Dương cũng có chút tò mò.

“Con vì thôn Đại Mộc?” Mặc dù thị trưởng Trần không đi đón con gái nhưng hoàn cảnh lớn lên của con gái ông vô cùng hiểu rõ. Vì thế khi Trần Ngự hỏi ông chuyện xây đường hết bao nhiêu tiền, thị trưởng Trần lập tức liên tưởng đến thôn Đại Mộc.

Lúc này Trần Dương cũng đoán được, lúc lên núi tìm Trần Ngự, anh phải lái xe máy hơn mười tiếng đồng hồ mới đến được thôn Đại Mộc, đường xá ở đó như thế nào anh cũng biết rất rõ.

“Vâng.” Trần Ngự giải thích “Từ thôn Đại Mộc ra thành phố rất khó khăn, khi còn bé con phải đến thị trấn bên cạnh học, sáng sớm năm giờ phải dậy rồi, đi hơn hai giờ đường núi mới có thể đến nơi. Sau này học phổ thông sơ sở và phổ thông trung học, con phải ở kí túc xá của trường, một tháng mới về thôn một lần.”

“Thực ra thì thôn Đại Mộc cách thành phố cũng rất gần nhưng do bị mấy ngọn núi chắn ngang, thôn trưởng nói chỉ cần xây một con đường vòng quanh núi, sau này ra vào thôn cũng thuận tiện hơn, cuộc sống của người dân trong thôn sẽ khá lên.” Nghĩ đến việc bây giờ mình có thể kiếm tiền, Trần Ngự kích động nói “Cho nên con muốn hỏi rõ một chút là cần khoảng bao nhiêu tiền, rồi con mới lập kế hoạch được.”

Trần Ngự vẫn kích động nói nên không phát hiện sắc mặt của ba người trên bàn ăn bỗng nhiên trở nên nặng nề. Chờ đến khi cô nói xong thì mẹ Trần đã bật khóc nức nở.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Trần Ngự giật cả mình.

“Lúc nhỏ con phải đi hơn hai tiếng mới đến được trường, đường núi có nguy hiểm không con? Có người lớn đi theo không?” Mẹ Trần càng nói càng đau lòng, dường như thấy được hình ảnh bé Trần Ngự lúc sáu bảy tuổi, một cô nhóc bé xíu mà phải thức dậy sớm tèo đèo lội suối đi học.

“Mẹ, mẹ, mẹ đừng khóc. Con bây giờ tốt lắm nè.” Trần Ngự hiểu rõ, đây chính là mẹ Trần đau lòng cho cô, liền vô cùng áy náy. Bản thân cô cũng không cảm thấy việc đi học lúc nhỏ của mình có nhiều gian khổ, nhưng thấy mẹ Trần đau lòng như vậy, cô cũng thấy khó chịu.

Trần Dương cầm hộp giấy ăn đưa đến, Trần Ngự rút hai tờ lau nước mắt cho mẹ Trần.

“Đúng rồi, không phải bây giờ con rất tốt hay sao? Bà đừng khóc nữa.” Trong lòng thị trưởng Trần cũng chưa xót nhưng lý trí hơn mẹ Trần nhiều.

Thị trưởng Trần biết, khi Trần Ngự bị bọn buôn người đưa đến tỉnh Thanh Sơn, chưa tìm được người mua thì cô đã ngã bệnh. Bọn buôn người tìm một thầy thuốc ở thôn quê khám thì ông ta nói Trần Ngự không thể điều trị hết. Sau đó, bọn buôn người sợ gặp phiền phức nên ném Trần Ngự ở lại trên núi. Đúng lúc thì gặp ông Ngô ra ngoài làm phép cho người ta nên được ông nhặt về, đem về thôn Đại Mộc nuôi dưỡng.

Vì thế người ở thôn Đại Mộc có ân với Trần Ngự, bây giờ Trần Ngự vẫn nhớ đến thôn Đại Mộc để báo đáp, vì họ mà muốn xây đường, trong lòng thị trưởng Trần đối với con gái vừa tự hào vừa thấy hổ thẹn.

“Nếu chỉ xây đường trong thôn thì không tốn bao nhiêu tiền. Nhưng nếu con muốn xây một con đường vòng qua núi để đến thành phố thì một mình con không thể làm được.” Thị trưởng Trần nhìn con gái, kiên nhẫn giải thích.

Đối với việc này, Trần Ngự không hiểu rõ lắm “Nhưng mà trường thôn đã nói, mười năm trước đã chuẩn bị xây rồi nhưng vì không có đủ tài chính nên mới không xây đường được.”

“Có thể mười năm trước chính phủ đã có quy hoạch xây đường ở đó, sau này vì nguyên nhân nào đó mà gặp khó khăn.” Thị trưởng Trần suy đoán.

“Vậy con phải làm sao mới xây được đường?” Trần Ngự sốt ruột nói.

Mẹ Trần thấy con gái nôn nóng, nói giúp “Kiến Huân, ông có người quen ở tỉnh Thanh Sơn mà, ông hỏi giúp con một chút.”

Thị trưởng Trần nhìn con gái, hơi cau mày.

“Đầu phải muốn ông làm trái cái gì, hỏi một chút cũng không được sao?” Mẹ Trần nghĩ chuyện này cũng không phạm phải cái gì gọi là nguyên tắc, hỏi một chút mà thôi, chắc là không sao đâu.

Thị trưởng Trần nhìn ánh mắt mong đợi của con gái, nghĩ nghĩ rồi gật đầu “Để ba nhờ người hỏi thăm xem sao.”

“Con cảm ơn ba!” Trần Ngu vô cùng vui vẻ.

Thị trưởng Trần đứng lên, xoa đầu con gái, âm giọng nói “Ba đi làm đây.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt là đến ngày khai giảng, lúc đầu mẹ Trần muốn tự mình đưa con đến trường học, nhưng đột nhiên bà lại có việc bận phải đi mấy ngày cho nên đành phải chuẩn bị kĩ càng đồ dùng cho con gái trước. Đồng thời dặn dò kĩ lưỡng Trần Ngu khi học quán sự đầu khóa phải nhớ bôi kem chống nắng, không thể để cang ngày cang đen.

Thị trưởng Trần mỗi ngày đều bận trăm công ngàn việc nên tất nhiên là không có thời gian đưa con gái đến trường. Cuối cùng nhiệm vụ đưa Trần Ngu đi rơi vào tay Trần Dương. Trần Dương xin nghỉ tranh thủ về đưa em gái đi, ai ngờ khi xe vừa đến cổng trường đại học Đé Đô thì anh nhận được điện thoại của đội trưởng, báo vụ án giết người trọng điểm đang điều tra có manh mối mới.

Trần Dương áy náy nhìn Trần Ngu “Xin lỗi em, anh không thể đưa em vào báo danh được, để anh gọi Thiệu Huy và Tần Dật đến đưa em đi.”

“không sao đâu anh, em lớn như vậy rồi, em tự đi cũng được.” Trần Ngu cười lắc đầu.

“Vậy anh đi trước nha.” Chuyện điều tra án khẩn cấp, Trần Dương không dám chần chừ, dặn dò thêm vài câu rồi lái xe rời đi.

Trần Ngu đợi xe đi xa mới kéo vali hành lý đi vào trường. Theo bảng chỉ dẫn, trên đường lại hỏi vài người, một mình Trần Ngu đã hoàn thành thủ tục đăng ký nhập học cũng tìm được kí túc xá cho nữ.

Lúc vào phòng kí túc xá, trong phòng đã có hai cô gái, một cô mặt tròn tròn đáng yêu gọi là Phương Phi Phi, một nữ sinh viên khác có dáng cao gầy là Trương Mộc Oản, hai người đều là người ở Đé Đô.

Ba người trao đổi tên tuổi, Phương Phi Phi vừa biết Trần Ngu cũng là người Đé Đô thì kinh ngạc “Trần Ngu, có phải nghi hè cậu đi biển không, phơi nắng đen thế này luôn á.”

“không, tớ nghi hè ở tỉnh Thanh Sơn.” Trần Ngu cũng không muốn nói rõ thân thế ‘phức tạp’ của mình, thế là ‘tránh nặng tìm nhẹ’ nói.

“Tỉnh Thanh Sơn ở khu vực nhiệt đới, ở đó nắng mặt trời chiếu trong ngày rất dài, mọi người ở đó hầu như ai cũng đen.” Trương Mộc Oản trêu ghẹo “Cậu nói cậu là người ở tỉnh Thanh Sơn tớ cũng tin nữa là.”

“Cũng có thể nói như vậy, ông nội tớ ở đó, tớ thường xuyên đến đó thăm ông.” Trần Ngu nói.

“thì ra là thế.”

Ba người đang nói chuyện, lúc này vị sinh viên nội trú cuối cùng trong phòng cũng đã đến, đó là một cô gái xinh xắn da trắng, mặc một cái váy hoa, mang theo hai vị nam sinh viên hỗ trợ xách vali.

“Em đến rồi, cảm ơn các đàn anh.” Người đẹp cười cảm ơn hai nam sinh viên.

“Đàn em Du Du, có việc gì thì tìm anh nha.” Hai nam sinh dưới nụ cười ngọt ngào của người đẹp thì lưu luyến không thôi rồi rời đi.

“Cuối cùng cũng đi.” Người đẹp thở một hơi thật dài, quay mặt lại đối diện với hai cặp mắt cười cười và một đôi mắt tò mò. Hàn Du nghĩ đây chắc là bạn cùng phòng với mình đây, thế là nhoen miệng cười tự nhiên, sáng khoái giới thiệu “Mình tên là Hàn Du, các cậu có thể gọi mình là Du Du, các cậu là bạn cùng phòng với mình hả, rất vui được làm quen với các bạn.”

Bốn người lại một lần nữa giới thiệu lẫn nhau, Phương Phi Phi là người hoạt bát, nắm tay Hàn Du hỏi “Du Du, có phải hai vị đàn anh lúc nãy có ý gì với cậu phải không?”

“Có ý gì đâu, vì tớ có một mình xách vali nên các anh ấy mới đến giúp thôi. Chẳng lẽ các cậu không có đàn anh xách giúp vali sao?” Hàn Du hỏi.

Trương Mộc Oản và Phương Phi Phi cười không nói gì, khi trường khai giảng, số sinh viên lợi dụng cơ hội lấy lòng xách giúp vali cho đàn em không phải là hiếm thấy.

“không có.” Chỉ có Trần Ngu vô cùng thành thật lắc đầu.

Ba người quay đầu nhìn Trần Ngu, đối mặt với Trần Ngu đen nhem, vô cùng yên lặng để lộ ánh mắt thông cảm.

“Có thể là hành lí của tớ tương đối ít ha.” Trần Ngu đương nhiên nói.

“Chắc như bấp luôn!” Đối với bạn mới, ba người vô cùng ăn ý không chọc thủng chân tướng.

Bốn cô nương lại nói chuyện một lúc, thấy thời gian đã trễ, quyết định cùng nhau ra ngoài ăn trưa, sau đó thuận tiện dạo quanh sân trường. Bốn người vừa ra khỏi cửa kí túc xá, Trần Ngu nghe thấy có người gọi tên mình.

“Tây Thi.”

“Thiệu Huy, Tần Dật.” Trần Ngu quay đầu gặp hai vị soái ca ở cửa kí túc xá, ngạc nhiên hỏi “Sao các anh đến đây?”

“không phải là anh Trần Dương nói em đứng ở ngoài chờ tụi anh đến sao? Sao em không đợi, gọi điện cũng không bắt máy?” Thiệu Huy cắn răng nghiêng lợi nói.

“A?” Trần Ngu lấy điện thoại từ trong túi ra, quả nhiên thấy mấy cuộc gọi nhờ thì áy náy “Em để điện thoại ở chế độ im lặng nên không nghe thấy.”

“Được rồi, em không sao thì tốt rồi.” Thiệu Huy nhìn phía sau Trần Ngu có ba nữ sinh không ngừng liếc trộm Tần Dật, cười vẩy vẩy tay “Chào các em, các em là bạn cùng phòng với Tây Thi phải không, có muốn đi ăn trưa với tụi anh không?”

Trần Ngu quay đầu, gặp được ba cô nương đang gật đầu không chút rụt rè.

==

Trong biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, Lâu Minh đang cùng Mao đại sư nói chuyện qua video.

“Ngày mai là ngày khai giảng trường đại học Đé Đô phải không?” Mao đại sư hỏi.

“Vâng.” Lâu Minh gật đầu.

“Lần này tôi không thể đến, nhưng những thứ cần thiết tôi đã cho người chuẩn bị đầy đủ, đến lúc đó cậu cứ đến ngồi trên khán đài là được.”

Lâu Minh nhú mày, nhìn cái nút ngọc xuyên qua một sợi dây đỏ trên tay mình, lo lắng nói “Nếu không tôi không đi nữa, ông không ở đây, nếu như xảy ra chuyện thì không ai có thể khống chế được.”

“Lâu Minh, lễ khai giảng đại học Đé Đô là dịp sao Văn Khúc ra đòi, khí lạnh (tường thụ chi khí) bao phủ toàn bộ sân trường, là cơ hội duy nhất để cậu có thể hoàn toàn giải phóng sát khí trong người, không thể bỏ qua.” Mao đại sư nghiêm mặt nói

Lâu Minh im lặng không nói, đương nhiên anh biết đây là cơ hội duy nhất trong năm của mình. Nhưng năm nay, Mao đại sư không thể đi cùng anh đến đại học Đé Đô, xé xảy ra tình huống đột xuất nào đó, không có người xử lý thì hậu quả không thể lường hết được.

“Lâu Minh, tôi sẽ cho học trò (đệ tử) của tôi đi cùng cậu, chỉ cần khi cậu ở trong vùng khí lạnh thì tháo nút ngọc xuống, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Mao đại sư trấn an.

“Vâng.” Cuối cùng Lâu Minh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi thu anh bây giờ

“Phi Phi, cậu nhanh lên, trễ rồi kìa.”

Theo tiếng Trương Mộc Oản la to, Phương Phi Phi vội vội vàng vàng từ phòng ngủ chạy ra, bốn cô nương vừa mới quen nhau được một ngày, cười đùa vui vẻ đi đến sân vận động trong trường.

Hôm nay là ngày khai giảng của trường đại học Đé Đô, vì Phương Phi Phi lè mề nên khi bốn người ra đến sân vận động đã khá trễ, bốn người chỉ có thể im lặng đứng ở phía sau, nhìn về khán đài xa xa, chẳng thấy rõ được gì.

Mười giờ đã đến, nhạc loa tập hợp ngừng lại, lễ khai giảng chính thức bắt đầu. Người dẫn chương trình đứng trên khán đài giới thiệu các vị lãnh đạo, bốn người ở phía sau không ngừng vỗ tay, dù gì cũng chẳng thấy cái gì, vỗ tay theo mọi người là được.

“Bây giờ, xin mời đại biểu của sinh viên mới lên phát biểu.” Lại là một tràng vỗ tay nhiệt liệt, ở xa xa Trần Ngu nhìn thấy một nam sinh viên đứng trước micro.

“Nghe nói năm ngoái Tần Dật là đại biểu của sinh viên mới lên phát biểu, không biết đại biểu của năm nay có đẹp trai bằng anh ấy không ta.” Phương Phi Phi nhìn hình bóng mờ hồ phía xa, hỏi nhỏ.

“Chắc là không đâu.” Hàn Du trả lời “Ít người có được dáng dấp đẹp trai giống Tần Dật lắm.”

“thật hâm mộ Tây Thi mà, có thể sống chung khu tập thể với giáo thảo của trường mình.” Hôm qua ba người nghe Thiệu Huy gọi Trần Ngự là Tây Thi, sau khi về phòng cũng sửa cách xưng hô với Trần Ngự.

Giáo thảo: nam sinh viên học giỏi, đẹp trai trong trường đại học

Trần Ngự nhìn ba ánh mắt hâm mộ của bạn, nhếch nhếch miệng, khi đang định nói gì đó thì bỗng nhiên cảm giác hơi thở xung quanh biến đổi.

Mắt Trần Ngự sáng lên, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía khán đài, chỉ thấy một luồng ánh sáng nhàn nhạt từ trên trời giáng xuống đầu đại biểu sinh viên mới đang phát biểu, tiếp đó hơn mười luồng ánh sáng màu vàng rơi thẳng xuống đám đông đang đứng trong sân vận động. Trần Ngự ngẩng đầu, nhìn theo mười luồng ánh sáng thì phát hiện một ngôi sao đang lấp lánh.

Đó là..., sao Văn Khúc??

Từng luồng từng luồng ánh sáng màu vàng chiếu xuống, Trần Ngự chợt nghe thấy một tiếng kêu khe khẽ, một luồng linh khí khổng lồ đột nhiên từ dưới mặt đất dâng lên hòa vào với luồng sáng màu vàng, tạo thành một chùm ánh sáng màu vàng nhạt vô cùng rộng lớn, lấy sân vận động làm trung tâm, nhanh chóng lan tỏa, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ sân trường làm sân trường cũng trở nên sáng lấp lánh, rục rịch khí lạnh.

thật thoải mái ...

Trần Ngự chưa kịp cảm thán xong, ngay sau đó một luồng sát khí hung ác màu đỏ hồng như máu đột ngột từ mặt đất phóng ra va chạm với luồng khí lạnh trong không trung.

Sát khí cản khí lạnh? (Tuồng thụ cản sát)

Trần Ngự nhúu chặt lông mày, nhìn về hướng khán đài, trong lòng hơi buồn bực, sát khí mạnh như vậy, sao đến giờ cô mới phát hiện ra.

Sát khí màu đỏ hồng từ phía khán đài phóng ra nhắm thẳng về phía các sinh viên mới đang đứng phía dưới, nhưng toàn bộ xung quanh sân vận động đã có một tầng kết giới trong suốt bao phủ, chặn lại luồng sát khí. Nhưng khi luồng sát khí phóng về phía kết giới thì phía trong kết giới, khí lạnh cũng từ từ tiêu trừ hết, cũng vì vậy mà không gây bất kì ảnh hưởng không tốt nào đến các sinh viên ở đây

Kết giới: là một không gian bảo vệ mang tính tâm linh, phép thuật. Kết giới được lập bởi các pháp sư (hay kết giới sư), thuật sĩ, phù thủy cao tay ẩn và thường dùng để bảo vệ người đồ hoặc những người đặc biệt, những bảo vật bị dòm ngó bởi tà ma. Ngoài ra kết giới còn do tự bản thân một vật có tính pháp thuật tiết ra để bảo vệ chính nó

Mà ở phía trên khán đài cao cao, Lâu Minh với tư cách là giáo sư danh dự của đại học Đế Đô, ngồi ở vị trí vắng vẻ nhất, trên bàn trước mặt anh để cái nút ngọc anh vừa còi ra. Lúc này, khi anh cảm giác được trong không khí, luồng khí lạnh dày đặc, dưới sự nhắc nhở của học trò của Mao đại sư, anh đã còi nút ngọc trên cổ tay xuống, để sát khí đã bị phong ấn khá lâu trong người không chút trở ngại nào mà phóng hết ra ngoài. Thân thể anh cảm giác vô cùng nhẹ nhõm nhưng đồng thời trong lòng anh cũng vô cùng căng thẳng.

“Tam thiếu, xin anh hãy yên tâm. Trận pháp đã khởi động, sát khí không gây ảnh hưởng gì không tốt đến các sinh viên và các giáo sư, giảng viên đâu.” Học trò của Mao đại sư – Lâm Quy nói.

“Vậy thì tốt.” Lâu Minh nghe, sắc mặt dần ra, sự lo lắng trong lòng cũng thả lỏng “Lâm tiên sinh, phiền anh tiếp tục quan sát, nếu có vấn đề gì anh lập tức nhắc nhở tôi ngay, tôi sẽ đeo nút ngọc rời khỏi đây ngay lập tức.”

Những sinh viên đứng ở sân vận động này đều là tương lai của đất nước, không thể vì anh mà có bất kì tổn thất gì.

“Tam thiếu, anh yên tâm, trước mắt chưa có điều gì bất thường.” Lâm Quy nói xong thì nhìn xuống dưới khán đài, cẩn thận theo dõi hướng đi của sát khí.

“Làm phiền anh.”

Lâu Minh ngồi trên khán đài, nghe đại biểu sinh viên mới phát biểu hăng say, cảm nhận sát khí trong cơ thể mình được phóng thích, một cảm giác nhẹ nhõm đã lâu không được gặp.

Sau một tiếng, lễ khai giảng chính thức kết thúc, hiệu trưởng trường đại học Đế Đô đến gặp Lâu Minh, cười nói “Giáo sư Lâu, tôi rất mong chờ buổi tọa đàm năm nay của anh.”

“Tôi sẽ chuẩn bị thật kĩ lưỡng.” Làm giáo sư danh dự của đại học Đế Đô cũng là một sự đền bù, sau lễ khai giảng hàng năm là thời điểm sát khí trong cơ thể Lâu Minh ít nhất, anh sẽ tổ chức một buổi tọa đàm ở trường đại học để bảo đáp lại.

“Tốt, tốt quá.” Hiệu trưởng gặp Lâu Minh trong một buổi hội nghị của các trường đại học các viện nghiên cứu trong nước tổ chức. Ông phát hiện Lâu Minh tuy còn trẻ nhưng có học thức rất uyên bác, đối với vật lý, hóa học, toán học và các phương diện khác đều có những nghiên cứu xuất sắc, vì vậy ông đã chủ động mời anh đến đại học Đế Đô giảng dạy. Đáng tiếc là hình như sức khỏe của Lâu Minh không tốt, qua sự kiên trì của ông mới miễn cưỡng đồng ý hàng năm sẽ đến đại học Đế Đô tổ chức tọa đàm một lần.

Nhưng mà một buổi tọa đàm cũng đủ rồi, phải biết là mỗi lần tổ chức tọa đàm, Lâu Minh đều đưa ra những quan điểm và phương hướng nghiên cứu mới, vượt xa trình độ hiện tại của thế giới.

Hiệu trưởng còn bận rất nhiều việc, lại cân nhắc đến tình hình sức khỏe của Lâu Minh nên chỉ hân huyên vài câu rồi rời đi. Lúc này Lâm Quy đã đem đồ vật để bố trí trận pháp thu về xong, đến gặp Lâu Minh nói “Tam Thiếu, lần ‘sát khí cảm khí lạnh’ này diễn ra rất thuận lợi.”

“Lâm tiên sinh, anh vất vả rồi.” Lâu Minh gật đầu nói cảm ơn.

“anh đừng khách khí.” Lâm Quy nhìn sân trường vẫn còn tàn mạn một ít khí lạnh “Tam thiếu, nếu anh không có việc bận thì có thể đi dạo xung quanh trường một vòng.”

Lâu Minh kinh ngạc nhìn Lâm Quy.

“Năm nay, số sinh viên có mạng sao Khúc Tình hình như nhiều hơn năm trước, khí lạnh trong sân trường dày đặc hơn trước nhiều. Bình thường anh chỉ ở trong nhà một mình, hôm nay khó mà có một dịp thế này, anh có thể đi dạo một vòng. anh yên tâm, đi dạo hai, ba giờ cũng không sao đâu.”

“Cảm ơn anh, Lâm tiên sinh.”

Lâm Quy nhìn Lâu Minh rồi khom người cúi chào, mang theo trợ lý của mình rời đại học Đế Đô.

Đứng ở bên cạnh, đương nhiên Hà Thất cũng nghe thấy lời Lâm Quy nói, cậu ta đến bên Lâu Minh, nhỏ giọng nhắc “Tam thiếu, chúng ta đi dạo xung quanh một chút đi.”

Lâu Minh hơi sững sốt rồi nhẹ gật đầu, mang theo chút tâm tình háo hức, lần đầu tiên chen chúc giữa đám đông.

“thật đẹp trai mà, là giáo sư của trường chúng ta sao?”

“Đại học Đế Đô từ bao giờ mà có giáo sư trẻ tuổi đẹp trai như vậy chứ?”

“Vây chắc là đàn anh rồi? Nếu là đàn anh, không biết là có bạn gái chưa ta?”

hiện giờ, sinh viên nữ đều to gan như vậy sao? Lâu Minh bật cười nhỏ, lắc đầu, nhưng cảm giác này cũng thật mới mẻ, thật vui vẻ. Lâu Minh tiếp tục đi trên con đường trong đại học Đế Đô, về nơi có rất đông sinh viên đang tụ tập mà đi tới.

đi xa xa sau lưng Lâu Minh, Trần Ngự phát hiện người này, toàn thân mang theo sát khí, không rời khỏi trường thì cũng thôi đi, vậy mà còn định đi về phía có nhiều người đứng như vậy, lập tức không thể nhịn được nữa. cô bước nhanh vài bước lên, đuổi kịp Lâu Minh, kéo tay anh lại.

Cánh tay bỗng nhiên bị người khác níu, Lâu Minh kinh ngạc quay đầu thì đối mặt với một đôi mắt đen nháy mà vô cùng nghiêm túc.

“anh đi theo tôi.” Trần Ngự cũng mặc kệ người này có đồng ý hay không, dắt Lâu Minh rẽ vào rừng cây bên cạnh con đường.

Hà Thất và hai bảo vệ đuổi tới kịp, phát hiện Trần Ngự kéo Tam thiếu đến khu rừng nhỏ bên cạnh hồ để nói chuyện mà thôi, hình như không có ý định gây ra việc gì bất lợi với Tam thiếu, thế nên núp lại bên rừng cây, không lộ ra ngoài.

“anh làm như thế này là không được đâu.” Trần Ngự kéo người đến một nơi bên hồ không có ai mới buông ra, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc nhìn Lâu Minh.

“Em nói gì?” Lâu Minh có chút buồn bực nhìn Trần Ngự.

“anh đừng có giả bộ.” Trần Ngự trừng mắt nhìn Lâu Minh, chất vấn “Lúc này có phải anh là người ngồi trên khán đài không?”

“Đúng thế.” Lâu Minh gật đầu.

“Vừa rồi người dùng sát khí cảm khí lạnh là anh, đúng không?” Trần Ngự lại hỏi.

Về mặt bình tĩnh của Lâu Minh nháy mắt cứng đờ.

“Ha ha, bị tôi đoán đúng rồi chứ gì, chột dạ rồi.” Trần Ngự nhìn Lâu Minh, vô cùng kiêu ngạo “Tôi chính là thầy trừ ma, rất là nhạy cảm với sát khí đó.”
thì ra cô nhóc này là thầy trừ ma.

“Vì thế?” Lâu Minh cũng trừng mắt nhìn, thấy ánh mắt đặc ý của cô gái nhỏ thì thấy hơi buồn cười.

“Cái gì?” Trần Ngự sững sờ.

“Tôi bị em phát hiện rồi, vậy em định làm gì tôi?” Lâu Minh hứng thú hỏi.

“anh ...” Trần Ngự do dự một chút rồi nói “Tôi thấy anh ngồi trên khán đài chắc chắn là quen biết với lãnh đạo nhà trường. Với lại lúc này khí sát khí

phòng ra, sân trường cũng được người ta bố trí kết giới cản lại, cuối cùng không gây ảnh hưởng không tốt nào, chắc là anh cũng không muốn hại người khác rồi.”

Lâu Minh nhủ mày, không nghĩ rằng chỉ mấy câu đơn giản của cô nhóc này đã nói rõ những sắp xếp của Mao đại sư và Lâm Quy, xem ra cũng có chút bản lĩnh.

“Cho nên, tôi sẽ không so đo chuyện đó với anh, nhưng sao anh có thể đi loạn trong trường như vậy.” Trần Ngự nghiêm túc nói “trên người anh là tự mang sát khí, mặc dù phần lớn vừa mới được khí lành tiêu trừ nhưng sát khí trong người anh vẫn sẽ ảnh hưởng đến những người có thân thể yếu ớt. Bây giờ trong trường vẫn còn sót lại một chút khí lành nhưng có thể biến mất bất cứ lúc nào. anh thế này mà đi trên đường thì sẽ rất dễ ảnh hưởng đến người khác, anh có biết không?”

“Cho nên em kéo tôi đến đây là muốn tôi rời khỏi trường?” Lâu Minh hỏi

“Đúng thế.” Trần Ngự hất đầu, đôi mắt đen to tròn chớp, rồi chớp.

Lâu Minh chợt nhớ đến Trần Ngự khi còn bé, hình như cũng giống như bây giờ, ngửa đầu, chớp chớp đôi mắt to gọi anh là anh trai ơi, chỉ là so với cô nhóc bây giờ thì hồi đó cô trắng hơn nhiều.

“Nếu tôi không đi thì sẽ thế nào?” Lâu Minh bỗng nhiên muốn trêu chọc cô nhóc này một chút.

“không đi?” Trần Ngự nhủ mày.

Lâu Minh nhìn cô mỉm cười, ý nói ‘xem em làm gì được tôi’.

Người này thế mà con nhìn mình cười nữa chứ, đây đơn giản chính là muốn gây chuyện phải không. Trần Ngự lập tức nổi giận, chỉ một tay về phía Lâu Minh, khí thế hùng hổ nói “Nếu anh không đi, cẩn thận không tôi thu anh bây giờ đó.”

Khi Trần Ngự nói câu ‘tôi thu anh’, ngón tay ở trước mặt cũng mở ra, sau đó khép lại, phối hợp làm thành động tác thu.

“Phù...” Lâu Minh bị động tác của Trần Ngự tự coi là khí thế, thực ra ngốc nghếch, đáng yêu mà bật cười.

“anh... anh còn cười.” Trần Ngự càng tức “Tôi cho anh biết, cương thi ngàn năm tôi đã thu qua rồi đó nha, sát khí này của anh thì có đáng kể gì. Nếu không phải sư môn của tôi có quy định, không lấy tiền thì không ra tay, anh có tin là tôi đã thu anh từ nãy giờ rồi không?”

“Em lợi hại như vậy sao?” Lâu Minh cũng biết khi này anh nhìn không được mà cười ra tiếng có chút không lịch sự, ngay lập tức điều chỉnh thái độ.

“Xem ra là không thể hiện thì anh không tin tưởng phải không?” Nghĩ đến quy định của sư môn không có tiền thì không ra tay, Trần Ngự hung dữ hỏi “anh có tiền không?”

Lâu Minh hơi sững sốt, sau đó lắc đầu, bình thường anh ở nhà cả ngày, mang tiền trên người làm gì chứ.

“Vậy anh có thứ gì đáng tiền không?” Trần Ngự lại hỏi.

Lâu Minh sờ túi trên người, cuối cùng từ trong túi lấy ra cây bút máy, cái bút này là quà sinh nhật mà chị gái anh tặng, nghe nói đầu bút là vàng nguyên chất, rất quý giá.

“Vậy thì một cây bút cũng được, được rồi, hên cho anh đó.” Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâu Minh, Trần Ngự đưa tay đoạt lấy cây bút máy nhét vào túi của mình, sau đó kéo bàn tay của Lâu Minh đưa ra, dưới ánh mắt khó hiểu của anh, tập trung linh lực, dùng tay mình vẽ trên tay Lâu Minh một linh bùa trấn sát (bùa trấn áp sát khí về bằng linh lực).

Khi nét vẽ cuối cùng xong, Lâu Minh cảm giác rõ ràng được sát khí chung quanh thân thể của anh bỗng ngưng biến mất không còn chút nào.

“Thấy sự lợi hại của tôi chưa.” Thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lâu Minh, Trần Ngự đắc ý “Đây chỉ là một cái bùa trấn sát đơn giản thôi, có thể làm cho sát khí của anh tiêu tan trong hai tiếng đồng hồ. Cho nên, cơ bản sát khí của anh sẽ không gây tổn thương cho tôi được, nhân dịp tâm tình của tôi đang vui vẻ, anh mau rời khỏi đây đi, đừng để tôi ra tay thực sự nha.”

Lúc này, điện thoại di động của Trần Ngự vang lên, cô lấy ra xem thì thấy Phương Phi Phi gọi cô đi ăn cơm. Trần Ngự cắt điện thoại, trừng mắt nhìn Lâu Minh “Tôi phải đi ăn cơm rồi, anh đi nhanh lên.”

nói xong, Trần Ngự vội vã chạy đi, chạy đi được một đoạn xa còn quay đầu lại nhìn Lâu Minh, một lần nữa làm động tác ‘thu’.

“Ha...” Lâu Minh nắm chặt bàn tay mình, cười ra tiếng lần nữa.

“Tam thiếu?” Hà Thất thấy Trần Ngự đã đi, nghi ngờ đi tới.

“Chúng ta về thôi.” Lâu Minh quay người đi ra khỏi trường học, mặc dù anh rất tò mò cô nhóc này làm thế nào mà thu anh.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Bùa trấn sát

Khi Trần Ngư chạy đến căn tin trường học, bọn Phương Phi Phi đã lấy com và đồ ăn xong, đang ngồi ở bàn ăn ngoắc Trần Ngư.

“Cậu đi nhà vệ sinh ngủ luôn trong đó hả?” Khi lễ khai giảng kết thúc, Trần Ngư lấy cớ đi nhà vệ sinh để lên đi sau lưng Lâu Minh.

“À? À, tại tớ không đem khăn tay nên phải quay về kí túc xá lấy.” Trần Ngư lúng túng cười.

“Lúc ăn com đừng có nói chuyện đi nhà vệ sinh có được không mấy nàng?” Hà Du không nhịn được mà cắt ngang.

“Đừng đấy, ăn com đi, ăn com đi.” Phương Phi Phi lau đĩa rồi đưa cho Trần Ngư, thấy sắc mặt của bạn tái đi, vì thế lo lắng hỏi “Tây Thi, sao sắc mặt cậu xấu vậy, cậu không khỏe hả?”

Trương Mộc Oản và Hàn Du nghe vậy cũng nhìn qua, quả nhiên thấy đáng vẻ của Trần Ngư không có tinh thần chút nào, bờ môi tái nhợt.

“Tớ không sao, lúc này chạy hơi nhanh, tớ nghỉ chút xíu là được.” Trần Ngư nói.

“Trời nóng mà cậu chạy nhanh như vậy làm gì, coi chừng cảm nắng đó.” Trương Mộc Oản nói.

“không sao đâu.” Trần Ngư gấp một miếng xương sườn bắt đầu ăn “Chúng ta mau ăn com đi, ăn xong còn phải ra ngoài mua đồ nữa đó.”

“Đừng rồi, ngày mai phải tập quân sự rồi, tớ phải đi mua kem chống nắng mới được.” Nhắc đến việc đi ra ngoài mua sắm, ba người không để ý Trần Ngư nữa, bắt đầu sôi nổi bàn luận buổi chiều đi mua những gì.

Trần Ngư âm thầm thở phào một hơi, quả nhiên vừa rồi tập trung linh lực về bùa bị tiêu hao quá nhiều, xem ra phải cần hai ngày mới hồi phục lại được.

==

Lâu Minh trở về nhà họ Lâu, một mình ngồi trên ghế trong phòng sách, cũng không biết là bùa chú mà cô nhóc đó vẽ có tác dụng hay do tác dụng tâm lý của anh, Lâu Minh luôn cảm thấy trong lòng bàn tay phải có một luồng khí lạnh lưu chuyển.

Lâu Minh mở bàn tay, ngoại trừ vân tay thì không có gì khác lạ. Nhưng sát khí trong cơ thể anh đã biến mất chứng tỏ rõ với anh một điều, vừa rồi cô nhóc đó đã vẽ một bùa chú trên tay anh. Giống như là một trò đùa, dùng ngón tay vẽ bùa chú mà lại hiệu nghiệm hơn cả nút ngọc mà Mao đại sư đã cho anh sao?

Bùa chú? Lâu Minh chợt nhớ, một tuần trước, cô nhóc này hình như có tặng anh một lá bùa bình an. Lúc đó anh tiện tay kẹp vào trong một cuốn sách. Ngày hôm đó mình đọc cuốn sách nào nhỉ? Lâu Minh quay người lại giả sách tìm tòi, lục lọi một hồi, trí nhớ của anh rất tốt, rất nhanh tìm được cuốn sách mình muốn tìm, đó là một cuốn tạp chí địa lý thế giới.

Lâu Minh giờ cuốn sách ra, lật đến trang sách đã kẹp con hạc giấy, lông mày không khỏi nhíu lại. Thì ra không biết từ lúc nào, lá bùa gấp con hạc là màu vàng nay đã biến thành màu xám.

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâu Minh, anh cầm điện thoại lên phát hiện là Mao đại sư gọi cuộc gọi video. Lâu Minh gấp cuốn tạp chí lại, nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Mao đại sư.” Lâu Minh cười chào hỏi với ông bên đầu dây kia.

“Nhìn tinh thần của cậu không tệ.” Mao đại sư quan sát khí sắc của Lâu Minh một hồi, phát hiện khuôn mặt vốn tái nhợt của anh trở nên hồng hào hơn, nghĩ đến việc ‘sát khí cản khí lành’ hôm nay diễn ra rất thuận lợi.

“Hôm nay may mắn có Lâm Quy tiên sinh đi cùng, Mao đại sư, khi nào ông về nước?” Lâu Minh hỏi.

“Chắc khoảng nửa tháng nữa tôi sẽ về.” Mao đại sư nói “Đến khi cậu đến đại học Đê Đô tổ chức tọa đàm, tôi nhất định sẽ đi cùng cậu.”

“Vậy làm phiền ông.” Thực ra, thời gian tốt nhất để tổ chức tọa đàm là sau sự kiện ‘sát khí cản khí lành’ một tuần, lúc đó sát khí trên người Lâu Minh ít nhất. Nhưng khi buổi tọa đàm bắt đầu, Lâu Minh phải ở trong một không gian kín trong vòng hai giờ với mấy trăm sinh viên, giáo sư đại học. Dù mỗi lần đi, Lâu Minh đều mang nút ngọc để hạn chế sát khí phát ra ngoài nhưng anh vẫn lo lắng trong đó có người thân thể yếu ớt hoặc có ý chí không kiên định thì sẽ bị sát khí của anh ảnh hưởng. Cho nên mỗi lần đi, Lâu Minh đều nhờ Mao đại sư hoặc học trò của ông là Lâm Quy đi cùng.

“không sao, đúng lúc tôi cũng muốn trở về để xem tình hình của cậu thế nào.” Mao đại sư nói.

Chợt trong lòng bàn tay truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, Lâu Minh cúi đầu nhìn bàn tay mình, trên tay vẫn không có dấu vết gì khác lạ.

“Mao đại sư.” Lâu Minh trầm ngâm một lúc rồi hỏi “Ông có biết về bùa trấn sát không?”

“Bùa trấn sát?” Mao đại sư gật đầu “Đây là bùa chú cơ bản, đương nhiên là tôi vẽ được.”

“Vây ...” Lâu Minh kinh ngạc “Vây tại sao tôi chưa bao giờ thấy ông vẽ trên người tôi?”

“Tình huống của cậu tương đối đặc biệt, không thể dùng bùa trấn sát.” Mao đại sư đáp.

“không phải là bùa trấn sát có khả năng khắc chế sát khí trên người tôi sao?” Lâu Minh ngạc nhiên hỏi “Tại sao lại không thể dùng?”

“Bùa trấn sát đúng là có thể loại trừ sát khí, nhưng sát khí trong cơ thể cậu quá mạnh, bùa trấn sát bình thường không thể áp chế được sát khí trong người cậu, dùng cũng chỉ phí công?” Mao đại sư giải thích.

Khắc chế không được? Lâu Minh lại một lần nữa nhìn xuống lòng bàn tay phải, nghĩ nghĩ rồi quyết định không nói cho Mao đại sư biết việc Trần Ngư đã vẽ bùa cho anh, vì thế vòng vo hỏi “Bùa trấn sát thông thường không dùng được, nhưng chắc là phải có loại bùa trấn sát có thể áp chế được sát khí trong người tôi chứ.”

“Có chứ, nhưng bây giờ không tìm thấy nữa.” Giọng nói của Mao đại sư còn mang theo chút tiếc nuối.

Lâu Minh kinh ngạc hỏi “Tại sao?”

“Thực ra, thời đại bây giờ, huyền học đã có chút xuống dốc rồi, rất nhiều môn phái đã bị thất truyền, biến mất dưới dòng chảy của lịch sử. Môn phái Lạc Sơn chính là một trong số đó, mà bùa trấn sát duy nhất có thể trấn áp được sát khí trong cơ thể cậu chỉ có bùa trấn sát của phái Lạc Sơn.”

“Thất truyền?” Trực giác của Lâu Minh khẳng định Trần Ngư chính là thầy trừ ma của phái Lạc Sơn.

“Đúng thế, nhưng mà dù có thể tìm được bùa trấn sát của phái Lạc Sơn tôi cũng không thể dùng trên người cậu được.” Sau đó, Mao đại sư còn nói thêm

“Tại sao?” Lâu Minh khó hiểu “Nếu có thể trấn áp sát khí trên người tôi thì sao lại không dùng?”

“Phái Lạc Sơn trong giới huyền học có nhiều điểm rất khác biệt, bọn họ có công pháp (công phu và phương pháp) rất đặc biệt, vẽ bùa chú có tác dụng vô cùng mạnh mẽ (bá đạo), đối với ma quỷ có tác dụng sát thương rất lớn.” Mao đại sư nói “Bùa trấn sát của bọn họ không chỉ có tác dụng trấn sát mà đồng thời còn tạo tổn thương đối với bản thể mang sát khí. Bình thường sát khí của hồn ma đều là của ác ma đã làm nhiều điều ác, dùng bùa trấn sát vốn là để đánh cho bọn chúng ‘hồn phi phách tán’ (hồn vía tan biến) nên cũng không có vấn đề gì, tuy nhiên cậu thì không thể dùng.”

Bàn tay phải của Lâu Minh đặt trên bàn đột nhiên nắm chặt lại, trước mặt hiện lên hình ảnh Trần Ngư với đôi mắt đen tròn “Cẩn thận tôi thu anh.”

“Lâu Minh, sao cậu lại hỏi tôi cái này? Có chuyện gì sao?” Mao đại sư đột nhiên hỏi.

“không có gì.” Lâu Minh vội vàng lắc đầu “Tại hôm qua tôi xem bộ phim về cương thi, thấy đạo sĩ dùng bùa trấn sát để thu phục con cương thi ngàn năm, có tác dụng rất lợi hại nên đột nhiên nhớ đến hỏi thăm ông một chút.”

“thật không nghĩ cậu là người tin vào mấy thứ trên phim đó.” Mao đại sư cười nói.

Lâu Minh cười lúng túng nhưng không nói gì.

“Tôi phải đi họp rồi, tạm biệt cậu.”

“Hẹn gặp đại sư sau.”

Hai người kết thúc cuộc nói chuyện, Lâu Minh để điện thoại di động xuống, ánh mắt ngưng nhìn bàn tay phải của mình, cảm nhận luồng khí lạnh lẽo len lỏi trong cơ thể, không biết luồng khí lạnh này có phải là tổn thương do bùa trấn sát như Mao đại sư đã nói hay không, một lúc lâu sau, Lâu Minh mới chợt phát ra tiếng cười khổ.

“Trong mắt cô ấy, maybe không phải chính là tai họa hay sao, cô ấy dùng bùa trấn sát đối với maybe là đúng rồi còn gì.” Lâu Minh bất đắc dĩ lắc đầu “Xem ra cô nhóc này không nói khoác, đúng là có thể thu mình.”

Nhưng việc có lá bùa có thể hoàn toàn áp chế sát khí của anh quả thật là một việc vô cùng hấp dẫn, trầm ngâm một lát, Lâu Minh gọi Hà Thất đến.

“Tam thiếu.” Hà Thất đứng trước bàn chờ Lâu Minh giao việc.

“Cậu cho người đến tỉnh Thanh Sơn, tìm ông nội của cô nhóc nhà họ Trần, sau đó xem có thể đưa ông ấy đến Đệ Đô không.” (Nguyên tác thì tác giả lại để là Thanh Mộc, trong khi đầu truyện lại nói là Thanh Sơn nên mình quyết định tự ý đổi lại là Thanh Sơn.)

“Vâng.” Mặc dù Hà Thất rất thắc mắc nhưng không nói gì.

“Đúng rồi, chuyện này cậu cũng đừng nói cho người khác biết.” Lâu Minh dặn dò thêm.

“Vâng.”

Nếu không thể khác được thì Lâu Minh không muốn kéo cô nhóc đó vào chuyện này, dù sao cô nhóc đó mới mười tám tuổi. Vừa mới được ba mẹ tìm về, nếu như vô tình bị kéo vào việc của anh thì chắc chắn cô sẽ không còn được tự do nữa. Với lại, nếu để ba anh biết việc này, chắc là ông ấy sẽ đi tìm thị trưởng Trần.

==

Mười hai giờ đêm, Trần Ngư đến khu rừng nhỏ phía nam đại học Đê Đô nơi tụ hội nhiều linh khí nhất, yên lặng ngồi xuống khôi phục linh khí. Lúc ban ngày, vì vẽ bùa chú cho người đàn ông đầy sát khí trên người mà Trần Ngư đã tiêu hao một lượng lớn linh lực, nên đêm nay cô không thể không ra đây khôi phục lại.

Thực ra Trần Ngư cảm thấy mình đã lỗ vốn lớn rồi, ở trên mạng một lá bùa đuổi ma trung cấp bán được hai mươi vạn lận đó, bắt một ma nữ có đạo hạnh trăm năm là một trăm vạn. Hôm nay cô vẽ bùa linh lực tiêu hao nhiều hơn nhiều so với bắt ma nữ bữa trước, mà cô chỉ lấy của anh ta có một cây bút máy. một cây bút máy có giá trị bao nhiêu tiền? Có được một trăm đồng không nhỉ?

Nhưng dù lúc đó Trần Ngư có mang theo bùa trấn sát bên người, chắc chắn là cô vẫn chọn cách dùng linh lực để vẽ bùa. Dù sao bùa trấn sát có lực trấn áp quá mạnh mẽ, áp chế sát khí của đối phương đồng thời sát khí bên trong lá bùa cũng sẽ làm tổn thương đến cơ thể của đối phương. Đối phương lại là một người sống sờ sờ, không phải là một con ác ma hay một con cương thi, Trần Ngư không thể làm được việc tổn thương người khác như thế.

Nhưng mà người đàn ông đó có vẻ là người có tiền, cùng lắm thì lần sau gặp lại anh ta, cô sẽ nói anh ta bồi thường lại. Trần Ngư vừa nghĩ vừa hấp thu linh khí, đến khi trời vừa rạng sáng thì cô cũng kết thúc.

Thở ra một hơi, Trần Ngư từ từ mở mắt, cảm thụ linh khí tinh khiết trong cơ thể mình, nhìn không được cảm thán “không nghĩ ra hôm nay ở đại học Đê Đô có sao Văn Khúc hạ trần, linh khí được khí lành tưới qua quả nhiên có sự khác biệt.”

Đình!

Nghe tiếng điện thoại kêu, Trần Ngư lấy ra nhìn, phát hiện là “khách hàng” ‘Mưa bay tháng ba’ tìm cô.

Người anh em, anh có đó không? Có ở đó không?

Tôi muốn xây đường: Đây.

Mưa bay tháng ba: Tốt quá rồi, người anh em, tôi có việc gấp muốn cần anh hỗ trợ, thù lao rất hậu hĩnh.

Việc gấp? Trần Ngư nghĩ đến hôm nay mình phải đi tập quân sự, chắc khoảng một tháng sau mới trở về trường được, thế là định từ chối.

Tôi muốn xây đường: Tôi có việc phải rời khỏi Đê Đô một tháng rồi, chắc là không có thời gian đâu.

Mưa bay tháng ba: một tháng? không thành vấn đề, một tháng sau cũng được.

anh nói là việc gấp cơ mà?

Mưa bay tháng ba: không sao, chậm thêm mấy ngày cũng được.

Tôi muốn xây đường: ...

Tôi muốn xây đường: Chuyện gì? Bao nhiêu tiền?

Mưa bay tháng ba: Năm trăm vạn, có thể chỉ trước ba trăm vạn.

Mặc dù ‘Mưa bay tháng ba’ chỉ mới giao dịch một lần với vị “Tôi muốn xây đường” này nhưng với niềm yêu thích tiền của người này cũng đã hiểu rõ, thế là chủ động ra giá.

Năm trăm vạn? Nhiều vậy sao? Quả nhiên là Trần Ngư đã động tâm.

Tôi muốn xây đường: Vẫn đi bắt ma.

Mưa bay tháng ba: Đúng.

Tôi muốn xây đường: Đạo hạnh bao nhiêu năm?

Đạo hạnh: phẩm chất và tư cách tốt đẹp ở con người (thường là người theo tôn giáo nào đó)

Mưa bay tháng ba: Vẫn là đạo hạnh một trăm năm, nhưng lần này là một con ác ma, người anh em có làm được không?

Ác ma? thật ra lần trước bắt con ma nữ một trăm năm, Trần Ngự cũng không bỏ công sức ra nhiều lắm, chỉ có khi mở cửa âm thì cô phải tốn ít công sức mà thôi. Lần này nếu là ác ma thì chỉ cần trực tiếp đánh tan là được, không cần phải mở cửa âm. Quan trọng nhất là, thật nhiều tiền a, trước mắt Trần Ngự không biết muốn xây một con đường thì cần bao nhiêu tiền, dù sao thì càng nhiều càng tốt mà, đúng không.

Tôi muốn xây đường: Chờ một tháng sau tôi về rồi nói.

Mưa bay tháng ba: Vậy là anh nhận vụ này nhé? Tiền tôi gửi vào tài khoản lúc trước phải không? Tôi gửi cho anh khoản chi trước nhé để anh mua đồ chuẩn bị.

Thực ra Trần Ngự cũng không cần chuẩn bị trước cái gì, nhưng mà người ta đã biết điều như thế, Trần Ngự yên lặng gửi một chữ “Ừ” qua.

Đỉnh!

Quả nhiên chưa đến một phút sau, điện thoại lại nhận được tin nhắn báo tài khoản tăng thêm số dư ba trăm vạn. Trần Ngự nghi ngờ không biết anh ta có phải là mở sẵn giao diện online Banking hay không, chỉ chờ cô đồng ý là thực hiện chuyển khoản liền.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Trắng lại rồi

Tập huấn quân sự của đại học Đê Đô tổ chức ở doanh trại quân đội nào đó phía Tây ngoại thành, huấn luyện liên tục trong một tháng mới nghỉ. Trong khoảng thời gian này, dù là dân thành phố hay dân ở nông thôn, dù là học bá hay học tra, nam sinh viên hay nữ sinh viên, thì người nào cũng đều phải lột một lớp da mới có thể trở về trường học.

Học bá: sinh viên học giỏi.

Học tra: sinh viên học kém

Nhưng mà hiển nhiên Trần Ngự là một ngoại lệ, dù sao để có thể đuổi bắt ma thì thể lực của người nào đó không phải là người bình thường có thể có. Đối với tia tử ngoại là kẻ thù của phái nữ, Trần Ngự càng hoàn toàn bất chấp, ánh nắng ở Đê Đô còn ôn hòa hơn ở tỉnh Thanh Sơn nhiều.

Nhưng vì muốn hòa đồng cùng tập thể, tối nào Trần Ngự cũng theo các bạn đắp mặt nạ trắng da. Còn ban ngày, dù cho cô có quên thoa kem chống nắng thì các bạn cùng phòng cũng giúp cô thoa lên. Thế là hơn nửa tháng qua đi, dưới sự chăm chỉ giám sát của ba bạn cùng phòng, bạn học đen nhẻm Trần Ngự của chúng ta, vậy mà trắng lại, trắng hơn nữa rồi!

“Trời ạ, mỗi ngày chúng ta đều phơi nắng lâu như vậy, Tây Thi, thế mà cậu còn trắng ra!” Phương Phi Phi không thể tin, tròn mắt nhìn Trần Ngự.

“Trước kia sao tớ lại không phát hiện nhỉ.” Hàn Du đưa tay sờ sờ gương mặt trơn mịn của Trần Ngự “Tây Thi dù đen, nhưng làn da thật mịn, thật mềm.”

Trương Mộc Oản lật xem mỹ phẩm dưỡng da của Trần Ngự “Cái mặt nạ này của cậu hình như không có trên thị trường, cậu mua ở đâu vậy?”

“Mẹ tớ làm cho tớ một thẻ thành viên spa trung tâm thành phố, mặt nạ này là họ làm cho tớ.” Trần Ngự nói.

“Spa thẩm mỹ nào vậy, mặt nạ tốt vậy sao?” Trương Mộc Oản kết luận bí quyết trắng da của Trần Ngự là nằm ở mặt nạ dưỡng da này.

“Tớ cũng không nhớ rõ, khi nào tập quân sự xong, về kí túc xá tớ lấy cho các cậu xem.” Trần Ngự cầm vài miếng mặt nạ đưa cho các bạn “Cho các cậu thử trước xem sao.”

“Vậy chúng tớ không khách sáo đâu.” Giữa các cô nương, việc trao đổi mặt nạ dưỡng da là bình thường nên ba người cũng không có giả bộ kiêu cách, vui vẻ nhận mặt nạ Trần Ngự đưa, nằm trên giường đắp lên mặt.

“Còn bao nhiêu ngày nữa việc tập quân sự này mới kết thúc đây trời, bây giờ tớ đắp mặt nạ mà cũng thấy đau, chắc là bỏng nắng rồi.” Bởi vì mặt nạ trên mặt nên tiếng của Hàn Du mơ hồ không rõ.

“Nhanh lắm, hơn tuần nữa thôi.” Phương Phi Phi trả lời.

“Các cô nương, ráng lên.” Trương Mộc Oản nằm trên giường giơ một tay lên làm động tác cổ lên, động viên mình và các bạn.

Trần Ngu vừa nghe các bạn nói chuyện, vừa dùng điện thoại di động trò chuyện với mẹ Trần. Hàng ngày mẹ Trần đều nhắn tin hỏi thăm tình hình của Trần Ngu, thuận tiện dặn dò cô chăm chỉ đắp mặt nạ.

Trần Ngu vừa nhắn tin trả lời mẹ Trần xong, phần mềm QQ nhảy ra tin nhắn nhắc nhở, Trần Ngu nghi ngờ nhấn vào, quả nhiên là ‘Mưa bay tháng ba’.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh có đó không, có không?

Tôi muốn xây đường??

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh đây rồi Giờ anh đang ở đâu???

Trần Ngu nhìn tin nhắn quá lớ của đối phương thì biết anh ta đang rất gấp gáp, nghĩ nghĩ rồi trả lời: Tôi đang ở Đé Đô.

Mưa bay tháng ba: Đé Đô? Đé Đô!!! anh xong việc trở về rồi!

Tôi muốn xây đường: Tôi vẫn ở Đé Đô, chuyện của tôi còn chưa làm xong.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, không, đại thần, anh có thể dành ra một đêm không, giúp em (tiểu đệ) xử lý con ác ma đó trước được không?

Tôi muốn xây đường: Sao thế?

Mưa bay tháng ba: Xảy ra chút chuyện ngoài dự kiến, con ác ma kia nhất định phải được xử lý trước đêm mai.

Đêm mai? Từ doanh trại quân đội mà lén chuồn đi thì rất rắc rối, còn phải nửa đêm chạy đi bắt ma, sau đó lại phải quay về ngay, ngày hôm sau phải tham gia huấn luyện. Trần Ngu nghĩ nghĩ, cảm thấy không đủ thời gian, đang định từ chối thì bên kia lại nhắn tin đến.

Mưa bay tháng ba: Lại thêm hai mươi vạn?

Mưa bay tháng ba: Em biết đột nhiên thay đổi thời gian là không được, nhưng mà đại thần, anh cứu em đi, em đã lỡ khoe khoang trước mặt ông nội em rồi.

Cậu khoe khoang khoác lác thì liên quan gì đến tôi, nhưng mà có thêm hai mươi vạn, ngu sao không cảm. Trần Ngu xóa mấy chữ định gửi lúc nãy, trả lời: Tối mai tôi sẽ cố gắng ra ngoài một chuyến xem sao.

Mưa bay tháng ba: Cảm ơn, cảm ơn đại thần. Đại thần, trước mười hai giờ đó, anh làm được không?

Tôi muốn xây đường: Địa chỉ?

Mưa bay tháng ba: Ngoại ô phía Bắc, Hàn Sơn.

Trần Ngu tra địa chỉ, phát hiện nơi đó cách đây một đoạn, nếu may mắn bắt được taxi thì trước mười hai giờ có thể đến đó. Nhưng mà trước mười hai giờ phải giải quyết xong, coi bộ cũng khó à.

Nhưng mà ... chênh lệch nửa giờ, chắc là đối phương sẽ không phát hiện ra đâu. Ôm tâm lý chờ vận may, Trần Ngu cẩn thận đánh mấy chữ: Cũng xem xem.

Đúng vậy, mình nói là xem xem, không nói là chắc chắn, cũng đâu phải là nói láo đâu.

Mưa bay tháng ba: Tốt quá, đại thần, anh quả thực đã cứu em một mạng. Sau này có chuyện gì, anh cứ nói với em một tiếng, em sẽ không chối từ.

Tôi muốn xây đường: Muốn kết thân với tôi?

Mưa bay tháng ba: Hắc hắc hắc ... anh nhìn ra rồi hả.

Tôi muốn xây đường: Có quen biết tôi cũng không giảm giá đâu.

Trần Ngu trả lời xong, thoát ra ngoài không để ý cậu ta nữa.

‘Mưa bay tháng ba’ đánh một dãy dấu chấm thật dài biểu thị mình không còn gì để nói.

==

Khu Quan Hải, thành phố Đé Đô, trong một tòa nhà mang nét kiến trúc cổ của Trung Hoa, một thanh niên mặc áo trắng, cũng chính là ‘Mưa bay tháng ba’, về mặt vui mừng ra khỏi phòng.

“Lương Vũ, cậu muốn đi đâu?” một thanh niên hai bảy hai tám tuổi, mặc âu phục gọi Lương Vũ lại.

“Tôi đi dạo xung quanh thôi.” Lương Vũ cũng không thêm để ý đến người thanh niên, vượt qua mặt anh ta định đi ra ngoài.

“Cậu đi tìm người giúp đỡ hả.” Người thanh niên cười lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, thì sao nào?” Lương Vũ đứng ở hành lang, lạnh lùng nhìn người thanh niên.

“anh đây cũng là muốn tốt cho cậu, ác ma một trăm năm không phải là dễ đối phó, đừng có cố chấp ba hoa khoác lác nữa, kéo thêm người khác xuống cũng không phải là chuyện tốt.” Người thanh niên âm trầm nói, dường như chắc chắn Lương Vũ sẽ không tìm được Thiên Sư nào có thể giúp cậu ta diệt trừ ác ma.

“không phiền anh phải quan tâm đâu, anh họ.” Lương Vũ trả lời.

“Lương Vũ, mặc dù anh không thích cậu nhưng cũng không muốn thấy cậu đi vào chỗ chết.” Người thanh niên cau mày “Chỉ là một cây kiếm gỗ đào mà thôi, cậu cầm nó cũng đâu có ích lợi gì.”

“Tôi giữ nó không có tác dụng gì nhưng cũng sẽ không đưa cho anh.” Lương Vũ nhìn về mặt người thanh niên lúc trắng lúc xanh, sau đó sáng khoái tinh thần đi ra khỏi nhà.

Lương Vũ là con trai trưởng nhà họ Lương, một dòng họ Thiên Sư thế gia (thế gia: gia đình có truyền thống, địa vị cao), nhưng lại là người có tu vi (học tập và rèn luyện) yếu nhất trong thế hệ này. Nhưng mà riêng Lương Vũ lại có trong tay một thanh kiếm gỗ đào ngàn năm, một thanh pháp khí cực phẩm (pháp khí: vũ khí của đạo sĩ, cực phẩm thượng hạng) nhưng rơi vào tay Lương Vũ lại giống như cây củi mục. Những người khác trong nhà họ Lương đương nhiên là ‘trông thấy mà thèm’, mặc dù thanh kiếm này là do Lương Vũ ‘chó ngáp phải ruồi’ mua được tại một tiệm đồ cổ.

Nửa tháng trước, ông lão nhà họ Lương (Lương lão gia tử) để Lương Quang đến ngôi biệt thự nhỏ phía bắc ngoại ô – Hàn Sơn để ‘dọn sạch’. Ngôi biệt thự Hàn Sơn này, Lương Vũ biết là do Mao đại sư – một người bạn lâu năm của Lương lão gia tử đặc biệt nhờ cậy phải ‘dọn sạch’. Nghe nói bởi vì một tháng sau sẽ có một nhân vật vô cùng quan trọng đến biệt thự đó ở vài ngày, cần đảm bảo 100% xung quanh ngôi biệt thự không có một tia sát khí nào.

Lương Quang đi biệt thự, phát hiện ở đó không biết từ lúc nào đã có một con ác ma đạo hạnh một trăm năm, một người một ma chiến đấu với nhau xong, Lương Quang không thể thu phục ác ma, trở về nói với Lương lão gia tử, con ác ma đó rất lợi hại cần phải mượn kiếm gỗ đào của Lương Vũ.

nói là mượn thực ra chỉ là lấy cớ mà thôi, lúc đó Lương lão gia tử sẽ cảm thấy cây kiếm gỗ đào ở trong tay Lương Quang mới phát huy được tác dụng. Nhưng làm sao Lương Vũ có thể đồng ý, từ nhỏ cậu đã ghét nhất người anh họ này của mình, thế là vì bảo vệ cây kiếm gỗ đào, đầu Lương Vũ nóng lên, đồng dạng nói với ông nội là cậu có thể thu phục con ác ma này.

Thế nhưng mà cậu làm sao mà có bản lĩnh ấy.

Lúc này, cậu mới nghĩ đến đại thần mới quen trên mạng, người có thể mở được cửa âm ‘Tôi muốn xây đường’, thế là cậu liên hệ với người ta, hẹn một tháng sau sẽ đi đuổi ma. Nhưng thật không khéo, nhân vật quan trọng kia đột nhiên thay đổi thời gian, nói là đêm mai sẽ đến ở biệt thự.

Lương Vũ không còn cách nào khác, cậu không đánh lại ác ma, chỉ có thể mang tâm lý hên xui lên mạng tìm ‘Tôi muốn xây đường’, nghĩ nếu như đại thần không rảnh thì cậu đành phải đem cây kiếm gỗ đào cho Lương Quang thôi, dù sao thì mạng sống vẫn quan trọng hơn pháp khí mà. Cũng may là số của cậu không tệ, vậy mà đại thần đã đồng ý rồi.

Cho nên vì thế cậu mới ở trước mặt Lương Quang mà dương dương tự đắc như thế.

==

Biệt thự nhà họ Lâu, nhân vật quan trọng Lâu Minh đang nói chuyện cùng hiệu trưởng đại học Đế Đô.

“Đúng, thời gian không có vấn đề gì, thứ sáu tuần này cứ theo kế hoạch đi.” Lâu Minh nói.

“thật là ngại quá bỗng nhiên lại đổi thời gian của anh.” Hiệu trưởng xin lỗi “Chính là do cuối tuần này tôi lại có một Hội thảo bên Mỹ, một tháng sau mới về được, nhưng tôi lại không muốn bỏ qua buổi tọa đàm của anh.”

“Hiệu trưởng, ông đừng khách khí, ông đến nghe tọa đàm là vinh dự của tôi.” Lâu Minh khiêm tốn nói.

“anh đừng nói vậy, tài năng của anh tôi còn không biết sao.” Hiệu trưởng lại hỏi “Nội dung buổi tọa đàm anh đã chuẩn bị xong chưa?”

Lâu Minh nhìn lướt qua bài viết trong máy tính “Cũng khá ổn rồi, ngày mai tôi sửa lại một chút là được.”

“Được, vậy tôi không quấy rầy anh nữa, anh tranh thủ sửa sang lại bản thảo đi.” Hiệu trưởng nói xong thì cúp điện thoại.

Lâu Minh cười cười, để đi động sang một bên, quay người đến giá sách chọn năm sáu cuốn sách tham khảo, định ngày mai sẽ mang đến biệt thự Hàn Sơn.

“Tam thiếu.” Hà Thất vừa cùng trợ lý Thượng Nhất Nhậm đối ca, đi vào phòng sách.

Vì tránh để sát khí của Lâu Minh làm ảnh hưởng, bộ trưởng Lâu bố trí cho Lâu Minh bảy trợ lý, mỗi người làm việc một ngày, những ngày còn lại trong

tuần thì nghi để tiêu trừ sát khí bị nhiễm vào người.

“Cậu về rồi?” Trước đó, Lâu Minh đã để Hà Thất cử người đến tỉnh Thanh Sơn tìm ông nội của Trần Ngự, cử người đi nhưng không thể tìm được nên tuần trước, Hà Thất đã phải đích thân đến tỉnh Thanh Sơn một chuyến.

“Vâng.” Vì chuyện này không để cho bộ trưởng Lâu biết nên Hà Thất phải chờ đến ca trực của mình mới đến báo cáo với Lâu Minh “Tôi đã đích thân đến thôn Đại Mộc, đúng là ông Ngô đã không còn ở trong thôn nữa.”

“không có trong thôn?” Lâu Minh nghi ngờ nói “Vì sao một người sống ở thôn Đại Mộc mấy chục năm trời, không có lý do gì lại đúng lúc chúng ta cần tìm ông ấy thì ông ấy lại bỗng nhiên biến mất không có tăm hơi.”

“Trưởng thôn nói, thực ra thì ông Ngô đã sớm muốn đi ra ngoài du lịch, chỉ vì lúc trước Trần Ngự còn đi học, ông Ngô không yên lòng nên vẫn ở lại. Đến khi Trần Ngự rời khỏi thôn Đại Mộc, chưa đến hai ngày ông Ngô đã thu dọn hành lý rời đi. Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy có vấn đề gì đó sai sai.”

“Sau đó, tôi thăm dò tin tức ở các nhà ga, bến xe nhưng cũng không xác định được tên của ông Ngô có mua vé xe.” Hà Thất nói “Hay là ngày mai, tôi nhờ người mở rộng phạm vi thăm dò đến bến xe, nhà ga trong cả nước ...”

“không cần.” Lâu Minh đặt cuốn sách đang xem lên bàn “Thân phận của ông ấy có thể là giả, cậu lại không có ảnh của ông ấy. Làm sao cậu tìm được?”

“Tôi ...” Hà Thất nhất thời sững sốt, đúng là ở thôn Đại Mộc không có ảnh chụp của ông Ngô, ảnh bên phía cảnh sát thì toàn là ảnh đã chụp từ lâu trước đây vài chục năm rồi, hoàn toàn không giống như hình ảnh hiện tại. Với lại Tam thiếu nói không sai, có thể ông Ngô khai báo thân phận lai lịch giả thì sao.

“Cậu lấy mấy cuốn sách này cất vào vali ngày mai mang đến biệt thự Hàn Sơn.” Lâu Minh cũng chỉ định tìm ông Ngô hỏi thăm một chút thôi, không cũng nhất định phải tìm thấy. không thấy thì thôi vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: A ... Cao nhân (người có uy tín, nổi danh) mà dễ tìm vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bị thương

Ngày hôm sau, khi kí túc xá tắt đèn, Trần Ngự đeo túi vải, lén lút chuồn ra cổng kí túc xá, né tránh lính tuần tra trong doanh trại, leo tường chạy ra ngoài.

Chạy được năm phút thì ra đến đường lộ, cô thấy một chiếc xe taxi đang dừng, thế là mở cửa ngồi lên.

“Bác tài, đến biệt thự Hàn Sơn.” Chiếc xe taxi này là Trần Ngự đặt ở trên mạng hẹn đến, bằng không ở ngoại thành đêm hôm khuya khoát thế này thì đào đâu ra xe.

“Được.” Tài xế khởi động xe, thẳng hướng đích đến, vì đã qua mười giờ đêm nên đường phố ở Đê Đô không còn đông đúc nữa, do đó khi đến biệt thự Hàn Sơn còn sớm hơn dự kiến của Trần Ngự mười phút.

“Bác tài, bác chờ tôi một tiếng nha, một tiếng sau tôi sẽ xuống đó.” Trần Ngự nói.

“Vậy tôi đi đâu đó ăn một chút, một tiếng sau tôi quay lại đón cô.” Lúc gần đến đây, bác tài xế đã nhìn thấy có một quán ăn nhỏ, vừa lúc ông cũng hơi đói bụng nên có thể chạy đến đó ăn chút gì đó lót bụng.

“Vâng, cũng được.” Để tài xế lái xe ở đây cũng không tốt, mặc dù nơi này cách nơi có âm khí một đoạn khá xa, nhưng chút nữa cô đánh nhau với ác ma, nếu nó phát hiện ở đây có người mà chạy đến đây thì sẽ phiền phức.

Xuống xe, Trần Ngự đứng dưới núi, nhìn lên rừng cây phía lưng chừng đang bao phủ lớp âm khí dày đặc, con ác ma này thật phách lối, không cần mở mắt âm dương cũng tìm thấy vị trí của nó.

Đình!

Nghe tiếng điện thoại, Trần Ngự lấy ra nhìn.

Mưa bay tháng ba: Đại thần, anh làm xong chưa?

Với mới đến thôi, đương nhiên là Trần Ngự chưa giải quyết xong rồi, thế là cô uyển chuyển hỏi “Tại sao phải giải quyết xong trước mười hai giờ?”

Mưa bay tháng ba: Vì có một nhân vật vô cùng quan trọng sẽ đến ở biệt thự Hàn Sơn lúc mười hai giờ. Nếu anh ta gặp phải ma thì em nhất định sẽ chết đó.

thì ra có người đến đây ở, chắc là sợ người ta gặp phải ác ma. Nhưng có cô ở đây, ác ma làm gì có thời gian mà đi tìm người khác, thế là Trần Ngự vô cùng tự tin trả lời: Cứ để anh ta đến đi.

Mưa bay tháng ba: Làm xong rồi? anh thực sự giải quyết xong rồi hả?

Tôi muốn xây đường: Đúng vậy. (lập tức giải quyết ngay nè)

Trần Ngự cất điện thoại, bước chân lên núi cũng nhanh hơn.

==

Nhà họ Lương, trước mặt Lương lão gia tử, Lương Quang nhắc nhở em họ một lần nữa “Lương Vũ, đã đến giờ này rồi cậu đừng có mạnh miệng nữa, Tam thiếu sắp đến Hàn Sơn rồi đó. Cậu còn không nói thật đi.”

Lương Vũ để điện thoại xuống, giả ngu nói “anh họ, anh có ý gì? anh muốn tôi nói thật cái gì?”

Lương Quan thấy Lương Vũ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tố cáo “Lúc chiều anh đã đi qua Hàn Sơn, cơ bản là cậu vẫn chưa trừ khử được con ác ma kia.”

Lương lão gia tử nghe thế thì nhú mày.

“Ông nội, con ác ma đó con đã trừ khử nó rồi.” Lương Vũ vội vàng nói.

“không thể nào, lúc chiều anh đến Hàn Sơn thì nó vẫn ở đó mà.” Lương Quang nói “Ông nội, ông vẫn nên gọi cho Tam thiếu nói anh ấy đừng qua đó nữa, nếu không sẽ có rắc rối đó, con ác ma đó đã bị oán khí cắn nuốt tâm trí rồi.”

“Lương Vũ, con đã diệt trừ con ác ma đó chưa, nói thật cho ông biết xem nào?” Lương lão gia tử cân nhắc một lúc rồi hỏi Lương Vũ.

“Ông nội, ông tin con đi, con thực sự đã trừ khử nó rồi mà.” Lương Vũ vẫn khẳng định chắc chắn.

“Con chắc chắn?”

“Con chắc chắn!” Lương Vũ đảm bảo.

Lương lão gia tử bình tĩnh nhìn chằm chằm Lương Vũ hai giây, Lương Vũ không chột dạ chút nào mà nhìn lại ông. Cuối cùng ông lựa chọn tin tưởng Lương Vũ, không gọi điện ngăn Lâu Minh đến biệt thự Hàn Sơn.

“Ông nội, lỡ như ...” Lương Quang nhìn chằm chằm Lương Vũ, anh ta đảm bảo một trăm phần trăm là Lương Vũ chưa đến biệt thự Hàn Sơn, mặc dù anh ta rất muốn cây gỗ kiếm đào của Lương Vũ, nhưng mạng người không phải là trò đùa.

“không sao.” Lương lão gia khoát tay, thực ra diệt trừ ác ma không phải là vì sợ ác ma làm bị thương Lâu Minh mà là sợ sát khí của Lâu Minh sẽ làm tăng sức mạnh của ác ma. Nếu như thực sự ác ma chưa bị diệt trừ thì ngày mai ông sẽ đích thân đến đó.

==

Năm phút sau, xe Lâu Minh đến biệt thự Hàn Sơn, vì phòng ngừa trong hai ngày tới có người lên núi Hàn Sơn, trợ lý Điền Phi đã cho người đặt một trạm kiểm soát dưới chân núi, cấm xe và người đi lên núi trong khoảng thời gian này.

Lâu Minh đi vào biệt thự, đưa tay nhìn đồng hồ, quay đầu nhìn Điền Phi “Đến mười hai giờ mười thì các cậu đều lui xuống dưới chân núi đi.”

“Vâng.” Điền Phi đặt sách và máy tính của Lâu Minh xuống bàn, đi đến phòng bếp đun một ấm nước, pha cho Lâu Minh một bình trà rồi mới xuống núi.

Mà trong rừng cây cách biệt thự 100m, Trần Ngự cũng vừa mới đi vào. Gần như là vừa bước vào rừng cây, Trần Ngự đã cảm giác được nguy hiểm, cô trở tay lấy một lá bùa trừ ma sơ cấp quăng ra ngoài, một đốm lửa hiện lên giúp cô nhìn rõ hình dáng của con ác ma. Đó là một con ma nam, có mặt xanh nanh vàng, đầu tóc bù xù, hai mắt phát ra ánh sáng xanh lè, đã không còn chút thần trí (tinh thần và lý trí) nào.

Ba hồn bảy phách của nó đã bị oán khí cắn nuốt, loại ác ma này đã không còn tính người, nếu không diệt trừ kịp thời để nó tiếp tục phát triển sẽ biến thành yêu quái gây hại cho con người. Mấy giây trôi qua, Trần Ngự đã quyết định, con ác ma này không cần đưa xuống âm phủ, chỉ có thể đánh tan ngay tại chỗ.

“Ra!” Tay phải của Trần Ngự vung lên, ném ra sáu lá bùa trừ ma sơ cấp. Trong nháy mắt, những lá bùa này tập hợp thành trận Khốn Linh (Linh lực bao vây), bao vây con ác ma vào trong, tay trái cầm một lá bùa trừ ma trung cấp định dán lên.

“Két, ầm” một tiếng vang thật lớn, hai tay con ác ma xé mở trận Khốn Linh, thân ảnh con ác ma lóe lên rồi biến mất, lá bùa của Trần Ngự dán vào không khí.

Cũng khá lợi hại đó!

“Mô!”

Ngón tay Trần Ngu chỉ vào án đường, mở mắt âm dương ra, quét mắt về bốn phía, rất nhanh xác định hướng mười giờ, con ác ma đang leo lên trên một tán cây yên lặng quan sát cô. Trần Ngu đưa tay ra, một lá bùa trừ ma trung cấp bay ra, ác ma gầm nhẹ một tiếng, sử dụng âm khí của mình tạo nên một bức chắn bùa trừ ma. Bùa trừ ma dán vào bức tường âm khí tạo thành không thể tiến thêm một bước.

“Nổ.”

Ngón tay Trần Ngu bấm niệm thần chú (pháp quyết), bức tường âm khí lập tức vỡ ra, theo đó, một luồng ánh sáng thần linh (linh quang) rực rỡ, mạnh mẽ đánh thẳng vào mặt ác ma. Con ác ma hét lên một tiếng thảm thiết, dường như đã bị chọc giận, điên cuồng nhào đến Trần Ngu.

Trần Ngu lui về sau một bước, chuyển thân mình né tránh, nương theo thế của ác ma túm chặt lấy tay của nó, móng tay đen nhánh của nó chỉ cách mắt Trần Ngu chưa đến 10cm. Từng trận âm khí lạnh lẽo từ trong thân thể (hồn thể) của ác ma truyền vào trong cơ thể của Trần Ngu, Trần Ngu bắt đầu khởi động linh lực.

“Ác ma ta đã thấy nhiều rồi, nhưng mà thể thảm như mi thì thật không nhiều, báo thù không được thì đi đầu thai đi, tội gì mà phải như này.”

Loại ác ma này được hình thành là do lúc còn sống đã bị chết rất thảm thiết, sau khi chết oán khí quá nặng, không muốn rời đi nhưng hết lần này đến lần khác lại không báo thù được. Thế là nó bắt đầu tôn thương người vô tội, càng hại nhiều người, oán khí càng nặng, oán khí càng nặng, sức mạnh càng tăng lên. Ý chí yếu ớt trời sinh không thể chống đỡ được sự khổng lồ sức mạnh to lớn như thế, cuối cùng bị oán khí khống chế, linh hồn trở thành thức ăn của oán khí, một lần nữa tự mình đưa mình vào đường chết.

“A a a!”

Trần Ngu dẫn linh lực trong cơ thể thông qua bàn tay nắm với ác ma truyền vào thân thể của ác ma, ác ma đau đớn vặn vẹo hét lên nhưng không thể thoát sự khống chế của Trần Ngu. âm khí đen ngòm va chạm với ánh sáng vàng chói của linh khí tạo thành một không gian kì dị trong rừng cây. Cuối cùng, linh khí vàng chói dần dần áp chế âm khí âm u, thân thể ngưng tụ của ác ma dần dần trở nên trong suốt, dường như chuẩn bị tiêu tán trong vũ trụ ...

Lúc này, bỗng nhiên có một luồng sát khí đỏ như máu che trời lấp đất bay đến, phá vỡ không gian do âm khí và linh khí tạo thành. Con ác ma vừa rồi còn thoi thóp sắp hồn bay phách lạc bỗng nhiên như được tiêm thuốc kích thích, sống lại một lần nữa, nâng cánh tay phóng như bay về phía Trần Ngu.

Trần Ngu nghiêng người thoát hiểm, vội vàng lấy la bàn từ trong túi vải ra, vung tay ném ra ngoài. Từ la bàn phóng ra một luồng sáng đâm ngay vào ngực ác ma, chỉ nghe một tiếng ‘ầm’, ác ma dừng lại một chút, Trần Ngu nhân cơ hội ác ma đang khựng lại, tiến lên phía trước, một lá bùa trừ ma cao cấp nhanh chóng đưa ra dán trên trán ác ma, hai tay niệm chú, dẫn truyền linh lực.

“Ầm!”

một tiếng vang thật lớn, ác ma vừa rồi còn kiêu ngạo ngang ngược trong nháy mắt nổ tung rồi biến thành tro bụi, ngay cả âm khí dày đặc lúc này cũng tiêu tán trong không khí.

Trần Ngu thu hồi la bàn, đặt móng ngồi trên bãi cỏ, nhìn xung quanh, sát khí đỏ như máu càng lúc càng dày đặc, nghĩ mãi mà không ra. Vừa lúc này, nơi này rõ ràng không có sát khí, vì sao bỗng dưng lại xuất hiện sát khí dày đặc như vậy, hơn nữa còn là sát khí màu đỏ, chẳng lẽ gần đây có cương thi?

Trần Ngu nghỉ ngơi trong chốc lát, quyết định đi tìm nơi phát ra sát khí để tìm hiểu xem sao, sát khí hung ác và mạnh mẽ như vậy, nếu như có cương thi, cô cũng không thể bỏ mặc được.

“Suýt ...” Trần Ngu vừa động thì thấy tay tê rần, cô quay đầu nhìn thấy cánh tay mình bị thương thì lập tức xanh mặt. Suýt chút nữa thì thua trong tay một con ác ma trăm năm, nếu để ông lão biết, cô còn không bị cười rộ rỡ.

Trần Ngu ra khỏi rừng cây, đi về nơi phát ra sát khí nhiều nhất, chỉ trong chốc lát là đến một ngôi biệt thự đang thấp đèn điện sáng trưng. Nhìn ngôi biệt thự, trong nháy mắt, trong đầu Trần Ngu không tự chủ mà nghĩ đến người đàn ông cô đã gặp ở đại học Đế Đô. Dù sao người mà bản thân họ mang sát khí trong người cô chưa gặp nhiều, chỉ có duy nhất anh ta mà thôi.

Trần Ngu nghĩ nghĩ, đem lá bùa trong tay cất đi, đi đến trước cửa biệt thự, nhấn chuông.

đang ngồi sửa bài phát biểu, Lâu Minh chợt nghe thấy tiếng chuông cửa. anh kinh ngạc buông bút máy. Phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ không thể có người nào khác ở đây, nhưng lòng tò mò vẫn thúc đẩy anh đứng lên mở cửa. Lúc nhìn qua thiết bị giám sát, thấy hình ảnh của cô nhóc kia, lông mày của Lâu Minh vốn nhíu lại càng nhíu chặt hơn.

“Cạch.”

Cửa mở ra, Trần Ngu đẩy cửa đi thẳng vào phòng khách, khi cô nhìn thấy người đàn ông tỏa ra sát khí màu đỏ, dường như cả người đang chìm trong biển máu thì chỉ vào đối phương, thờ phỉ phò nói “Quả nhiên đúng là anh!”

“Sao em lại đến đây?” Lâu Minh đồng thời hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Em đến trừ ma mà anh còn phá em hả.

Tam thiêu: ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Anh Ba

Lâu Minh đưa ly nước ép đưa hẩu đến trước mặt cô gái đang ăn như hổ đói, rồi ngồi xuống phía đối diện.

“anh có biết là anh suýt nữa hại chết tôi không, bỗng nhiên sát khí lớn như vậy xuất hiện làm gì chứ.” Trần Ngư uống một ngụm nước đưa hẩu, cũng không lau miệng, nói xong tiếp tục cúi đầu ăn sandwich.

Ừm, trong này có cho cái gì vậy ta, ăn ngon quá. Trần Ngư ăn thật vui vẻ, khoe miệng vừa dính tương ớt vừa dính nước đưa hẩu nhìn vô cùng khô hạn.

Lâu Minh phía đối diện nhìn cô nhóc ăn uống mà mỉm cười, vừa nghe cô nói xong thì sắc mặt lập tức thay đổi, anh đứng lên vội vàng đi ra phòng khách, lấy nút ngọc đeo vào tay. Cả người vô cùng ảo não, sao anh lại chủ quan như thế chứ, quên mất thể chất đặc biệt của mình, này giờ anh quanh quẩn bên cô nhóc ngốc mà không có nút ngọc lâu như vậy không biết cô có bị ảnh hưởng gì hay không.

không được rồi, nhất định phải đưa cô ấy rời khỏi đây ngay lập tức.

Lâu Minh nghĩ xong, quay lại phòng ăn một lần nữa, đang muốn há miệng nói Trần Ngư rời đi thì đã thấy Trần Ngư quay đầu lại, vẻ mặt ghét bỏ nói “Bây giờ anh thu sát khí lại mà làm cái gì, ác ma đã bị tôi thu rồi, mà nó lại chẳng ảnh hưởng gì đến tôi.”

“không ảnh hưởng ... đến em?” Lâu Minh kinh ngạc nói “Em nói là sát khí của tôi không có tác dụng gì với em?”

“nói thừa.” Lúc tập quân sự đã bị tiêu hao thể lực, vừa rồi lại đánh nhau ác liệt với ác ma, lúc này Trần Ngư thật đói bụng, ăn liền lúc ba cái sandwich, lại uống một ngụm nước đưa hẩu, vỗ vỗ ngực rồi nói tiếp “Tôi đường đường là một thầy trừ ma, nếu dễ dàng bị sát khí ảnh hưởng như vậy thì tôi còn bắt ma cái quỷ gì.”

Lâu Minh thật kinh ngạc, từ khi anh hiểu biết về điều đặc biệt của cơ thể mình đến giờ, anh chưa bao giờ gặp được người nào mà không sợ sát khí của anh. Ngay cả Mao đại sư, một vị đại sư có tu vi uyên thâm trong giới huyền học cũng chỉ có thể ở bên anh lâu hơn người bình thường một chút thôi, ở lâu cũng không tốt với cơ thể ông.

“không phải lần trước tôi đã nói với anh rồi sao, cẩn thận không tôi thu anh.” Trần Ngư đưa miếng sandwich cuối cùng nuốt vào bụng, cầm khăn giấy lau lau tay, nhìn Lâu Minh nói “Nếu ngay cả sát khí của anh mà tôi không xử lý được thì tôi thu anh làm sao.”

Thần sắc của Lâu Minh từ từ trở nên phức tạp, anh yên lặng đem nút ngọc vừa đeo lên một lần nữa cõi ra bỏ lên bàn.

Trần Ngư nhìn thoáng qua nút ngọc, mặc dù có chút tò mò nhưng không lấy lên mà tiếp tục lau miệng.

“Em vừa nói em mới bắt một con ác ma ở gần đây?” Lâu Minh lại ngồi đối diện với Trần Ngư.

“Đúng thế!” nói đến đây, Trần Ngư tức giận rồi “Tôi vừa ở khu rừng phía sau khu biệt thự, tôi vừa mới không chế được ác ma, đang muốn ra tay thì luồng sát khí đột nhiên thổi tới. anh biết chuyện gì xảy ra không?”

Lâu Minh im lặng lắc đầu.

“Con ác ma đó hấp thu sát khí trên người anh.” Trần Ngư nói điểm chính “Lúc đầu còn thoải mái, sau đó lại nhảy nhót tung bưng lên, anh nhìn tay tôi đây nè.”

Trần Ngư đưa cánh tay bị thương cho Lâu Minh nhìn “Nhìn chuyện tốt mà anh làm nè.”

Lâu Minh nhìn vết cào trên tay Trần Ngư, nhú mày lại, đang muốn đưa tay xem xét vết thương của cô thì thấy Trần Ngư thu tay lại, tức giận hỏi “anh nói anh nên bồi thường cho tôi như thế nào?”

“Bồi thường?” Lâu Minh nghi ngờ.

“Đứng!”

“Em muốn tôi bồi thường em như thế nào?” Lâu Minh hứng thú nhìn Trần Ngư.

“Tôi còn chưa nghĩ ra, chờ tôi nghĩ ra sẽ nói cho anh biết.” Trần Ngư vốn chỉ thuận miệng nói thôi nhưng thực sự muốn Lâu Minh bồi thường như thế nào, cô vẫn chưa nghĩ đến.

“Được, khi nào em nghĩ xong thì lúc nào cũng có thể tìm tôi, nhưng mà ...” Lâu Minh nhìn Trần Ngư, thông thả ung dung nói “Trước tiên chúng ta cần làm rõ trách nhiệm đã?”

“Làm rõ trách nhiệm?” Trần Ngư không hiểu chớp chớp mắt.

“Đầu tiên.” Lâu Minh hỏi Trần Ngư “một người vốn ở trong doanh trại quân đội tập quân sự, vì sao nửa đêm nửa hôm lại xuất hiện ở đây?”

“Nác!” Trần Ngư nhin không được mà nác cụt một cái.

“Tiếp theo, mặc dù tôi không biết tại sao em lại chạy đến đây bắt ma nhưng mà, tôi đã yêu cầu trước mười hai giờ đêm, tất cả âm khí, sát khí xung quanh biệt thự Hàn Sơn phải được tiêu trừ.” Lâu Minh chỉ vào nút ngọc “Khi tôi lấy nút ngọc xuống đây là mười hai giờ mười rồi.”

“Nác!” Trần Ngư che miệng, chột dạ ngồi lùi lại phía sau.

“Cuối cùng, đây là nhà tôi, tôi đang ở nhà mình mà bỗng nhiên em lại chạy đến đây hỏi tội tôi. Như vậy gọi là cái gì? ‘Người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống’, em nói có đúng không?” Hai tay Lâu Minh ôm ngực, dựa vào ghế mỉm cười nhìn cô nhóc ngồi đối diện, ánh mắt đã bắt đầu đảo vòng quanh.

Trần Ngư chột dạ, ánh mắt đảo quanh, hơi bối rối.

Xong đòi, xong đòi rồi. Mình phải nghĩ ra sớm chứ. ‘Mưa bay tháng ba’ nói có nhân vật rất quan trọng đến ở, xung quanh núi Hàn Sơn này chỉ có căn biệt thự này, vậy chính là người đàn ông trước mắt này rồi.

Lúc đầu mình trừ ma sau mười hai giờ không có người nào biết, nhưng ai bảo mình nào ngẩn, tự động dâng đến cửa vậy chứ. Nếu bị ‘Mưa bay tháng ba’ biết, không biết mình có nhận được hai trăm hai mươi vạn còn lại không trời.

Lâu Minh thấy cô nhóc đã bị anh dọa sợ đến mức trắng cả mặt thì thấy không đành lòng, nói “Được rồi, lần này tôi không so đo với em nữa, để tôi giúp em xử lý vết thương rồi kêu người đưa em xuống núi.”

“anh thật ...” Trần Ngư đang định hỏi anh có thật không tính toán với cô không thì chuông điện thoại của cô reo lên, Trần Ngư đành phải nghe trước.

“nói chuyện xong thì đến phòng khách nhé.” Lâu Minh nói xong, đứng dậy đi ra phòng khách.

Đến lúc Trần Ngư nói chuyện điện thoại xong đi ra phòng khách, Lâu Minh đã lấy hộp y tế đặt trên bàn, thấy Trần Ngư đi ra thì nói “Em ngồi ở đây, cởi áo khoác ra nào.”

“À.” Bị người ra tóm lấy hai trăm hai mươi vạn, Trần Ngư thành thật hơn nhiều.

Bên trong áo khoác là một chiếc áo thun trắng đơn giản, cô gái đã dường được nước da trắng nõn, hai vết máu đen nổi bật thật chói mắt.

“Sao máu lại màu đen?” Lâu Minh nhíu mày hỏi.

“Đó là do oán khí, oán khí của ác ma tương đối nặng.” Trần Ngư giải thích.

“Vậy phải xử lý như thế nào?” Vết thương thông thường thì anh còn xử lý được, còn vết thương do oán khí gây ra anh chẳng biết phải làm sao.

“không sao, để tôi làm cho.” Trần Ngư nói, nâng tay lên, tay phải áp vào vết thương, một luồng linh khí nhàn nhạt xua đi oán khí bám xung quanh vết thương, vết thương vừa nãy còn đen thui dần dần trở thành vết máu đỏ bình thường.

Mặc dù lúc trước cũng biết là cô nhóc này cũng có chút bản lĩnh nhưng tận mắt nhìn thấy một màn này, Lâu Minh vẫn im lặng trong giây lát rồi mới cảm động xử lý vết thương cho Trần Ngư.

“Vậy ... à ... anh vừa nói sẽ tiễn tôi về nhà hả?” Trần Ngư nhỏ giọng xác nhận.

“Ừm.” Lâu Minh vừa lau vết thương vừa nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Vậy tốt quá.” Trần Ngư lập tức thở phào một hơi “Lúc này bác tài xế vừa mới gọi nói phía chân núi đột nhiên bị trạm kiểm soát chặn lại, ông ấy không lên đây được nên về trước rồi. Nếu anh không đưa tôi về thì tôi không về kịp tập quân sự.”

Lâu Minh dừng tay bôi thuốc, cau mày nói “Em còn muốn chạy về tham gia tập quân sự nữa.”

“Vâng.” Trần Ngu gật đầu.

“Đêm nay là em leo trộm tường ra ngoài?” Lâu Minh hỏi

“Làm sao anh biết tôi leo tường?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

Bởi vì lần leo tường đầu tiên của em là leo tường nhà tôi.

“Ngày mai em báo bệnh xin nghỉ đi, đừng tập quân sự nữa.” Lâu Minh đã rửa vết thương, bắt đầu băng lại cho cô nhóc.

“không sao, vết thương nhỏ thôi.” Trần Ngu chẳng để ý.

“Vậy để tôi nhờ người xin giúp em.” Lâu Minh phát hiện hình như từ hồi về Đế Đô, cô nhóc này chưa an phận một chút xíu nào.

Nhờ người khác xin giúp tôi? Có ý gì? Là tí nữa tiễn tôi về xong sẽ cho người trực tiếp xin phép nghỉ cho cô sao? Vậy chẳng phải là việc cô lên nửa đêm trốn đi sẽ bại lộ sao?

“không cần, không cần, để tự tôi xin nghỉ, để tự...” Trần Ngu lo lắng lắc đầu liên tục.

“Đừng nhúc nhích!” Lâu Minh đè cánh tay của cô nhóc đang quơ loạn xạ, băng gạc lại thật tốt rồi mới buông tay “Tự em xin?”

“Ừ!” Trần Ngu sợ chết, xin nghỉ tập quân sự chỉ phải xin phép thầy giáo chứ còn lên trốn khỏi doanh trại quân đội thì là việc lớn à nha.

“Mấy người của tôi không thể lên núi, chút nữa em tự đi xuống núi, đến ngã ba sẽ có người đưa em về.” Lâu Minh cất dụng cụ y tế rồi bỏ vào ngăn kéo bàn.

Trần Ngu giật giật cánh tay đã được băng bó kỹ, phát hiện không còn đau nữa, cô mặc áo khoác vào, nghĩ nghĩ rồi đến sau lưng Lâu Minh nói cảm ơn “Cám ơn anh nha! À, còn nữa, tôi vẫn chưa biết tên của anh, anh xem trong thời gian ngắn vậy mà chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi, chúng ta làm quen một chút, được chứ.”

Lâu Minh xoay người.

“Để tôi giới thiệu trước, tôi là Trần Ngu, anh có thể gọi tôi là Tây Thi hoặc là Tiểu mỹ nhân...” Trần Ngu tự giới thiệu.

“Tiểu mỹ nhân?” Lâu Minh không thể tin lặp lại.

“Đúng rồi?” Trần Ngu rất tự giác trả lời.

“Khụ...” Lâu Minh thực sự không nhịn được, xoay người lấy tay đỡ cánh tú nén cười đến gầy lưng.

“A, không đúng, không thể để nam giới gọi tôi là tiểu mỹ nhân được, anh vẫn nên gọi tôi là Tây Thi đi, nếu không thì nghe giống như đùa giỡn lưu manh.” Trần Ngu bổ sung.

Lâu Minh dựa tay lên cánh tú nén cười đau cả bụng, một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

“Còn anh tên là gì?” Chẳng hề biết gì, Trần Ngu thấy đối phương lâu không trả lời mình, thế là chủ động hỏi.

“Lâu Minh.” Lâu Minh vất vả mới nín được cười, quay người nhìn cô nhóc đứng chỉ đến cầm mình “Em có thể gọi tôi là anh Ba.”

“Lâu Minh, tên này có chút quen quen.” Trần Ngu suy tư ba giây, sau đó mắt sáng lên, ngón tay chỉ vào Lâu Minh, cả người kích động đến ngón tay cũng run run, lắp bắp nói “A, anh là người... cái nhà đó, tòa nhà phía bắc khu tập thể.”

Lâu Minh dù bận vẫn ung dung nhìn đáng vẻ khiếp sợ không thôi của cô nhóc này.

“Đúng rồi, anh còn đưa cho tôi một con gấu bông nhỏ, đúng không?” Trần Ngu hỏi.

Lâu Minh mỉm cười gật đầu.

“Đúng là anh?” Trần Ngu không thể tin nói.

“Là anh.” Lâu Minh gật đầu lần nữa.

“anh Ba!” Trần Ngu đột nhiên nhào đến, ôm cánh tay người nào đó không buông, hai con mắt chớp chớp như con cún nhỏ, nhấp nháy nhấp nháy như muốn làm nũng.

Lâu Tam thiếu kinh ngạc như rụng mảy, nhưng rồi dè dặt không hất ra.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Em muốn đến nhà anh chơi

đã bao nhiêu năm qua, trong kí ức của Lâu Minh chưa bao giờ tồn tại việc một người nào đó “không hề kiêng nể gì” mà đụng chạm vào người anh. Cho nên cái cảm giác được người khác thân mật ôm chặt cánh tay làm cho anh cảm thấy thật mới lạ, mới lạ đến mức không lập tức né tránh cô nhóc.

“anh Ba, thì ra chúng ta ở gần nhà nhau như vậy.” Trần Ngự tiếp tục làm quen.

Trong lòng Lâu Minh hưởng thụ cảm giác nhiệt độ ấm áp từ cánh tay truyền đến một lúc, ngẩn người, rồi nhẹ nhàng đem tay thoát ra “Ừ.”

“Vậy sao hôm nay anh lại chạy đến đây ở?” Hai mắt Trần Ngự xoay tròn “Em nhớ là nhà của anh có rất nhiều linh khí mà.”

không biết tại sao, lúc nghe được câu này, trong đầu Lâu Minh lại hiện lên hình ảnh người nào đó nửa đêm vụng trộm chôn la bàn ở góc tường nhà anh.

“Ồ đây là phòng an toàn của anh.” Lâu Minh giải thích.

“Phòng an toàn?” Trần Ngự không hiểu hỏi.

“Sát khí trên người anh mỗi ngày một mạnh hơn, nếu bỏ mặc thì sẽ phát triển đến mức độ bùng phát.” Khi nói đến từ ‘bùng phát’, mặt Lâu Minh cũng trở nên căng thẳng.

Trần Ngự tất nhiên là biết hậu quả của sát khí bùng phát, lông mày của cô nhăn chặt lại “Sát khí của anh đã nghiêm trọng đến vậy sao? Em đã gặp anh hai lần, sát khí của anh mặc dù nghiêm trọng nhưng cũng không đến mức mất khống chế chứ.”

“Đó là vì định kỳ anh sẽ phải phóng thích sát khí.” Lâu Minh nói “Lần trước là ở đại học Đê Đô, lợi dụng ‘khí lạnh cân sát khí’ là chuyện hàng năm bắt buộc anh phải làm. Còn lại, chính là ở đây.”

Lâu Minh nhìn xung quanh phòng, tiếp tục nói “Muội km quanh biệt thự ở Hàn Sơn này đều không có bóng người, anh bố trí hai, ba nơi như thế này để phóng thích sát khí, định kỳ anh đều đến những nơi đó ở lại vài ngày.”

“Vậy là trạm kiểm soát dưới núi cũng là anh cho làm?” Trần Ngự hỏi.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“anh cho người phong tỏa đường, cho người tìm thầy trừ ma, thực ra là anh không muốn làm tổn thương người khác, có phải không?” nói đến đây, Trần Ngự bỗng nghĩ lại ngày đó ở trường đại học, cô lên mặt ra lệnh cho anh không được đi ra ngoài gây họa cho người khác, lập tức vô cùng xấu hổ “À, ... ngày hôm đó ... em không có ý gì đâu.”

Lâu Minh nhướn mày, ra vẻ không biết hỏi “Ngày nào?”

“Chính là ngày đó đó, ở trường học đó.” Trần Ngự ngượng ngùng “Em không nên nói anh như vậy.”

“À.” Lâu Minh ra vẻ ‘bỗng nhiên nhận ra’, nói “Ngày mà em nói muốn thu anh á?”

Khuôn mặt nhỏ của Trần Ngự đỏ ửng lên “Em đã nói là em không có ý gì mà.”

“Vậy sao.” Lâu Minh nhìn không được bật cười “Lúc vừa thấy em xuất hiện ở biệt thự, anh còn tưởng em cố ý đến thu anh đó chứ, quả thật là giật cả mình mà.”

“Đó là em dọa anh thôi, môn phái của em, nếu người ta không trả tiền thì sẽ không tùy tiện ra tay.” Trần Ngự nói.

“Nên hôm đó, em hỏi tiền của anh, sau đó lại về một bữa trăn sát để trị anh.” Lâu Minh nhướn mày.

“Ai da, em đã nói là hiểu lầm mà.” Trần Ngự thấy Lâu Minh nhất quyết bám vào đề tài này khôngbuông, thì hơi tức giận “Chuyện hôm đó cho qua đi, cùng lắm thì em trả lại anh cây bút máy là được chứ gì.”

Lâu Minh nhìn cô nhóc vừa nãy còn là thái độ nịnh nọt lấy lòng mình, bỗng chốc liền tức giận, trong lòng thở dài, quả nhiên vẫn còn trẻ con, không có kiên nhẫn chút nào.

“không cần đâu.” Lâu Minh nói “Ngược lại, anh còn muốn chi tiền mời em một chuyện đây.”

“Mời em?” Trần Ngự nghi ngờ “Mời em làm gì? Trừ ma? Cũng như hôm nay, giúp anh diệt trừ các loại âm khí ở khu vực nhà an toàn của anh?”

“không phải.” Lâu Minh lắc đầu, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc “anh muốn nhờ em, sau này nếu sát khí của anh không kiểm soát được, nhớ là đến thu anh.”

Trần Ngự trừng mắt nhìn, đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Lâu Minh thì búng tỉnh nhận ra “anh là muốn em giúp anh trấn áp sát khí?”

Thấy dáng vẻ nhẹ nhàng của Trần Ngự, Lâu Minh cảm thấy hình như có chỗ nào đó sai sai nhưng lại không nói rõ được chỗ nào không đúng, vì thế đành gật nhẹ đầu.

“Em nói cho anh biết nha, phí em thu rất đắt đó, đặc biệt là người có sát khí nặng giống như anh thì càng phải mắc tiền hơn.” Trần Ngự chớp đôi mắt to, sợ người khác không biết cô đang có ý định tính quái gì.

Vừa rồi, tâm tình của Lâu Minh còn có chút nặng nề, bị dáng vẻ của cô làm cho buồn cười, vậy là anh hứng thú nhìn cô nhóc tiếp tục dọa dẫm “Vậy em nói giá đi, xem anh có nổi tiền đưa cho em không?”

“anh xem, sát khí của anh đều tăng lên mỗi ngày, nói cách khác em phải thường xuyên phải giúp anh trấn sát rồi.” Trần Ngự vạch ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Lâu Minh sững sờ, vừa rồi ý của mình là như vậy sao?

“Nên anh phải thường xuyên mời em đến trấn sát, chi phí này không nhỏ đâu nha.” Trần Ngự nói tiếp, móc nối quan hệ “Nhưng mà, kể ra thì chúng ta cũng quen biết nhau từ nhỏ.”

Chỉ gặp hai lần cũng coi như là quen biết sao?

“Chúng ta là hàng xóm, anh còn tặng quà cho em nữa, mẹ em nói khi còn bé chúng ta đã từng gặp nhau.”

Nên?

“Vì thế, em tính thế này có được không?”

Lâu Minh thấy cô nhóc lượn quanh này giờ mà còn chưa nói đến điểm chính, rất phối hợp hỏi “Em muốn thế nào?”

“Em sẽ không thu tiền, trấn sát miễn phí cho anh, nhưng mà ... khụ ... anh có thể cho em thường xuyên đến nhà để hấp thụ linh khí không?” Trần Ngự đã suy nghĩ kỹ, giúp Lâu Minh trấn sát thì một năm chắc chừng mấy lần thôi, nhưng nếu có thể đến nhà anh để cho la bàn hấp thụ bổ sung linh khí, còn có thể để mình về mấy lá bùa trừ ma nữa, đó mới là con đường phát tài a.

Quả nhiên là nhìn trúng linh khí ở nhà mình, Lâu Minh chẳng có chút ngoài ý muốn nào.

“Thực ra anh đâu có tổn thất gì, coi như là bạn bè đến nhà anh chơi đi.” Trần Ngự nói xong, ánh mắt mong đợi nhìn Lâu Minh.

Coi như là bạn bè đến nhà chơi? Lâu Minh sững sờ, quay đầu nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của cô nhóc, tâm tình có chút phức tạp.

Thêm một người bạn sao?

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, Lâu Minh hoàn hồn, nhận điện thoại, giọng nói của trợ lý Điền Phi vọng tới “Tam thiếu, Trần tiểu thư còn chưa xuống núi, có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

“không có gì đâu, lát nữa cô ấy sẽ xuống.” Lâu Minh nói xong, để điện thoại xuống, đưa tay nhìn đồng hồ, phát hiện đã gần hai giờ rồi, vì thế nói với Trần Ngự “Em nên về thôi, trời sáng bây giờ.”

“Vậy ... còn chuyện đó ...” Trần Ngự cẩn thận hỏi “Chúng ta trao đổi số điện thoại và số Wechat đi, lúc nào về em sẽ đến nhà anh chào hỏi.”

Đây là ép buộc mình đồng ý? Lâu Minh nhìn không được cười khế, cuối cùng không nỡ từ chối sự cảm dỗ nơi đáy lòng, trao đổi số điện thoại và Wechat với Trần Ngự.

Hơn hai mươi năm, người duy nhất không bị sát khí của anh ảnh hưởng, có thể không cần e dè mà tiếp xúc với bạn bè, thật là một sự hấp dẫn thật lớn mà.

Trần Ngự hài lòng đi ra khỏi biệt thự, được Lâu Minh cho người đưa về gần doanh trại quân đội, sau đó vô cùng thuận thực leo tường, chuẩn em trở về kí túc xá.

một tuần sau, kì tập quân sự kết thúc đồng thời cũng nghênh đón kì nghỉ dài mười một ngày, Trần Ngự không trở về kí túc xá như các bạn học khác mà trực tiếp trở về nhà.

Mẹ Trần đã gần một tháng chưa gặp con gái, đã chuẩn bị sẵn một bàn thức ăn ngon chờ cô. Lúc đầu bà còn nghĩ, con gái tập quân sự một tháng

chắc sẽ đen không còn nhìn ra người, không ngờ rằng khi gặp con gái người không những không đen thêm mà còn trắng ra. Mẹ Trần rất vui mừng khen ngợi thẩm mỹ viện mấy câu, hiển nhiên là coi việc Trần Ngự trắng ra là do công của sản phẩm làm đẹp của thẩm mỹ viện.

Ăn cơm tối xong, mẹ Trần đang muốn cùng con gái tâm sự thì Sở Tiêu chạy đến tìm Trần Ngự.

Trần Ngự hơi kỳ quái nhìn Sở Tiêu bỗng nhiên chạy đến cửa tìm cô, mặc dù lúc trước đã gặp nhau ở trang trại ngựa một lần nhưng Trần Ngự cảm thấy quan hệ của hai bên không tốt đến mức mà đến nhà thăm hỏi.

“Sở Tiêu? Chị có chuyện tìm tôi sao?” Trần Ngự hỏi.

“Ừ.” Sở Tiêu do dự nhìn thoáng qua mẹ Trần đang ngồi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi “Em gái Trần Ngự, có muốn đến nhà chị chơi không?”

“Đến nhà chị?” Trần Ngự không nghĩ ngợi gì, lập tức từ chối “không được rồi, tôi vừa mới tập quân sự về xong, còn hơi mệt.”

Sở Tiêu thấy Trần Ngự từ chối thì nóng lòng “Vậy ... em có thể ra ngoài một chút không?”

Trần Ngự kinh ngạc nhìn Sở Tiêu

Sở Tiêu xích lại gần Trần Ngự nhỏ giọng nói “Văn Văn đang ở bên ngoài.”

Trương Văn Văn? cô nhìn Sở Tiêu khó hiểu “Cậu ta tìm tôi làm gì?”

“Lần trước không phải là em nói, trên bả vai của em ấy có ... có cái gì đó sao?” Khi Sở Tiêu nói đến cuối câu, giọng nói cũng tự động nhỏ xuống.

Con ma roi xuống nước kia? Trần Ngự kinh ngạc nhú mày, chẳng lẽ vẫn còn bám vào vai Trương Văn Văn?

không nén được tò mò, Trần Ngự đi theo Sở Tiêu ra ngoài, bên cạnh nhà cô đậu một chiếc xe hơi màu đen, bên trong là Trương Văn Văn đã gầy một cách kì cục, sắc mặt trắng bệch phối hợp với quần thâm đen thui ở hai mắt, nhìn cậu ta còn dọa người hơn so với con ma đang ở trên vai.

Trần Ngự nhìn thấy Trương Văn Văn, không nhận được nhú mày “Cậu đã làm gì rồi?”

“Ưm ưm.” Trương Văn Văn nôn nóng um um hai tiếng, sau đó lấy điện thoại ra bùm bùm đánh chữ rồi đưa di động cho Trần Ngự nhìn.

Trần Ngự nhìn lướt qua điện thoại, không thèm đọc kĩ nữa, dưới ánh mắt khó hiểu của hai người còn lại, đưa tay gạt cái tay của con ma đang che miệng Trương Văn Văn ra.

“hiện giờ cậu có thể nói chuyện.” Trần Ngự nói.

Trương Văn Văn chỉ cảm thấy miệng mình được thả lỏng, cô thử há miệng, phát ra hai tiếng kêu, phát hiện đúng là mình có thể nói chuyện, vì thế lập tức khóc òa lên.

Sở Tiêu thấy Trần Ngự đưa tay từ bên miệng Trương Văn Văn lấy cái gì đó ra, sau đó Trương Văn Văn lập tức có thể nói chuyện, cảm thấy sống lưng lạnh toát, không nhận được mà lui sau một bước.

“Cậu đừng có khóc, khóc là tôi đi giờ đó.” Trần Ngự nói.

“Tôi ... tôi ...” Trương Văn Văn ngừng khóc, nhỏ giọng nghẹn ngào nói “Em gái Trần Ngự, cậu giúp tôi đi, cậu giúp tôi tiền nó đi đi.”

Ánh mắt Trần Ngự chuyển qua nhóc ma đang nằm sấp trên vai Trương Văn Văn đang giương mắt đề phòng nhìn cô. Thấy vậy, lông mày của Trần Ngự nhíu chặt lại. Lúc trước khi cô trông thấy đứa nhóc này vẫn còn là một nhóc ma ngây thơ, không có ý thức, ba đến năm ngày là có thể tự động quay về âm phủ, sao một tháng không thấy mà trên người nó đã xuất hiện lệ khí (ác khí) rồi.

“Cậu đã làm gì nó rồi?” Trần Ngự nhìn Trương Văn Văn.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Đầu năm nay còn có người đưa tiền chủ động mời tôi đến thu anh ta!

Tam thiếu: Mau đến thu anh đi!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nhóc ma

Trần Ngự thấy một hồn ma tốt bỗng nhiên bị dính oan nghiệt thì vô cùng tức giận mà không thể phát tiết. Đứa nhỏ này đời này qua đời ngoài ý muốn, đời sau có thể đầu thai đến một gia đình tốt. Nhưng nếu mang theo lệ khí xuống âm phủ thì còn có thể tìm chỗ tốt để đầu thai được nữa đâu.

“Cuối cùng là cậu đã làm gì nó?” Giọng nói của Trần Ngự cũng lạnh xuống.

“Nó ... Nó vẫn còn hả?” Khuôn mặt Trương Văn Văn trắng bệch “Là nó, cái con ma đó, nó không cho tôi nói chuyện, đúng không?”

“Đúng, nó lấy tay che miệng cậu lại.” Trần Ngự dứt khoát ăn ngay nói thật, dù sao thì Trương Văn Văn là tự chuốc họa vào thân.

“Cậu mau giết nó, giết nó đi.” Trương Văn Văn nghĩ đến có một con ma chết đuối vẫn luôn bám theo cô, còn dùng tay che miệng cô thì sợ vỡ mật.

Trần Ngự thấy con ma nhỏ trên bả vai của Trương Văn Văn vốn chỉ nhìn cô đề phòng, sau khi nghe Trương Văn Văn nói như vậy thì ánh mắt lập tức biến đổi, một làn khí đen nhàn nhật tỏa ra từ toàn thân nó.

“Cậu cầm miệng!” Trần Ngự nghiêm khắc cắt ngang giọng nói ồn ào của Trương Văn Văn “Nếu cậu còn ồn ào, cậu có tin là nó không chỉ bịt miệng cậu mà còn bịt luôn cả mũi cậu không!”

Cả miệng và mũi đều bị che thì không phải là ngạt chết à, nhận ra điều này, Trương Văn Văn đang la hét ồn ào lập tức nín lặng, tiếng la còn kẹt lại trong cuống họng phát ra tiếng kêu như bị người ra bóp cổ, ánh mắt mở to hoảng hốt.

“Em yên tâm, chị sẽ không để cậu ta làm tổn thương đến em.” Trần Ngự đột nhiên nói.

Ánh mắt Trương Văn Văn cảm động nhìn Trần Ngự “Vậy ... Cậu ... cậu có thể tiễn nó đi được chứ?”

“không phải tôi nói với cậu!” Trần Ngự ghét bỏ khoát tay chặn lại, quay đầu nhìn bên phải vai của Trương Văn Văn, đối diện với ánh mắt nghi ngờ của nhóc ma “Cậu ta sẽ không làm tổn thương em lần nữa đâu.”

Nhóc ma trừng mắt nhìn, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, nó nhớ rõ chị gái này, một tháng trước, chị gái này đã nhìn thấy nó, còn nhìn nó cười. không như những người khác, luôn bắt nạt nó. Nhóc ma nghĩ nghĩ rồi lựa chọn tin tưởng chị gái duy nhất có thể nhìn thấy nó, chưa bao giờ làm tổn thương nó. Bàn tay đang định vươn về mặt Trương Văn Văn từ từ thu lại, khí đen quanh thân cũng dần dần biến mất.

Trần Ngự thở phào một hơi, quay về phía Trương Văn Văn đang run lấy bả lấy bầy “Đến cùng là cậu đã làm gì nó? Nếu cậu không nói thì tôi cũng mặc kệ cậu đó!”

“Tôi ... tôi ...” Về mặt Trương Văn Văn vô cùng hoảng sợ, cô vừa cảm giác được trên cổ có một luồng khí lạnh, dường như có cái gì đó lướt qua cổ cô. Nghĩ đến việc Trần Ngự nói con ma nhỏ này có định làm cô chết ngạt, Trương Văn Văn lập tức bị dọa đến mức hồn phách bay hết, ú ớ không nói lên lời, chỉ có thể đưa mắt nhờ Sở Tiêu giúp đỡ.

Sở Tiêu đứng một bên quan sát từ nãy giờ, nhìn hành động của Trần Ngự làm cô cũng tin chắc là Trần Ngự có thể nhìn thấy con ma chết đuối kia. Nếu không thì sao chỉ liếc mắt là Trần Ngự có thể nhận ra Trương Văn Văn đã làm gì đó với con ma chết đuối. Mấy ngày qua cô vẫn luôn ở bên cạnh Trương Văn Văn, nghĩ đến đây Sở Tiêu cũng bị dọa một trận.

“Văn Văn, Văn Văn tìm mấy Thiên Sư muốn ... siêu độ cho Trương Hiểu Bản.” Sở Tiêu run run nói, Trương Hiểu Bản chính là tên của con ma nhỏ trên vai Trương Văn Văn.

** Siêu độ: Lễ của nhà Phật cầu cho linh hồn người chết vượt được bến mê, tình trạng của chúng sinh còn vương vấn với những điều thèm muốn, nguồn gốc của mọi nỗi đau khổ.*

“Siêu độ?” Trần Ngự cười lạnh “Lúc trước khi tôi thấy nó, chỉ còn mấy ngày nữa là nó đến âm phủ để đầu thai. Sao cậu siêu độ cho nó một lần mà làm nó biến thành thế này.”

“Nó sắp đi đầu thai?” Trương Văn Văn không thể tin kêu lên “Tôi cho là nó muốn hại tôi, nên tôi mới, tôi mới ...”

“Cậu có tạt giặt mình.” Trần Ngự nói thẳng

“Tôi không cố ý, hôm đó khi tôi đi ngang qua hồ ... Kỹ thuật bơi của tôi không giỏi nên không nhảy xuống cứu nó. Nhưng mà tôi đã chạy đi tìm người cứu nó nhưng không còn kịp nữa rồi. Tôi thật sự không cố ý đâu, không phải là tôi hại chết nó đâu, tôi không phải cố ý thấy chết mà không cứu đâu.” Trương Văn Văn vừa nói vừa khóc nức nở.

Đương nhiên Trần Ngự biết không phải là Trương Văn Văn hại chết Trương Hiểu Bản, khi lần đầu nhìn thấy Trương Hiểu Bản bám vào vai Trương Văn Văn, Trần Ngự đã biết. Lúc cậu bé sắp chết và Trương Văn Văn chắc đã liếc nhìn nhau một cái. Ý chí muốn sống của cậu bé rất mãnh liệt, mặc dù thân thể đã chết nhưng hồn phách lại vô ý thức bám vào vai Trương Văn Văn. Mà lúc đó Trương Văn Văn phát hiện cậu bé chết đuối, khi đã thấy cậu bé từ vong chắc là cũng chưa bao giờ đến gần xác cậu bé, do đó hồn ma dưới trạng thái vô ý thức mới bị Trương Văn Văn mang về nhà.

Người sau khi chết, trong bảy bảy bốn mươi chín ngày đều mong muốn trở về nhà một lần, nhưng hiển nhiên là Trương Văn Văn không đến nhà cậu bé

cứng vãi nên cậu bé không tìm được đường về nhà, vãi bám lên vai Trương Văn Văn. Điều này cũng không có gì lớn, chờ qua bốn mươi chín ngày thì hồn ma của cậu nhóc sẽ tự động xuống âm phủ, nhưng xui xẻo làm sao, Trương Văn Văn đột nhiên lại mời Thiên Sư đến thu Trương Hiểu Bản.

Nếu cậu ta mời được Thiên Sư chân chính siêu độ cho Trương Hiểu Bản thì không nói làm gì, đằng này cậu ta lại mời phải Thiên Sư giả mạo, cũng không biết là những người đó làm gì mà chọc giận Trương Hiểu Bản.

“Tôi sai rồi, tôi thực sự sai rồi. Trần Ngư, tôi van xin cậu, cậu nói nó bỏ qua cho tôi đi.” một tháng này Trương Văn Văn thực sự là sợ muốn chết, hàng đêm đều gặp ác mộng, mùa hè nóng nực mà bà vai phải lúc nào cũng lạnh buốt, sau đó còn bị Trương Hiểu Bản bịt miệng không thể nói chuyện.

Trần Ngư nhủ mày, việc này đúng là cô không thể không quan tâm, không phải là vì Trương Văn Văn mà còn là vì Trương Hiểu Bản. Đứa nhỏ này khi chết đi mới có bảy tuổi, chết non đã làm cho người ta tiếc nuối rồi, cô không thể trơ mắt nhìn nhóc mà vì Trương Văn Văn mà mắc nghiệp chướng.

** Nghiệp chướng: chỉ tội ác ngăn trở việc tu hành, theo cách gọi của đạo Phật*

“Cậu muốn mời tôi đuổi ma hả?” Trần Ngư hỏi Trương Văn Văn.

“Mời, mời, cậu muốn bao nhiêu tiền tôi đều trả.” Trương Văn Văn gật đầu liên tục.

“Được rồi.” Trần Ngư cũng không khách khí, ra giá “Hai mươi vạn.”

“Cái gì? Hai mươi vạn?” Trương Văn Văn không thể tin, cô mời nhiều thầy trừ ma như vậy, đắt nhất cũng chỉ có hai vạn thôi.

“Cậu chê đắt?” Trần Ngư nhủ mày.

“không đắt, không đắt.” Trương Văn Văn nào dám chê đắt nữa, cô còn sợ Trần Ngư không giúp nữa “Cậu ... Cậu giúp tôi siêu độ cho nó đi, tôi trả mà, trả mà.”

“Vay cậu đưa tiền trước đi.” Tôi không quen thân cậu lắm, không thể cho kí sổ được.

“...” Trương Văn Văn nhìn đến ghen, nhưng không dám nói gì, chỉ có thể đáng thương nói “Bây giờ tôi không mang laptop, không thể chuyển khoản được.”

“Còn có điện thoại mà? Chuyển qua Alipay cho tôi cũng được.” Đừng tưởng cô ở núi ra mà không biết xài Alipay. Vì sự nghiệp bán bùa kiếm tiền, cô đã có nghiên cứu tường tận rồi.

** Alipay: là nền tảng thanh toán hàng đầu tại Trung Quốc, được thành lập bởi Alibaba Group. Alipay cung cấp giải pháp thanh toán trực tuyến*

“...” Trương Văn Văn giận mà không dám nói gì, chỉ đành thành thành thật thật lấy điện thoại di động ra, từ thẻ ngân hàng của mình lấy hết tiền chuyển vào Alipay, nhưng tiền của cô chỉ có mười lăm vạn, vì thế đành ngẩng đầu lúng túng nói “Tôi chỉ còn mười lăm vạn.”

“Cậu còn muốn trả giá?” Trần Ngư nhủ mày, cô làm nghề này lâu rồi mà còn chưa gặp người nào trả giá đâu.

“không, không.” Trương Văn Văn vừa thấy Trần Ngư nhủ mày, trong lòng run lên, vội vàng nhìn Sở Tiêu cầu xin giúp đỡ “Tiêu Tiêu, chị ... chị cho em mượn năm vạn đi.”

Sở Tiêu còn có thể nói gì, chỉ thành thật lấy di động chuyển cho Trương Văn Văn năm vạn, Trương Văn Văn lại chuyển hết cho Trần Ngư.

Trần Ngư nhận tin nhắn báo của Ngân hàng xong, bỏ điện thoại di động vào túi, bắt đầu xử lý chuyện của nhóc ma.

Trương Văn Văn thấy Trần Ngư không vẽ bùa cũng không niệm chú, chỉ cười cười cùng hồn ma nói chuyện, thì rùng mình nhưng cũng không dám nhiều chuyện.

“Hiểu Bản à, em gọi là Hiểu Bản đúng không. Em như vậy là không đúng đâu, nếu em bóp chết cậu ta thì em sẽ không được đầu thai đâu đó.”

“Chị biết, chị biết, chị gái này xấu đúng không. Lại đi tìm người xấu đến khi dễ em phải không.”

“Nhưng mà hành động của em cũng không phải là hành động thông minh, sao có thể vì sai lầm của người khác mà mình cũng phạm sai theo được. Thầy giáo không phải đã dạy em rồi sao, không thể vì người khác trộm của em cái kẹo mà em lại đi trộm kẹo của người ta, vậy thì cả hai sẽ đều thành trộm, có phải không.”

“Được rồi, em có nguyện vọng gì, chị sẽ nói chị gái này đi làm giúp em nha, sau đó em rời khỏi chị gái này, được không.”

nói xong, Trần Ngư nhìn Trương Văn Văn đang hoảng sợ nhưng không dám động đậy một phân.

“Nó ... Nó có nguyện vọng gì?” Trương Văn Văn vừa nức nở vừa nói, vì có thể thoát khỏi Trương Hiểu Bản hoàn toàn, việc gì Trương Văn Văn cũng đáp ứng.

“Em ấy nói em ấy muốn về nhà.” Trần Ngu nói lại.

“Tôi ... Tôi dẫn nó về nhà, tôi đi cúng viếng nó.” Trương Văn Văn nói ngay.

Ánh mắt Trương Hiểu Bản lập tức sáng lên, lệ khí trên người cũng giảm đi rất nhiều.

“Em ấy còn nói, em ấy vừa mới tham gia một quỹ từ thiện nhận giúp đỡ một bạn học nghèo vùng núi, em ấy định đem tiền mừng tuổi ...”

“Tôi ... Tôi giúp đỡ, tôi sẽ giúp nó, tôi sẽ thay nó giúp đỡ cho bạn học đó, cho đến khi bạn đó tốt nghiệp đại học mới thôi.” Trương Văn Văn chưa kịp chờ Trần Ngu nói xong đã đảm bảo nói.

Nhóc ma Trương Hiểu Bản không hiểu lắc lắc đầu, sao nhóc không nhớ là mình có tham gia hoạt động này hồi nào ta?

Trần Ngu nhìn nhóc mỉm cười, giờ tay vỗ nhẹ lên đầu nhóc ma, một luồng linh khí nhân nhật từ tay Trần Ngu tỏa ra xoa tan chút lệ khí ít ỏi còn trên người nhóc ma, thanh tẩy linh hồn nhóc tinh khiết trở lại.

Trương Hiểu Bản chỉ cảm thấy cả người thả lỏng, lập tức nhìn Trần Ngu cười ngọt ngào, gương mặt trắng bệch cũng trở nên hồng hào, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Nó ... Nó còn có nguyện vọng gì nữa không?” Trương Văn Văn thấy Trần Ngu nhìn bả vai của cô rồi bật cười mà thấy lạnh xương sống.

“không còn gì nữa.” Trần Ngu giúp Trương Hiểu Bản hóa giải lệ khí, tiếp đó còn chờ các nguyện vọng của nhóc được thực hiện thì nhóc sẽ tự động rời đi.

“Vậy ... tiếp theo tôi phải làm gì?” Trương Văn Văn hỏi.

“không phải tôi vừa nói với cậu rồi sao?” Trần Ngu khó hiểu, những việc nên làm cô đã làm cả rồi sao.

“Chỉ vậy thôi?” Trương Văn Văn bỗng nhiên có cảm giác là Trần Ngu đang lừa cô, mấy Thiên Sư lúc trước mất vài ngày mà không giải quyết được, ở đây Trần Ngu chỉ nói hai câu là xong.

Trần Ngu thấy Trương Văn Văn có thái độ nghi ngờ, ngạc nhiên một chút rồi bùng tỉnh, nhớ đến lời ông lão đã từng nói “Nhóc con, ông nói cho con biết nha, trên đời này có một số người không dễ tin vào lời nói thật mà lại dễ dàng tin những thứ màu mè hoa lá cành. Cho nên, sẽ tồn tại những đạo sĩ lừa đảo luôn có những hành động hoa mỹ, cố tình làm ra vẻ bí ẩn để bịp người ta. Những người đó không biết là nếu bọn họ gặp phải ác ma thật thì những hành động đó chỉ là trò cười cho bọn ác ma mà thôi.”

“A, còn có một lá bùa, để tôi vào nhà lấy cho cậu.” Trần Ngu quay về phòng, lấy trong túi vải một lá bùa bình an, đưa cho Trương Văn Văn rồi nói “Tôi cho cậu lá bùa này, chờ đến khi cậu làm xong các nguyện vọng của Trương Hiểu Bản, nhóc tự nhiên sẽ rời khỏi cậu, lúc đó lá bùa này sẽ chuyển thành màu xám.

“Có thật là ... Khi lá bùa này thành màu xám ... thì nó đã rời đi rồi không?” Trương Văn Văn xác nhận một lần nữa.

“Ừ, đúng thế.” Trần Ngu gật đầu, thực ra lá bùa này chẳng có tác dụng gì, chỉ là cô đưa cho Trương Văn Văn an tâm mà thôi.

Trương Văn Văn gấp lá bùa lại, cẩn thận bỏ vào túi xách rồi sốt ruột vội vàng lái xe đi.

một lá bùa bình an kiếm được hai mươi vạn, Trần Ngu vô cùng vui vẻ, lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn Wechat cho Lâu Minh (anh Ba, kì tập quân sự của em kết thúc rồi, tối nay em đến thăm anh.)

Đúng lúc có thể cho la bàn bỏ sung linh khí, ở một đêm có đủ không khí, nếu không đủ tối mai cô lại đến tiếp.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiêu: Em đừng chủ động như thế có được không!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lén đến nhà anh

Khi Lâu Minh nhận tin nhắn là lúc anh vừa ăn tối xong, anh nhìn chăm chăm điện thoại di động một lúc lâu, trong lòng trào lên một cảm giác lạ thường, đủ thứ cảm xúc lẫn lộn làm anh không thể hình dung được.

“Hà Thất.” Lâu Minh ngẩng đầu gọi Hà Thất đang thu dọn bàn ăn.

“Tam thiếu?” Hà Thất dừng tay, đứng thẳng chờ anh giao việc.

“Trong nhà còn gì ăn được không?” Lâu Minh hỏi.

“anh ăn chưa no sao ạ?” Hà Thất nhìn qua bàn ăn còn thừa một nửa đồ ăn, mù mờ hỏi.

“không phải, được rồi...” Lâu Minh thở dài “Cậu ra ngoài mua ít thức ăn và đồ uống về đi, những thứ mà các cô gái trẻ bây giờ thích ăn ấy.”

cô gái trẻ? Ai? Hà Thất kinh sợ há to miệng.

Bởi vì biết Trần Ngự sẽ tới nhà nên Lâu Minh không tiếp tục nghiên cứu như ban ngày nữa mà chọn một quyển sách ngồi ở phòng khách đọc. Nhưng mà khi sách đã đọc được một nửa, đồ ăn vặt Hà Thất cũng đã mua về bày kín mặt bàn mà người nào đó nói sẽ đến lại chậm chạp mãi không xuất hiện.

Lâu Minh nhìn đồng hồ, thấy đã gần mười giờ tối. đã giờ này rồi, chắc là cô nhóc đó không đến được rồi. Lâu Minh đoán cô nhóc chắc mãi nói chuyện với người nhà mà quên việc đã hẹn với anh rồi. Dù sao thì cô vắng nhà một thời gian, vợ chồng thị trưởng Trần chắc chắn có nhiều điều muốn tâm sự với con gái.

Nhưng trong lòng anh vẫn có một chút mất mát, Lâu Minh cười khổ lắc đầu, quả nhiên là đã lâu anh không giao tiếp bình thường với mọi người nên mới có chút chờ mong đến vậy. Lâu Minh khép sách lại, định cất vào phòng sách rồi về phòng ngủ.

“Tam thiếu.” Hà Thất từ ngoài đi vào, vẻ mặt có chút phức tạp “Trần tiểu thư nói đã hẹn anh tối nay có ấy đến nhà chơi.”

thì ra cô gái trẻ mà Tam thiếu muốn chỉ là tiểu thư nhà họ Trần, hại cậu ta suýt chút nữa thì nghĩ sai.

“...” Vừa mới nghĩ người nào đó sẽ không tới – về mặt Lâu Minh cũng phức tạp “Đề cô ấy vào đi.”

Khi Trần Ngự bước vào trong sân, linh khí nồng đậm lập tức xuyên qua người qua, thấm vào từng khớp xương làm cho cô cảm thấy thật sáng khoái suýt chút nữa thì rên rỉ ra tiếng. Cùng cảm giác sáng khoái giống như cô là chiếc la bàn đang nằm trong túi, nó kích động đến mức run run lên hai lần.

“Bình tĩnh một chút.” Trần Ngự lấy la bàn ra, đặt trên tay gỗ gõ lên nó rồi tò mò quan sát xung quanh. Lần trước đến đây quá vội vàng nên cô không phát hiện ra trong nhà này có bố trí Tụ Linh trận.

“Tiểu thư Trần Ngự, Tam thiếu đang đợi cô ở phòng khách.” Hà Thất nhắc nhở.

Trần Ngự ồ lên một tiếng, nhẹ nhàng chạy vào nhà, đối mặt với ánh mắt muốn nói lại thôi của Lâu Minh.

“anh Ba, em tới rồi nè.” Trần Ngự vui vẻ đầy sức sống chào hỏi Lâu Minh, rồi liếc mắt nhìn thấy bàn sô pha chất đầy đồ ăn vặt, không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt to tròn mong ngóng nhìn Lâu Minh “Những thứ này ... anh chuẩn bị cho em hả?”

không thể trách cô tự kỷ được, bởi vì cách sắp xếp rõ ràng là giành cho khách đến nhà mà.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu, vốn chính là chuẩn bị cho cô.

“Cám ơn anh Ba.” Trần Ngự reo lên một tiếng, nhảy tung tăng rồi ngồi vào ghế sô pha bắt đầu lục đồ ăn. Mặc dù bây giờ cô có tiền nhưng mà cô là một cô gái biết tiết kiệm, không thể phung phí được.

Về mặt Lâu Minh phức tạp, xoay người, chờ cô nhóc ăn được hai món mới lên tiếng hỏi “Em tới đây, thị trưởng Trần và phu nhân có biết không?”

“không ạ.” Trần Ngự vừa ăn vừa trả lời “Em chờ cả nhà ngủ say mới lên trốn đi, nếu ba mẹ biết em đêm hôm khuya khoắt mà còn ở bên ngoài thì không tốt lắm.”

“Em cũng biết là đêm hôm khuya khoắt chạy ra ngoài là không tốt?” Lâu Minh nhíu mày.

“Dạ, biết chứ ạ.” Trần Ngự trả lời đương nhiên.

“...” Lâu tam thiếu học thức uyên bác, lần đầu tiên không biết nói tiếp như thế nào. Tốt hay xấu em đều nói ra, em còn muốn anh nói gì nữa. Lâu Tam thiếu có chút chán nản.

“Em có thể xem TV không?” Trần Ngự ăn bánh quy socola, hỏi.

“Em xem đi.” Lâu Minh chờ Trần Ngự bấm remote mở TV, lại hỏi “Tây ... Nhóc con, em định khi nào thivề nhà?” Dù sao bây giờ cũng là mười giờ tối rồi.

“Ai da, anh đừng để ý đến em, trước rạng sáng em sẽ tự đi.” Trần Ngự nói xong thì ngọ nguậy đổi tư thế, một tay lấy remote đổi kênh, một tay lấy cái gối ôm vào lòng, còn nhỏ giọng lầm bầm “Cái gối ôm này sao cứng quá vậy nè.”

Rạng sáng? Sắc mặt Lâu Minh cũng đen lại, anh nhìn cái la bàn mà Trần Ngu tiện tay để ở góc bàn, nói “Em cứ để la bàn ở đây cũng được, ngày mai lại đến lấy, không cần chờ cả đêm đâu.”

“Nhưng mà em cũng muốn hấp thu linh khí mà.” Trần Ngu vô cùng đáng thương nói “Hôm trên núi bắt ác ma, em đã bị tiêu hao rất nhiều linh khí đó, bây giờ vẫn chưa khôi phục lại nữa đâu.”

Nhớ đến chuyện hôm đó, Lâu Minh liếc qua cánh tay phải của cô nhóc, thấy vết thương đã đóng vảy gần khô rồi thì mới yên lòng, lại nói “Vậy thì mai em đến ban ngày đi.”

“Ai da, dù sao đều là lên lút đến nhà anh, ban ngày hay ban đêm đâu có khác gì nhau.” Trần Ngu nói “Vớ lại ban ngày ra ngoài phải có lý do, mẹ em nhất định sẽ hỏi.”

“Lên lút đến nhà anh, ban ngày hay ban đêm đâu có khác gì nhau”, câu nói mờ ám này làm gân xanh trên trán Lâu Minh cũng nhảy lên.

“không được.” Lâu Minh cau mày nói “Cùng lắm là mười hai giờ, em nhất định phải về nhà.”

Trần Ngu thấy Lâu Minh tức giận, mặc dù không rõ nguyên nhân nhưng vẫn thành thành thật thật gật đầu.

Sắc mặt Lâu Minh dịu xuống, đang muốn giáo dục cho cô nhóc mỗi nguy hiểm khi ở một mình trong tòa nhà toàn là đàn ông thế này, thì điện thoại di động bên cạnh ghé sỗ pha bỗng reo lên.

Trần Ngu thấy liền lấy lòng đưa qua cho anh.

Lâu Minh cầm điện thoại, thấy mẹ mình gọi điện thoại video thì quay đầu nói với Trần Ngu “Em ở đây xem TV nhé, anh lên lầu nhận điện thoại.”

nói xong, Lâu Minh lên phòng sách ở lầu hai, nhấn nút nhận cuộc gọi.

Mẹ Lâu là một quý bà thanh lịch quý phái gần sáu mươi tuổi, trên mặt còn mang theo nụ cười nhẹ nhàng “Lâu như vậy mới bắt máy, có phải con lại mãi về không?”

Lâu Minh cười cười xem như là đồng ý, sau đó ngạc nhiên hỏi “Mẹ, sao muộn rồi mà mẹ còn chưa ngủ.”

Mẹ Lâu khi lớn tuổi rất chú trọng sức khỏe, bình thường đều đi ngủ trước mười giờ tối.

“Tất nhiên là có lý do rồi.” Mẹ Lâu nói xong, màn hình điện thoại di động bỗng chuyển động.

“Cậu nhỏ!” một giọng nói non nớt, trong trẻo từ đầu bên kia truyền tới, một cậu bé bốn năm tuổi xuất hiện.

“Tông Tông?” Lâu Minh vô cùng vui mừng.

“Cậu Ba, hôm nay con về thăm ông bà ngoại, sao cậu không có ở nhà?” Tông Tông nhíu khuôn mặt nhónh lại, phàn nàn “Con lớn đến chừng này rồi mà vẫn chưa được gặp cậu Ba lần nào cả, khi nào thì cậu mới gặp con?”

Tông Tông là con trai của chị gái anh Lâu Tĩnh Tâm, anh rể Lâu Minh là cán bộ ngoại giao nên cả nhà thường xuyên phải sống ở nước ngoài. Lâu Tĩnh Tâm hàng năm sẽ đưa con trai về nước thăm người thân một vài lần nhưng Lâu Minh vẫn chưa gặp được cháu trai Tông Tông lần nào cả. Dù sao thì sức đề kháng của trẻ con còn yếu, Lâu Minh sợ sát khí trên người mình sẽ làm bị thương cậu nhóc nên mấy năm nay chỉ gặp nói chuyện với Tông Tông qua điện thoại video. Nhưng kì lạ là, trong nhà anh có ba người thì Tông Tông lại thích Lâu Minh nhất.

“Con đừng làm phiền cậu con.” Lâu Tĩnh Tâm cầm điện thoại từ tay con trai, nói “Lâu Minh, không làm phiền em nghỉ ngơi chứ.”

“không đâu ạ.”

“anh chị và cháu mới từ sân bay về, Tông Tông đã nháo lên đòi gặp em liên tục, nói là có quà muốn tặng em. Đến chị cũng không biết là chuẩn bị quà gì nữa đó.” Lâu Tĩnh Tâm vừa nói vừa cười.

“Vậy sao?” Về mặt Lâu Minh cũng tò mò.

“Cậu Ba.” Tông Tông lại sán đến bên người mẹ “Con có quà tặng cho cậu nè. Mai cậu đến gặp con, con tặng cho cậu nha.”

Lâu Minh còn chưa kịp nói gì đã nghe chị gái nói với con trai “Tông Tông, cậu của con bận rộn nhiều việc lắm, để mẹ đưa quà cho cậu giúp con nha.”

“không đâu, không đâu, cậu về gặp con được không, cậu Ba.” Về mặt Tông Tông mong đợi “Hình như hôm nay con hơi bị cảm, mai cậu đến thăm con đi nha.”

“Con bị ốm thì mau đi ngủ sớm một chút nha.” Lâu Tĩnh Tâm cầm điện thoại lên, nói với Lâu Minh “không làm phiền em nữa, chị cho Tông Tông đi ngủ. Chắc hôm nay đi máy bay ngồi điều hòa lâu quá nên nhóc hơi bị cảm rồi.”

“Vâng.”

Lâu Minh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đã tắt, trước mắt hiện lên gương mặt của người nhà mình, bên tai là giọng nói đáng thương của Tông Tông muốn anh về nhà. Hình như đã vài chục năm rồi, anh chưa cùng người nhà ăn một bữa cơm nào đừng nói đến mấy đứa cháu trong nhà anh cũng chưa được gặp lần nào.

Những năm trước, mỗi khi Tết đến, mẹ và chị gái đều đau lòng vì không có mặt anh, cả nhà không được đoàn tụ ăn bữa cơm Tất niên, nhưng nhiều năm trôi qua, mọi người cũng dần quen với điều đó. Tết năm ngoái khi Lâu Minh gọi điện chúc Tết, mọi người hình như vừa mới khai tiệc tất niên xong.

Lâu Minh không tức giận nhưng trong lòng có chút chua xót, một người đã quen với sự cô độc một mình sẽ càng thêm nhớ nhà, huống hồ, rõ ràng từ nơi này đến nhà của ba mẹ anh chỉ có hai mươi phút chạy xe.

“Ha ha ha ...” Dưới lầu bỗng truyền đến trận cười của ai đó, đột ngột đến mức bảo vệ tuần tra ngoài sân xem chút nữa thì xông vào nhà, may mà Hà Thất cản lại, nói là Trần tiểu thư đang xem tiết mục giải trí.

Lâu Minh lấy lại tinh thần, thả điện thoại xuống, anh đi ra khỏi phòng sách, đứng ở hành lang lầu hai nhìn cô gái đang cười ngặt nghẽo dưới phòng khách, hai mắt sáng lên.

anh đi xuống lầu, đến bên Trần Ngự nói “Nhóc con, anh nhờ em một việc được không?”

đang xem tiết mục giải trí cười không nhặt được mồm, Trần Ngự không chú ý nói “Việc gì ạ?”

“Em lại về cho anh một lá bùa trấn sát nữa được không?” Lâu Minh nhớ lời Trần Ngự đã nói, một lá bùa trấn sát sẽ có tác dụng trong hai giờ, trừ thời gian đi thời gian về là bốn mươi phút, anh có thể ở nhà thăm mọi người được một tiếng hai mươi phút.

“Được ạ, lúc nào anh muốn.” Về bùa linh (bùa bằng linh lực) mặc dù tốn sức nhưng bây giờ cô có thể thoải mái đến nhà anh ‘cọ’ (ăn ké) linh khí, nếu ở đây thì khoảng một tiếng đồng hồ là khôi phục lại như cũ được.

“Sáng mai.” Giọng nói của Lâu Minh ản chút chờ mong.

Thế là sáng sớm hôm sau, Trần Ngự lấy cớ cùng bạn học ra ngoài đi chơi, trước ánh mắt vui mừng của mẹ Trần vì con gái cuối cùng đã có bạn, đi đến chỗ khuất rồi rẽ ngoặt đến tòa nhà họ Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17-1: Thăm nhà

Trần Ngự vào nhà họ Lâu được mười phút, một chiếc xe hơi màu đen vô cùng bình thường lần đầu tiên vào ban ngày đi ra khỏi nhà họ Lâu, hòa vào dòng xe cộ nhộn nhịp trên đường phố.

Trước khi ra khỏi nhà, Lâu Minh gọi điện thoại cho mẹ nhưng không ai bắt máy, anh đành để lại tin nhắn cho mẹ mình nói chuyện anh về thăm nhà. Thực ra, anh muốn bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà hơn, cho mọi người một bất ngờ, nhưng cân nhắc đến tình huống đặc biệt của anh, Lâu Minh vẫn bỏ ý nghĩ này đi.

Trong lòng bàn tay chỗ vẽ bùa trấn sát truyền đến từng luồng hơi lạnh, theo bản năng anh gợn tay lên, ngơ ngẩn nhìn vào đó hai giây rồi chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài đường đang rộn rã, náo nhiệt.

Thế giới này, làm bất cứ điều gì cũng phải trả giá, bùa trấn sát có thể làm tổn thương cơ thể anh nhưng bù lại, cũng chỉ có bùa trấn sát mới làm anh giống như người bình thường đi ra ngoài, về nhà ăn một bữa cơm với người nhà. Lâu Minh không sợ trả giá đắt, anh chỉ sợ cho dù anh tự nguyện chịu bất kì cái giá nào đi chăng nữa cũng không đạt được kết quả gì.

Hai mươi phút đã qua, chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà được xây theo phong cách Trung Hoa, Lâu Minh hồi hộp đứng trước cổng, ngập ngừng không dám gõ cửa. anh lấy điện thoại ra nhìn, thấy mẹ vẫn chưa trả lời tin nhắn của anh, bên khung chat vẫn y nguyên chỉ có một mình tin nhắn của anh đã gửi cách đây hai mươi phút (Mẹ, hai mươi phút sau con sẽ về nhà. trên người con có mang bùa trấn sát không chế sát khí, nhưng con chỉ ở nhà được một giờ. Mẹ đừng nói trước cho Tông Tông, con muốn cho nhóc một bất ngờ.)

Lâu Minh do dự rồi bấm điện thoại gọi cho mẹ anh lần nữa nhưng vẫn không có ai bắt máy. Lâu Minh liền chuyển qua số của chị gái gọi cuộc gọi video qua Wechat. Chị gái anh mới về nước chắc là chưa đăng kí số điện thoại nên anh chọn gọi video. Rất nhanh, video đã được kết nối.

“Lâu Minh, sao em gọi điện thoại sớm thế?” Lâu Tĩnh Tâm đang chơi cùng con trai ngoài vườn.

“Cậu Ba, cậu Ba.” Tông Tông nghe thấy tên cậu Ba mà mình vẫn luôn mong ngóng, cách màn hình điện thoại lớn giọng reo hò, giọng nói lớn đến mức đứng ở ngoài cổng anh cũng nghe thấy.

Lâu Minh mỉm cười, nói “Chị, em đang đứng bên ngoài nhà mình.”

“Em đang ở ngoài cổng?” Trong nháy mắt, Lâu Tĩnh Tâm ngỡ ngác, Lâu Minh không phải là không thể tùy ý đi ra ngoài căn nhà đó sao.

“Cậu Ba đang ngoài cửa sao? Để con ra ngoài mở cửa cho.” Tông Tông nói xong, nhảy xuống từ trong lòng mẹ, chạy nhanh về phía cổng.

“Tông Tông, Tông Tông, con chờ một chút ...” Lâu Tĩnh Tâm vừa sốt ruột cũng không đáp lại Lâu Minh, để điện thoại xuống rồi chạy theo Tông Tông. Chỉ là cô mang giày cao gót lại chạy trên cỏ nên không thể đuổi kịp anh bạn nhỏ đang chạy nhanh như thỏ, chỉ có thể tro mắt nhìn Tông Tông chạy đến cổng, mở cổng, về mặt hưng phấn nhào ra ngoài.

Lâu Minh ngồi xổm xuống giang tay ôm chặt cậu nhóc nhào vào lòng anh.

“Cậu Ba, cậu Ba, cậu đến gặp con phải không ạ?” Tông Tông giương đôi mắt to tròn nhìn anh cười vui vẻ.

“Đúng vậy.” Lâu Minh cười gật đầu.

Lúc này, Lâu Tĩnh Tâm đã đuổi đến nơi, cô nhìn thấy con trai đang ôm Lâu Minh, mặt lập tức biến sắc, theo bản năng bước đến ôm Tông Tông từ tay Lâu Minh ra rồi quay đầu chạy vào trong nhà, đứng cách anh ba mét mới dừng lại.

Nụ cười trên mặt Lâu Minh cứng đờ, tay vẫn còn giữ nguyên tư thế ôm Tông Tông, ánh mắt kinh ngạc nhìn chị gái mình.

“Ma ma, mẹ làm gì vậy?” Tông Tông không hiểu, ngẩng đầu hỏi mẹ.

“Mẹ ...” Lâu Tĩnh Tâm cúi đầu nhìn con trai, lại ngẩng đầu nhìn Lâu Minh đang ngoài cổng, bỗng nhiên nhận ra mình đã làm điều không đúng.

Lúc này, Lâu Minh đã điều chỉnh cảm xúc, anh nở nụ cười ấm áp rồi từ từ đứng dậy, cũng không tiến thêm bước nào, dù là cổng nhà anh đang ngay trước mắt.

“Ma ma đang chơi cùng con đó.” Lâu Minh cười, nói thay Lâu Tĩnh Tâm.

“Nhưng con muốn chơi cùng cậu cơ.” Tông Tông nói.

Miệng Lâu Tĩnh Tâm mấp máy, nhìn em trai mình, mặt lúc đỏ lúc trắng, không biết nói sao.

Lúc này, nghe tiếng động, mẹ Lâu từ phòng khách đi ra, nhìn Lâu Tĩnh Tâm nói “Tĩnh Tâm, con đứng đây làm gì, Tông Tông đâu?”

“Mẹ.” Lâu Tĩnh Tâm nhìn mẹ muốn nói lại thôi.

“Mẹ.” Lâu Minh nhìn thấy người mẹ mà anh đã lâu không gặp, mỉm cười gọi.

Mẹ Lâu bỗng nhiên nghe giọng nói của Lâu Minh, không thể tin quay đầu, trong nháy mắt nhìn thấy con trai, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, bước chân run run muốn lại gần anh “Lâu Minh, sao con lại về nhà.”

“Mẹ!” Lâu Tĩnh Tâm đưa tay kéo mẹ Lâu lại.

“Con làm gì thế?” Mẹ Lâu không hiểu nhìn con gái.

“không phải là gần đây mẹ không được khỏe sao?” Lâu Tĩnh Tâm lên tiếng nhắc nhở, cẩn thận nhìn về phía Lâu Minh dường như muốn giải thích điều gì đó.

Mẹ Lâu sững sờ, bước chân cũng ngừng lại.

Biểu lộ của Lâu Minh cũng không thay đổi nhiều, anh vẫn nở nụ cười ôn hòa, thân thiết “Chị nói đúng đó mẹ, mẹ, nếu sức khỏe mẹ không tốt, mẹ đừng đứng gần con.”

“Nhưng mà ...”

“Con chỉ đi ngang đây, thì nghĩ hôm qua Tông Tông nói có quà cho con nên con rất tò mò mới ghé về một chút.” Lâu Minh cười nhìn Tông Tông “Cậu phải đi liên bây giờ, Tông Tông có quà thì đem cho cậu xem nào.”

“Cậu Ba phải đi giờ hay sao? Vậy để con đi lấy quà nha!” Tông Tông gật đầu, kéo cánh tay mẹ cậu nhóc đang giữ chặt cậu “Ma ma, mẹ bỏ con ra, con về phòng lấy quà tặng cho cậu.”

“A? À, được rồi.” Lâu Tĩnh Tâm lúc này mới hoàn hồn, buông tay để con trai chạy về phòng cậu nhóc.

“Lâu Minh, chị ... lúc này ...” Lâu Tĩnh Tâm định giải thích nhưng khi mở miệng thì không biết nói sao cho phải, đành lấp bắp.

“Em hiểu mà.” Lâu Minh cười an ủi “Mẹ và Tông Tông sức khỏe không tốt, đúng là em không nên đến gần, chị làm như vậy là phải.”

“Nhưng mà ... nhưng mà chị ...” Lâu Minh nói vậy làm Lâu Tĩnh Tâm càng cảm thấy áy náy, tuy cơ thể em trai cô đặc biệt như vậy nhưng đó không phải là điều anh mong muốn. cô biết, cô làm vậy sẽ làm em trai đau lòng nhưng vì sự an toàn của Tông Tông, cô không làm khác được.

“Đều do em không tốt, thấy Tông Tông thì vui quá mà quên mất không giữ khoảng cách an toàn.” Lâu Minh ‘tự trách’ “Nếu Tông Tông vì em mà xảy ra chuyện gì thì em sẽ vô cùng hối hận. Vì vậy, chị, chị không sai, ngược lại, em phải cảm ơn chị mới đúng.”

Mẹ Lâu nghe hai con mình nói chuyện dường như đã hiểu rõ điều gì đã xảy ra. Bà không thể nói là con gái đã sai nhưng lại cảm thấy như vậy thật không công bằng với Lâu Minh. Vài chục năm nay, Lâu Minh chưa bao giờ chủ động đi tìm bà và người nhà, hôm nay bỗng nhiên đến chứng tỏ Lâu Minh rất nhớ mọi người, nhưng mà ...

“Mẹ, gần đây mẹ không khỏe sao?” Lâu Minh thấy không khí nặng nề nên hỏi sang chuyện khác.

“Mẹ không sao, chẳng là hai ngày trước mẹ bị cảm nắng nên miệng có chút nhạt nhẽo.” Mẹ Lâu không muốn con trai lo lắng nên nói nhẹ nhàng bằng quơ.

“Mẹ bị cảm nắng sao không nói cho con biết?” Lâu Minh cau mày hỏi.

“không có chuyện gì lớn, trừ việc ảnh hưởng đến khẩu vị thì không còn gì khác.” Mẹ Lâu vội vàng nói.

“Dù không thấy ngon miệng, mẹ cũng ráng ăn nhiều cơm một chút.” Lâu Minh che dấu sự khác thường trong lòng, ân cần nói.

Lâu Minh vẫn biết, nếu trong nhà có người bị bệnh, nếu bị nhẹ thì sẽ gọi điện báo cho anh biết nhưng bệnh nặng thì chưa từng nói với anh bao giờ. Thực ra, nói ra thì có ích gì, đến cả việc đến bệnh viện thăm hỏi anh cũng không làm được, ngoại trừ việc lo lắng, anh còn có thể làm được gì đây?

“Ừ, mẹ biết rồi.” Mẹ Lâu cười ha ha đáp lời.

Bầu không khí đã được xoa dịu, lúc này Tông Tông cầm quà tặng từ trong nhà chạy ra, khi Lâu Tĩnh Tâm đang còn do dự có nên ngăn cản con một lần nữa không thì Lâu Minh đã chủ động nói.

“Tông Tông, con đứng ở đó được rồi.”

Bạn nhỏ Tông Tông ôm quà tặng, không hiểu nhìn cậu nhà mình.

“Quà tặng con tặng cậu là do chính con chuẩn bị hay sao?” Lâu Minh cười hỏi.

“Chính tay con làm đó cậu.” Tông Tông kiêu ngạo nói.

“Chính tay con làm sao?” Lâu Minh thấy Tông Tông gật đầu thật mạnh, cười nói “Nhưng cậu không tin đâu, Tông Tông còn nhỏ xíu thì sao mà tự làm được.”

“Đúng là con tự làm mà.” Tông Tông nôn nóng giải thích.

“Vậy để cậu kiểm tra đã nha.” Dưới ánh mắt chờ mong của cậu nhóc, Lâu Minh nói “Nếu là do con tự làm thì chắc chắn con phải biết rõ về quà tặng này, đúng không?”

Tông Tông gật đầu.

“Vậy con đưa qua cho Mama để Mama đưa cho cậu, cậu mở quà ra sau đó hỏi con mấy câu liên quan đến quà tặng xem con có trả lời được không nha.” Lâu Minh nói.

“Hừ, con không sợ đâu, cậu cứ hỏi đi, hỏi xong cậu sẽ biết đúng là con tự làm.” Tông Tông không tình nguyện đưa quà tặng qua cho mẹ mình đang đứng bên cạnh.

Đưa tay cầm món quà mà Lâu Tĩnh Tâm cứ đứng thừ ra, bị Tông Tông thúc giục hai lần, vẻ mặt phức tạp đưa món quà đến tay Lâu Minh.

Lâu Minh nhận món quà, nở nụ cười không khác gì ngày thường với chị gái, lập tức cúi đầu mở món quà.

“Để cậu xem bên trong Tông Tông chuẩn bị những gì nào ...” Lâu Minh vừa mở gói quà vừa nói lớn tiếng.

Tông Tông hồi hộp nhìn cậu nhà mình mở quà, thấy cậu Ba đã nhìn thấy món quà bên trong mới lớn tiếng nói “Đó là khung hình, con đã lấy hình chụp của con và hình chụp cậu Ba nhờ người ta ghép chung vào đó.”

Lâu Minh nhìn khung hình, bên trong là một tấm hình ghép anh và Tông Tông chụp chung, hai cái đầu một lớn một nhỏ tựa vào nhau, nhìn thì chính là chụp từ hình chụp màn hình (Screenshot) cắt ra. Trong lòng anh trào ra chút ấm áp, cong khóe miệng, nhìn Tông Tông nói “Cảm ơn con, cậu Ba thích lắm.”

“Hi hi, cậu Ba có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, nhất định là con sẽ trả lời được.” Tông Tông vừa cười vừa nói.

“Chắc chắn như vậy sao, vậy cậu phải hỏi câu nào khó khó một chút mới được. Vậy hình ghép này con làm từ bao nhiêu hình nhỏ ghép thành?” Lâu Minh quyết định, cho dù Tông Tông trả lời bao nhiêu miếng ghép anh đều sẽ gật đầu nói đúng rồi.

“một trăm lẻ tám miếng.” Tông Tông không nghĩ ngợi gì mà trả lời ngay.

Lâu Minh học toán rất giỏi, anh chỉ nhìn lướt qua hình ghép là biết Tông Tông đã trả lời đúng “Trả lời chính xác, vậy đúng là Tông Tông đã tự tay ghép tám hình này tặng cậu rồi.”

“Tất nhiên rồi.” Tông Tông đã chứng minh được thì vô cùng đắc ý.

“Cậu đã nhận quà con tặng rồi. Bây giờ cậu có việc phải đi, sau này cậu lại về thăm con nha.” Lâu Minh bỗng nhiên nói.

“A, cậu, cậu đã phải đi rồi sao?” Tông Tông cuống lên muốn chạy ra ôm cậu nhà mình, nhưng cậu nhóc vừa định chạy thì đã bị mẹ mình kéo tay lại. Cậu nhóc không hiểu nhìn mẹ, kêu lên “Mama ...”

“Mẹ, chị, con đi đây.” Lâu Minh nhìn mẹ Lâu và chị gái chào rồi quay người đi ra xe.

Khi Lâu Minh mở cửa xe còn nghe giọng nói tiếc nuối của Tông Tông “Cậu còn chưa vào nhà ngồi chơi nữa mà, sao đã phải đi rồi?”

Động tác mở cửa xe của anh ngừng lại một chút, rất nhanh trở lại bình thường, anh cúi người ngồi vào xe.

Vẫn yên tĩnh ngồi trên xe chờ, Điền Phi vừa khởi động xe vừa nói “Tam thiếu, anh muốn đi đâu nữa?”

“Về nhà thôi.” Ngoại trừ về đây, anh cũng chẳng có nơi nào muốn đi.

Mà lúc này trong sân vườn, mẹ Lâu nghe câu nói của cháu ngoại thì đỏ cả vành mắt.

Điền Phi nhìn qua gương chiếu hậu thấy nét mặt cô đơn của Lâu Minh, sự việc ở trước cửa nhà, tuy Điền Phi không xuống xe nhưng cũng nghe thấy bảy tám phần. Tuy cậu ta có thể hiểu được lý do Lâu Tĩnh Tâm làm như vậy nhưng cậu ta càng cảm thấy đau lòng cho Lâu Minh hơn.

“Tam thiếu, sao anh không nói rõ với người nhà, nói trên người anh có bùa trấn sát sẽ không làm sát khí phát ra ngoài.” Điền Phi nhin không được hỏi.

Nghe Điền Phi nói thế, Lâu Minh mới nhớ ra một chuyện, anh lấy điện thoại ra, mở mục chat với mẹ Lâu, nhắn thêm một tin (Mẹ, chuyện bùa trấn sát mẹ đừng nói với chị nha, hôm nào con lại về thăm mẹ).

“đã đến mức như vậy thì nói ra cũng không còn thích hợp nữa.” Nếu như sau khi chị gái anh có phản ứng quá mức như vậy, anh lại nói là anh có bùa trấn sát trên người sẽ không làm sát khí phát ra ngoài, sẽ không làm tổn thương đến Tông Tông, nếu như vậy thì chị gái anh sẽ rất xấu hổ và khó xử.

Với lại ... Nếu một người bị AIDS bỗng nhiên chạy đến trước mặt anh nói với anh, bệnh của người đó đã được chữa khỏi, sẽ không lây bệnh cho người khác nữa. anh có thể ngay lập tức mà không có vương mắc gì tiếp xúc thân mật với người đó không, chắc chắn là trong lòng anh vẫn có sự e ngại rồi.

Lâu Minh không suy nghĩ nhiều bởi vì đó đều là người nhà của anh nên hẳn là sẽ dành cho anh rất nhiều sự tin cậy, anh không muốn đi thử thách lòng dạ con người, cũng không nghĩ là sẽ làm điều đó.

thật khó khăn mới kìm nén cảm xúc đau lòng, mẹ Lâu về phòng định lấy điện thoại đang sạc pin để gọi điện thoại cho chồng, kẻo cho ông nghe chuyện Lâu Minh về nhà. Bà lại thấy tin nhắn Lâu Minh đã gửi cho bà cách đây nửa giờ và hai tin nhắn tiếp theo. Mẹ Lâu không kìm nén được nữa, che miệng khóc nức lên.

(Editor: Đọc khúc này mà thấy tội nghiệp anh Ba quá, hùi hùi!)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17-2: Bắt được một con sắc ma

Khi Lâu Minh về đến nhà, Trần Ngư vẫn ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem TV, khi thấy Lâu Minh trở về, cô rất kinh ngạc “Sao anh về sớm thế?”

“Sao em vẫn còn ở đây?” Lâu Minh không trả lời mà hỏi lại.

“Em đang khôi phục linh khí mà.” Trần Ngư nhắc nhở “anh quên là em mới về bùa trấn sát cho anh à?”

“Vẽ bùa trấn sát rất hao tổn linh khí sao?” Lâu Minh kinh ngạc.

“Đúng thế, em phải ở nhà anh một giờ thì mới khôi phục lại được.” Trần Ngự hoàn toàn quên trước đó không lâu, cô đã ở trước mặt người nào đó, đồng dạng nói về bùa trấn sát là chuyện đơn giản nhất.

“thì ra thế.” Cảm xúc của Lâu Minh không vui vẻ nên cũng không muốn nói nhiều với cô nhóc, anh nhìn lướt qua chiếc bàn đã trống trơn, nói với Điền Phi “Cậu đi lấy thêm ít đồ ăn vặt đi.”

Lâu Minh dọn đồ xong, cầm theo quà cháu trai tặng đi lên lầu.

Trong chốc lát, Điền Phi cầm một đồng đồ ăn vặt đến trước mặt Trần Ngự, Trần Ngự vui vẻ cảm ơn, ôm khoai tây chiên vui mừng ở ghế sofa tận hưởng cuộc sống. Người này một khi đã thoải mái rồi là không muốn nhúc nhích, không nhúc nhích thì thời gian trôi qua vèo vèo.

Vì thế, đến khi Lâu Minh ngồi ngây người trong phòng sách hai giờ đồng hồ, khi xuống lầu vẫn thấy cô nhóc ngồi trên ghế sofa xem TV, nhin không được hỏi “Sao em vẫn còn ở đây?”

“Em đang xem dở mà, bộ phim này thật mắc cười.” Trần Ngự chỉ vào TV, nói.

Lâu Minh liếc nhìn TV, thấy trong TV, nữ chính – lệ rơi đầy mặt ghé vào ngực nam chính kêu to “anh ơi, anh ơi, anh đừng chết mà.”, tiếng khóc thật là đứt từng khúc ruột, đau thấu tâm can. Lâu Minh quay đầu nhìn gương mặt sáng lạn với nụ cười tươi rói của Trần Ngự, có chút vi diệu.

“Ha ha ha ha, thật là mắc cười.” Trần Ngự lại nhin không được cười to.

“Phim này buồn cười vậy sao?” Lâu Minh hỏi.

“Em nói cho anh biết, thực ra trên TV còn có một con ma nữ, lúc này con ma đó còn ăn dấm (ghen), đẩy nữ chính ra rồi nằm úp lên người nam chính, còn hôn nam chính nữa nha. Cái này là anh trai bị ma nữ ‘sàm sỡ’ rồi, ha ha ha, khi còn sống, chắc con ma này là fan hâm mộ của nam chính.” Trần Ngự chỉ vào TV rồi lại cười to “Ma nữ còn định cởi quần áo của ‘anh trai’ nhưng không làm được, đúng là đồ ngốc, ma vừa mới chết thì làm gì có năng lực chạm được vào đồ vật thật.”

“...” Lâu Minh nhìn TV chỉ thấy hình ảnh nam nữ chính, đột nhiên cảm thấy rung mình “Em... có thể nhìn thấy hồn ma trên TV?”

“Có thể chứ, nhưng đây là phim truyền hình nước ngoài, em không hiểu con ma nữ nói gì, nếu như phim của nước ta, em còn có thể nghe giọng của ma nữ nữa đó, lúc đó còn vui nữa, ha ha ha...” khôngbiết Trần Ngự thấy cái gì mà lại cười ha ha.

Vì thân thể đặc biệt của mình nên Lâu Minh đã tiếp xúc với nhiều Thiên Sư nhưng người giống như Trần Ngự thì đây là lần đầu tiên.

Lúc này, Điền Phi đến hỏi anh “Tam thiếu, bữa trưa anh muốn ăn món gì?”

Lâu Minh nhìn Trần Ngự hỏi “Nhóc con, em ở đây ăn cơm hay về nhà ăn?”

“Em đã nói với mẹ là hôm nay đi chơi cùng bạn nên không thể về nhà ăn được.” nói đến mẹ Trần, Trần Ngự chợt nhớ đến một chuyện, cô nhảy dựng lên, hoảng hốt nói “Suýt nữa thì quên mất, mẹ em còn cho em năm ngàn đi mua quần áo nữa.”

“Vậy em ăn trưa xong rồi đi mua đi.” Lâu Minh hỏi “Buổi trưa em muốn ăn gì?”

“Em không kén ăn!” Từ nhỏ Trần Ngự đã rất dễ nuôi.

“Vậy thì ăn món Tứ Xuyên đi” Lâu Minh nhớ món ăn của tỉnh Thanh Sơn cũng khá cay.

“Vâng, tôi sẽ cho người đi mua.” Vì tình huống của Lâu Minh, trong nhà cũng không thuê người giúp việc hay đầu bếp gì, chủ yếu là hỏi Lâu Minh ăn gì rồi cho người ra ngoài mua.

“Sao phải đi mua đồ ăn ở ngoài? Đồ ăn mua ở ngoài cũng khó sắp xếp lắm.” Trần Ngự quay người “Hay là chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“...” Lâu Minh sững người, chưa kịp từ chối thì nghe Trần Ngự nói tiếp.

“Vội lại chút nữa em còn phải mua quần áo, chúng ta lái xe tìm chỗ nào đó ăn cơm, rồi sau đó anh đi mua đồ cùng em luôn.” Trần Ngự cảm thấy ý kiến của mình rất đúng luôn “Cứ vậy đi, một công đôi chuyện.”

“Để anh cho người chờ em đi.” Lâu Minh vẫn không có ý định đi.

“anh lo lắng sát khi trên người anh hả, ai da, anh yên tâm, có em đây.” Trần Ngự nói xong liền từ ghế sofa bật dậy, nắm lấy tay Lâu Minh, ngón tay trắng nõn nhanh như chớp vể lên lòng bàn tay của Lâu Minh, rất nhanh, một bùa trấn sát mới được hoàn thành.

Luồng khí lạnh quen thuộc từ lòng bàn tay truyền đến, Lâu Minh khiếp sợ nhìn Trần Ngự.

“anh xem, như vậy là không sao rồi, hai giờ, ăn lẩu cũng đủ.” Về mặt Trần Ngự ‘em có giỏi không’.

“Môn phái của họ về bữa ăn không chỉ để ăn mà còn tạo tổn thương đối với cơ thể mang theo sát khí.” Trong đầu Lâu Minh lại hiện lên câu phân tích của Mao đại sư đối với bữa ăn. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Trần Ngự, Lâu Minh không nhìn ra được chút xiú ý muốn làm hại anh của cô, có lẽ, cô nhóc này cũng không biết việc bữa ăn sẽ gây tổn thương cho cơ thể của anh đi.

“Sao rồi? Hay là chúng ta dứt khoát chọn ăn lẩu đi, lẩu uyên ương được không, người ăn cay hay không ăn cay đều ăn được.” Trần Ngự nói, bỗng nhiên nhận ra cô thật thèm ăn lẩu mà, nhưng một người ăn thì chẳng thú vị gì, vì thế cô tích cực dụ dỗ Lâu Minh “anh Ba, đi nha, đi nha.”

“Em cũng đã về bữa ăn rồi, giờ mới hỏi anh có đi hay không hả?” Lâu Minh cười khê “Nếu không đi chẳng lẽ lại làm phí mất một lá bùa.”

“Đúng thế, đúng thế.” Trần Ngự liên tục gật đầu “Chắc chắn là anh đã lâu lắm không đi ăn bên ngoài rồi, đúng lúc quá còn gì.”

“Em đúng là, đi thôi.” Lâu Minh cười khê, cô nhóc nói đúng, đúng là anh đã rất lâu rồi chưa đi ăn bên ngoài, vì thế có chút động lòng.

==

Trong tiệm lẩu nào đó cách khu tập thể quân đội khoảng hai mươi phút chạy xe, Lâu Minh và Trần Ngự ngồi một bàn, Điền Phi và hai bảo vệ cao lớn, to khỏe ngồi một bàn.

không ngừng khuấy, khuấy trong nồi lẩu, hơi nước nóng sự bốc lên làm khuôn mặt Trần Ngự đỏ ửng nhưng đôi đũa của cô không ngừng lại giây phút nào.

Lâu Minh ăn không nhiều, thấy ly nước bên cạnh Trần Ngự đã hết thì lấy nước ô mai rót đầy cho cô.

“Cám ơn anh Ba.” Hai má Trần Ngự phồng lên, tranh thủ bớt chút thời gian nói cám ơn Lâu Minh.

Lâu Minh thấy miệng Trần Ngự dính đầy tương vùng và tương ớt, lời tha lời thôi, lại nhìn xung quanh đầy người, nhin không được rút giấy ăn đưa cho Trần Ngự “Em ăn từ từ thôi, đâu có ai giành ăn với em, lau miệng đi đã nè.”

“Lau làm gì ạ, chút nữa đằng nào cũng dơ.” Trần Ngự không thèm để ý.

“...” Lâu Minh cau mày nói “Em là con gái đó, lúc ăn uống phải đoan trang một chút chứ.” Lần trước ở biệt thự cũng như vậy, nhưng khi đó không có người ngoài nên Lâu Minh không nhắc nhở cô.

“Ăn đoan trang? Vậy chắc chắn là đồ ăn không ngon. Có đồ ăn ngon thì còn có người nào để ý ăn đoan trang hay không đoan trang.” Trần Ngự phản bác.

“Em ngồi yên xem nào.” Lâu Minh không có cách nào phản bác lý luận cùi bắp, nguy hiểm của Trần Ngự nhưng lại không nhìn nổi bộ dạng này của cô, đành phải lên tiếng cắt ngang lời Trần Ngự, từ phía đối diện vươn tay lên lau miệng cho cô.

“Được rồi, em tiếp tục ăn đi.” Cuối cùng Lâu Minh cũng thoải mái hơn.

“anh ăn uống mà cũng phiền phức vậy.” Trần Ngự lăm bằm, tiếp tục vui đầu vào sự nghiệp ăn uống.

Lâu Minh vừa cưng chiều vừa bắt đắc dĩ cười cười, cảm thấy quả nhiên Trần Ngự vẫn còn là trẻ con, nhưng tâm trạng không hiểu sao lại tốt hơn không ít.

Động tác vừa rồi của Lâu Minh làm vô cùng tự nhiên nhưng lại làm cho những người đàn ông to cao theo anh nhiều năm đang ngồi bên cạnh giật cả mình, cả đám đưa mắt nhìn nhau, Điền Phi lập tức lấy điện thoại di động ra, đăng nhập vào nhóm chat ‘bầy trợ lý’, đăng comment (Sau này các cậu thấy tiểu thư Trần Ngự thì phải khách khí một chút nha, Tam thiếu thích cô ấy.)

(Tam thiếu muốn yêu rồi?) Trợ lý nào đó nắm lấy thông tin quan trọng nhất.

(Cái gì? Tam thiếu thích cô nhóc nhà họ Trần, tôi mới đi có một ngày, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì???) Đây là Hà Thất vừa mới giao ban tối qua xong.

(Tam thiếu thích cô nhóc nhà họ Trần? Sao anh ấy lại thích con bé nhiều chuyện đó?) Đây là Trình Bằng- người không có cảm tình với Trần Ngự lắm.

(Cái gì? Tam thiếu yêu đương rồi? Tôi còn nghĩ rằng anh ấy sẽ độc thân chứ.)

(Tôi cảm thấy nếu Bộ trưởng Lâu biết, chắc chắn là sẽ đến nhà thị trưởng Trần cầu hôn, mặc dù tuổi tác cách nhau hơi xa một chút nhưng Trần tiểu thư là cô gái duy nhất không sợ sát khí trên người Tam thiếu.)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

...

Diễn Phi thấy nhóm chat đã lệch hướng sang chủ đề khác, vội vàng bổ sung (Tôi nói Tam thiếu thích tiểu thư Trần Ngự hơn là chúng ta nghĩ, chưa nói đến loại thích kia.)

Trong nhóm chat bao trùm một sự im lặng tuyệt đối.

Rút cục cũng chờ đến lúc Trần Ngự ăn no, Lâu Minh đưa khăn giấy đã chuẩn bị từ lâu tới. Trần Ngự nhận khăn giấy, vừa lau vừa nói “Thực ra lúc em ăn cơm ở trong nhà rất đoan trang.”

“Tại sao khi ăn ở nhà thì đoan trang, còn ở bên ngoài thì ... điên cuồng như vậy, bình thường người ta không phải là làm ngược lại hay sao?” Lâu Minh tò mò hỏi.

“Vì cha mẹ em a.” Trần Ngự giải thích “Nếu ở trong nhà, em ăn quá nhanh thì bọn họ sẽ suy nghĩ nhiều. Chắc chắn sẽ cảm thấy khi em sống ở thôn Đại Mộc chịu rất nhiều khổ sở, chưa được ăn món nào ngon hoặc là còn ăn không đủ no gì gì đó.”

“Mẹ em động một chút là sẽ khóc, em sợ bà ấy khóc lắm.” Trần Ngự nghĩ đến nước mắt của mẹ Trần là rùng mình “Phụ nữ mà khóc thì thật đáng sợ.”

Lâu Minh nhìn cô nhóc như một tên dở hơi, nhin không được bật cười.

“anh cười cái gì?”

“Xin lỗi, chẳng qua anh cảm thấy trước đây em sống rất vui vẻ.” Sáng sủa, lạc quan, vô tư lự, chỉ có người sống trong một hoàn cảnh tốt đẹp mới có tính cách này.

“Ha ha ha ... Cũng tốt lắm.” Trần Ngự hỏi lại “Còn anh thì sao? Có vui vẻ không?”

Lâu Minh không ngờ Trần Ngự sẽ hỏi như vậy, sững sờ chớp chớp mắt rồi dùng giọng điệu như đúc Trần Ngự trả lời “anh cũng tốt lắm.”

“anh xảo quá, thể chất đặc thù của anh như vậy chắc chắn là không thể thoải mái đi ra ngoài, chắc anh cũng chẳng có người bạn nào.” Trần Ngự hào phóng vỗ vỗ ngực “Nhưng mà sau này anh không cần lo lắng, coi như vì bữa lẩu hôm nay anh mời em, sau này anh muốn ra ngoài lúc nào cũng đều có thể đến tìm em, em về bữa trấn sát cho anh.”

“Xem ra nồi lẩu này anh mời rất đáng giá nha.” Lâu Minh lại nhin không được cười khế.

Diễn Phi thấy Tam thiếu lại cười, vui đầu tiếp tục phát Wechat (Mấy cậu, bữa cơm này Tam thiếu cười suốt thôi, cộng lại còn nhiều hơn số lần anh ấy cười vào năm ngoái. Nét mặt bây giờ so với lúc mới từ nhà bộ trưởng Lâu về hoàn toàn là hai người khác nhau.)

(Cho nên ...)

(Cho nên ...)

(Cho nên ...)

(Nội dung hạng mục công việc cần gia tăng thêm, mua sắm các loại đồ ăn vặt. cô nhóc nhà họ Trần này xem bộ đáng rất dễ bị đồ ăn vặt dụ.) Hà Thất cũng đã gấp tượng ăn của Trần Ngự vào đêm qua.

(đã rõ!)

(đã rõ!)

(Vì Tam thiếu.) Đây là người vẫn còn chút ý kiến với Trần Ngự – Trình Bằng.

Những người lính tham gia đội bảo vệ Lâu Minh, đều là những người còn sống sót từ chiến trường nhờ vào những thiết kế vũ khí của Lâu Minh, bọn họ hiểu rõ giá trị con người của Lâu Minh, cũng thật tâm kính nể anh. Nhưng một người như anh, vì thể chất đặc biệt mà bị cô lập đứng ngoài xã hội, người nhà, người thân, bạn bè đều không thể tiếp xúc, giao lưu. Điều này làm những người đàn ông cao to, thô lỗ như bọn họ đều cảm thấy đau lòng.

Mặc dù bọn họ không để ý đến việc sát khí trên người Lâu Minh ảnh hưởng nhưng Lâu Minh vẫn cố gắng tránh xa bọn họ hết mức có thể, dù cả ngày ở trong một tòa nhà, bọn họ cũng chẳng nói được với anh mấy câu ngoại trừ công việc.

Chỉ có Trần Ngự, người duy nhất không bị ảnh hưởng bởi sát khí có thể thoải mái tiếp xúc với Lâu Minh. Cũng chính bởi điều này, chỉ cần Trần Ngự không uy hiếp đến sự an toàn của Lâu Minh, những người đàn ông cao lớn, thô kệch này đã quyết định nâng địa vị của Trần Ngự lên. Đừng nói chỉ là đồ ăn vặt mà thôi, thậm chí cô muốn ăn hổ, bọn họ cũng có thể liên hệ với các anh em ở biên giới xem có thể bắt một hai con mang về ăn chơi hay không.

Ăn cơm trưa xong, Trần Ngự mang theo Lâu Minh đến tiệm quần áo thời trang dưới lầu. Lâu Minh chưa bao giờ cùng người khác đi mua sắm quần áo, anh đứng ở cửa mà không biết phải làm sao. Đặc biệt đằng sau anh còn đứng ba người đàn ông to cao, vạm vỡ, nhìn sao cũng thấy kì kì.

“Nếu không các anh đừng vào, em chọn đại hai bộ rồi ra ngay.” Trần Ngu thấy Lâu Minh không tự nhiên thì nói.

“không sao đâu, em cứ từ từ chọn, anh đứng ở cửa chờ cũng được.” Bùa trấn sát còn tác dụng trong năm mươi phút nữa, đúng là không vội.

Trần Ngu gạt nhẹ đầu, quay đầu bước vào cửa hàng. Trong nháy mắt vừa bước vào, một luồng khí lạnh quen thuộc ập đến làm bước chân của cô ngừng lại.

“Sao vậy em?” Phát hiện Trần Ngu không bình thường, Lâu Minh hỏi.

“không sao ạ.” Trần Ngu lắc đầu, tiếp tục đi vào tiệm quần áo.

Thành phố lớn như vậy thì quả nhiên ma quỷ cũng không ít, đi đâu cũng có thể gặp được, dù sao thì Mất âm dương của cô vẫn chưa mở, mắt không nhìn thấy thì coi như không biết đi.

Mặc dù cô có thể nhắm mắt làm ngơ nhưng con ma này vô cùng nhiều chuyện.

Trần Ngu đưa tay cảm một bộ váy liền màu đen thì thấy bên tai truyền đến giọng nói kỳ dị “Chắc chắn, lớn lên đen như vậy mà còn không biết xấu hổ mặc váy màu đen, không sợ mặc lúc ban đêm ra cửa dọa người khác chạy mất dép.”

Tay đang cầm quần áo của Trần Ngu cứng đờ, đem cái váy đen treo lên kệ, ngược lại cầm một cái váy màu trắng lên, kết quả giọng nói bên tai vẫn không buông tha “Trời ạ, dám cảm váy trắng, trắng thêm đen, cho mình là thuốc trị cảm cúm chắc.”

“...” Trần Ngu nhin xúc động muốn đánh người, đem cái váy trắng trả về chỗ cũ, chuyển qua cầm một chiếc váy hồng. Sau đó, một luồng khí lạnh lại thổi tới, con ma này lại tới nữa rồi.

“Chắc chắn, uống cho một đôi chân dài, chọn đồ kiểu gì vậy trời, không có mất thẩm mỹ gì hết.”

“Mi ...” Trần Ngu không nhin được quay đầu định mắng con ma nhiều chuyện này, lại đối mặt với nụ cười tiêu chuẩn của chị gái bán hàng.

“Em gái, quần áo em phải mặc thử vào người mới biết đẹp hay không. Em cầm xem thì không biết chính xác đâu, hay là em chọn vài bộ vào trong phòng thay đồ thử xem.” thì ra nhân viên cửa hàng thấy Trần Ngu cứ chọn rồi lại đặt xuống mấy lần mà chưa chọn được, vì thế chạy đến góp ý.

“A, vâng.” Trần Ngu gạt nhẹ đầu, cảm bộ màu hồng định vào phòng thử thử xem sao.

Kết quả hồn ma kia không chịu tha cho cô, vừa theo Trần Ngu vào phòng thử đồ vừa ôn ào “Thử cái gì mà thử. Mặc vào nhất định là khó coi muốn chết. Quần áo dù có đẹp nhưng người mặc không đẹp thì cũng như không, thật sự là chà đạp tâm huyết của nhà thiết kế mà.”

Trần Ngu rầm một tiếng đóng cửa phòng thay đồ, đem hồn ma ngăn bên ngoài, nghĩ rằng cuối cùng cũng được thanh tịnh, nhưng con ma không biết xấu hổ này lại dám chui vào phòng thay đồ. Trần Ngu tức giận, đặt quần áo qua một bên, mở mắt âm dương, đưa tay tóm chặt áo của hồn ma, đẩy nó dán vào cửa phòng thử đồ, giận dữ quát “Mi nói thêm một câu nữa xem, có tin ta thu mi hay không.”

“cô ... cô có thể nhìn thấy tôi hả?” Con ma nam vô cùng hưng phấn nhìn Trần Ngu.

“Ta chẳng những nhìn thấy mi, nếu mi còn chọc giận ta, ta sẽ làm cho mi hồn bay phách lạc.” Trần Ngu nhìn con ma nam ăn mặc lòe loẹt, hung dữ uy hiếp.

“A, trời ạ, thì ra cô là Thiên Sư à, thảo nào mà tôi thấy quanh người cô có vòng ánh sáng (linh quang).” Ma nam hiển nhiên là không để lời uy hiếp của Trần Ngu ở trong lòng, anh ta còn đang chìm đắm trong sự vui sướng vì mình đã phát hiện một Thiên Sư.

“anh biết thì tốt rồi, bây giờ anh cầm miệng ngay cho tôi, nếu dám nhìn lên tôi thay quần áo, thì tôi ...” Trần Ngu làm một động tác cắt cổ.

“Ai chà, tôi sợ quá à. Đừng khinh thường tôi không biết gì cả nhé. Lúc trước tôi cũng quen biết Thiên Sư đó nha. Thiên Sư như các cô không thể vô cớ khi dễ các hồn ma lương thiện chưa làm việc xấu như tôi được, nếu không sẽ tạo nên oan nghiệt đó.” Ma nam cười khinh bỉ.

“Xem ra anh cũng có hiểu biết đó.” Trần Ngu cười lạnh “một sinh hồn như anh không nghĩ cách quay trở lại thân thể đi, lẩn lút bên ngoài làm cái gì, coi chừng trở thành ma thật thì đừng có hối hận.”

Sinh hồn: hồn lìa khỏi xác nhưng vẫn còn sống (hồn mê), tình trạng ly hồn.

Nếu thăng oát này là hồn ma thật thì Trần Ngu sẽ liều mạng một lần ra tay không thu tiền tiễn cậu ta xuống âm phủ, nhưng xui một cái thăng oát này lại là một sinh hồn. không sai, khi Trần Ngu vừa mở mắt âm dương ra thì phát hiện ngay, thăng oát này trên cơ bản là chưa chết, chỉ là không biết vì lý do gì mà hồn rời xa thân thể mà thôi.

“cô nói là tôi chưa chết sao?” Về mặt ma nam kinh hãi.

“không phải anh tỏ vẻ hiểu biết nhiều lắm sao? Minh chết hay chưa mà còn không biết nữa hả?” Trần Ngu lười cùng đối phương nói nhảm “anh đi ra ngoài, tôi phải thay quần áo, không cho phép anh nhìn lên.”

“Ai thèm nhìn lên cô, một cô nhóc như cô thì có gì để xem. Trước đây có đầy người mẫu thế giới còi quần áo trước mặt tôi cầu tôi thiết kế trang phục cho họ mà tôi còn không thèm để mắt tới đây này.” Ma nam kiêu ngạo nói “Nể tình cô có thể nhìn thấy tôi, tôi có thể giúp cô tư vấn chọn trang phục. Trước tiên cô còi quần áo của cô ra cho tôi xem đáng người của cô ...”

Trần Ngu tức giận, đưa tay vỗ bốp lên mặt ma nam, rồi kéo thẳng oắt đang choáng váng này ra khỏi phòng thử đồ.

Nhân viên cửa hàng đang đứng trước phòng thử đồ, thấy Trần Ngu đi ra mà vẫn chưa thay quần áo thì hỏi “Bộ lúc này không vừa cỡ với em sao?”

“không phải, chị chờ em một chút.” Trần Ngu nhìn cô nhân viên cười cười, đi ra phía ngoài cửa hàng, gọi to “anh Ba, anh Ba.”

Lâu Minh nghe giọng của Trần Ngu thì đi lại, hỏi “Sao vậy nhóc?”

“anh Ba, anh qua đây em nhờ chút.” Trần Ngu kéo thẳng oắt ma, đi theo Lâu Minh đến khu vực nghỉ ngơi trong cửa hàng, sau đó đem cánh tay của thẳng oắt ma nhét vào tay phải của Lâu Minh.

Lâu Minh chỉ cảm thấy đột nhiên tay phải của mình dường như đang cầm một vật gì đó lạnh buốt, nhưng cúi đầu nhìn thì lại chẳng có gì. anh khó hiểu ngẩng đầu nhìn Trần Ngu.

“Có một con sắc ma, dám nhìn lên em thay quần áo.” Trần Ngu nói.

Ánh mắt Lâu Minh nheo lại ánh lên tia nguy hiểm, nhìn về phía phòng thử đồ.

“trên tay anh vẫn còn bùa trấn sát của em, anh giữ tay của anh ta, anh ta sẽ không động đậy được đâu, em đi thử quần áo một chút.” Trần Ngu nói xong thì quay lại phòng thử đồ.

Nắm lấy tay anh ta, nắm lấy tay ai, sắc ma?

Sắc mặt Lâu Minh kỳ quái nhìn bàn tay phải của mình, bàn tay trống không. Quả thật là có cảm giác lạnh buốt nơi bàn tay nhưng xung quanh đó chẳng có gì khác lạ.

Biết trên thế giới này có ma là một chuyện nhưng anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày anh sẽ cùng một con ma, lại còn là một con sắc ma nắm tay nhau.

Trước tới nay chưa bao giờ sợ hãi điều gì, lần đầu tiên Lâu Tam thiếu cảm giác lạnh cả sống lưng

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Dắt tay

Mặc dù hơi ngỡ ngàng nhưng về mặt Lâu Minh vẫn bình tĩnh, bàn tay phải cũng nắm chặt lại không lơ lửng chút nào, đôi mắt nhìn chăm chú về phía phòng thử đồ.

“anh là anh Ba của cô nhóc kia? Quả nhiên đàn ông lớn lên thì giống mẹ còn phụ nữ thì giống cha, anh nhìn đẹp mắt hơn cô nhóc kia nhiều.”

“Này, này, anh có thể nghe tôi nói không?” Ma nam nói nửa ngày nhưng không thấy Lâu Minh phản ứng gì ngoài việc nắm chặt tay, hiển nhiên là anh không nghe thấy cậu ta nói rồi. Cậu ta chán nản yên tĩnh lại, ngồi bên phải Lâu Minh trên ghế sofa, cùng Lâu Minh nhìn về hướng phòng thử đồ.

Trong chốc lát, Trần Ngu mặc bộ váy hồng bước ra, cô không nhìn trong gương mà chạy ngay đến trước mặt Lâu Minh, vui vẻ hỏi “anh thấy em mặc bộ này được không?”

Lâu Minh chưa bao giờ được người khác hỏi về vấn đề này, nhưng cô nhóc lớn lên xinh xắn, đáng yêu thì đương nhiên mặc cái gì cũng đều dễ nhìn, anh cười nhẹ, gật đầu “Đẹp lắm”

“Đẹp? Đẹp chỗ nào? Da đã đen vậy mà còn mặc màu hồng, không biết là càng đen da sao? Còn cái váy này, cô bộ dáng như con trai mà giả bộ làm cô gái ngoan làm gì.” Bị Lâu Minh nắm chặt tay không thể động đậy, ma nam nhìn Trần Ngu mặc váy mà xót hết cả mắt.

Nụ cười trên mặt Trần Ngu cũng cứng đờ.

Hoàn toàn không phát hiện gì, chị nhân viên bán hàng cũng bước đến khen ngợi “Em gái, em mặc bộ này rất đẹp, kiểu váy công chúa này là xu hướng hot nhất của nhãn hàng công ty chị, tuy da của em hơi đen một chút nhưng mà mặc màu hồng sẽ sáng da.”

“Kiểu dáng hot chính là ngẫu nhiên đi trên đường, có mười người thì sẽ có một người mặc giống cô, mà trong đó cô mặc xấu nhất.”

“Lại còn màu hồng sáng da, cũng còn do người mặc nữa nha. Người khác mặc sáng da là do người ta da trắng sẵn rồi, còn cô mặc vào chỉ có đen hơn mà thôi. Những người này vì muốn bán quần áo mà cũng trợn mắt nói xạo cho được.” Nhân viên cửa hàng nói một câu, mà nam phản pháo hai câu, câu nào cũng độc địa.

Mu bàn tay của Trần Ngự nắm chặt đến gân xanh cũng nổi hết lên rồi, không thể nhịn được nữa lách qua cô nhân viên cửa hàng vừa mới khen cô, đi nhanh đến trước mặt Lâu Minh, hướng về phía bên phải anh đâm đá liên hồi.

Ma nam hét to thảm thiết, nhưng trừ Trần Ngự không ai có thể nghe thấy.

Lâu Minh nhìn ánh mắt nghi ngờ của nhân viên cửa hàng, cười giải thích “Em ấy vô cùng thích bộ váy này nên hưng phấn quá đó mà.”

Đối diện với nụ cười dịu dàng của Lâu Minh, chị gái bán hàng che ngực hít sâu một hơi, chóng mặt gật đầu, còn tâm trí đâu mà thắc mắc sao hành động biểu lộ sự hưng phấn của Trần Ngự lại mạnh bạo như vậy chứ.

“cô không thoải mái trong người sao?” Lâu Minh thấy mặt chị gái bán hàng bỗng nhiên đỏ ửng rồi còn che ngực, giống như biểu hiện của bệnh tim phát tác, vì thế lo lắng hỏi.

“anh trai, cô nàng đó là mê mẩn sắc đẹp của anh đó.” Ma nam vừa từ màn chăm sóc bạo lực của Trần Ngự hồi phục tinh thần, ngừng đầu thì thấy một màn này, nhìn không được lại nhiều chuyện.

Trần Ngự vừa mới thu tay, một cái tát nữa lại vung ra.

“Tôi có nói sai cái gì đâu?” Ma nam rất là vô tội.

May là sự chuyên nghiệp của chị gái bán hàng vẫn còn tốt, không bị sắc đẹp của Lâu Tam thiếu làm mụ mị đầu óc vẫn còn nhớ hỏi Trần Ngự “Bộ này em có vừa ý không? Có muốn thử mấy bộ khác nữa không?”

“không cần đâu ạ, em mua bộ này.” Trần Ngự nói xong, quay người đi về phòng thử đồ, định thay bộ váy này ra.

“cô mua thật đó hả, tôi đã nói rồi, bộ này không hợp với cô đâu, mặc đen da lấm.” Làm một nhà thiết kế có lương tâm, ma nam không thể chịu được sự phối màu không phù hợp này.

“Tôi trắng mà!” Trần Ngự không thể nhịn nữa, trước khi bước vào phòng thử quần áo, hét lớn một câu.

Lâu Minh hơi lúng túng một lần nữa lại đối mặt với vẻ mặt ngờ ngác của chị gái bán hàng, lần này anh không biết giải thích thế nào được, chỉ đành nhìn chị gái mỉm cười một lần nữa.

A a a ... Nam thần lại cười, lại cười, có phải anh ấy có ý gì với mình không nhỉ.

“Đồ mê trai.” Ma nam ghét bỏ lẩm bẩm, đáng tiếc là không có ai nghe thấy.

một lát sau, Trần Ngự thay quần áo xong, đưa cái váy hồng cho chị gái bán hàng bỏ vào túi, sau đó cùng Lâu Minh ra quầy tính tiền.

“ Bao nhiêu ạ?” Trần Ngự cầm điện thoại đi động, trong đó có tin nhắn của mẹ Trần gửi cho cô năm ngàn đồng.

“Vị tiền sinh này đã trả rồi ạ.” Nhân viên thu ngân cười nhìn về phía Lâu Minh.

Trần Ngự ngờ ngác, nhìn Lâu Minh “anh Ba?”

Lâu Minh cũng rất mơ hồ, anh quay đầu nhìn ra ngoài tiệm, thấy trợ lý Điền Phi gật đầu chào anh theo nghi thức quân đội. Trong nháy mắt Lâu Minh hiểu rõ, từ xưa đến giờ anh đi ra ngoài có mang tiền đâu, chắc lúc này Điền Phi đã thay anh thanh toán rồi.

“Coi như là quà anh Ba tặng em đi.” Lâu Minh cười rồi nói.

“Nhưng mà mẹ em đã cho em tiền mua rồi mà.” Trần Ngự nói.

“Em giữ lại để tiêu vặt đi hay mời các bạn cùng phòng ra ngoài ăn cũng được.” Lâu Minh trả lời.

“Đúng là đồ ngốc, cùng đàn ông đi dạo phố, cần gì phải dùng tiền của mình mua sắm chứ ...” Ma nam vừa nói được một nửa, gặp ánh mắt cảnh cáo của Trần Ngự, biết điều ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trần Ngự lúc này mới chú ý, anh Ba vẫn còn kéo con sắc mà này theo, còn nắm chặt tay thẳng oắt này không buông nữa chứ. Hình ảnh này thật là ... Trần Ngự xoay người, quyết đoán đem một người một ma tách ra.

Lâu Minh kinh ngạc nhìn cô, dường như muốn hỏi, không cần giữ nữa sao?

“đi thôi anh Ba, chúng ta về nhà thôi.” Trần Ngự một bên xách túi đựng bộ váy mới mua, một bên nắm lấy tay của Lâu Minh đang còn sững người, kéo về phía thang máy.

Trần Ngu vẫn cầm tay Lâu Minh kéo ra đến thang máy, Điền Phi đã bấm sẵn nút thang máy chờ, đến đây Lâu Minh mới nhẹ nhàng rút tay mình về.

Trần Ngu cũng nhận ra nhưng không để ý, cười ngọt ngào với anh.

Bàn tay phải của Lâu Minh vẫn còn lưu lại hơi ấm của bàn tay Trần Ngu, anh nắm nắm lại hai lần rồi mới thả lỏng tay.

Lâu Minh, mày không thể vì cô nhóc là người duy nhất có thể tiếp xúc với mày mà mày tham lam phần ấm áp này, dù sao thì nam nữ cũng có sự khác biệt. cô ấy tuy còn rất ngây thơ nhưng cũng đã là một thiếu nữ rồi.

Ở một bên chứng kiến màn này, ma nam chắc chắn lắc đầu, mặc dù từ cửa hàng quần áo cậu ta đã nhận ra hai người này không phải là anh em ruột rồi, nhưng mà tình cảnh này, nhìn thế nào cũng thấy có tình ý vậy chứ.

“Đình”

Lúc này thang máy tới, may là bên trong không có ai, Điền Phi giữ cửa thang máy để Trần Ngu và Tam thiếu bước vào, ma nam cũng tìm khe hở chui ngay vào.

“anh đi ra ngoài ngay cho tôi.” Thấy vậy, Trần Ngu trừng mắt quát.

Vừa mới bước một chân vào thang máy-Điền Phi sững sốt, ngờ nghệch nhìn Trần Ngu.

“không phải nói cậu.” Lâu Tam thiếu giải thích.

“...” Vậy là nói ai, Điền Phi chớp chớp mắt vẫn không hiểu.

Ma nam thấy Trần Ngu đuổi mình, lập tức cười lấy lòng “cô đuổi tôi ra ngoài có ích gì, dù sao tôi là hồn ma mà, có thể xuyên tường, cô đuổi tôi ra ngoài, tôi vẫn theo vào được chứ bộ.”

“anh tính đi theo tôi sao?” Người này nếu không phải là sinh hồn mà là một hồn ma phổ thông, thì dù có gánh chịu nghiệp chướng, Trần Ngu cũng nhất định phải thu thẳng oắt này lại.

“Gặp nhau chính là có duyên nha ...”

Trần Ngu giờ tay lên, linh khí ẩn hiện trên lòng bàn tay.

“Tôi muốn nhờ cô giúp đỡ.” Thấy Trần Ngu làm thật, ma nam lập tức nói rõ ý định của mình. Cậu ta đã ở ngoài bay lang thang hơn mười ngày rồi nhưng cũng không biết mình là ai, thật vất vả mới gặp một Thiên Sư có thể nhìn thấy cậu ta, sao có thể bỏ qua.

“không giúp!” Trần Ngu từ chối không chút suy nghĩ.

Điền Phi cùng hai đồng nghiệp về mặt đều kinh dị nhìn một màn này, cũng may mà họ có tố chất tâm lý nên vẫn chưa hỏi ra khỏi miệng.

“Chúng ta đóng cửa thang máy trước đã.” Lâu Minh khề thờ dài. cô nhóc này có bản lĩnh rất khá nhưng không cẩn thận chút nào, sao lại bất cẩn nói chuyện với một con ma trước mặt nhiều người như vậy, không sợ bị người khác phát hiện hay sao.

Thang máy rất nhanh đã đến tầng một, Lâu Minh ngồi vào xe trước, ngoài cửa xe, Trần Ngu và con sắc ma không ai nhìn thấy vẫn còn tranh cãi âm ỉ.

“cô giúp tôi tìm đường về nhà đi mà.” Ma nam đề nghị.

“thật xin lỗi, trường hợp của anh không nằm trong phạm vi công việc của tôi.” Trần Ngu từ chối.

“cô không phải là Thiên Sư sao? Sao việc của tôi không nằm trong phạm vi công việc của cô được chứ?” Ma nam hỏi “Có phải cô vẫn giận tôi lúc trước nói cô đen không, nhưng đó là lời nói thật của cô mà, cái váy màu hồng kia đúng là không hợp với cô đâu, nếu cô giúp tôi về nhà, sau này quần áo của cô ...”

Chỉ có thể nói, ma nam này không chỉ là một con ma rất chuyên nghiệp mà còn rất kiên trì.

“Thiên Sư cũng chia rất nhiều loại.” Trần Ngu thực sự không muốn nghe chuyện quần áo nữa, ngay lập tức cắt ngang “Tôi là thầy bắt ma, thầy bắt ma đó, anh hiểu không? Bị tôi thu bắt, hồn ma chỉ có thể đi hai nơi, một là âm phủ, một là hồn bay phách tán. anh muốn đi âm phủ hay là muốn hồn bay phách tán?”

Câu nói tàn nhẫn như vậy mà lại từ Trần Ngu nói ra, Lâu Minh kinh ngạc nhủ mày, nhưng thật kì lạ là anh không cảm thấy chán ghét. Ngược lại, còn cảm thấy đáng về cô nghiêm trang dọa ma thật là đáng yêu.

“Vậy cô giúp tôi gọi điện thoại, chú Hai tôi cũng là Thiên Sư, cô nói cho ông ấy biết tôi ở đây.” Ma nam thấy Trần Ngu kiên quyết không giúp mình, vì vậy nhún nhường nhờ một việc khác.

“Có thể.” Trần Ngu cười gian xảo “Mười vạn.”

“một cuộc điện thoại mà cô nợ lấy mười vạn, sao cô ‘đen’ quá vậy.” Ma nam kêu oai oái. *(Ý của anh ma này nói Trần Ngu chém quá)*

“không phải anh vẫn nói tôi đen sao?” Trần Ngu là một người thù dai nha.

“...” Ma nam nghẹn lời.

“Khụ ...” Lâu Minh nhin không được suýt nữa bật cười.

“Có người đến.” Đứng cạnh chừng cách đó không xa, một bảo vệ lên tiếng nhắc nhở.

Lâu Minh thò đầu khỏi xe, nhắc Trần Ngu “Lên xe trước đã.”

Trần Ngu nhớ thời hiệu của bùa trấn sát trên người Lâu Minh cũng sắp hết, thế là nghe lời cúi đầu vào xe, trong nháy mắt cửa xe đóng lại, ma nam cũng chui vào theo “Tôi đồng ý, mười vạn thì mười vạn.”

Lâu Minh thấy Trần Ngu ngồi sát vào anh, nhìn phía bên trái băng ghế còn trống, đoán là con sắc ma này cũng theo vào, thế là híp mắt lại.

Trần Ngu tự nhiên lấy điện thoại di động ra nói “Số điện thoại.”

Ma nam đọc một dãy số.

Lâu Minh nhìn cô nhóc vô cùng phần khởi mở khóa điện thoại, đoán chừng là mười vạn đồng đã giành được rồi, đúng là cô nhóc mê tiền.

Trần Ngu bấm điện thoại, điện thoại vang lên rất lâu nhưng không có ai bắt máy, sau đó là giọng báo của tổng đài.

“Sao rồi?” Ma nam hỏi hộp hỏi.

Trần Ngu lại gọi lại lần nữa, vẫn không có ai bắt máy “không có ai bắt máy, hay là tôi để lại tin nhắn.”

“Mười vạn mà cô chỉ cho một tin nhắn, cô đừng có ‘đen’ ... tàn nhẫn như thế.” Ma nam vất vả mới đem chữ ‘đen’ đổi bằng từ khác.

“Vậy anh muốn làm sao bây giờ?” Bên kia không bắt máy, cô cũng không có cách nào.

“Tôi mặc kệ, dù sao cũng chỉ có cô trông thấy tôi, trước khi chú Hai đến tìm tôi thì tôi sẽ đi theo cô.” Bây giờ mà để cô nhóc này chạy mất thì để bao giờ cậu ta mới gặp một Thiên Sư nữa chứ. Cậu ta là một thanh niên tốt, không muốn trẻ tuổi mà mất sớm (trắng niên mất sớm) đâu.

“Cậu xạo tôi có phải không.”

“Thêm mười vạn nữa.” Ma nam duỗi hai bàn tay ra.

Trần Ngu trừng mắt nhìn, quay đầu lấy lòng nhìn Lâu Minh nói “anh Ba, để cho cậu ra đi ké xe chút nha, cậu ta lại cho em mười vạn đồng nữa. Khi nào đến khi tập thể, em sẽ dẫn cậu ta về nhà em, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến anh.”

“Cho cậu ta biết em ở đâu có phải không tốt lắm không.” Lâu Minh nhắc nhở.

“không sao đâu, nếu cậu ta may mắn có thể sống sót, khi tỉnh lại sẽ không nhớ được ký ức trong thời gian này. Nếu không may mắn mà teo, em sẽ trực tiếp đưa cậu ta xuống âm phủ.” Trần Ngu không hề để ý.

“Vậy cũng được, vậy em bảo cậu ta ngồi bên anh bên này nè.” Bất kể có phải là sắc ma hay không, anh vẫn không muốn để cậu ta ngồi bên cô nhóc.

Trước đó, Lâu Minh đã được trải nghiệm việc nắm tay hồn ma nên bây giờ ngồi chung xe với ma cũng không có áp lực gì. Chỉ khổ cho Điền Phi đang lái xe đằng trước, nãy giờ vẫn từ kính chiếu hậu nhìn khoảng trống trên băng ghế phía sau, sống lưng cứ rùng mình liên tục.

Mẹ nó, ông đây đã trải qua vô số lần vào sinh ra tử nhưng chưa bao giờ thấy sợ hãi như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Vì có anh ở đó

Vì thân phận đặc thù của Lâu Minh, cũng không muốn để Trần Ngu gặp phiền phức, Lâu Minh nói Điền Phi lái xe dừng trước cửa

nhà anh mà không dùng trước cả nhà họ Trần. Tòa biệt thự nhỏ Lâu Minh ở nằm trên một vị trí vắng vẻ của khu tập thể, bên cạnh có một công viên nhỏ. Tuy Lâu Minh chưa bao giờ nói với bên ngoài là khu vực xung quanh nhà của anh không cho phép người khác xuất hiện, nhưng những người sống ở khu tập thể này đều là người ‘thành tinh’ hết rồi, tuy không nói ra nhưng đều ăn ý không lãng vãng gần khu vực này cho dù rất tò mò.

Phía trước tòa nhà của Lâu Minh còn có hai dãy phòng ở, được bố trí thành phòng cho đội ngũ lính đặc chủng làm nhiệm vụ bảo vệ Lâu Minh.

“anh Ba, em đi trước nha.” Trần Ngu cầm túi đựng váy mới mua, định xuống xe.

“Nhóc con.” Lâu Minh gọi Trần Ngu lại.

“Dạ?” Trần Ngu quay đầu.

Ánh mắt Lâu Minh liếc liếc nhìn chỗ ngồi cạnh mình, tuy anh không nhìn thấy gì nhưng vẫn có thể cảm nhận được khối khí lạnh lẽo “Em mang người này ... về nhà, lúc ở nhà phải cẩn thận một chút. Khi có người thì đừng nói chuyện với anh ta, dù sao không phải ai cũng tin là thế giới này có hồn ma quý quai tồn tại đâu.”

“Em biết rồi.” Trần Ngu cười ngọt “Lúc ở nhà em sẽ chú ý, em cũng không muốn dọa mẹ em sợ.”

“Biết rồi thì tốt.” Lâu Minh gật nhẹ đầu.

Trần Ngu mở cửa xuống xe, Lâu Minh đang định ra hiệu Diên Phi chạy xe vào nhà, thì thấy cô nhóc vừa mới xuống xe thì lại mò đầu vào, khuôn mặt nhú lại, về mặt râu rĩ nhìn anh.

“Sao thế?” Lâu Minh kinh ngạc nói.

“anh Ba, có phải anh hiểu lầm em không?” Trần Ngu hỏi.

“Hiểu lầm? Đầu có đâu.” Về mặt Lâu Minh cũng mù mờ.

“anh vừa rồi đặc biệt dặn dò em mà. Từ lúc tám tuổi, em đã bắt ma rồi, có kinh nghiệm mười năm bắt ma lận đó, sao em không cảnh giác được cơ chứ.” Về mặt của Trần Ngu ‘rõ ràng là anh coi thường em’, cô tủi thân nói “Lúc này khi ở cửa hàng, sợ dĩ là em nói chuyện với thằng oắt này.”

Trần Ngu chỉ vào ma nam đã xuống xe cùng cô đang đứng bên cạnh, tiếp tục nói “Là vì có anh Ba ở đó mà.”

Lâu Minh chớp chớp mắt “Vi anh?”

“Vi có anh ở đó, cho nên lúc em nói chuyện, người khác sẽ cho là em đang nói chuyện với anh mà.” Về mặt Trần Ngu đương nhiên “Nếu không thì em sẽ không như vậy đâu.”

Trước kia, khi Trần Ngu và ông nội đi ra ngoài làm việc, thường xuyên nói chuyện với hồn ma như thế này, ông Ngô lúc nào cũng sẽ giúp cô dàn xếp, người ngoài thấy sẽ cho là hai ông cháu đang nói chuyện. Với lại, tính cách Trần Ngu hoạt bát, nhanh nhẹn, đôi lúc còn nóng nảy dễ bị hồn ma chọc giận. Khi không có người bên cạnh, cô còn có thể nhớ kỹ, không có hành vi gì bất thường, nhưng khi có người tin cậy bên mình, cô rất dễ dàng xúc động, đặc biệt là gặp phải hồn ma miệng mồm như tép nhảy này.

“thì ra là thế.” Chẳng biết tại sao, Lâu Minh đột nhiên cảm thấy thật vui vẻ.

“Nhưng mà em cũng có chút tật xấu, trước đây ông nội em cũng đã nhắc nhở em rồi, nói em già mà không giữ được bình tĩnh, làm gì cũng nóng vội, nhưng mà tính của em hồi giờ vậy á.” Trần Ngu có chút ỉu xiu.

“không sao đâu, em còn nhỏ mà, như thế là bình thường.” Lâu Minh thấy cô nhóc lúc nào cũng tươi sáng giờ lại cau mày, nhin không được nhẹ giọng an ủi.

“Em sẽ cố gắng thay đổi, nếu em vẫn không đổi được, vậy anh Ba phải giúp em che giấu nha.” Trần Ngu mặt dày nói.

“Được.” Lâu Minh cười gật đầu.

“Em đi đây, tạm biệt anh Ba.” Trần Ngu cười vẫy vẫy tay.

“Tạm biệt.” Tâm tình Lâu Minh vô cùng tốt, đáp lại.

Theo Trần Ngu về nhà, ma nam vừa đi vừa chắc chắn lắc đầu “cô nhóc còn nhỏ mà đã biết trêu ghẹo người khác quá vậy. Còn anh trai kia, nhìn vậy mà sao ngây thơ quá trời.”

Trần Ngu nghe không hiểu thằng oắt ma này muốn nói gì, ghét bỏ lườm cậu ta một cái không thềm lên tiếng.

Rất nhanh một người một ma đã về đến nhà họ Trần, mẹ Trần thấy con gái mới buổi trưa xong đã quay về, thì tò mò hỏi “Thi Thi, sao con về sớm vậy?”

“Bạn học của con bỗng nhiên có việc nên tụi con chia tay sớm.” Trần Ngu đã chuẩn bị sẵn câu trả lời.

“Có kịp đi mua quần áo mới không con?” Mẹ Trần hỏi.

“Dạ, mua rồi.” Trần Ngu đem túi giấy ra phía trước cho mẹ Trần xem.

“Đề mẹ xem chút nào.” Rút cục cũng được như những bà mẹ nhà khác cùng con gái bàn chuyện mua sắm quần áo, mẹ Trần vô cùng hưng phấn lấy cái váy Trần Ngu mới mua ra xem, khen ngợi “Mắt thẩm mỹ của Thi Thi nhà chúng ta tốt thật đó nha, bộ này con mặc chắc là đẹp lắm”

Trần Ngu ngượng ngùng cười cười.

“thì ra mắt thẩm mỹ của nhà cô là do di truyền ha.” Về mặt ma nam búng tỉnh nhận ra.

Nắm tay Trần Ngu xiết chặt lại, cô thực sự muốn đánh vào mặt hồn ma này, làm sao đây.

“À, đúng rồi, tối nay anh con sẽ về nhà ăn cơm đó. Nhà chúng ta rất lâu rồi chưa ăn một bữa cơm đầy đủ mọi người.” Lúc trước, Trần Ngu vừa mới về nhà thì phải đi tập quân sự một tháng, Trần Dương thì gần đây hình như đang bận điều tra vụ án nào đó, mười ngày nửa tháng không về nhà một lần, hôm nay khó khăn lắm mới về nhà, mẹ Trần mới cảm thán như vậy.

“Mẹ, vậy con đi tắm trước, đi ra ngoài này giờ, người con toàn mồ hôi không.” Trần Ngu nói.

“Ừ, ừ, nếu mệt thì con ngủ một chút đi.” Mẹ Trần bỏ cái váy vào trong túi rồi đưa cho con gái.

Trần Ngu nhận túi, chạy lên lầu, vừa mới treo cái váy lên tủ quần áo thì nghe ma nam ở sau lưng nói “Trước đây, tôi vào phòng ngủ của người ta cái nào cũng là phòng ngủ của mỹ nhân hương sắc đủ cả, không ngờ khi linh hồn thoát ra có một lần mà phải vào phòng ngủ của một cô nhóc thế này.”

Cái gọi là không nhận được nữa, không cần phải chịu đựng, chính là Trần Ngu giờ tay vút hồn ma ra ngoài cửa sổ.

Thằng oắt ma lén lút từ cửa sổ bay vào một lần nữa, tức giận nói “cô làm gì đó?”

“anh còn nói làm nhảm lẫn nữa xem, hai mươi vạn này tôi không cần nữa.” Trần Ngu híp mắt uy hiếp.

“Đừng đừng đừng.” Ma nam sợ rồi “Tôi sai rồi, tôi không dám nói lung tung nữa đâu. Vậy ... cô thử gọi điện thoại lần nữa xem, có lẽ chú Hai tôi về nhà rồi.”

Trần Ngu cũng muốn sớm thoát hồn ma phiền phức này, thế là lấy điện thoại di động, một lần nữa bấm số điện thoại khi này nhưng đầu dây bên kia vẫn là tiếng hộp thư thoại.

“Vẫn không có ai bắt máy.” Trần Ngu ném điện thoại di động lên giường, người cũng leo lên ngồi xếp bằng.

“Sao lại không có ai bắt máy chứ ...” Ma nam hận không thể đoạt lấy điện thoại của Trần Ngu.

“anh đứng lại, lui về phía sau, ngồi ghế bên kia đi.” Trần Ngu ngăn hồn ma có ý định đến gần, cô ma quả nữ (*nguyên gốc là cô nam quả nữ: một nam một nữ*) ở chung trong một phòng, phải chú ý một chút thì hơn.

Ma nam bị Trần Ngu trừng liến lù lại mấy bước, đứng cạnh cái ghế không dám tiến lên, cậu ta nồn nóng nói “cô không thể trực tiếp đưa tôi về nhà được sao? Thiên Sư mấy cô đưa sinh hồn về cơ thể không phải là việc rất đơn giản sao?”

“Tôi đã nói rồi, tôi là thầy bắt ma, tôi chỉ bắt ma, không cứu người.” Từ nhỏ, ông Ngô đã dạy Trần Ngu, bởi vì họ tu luyện bí kíp đặc biệt, đối với hồn ma sẽ có lực sát thương mạnh hơn so với các Thiên Sư khác, đồng thời cũng gây nên sự tổn thương như thế đối với những vật thể khác. Nếu Trần Ngu sử dụng linh lực để đưa sinh hồn về cơ thể, thì sau khi tỉnh lại, hồn phách của họ sẽ bị hao tổn, rất không tốt đối với cơ thể họ. Cho nên nếu không thực sự bắt buộc, Trần Ngu sẽ không ra tay đưa thằng oắt ma này về cơ thể của cậu ta.

“Chú Hai đi đâu rồi ta, tôi đã bị hon mười ngày rồi, chú Hai không thể không đi tìm tôi.” Ma nam sốt ruột nói.

“Hon mười ngày?” đang cúi đầu chơi điện thoại, Trần Ngu chợt ngẩng đầu “Sinh hồn rời xa cơ thể bảy ngày thì coi như là không thể quay về nữa, nhưng mà anh ...” Trần Ngu lại nhìn kĩ lần nữa, rõ ràng là khí tức (mùi) của sinh hồn mà.

“Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.” Ma nam có ông chú là Thiên Sư, đối với huyền học cũng không hiểu biết lắm.

Trần Ngu suy nghĩ rồi cúi đầu, mở diễn đàn “Ma quỷ đừng hờ”, lần đầu tiên trên diễn đàn post câu hỏi.

Các vị đạo hữu, tình huống nào mà sinh hồn rời xa cơ thể hơn mười ngày mà vẫn sống?

* Đạo hữu: bạn cùng chí hướng, bạn cùng trong môn phái

Phong Hòa đạo nhân: Đạo hữu gặp sinh hồn hả?

Hạt đậu ma: Sinh hồn xa cơ thể mười ngày mà còn sống, chắc chắn là có người sử dụng bùa phép đặc biệt để bảo vệ.

Phong Hòa đạo nhân: anh bạn nên tận dụng thời cơ để đưa sinh hồn về cơ thể đi.

Mưa bay thảng ba: Đúng vậy, đúng vậy. Đại thần, anh mau đem sinh hồn về cơ thể đi thôi, nếu không sẽ gặp phiền phức đó.

Trần Ngự thấy ‘Mưa bay thảng ba’ bất ngờ xuất hiện, thì thắc mắc “Tại sao?”

Cùng hỏi còn có ‘Hạt đậu ma’.

Mưa bay thảng ba: Cụ thể như thế nào tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết gần đây Tổng Hội Thiên Sư rất quan tâm đến việc sinh hồn, đã triệu tập rất nhiều Thiên Sư có mặt.

Phong Hòa đạo nhân: Tôi cũng nghe sơ sơ, hình như có người nào đó đang có ác ý muốn cắn nuốt sinh hồn.

Cắn nuốt sinh hồn? Trần Ngự nhìn sắc mặt hồng hào của hồn ma nào đó đang ngồi đối diện chẳng có chút nào giống ma cả, phản bác: Nhưng cậu ta lang thang bên ngoài đã hơn mười ngày rồi, nếu vậy đã bị cắn nuốt từ sớm chứ.

Phong Hòa đạo nhân: Cũng có lý.

Mưa bay thảng ba: Tóm lại, tốt nhất là sớm đưa cậu ta đi thôi.

Tôi muốn xây đường: Tôi biết rồi, cảm ơn mọi người.

Trần Ngự để điện thoại di động xuống, lấy chiếc túi vải đang để bên giường lấy ra hai lá bùa Định hồn (ổn định hồn phách), phát tay lên, vèo một cái, hai lá bùa bay về phía hồn ma đang ở cách đó không xa.

Bị hai lá bùa dán vào làm ma nam không có cách nào động đậy được, lập tức hét lên với Trần Ngự “cô làm cái gì vậy? Tại sao tôi không cử động được?”

“Tôi phải ngủ trưa cái đã. anh đừng có lộn xộn nha.”

“cô ngủ thì cứ ngủ đi, sao phải dán bùa tôi, tôi...”

Trần Ngự lại phóng một lá bùa nữa ra, thế giới lập tức yên tĩnh. Cho đối phương một nụ cười mỉm ung dung, Trần Ngự đáp chần, cũng không thêm mở điều hòa, dù sao đã có hồn ma ở đây rồi, không cần lãng phí sử dụng điện không cần thiết.

Trần Ngự ngủ một giấc đến giờ cơm chiều mới dậy, dưới ánh mắt phẫn nộ của ma nam, thoải mái nhân nhả đi ra khỏi phòng, đi xuống lầu ăn cơm.

Lúc này, trong thành phố, tại một căn hộ trong tòa nhà cao cấp nào đó, một người đàn ông trung niên trong bộ quần áo dài đậm màu, ngồi cạnh giường bệnh của một nam thanh niên, nhìn chăm chú vào tấm bài vị bằng ngọc để bên gối của người thanh niên đang rung động không ngừng, lông mày cau chặt lại.

“Sư phụ.” một thanh niên trẻ tuổi khác đẩy cửa vào nói “Điện thoại của sư phụ có cuộc gọi nhớ.”

Người đàn ông trung niên cầm điện thoại, thấy là số điện thoại lạ, do dự một chút rồi quyết định không gọi lại. Ông là đại sư (bậc thầy) trong giới phong thủy, bình thường có rất nhiều quan chức, nhà giàu có tranh nhau nhờ ông đến xem phong thủy giúp cho họ. Nhưng bây giờ cháu trai ông đang xảy ra chuyện, một chút tâm tình xem phong thủy ông cũng chẳng có.

“Sư phụ, vẫn chưa tìm thấy Đồng thiếu nữa ă?” Đệ tử của ông lo lắng hỏi.

“Vẫn chưa có tin gì.” Hai tuần lễ trước, cháu trai của ông – Đồng Triều đột nhiên bất tỉnh rồi hôn mê, cũng may ông phát hiện kịp thời phát hiện Đồng Triều không phải tự nhiên hôn mê mà bị người khác sử dụng bùa pháp chiêu hồn phách (gọi hồn) cháu ông đi. Nghĩ đến tháng trước đã xảy ra mấy trường hợp cắn nuốt sinh hồn, Đồng Uy lập tức dùng bài vị bằng ngọc trấn hồn bảo vệ linh hồn của Đồng Triều. Sau đó, đem cháu trai ra khỏi bệnh viện, bố trí đến căn phòng ít người biết đến này.

Nhưng bài vị bằng ngọc này có thể bảo vệ linh hồn cho Đồng Triều đồng thời cũng cắt đứt mối liên hệ giữa hồn phách và cơ thể của Đồng Triều. Vì thế, mặc dù ác ma muốn cắn nuốt sinh hồn kia không thể tìm ra Đồng Triều nhưng cũng làm chính ông không tìm thấy cháu mình.

Mấy ngày qua, ông đã cho rất nhiều người đi tìm, mang về hàng trăm hồn ma nhưng vẫn chưa thấy Đồng Triều đâu cả.

“Bài vị ngọc này rung mạnh như vậy, có phải là...” Người đệ tử của ông nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt tái nhợt đi.

“Con lấy kiếm gỗ đào và la bàn của sư phụ lại đây.” Đồng Uy trầm giọng “Bài vị ngọc này vừa vỡ, xem ta và con ác ma kia ai tìm thấy Tiểu Triều trước”.

Hoàn toàn không biết gì về việc này, Trần Ngự đang cùng người nhà vui vẻ ăn cơm.

Tác giả có lời muốn nói:

Tối đến, Diên Phi thay ca trở về kí túc xá.

Hà Thất: Hôm nay, Tam thiếu và cô nhóc nhà họ Trần đã làm gì?

Diên Phi: đi dạo phố, ăn cơm, mua sắm quần áo. Tôi đã giúp Tam thiếu thanh toán hết.

Hà Thất: Làm tốt lắm

Diên Phi: Tam thiếu nói, gối dựa trên ghế sofa quá cứng.

Mấy trợ lý liếc nhau, rồi rút lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm các kiểu gối ôm mềm mại, đáng yêu cho cô gái trẻ ôm, cố gắng để cô nhóc nhà họ Trần khi đến nhà họ Lâu được thoải mái như ở nhà.

(Editor: Các anh trợ lý đáng yêu quá!)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Nguy hiểm đang đến gần

trên bàn ăn nhà họ Trần, mẹ Trần đau lòng nhìn con trai đang ăn ngấu nghiến như rồng cuốn, mức thêm một chén canh nữa đưa cho con trai “Chắc là cả tuần nay con chưa được ăn bữa cơm nào đằng hoàng phải không, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, làm gì thì làm, phải ăn cơm cho đầy đủ chứ.”

“Vâng, con nhớ rồi.” Trần Dương nhìn mẹ cười.

Thị trưởng Trần cũng biết là trong thời gian này con trai mình đang bận việc gì, vì thế hỏi “Vụ án điều tra đến đâu rồi?”

“đã chuyển cho tổ điều tra đặc biệt rồi ạ.” Trần Dương trả lời.

“Tổ điều tra đặc biệt?”

Tổ điều tra đặc biệt là tổ chuyên điều tra các loại trọng án nhưng chưa rõ đối tượng và khó có khả năng điều tra rõ thủ phạm, nói là tổ điều tra đặc biệt, kỳ thật chính là tập hợp những vụ án chưa giải quyết xong lại.

Thị trưởng Trần không đồng ý cách làm này, nhưng việc chỉ đạo tổ điều tra đặc biệt là ở cấp trên, ông không đồng ý cũng không có cách nào phản đối.

“Dạ, đúng vậy ạ, sáng nay công văn đã đến.” Thực ra Trần Dương cũng chẳng hiểu ra sao, anh và các đồng đội cực khổ điều tra gần một tháng nay, mặc dù chưa có đầu mối nhưng vụ án mới chỉ điều tra được một tháng mà thôi, cứ vậy mà cho là án không giải quyết được, mọi người đều không cam lòng.

Thị trưởng Trần cau mày, ngay cả việc ăn cơm cũng chậm lại.

Mẹ Trần hơi không vui rồi “Ăn cơm mà nói chuyện công việc làm gì, ông mau ăn đi.”

Thị trưởng Trần gạt mình hoàn hồn, ăn hai miếng cơm rồi nhìn con gái, ôn hòa nói “Thị Thi, thời gian này con đừng ra ngoài một mình nhé.”

“Dạ?” Trần Ngự không hiểu ngẩng đầu nhìn ba nhà mình.

“Đúng đó.” Trần Dương cũng nói vào “Tháng vừa rồi đã có tám người chết liên tục, không rõ hung thủ. Thị Thi, sau này em đi đâu ra ngoài thì đi cùng bạn học nha.”

“Tám người?” Mẹ Trần gạt mình “Nhiều vậy sao?” Mẹ Trần vẫn biết là con trai đang điều tra án giết người nhưng không biết là đã chết nhiều người như vậy, vậy mà một chút manh mối về hung thủ vẫn chưa tìm ra.

“Những người chết này không có một đặc điểm chung nào sao?” Thị trưởng Trần nhin không được lại hỏi.

“không có ạ.” Trần Dương nói “Có người đang ở quán cơm ăn cơm bỗng nhiên ngã xuống, có người buổi sáng đi làm thì đột nhiên nằm xuống, có người thì ban đêm ngủ ở nhà rồi sáng mai không tỉnh lại, mỗi người nhìn giống như bị đột tử. Nhưng khi khám nghiệm tử thi đều báo cáo cơ thể họ rất khỏe mạnh, không có bệnh tật gì. Nếu như có điểm giống nhau giữa những người này thì trong tám người chết thì có ba người là sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

“Ngày nào?” Thị trưởng Trần hỏi.

“Ngày 7 tháng 7 năm 3028.” Trần Dương trả lời (*này là tính theo lịch âm nha mọi người*).

“Ngày âm tháng âm năm âm?” Trần Ngự bỗng lên tiếng hỏi làm mọi người trên bàn ăn đều quay lại nhìn cô.

“Em nói gì?” Trần Dương hỏi

“Em nói ngày mà anh vừa nói là ngày âm tháng âm năm âm.” Trần Ngự nhìn ánh mắt khó hiểu của mọi người, cười giải thích “Khi còn bé, ông thường dẫn con đi làm phép cho nhà người ta nên con cũng biết đôi chút về lịch âm này.”

Trần Dương như suy nghĩ gì đó, thu ánh mắt lại.

Mẹ Trần thấy mọi người lại không ăn com, lại giục “Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện vụ án nữa, mau ăn com thôi. Thi Thi, sau này con không được ra ngoài một mình đâu đấy.”

“Dạ.” Trần Ngự gật nhẹ đầu, vui đầu tiếp tục ăn com.

Ăn com tới xong, nghĩ đến hồn ma này giờ bị cô bỏ lại trên lầu, Trần Ngự sớm quay trở lại phòng mình. Đồng Triều thấy Trần Ngự vào phòng, gấp gấp ‘trùng mắt dựng râu’ ra hiệu cho cô giải bùa cho mình.

Trần Ngự đưa tay thu hồi mấy lá bùa.

“cô sao có thể như vậy được chứ, tôi nhờ cô tìm biện pháp đưa tôi trở lại thân thể chứ không phải nói cô thu tôi đâu chứ.” Đồng Triều vừa được tự do thì nhào đến trước mặt Trần Ngự gào thét.

“Nếu anh còn lăm lăm...” Trần Ngự giờ lá bùa trong tay lên.

đã nếm qua mùi đau khổ, sắc mặt Đồng Triều tái nhợt “Vậy cô lại gọi điện thoại cho chú Hai của tôi đi.” Cậu ta cũng không muốn ở cùng một chỗ với cô nhóc này chút nào cả.

Trần Ngự quay người lấy điện thoại, mở phần cuộc gọi, nhìn không được nói “Tôi đã gọi nhiều lần như vậy sao chú Hai của anh không gọi lại một cuộc chứ.”

“Chú Hai tôi bận rộn lắm, thời gian đâu mà gọi lại cho số điện thoại lạ chứ.” Chính cậu ta trước kia cũng chẳng bao giờ gọi lại cho số điện thoại lạ gọi nhờ. Dù sao người muốn đi cửa sau nhờ cậu ta thiết kế trang phục nhiều hăng hà vô số, cậu ta có thể hiểu được chú Hai mình. Nhưng cho dù hiểu được nhưng đến khi chính cậu ta gặp phải thì tâm trạng này chẳng dễ chịu chút nào.

“cô mau mau gọi lại đi.” Đồng Triều thúc giục, không biết vì sao, vừa rồi trong lòng cậu ra đột nhiên cảm thấy thật bất an.

Trần Ngự bấm gọi vào số điện thoại đã gọi mấy lần từ hôm qua đến giờ.

Cùng lúc đó, đang trông coi trong một căn hộ tại tòa nhà cao cấp nào đó, Đồng Uy lo lắng nhìn bài vị bằng ngọc để ở đầu giường đang rung động ngày càng mãnh liệt. Tay trái ông cầm la bàn, tay phải ông cầm bùa trừ hồn, chỉ chờ bài vị bị vỡ là lập tức tìm kiếm vị trí hồn phách của cháu trai.

Reng reng reng ...

một hồi chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, lông mày của chú Hai cũng không nhấc lên chút nào, tiếp tục nhìn không chớp mắt vào bài vị ngọc. Đệ tử của ông ngồi bên cạnh, cầm điện thoại lên nhìn, phát hiện lại là số điện thoại lúc chiều đã gọi đến, vì thế nói “Sur phụ, vẫn là số điện thoại kia, từ trưa đến giờ đã gọi cho sur phụ năm cuộc rồi.”

Lúc này, tâm trí của Đồng Uy đều tập trung vào cháu trai, làm sao có tâm tư để ý đến điện với chả thoại, vì thế tức giận nói “Con làm sao đừng cho người ta gọi đến nữa.”

Giọng nói lớn đến mức làm người đệ tử run cả tay, nhấn ngay vào nút tắt điện thoại.

“Cúp máy rồi?” Trần Ngự ngạc nhiên nói.

“cô ngờ ngẩn gì đó. Cúp điện thoại chứng tỏ chú Hai tôi đang cầm điện thoại đó. cô tiếp tục gọi đi.” Đồng Triều kích động nói.

Thế là người đệ tử vừa mới cúp điện thoại, chưa kịp đặt lại xuống giường thì điện thoại lại tiếp tục rung lên trên tay cậu ta.

“Tắt máy đi.” Đồng Uy giận dữ.

Đệ tử nghe lời nhấn nút tắt máy, vừa đúng lúc một tin nhắn cũng hiển thị, dưới biểu tượng tắt máy hiện trên màn hình, người đệ tử loáng thoáng đọc được hai chữ Đồng Triều. Cậu ta cứng đờ người, đem điện thoại vừa tắt nguồn mở lên, mở xem tin nhắn vừa được gửi đến.

(Cháu trai Đồng Triều của ông đang ở chỗ của tôi.)

==

Đồng Triều thấy Trần Ngự gửi tin nhắn, lập tức gãy lên như đĩa phải vôi “Sao cô lại gửi tin nhắn như vậy chứ, vừa xem là biết tin nhắn lừa đảo rồi? Giống y như tin nhắn của mấy kẻ bắt cóc vậy”

“A, đúng rồi, tôi gõ thiếu hai chữ ‘sinh hồn’ rồi.” nói xong, Trần Ngự lại an ủi cậu ta “không phải anh nói chú Hai anh là Thiên Sư sao? Ông ấy nhìn thấy nhất định sẽ hiểu, yên tâm đi.”

Trần Ngự đoán quá chuẩn luôn, chú Hai quả thật có thể hiểu được. Người đệ tử nhìn thấy tin nhắn, lập tức run giọng gọi “Sư phụ, sư phụ nhìn này.”

Đồng Uy chuyển mắt nhìn qua, lập tức bỏ bữa truy hồn xuống, đoạt lấy điện thoại trong tay đệ tử, nhấn nút gọi lại “Tôi là Đồng Uy.”

“Chú Hai của anh tên là Đồng Uy hả?” Đồng Uy nghe đầu dây bên kia tiếng một cô gái trẻ hỏi ai đó, mắt sáng lên.

“Chú Hai đúng không, cháu trai ông đang ở trong tay tôi ... Biết rồi, biết rồi.” Hai câu biết rồi hiển nhiên không phải là nói với Đồng Uy “Là sinh hồn của Đồng Triều hiện đang ở bên cạnh tôi, ông mau đến đem cậu ta đi đi.”

“Đồng Triều đang ở bên cạnh cô?” Đồng Uy kích động đứng bật dậy.

“Đúng vậy ... Nhưng mà cậu ta đã đồng ý trả cho tôi hai mươi vạn, khi nào ông đến đón người ... không đúng, là khi nào hồn phách cậu ta trở về, ông nhớ chuyển khoản cho tôi đây.” Trần Ngự dặn dò. Nếu không, khi Đồng Triều trở về cơ thể mình sẽ quên đi ký ức khi còn là hồn phách, lúc đó cô tìm ai để đòi tiền đây.

“cô ...” Đồng Uy đang muốn nói chuyện thì trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng “rắc”, ông ta quay đầu nhìn thì thấy bài vị ngọc đã vỡ vụn, lập tức biến sắc.

“Sư phụ, bài vị ngọc vỡ rồi.” Người đệ tử cũng hoảng sợ nói.

“cô cũng là Thiên Sư?” Đồng Uy vội vàng nói.

“Đúng vậy.” Trần Ngự trả lời.

“Tôi cho cô hai trăm vạn.”

“Phụt ...” Đầu dây bên kia có tiếng gì đó phun ra.

“Trước khi tôi đến được chỗ cô, cô hãy bảo vệ nó thật tốt, tôi cho cô hai trăm vạn.” Đồng Uy lặp lại.

==

Trần Ngự ngơ ngẩn cúp điện thoại, vẻ mặt vô cùng vi diệu nhìn Đồng Triều.

“Sao thế? Chú Hai tôi đã nói gì?” Đồng Triều lo lắng hỏi.

“Chú Hai anh rất quan tâm anh, ông ấy chủ động thêm cho tôi hai trăm vạn.” Trần Ngự duỗi hai ngón tay ra, không thể tưởng tượng được nói “Xem ra nhà anh đúng là có tiền.”

“nói nhảm, tài sản của tôi có mấy trăm triệu đó, có được không.” Đồng Triều lại hỏi “Khi nào chú Hai tôi tới?”

“Ông ấy nói khoảng một giờ nữa, nói tôi phải bảo vệ tốt cho anh.” Trần Ngự luôn cảm thấy lời dặn này có gì đó không đúng, nói cô coi chừng Đồng Triều còn được, bảo vệ, cái này muốn cô phải làm sao.

“Vậy cô phải bảo vệ tôi cho tốt à nha.” Nghe thấy chú Hai mình một tiếng nữa sẽ đến đây, Đồng Triều đắc ý lần nữa, cậu ta ngồi trên ghế, bắt chéo chân ra vẻ đại gia.

Về bản chất Trần Ngự vẫn là một người ngây thơ, cô nhận của Đồng Triều hai mươi vạn để gọi một cuộc điện thoại là vì thấy cậu ta quá phiền phức nên mới hét giá như thế. Nhưng mà chú Hai của thằng oắt này đột nhiên nâng giá lên tận hai trăm vạn làm trong lòng Trần Ngự cảm thấy không yên. không biết việc này Hiệp hội người tiêu dùng có quản lý không, sao cô luôn có cảm giác mình là tiểu thương có lòng dạ hiểm độc.

Nghĩ đến đây, Trần Ngự quay người mở tủ vải, lấy ra một lá bùa phòng ngự cao cấp rồi định đưa cho Đồng Triều.

Đồng Triều thấy Trần Ngự lại móc lá bùa ra, lập tức bị dọa bay đến góc tường “cô ... cô định làm gì?”

“anh lo lắng cái gì đó.” Trần Ngự tức giận “Chú Hai anh đưa tôi hai trăm vạn, tôi cũng không muốn không công mà hưởng. Đây là bùa phòng ngự ông nội tôi tự vẽ đấy, trong tay tôi chỉ có ba tấm thôi. Loại bùa cao cấp này, bên ngoài thị trường giá hơn trăm vạn cũng chưa chắc mua được đâu.”

Điều này không phải là Trần Ngự nói mò, lẫn lộn một thời gian trên diễn đàn “Ma quỷ đừng hỏi”, Trần Ngự cũng nắm đại khái giá cả các loại bùa chú trên thị trường.

Bùa chú sơ cấp một vạn một lá, bùa trung cấp hai mươi vạn một lá, bùa chú cao cấp thì căn cứ chất lượng và tác dụng khác nhau mà có giá từ một trăm đến một trăm năm mươi vạn. Ông nội tự tay vẽ là bùa phòng ngự này cho cô phòng thân, chất lượng nhất định là số một. Do đó nói là bùa này có giá hơn trăm vạn cũng không phải nói ngoa.

“Sao cô đột nhiên lại đưa tôi bùa phòng ngự cao cấp?” Đồng Triều cũng là người từng trải, bình thường chú Hai nhà cậu ta đi xem phong thủy cho người ta cũng thu mấy trăm vạn một lần là bình thường, nên khi Trần Ngu nói là bùa này hơn trăm vạn thì chỉ cảm thấy hơi đắt mà không phải là không tin.

“không phải là cho anh mà chỉ tạm thời để bên người anh.” Trần Ngu nói “Chú Hai anh bỏ ra hai trăm vạn để tôi bảo vệ anh, tôi cũng phải biết điều một chút chứ.”

Khóe miệng Đồng Triều khẽ giật giật.

“Khi nào đi nhớ trả lại cho tôi.” Trần Ngu lại đưa lá bùa ra.

“Biết rồi.” Đồng Triều tức giận trả lời, đưa tay cầm lá bùa, quan sát kỹ một lúc nhưng cũng không phát hiện điều gì khác thường.

Trần Ngu nhìn đồng hồ “Chờ gần đến giờ hẹn, chúng ta đi đến cổng chính, tôi đã hẹn với chú Hai của anh ở đó.”

“Ừ.” Đồng Triều nắm lá bùa trong tay, một lần nữa ra dáng vẻ đại gia ngồi trên ghế, nhìn cô gái đang ngồi xếp bằng trên giường, nhin không được nói “Nếu không, tôi cho cô số điện thoại của tôi. Nê mặt cô giúp tôi lần này, tôi có thể miễn phí thiết kế trang phục cho cô.”

“Cám ơn, không cần.” Trần Ngu không thêm ngược đầu, trả lời.

“không cần thì thôi. Sau này cô mà biết tôi là ai, lúc đó có cầu tôi cũng không đếm xỉa đến cô.” Đồng Triều cảm phẫn nói.

“Ha ha ...” Trần Ngu trả về cho cậu ta tròng cười lạnh.

Đồng Triều tức giận mà không làm gì được, cảm thấy con nhóc này thật chẳng có mắt nhìn gì cả, quyết định không thêm lấy ‘mặt nóng dán vào mông lạnh’ của Trần Ngu nữa, chờ khi nào cậu ta quay lại cơ thể, sẽ không bao giờ thêm nói chuyện với đồ nhà quê này nữa.

** Mặt nóng dán vào mông lạnh: mô tả một người thì nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia, nhiệt tình không được đáp lại, như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt.*

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại, mười phút sau, Trần Ngu chợt nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu nhìn, thấy túi vải bên giường động đậy, lóe ra ánh sáng, chiếc la bàn lóe ra luồng sáng màu đỏ.

“Đây là cái la bàn mà? Chú Hai tôi cũng có một cái, nhưng sao la bàn của cô lại phát ra ánh sáng màu đỏ.” đã nhìn mười phút không nói gì, Đồng Triều không nhịn được nữa, hỏi.

Trần Ngu không để ý đến Đồng Triều, cô nhảy xuống giường, mang dép đi đến bên cửa sổ, cảm nhận được luồng ác khí hung mãnh đang tiến lại gần, chân mày nhíu chặt.

“Giúp tôi bảo vệ nó thật tốt.”

Trần Ngu nhớ lại lời chú Hai nhà họ Đồng đã nói cách đây hai mươi phút, lập tức nhin không được mà oán thán “Quả nhiên là tiền không dễ kiếm mà.”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Trận chiến ác liệt

La bàn tỏa ra ánh sáng đỏ là cảnh báo nguy hiểm cho Trần Ngu, cảm nhận luồng ác khí đang không ngừng đến gần với tốc độ không giống như bình thường làm cho Trần Ngu không có thời gian chuẩn bị.

cô quay trở lại giường, lấy mấy lá bùa, la bàn bỏ vào túi vải đang để ở bàn đầu giường rồi khoác vội lên vai, không kịp đổi dép, nhón chân bước lên bậc cửa sổ chuẩn bị nhảy ra ngoài.

“cô đang làm gì vậy?” Đồng Triều thấy sắc mặt của Trần Ngu đột nhiên thay đổi, sau đó cầm túi vải chuẩn bị nhảy xuống lầu, lập tức không hiểu hỏi.

Suýt nữa thì quên mất, còn có thang oắt này.

Trần Ngu đưa tay bắt lấy tay Đồng Triều, ném cậu ta ra ngoài cửa sổ, theo tiếng hét hoảng sợ chói tai của cậu ta mà thả người nhảy xuống dưới.

“cô tính mưu sát tôi hả.” Đồng Triều thật vất vả giữ vững thân thể, bay đến trước mặt Trần Ngự, nổi giận đùng đùng quát cô.

“anh không muốn chết thì ngâm miệng lại.” Trần Ngự lấy từ túi vải một lá bùa bắt ma trung cấp, không chút do dự chạy về phía bắc khu tập thể.

Con ác ma này có ác khí quá nặng, dù nó chưa đến gần nhưng cũng đủ là cho Trần Ngự cảm nhận được nguy hiểm, vì thế không thể ra tay ở nơi có nhiều người được. Cả khu tập thể này, chỉ có phía Bắc nơi có tòa nhà của nhà họ Lâu, bên cạnh có công viên nhỏ trống trải, ở đó cô mới có thể thoải mái hành động được.

Trần Ngự thấy mạng dế chạy thật vương chân nên lập tức hất văng ra, chân trần chạy về phía trước.

Vốn đang cảm thấy Trần Ngự lại lên con, lúc này Đồng Triều cũng cảm nhận được điều gì đó, hành động này giờ của Trần Ngự đã nói lên sắp có chuyện gì đó xảy ra rồi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Đồng Triều theo sát Trần Ngự, lo lắng hỏi.

“Có thể bảo vệ được anh đến lúc chú Hai anh đến không, chắc phải chờ vận may của anh.” đang nói chuyện, một luồng ác khí đen sì còn hơn bóng đêm cuộn cuộn kéo đến. Luồng ác khí dày đặc đến mức không cần mở Mắt âm dương, Trần Ngự cũng có thể cảm nhận được.

“Đó là cái gì vậy?” Bỗng nhiên Đồng Triều cảm nhận một luồng khí lạnh buốt, từ khi cậu ta biến thành hồn ma, cậu ta chưa từng cảm nhận được bất kì cảm giác nào như vậy.

“Mau chạy về phía trước.” Bước chân Trần Ngự không ngừng lại, một người một ma chạy đến dãy phòng trước mặt gần công viên nhỏ.

Dãy phòng này là khu nhà ở của các anh lính đặc chủng bảo vệ cho Lâu Minh, lúc này đang thay phiên nhau nghỉ ngơi. đang đứng bên cửa sổ lầu hai hút thuốc Hà Thất chợt nghe dưới đất có tiếng động lạ. Cậu ta cúi đầu nhìn xuống thì thấy Trần Ngự đang chạy gấp gấp, cậu lẩm bẩm “Xem ra cô nhóc nhà họ Trần này rất thích Tam thiếu nhà chúng ta, mới chia tay hồi chiều mà bây giờ lại chạy đến nữa rồi.”

Linh hồn không có trọng lượng nên chuyển động nhanh hơn so với Trần Ngự. Đồng Triều cũng đã cảm nhận được mối nguy hiểm từ luồng khí đen, nghe lời dặn của Trần Ngự chạy một mạch đến công viên nhỏ trước mặt. Nhưng luồng khí đen kia còn di chuyển nhanh hơn cậu ta, trong chốc lát đã áp sát gần Đồng Triều.

Trần Ngự thấy luồng khí đen kia bỏ qua cô mà trực tiếp chạy theo Đồng Triều, không do dự, cầm lá bùa trừ ma trung cấp quăng về phía trước.

“Đùng”, âm thanh vang lên, bùa trừ ma và luồng khí đen va chạm vào nhau, hóa thành một ngọn lửa màu xanh lam rồi biến mất tăm mất tích. Luồng khí đen khựng cứng lại trên không trung, dường như lúc này mới nhìn thấy Trần Ngự, tụ lại trước mặt cô.

Ngay cả hình dạng tồn tại (bản thể) cũng không có!

Bản thể (khái niệm quan trọng trong triết học theo chủ nghĩa duy tâm của triết gia người Đức Kant, ý chỉ "vật tồn tại" không thể nhận thức được đối lập với hiện tượng. Chủ nghĩa duy vật biện chứng phủ nhận giới hạn không thể vượt qua giữa hiện tượng và bản thể, và cho rằng chỉ có sự vật chưa biết, chứ không có vật không thể nhận thức được)

Về mặt Trần Ngự khiếp sợ nhìn luồng khí đen dày đặc trước mặt, con ác ma này ngay cả hình dạng tồn tại cũng không có sao, đúng là con ác ma vô cùng hung bạo, tay Trần Ngự đang cầm lá bùa trừ ma cao cấp cũng run lên.

“Àm!”

một cụm khí đen nhỏ từ luồng khí đen dày đặc trước mặt tách ra, nhanh như chớp bắn về phía Trần Ngự, Trần Ngự đưa tay tập trung linh lực cản nó lại, nhưng không áp chế nổi ác khí hung bạo làm cô bị đánh bay ra ngoài.

Ở lầu hai, Hà Thất thấy Trần Ngự đang còn đứng đó, đột nhiên không có gì tác động mà bị hất tung lên, về mặt hết sức khiếp sợ. Cậu ta ở bên người Tam thiếu cũng một thời gian khá dài nên tất nhiên cũng biết một số chuyện của huyền học. Cậu ta suy đoán đang có thứ gì đó đuổi đánh Trần Ngự.

Hà Thất đang muốn quan sát cẩn thận thêm chút nữa xem chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy Trần Ngự chồm dậy thật nhanh rồi tiếp tục chạy về phía trước.

Đó là hướng nhà Tam thiếu.

“Tam thiếu!” Hà Thất giật bắn người, cậu ta quay trở lại phòng lấy bộ đàm, sau đó lại nhanh chóng chạy ra ngoài cửa sổ nhìn chằm chằm tình huống bên ngoài. Cậu ta thấy không phải Trần Ngự chạy đến nhà Lâu Minh mà chạy về hướng công viên nhỏ bên cạnh, Hà Thất liền ngừng kết nối bộ đàm.

Trần Ngự chạy theo luồng khí đen đến công viên nhỏ nhưng tốc độ di chuyển của luồng khí đen quá nhanh, chớp mắt đã bỏ xa cô chạy đến trước mặt Đồng Triều. cô bỗng thấy luồng khí đen phình lớn lên, giống như một tiếng vãi đen khổng lồ bọc kín toàn bộ hồn phách của Đồng Triều lại.

Ngay lúc đó, một đường ánh sáng vàng hiện lên, miếng vải đen bị một luồng linh lực mạnh mẽ đẩy ra.

Cùng lúc đó, cách nơi đây vạn dặm, trong một trung tâm massage nào đó, một ông già đang nằm hưởng thụ việc xoa bóp bỗng dưng mở mắt.

“Lão tiên sinh, có phải con xoa bóp mạnh quá ạ?” Nhân viên massage thấy sắc mặt ông lão đột nhiên thay đổi, cẩn thận hỏi.

“không có gì, cậu tiếp tục bóp đi.” Ông lão dừng lại một chút, sau đó lại nhắm mắt lại, nằm lại trên ghế.

cô nhóc nhà ông không phải là người có tướng đoan mệnh, chắc chắn là không chết được, đúng vậy, ông vẫn nên tiếp tục bóp chân đi thôi.

Trần Ngu thừa dịp luồng khí đen bị chặn lại một chút, chạy nhanh đến, đem Đồng Triều ra sau lưng cô.

“Đó là cái gì vậy?” Lúc này khi bị khí đen bao phủ, Đồng Triều có cảm giác suýt chút nữa cậu ta đã bị cắn nuốt.

“Cậu tránh ra chút.” Trần Ngu móc trong túi năm lá bùa trừ ma trung cấp.

một trăm vạn tiêu mất rồi, thật đau tim mà.

Đồng Triều cũng không dám đứng quá xa Trần Ngu, lúc này, trong nháy mắt cậu ta đã nhận ra, mục tiêu của luồng khí đen kia chính là cậu ta. Hiển nhiên là tốc độ của Trần Ngu không thể sánh kịp với tốc độ của khí đen, nếu cậu ta đứng cách quá xa, Trần Ngu sẽ không kịp cứu cậu ta, lúc đó cậu ta thực sự tiêu đời. Nghĩ đến đây, Đồng Triều nắm chặt lá bùa phòng ngự trong tay, vẻ mặt sợ hãi đứng sau Trần Ngu cách cô hai mét.

Trần Ngu vung tay ném năm lá bùa trừ ma trung cấp ra, năm lá bùa tạo thành hình ngũ giác dán lên luồng khí đen, linh khí biến thành vệt sáng vẽ từ lá bùa thành hình ngôi sao năm cánh màu vàng nhạt. Ngôi sao năm cánh sáng lên, tỏa ra ánh sáng màu vàng. Phịch một tiếng, khí đen nổi lên cuộn cuộn khắp nơi, tỏa ra bốn phía, trong màn sương khói đen dày đặc cuối cùng hiện lên một bóng dáng mờ ảo.

Đó là một đánh người vô cùng cao lớn, con ác ma này khi còn sống chắc là một người đàn ông có thân hình vô cùng cường tráng, nhưng mà ... sao trên thân con ác ma này lại có sinh khí? (*mùi của người sống*).

Hồn ma thì làm gì có sinh khí? Cho dù là sinh hồn, cũng là trong trạng thái của hồn ma nên sinh khí bên trong hồn phách cũng vô cùng yếu ớt. Nhưng đây là ác ma đã chết từ sớm rồi nhưng trên thân dường như lại có sinh khí gần giống như của người bình thường. Nếu như không phải Trần Ngu tận mắt nhìn thấy nó từ xa bay đến, lại thêm quanh cơ thể bao vây luồng ác khí đen đậm đặc thì Trần Ngu cũng ngộ nhận nó là con người.

“trên người mi sao lại có sinh khí lớn như vậy?” Tay trái cầm la bàn, tay phải cầm bùa chú, vẻ mặt Trần Ngu đề phòng nhìn người đàn ông trong màn sương đen.

Mà lúc này, thấy giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện ngọn lửa xanh, rồi lại lóe lên ánh sáng vàng, một lúc sau lại xuất hiện ngôi sao năm cánh, Hà Thất đã sớm trợn mắt há mồm.

Hà Thất đã tiếp xúc với huyền học, cậu ta biết bên trong tòa nhà họ Lâu có trận pháp Tụ Linh do Mao đại sư bố trí, nhưng trừ việc cậu ta thấy ở bên trong nhà sẽ dễ chịu hơn ở ngoài thì Hà Thất cũng chẳng thấy gì khác biệt. Cho dù là hàng năm đi cùng Tam thiếu đến đại học Đe Đô lợi dụng khí lạnh can sát khí, cậu ta chưa bao giờ gặp qua cái gọi là ác khí. Xem như cậu ta bên cạnh Tam thiếu nhiều năm, ngoại trừ việc tinh thần sẽ mệt mỏi để cậu ta cảm nhận được đó là sát khí, Hà Thất cũng chưa thấy rõ ràng sát khí là như thế nào.

Nhưng mà Trần Ngu vừa vung mấy lá bùa ra thì có ánh sáng tỏa ra. Đây là lần đầu tiên Hà Thất tận mắt nhìn thấy những việc, những vật huyền bí của huyền học.

“Điền Phi.” Hà Thất không chần chừ nữa, cầm bộ đàm lên.

“Lão đại, sao thế?” Tiếng của Điền Phi từ máy bộ đàm truyền đến.

“Hình như cô nhóc nhà họ Trần gặp rắc rối rồi.”

“cô ấy làm sao?” Tiếng của Lâu Minh lập tức truyền đến từ bộ đàm.

==

Trần Ngu vừa dứt lời, ác ma vẫn cúi đầu từ nãy giờ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen nhánh không có một tia sáng nhìn chăm chú vào Trần Ngu.

Trần Ngu nói thầm một tiếng ‘không ổn rồi’, chỉ thấy ác ma đang đứng thẳng yên lặng chợt hóa thành luồng khí nhào về phía cô.

Trần Ngu lăn ra khỏi chỗ cũ về phía bên cạnh.

Ác ma cũng không đeo bám Trần Ngu, thấy chướng ngại vật đã bị loại bỏ liền nhào về phía Đồng Triều đứng cách đó không xa.

“A!”

Ác ma nhào về phía Đồng Triều đồng thời há miệng ra, cái miệng bình thường bỗng nhiên biến thành to lớn hướng về phía Đồng Triều làm cậu ta bị dọa sợ hãi, chỉ biết nhắm chặt mắt kêu la thảm thiết.

“Àm!”

Lại một luồng sáng vàng hiện lên, ác ma lại bị bắn ra ngoài một lần nữa.

đã xoa bóp xong chân, đang ngồi sửa móng chân, ông Ngô mở mắt lần nữa nói “Lần thứ hai.”

“Lão tiên sinh, ngài còn cần gì nữa ạ.” Nhân viên sửa móng vội vàng hỏi

“không có gì.” một lá bùa phòng ngự cao cấp chỉ có thể dùng ba lần, hi vọng cô nhóc có thể giải quyết xong trước lần thứ ba, nếu không chắc chắn sẽ bị thương.

Được rồi, dù sao cô nhóc này cũng không chết được, ông vẫn nên tiếp tục sửa móng đi, thế là ông Ngô tiếp tục thoải mái nhắm mắt lại.

một lá bùa chỉ có thể dùng ba lần, giờ đã dùng hai lần rồi, một lần nữa, chắc Đồng Triều sẽ phải chết.

Trần Ngự dường như không nghĩ đến tiền nữa, rút từ túi một lá rồi một lá bùa phóng về hướng ác ma. Mỗi một lá bùa bay đi, tim Trần Ngự như bị ai đó khoét mất một lỗ, đó đều là tiền của cô đó.

Từng luồng từng luồng ánh sáng xanh lóe lên trong không gian, giống như pháo hoa nở rộ trong đêm, đập vào mắt Hà Thất và năm người nữa đang chạy đến.

Sáu người đều là những người từng trải, nếu bình thường lấy một một đánh bảy vẫn vô tư, nhưng tình hình trước mắt hoàn toàn không thể áp dụng theo cách thông thường được. Kẻ địch ở chỗ nào mấy người bọn họ không thể nhìn thấy, muốn giúp đỡ Trần Ngự cũng không biết phải ra tay như thế nào.

Lúc này, ác ma rốt cục cũng ý thức được, nếu không giải quyết triệt để Thiên Sư đáng ghét này thì nó không có cách nào cắn nuốt sinh hồn trước mắt được. Thế là nó thay đổi mục tiêu, quay đầu về phía Trần Ngự, trong chớp mắt đã đến trước mặt cô. Khi Trần Ngự chưa kịp định thần, phóng một luồng khí đen hất bay Trần Ngự ra ngoài.

Ác ma đuổi theo sát sao, phóng hai tay ra định chụp lấy tim Trần Ngự.

một tiếng “vù vù” vang lên, la bàn vừa bay nhanh vừa xoay tròn tản ra một luồng ánh sáng vàng nhạt ngăn cản ác ma và Trần Ngự, làm nó không thể đến gần Trần Ngự nữa.

“Tiểu thư Trần Ngự.” Hà Thất thấy Trần Ngự bị hất tung lên, lập tức gấp gáp đuổi theo, ai ngờ khi chạy đến còn cách Trần Ngự hai mét thì bị một luồng khí xoáy vô hình chặn lại.

“Các anh ... Đừng đến đây!” Ánh mắt của Trần Ngự bị ác khí hung bạo thổi làm cô suýt nữa không né tránh được.

“Các cậu còn đứng đó làm gì? Mau cứu cô ấy đi!” Tiếng Lâu Minh truyền đến từ bộ đàm Hà Thất mang bên người.

Hà Thất sững sờ, quay đầu nhìn về tòa nhà bên cạnh công viên, liền thấy Lâu Minh đang đứng bên cửa sổ lầu hai.

Hà Thất và các bảo vệ nghe lời Lâu Minh cố gắng xông vào nhưng vẫn bị ác khí chặn lại.

“Tam thiếu, chúng tôi không vào được.” Hà Thất cũng gấp gáp không biết phải làm sao. Khó có khi Tam thiếu quan tâm đến một người như vậy, nếu để cho cô ấy gặp chuyện gì trước mặt Tam thiếu, hậu quả sau đó như thế nào, Hà Thất cũng không dám nghĩ đến.

Đứng ở xa, trong lòng Lâu Minh cũng như lửa đốt, may mắn là anh vẫn còn chút lý trí, nếu không anh hẳn không thể lao đến cứu cô. Nhưng anh vẫn còn nhớ rõ, lần trước ở biệt thự Hàn Sơn, cô nhóc đó điên rồ, sát khí của anh có thể làm cho khí âm của những hồn ma ác quỷ càng thêm lớn mạnh.

một lần nữa, Lâu Minh vô cùng căm ghét sát khí trên người anh, anh nắm chặt nắm tay, mạnh mẽ đâm vào vách tường giải tỏa áp lực.

“Tam thiếu.” Đứng bên cạnh, Diên Phi kêu lên.

“Hà Thất.” Lâu Minh ép mình phải tỉnh táo lại “Cậu hỏi cô nhóc xem các cậu có giúp gì được cho cô ấy không?”

Hà Thất lập tức nhìn Trần Ngự đang lợi dụng la bàn để chống đỡ ác ma, hỏi “Tiểu thư Trần Ngự, chúng tôi có thể giúp gì được cho cô không?”

Trần Ngự cố sức quay đầu, lúc vừa rồi hình như cô nghe thấy giọng nói của anh Ba, hai mắt lập tức sáng lên, lớn tiếng nói “Dưới bàn trà trong phòng khách của anh Ba, tôi có để hai lá bùa, anh mau đi lấy đến đây cho tôi.”

Gần như là cùng lúc với khi Trần Ngự nói chữ lá bùa, Lâu Minh lập tức chạy vội xuống lầu, từ dưới bàn trà trong khách tìm ra được hai lá bùa, lá bùa màu vàng khi chạm vào tay Lâu Minh, trong nháy mắt tỏa ra một quang sáng màu đỏ, nhưng Lâu Minh không chú ý đến. anh đưa ngay hai lá bùa cho Diên Phi “Cậu chạy nhanh đưa cho cô ấy.”

Diên Phi không chút chần chừ, chạy vội ra ngoài, không đến một phút đã ra đến hiện trường.

“Trần tiểu thư, lá bùa đây rồi, bây giờ chúng tôi phải làm thế nào?” Hà Thất vội vàng hỏi.

“Ném ... Ném vào đi.” Trần Ngu đang cật lực giữ sức chiến đấu của la bàn.

Trần Ngu vừa dứt lời, Điền Phi liền ném hai lá bùa trong tay về phía Trần Ngu, trong nháy mắt khi lá bùa màu vàng chạm vào ác khí đen kịt liền biến thành hai mũi tên ánh sáng màu đỏ, xuyên qua bức màn ác khí, bắn thẳng lên lưng ác ma.

“Gừ ... gừ ...” Ác ma kêu lên thảm thiết, thu hồi cánh tay hướng về Trần Ngu, liền tiếp lui về sau mấy bước. hấn chân chừ nhìn Trần Ngu lúc này đã đứng lên và Đồng Triều mặt mũi trắng bệch đang đứng sau lưng Trần Ngu, bỗng nhiên hóa thành luồng khí đen chạy mất.

Trần Ngu thu hồi la bàn đang bay lơ lửng trong không trung, thở dài một hơi, hướng về phía ác ma mới chạy mất, lên mặt nói “Có bán linh thì mi đừng có chạy, Tây Thi ta chưa bao giờ sợ kẻ nào nha!”

“Vào lúc này cô đừng làm tôi mắc cười.” Vừa trở về từ cõi chết, Đồng Triều không nhin được mà nói.

Quần chúng vây xem không khỏi yên lặng gật đầu.

Tác giả có lời muốn nói:

Ác ma: Luồng sáng đó rất là kỳ lạ, suýt nữa là ta đã thành công rồi.

Ông Ngộ: Ra chính là mi, là kẻ làm gián đoạn tâm trạng dễ chịu của ta khi ta đang massage và son sửa móng chân a.

Tây Thi: Ông biết con gặp nguy hiểm vậy mà ông vẫn bình chân như vại hưởng thụ cuộc sống như vậy a.

Ông Ngộ: A ... a ... (bò chạy nhanh như bay)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Lỡ nặng rồi

Dưới sự bảo vệ của bảy người đàn ông to cao, vạm vỡ, Trần Ngu bước vào nhà họ Lâu.

Cánh cổng vừa mở, Lâu Minh đứng ở đằng sau cửa, vẻ mặt lo lắng nhìn Trần Ngu.

“anh Ba.” Trần Ngu cười, đi về phía trước vài bước, bước vào sân.

Lâu Minh cẩn thận quan sát Trần Ngu, bím tóc đuôi ngựa bung ra, rồi bời xõa sau lưng, trên quần áo dính không ít bùn đất và cỏ xanh, trên mặt cũng dính đầy vết bẩn, nhưng trạng thái tinh thần vẫn còn rất tươi tỉnh. Lúc này, Lâu Minh mới thả lỏng người, ánh mắt lại đột nhiên nhìn xuống chân Trần Ngu, lập tức nhíu mày lại, anh sai bước tới, khom lưng bế Trần Ngu lên.

Mấy tên đàn ông còn lại giật mình, sau đó giả bộ nhìn trời, cái gì cũng không thấy.

“...” Vẫn chưa tỉnh hồn, Đồng Triều cực kì im lặng nhìn một màn này, đầu óc của đám đàn ông này có phải có vấn đề gì không, trình diễn quá gượng ép.

“anh Ba?” Bỗng nhiên bị Lâu Minh bế lên, Trần Ngu cũng kinh ngạc.

Lâu Minh không để ý đến Trần Ngu, sai bước ôm Trần Ngu vào nhà, đến khi anh cẩn thận đặt Trần Ngu xuống ghế sofa, lập tức có người đưa cho anh hộp thuốc y tế.

“Thêm nước và khăn mặt đến.” Điền Phi nhìn người bên cạnh nhỏ giọng nói thêm.

anh trai vừa đem hộp y tế đến, lập tức quay người bung chậu nước và khăn mặt tới.

“Giày của em đâu?” Lâu Minh nhíu mày hỏi.

Trần Ngu phui phui bàn chân nhỏ dính đầy cát của mình, nói “Em chạy đi gấp quá, chưa kịp đi giày.”

Nhìn vẻ mặt vô tội của cô nhóc, Lâu Minh nhin không được thở dài một hơi, anh lấy khăn mặt trong chậu nước, vắt khô rồi đưa cho Trần Ngu “Em lau mặt trước đi.”

Lúc này lăn mấy vòng trên mặt đất, Trần Ngu biết mặt mình chắc là lấm lem lấm, thế là ngượng ngừng cười cười, nhận khăn mặt lau lung tung một lúc.

Lâu Minh lấy lại khăn mặt giặt, vắt khô rồi đưa về phía hai bàn chân Trần Ngu đang để dưới đất.

Trần Ngu giặt mình, rút hai chân lên trên ghế, hốt hoảng nói “Em ... chân em không sao đâu.”

Lâu Minh ngẩng đầu nhìn Trần Ngu, phát hiện vẻ mặt cô nhóc vừa lúống cuống vừa ngượng ngùng, anhim lặng trong chốc lát rồi đưa khăn tay cho Trần Ngu “Bàn chân em bị thương rồi, em lau cho sạch mộtchút rồi anh bôi thuốc cho em.”

Lúc này Trần Ngu mới thở phào, nhận khăn mặt rồi lau chân của mình.

“Suýt ...” không cần thận đưng vào vết thương trong lòng bàn chân, Trần Ngu hít vào một hơi.

Lâu Minh cau mày lại, đưa tay túm lấy bàn chân của Trần Ngu rồi để trong lòng bàn tay cẩn thận nhìn. Vết thương dài khoảng ba cm, mặc dù không chảy máu nhiều nhưng trong miệng vết thương toàn là đất cát.

Lâu Minh mở hộp thuốc y tế, lấy cồn sát trùng nói “Để anh lau vết thương cho em, ráng chịu đau chút.”

“không cần phiền phức như vậy đâu. Hai ngày nữa là nó tự khỏi ý mà. Trước đây khi em leo núi cũng bị vậy, em toàn để nó tự khỏi thôi.” Trần Ngu không để ý nói.

Hơi thở ôn hòa trên người Lâu Minh trở nên lạnh lẽo, anh trầm mặc nhìn Trần Ngu.

Chẳng biết tại sao, Trần Ngu cảm thấy chột dạ “À ... Sát trùng thì vết thương sẽ nhanh khỏi hơn phải không, ha ha ha ... Vậy anh làm đi, làm đi.”

Hơi thở trên người Lâu Minh mới dịu xuống, cầm miếng bông bắt đầu sát trùng cho Trần Ngu. Chỉ là khi miếng bông đưng cồn chạm vào vết thương làm Trần Ngu vô thức co chân lại, trong lòng âm thầm oán trách: Làm sao mà sát trùng vết thương còn đau hơn cả lúc bị thương vậy trời.

“Tiểu thư Trần Ngu, cô ăn một chút gì nhé.” không biết chuẩn bị từ lúc nào. Điền Phi bung một khay đồ ăn vặt bày trên bàn trà trước mặt Trần Ngu.

Trần Ngu vui mừng không thôi, cuối cùng cũng có thức ăn ngon an ủi đau đớn.

“Cám ơn anh.” Trần Ngu cười cám ơn.

“cô đừng khách sáo.” Nhận được ánh mắt khen ngợi của Tam thiếu, Điền Phi lui xuống.

Reng ... reng ... reng ...

Chuông điện thoại di động từ trong túi vải truyền đến, lúc này khi đánh nhau, Trần Ngu đã bỏ vào đó.

cô lấy điện thoại ra nhìn, phát hiện là điện thoại của Đồng Uy thì nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Tôi đến rồi, Đồng Triều vẫn an toàn chứ?” không đợi Trần Ngu nói chuyện, Đồng Uy đã vội vội vàng vàng hỏi trước.

“Cậu ta không sao hết, còn tôi thì sắp ngỏm rồi đây.” Nghĩ đến việc mình bị tổn thất bao nhiêu là bùa chú, Trần Ngu đau lòng muốn chết rồi.

Động tác sát trùng vết thương của Lâu Minh cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Trần Ngu, sau khi xác định cônhóc chỉ thuận tiện phản nản mà thôi, thì mới cúi đầu tiếp tục lau rửa vết thương.

“không có việc gì thì tốt quá.” Nghe thấy cháu trai không bị sao hết, Đồng Uy thở phào một hơi.

Tại người này có phải là nghe có lựa chọn hay không, ông ta chỉ nghe thấy câu đầu thôi hả?

nói chuyện xong, Trần Ngu cúp điện thoại, nhìn Lâu Minh đang băng bó vết thương cho mình mà ngoan ngoãn hỏi “anh Ba, em muốn đi ra ngoài một chút?”

“Em ra ngoài làm gì?” Về mặt Lâu Minh rất là không đồng ý.

“Chú của Đồng Triều ...” Lúc này Trần Ngu mới phát hiện không thấy Đồng Triều trong phòng, cô kinh ngạc nhìn xung quanh “Đồng Triều đâu rồi?”

Lâu Minh suy tư một lúc, rất nhanh đoán được ai là Đồng Triều “Đồng Triều là hồn ma lúc ban ngày?”

“Vâng.” Trần Ngu đáp “Tên kia chắc là bị chặn lại bên ngoài nhà rồi. Em muốn dẫn cậu ta đi gặp chú cậu ta để còn đòi tiền nữa đó. Tốn của em quá trời bùa luôn rồi, vậy mà chỉ lấy của ông ấy có hai trăm vạn, kì này em lỗ lớn rồi.”

Trần Ngu càng nói càng đau lòng, về mặt đau đớn như không muốn sống nữa.

“Vậy nên tối nay vật kia là do cậu ta dẫn đến?” Mặc dù Lâu Minh không nhìn thấy luồng khí đen nhưng anh vẫn có thể đoán được.

“Vâng ạ, nếu em biết cậu là mang đến phiền toái lớn như vậy, em nhất định là không đem cậu ta về nhà.” Trần Ngu càng nghĩ càng ảo não. Nhưng mà dù gì có hai trăm vạn cũng đền bù tổn thất đôi chút, Trần Ngu nghĩ rồi định nhảy xuống ghế xô pha.

“Em đừng nhúc nhích.” Lâu Minh đè Trần Ngu lại, quay đầu nói với Điền Phi “Cậu ra ngoài dẫn ông ta vào.”

“anh Ba, anh để em ra ngoài đi.” Trần Ngu ngăn cản “Chú Hai của Đồng Triều cũng là Thiên Sư, linh khí trong nhà anh dày đặc như vậy, coi chừng bị ông ấy để ý.”

“Trừ em ra thì ai dám để ý đến nơi này.” Lâu Minh thần nhiên nói.

“Sao có thể giống nhau được, em chỉ muốn xin ké chút linh khí thôi, sẽ không làm tổn thương đến anh. Còn người khác chưa chắc như vậy đâu.” Trần Ngu thật thà nói.

Nghe Trần Ngu nói, vẻ mặt Lâu Minh lúc này còn bình thản chợt lộ ra ý cười, anh đưa tay xoa xoa đầu Trần Ngu, cười nói “Em yên tâm, anh chỉ đưa ông ta đến cửa sân, không cho ông ấy vào trong nhà.”

“anh Ba, anh chưa có rửa tay đâu đó.” Trần Ngu ghét bỏ, trốn tránh về phía sau.

Lâu Minh cứng đờ, rồi lại xoa nhẹ hai cái nữa “Dù sao cũng là chân của em.”

Điền Phi biết vậy là Trần Ngu đồng ý nên định đi ra ngoài đón người, khi cậu ta ra đến cửa thì nghe Trần Ngu gọi lại, sau đó nghe tiếng cô hét to “Trợ lý Điền Phi, tiền của tôi, đừng quên tiền của tôi đó. Hai trăm vạn, anh nhất định phải yêu cầu ông ta chuyển cho tôi, không thì hôm nay tôi lỗ nặng rồi.”

“Tiểu thư Trần Ngu yên tâm, tôi cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.” Điền Phi nhìn Trần Ngu chào theo nghi thức quân đội, rồi mới quay người đi.

Trong chốc lát, Điền Phi dẫn một chiếc xe hơi màu đen chạy chậm đến. Khi xe dừng trước cổng tòa nhà, từ xa Đồng Uy đã nhìn thấy Đồng Triều đang đứng cách đó không xa, không ngừng nhìn vào trong sân nhà. Ông lập tức vui mừng chạy đến, nằng “Thằng nhóc thú, mấy ngày này cháu chạy đi đâu vậy?”

“Chú Hai?” Đồng Triều cuối cùng cũng nhìn thấy chú Hai nhà mình, kích động kêu lên, tiến lên muốn ôm chú Hai một cái nhưng lại bước xuyên qua người ông luôn.

“Cháu có ngốc không vậy?” Chú Hai nhà họ Đồng ghét bỏ nói, đã hơn hai tuần rồi mà không ý thức được mình là hồn ma sao.

Điền Phi thấy Đồng Uy nhìn không khí trước mặt mà nói chuyện, tuy cậu ta không nhìn thấy nhưng cũng không cản trở cậu ta nhận thấy là Đồng Uy đã tìm được cháu trai, thế là cậu ta bắt đầu giúp Trần Ngu đòi tiền “Đồng tiên sinh.”

“Trợ lý Điền.” Đồng Uy khách khí nhìn Điền Phi.

“Vậy là ngài đã tìm được ... hồn, như vậy có thể kết toán đơn hàng rồi không.” Điền Phi sống nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên trực tiếp mở miệng đòi tiền người khác như vậy, hơn nữa còn là số tiền lớn như thế, không thể không nói, cảm giác này con mẹ nó quá sướng.

Nghe thấy tính tiền, Đồng Triều lập tức nhớ đến Trần Ngu, vậy là cậu ta lên tiếng “Chú Hai, chú hỏi thăm xem Trần Ngu sao rồi, chính là Thiên Sư đã gọi điện cho chú á, lúc này vì bảo vệ con, hình như cô ấy bị thương rồi.”

Đồng Triều muốn tự mình vào coi nhưng không biết vì sao, cậu ta không vào trong ngôi nhà này được, vì vậy, này giờ cậu ta cứ đứng ở trước cổng chờ.

Đồng Uy nghe xong, liền nhìn Điền Phi hỏi “Trần Thiên Sư không sao chứ?”

Điền Phi ngẩn ra một lúc mới nhận ra đối phương đang nói đến Trần Ngu, nhưng mà cái tên Trần Thiên Sư này không biết vì sao cậu ta nghe thấy không thích hợp với tiểu thư Trần Ngu lắm.

“Trần Thiên Sư không sao, chỉ hơi mệt một chút, cho nên nhờ tôi ra ngoài này tính toán cùng ngài.” Điền Phi cười trả lời.

“Được, tôi chuyển khoản hai trăm vạn cho Trần Thiên Sư ngay đây.” Chú Hai nhà họ Đồng nhiều tiền lắm của, không thèm để ý chút tiền lẻ này.

Điền Phi chợt nhớ đến hình ảnh Trần Ngu kêu khóc thảm thiết nói mình lỗ nặng rồi, ánh mắt chợt sáng lên, cậu ta cười nói “Đồng tiên sinh, tối nay, vật kia nguy hiểm ngoài dự đoán, vì bảo vệ quý công tử nhà ngài, Trần Thiên Sư nhà chúng tôi đã sử dụng không ít bùa pháp, còn bị thương trên người nữa.”

Đồng Uy sững người, không biết phải phản ứng như thế nào.

“Chú Hai, chú chuyển nhiều hơn một trăm vạn đi. cô nhóc kia vì bảo vệ con, đúng là đã chịu khổ không ít.” Vừa rồi, là người duy nhất chứng kiến màn đầu ác liệt đó, lúc này Đồng Triều vẫn còn sợ hãi.

Đồng Uy nghe cháu trai nói thế thì hiểu được, ông gật nhẹ đầu, thực ra, khi biết được ác ma cắn nuốt sinh hồn đã bay đến đây, Đồng Uy cảm thấy có lẽ khi mình đến sẽ không còn gặp được cháu trai nữa. Kết quả khi đến đây thấy cháu mình chẳng những không sao, mà còn khỏe mạnh, nhìn hồn phách một chút xúu tổn hại cũng không có, chỉ như vừa mới thoát ra khỏi cơ thể mà thôi. thật là vui mừng ngoài sức tưởng tượng mà.

Vừa rồi ông sững người không phải vì tiền, mà chỉ kinh ngạc vì thấy một vị đồng nghiệp có tu vi cao siêu như thế, thế mà lại nói thẳng ... khụ ... tiền.

“Đúng là nhờ sự bảo vệ của Trần Thiên Sư, vậy tôi sẽ chuyển khoản nhiều hơn một trăm vạn đi.” Đồng Uy nói, lấy điện thoại di động ra chuyển vào số tài khoản mà Trần Ngự sớm nhắn cho ông số tiền ba trăm vạn.

Diễn Phi không ngờ mình chỉ mới nói có một câu mà đã có thêm một trăm vạn thu nhập cho Trần Ngự, trong lòng thì sợ chết khiếp, vẻ ngoài thì vẫn lạnh lùng.

Mà lúc này, Trần Ngự đang ngồi trong phòng ăn đồ ăn vặt bổ sung thể lực, nghe tiếng điện thoại di động nhắc có tin nhắn, liền nhanh chóng cầm lên xem.

“Hai trăm vạn, một trăm vạn, tất cả là ba trăm vạn.” Trần Ngự không thể tin “Ông ấy chuyển cho em nhiều hơn một trăm vạn luôn này.”

“Vui thế sao?” Lâu Minh chế nhạo.

“Vâng! Thực ra, em muốn tặng giá với ông ấy, nhưng trước đó đã thỏa thuận rồi, bây giờ em lại đổi ý tặng giá thì không tốt lắm. Nhưng mà ông ấy lại tự nguyện tặng giá cho em, em thật là cao hứng, ha ha ha ...” Trần Ngự cầm điện thoại, cười ngây ngốc.

Quả nhiên là cái đồ mê tiền.

Thấy cháu trai không có việc gì, chú Hai nhà họ Đồng đang định cùng Diễn Phi cáo từ, thì chợt nghe một giọng nói truyền đến từ mấy bộ đàm Diễn Phi mang bên người (*trong truyện tác giả viết là camera, mình thấy không hợp lý lắm nên tự ý sửa lại*) “anh Diễn, đã nhận được tiền rồi.”

“Tôi biết rồi.” Diễn Phi trả lời, ngẩng đầu liền đối mặt với vẻ mặt phức tạp của chú Hai nhà họ Đồng, thì cười ha ha nói “Đồng tiên sinh, ngài có thể cùng cháu trai đi được rồi.”

Có ý gì đây? Vậy là, nếu ông không chuyển tiền hoặc ngân hàng gặp trục trặc thì ông không thể rời khỏi đây phải không? một Thiên Sư “bình dân và sặc mùi tiền” như thế, sống bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên chú Hai nhà họ Đồng mới gặp được.

Diễn Phi giả bộ không hiểu nét mặt của đối phương, vừa cười vừa làm động tác mời.

Chú Hai nhà họ Đồng lại được mở mắt một lần nữa, lần đầu tiên từ khi ông ta làm Thiên Sư bị người khác dùng thái độ như vậy “đuổi đi”. Đến cả cửa sân cũng không cho ông ta bước vào, không, ngay cả cửa sân cũng chẳng mở nữa là, có chút uất ức không hiểu được, chú Hai quay người lên xe. Đồng Triều do dự nhìn ngôi nhà phía sau lưng, vẻ mặt hơi lo lắng rồi đi theo chú Hai lên xe.

Còn trong nhà, bỗng nhiên có thêm một trăm vạn, Trần Ngự vui vẻ cười to.

Tác giả có lời muốn nói:

Trong khu nhà kí túc xá, nhóm trợ lý bàn luận sự việc vừa rồi.

Trình Bàng: A ... cô nhóc kia dám tự xưng là Tây Thi, đúng là đồ tự kỷ.

Trợ lý A: Chắc là trong giới Thiên Sư có rất ít nữ.

Trợ lý B: Các cậu có thấy lúc nãy không, Tam thiếu có phải đã bế Tây Thi theo kiểu công chúa không?

Trình Bàng: cô nhóc đó giống Tây Thi chỗ nào chứ.

Diễn Phi giao ban xong trở về, ngây ngô nói: Ông đây cũng là một nhân vật có lời nói đáng giá ngàn vàng đó ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bùa huyền sát

* *Huyền sát: sát khí màu đỏ*

Lâu Minh chờ Trần Ngự ăn no xong mới bắt đầu hỏi cô về sự việc vừa rồi.

“Lúc nãy ở công viên nhỏ, em đã chiến đấu với cái gì vậy?” anh biết rõ là có cái gì đó đã tấn công Trần Ngự nhưng lại chẳng nhìn thấy gì, cảm giác này thực sự là ‘hồng бет’.

“Chắc là một con ác ma đó.” Trần Ngự cũng không chắc chắn lắm.

“Chắc là?” Lâu Minh khó hiểu nhìn Trần Ngu.

“Em cũng không biết chắc nữa.” Trần Ngu giải thích “Từ khi tám tuổi em đã theo ông nội đi bắt ma, đã thấy vô số hồn ma, kể cả cương thi em cũng đã gặp hai lần rồi, nhưng cái vật em gặp tối nay đúng là lần đầu tiên mới thấy. Nhìn thì giống ác ma nhưng lại có chút gì đó không giống”

“Có chút không giống? Chỗ nào không giống?” Lâu Minh hỏi

“Chúng ta gọi là ác ma chính là chỉ hồn phách của con người sau khi chết nhưng bởi vì oán niệm và ác khí trong người, không muốn đầu thai, cuối cùng lưu lại thế giới con người gọi là ác ma. Bọn chúng thường có từ thời xa xưa, oán khí có thể nhiều hoặc ít nhưng đã hấp thu các loại hơi thở (khí tức) đặc biệt như là ác khí hoặc sát khí mà ngày càng lớn mạnh hơn. Nhưng bọn chúng có một đặc điểm chung không bao giờ thay đổi, đó chính là ma khí trên người, như chúng ta thường nói là tử khí hoặc khí âm” Trần Ngu giải thích “Nhưng con ác ma hôm nay vô cùng đặc biệt, trên người nó cũng có ác khí dày đặc, cũng là ở trạng thái hồn phách, nhưng kỳ quái ở chỗ là trên người nó còn mang theo sinh khí. Cái gọi là sinh khí...”

“anh biết, chỉ có người sống mới có sinh khí.” Lâu Minh có thể hiểu điều này.

“Đúng thế, sau khi chết, hồn ma không thể nào có sinh khí được, nhưng con ác ma tối nay, trên người nó không chỉ có sinh khí mà sinh khí này còn vô cùng dày đặc, gần giống như một người bình thường” Trần Ngu tiếp tục nói “Sinh khí là tiêu chí quan trọng để một Thiên Sư có thể phán đoán một người sống hay chết, gần giống như một bác sĩ dùng nhịp tim để phán đoán một người chết hay chưa.”

“Nên người này trong mắt em, hẳn không phải hồn ma, cũng không phải con người, cũng không phải cương thi.” Trần Ngu hoang mang “Là loại mà em chưa từng gặp bao giờ, hơn nữa còn hết sức hung bạo.”

Lâu Minh nghĩ đến thời điểm đánh nhau đó, Trần Ngu vô cùng trật tự, nhìn không được lo lắng hỏi “Vậy sau này em có gặp nguy hiểm gì nữa không?”

“Chắc là không đâu.” Trần Ngu lác quan nói “Hình như mục tiêu của hắn là Đồng Triều, không có liên quan gì đến em”

“Vậy sau này em đừng có giao tiếp với cậu ta nữa.” Lâu Minh suy tư một lúc rồi nói.

“Tất nhiên rồi, em vì kiếm của cậu ta có hai mươi vạn mà suýt nữa thì mất hết của cải (táng gia bại sản), một túi bùa của em mà chỉ còn lại có hai tấm, anh có biết trị giá bao nhiêu tiền không?” Trần Ngu nhớ đến việc này, trái tim lại bắt đầu đau đớn “Nếu cậu ta lại tới tìm em, em sẽ tính hết tổn thất lần này lên đầu cậu ta.”

Lâu Minh dờ khóc dờ cười, nghĩ nghĩ một chút lại hỏi “Em vừa nói là em đã gặp qua cương thi rồi?”

“Đúng thế, em nhớ em nói với anh rồi mà, lúc ở trường học í” Trần Ngu nhắc.

Có tin tôi thu anh không!

Tình cảnh lúc hai người mới gặp nhau, Lâu Minh vẫn nhớ như in hình ảnh này. anh cười khẽ “anh còn cho là lúc đó em chỉ dọa anh thôi chứ.”

Bộ dáng của cô nhóc lúc đó mặc dù dữ dằn nhưng mà nhìn qua là biết đang cố ý dọa anh. rõ ràng là vẽ bùa mà tổn hết linh lực nhưng mà còn lên mặt giả bộ rất nhẹ nhàng.

“anh cũng nhìn ra?” Trần Ngu hơi ngượng ngùng thừa nhận “Đúng là lúc đó em cố ý dọa anh. Lúc ở lễ khai giảng em thấy anh thả sát khí ra, nói thật, lúc đó mà đánh nhau thật thì chắc em phải tìm ông em đến, em đánh không lại anh.”

“Ông em ... giờ đang ở đâu?” Lâu Minh cứng người lại, vờ lơ đãng hỏi.

“Chắc là ông vẫn ở thôn Đại Mộc chứ đâu, chờ đến khi em nghỉ đông về thăm ông, em sẽ hỏi ông về chuyện của anh, xem có biện pháp nào tiêu trừ sát khí trên người anh không.” Trần Ngu nói.

Về mặt Lâu Minh phức tạp nhìn Trần Ngu, anh không nói với cô, ông của cô đã rời khỏi thôn Đại Mộc từ sớm rồi, nhưng tấm lòng của cô nhóc vẫn làm anh cảm thấy ảm áp.

“Trước kia, em cảm thấy ông là một lão già không đáng tin chút nào, nhưng sau khi rời xa ông, em mới chợt nhận ra, thật ra ông ấy rất lợi hại.” Trần Ngu nói “Trước đây ông ấy nói với em, khi còn trẻ ông đã lăn lộn trên giang hồ là một nhân vật lợi hại đến mức nào, kiến thức rộng rãi đến nhường nào. Em còn cho là ông ấy đang khoác lác, bây giờ xem ra có khi là ông ấy nói thật. Cho nên không chừng ông em cũng đã gặp tình huống giống như anh rồi, dù sao ông ấy đã thu rất nhiều cương thi nhà.”

“Tình trạng của anh và thu cương thi thì có quan hệ gì?” Lâu Minh nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì hơi thở của anh rất giống với cương thi.” Trần Ngu nói “Lúc em ở bên ngoài biệt thự Hàn Sơn, khi bỗng nhiên cảm nhận được sát khí của anh em còn tưởng là mình gặp một con cương thi nữa đó.”

Đây là lần đầu tiên Lâu Minh nghe được lời đánh giá về mình như vậy, tâm tình có chút vi diệu: thì ra hơi thở của mình rất giống với cương thi à? Chẳng trách sẽ làm hại người khác.

“Bùa chú của em a, lúc đầu em có đầy một túi bùa luôn.” Trần Ngu thấy Lâu Minh không nói chuyện, thối tay vãi qua kiểm tra mình còn thừa bao nhiêu

tài sản. Mặc dù cô vẫn biết rõ chỉ còn hai lá bùa, nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy thực sự chỉ còn hai lá bùa, vẫn không nhận được mà đau lòng.

Lâu Minh lấy lại tinh thần, nhìn dáng vẻ của Trần Ngự, chợt nhớ đến hai lá bùa anh đã tìm thấy dưới bàn trà, liền hỏi “Vì sao em lại đặt hai lá bùa dưới bàn trà?”

Trần Ngự đang bị thương chợt cứng người lại, sau đó đột ngột đứng lên nói “À..., Hình như là hơn mười giờ rồi, em phải về ngủ đây, anh Ba, ngủ ngon nha.” nói xong thì khập khểnh bước ra cửa.

Nhóc con lừa đảo! Lâu Minh cũng không ngăn Trần Ngự, dặn dò Điền Phi đang trực bên ngoài “Điền Phi, đưa Trần Thiên Sư về.”

“Ờ!”

“Sau đó cho người kiểm tra lại phòng ở một chút, xem Trần Thiên Sư của chúng ta có đặt mấy cái bùa chú gì đó ở chỗ khác hay không.” Lâu Minh nói xong làm bộ đứng lên chuẩn bị lên lầu.

Trần Ngự đã bước đến cửa chợt đứng hình, chỉ dùng một giây đã nhảy trở lại bên người Lâu Minh, hai tay ôm lấy tay Lâu Minh, vẻ mặt cầu xin nói “anh Ba, em sai rồi. Em không nên vụng trộm lợi dụng sát khí của anh để nghiên cứu bùa trừ ma mới. Em không nên vì muốn độc chiếm tiền trừ ma mà giấu diếm anh.”

Lâu Minh nhú mồm lại, nhìn bàn chân cô nhóc mới được băng bó kỹ, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

“anh ... anh đừng giận em được không? Cùng lắm thì sau này tiền trừ ma em chia cho anh ba phần?” Trần Ngự thấy Lâu Minh vẫn cau mày, cuối cùng cắn răng, nhịn đau nói “Đêm nay có thể đuổi con ác ma kia, hai lá bùa huyền sát có tác dụng rất lớn, em chuyển cho anh chín mươi vạn, chuyển liền bây giờ nha.”

Trần Ngự nói xong liền lấy điện thoại di động ra, định chuyển tiền cho Lâu Minh “anh Ba, số tài khoản của anh là bao nhiêu?”

Lâu Minh không nói lên lời nhìn Trần Ngự, duỗi tay ra xách cô nhóc lên, đặt lên ghế sofa “Chân em đang bị thương đừng có đứng lâu, khi đi cũng đừng có mạnh bạo quá.”

“Ày ...” Trần Ngự ngơ ngác.

“Em vừa nói là em lợi dụng sát khí của anh để nghiên cứu bùa trừ ma mới?” Lâu Minh lại ngồi xuống “Cụ thể là gì?”

“không phải là em đã nói với anh em đã gặp được hai cương thi sao?” Trần Ngự nhỏ giọng nói.

“Em còn nói là hơi thở của anh và cương thi rất giống nhau.” Chuyện này vừa mới nói xong, Lâu Minh còn nhớ kỹ.

“Thực ra, trước đây mỗi lần bắt được cương thi xong, ông lão ... cũng chính là ông nội em, sẽ không đánh chết ngay, mà trời chúng lại nuôi.”

“Nuôi?” Đối với phẩm vị (thường thức) của ông Ngô, không hiểu sao Lâu Minh có chút khó chịu.

“Đây là ông nội em muốn lợi dụng sát khí trên người cương thi để chế tạo ra bùa huyền sát.” Trần Ngự giải thích “Mặc dù cương thi và ác ma đều là sau khi người chết biến thành, trên thân thể cũng tụ lại âm khí và sát khí nhưng ở cương thi thì những khí này có nhiều hơn ở ác ma. Nhìn dưới góc độ chuỗi sinh vật mà nói, cương thi là mắt xích cao cấp nhất trong thế giới vong linh.”

“Ý của em là, cương thi có thể đánh chết ác ma?” Lâu Minh có thể hiểu nhưng vẫn chưa rõ ràng “Nhưng mà trước đây em cũng nói là, sát khí trên người anh sẽ làm tăng sức mạnh của ác ma lên mà.”

“Nhưng mà cũng phải tùy theo cường độ nữa, năng lượng to lớn đến một mức độ nhất định thì ác ma cũng không dám hấp thụ nữa.” Trần Ngự nói “Em nói cho anh nghe, nếu anh còi nút ngọc ra, chạy bên ngoài một vòng, đừng nói người ta không dám đến gần anh mà ngay cả ma cũng chẳng dám nữa là. Đối với hồn ma mà nói thì anh như một nhà máy điện nguyên tử của con người. Hàng ngày chúng ta sử dụng điện, lượng điện đó là do nhà máy điện nguyên tử sản xuất ra nhưng chỉ với một phần vô cùng nhỏ bé. Mỗi người dùng một chút, thì đó là ích lợi đối với nhân dân, nhưng nếu đưa cho anh một mức điện áp vô cùng lớn, anh có dám dùng không?”

Trần Ngự giải thích đơn giản dễ hiểu, Lâu Minh đã hiểu rõ “nói cách khác, nếu vừa rồi anh ra ngoài, cái con giống ác ma kia sẽ sợ anh?”

“Đúng đó.” Trần Ngự đặc ý nói “anh cũng nhìn thấy mà, hai lá bùa huyền sát của em dán lên người nó là nó chạy mất dép, còn không phải là do sợ sát khí trên người anh sao.”

“Vậy sao lúc này em không nói anh ra giúp em?” Nếu Lâu Minh biết mình ra ngoài sẽ làm ác ma sợ thianh đã chạy ra rồi.

“không được nha, ở đây là trong thành phố, có rất nhiều người bình thường.” Trần Ngự không chút nghĩ ngợi trả lời.

Lâu Minh sững người lại, rồi cười khổ, suýt nữa quên mất, mình là kẻ mà cả người và ma đều không thể lại gần.

“anh Ba ...” Giọng nói Trần Ngự bỗng nhiên trở nên nín nọt.

“Sao thế?” Lâu Minh hỏi.

“anh xem ... Chuyện bùa huyền sát em đã nói rõ với anh rồi, dù sao nó cũng chỉ hấp thu sát khí thừa trên người anh thôi, sau đó qua biến đổi của bùa chú thì có thể dùng để đấu lại với ác ma, nó cũng không gây ảnh hưởng gì xấu với anh. anh có thể ... có thể cho em tiếp tục vẽ bùa huyền sát rồi để ở nhà anh không?” Trần Ngự lấy tay nắn vạt áo của Lâu Minh, đôi mắt to chớp chớp tỏa sáng lấp lánh.

“Em muốn học ông nội em, coi anh giống như cương thi mà nuôi?” Lâu Minh nhủ mày.

“Sao thế chứ ... anh cũng không phải là cương thi ... anh là anh Ba của em nha ...” Trần Ngự mặt dày xán đến.

Tâm trạng Lâu Minh tốt hẳn lên, anh cố ý đùa cô nhóc mê tiền này “Em nói em sẽ chia cho anh ba phần tiền trừ ma?”

“Nếu em sử dụng bùa huyền sát, em sẽ chia cho anh ba phần.” Trần Ngự nhin đầu nói.

nói cách khác, nếu không sử dụng thì không chia, tính toán thật rõ ràng.

Thực ra, dù Trần Ngự không chia tiền cho anh, Lâu Minh cũng không ngăn cản cô nhóc này chế tạo bùa huyền sát, trừ ma nguy hiểm như vậy, nếu có thêm biện pháp bảo vệ cô thì quá tốt. Với lại, sát khí của anh, chắc cũng chỉ có thể có tác dụng như thế mà thôi.

“Sau này, để bùa ở đây không cần giấu diếm như thế.” Lâu Minh nói.

Mắt Trần Ngự sáng lên, vui mừng nói “anh đồng ý rồi hả? Tốt quá, anh yên tâm, sau này em sẽ cố gắng kiếm tiền, anh đi theo em sẽ thành tỉ phú (nguyên tắc: đại thổ hào) cho coi.”

“Vây nhờ cả vào em”

“Vây anh Ba, em có thể để bùa ở phòng ngủ của anh không, lúc anh đang ngủ sẽ là lúc bùa chú hấp thu sát khí, tốt nhất là em sẽ để trên giường, cách anh gần nhất. Còn ở phòng sách nữa, em thấy bình thường anh ở phòng sách rất lâu, em cũng để ở đó mấy lá, được không anh?” Khi Trần Ngự để hai lá bùa dưới bàn trà, cô đã cân nhắc đến những khả năng này, nhưng lúc đó cô không dám tự tiện như thế. Chẳng qua, bây giờ hai người đã có quan hệ hợp tác (ba phần thu nhập cho anh Ba), anh Ba chắc là không từ chối đâu nhỉ.

“Vây có muốn dán mấy lá lên người anh không?” Lâu Minh dờ khóc dờ cười.

“Tốt quá, để trên người anh Ba thì bùa huyền sát sẽ có sát khí mạnh nhất, em sẽ để dành làm con át chủ bài (lá bùa sử dụng cuối).” Trần Ngự càng nói càng phấn khích “Bây giờ em sẽ về vẽ mấy cái, ngày mai em đưa tới.”

thật là được đăng chân lân đăng đầu (một tác lại tiến thêm một thước)! Lâu Minh bất đắc dĩ lắc đầu.

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất: không ngờ Tam thiếu nhà chúng ta chẳng những có thể thiết kế vũ khí cho con người, mà ngay cả giới Vong Linh cũng có thể HOLD luôn.

Nhóm trợ lý: Tam thiếu thật quá đỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hoạt tử nhân (xác chết sống lại)

* Hoạt tử nhân: **thây ma** hoặc **xác sống**, là xác chết được hồi sinh bằng những phương pháp bí ẩn, ví dụ như bằng ma thuật.

Sáng hôm sau, khi Trần Ngự khắp khiêng bước xuống lầu đã dọa sợ ba người nhà họ Trần.

Mẹ Trần lo lắng hỏi “Thi Thi, chân con làm sao thế?”

“Con không sao, không có gì đâu ạ.” Trần Ngự mang dép nên không nhảy lò cò được đành vịn cầu thang chậm chậm bước xuống “Đêm hôm qua, con tỉnh dậy đi vệ sinh, không cẩn thận làm ướt cái ly, sau đó lại giẫm lên.”

Vì để lời nói dối giống thật, Trần Ngự đã ném bể cái ly trong phòng luôn rồi.

“Cái gì? Con bị giẫm lên mảnh thủy tinh hả? Nhanh đến cho mẹ xem nào, ai da, con đừng đi nhanh thế, Trần Dương, mau ôm em gái con xuống.” Mẹ Trần hốt hoảng, giọng nói cũng cao hơn quãng tám luôn.

“không cần đâu ạ, không cần đâu ạ...” Khi Trần Ngu liên tiếp từ chối, anh trai Trần Dương đã bước đến, nhanh tay ôm người từ trên cầu thang xuống đặt ở ghế sofa.

Trần Ngu yên lặng nhìn cầu thang, chỉ còn có ba bậc mà, thực sự là không cần đâu, thật mà!

“Nhanh để mẹ xem chút nào, có nghiêm trọng lắm không con.” Mẹ Trần ngồi xổm xuống muốn nhìn chân con gái.

“không nặng lắm mẹ, con đã băng cẩn thận rồi.” Trần Ngu vội vàng lấy chân khỏi dép, để lên ghế sofa cho ba người nhà họ Trần nhìn.

Mẹ Trần thấy chân con gái đã được băng cẩn thận, yên tâm hơn nhưng trong lòng lại ngập đầy chua xót, xoạch một cái, nước mắt liền rơi xuống.

Trần Dương nhướng mày, không tiếng động lui về phía sau.

Trần Ngu thấy mẹ bỗng nhiên rơi nước mắt, lập tức luống cuống tay chân, vội vàng an ủi bà “Mẹ, mẹ, con không sao mà, thực sự là con không đau lắm đâu, chỉ bị trầy chút xíu à, không chảy máu nữa mà, hai ngày nữa là khỏi thôi, mẹ đừng khóc mà.”

“Con gái đáng thương của mẹ.” Mẹ Trần thương tâm nói “Có phải trước đây khi bị thương con cũng toàn phải xử lý một mình không? Thi Thi, con phải nhớ kĩ, bây giờ con đã về nhà. Con có ba, có mẹ, còn có anh trai thương con. Sau này con bị thương thì phải nhớ nói cho mọi người biết, nghe không? không được một mình trốn đi yên lặng tự xử lý nữa nha, con như vậy mẹ đau lòng lắm.”

Lúc nào thì con trốn đi yên lặng một mình xử lý vết thương chứ? Sao con lại nghe có chút vị chua ở đây, tại sao???

Trần Ngu cầu cứu nhìn về anh trai nhà mình, lúc này mới phát hiện anh trai đã sớm đứng cách xa ba mét rồi còn đâu.

Trần Ngu lại quay đầu nhìn về phía ba nhà mình, lại phát hiện thị trưởng Trần đang cầm một tờ báo che kín mặt mình, lâu lâu lại lén lút nhìn về phía này.

rõ ràng vừa nãy còn đứng ở xung quanh mình mà, sao chỉ chớp mắt đã núp ở xa hết tron vậy trời.

Quả thật là cầu người không bằng cầu chính mình, Trần Ngu chỉ có thể dùng giọng nói đáng thương cắt ngang mẹ Trần đang rơi vào trạng thái bi thương không cách nào kiềm chế được, đánh lạc hướng sự chú ý của bà “Mẹ, con đói.”

“Đói bụng? Mau mau đi ăn sáng thôi. Bị thương thì phải tắm rửa nhiều vào, để trưa nay mẹ nói dì Thẩm hầm canh gà cho con.” Mẹ Trần nghe thấy con gái đói bụng, lập tức không còn tự trách nữa, bước nhanh xuống phòng bếp “Để mẹ đi nói với dì Thẩm.”

Khi mẹ Trần vừa đi, cả ba người còn lại trong phòng khách đồng loạt thở phào.

Thị trưởng Trần nhìn ánh mắt lên án của con gái, bình tĩnh gấp tờ báo lại, đứng dậy nói “Trần Dương, con bế em vào bàn ăn đi.” nói xong cũng vội vàng bước xuống phòng ăn.

không bắt được thị trưởng Trần, Trần Ngu đành chụp mũi hướng đến Trần Dương “Sao lúc nãy anh không giúp em?”

“Đâu phải anh làm mẹ khóc.” Trần Dương quăng mũi trở về.

Trần Ngu bị phản kích, không biết phải nói lại làm sao.

Thế là, dưới sự quan tâm vô cùng vô tận của mẹ Trần, trong sáu ngày nghỉ còn lại, Trần Ngu không bước chân ra ngoài nửa bước, mỗi ngày đều phải uống canh gà, đợi đến khi vết thương lên da non mẹ Trần mới đồng ý cho Trần Ngu về trường học, nếu không bà còn định xin phép Trần Ngu nghỉ học mấy ngày nữa.

Đối với việc này, mẹ Trần còn rất tự hào “Con xem, nghỉ ngơi thì vết thương mới mau lành được, mới mấy ngày mà đã lên da non rồi này.”

May mà mỗi ngày cô đều dùng linh khí để chữa lành cho nó, nếu không thì không biết đến ngày nào cô mới thoát được sự giám sát nghiêm ngặt của mẹ Trần, đây là tiếng lòng của Trần Ngu.

Vì bị mẹ Trần giữ ở trong nhà không có việc gì làm, thế là mỗi ngày Trần Ngu đều vẽ bùa. Mặc dù bùa huyền sát rất khó vẽ nhưng trong sáu ngày qua, Trần Ngu đã vẽ được ba mươi tám. Trong đêm cuối ở nhà, cô chạy đến tòa nhà họ Lâu, đem đến dán hết vào giường Lâu tam thiếu. Điều hòa không khí vừa mở, những lá bùa dán ở giường bắt đầu tung bay phấp phới, Lâu Minh nhìn mà kinh hãi.

Đối với việc này, Lâu Minh cảm thấy tâm trạng rất phức tạp, anh nặng nề nói “Sao bây giờ nằm trên giường này, anh có ảo giác mình đã bị biến thành cương thi.”

“anh Ba, anh đừng coi nó là bùa chú là được.” Trần Ngu tốt bụng đề nghị.

“Vậy phải coi nó là gì?” Lâu Minh tò mò.

“Tiền a, anh hãy tưởng tượng anh đang nằm trên một đồng tiền, tiếng những tờ tiền lạo xạo là được.” Trần Ngu miêu tả cảnh tượng này mà cũng cảm thấy rất phấn khích.

“...” Khóe miệng Lâu Minh giết giết.

“Phụt ...” Đứng một bên, Hà Thất thực sự không nhìn nổi nữa.

Lâu Minh lập tức trừng mắt qua, Hà Thất vội vàng nghiêm mặt lại, không dám có biểu hiện khác thường.

“Mấy lá bùa này nhất định phải dán từng tờ từng tờ như thế này mới có hiệu quả hả, không thể bỏ vào một cái hộp rồi để bên cạnh à?” Lâu Minh hỏi.

“Được chứ, nhưng anh không cảm thấy nhìn như thế này tâm trạng sẽ tốt hơn sao?” Trần Ngự đã tự động đem những lá bùa này đổi thành từng tờ từng tờ tiền quý giá.

Khóe miệng Lâu Minh lại co lại, anh không để ý đến Trần Ngự nữa, quay sang nói với Hà Thất “Cậu tìm một cái hộp bỏ mấy lá bùa này vào rồi để dưới giường đi.”

“rờ!” Hà Thất nín cười, quay người đi tìm chiếc hộp.

“thì ra là anh thích cảm giác được giấu tiền.” Trần Ngự chợt nhận ra.

Lâu Minh lười phải giải thích với cô, anh lấy tay che mặt, trầm tư suy nghĩ sao mình lại phải đến mức này. anh – Lâu tam thiếu – sống nhiều năm như vậy, chỉ có một thứ không thiếu, đó là tiền có được không? Chính phủ trả cho anh bản quyền thiết kế các loại vũ khí, bao nhiêu tiền, ở những ngân hàng nào anh lười phải đi nhìn sổ dư, chỉ thỉnh thoảng thấy trên TV nói nơi nào đó đang gặp thiên tai, bị nạn thì mới nhớ đến mà ủng hộ một ít.

==

Chuyên ngành học của Trần Ngự là tài chính kế toán, muốn hỏi tại sao Trần Ngự lại chọn chuyên ngành này ư? Rất đơn giản, tài chính kế toán nha, nghe một cái là biết quản lý tiền bạc rồi. Đương nhiên, sau đó cô cũng đã rõ ràng, tài chính kế toán quản lý tiền bạc gì đó cùng với bản thân cô không có quan hệ gì nhiều lắm, ít nhất là không phải loại quan hệ như cô đã tưởng tượng. *(Ý chị là chị làm Thiên Sư thì chẳng có dính dáng gì đến tài chính kế toán cả)*

một ngày, khi Trần Ngự đã tan học, đang cùng các bạn ô-m-sách đi về phòng ngủ, trên đường, các bạn đang nói chuyện về việc Trần Ngự lại trắng nữa rồi.

“Thi Thi, có phải là cậu vốn rất trắng không, nếu không sao trong thời gian ngắn mà lại trắng nhanh như vậy.” Mới một tuần không thấy, Trần Ngự lại trắng hơn nữa, mà tốc độ trắng ra thế này thì không loại mặt nạ thần kỳ nào có thể làm được.

Trần Ngự nhớ đến gương mặt trắng nõn của mẹ Trần, gật đầu “Có lẽ da tớ vốn là trắng đó.”

“Cái gì mà có lẽ, trắng chính là trắng, đen chính là đen.” Hàn Du cảm thấy kì lạ, hỏi.

“Khi còn bé, tớ vẫn ở Thanh Sơn đi học, đi phơi nắng suốt nên da đen thui, nhưng mà mẹ của tớ có làn da rất trắng đó.” Trần Ngự nói.

“thì ra là thế, thế thì không trách được rồi.” Ba người cùng ồ lên.

“Nhưng mà Thi Thi này, chờ đến khi cậu trắng lại, coi chừng cậu đúng là Tây Thi đó.” Trương Mộc Oản nói.

“Đến lúc đó phòng 518 của chúng ta nhất định sẽ trở thành phòng kí túc xá của các người đẹp nổi danh đại học Đé Đô cho coi.”

Bốn người cười ha ha, trong ánh nắng rực rỡ, hàng cây râm mát bên đường, sáng khoải hồn nhiên, tận hưởng tuổi xanh.

Trở về phòng ngủ, bốn người cầm điện thoại bắt đầu tìm kiếm các quán ăn nhỏ quanh trường. Bọn họ vừa mới đến trường thì đã bị đưa đi tập quân sự cả tháng, còn chưa kịp nếm mấy món ăn ngon bên ngoài trường học đâu.

Mỗi trường học đều có một dãy phố các loại hàng quán bán đồ ăn ngon, đây là một định luật không cần phải chứng minh.

“Ăn lẩu được không? Quán này được đánh giá cao đấy.”

“Món nướng quán này cũng được nè, hay là đi ăn quán này?”

“Quán này có tôm, chúng ta đi ăn tôm đi.”

Trần Ngự lật các trang trên diễn đàn mua sắm giới thiệu các quán ăn, cửa hàng, nói thật, có rất nhiều món ăn cô chưa từng được ăn nên không nói gì, yên lặng chờ ba người còn lại quyết định.

Tích tích.

Trần Ngự nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, phát hiện có người thêm bạn tốt trong phần mềm QQ, Trần Ngự tò mò mở ra, vừa nhìn thấy tên, trên trán lập tức xuất hiện ba vạch đen.

Ta là đại hào! (đại hào: số lớn)

Còn đại hào nữa chứ, ông lão chết tiết này có biết biệt danh ‘đại hào’ của ông thật xốn mắt không, không được, không thể nghĩ nữa, mình còn phải đi ăn cơm nữa.

Trần Ngự đưa tay nhấn mở, trên màn hình hiện lên khung chat, một tin nhắn lập tức xuất hiện.

Ta là đại hào: Nhóc con, có ngạc nhiên không?

Tôi muốn xây đường: Sao ông lại ở trên mạng?

Ta là đại hào: Khá lắm, từ tên của con, ông đã thấy được quyết tâm xây đường của con, cô lên, nhân dân thôn Đại Mộc đang trông chờ vào con.

Trần Ngự tròn trĩnh mắt: Con vẫn muốn hỏi ông đây! Ông nội, trừ ma kiếm tiền dễ như vậy, ông làm bao nhiêu năm rồi sao không đủ tiền xây đường cho thôn Đại Mộc.

Ta là đại hào: Lúc này con hỏi ông cái gì ấy nhỉ? A, vì sao ông ở trên mạng hả? Vì ông đang ở quán net.

Lại đánh trống lảng rồi, Trần Ngự tức chết đi được: Tại sao ông lại ở quán net?

Ta là đại hào: Mấy ngày trước ông cảm nhận được con đã dùng bữa phòng ngự cao cấp ông đưa cho con, biết con gặp nguy hiểm cho nên ông đặc biệt cố ý tìm quán net để lên mạng hỏi thăm con. Quả nhiên con không chết, vẫn khỏe mạnh, vậy là ông yên tâm rồi.

Quả nhiên mình không chết là cái quý gì?

Tôi muốn xây đường: Chuyện này từ tuần trước rồi, bây giờ ông mới nhớ mà hỏi con hả?

Ta là đại hào: Ông nội cũng đâu muốn như vậy đâu. Nhưng mà ông nội cao tuổi rồi, ở tuổi này học dùng máy tính tốn nhiều thời gian lắm chứ bộ, ông ở quán net tự học bây giờ mới biết chút chút đó.

Lừa ai vậy trời, hai mươi năm trước ông đã có tài khoản QQ rồi mà không biết dùng máy tính á? Còn tự học bây giờ, có mà chơi bây giờ thì có.

Ta là đại hào: Đúng rồi, hôm đó con gặp ác ma có đạo hạnh (công phu tu luyện) như thế nào mà phải dùng đến bữa phòng ngự cao cấp của ông. Con phải biết là bữa phòng ngự cao cấp rất khó vẽ đó, ông đã tốn rất nhiều linh khí mới vẽ được có ba tấm, con dùng tiết kiệm một chút, nghe không.

Trần Ngự thấy ông lão hỏi về con ác ma hôm đó, thế là nhân cơ hội hỏi luôn: Ông nội, có loại ác ma nào rõ ràng có ác khí và sát khí rất nặng nhưng trên thân lại có sinh khí của người thường không?

Ta là đại hào: Vậy là con gặp xác sống (hoạt tử nhân) rồi hả?

Trần Ngự sững sờ: Xác sống? Đó là cái gì?

Ta là đại hào: Ở giới Thiên Sư có một loại tà thuật có ý định làm người chết sống lại. Bọn họ cho rằng, chỉ cần người chết có sinh khí một lần nữa là có thể sống lại, cho nên họ đã phát minh ra loại tà thuật này. Trong khoảng thời gian nhất định, liên tục cắn nuốt mười sáu sinh hồn của người sống có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm, thì có thể tích lũy sinh khí, sống lại một lần nữa.

Trần Ngự không thể tin nổi: thật hay giả ạ?

Ta là đại hào: nói nhảm, đương nhiên là giả, nhiều năm như vậy ông dạy phí công cho con rồi à. Con đã từng gặp người chết nào có thể sống lại chưa?

Trần Ngự kìm chế cảm xúc muốn tức giận, tiếp tục hỏi: Vậy loại quái vật này con phải đối phó với nó như thế nào?

Ta là đại hào: Ha ha ... Con không đánh lại nó à.

Trần Ngự cắn răng, gõ mấy chữ: Ông còn muốn con xây đường nữa hay không?

Ta là đại hào: Được rồi, nể mặt nhân dân thôn Đại Mộc, chờ đến tối ông chỉnh sửa lại một chút rồi gửi phương pháp đánh xác sống đến email cho con.

Ông Ngô nhấn xong tin nhắn này liền logout.

Trần Ngự hận không thể chui vào đầu bên kia của điện thoại nắm râu ông lão, còn nói không rành máy vi tính, ngay cả gửi email cũng biết mà còn nói là không biết gì về máy tính.

Bên này, ông Ngô thoát tài khoản, quay đầu nhấn nút gọi phục vụ, kêu to “Chủ tiệm, pha cho tôi tô mì gói, tôi phải đánh phỏ bản đây.”

Phó bản: Địa điểm, hay địa phương, trong thế giới ảo của một số trò chơi điện tử trực tuyến

Rất nhanh, nhân viên phục vụ bung mì tôm đến, đối với ông lão kỳ lạ đã bảy ngày ngồi trong quán net chơi trò chơi trực tuyến, cậu ta thực sự rất có ấn

tượng “Ui, lão tiên sinh, ông đánh tốt quá.”

“Cũng tạm, cũng tạm, thực ra vai ta thạo nhất chính là thích khách, cái vai pháp sư này ta mới chơi có một ngày, chưa quen lắm.” Ông Ngô khiêm tốn “Hôm nào vào phó bản, ta đem cậu chơi cùng.”

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: không nghĩ tới sống trong núi có mấy chục năm, mà bên ngoài trò chơi đã phát triển đến mức này rồi, chơi vui quá ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Mạng huyền học quốc gia

Ăn cơm tối xong, Trần Ngự nhìn con đường san sát các tiệm ăn, một lần nữa ý thức được tầm quan trọng của việc kiếm tiền. một con đường nhỏ như này mà đã có quá trời hàng ăn ngon, thế giới lớn như vậy, nếu không có tiền thì làm sao ăn hết được.

“Ngày mai chúng ta đổi sang ăn ở tiệm khác đi.” Trần Ngự hào hứng nói.

“Đúng thế, mỗi ngày chúng ta ăn một tiệm, không bao lâu là có thể ăn hết các tiệm ở đường này.” Phương Phi Phi mặt tròn vo biểu lộ quyết tâm cao đối với đề nghị của Trần Ngự.

“Theo tớ thì không nên thường xuyên đi như hôm nay.” Hàn Du che cái bụng đã phình lên “Mỗi ngày mà ăn như hôm nay, thế nào cũng béo lên cho coi.”

“Giữ đồ ăn ngon và sắc đẹp, tớ chọn sắc đẹp.” Trương Mộc Oản cũng nói.

“Từ nay về sau các cậu đừng nói với tớ các cậu là trùm ăn hàng nữa nha, đúng là đồ giả mà.” Phương Phi Phi tiến lên khoác tay Trần Ngự, thân mật nói “Thì Thì, sau này chúng ta cùng đi ăn, vì món ngon, tớ không sợ béo.”

“Được.” Có người cùng đi ăn, Trần Ngự cũng rất vui vẻ.

“Các cậu xem, phải như bọn tớ ăn không sợ mập mới là trùm ăn hàng chính hiệu.” Phương Phi Phi tự hào nói.

“không phải đâu.” Trần Ngự chớp mắt, thành thật nói “Tớ ăn không béo được, có phải ăn không béo được thì không phải là trùm ăn hàng được không?”

Lần đầu tiên biết đến từ ‘trùm ăn hàng’, Trần Ngự rất thành thật nói ra thắc mắc của mình.

không khí đang rộn rã đột nhiên im lặng không một tiếng động, ngay sau đó tiếng cười ha hả bỗng vang lên, Phương Phi Phi dỗi hất tay Trần Ngự đi, Hàn Du và Trương Mộc Oản đứng bên đường cười đau cả bụng.

Trở về phòng ngủ, Trần Ngự đã an ủi được tâm hồn yếu đuối mong manh bị tổn thương của Phương Phi Phi, mọi người lại tán gẫu một hồi rồi lên giường chuẩn bị đi ngủ. Trần Ngự buông rèm ngủ xuống, lấy điện thoại di động ra kiểm tra nhưng vẫn chưa thấy email mà ông lão đã hứa gửi cho cô đâu. Trần Ngự hơi buồn bực, không phải là ông nội đã quên rồi chứ.

Hôm nay ông lão đột nhiên online, rồi lại đột nhiên logout, thời gian gấp gáp, Trần Ngự có rất nhiều chuyện chưa kịp hỏi ông. Nghĩ nghĩ, cô đăng nhập tài khoản, định để lại tin nhắn cho ông lão.

Khi đăng nhập tài khoản QQ, thấy biểu tượng group ‘Ma quỷ đừng hỏi’ nhấp nháy liên tục, Trần Ngự cũng không vội vào xem mà ấn mở khung chat với ông lão, để lại tin nhắn [Ông, đây là số điện thoại di động của con, ông rảnh rồi thì mua một chiếc điện thoại di động rồi gọi cho con, sau này chúng ta liên lạc dễ dàng hơn. Nếu ông không có đủ tiền, ông nhắn số tài khoản cho con, con chuyển khoản cho ông]

Thực ra câu cuối cùng, Trần Ngự không định viết vào, với kỹ năng trừ ma như của ông mà còn thiếu tiền tiêu? Nhưng khi nghĩ đến mười lăm năm sống ở thôn Đại Mộc, ông sống rất giản dị, thế nên cô mới viết thêm câu cuối vào. Mặc dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng Trần Ngự mơ hồ cảm thấy, hình như ông lão không có ý định dựa vào việc bắt ma để kiếm tiền.

Trần Ngự đợi hồi lâu nhưng không thấy ông trả lời, ảnh đại diện vẫn là một màu xám, vậy là ông thực sự không online rồi. Lúc này Trần Ngự mới nhấn vào biểu tượng group chat đang không ngừng nhấp nháy.

(Trong nhóm có người phát bao lì xì)

Nhìn thấy tin nhắn này, mắt Trần Ngự sáng lên, đưa tay đoạt được một bao lì xì đỏ, nhấn mở, bên trong có một trăm đồng, thật vui!

Mưa bay tháng ba: Ha ha ha ...

Hạt đậu ma: ‘tháng ba’, sao hôm nay cậu vui về vậy? Phát liên tiếp ba bao lì xì luôn.

Cái gì? Mình bỏ qua mất hai cái? Trần Ngu lập tức lật lật, phát hiện bao lì xì đã cướp xong rồi, tiếc đứt ruột.

anh họ tôi, anh ấy bị ác ma làm bị thương, ha ha ha ...

Hòa thượng phạm giới: A di nhờ phúc, thí chủ, hiện nay là xã hội pháp chế, trước khi những ý nghĩ xấu xa trong nội tâm của anh chưa phát triển đến mức không cứu vãn được, xin hãy quay đầu lại. Hãy cố gắng làm một công dân tuân thủ tốt luật pháp.

Hạt hoàng liên: Hòa thượng giả, anh đến làm trò sao? Chúng ta là một nhóm Thiên Sư trốn thuế, chính chúng ta còn không tuân thủ tốt pháp luật nữa là.

Hòa thượng phạm giới: A di nhờ phúc, hai việc này hoàn toàn khác nhau. Trốn thuế chẳng qua chỉ là chút tiền mà thôi, nhưng còn anh ‘tháng ba’, anh tiếp tục có những ý nghĩ xấu như thế chính là sự bất lợi cho một xã hội ổn định.

Mưa bay tháng ba: Tôi cười một chút thì làm sao lại ảnh hưởng đến sự ổn định của xã hội, anh có biết không, ở ngoài trốn thuế cũng phải ngồi tù đó.

một nhóm Thiên Sư trốn thuế? Trốn thuế? Mình trốn thuế hả? Trốn thuế phải ngồi tù sao?

Tiếp nhận những thông tin mới nhất xong, ngồi ngốc mười giây đồng hồ, Trần Ngu cầm điện thoại di động lên mạng tra từ khóa ‘trốn thuế’, đọc được bản tin mấy ông chủ công ty trốn thuế bị bắt. Vậy là trốn thuế phải ngồi tù thật sao, Trần Ngu bị dọa rồi.

Thị trưởng Trần, con có lỗi với ba, là con gái ba mà con lại trốn thuế. anh trai, em có lỗi với anh, là em gái anh mà em lại trốn thuế. Cái mũ của hai người có còn nguyên được không?

Đột nhiên phát hiện là mình phạm pháp, Trần Ngu hốt hoảng lật đến tin nhắn Wechat với Lâu Minh, phát một biểu tượng khóc thút thít.

Lâu Minh trả lời rất nhanh: Sao thế?

Trần Ngu: anh Ba, anh có biết làm thế nào để nộp thuế bổ sung không?

Lâu Minh: Nộp thuế bổ sung? Ai trốn thuế vậy?

Trần Ngu: Em (một người khóc ngã xuống đất. JPG)

Lâu Minh: ...

Lâu Minh: Như thế nào?

Về mặt như đưa đám, Trần Ngu gõ chữ: Em vừa mới biết thì ra Thiên Sư kiếm được tiền thì phải nộp thuế, nhưng mấy trăm vạn em kiếm được mấy hôm trước em vẫn chưa nộp thuế, số tiền em trốn thuế có đặc biệt lớn không? Em lên mạng thấy người ta nói trốn thuế với số tiền đặc biệt lớn sẽ phải ngồi tù đó.

Lâu Minh ngồi ở phòng sách trên lầu hai, nhìn vào điện thoại di động, về mặt vô cùng bất đắc dĩ, anh lại nhìn một chút rồi bỗng nhiên bật cười.

Hình ảnh cô nhóc con iu xiu héo úa bỗng hiện lên trước mặt anh, Lâu Minh mỉm cười rồi đánh mấy chữ vào khung chat: Có anh ở đây, em sẽ không phải ngồi tù đâu.

Phát xong tin này, Lâu Minh quay trở ra khung chat với Trần Ngu, nhấn mở khung chat với Mao đại sư, do dự một chút rồi nhắn hỏi: Mao đại sư? Mọi người trong giới huyền học của ông có phải nộp thuế không?

Mao đại sư: Nộp thuế? Hình như tôi chưa bao giờ nộp thuế, sao cậu lại hỏi vậy?

Lâu Minh: không có gì. Chỉ là bỗng nhiên tôi nghĩ đến việc Thiên Sư của các ông trong giới huyền học thường bán lá bùa có giá mấy chục vạn, cũng là tầng lớp người có thu nhập cao. Gần đây tôi đang nghiên cứu pháp luật về thuế nên hơi tò mò một chút.

Mao đại sư: thì ra là thế, giới huyền học chúng tôi hình như không bị yêu cầu đặc biệt phải nộp thuế. Ít ra là tôi và đệ tử của tôi đều không phải nộp thuế.

Lâu Minh: Tôi biết rồi. Cảm ơn đại sư.

Mao đại sư: không có gì. Lâu Minh à, sở thích của cậu ngày càng mở rộng đó nha.

Lâu Minh lại nói chuyện vài câu với Mao đại sư, sau đó mới chuyển qua khung chat với Trần Ngu: anh vừa mới hỏi thăm giúp em rồi, giới huyền học không cần nộp thuế nên cũng không có chuyện trốn thuế, chắc là em nghe nhầm rồi.

Trần Ngu lập tức mở to hai mắt: thật không?

Lâu Minh: thật!

Lâu Minh là ai? Mặc dù không biết công việc cụ thể của anh là gì nhưng chỉ nhìn một sân nhà anh đầy lính đặc chủng, ngay cả ba thị trưởng nhà mình cũng phải kiêng nể thì thân phận của anh nhất định không thể thấp được, anh đã nói không cần nộp thuế thì chắc chắn là không cần nộp thuế.

Trần Ngự yên lòng, quay trở lại nhóm chat, tiếp tục nhìn màn hình. Lúc này trong nhóm chat đang tán gẫu một đề tài mới.

Hạt đậu ma: Hình như gần đây có rất nhiều Thiên Sư bị thương đó.

Phong Hòa đạo nhân: Đúng vậy đó, tôi cũng nghe nói là có quan hệ với sự việc sinh hồn trước đó.

Mưa bay tháng ba: Đúng đó, đúng đó. Hôm trước tôi nghe lén ông nội tôi nói chuyện với anh họ, nói cái mà cần nuốt sinh hồn là một con yêu quái đó. Hình như còn một sinh hồn cuối cùng chưa cần nuốt được cho nên đang gây rối loạn khắp nơi.

Hòa thượng phạm giới: Sinh hồn cuối cùng? Con yêu quái này muốn cần nuốt bao nhiêu sinh hồn vậy? Sau khi cần nuốt sẽ biến thành cái gì?

Mưa bay tháng ba: Tôi cũng không biết, tu vi trong nhà thì tôi là yếu nhất, ông tôi sẽ không nói cho tôi mấy điều này đâu. Nhưng mà hình như yêu quái này rất lợi hại đó, ông nội tôi đã nghĩ đến việc chính mình ra tay, tưởng bổi như ông đã nhiều năm chưa chính mình xuất chiêu.

Phong Hòa đạo nhân: Tôi nghe nói con quái vật này cần nuốt sinh hồn nhất định phải là người sinh ngày âm tháng âm năm âm, ngày hôm qua, Thiên Sư trẻ có tiềm năng nhất của nhà họ là là Lương Quang vì bảo vệ một người sinh ngày âm tháng âm năm âm mà bị quái vật kia làm bị thương.

Mưa bay tháng ba: Ha ha, bị thương thật tốt.

Hòa thượng phạm giới: Thí chủ, sao ác khí của anh lại nặng như vậy, mặc dù chúng ta đều trốn thuế hợp lý, nhưng đối với những đồng nghiệp quy củ nộp thuế, chúng ta vẫn phải tôn trọng họ chứ.

Hạt hoàng liên: Trang web vừa mới công bố nhiệm vụ mới, giải thưởng năm trăm vạn, miễn thuế.

Hạt đậu ma: Lương Quang đánh không lại yêu quái đó mới treo giải năm trăm vạn? Miễn thuế cũng không đi.

Hạt hoàng liên: Nhiệm vụ là bảo vệ sinh hồn con người, không phải là giết chết mục tiêu.

không phải là anh Ba nói không cần phải nộp thuế sao? Sao trong nhóm lại còn nói đến việc nộp thuế. Trần Ngự nghe mà không biết đâu ra đâu. cô nhìn không được nhấn tin riêng cho người duy nhất trong nhóm có quan hệ tốt với mình là 'Mưa bay tháng ba', hỏi: Nộp thuế là ý gì? Thiên Sư kiếm tiền không phải là không cần nộp thuế sao?

Mưa bay tháng ba: Cái gì?

Tôi muốn xây đường: Mọi người không phải nói nhóm chúng ta là nhóm trốn thuế sao? Còn có cái gì mà trốn thuế hợp lý

Mưa bay tháng ba: A, ha ha, anh muốn nói cái này à. nói chúng ta là trốn thuế, thực ra không phải là thực sự trốn thuế mà chỉ là hợp lý tránh đi phí thủ tục thôi.

Tôi muốn xây đường: Phí thủ tục?

Mưa bay tháng ba: Chính là khi từ trang web huyền học quốc gia nhận nhiệm vụ sẽ phải thanh toán phí thủ tục.

Tôi muốn xây đường: Trang web huyền học quốc gia?

Mưa bay tháng ba: Đại thần, anh không biết cái này luôn sao, trang web huyền học á, định kỳ sẽ công bố các loại nhiệm vụ trên trang web, trang web này là do chính phủ đặc biệt thành lập.

Tôi muốn xây đường: Tôi không biết a!

Mưa bay tháng ba:

Mưa bay tháng ba: www.xuan.net(trang web không có thật, xin đừng nhấn tải mất công)

Mưa bay tháng ba: Trang web huyền học quốc gia là trang web chuyên đăng tải, thông báo các sự kiện kì dị trong cả nước, admin cũng sẽ định kỳ đăng tải các sự kiện chưa kịp giải quyết hoặc không có cách nào giải quyết. Giá cả vừa phải, không lừa già trẻ, tất cả Thiên Sư đều có thể nhận nhiệm vụ, nhưng nhất định phải nộp 30% phí thủ tục.

Tôi muốn xây đường: 30%? Sao cao dữ vậy?

Mưa bay tháng ba: Đúng không? anh cũng cảm thấy quá cao phải không. Thiên Sư chúng ta đi trừ ma đã rất nguy hiểm rồi, bắt một con ma đạo hạnh một trăm năm kiếm được một trăm vạn, trong đó mua bùa chú đã mất mấy mươi vạn rồi, nếu như tiêu hao linh khí quá nhiều còn phải tốn tiền đi bổ sung linh khí. Nhìn thì thấy kiếm được nhiều tiền nhưng tới tay chẳng còn bao nhiêu. Bọn họ còn muốn chúng ta nộp 30% phí thủ tục, đúng là điên mà.

Mưa bay tháng ba: Vì phí thủ tục là do chính phủ thu nên chúng tôi thường gọi đùa là tiền thuế của giới huyền học.

Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nghi ngờ hỏi: Vậy phí thủ tục cao như vậy, chúng ta không nhận là được rồi. Sao lại gọi chúng ta là nhóm trốn thuế?

Mưa bay tháng ba: anh cho là ở đâu mà có nhiều nhiệm vụ cho chúng ta làm. không phải anh nghĩ là chúng ta chỉ cần vô tình đi trên đường cũng gặp được hồn ma đó chứ? Bây giờ người ta rành lắm rồi, anh vô duyên vô cớ đoán mạng cho người ta, người ta còn cho anh là kẻ lừa đảo nữa là. Cho nên phần lớn Thiên Sư đều nhận nhiệm vụ từ trang web huyền học. Nhưng phí thủ tục thực sự là quá cao, rất nhiều Thiên Sư sau khi làm xong nhiệm vụ, nộp phí thủ tục xong rồi còn có khi thâm vốn nữa. Cho nên admin của chúng ta đã tạo ra nhóm này.

Tôi muốn xây đường: anh nói rõ hơn chút coi?

Mưa bay tháng ba: Sao cái gì anh cũng không biết thế? Đơn giản là anh lên trang web huyền học nhận nhiệm vụ, sau đó đem nhiệm vụ đó báo cho admin, admin sẽ thu 5% phí thủ tục giúp chúng ta tìm phương thức liên lạc của người đã có yêu cầu nhiệm vụ, sau đó chúng ta vượt mặt trang web huyền học, trực tiếp liên hệ với người có yêu cầu.

Tôi muốn xây đường: ...

Mưa bay tháng ba: Vậy là được ba cái lợi, admin kiếm được 5% phí thủ tục, Thiên Sư tiết kiệm được 25% phí thủ tục, người có yêu cầu cũng có thể phải trả số tiền ít hơn để có được sự phục vụ như nhau, cái này gọi là không có cò ở giữa kiếm tiền chênh lệch!

Tôi muốn xây đường: ...

Mưa bay tháng ba: Nhưng mà đại thần, sao anh chẳng biết gì hết thì sao lại tham gia vào nhóm này được.

Tôi muốn xây đường: Tài khoản này do người khác đưa cho tôi.

Mưa bay tháng ba: thì ra là thế.

Cùng ‘Mưa bay tháng ba’ nói chuyện xong, Trần Ngự rất tò mò đối với trang web huyền học quốc gia, cô nhấp mở trang web huyền học quốc gia, đang định cẩn thận nghiên cứu thì bỗng nhiên có tiếng nhắc của hệ thống.

Tích tích.

Trần Ngự nhìn lại, phát hiện hình đại diện của ông lão đang nhấp nháy, cô lập tức ấn vào.

Ta là đại hào: Tài khoản của ông là 62222*****, tên: Ngô Lễ.

Ta là đại hào: Ông đã gửi email cho con rồi, nhớ nghiên cứu cho kỹ, nếu xảy ra chuyện gì, ông không kịp chạy đi cứu con đâu.

Lập tức Trần Ngự nhấn lại: Ông, con còn có việc muốn hỏi ông nè.

Trần Ngự đợi một lúc lâu vẫn không có trả lời, nhìn kỹ lại mới phát hiện ông lại offline rồi.

Hóa ra phát tin xong liền off luôn, cái quý gì vậy?

Trần Ngự tức muốn chết rồi nhưng cũng không thể làm gì. Chỉ có thể chờ ông đi mua điện thoại di động rồi liên lạc sau. Nghĩ như vậy, Trần Ngự nhìn tin nhắn của ông, dùng điện thoại di động chuyển khoản cho ông mười vạn đồng.

Chuyển khoản xong, Trần Ngự mới nhấn mở email ông Ngô gửi, phát hiện có mấy tấm ảnh chụp, chụp một quyển notebook cũ kỹ, trên mặt giấy ó vàng ghi lại phương pháp trừ ma và các trận pháp.

Cái ảnh chụp này rõ ràng là dùng điện thoại di động để chụp, tìm Trần Ngự lại một hồi đau, hối hận vì cô đã chuyển tiền quá sớm.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: Phục vụ, cậu đến chỉ cho tôi sử dụng Online Banking đi, tôi không biết nạp tiền cho trò chơi.

Phục vụ quán net: Lão tiên sinh, ông nạp bao nhiêu?

Ông Ngô: Nạp trước một vạn đi.

Phục vụ quán net:

Ông Ngô: Cháu gái tôi vừa mới chuyển cho tôi mười vạn, cho tôi chơi trò chơi đó.

Phục vụ quán net:

Chương 26: Thu hồi vốn

Đầu tiên, Trần Ngự bỏ ra mấy tiếng đồng hồ nghiên cứu tài liệu ông lão (lão đầu) đã gửi đến, sau đó, nhìn không được tò mò tiếp tục nghiên cứu trang web huyền học.

Xem xong, Trần Ngự vô cùng hưng phấn. Trước đó, cô đang còn rất lo lắng, tuy nói trừ ma đúng là rất có tiền nhưng không phải ngày nào cô cũng gặp được người có yêu cầu trừ ma. cô cũng không phải đi trên đường mà vô tình bắt gặp được hồn ma xui xẻo nào đó như Đồng Triều. Dù, Đồng Triều dừng gặp nữa thì hơn, gặp phải anh ta thì xui xẻo chính là cô.

Trừ việc bắt ma, bùa chú mặc dù giá rất cao, trước đó cô thấy trong nhóm có người hỏi mua bùa chú, tưởng rằng việc bán bùa chú không lo đến nguồn tiêu thụ. Kết quả chờ mấy ngày mới phát hiện, khi nào gặp tình huống gấp gáp người ta mới mua bên ngoài, bình thường đều là tự vẽ mà dùng.

Điều này, Trần Ngự hiểu được. Ví dụ như muốn để cô mua bùa chú của người khác dùng, nếu không phải là bắt đắc dĩ thì đó chính là đầu cô bị nước vào.

Hai ngày trước cô mới mở một cửa hàng bán đồ linh vật trên mạng, bán mấy bùa trừ ma, bùa trấn sát, nhưng ngay một khách ghé thăm cũng đều không có. Trần Ngự không còn ôm bất cứ hi vọng gì với nó, cứ để ở đó thôi, may mà việc mở cửa hàng này không tính phí, bằng không thì tiếc muốn chết.

Mặc dù bây giờ cô vẫn không biết việc xây đường cần bao nhiêu tiền nhưng cũng phải tốn đến hàng trăm triệu. Coi ra, chút tiền nhỏ trong tài khoản ngân hàng của cô vẫn chưa thấm vào đâu.

Mấy ngày nay Trần Ngự đang còn suy nghĩ làm sao để kiếm tiền, bỗng nhiên lại phát hiện cái trang web huyền học này. thật là không nhìn thì không biết, xem xong cô mới giật mình, trên đó hằng hà sa số các loại nhiệm vụ giải quyết các vấn đề kì dị, tất cả đều đại biểu cho số dư tài khoản trong ngân hàng đó, Trần Ngự xem mà hai mắt phát ra ánh sáng của tiền luôn rồi.

Tuy nói phí thủ tục hơi mắc một chút, nhưng không phải còn có admin của nhóm cô sao. Trần Ngự tham gia nhóm được hơn một tháng, rốt cục cũng cảm nhận được thâm ngôn của nhóm – nhóm tiết kiệm tiền.

Kết quả của việc hưng phấn quá độ chính là, ngày hôm sau, người luôn dậy sớm nhất phòng 518-Tây Thi của chúng ta đã ngủ thẳng giấc đến giờ cơm trưa mới dậy được.

Sau khi ăn xong bữa trưa bạn cùng phòng mang về giúp, Trần Ngự lên giảng đường, đưa ánh mắt mơ màng nhìn lên bục giảng, cả người cố gắng giữ tỉnh táo, về phần trên lớp thầy đang giảng cái gì, dù sao cũng vừa mới khai giảng, kiến thức cũng chưa có gì khó, khi nào về lật sách coi lại là được.

Xong tiết học, Trần Ngự và các bạn đi ra khỏi phòng học, tiếp tục thảo luận hôm nay đi ăn món gì. Khi giương mắt nhìn thấy dưới bậc cầu thang đang có một nhóm nữ sinh vây thành vòng tròn, vô cùng phấn khích.

“Đó là ông chủ của VK kia.”

“Tớ thích quần áo của họ nhất đó, một quý có kiểu mới tớ đều đi mua.”

“Đồng thiếu thực đẹp trai lại vừa đẳng cấp nữa.”

“Màu sắc thiết kế của họ rất phong cách, lần đầu tiên tớ thấy một người đàn ông mặc đồ nhiều màu như vậy mà vẫn đẹp đó.”

“Nghe nói đàn ông trong giới thời trang đều là GAY đó.”

“Cậu nói vậy gì không, hình như Đồng thiếu mỗi mùa thời trang đều thay bạn gái đó.”

“Làm sao bây giờ, đồ này của tớ là Fake A, anh ấy có thể nhận ra không?”

...

Mọi người nghe bàn tán, Hàn Du và Phương Phi Phi rất nhanh liền đoán được người phía dưới là ai, lập tức hưng phấn dắt Trần Ngự và Trương Mộc Oản đến xem náo nhiệt.

“thì ra người ở đó là Đồng thiếu nha. Đó là nam thần của mình đó.” Phương Phi Phi vừa kéo Trần Ngự, vừa ‘phổ cập giáo dục’ cho cô nghe “Tớ chỉ mặc nhãn hiệu quần áo do anh ấy thiết kế.”

Cậu đi mà lừa quỷ ấy, tớ không tin từ nhỏ cậu chưa mặc đồng phục bao giờ.

“A a a a, tớ cũng thích anh ấy lắm, anh ấy đẹp trai siêu cấp luôn.” Hàn Du cũng rất kích động.

Trần Ngu bị cưỡng ép chen chúc trong đám đông, trong lòng bi thương vô cùng, các cậu nhìn nam thần của các cậu sao phải kéo mình vào, mình đâu biết Đồng thiếu là người nào đâu a. Mặc dù Trần Ngu rất chi là không tình nguyện, nhưng theo sự thúc đẩy của đám đông, cùng Phương Phi Phi bị đẩy lên phía trước.

“Nam thần, nam thần!” Phương Phi Phi phấn khích nhìn nam thần phía trước vẫy tay điên cuồng.

Trần Ngu cũng ngó nhìn theo, đột nhiên cảm thấy chàng trai đeo kính râm đứng cách đó không xa nhìn hơi quen mắt.

Đồng Triều chậm rãi quay đầu lại, đang định cho đám đông fan hâm mộ một nụ cười quyến rũ, thì không ngờ lại nhìn thấy người mà cậu ta đang tìm kiếm bấy lâu. Đồng Triều cười đắc ý, đưa tay lấy kính râm xuống tùy ý gài lên cổ áo, trong tiếng hét chói tai của đám đông thiếu nữ hâm mộ, bước về phía Trần Ngu.

Chú hai còn sợ người ta không đồng ý nữa chứ, nhìn xem, Trần Thiên Sư không phải cũng là fan hâm mộ của mình sao. Tuy cậu ta không có ký ức thời gian còn là sinh hồn, nhưng thử hỏi, người phụ nữ nào có thể chống lại sự quyến rũ của cậu ta. Coi như là không bị cậu ta quyến rũ nhưng cũng không thể chống lại sự hấp dẫn của các bộ trang phục do cậu ta thiết kế. Đồng Triều vừa tự bồ não vừa tự tin bước đến.

“Mặc dù tôi không còn nhớ em nhưng chắc chắn là em còn nhớ tôi chứ.” Đồng Triều nhìn Trần Ngu nháy mắt cười mờ ám.

“anh là ai?” Về mặt Trần Ngu không thay đổi.

“...” Đồng Triều vừa định bày ra tư thế đẹp trai lóa mắt, xem chút nữa ngã ngửa.

“Thi Thi, cậu không biết anh ấy hả? Đó là Đồng Triều đó, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nhất cả nước đó, trang phục anh ấy thiết kế rất đẹp đó.” Phương Phi Phi đang đứng bên cạnh lại ‘phổ cập kiến thức’ cho Trần Ngu.

Đồng Triều vui mừng gật đầu, cuối cùng cũng có người biết nhìn hàng a, nhìn không được nhìn Phương Phi Phi cho cô cái nháy mắt phóng điện.

Mặt Phương Phi Phi đỏ bừng lên.

“Tớ không để ý!” Trần Ngu nhún vai.

Chẳng lẽ mình nhận nhầm người rồi? Với niềm tin mù quáng vào sự quyến rũ của bản thân, Đồng Triều lấy điện thoại di động ra, nhấn mở thư viện ảnh, lật đến hình chụp của Trần Ngu, cẩn thận so sánh một hồi, rồi nói “Đúng rồi mà, mặc dù so với trên ảnh thì em ở bên ngoài trắng hơn một chút, nhưng là cùng một người mà.”

“cô nhóc, em tên Trần Ngu phải không?” Đồng Triều hỏi.

“anh biết Thi Thi nhà chúng em sao?” Trần Ngu không trả lời, đứng bên cạnh, Phương Phi Phi đã giành việc xác nhận danh tính cho cô.

“Quả nhiên là em.” Khi xác định đúng người, Đồng Triều đưa tay kéo Trần Ngu ra khỏi đám đông “Nhóc con, em đi theo tôi.”

Hại cô tốn nhiều bùa chú như thế mà còn dám đến trêu chọc cô. Thù mới hận cũ kéo đến, Trần Ngu giẫm mạnh xuống chân Đồng Triều làm cậu ta đau đến mức phải rên lên một tiếng, ngồi xồm xuống che lấy chân mình.

“Giày FS đó, một đôi giá mười mấy vạn luôn đó.” một cô gái đứng bên báo giá đôi giày.

Mười mấy vạn? Trần Ngu đập nốt vào chiếc còn lại.

“A!!! Em đang làm cái gì vậy?” Đồng Triều tức giận ngắt đầu.

“Còn dám làm phiền tôi thử xem.” Trần Ngu nói xong, kéo tay Phương Phi Phi đi tìm hai người bạn còn lại, bỏ đi mất.

“Em đứng lại đó cho tôi!”

Làm sao Trần Ngu có thể để ý đến cậu ta, cô bước đi không thèm quay đầu lại.

Đến quán ăn ngoài trường, các bạn cô làm gì còn tâm trạng ăn cơm, tất cả tập trung nhìn chằm chằm Trần Ngu đang ăn quên trời quên đất. Trần Ngu cuối cùng cũng ăn no, ngẩng đầu đối diện với ba cặp mắt sáng rực, lập tức bị dọa mà nấc lên một tiếng.

“Các cậu nhìn cái gì thế?” Trần Ngu cầm ly nước bên cạnh, tranh thủ uống một ngụm.

“nói, sao cậu lại biết Đồng thiếu?” Phương Phi Phi hỏi trước.

“Nhóc con, em đi theo tôi!” Về mặt Hàn Du đẩy mập mạp “Cậu có biết lần trước người được anh ấy dẫn đi là ai không. Siêu mẫu quốc tế Lữ Vi Vi đó!”

“Cũng là bạn gái thứ mười lăm của anh ấy!” Trương Mộc Oản nói.

“Các cậu không ngốc đâu, rõ ràng là Đồng thiếu biết Thi Thi, há miệng liền gọi tên của Thi Thi kìa.” Phương Phi Phi nói.

“Sao chúng tớ không biết, chuyện lúc nào?” Lúc đó Hàn Du và Trương Mộc Oản đang còn ở phía sau, không có cách nào chen lên trước được.

“nói mau, chuyện của cậu với anh ấy là gì?” Phương Phi Phi hỏi.

Có chuyện gì nữa đây? Chính là thằng oắt đó thiếu tiền cô a. Nhưng mà Trần Ngự không thể nói như thế, nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời “Trong một lần mình ra ngoài mua quần áo đã gặp anh ta.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, tớ nói với anh ta quần áo ở đó thật khó coi, không có bộ nào phù hợp với tớ. Kết quả người này giống như người điên, kéo tay tớ nói để anh ta phối quần áo cho tớ.” Trần Ngự nửa giả nửa thật nói, dù sao Đồng Triều là nhà thiết kế thời trang, nói như vậy so với việc nói cô gặp hồn ma của Đồng Triều thì có sức thuyết phục hơn.

“Vậy chắc là cậu đã vào cửa hàng VK rồi.”

“Cậu dám ở trước mặt nhà thiết kế nói quần áo của người ta khó coi, không trách được anh ấy đi tìm cậu.”

“Nhưng mà cũng không phải là không tốt, Đồng thiếu nói tự mình phối quần áo cho cậu kìa.”

“Quần áo của nhà anh ta đắt như vậy, tớ làm sao mà mua nổi chứ.” Trần Ngự nói.

“Cũng đúng!” Đồng thiếu tự mình ra tay, chắc chắn là có giá trên trời, loại sinh viên phổ thông như bọn cô làm sao trả nổi.

Ba người xem như là đồng ý cách giải thích của Trần Ngự, bữa ăn cũng đã xong, mọi người đứng dậy tính tiền, nhân viên thu ngân thông báo đã có người thanh toán.

“Ai vậy?” Hàn Du hỏi

“Vị tiền sinh đã tính tiền nói chờ các cô ở bên ngoài.” Nhân viên thu ngân nói.

Bốn người mang theo nghi ngờ đi ra cửa tiệm ăn, mặc dù mùa hè ngày tương đối dài, nhưng cũng là thời gian ăn cơm tối, sắc trời đã nhá nhem tối. Đối diện bên kia đường, một chiếc xe hơi sang trọng đang lẳng lẳng đứng chờ. Mặc dù Đồng Triều không đứng bên ngoài chờ, nhưng chiếc xe này mọi người vừa mới nhìn thấy nên không khó để đoán người bên trong là ai.

“thì ra là Đồng thiếu.”

Trần Ngự nhướn mày, nhỏ giọng nói “Đừng để ý đến anh ta, chúng ta đi thôi.”

Mọi người vừa quay đầu bước đi hai bước thì thấy một người thanh niên mặc bộ đồ vest màu đen ngăn lại “Trần tiểu thư, cô có thể dành chút thời gian nói chuyện không?”

Trần Ngự nhìn thấy trên người anh ta có thấp thoáng linh lực thì biết anh ta cũng là người trong giới huyền học, cô trầm tư hai giây rồi đi về phía người thanh niên.

Ngồi trong xe, Đồng Triều nhìn cảnh này, nhin không được nhieu mày, chẳng lẽ mình không đẹp trai bằng Tường Huy mặt chữ điền này à?

“Trần Thiên Sur, trời sắp tối rồi.” Tường Huy nói.

“Cho nên?” Trần Ngự không hiểu hỏi

“Cái vật kia khi trời tối sẽ đến tìm Đồng thiếu.” Tường Huy nói “Trong thời gian này, sự phụ tôi vì bảo vệ Đồng thiếu đã bị thương nặng rồi.”

Trần Ngự nghe vậy thì hiểu rõ, thì ra xác sống kia vẫn không từ bỏ Đồng Triều xui xẻo này.

“Nó không phải chỉ cần nuốt sinh hồn thôi sao? Các anh chỉ cần phòng ngừa không để cho sinh hồn của anh ta bị dẫn đi là được chứ gì.” Trần Ngự nói.

“Người sau khi chết trong khoảng khắc, hồn phách vẫn còn mang theo sinh khí.” Tường Huy nhắc nhở.

Trong nháy mắt, sắc mặt Trần Ngự trở nên nghiêm trọng hơn, đây là xác sống sẽ không quan tâm gì hết, giết ngay không hỏi.

“Trước đó, nhờ phúc của Trần Thiên Sur đã cứu được Đồng thiếu, nhưng không hiểu vì sao quái vật kia vẫn nhìn chằm chằm Đồng thiếu không tha.”

“Đó là vì Đồng thiếu của các anh được nuôi quá tốt.” Trong linh hồn mang theo linh lực, với lại người có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm không có

nhieu.

“Cái gì?” Tường Huy không hiểu lắm.

“không có gì, anh nói tiếp đi, tìm tôi có chuyện gì?” Trần Ngu hỏi.

Tường Huy tiếp tục nói “Con quái vật đó nguy hiểm như thế nào thì Trần Thiên Sư hẳn cũng rõ ràng. Nếu quả thật nó cắn nuốt được Đồng thiếu, rồi biến thành cái gì, hậu quả chúng ta không thể dự đoán được.”

Trong đầu Trần Ngu lập tức hiện lên hình ảnh dòng ghi chép tối hôm qua cô đã xem: Xác sống, còn gọi là cương thi sống, nó khác với cương thi bình thường ở chỗ là hủy hoại đầu óc của con người. Mỗi khi nói cắn nuốt một sinh hồn thì sức mạnh của nó sẽ càng nhân lên.

Trần Ngu do dự một chút rồi nói “hiện giờ tôi không có cách nào có thể giúp đỡ, hôm đó để đối phó với nó, mấy bảo bối và bùa chú của tôi đều sử dụng hết rồi.”

“Cái này không thành vấn đề.” Tường Huy lập tức nói “Ngài cần bảo bối hay bùa chú gì thì cứ nói, sư phụ đã chuẩn bị dự toán cho ngài một ngàn vạn để mua sắm các loại bùa chú, bảo bối, nếu không đủ thì chúng tôi có thể chi thêm.”

Hôm đó, khi đón Đồng thiếu từ chỗ Trần Thiên Sư về, sư phụ phát hiện có đặc điểm nhỏ đó là Trần Thiên Sư rất mê tiền.

một ngàn vạn???

Trần Ngu bị dọa mà lao đảo.

“Trần Thiên Sư, ngài sao vậy?” Tường Huy quan tâm hỏi.

“không sao, tôi giẫm lên hòn đá nên bị trượt chân.” Trần Ngu cường chế mình bình tĩnh lại, nói “Tôi muốn mua đồ gì thì các anh mua hay là tự tôi đi mua.”

“Chúng tôi mua cũng được mà ngài mua cũng được.” Tường Huy nói.

Trần Ngu cúi đầu trầm tư, trên thực tế là đang cố gắng kìm chế tâm trạng kích động của mình, một ngàn vạn, một ngàn vạn ...

“Trừ cái đó ra, nếu như Trần Thiên Sư đồng ý giúp đỡ, chúng tôi còn chuẩn bị một ngàn vạn phí vất vả.” Tường Huy tiếp tục dội bom.

“Tôi đồng ý.” Trần Ngu nói lời chính nghĩa “Nếu để cho quái vật kia lộ hành, chẳng phải là gây hại cho nhân gian sao.”

“Vâng, Trần Thiên Sư thật có tâm.”

“Vậy anh chuyển tiền cho tôi trước đi, tôi cần mua một số bảo bối và bùa chú.” Trần Ngu nói.

“Xin hỏi Trần Thiên Sư muốn bảo bối và bùa chú gì, ở đây chúng tôi cũng mang theo ...”

“Bùa chú và bảo bối tôi mua được chế tạo theo phương pháp đặc biệt, của các anh không được.” Trần Ngu nói “Phương pháp của tôi hơi khác một chút, không sử dụng bùa chú thông thường được.”

“Vâng, tôi biết rồi. Tôi chuyển khoản cho ngài ngay đây.” Sư phụ đã nói, chỉ cần Trần Thiên Sư đồng ý, tiền chỉ là chuyện nhỏ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: một ngàn vạn, cũng miễn cưỡng cho tôi thu hồi vốn.

Tam thiếu: Nhớ là chia cho anh ba phần.

Tây Thi: không thích anh chút nào.

Tam thiếu: Của anh chính là của em ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tái đấu với xác sống

Vì hai ngàn vạn mà phải khom lưng lần nữa, Trần Ngự vui mừng đi về phía các bạn học, định giải thích một chút rồi rời đi.

“Các cậu về trước đi, tớ có việc ra ngoài một chút, xong việc sẽ về nhà ngủ rồi sáng mai lên lớp luôn.”

“Cậu đi đâu? Người vừa nãy nói gì với cậu thế?” Mọi người đều biết nhà Trần Ngự khá gần trường nên về nhà cũng không khác thường. Nhưng nhìn mặt mày Trần Ngự vui mừng thế kia là cũng biết là có chuyện tốt xảy ra.

“không phải lúc nãy tớ nói rồi sao, Đồng thiếu kia nói nhất định phải giúp tớ phối quần áo.” Giọng nói Trần Ngự kích động “anh ta nói anh ta cần chứng minh quần áo của anh ta là đẹp nhất. Chỉ cần tớ đồng ý cho anh ta phối đồ thì anh ta sẽ miễn phí quần áo cho tớ.”

Đưa hai ngàn vạn cho cô đó, thu hồi vốn rồi, a a a ...

“thật hả, để chúng tớ đi cùng được không?” Mấy cô nương trẻ đều là những người mê ăn diện, được nhà thiết kế thời trang nổi tiếng phối đồ luôn đó.

“Chắc là không được rồi.” Trần Ngự đau lòng.

“Cũng phải, Đồng thiếu chắc là đưa cậu đến văn phòng của anh ấy, người ngoài không thể vào được đâu.” Hàn Du lý giải.

“không sao hết, chờ mai Trần Ngự quay về, chúng ta nhìn là biết ngay thôi.” Trương Mộc Oản an ủi.

“Đúng, đúng, Thi Thi, cậu chuẩn bị trở thành Tây Thi thật rồi.” Phương Phi Phi kích động nói.

“Tớ vốn chính là Tây Thi.” Trần Ngự xem thường nói.

“Dừng lại a!” Ba người đồng thời liếc trắng mắt nhìn Trần Ngự.

Cùng bạn giải thích xong, Trần Ngự vẫy vẫy tay rồi ngồi vào ghế xe bên đường.

Khi một lần nữa nhìn thấy Đồng Triều, Trần Ngự bỗng nhiên cảm thấy nhìn Đồng Triều thuận mắt hẳn lên, thật kỳ quái.

“Em thật sự là Thiên Sư à?” Đồng Triều nhin không được nhìn Trần Ngự hỏi.

“Ừ.” Trần Ngự chỉ ‘ừ’ một tiếng, rồi ngẩng đầu nhìn Trương Huy đang lái xe “A ... Bây giờ chúng ta đi đâu, có địa chỉ cụ thể không?”

“Trần Thiên Sư, chúng ta sẽ đến biệt thự của nhà họ Đồng, số 388 đường Kim Hà.” Trương Huy đáp.

“Tôi biết rồi.” Trần Ngự nghe địa chỉ, cúi đầu mở Wechat với Lâu Minh, nhắn tin (anh Ba, anh Ba, anh cho người đem mấy lá bùa huyền sát đến cho em được không? Số 388 đường Kim Hà. Đúng rồi, mang cả la bàn luôn nha.)

Sau trận đánh lần trước, la bàn mất quá nhiều linh khí nên Trần Ngự đặt nó trong nhà Lâu Minh. Với lại, gần đây cô cũng không nhận đơn đặt hàng trừ ma nào nên vẫn chưa lấy nó về, dù sao la bàn ở đó cũng vui quên trời quên đất.

Rất nhanh Lâu Minh nhắn trả lời (Em lại đi bắt ma sao? Có nguy hiểm không?)

Trần Ngự cười nhún vai (Có bùa huyền sát của anh Ba rồi, không sợ nguy hiểm)

đang ngồi vẽ thiết kế vũ khí, Lâu Minh nhìn câu trả lời thì cười nhẹ một tiếng, cô nhóc này miệng ngọt thật đó. Lâu Minh để bút xuống, xoay người lấy chiếc hộp đen trên giá sách xuống. Trong chiếc hộp này đựng bùa huyền sát mà Trần Ngự đã vẽ, vì không biết lúc nào cô nhóc đó cần dùng nên Lâu Minh vẫn mang theo bên người. Lúc ngủ thì đặt đầu giường, khi làm việc trong phòng sách thì để trên giá sách, cũng không biết là hấp thu được bao nhiêu sát khí nữa.

“Điền Phi.” Lâu Minh gọi.

“Tam thiếu.” Điền Phi có mặt nhanh chóng.

“Cậu cho người mang hộp này đến số 388 đường Kim Hà, phải tận tay đưa cho Trần Ngự.”

“Vâng.” Điền Phi cầm hộp, đi ra ngoài tìm người.

“Còn ...” Lâu Minh tiếp tục dặn dò “Chờ cô nhóc xong việc thì đón về luôn.”

“rồi!”

(anh đã cho người đưa qua cho em rồi đó, cẩn thận một chút.), nhìn tin nhắn của Lâu Minh, Trần Ngự chợt thấy an tâm hẳn lên. cô cắt điện thoại, nhìn ra ngoài đường.

“Có phải tôi đã đắc tội gì với em không?” Đồng Triều thực sự không thể hiểu được, mình đường đường là một cao thủ tán gái, nhưng sao lại không đã động gì được cô nhóc này.

“Đừng thế!” Trần Ngự gạt đầu không chút do dự “Khó khăn lắm tôi mới thuyết phục mình đến giúp anh đó (chủ yếu là do hai ngàn vạn kia), cho nên anh cần thận đừng có lại dắc tội tôi.”

Lại để cô lỗ vốn, không cần đến xác sống động thủ, chính cô sẽ tự mình ra tay.

“...” Cảm giác được luồng sát khí, Đồng đại thiếu im lặng ngồi dịch ra xa.

Lúc này, sắc trời đã tối đen, đang lái xe, Tường Huy nhìn bầu trời tối om, nhắc nhở “Trần Thiên Sư, trời tối rồi.”

Bị đuổi giết đã mấy đêm rồi, sắc mặt Đồng Triều tái nhợt.

“Đừng nóng ruột.” Trần Ngự mở cửa sổ ra, bầu không khí nóng ủa vào, dù trời đã tối nhưng nhiệt độ không khí trong thành phố vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt “Hôm nay, chỉ số bụi PM khá cao, nồng độ linh khí đã bị tro bụi phân tán bớt, tôi đoán là phải một giờ nữa nó mới có thể ra ngoài.”

Trong ghi chép của ông lão đã nói, khi chưa hoàn toàn kích hoạt cương thi sống thì hồn thể không ổn định, khi ra ngoài cần có nồng độ linh khí nhất định. Ban đêm, nồng độ linh khí tương đối cao và ổn định hơn nên xác sống thường hoạt động vào ban đêm. Nhưng khi nó đã hoàn toàn được kích hoạt thì những điều này không còn ý nghĩa nữa.

“A?” Về mặt Tường Huy mù mờ.

“Chỉ số PM?” Đồng Triều không thể tin nói “Nó còn chú ý đến chất lượng không khí nữa sao?”

“Cho nên mới nói, khi bầu không khí ô nhiễm nghiêm trọng, thực sự là cả người và ma đều phần nộ mà.” Trần Ngự cảm thán nói.

Nếu không phải là chú Hai cậu ta bảo đảm đi bảo đảm lại đúng là cô nhóc tên Trần Ngự này là người đả cứu mình, cậu ta còn cho rằng mình đã gặp phải một kẻ lừa đảo đó chứ.

Hai mươi phút sau, xe dừng trước một ngôi biệt thự, đồng thời đến còn có người phụ trách mang bùa huyền sát đến cho Trần Ngự – Hà Thất.

“Tiểu thư Trần Ngự, đây là đồ Tam thiếu cho tôi mang đến cho cô.” Hà Thất đưa hộp cho Trần Ngự.

Trần Ngự nhận lấy, mở ra thấy bên trong là la bàn và bùa huyền sát thì càng thêm chắc chắn “Trợ lý Hà, cảm ơn anh đã đích thân mang đến cho tôi.”

Hà Thất gạt đầu cười, không nhúc nhích.

“À ...” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Tôi ở đây không sao đâu, trợ lý Hà, anh về trước đi, không làm phiền anh nữa.”

“Tiểu thư Trần Ngự, Tam thiếu dặn tôi là ở đây chờ cô. Khi nào cô giải quyết xong thì đưa cô về trường an toàn.” Hà Thất nói.

“không cần phiền anh đâu, đến khi trời sáng thì họ đưa tôi về cũng được.”

“Tiểu thư Trần Ngự, đây là lệnh của Tam thiếu rồi.” Hà Thất khó xử nói.

Trần Ngự chớp chớp mắt, sừng sốt một chút rồi nói “Vây được rồi, anh Ba tốt với tôi quá.”

Hà Thất hài lòng gạt đầu, chính là muốn cô biết Tam thiếu tốt với cô như thế nào, nếu không thì tôi coi như là tôi chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Trần Ngự dẫn Hà Thất đi vào biệt thự, mặc dù nhìn bên ngoài biệt thự có vẻ rất xa hoa, nhưng trong biệt thự lại không bày biện đồ đạc gì nhiều, nhìn là biết bình thường không có người ở.

“Trần Thiên Sư, còn cần chuẩn bị gì nữa không?” Tường Huy hỏi.

“không cần.” Trần Ngự vừa nói vừa đem bùa huyền sát trong hộp ra, cất vào túi áo trên người, quên mang túi vải tới, không thuận tiện chút nào.

Trần Ngự cất bùa chú rồi lại kiểm tra la bàn, xác định la bàn đã tràn đầy linh khí. cô quay đầu nói với mấy người sau lưng “Chút nữa nếu xác ... quái vật kia đến, hai người các anh trốn ra xa một chút, còn anh ...”

Trần Ngự chỉ vào Đồng Triều dặn dò “Theo sát tôi, đừng có cách tôi xa quá đó.”

“không phải là tôi tránh càng xa càng tốt hay sao?” Vì không có ký ức lúc sinh hồn nên Đồng Triều đã không còn nhớ rõ lúc trước Trần Ngự đã bảo vệ cậu ta như thế nào. Cậu ta chỉ nhớ lúc chú Hai tìm người đến bảo vệ cậu ta, những người đó đều để cậu ta cách quái vật càng xa càng tốt, sau đó chính họ xông lên quyết đấu với quái vật, không cho nó lại gần cậu ta một bước. Vì thế cậu ta cảm thấy điều Trần Ngự dặn có chút kì lạ.

“Tốc độ của tôi không bằng với quái vật đó, nếu như anh cách tôi xa quá, tôi không kịp cứu anh mà thất bại, lúc đó tôi không trả lại tiền đâu.” Trần Ngự nói

không trả lại tiền là cái quỷ gì?

“Khụ ... Đồng thiếu, cậu nghe theo sắp xếp của Trần Thiên Sư đi.” Tường Huy trấn an.

một tuần nay, chú Hai nhà họ Đồng đã tìm tổng cộng mười Thiên Sư để bảo vệ cậu ta, đều người thì bị thương người thì chạy mất dép, bây giờ người duy nhất có dũng khí nhận case này cũng chỉ có Trần Ngu trước mắt. Mặc dù Đồng Triều rất sợ hãi nhưng cũng phải cố gắng gặt đầu.

Mấy người lại đợi một lúc, nhiệt độ xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo, bốn người đồng thời nhìn về phía cổng.

Hai người Trần Ngu và Tường Huy phát hiện khác thường vì bản thân họ là Thiên Sư, Đồng Triều bởi vì mấy ngày qua đã trải qua rất nhiều hoàn cảnh tương tự như vậy nên tất nhiên là có kinh nghiệm, còn Hà Thất, đơn giản đây là bản năng của một người lính đi.

“Trần Thiên Sư ...” Tường Huy nhìn Trần Ngu.

Trần Ngu kín đáo đưa chiếc điện thoại di động đang chơi giờ bài địa chủ cho Hà Thất, nói “Đánh nốt giùm tôi ván này đi.”

“Được.” Hà Thất nhận điện thoại.

“Chúng ta ra ngoài đi.” Trần Ngu nhìn sắc mặt trắng bệch của Đồng Triều, ra hiệu cho cậu ta ra ngoài.

Đồng Triều liếc nhìn Trần Ngu rồi lại quay đầu nhìn đệ tử của chú Hai – Tường Huy, nhìn thấy ánh mắt khẳng định của đối phương, đành ráng chống đỡ mặt không có chút máu nào đi theo sau lưng Trần Ngu.

Hà Thất chờ hai người đi ra khỏi cổng, cho điện thoại di động của Trần Ngu vào túi, cầm lấy chiếc hộp đang để trên bàn rồi chạy lên lầu hai. Ở trong phòng đợi, an toàn thì có an toàn, nhưng nhờ đầu Trần tiểu thư gặp nguy hiểm gì thì ngay cả cơ hội ném búa ra hỗ trợ cũng không có.

Tường Huy sừng sốt một giây rồi cũng theo sau lưng Hà Thất chạy lên.

Trong sân, tay trái Trần Ngu cầm la bàn, tay phải sờ tờ hai lá bùa huyền sát, lăng lẳng nhìn về phía chân trời, ở đó có một đám bay mù đen đặc, dưới ánh trăng bay nhanh về phía này.

“Nó tới rồi sao?” Giọng nói của Đồng Triều vì sợ hãi mà run lên.

Trần Ngu hơi ghét bỏ nhìn cậu ta “Sao mới có một tuần không gặp mà anh càng ngày càng nhát gan vậy.”

“...” Cậu ta cũng đâu muốn như vậy đâu, Đồng Triều tỏ ra vô cùng phiền muộn, thử hỏi một người bị một con quái vật không nhìn thấy truy sát bảy tám lần, và lại mỗi lần đều có cảm giác suýt nữa thì gôm củ tỏi “cô có đáng tin cậy không vậy?”

“Đến bây giờ anh mới hỏi vấn đề này sao?” Trần Ngu nhin không được mà tò mò “Nếu tôi không đáng tin cậy thì anh định làm thế nào?”

“Tôi làm ma cũng sẽ không bỏ qua cho cô.” Đồng Triều vô cùng đáng thương nói.

“Chẳng lẽ anh không biết là sau khi sinh hồn bị cắn nuốt, ngay cả cơ hội làm ma anh cũng không có sao?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

“cô ...” Bỗng nhiên Đồng Triều rất muốn khóc.

“Đến rồi!” Đứng trên lầu hai quan sát, Tường Huy nhìn thấy đám mây đen đã đến trước mặt Trần Ngu mà cô vẫn chỉ lo nói chuyện với Đồng thiếu, lập tức nhin không được nhắc nhở.

“Àm!” Sát khí của hai lá bùa huyền sát trong tay Trần Ngu ngưng kết thành một thanh kiếm dài màu đỏ, khi sát khí màu đỏ chạm vào màn sương đen lập tức cắt đứt lệ khí, nhắm thẳng về phía linh hồn đang đứng trong đám mây đen.

Ác ma dùng tốc độ nhanh hơn cả lúc đến bay ngược ra ngoài, đứng cách Trần Ngu hơn năm mét, khí đen dày đặc không ngừng luân chuyển, từ từ ngưng tụ cuối cùng hiện lên một bóng người cao lớn. rõ ràng chỉ là linh hồn mà thôi nhưng vẫn có thể nhìn ra được cái bóng mờ mờ dưới ánh trăng.

Linh hồn so với lần trước ngưng tụ được nhiều hơn, sinh khí cũng dày đặc hơn, xem ra trong khoảng thời gian này nó đã cắn nuốt không ít sinh hồn.

không phải gần đây có rất nhiều Thiên Sư giúp đỡ sao? Sao có thể để nó cắn nuốt nhiều sinh hồn như vậy? Xem ra con quái vật này cũng đang muốn nhanh chóng sống lại, Trần Ngu nhíu mày.

“Lại là mi ...” một giọng nói của đàn ông âm u vang lên.

“Nó, nó biết nói chuyện luôn rồi?” trên lầu, Tường Huy thực sự kinh hãi.

“Nó nói cái gì?” Hà Thất không nghe được hồn ma nói chuyện, chỉ có thể hỏi Tường Huy đang đứng bên.

Trần Ngu đem thanh kiếm sát khí màu đỏ chắn ngang ngực, hỏi “Mới có mấy ngày không gặp, mi đã biết nói chuyện rồi.”

“Ta sắp sống lại rồi. Thiên Sư nhỏ, mi đừng cản trở ta.” Xác sống nói.

“Mì sai rồi.” Trần Ngự lắc đầu “Để cho mì phục sinh, mì vẫn còn thiếu một sinh hồn có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm mang theo linh lực. Người sinh vào ngày âm tháng âm năm âm có rất nhiều nhưng trên hồn phách mang theo linh lực lại không có nhiều.”

“Nếu biết, thì đừng có cản trở ta. Ta không ngại giết thêm một người nữa đâu.” Ánh mắt xác sống nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của Đồng Triều đang đứng sau lưng Trần Ngự.

“Cũng bởi ta biết rõ nên mới ở đây cản mì.” Trần Ngự vừa dứt lời, tay trái ném la bàn ra, tay phải vung kiếm lên.

Xác sống cũng vung tay ném ra một luồng khí đen mới cản được sự tấn công của la bàn. Ngay sau đó, Trần Ngự vung kiếm chém đến, xác sống tránh né mấy lần nhưng vì sự khổng lồ của la bàn nên chỉ như trúng chọi đá, rất nhanh đã bị Trần Ngự chém vỡ bàn tay. Nhìn lòng vết thương trong bàn tay đang không ngừng tràn ra khí đen, xác sống nhìn chăm chăm vào Trần Ngự như muốn đâm cô một dao.

“Ta không tin mì có thể bảo vệ tên kia cả đời.” Xác sống lạnh lẽo nói.

“Sao có thể lâu như vậy.” Trần Ngự cũng cười lạnh “Thời gian của mì không phải là cũng không còn nhiều lắm sao.”

Về mặt của xác sống biến đổi, khí đen của toàn thân lại cuộn cuộn lưu chuyển nhưng không tấn công nữa. Ánh mắt của hắn nhìn chòng chọc vào Trần Ngự, dường như đang muốn tính toán điều gì đó, sau đó chợt quay người biến mất trong đêm tối.

Sao lại dễ dàng đi như thế? Liên tục tận mắt chứng kiến bảy trận chiến đấu ác liệt – Tường Huy ngơ ngẩn. Nhiều Thiên Sư như vậy còn không bằng hai chiêu của cô nhóc này sao?

không hổ là tồn hai ngàn vạn đi mua bùa chú, quả nhiên là lợi hại!

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất: Hoàn thành nhiệm vụ. Trừ việc hoàn thành công việc như bên ngoài mặt chữ đã chỉ ra, còn phải phụ trách truyền đạt tâm ý của Tam thiếu nữa, hiểu chưa?

Nhóm trợ lý: đã rõ!

Hà Thất: Tam thiếu của chúng ta là người không quen biểu lộ cảm xúc, cho nên chúng ta càng phải cố gắng nhiều hơn, hiểu chưa?

Nhóm trợ lý: đã rõ!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bị ma khi dễ

Tuy rằng xác sống đã bỏ đi nhưng đêm còn dài như vậy, không ai dám cam đoan là nó có thể trở lại hay không, cho nên trước khi trời sáng, Trần Ngự chỉ có thể ở lại biệt thự.

Thoáng cái đã đến mười giờ tối, Trần Ngự nằm trên ghế sofa ngủ thiếp đi, sáng mai còn phải đi học nữa, không thể thức khuya.

Đồng Triều chứng kiến Thiên Sư bảo vệ mình thế mà lại ngủ thiếp đi, tức giận đến mức muốn gọi người dậy. Tình mạng cậu ta lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, vậy mà cô nhóc này còn có thể ngủ được? Nhưng cậu ta vừa định tiến lên một bước, Hà Thất đang ngồi bên cạnh canh giữ cho Trần Ngự chỉ nghiêng đầu nhìn cậu ta một cái, cũng không biết là tại sao, Đồng Triều bỗng nhiên không dám động dậy.

Cậu ta yên lặng thu hồi bước chân, bước đến ghế sofa bên cạnh Trần Ngự ngồi xuống. Được rồi, ngồi gần một chút cũng được đi.

Tường Huy cũng nhận ra Đồng Triều bất an nên trấn an “Đồng thiếu, cậu yên tâm, khi quái vật kia đến, Trần Thiên Sư sẽ có phản ứng.”

Đồng Triều nghe Tường Huy giải thích thì yên tâm hơn, không còn cảm thấy Trần Ngự đi ngủ là không quan tâm cậu ta mà cảm thấy là cô đang nghỉ ngơi dưỡng sức. Vì thế cậu ta cũng gác chân lên ghế sofa, bắt chước Trần Ngự ngủ mất rồi.

Đây là cậu ta cũng quá yên tâm đi?!

một đêm qua đi, dường như đã được đặt báo thức, khi mặt trời vừa mới ló dạng Trần Ngự đã chớp chớp mắt tỉnh dậy “Trời sáng rồi sao?”

Trần Ngự xoa xoa mắt rồi ngồi dậy.

“Trời sáng rồi.” Đứng một bên Hà Thất trả lời.

Trần Ngu ngẩng đầu nhìn Hà Thất, thấy dáng người anh chàng vẫn thẳng tắp, quần áo không một nếp nhăn thì nghi ngờ hỏi “Trợ lý Hà, anh không ngủ chút nào sao?”

“Tam thiếu dặn tôi phải bảo vệ cẩn thận cho cô.” Hà Thất lại một lần nữa nhấn mạnh.

Ngủ ý chính là không ngủ cả đêm? Được người khác bảo vệ cẩn thận từng li từng tí làm Trần Ngu có cảm giác không quen. Trong thâm tâm cô hiểu rõ, sự bảo vệ của trợ lý Hà nói thật là không giúp ích được bao nhiêu, trợ lý Hà là người bình thường, không thể nhìn thấy được hồn ma và xác sống, nên dù cô gặp phải nguy hiểm Hà Thất cũng không giúp được gì.

Nhưng trong lòng Trần Ngu vẫn rất cảm động, chỉ vài lần có duyên với nhau mà thôi, mà còn dưới tình cảnh là cô mặt dày mày dạn nhờ giúp, nhưng anh Ba chẳng những không thấy cô phiền phức mà còn quan tâm chăm sóc cô như vậy. Trần Ngu cảm động đồng thời âm thầm quyết định, chờ cô số điện thoại của ông lão nhà cô, nhất định chuyện đầu tiên cô làm là hỏi thăm về sát khí trên người của anh.

Suy nghĩ xong, Trần Ngu quay đầu nhìn Đồng Triều vẫn còn ngủ say trên ghế sofa, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Trương Huy nói “Trời sáng rồi, tạm thời Đồng Triều sẽ không gặp nguy hiểm, vậy tôi đi trước.”

“Vâng, Trần Thiên Sur. Vậy còn tối nay thì sao?” Mặc dù tạm thời đánh lui quái vật, nhưng không có nghĩa là nó bỏ qua sinh hồn của Đồng Triều.

“Đúng giờ tôi sẽ đến.” Trần Ngu đảm bảo.

Lúc này Trương Huy mới an tâm, đêm qua, Trần Thiên Sur chỉ cần hai chiêu là đuổi được quái vật đi, chỉ cần có Trần Thiên Sur ở đây, chắc chắn là Đồng Triều sẽ không sao.

==

Rời khỏi biệt thự nhà họ Đồng, Hà Thất lái xe hơi đi về hướng đại học Đế Đô. trên đường đi rất yên tĩnh, Hà Thất nhìn gương chiếu hậu thấy Trần Ngu đang cúi đầu chơi điện thoại di động, hỏi “Tiểu thư Trần Ngu, tối nay cô cũng đến nhà họ Đồng nữa sao?”

“Đúng vậy. Xác sống kia còn thiếu hồn phách của Đồng Triều nữa là có thể sống lại, chắc chắn nó sẽ không dừng tay.” Trần Ngu vừa trả lời, vừa nhìn ghi chép của ông lão trong điện thoại di động.

Dùng bảy lá bùa trừ ma cao cấp, tạo thành trận pháp Thất Sát.

Lần trước, khi cùng xác sống đánh nhau, bùa trừ ma Trần Ngu đã sử dụng hết, làm cô lập tức cảm thấy sâu ối là sâu. Xem ra phải dành chút thời gian đến nhà anh Ba kè chút linh khí để vẽ bùa, nhưng mà tuần này thời khóa biểu rất nhiều môn nha, nếu như chờ đến cuối tuần, như vậy thì ngày nào cô cũng phải chạy đến nhà họ Đồng sao.

“Còn thiếu? Vậy cái gì ... xác sống kia đã cắn nuốt rất nhiều hồn phách sao?” Hà Thất tò mò hỏi.

“Nó muốn hoàn toàn thoát khỏi trạng thái hồn phách trở thành người chết sống lại, nhất định trong vòng bốn mươi chín ngày liên tục phải cắn nuốt mười sáu sinh hồn.” Trần Ngu nói.

“nói cách khác, nó đã cắn nuốt mười lăm sinh hồn rồi?” Nghĩa là tối hôm qua quái vật kia đã giết chết mười lăm người.

“Phải!” Trần Ngu cau mày “Cho nên mới phải tiến nó đi nhanh một chút.” Đúng vậy, chỉ có thể tiến nó đi.

Ghi chép của ông lão đã nói rõ, khi xác sống bắt đầu cắn nuốt sinh hồn, sức mạnh sẽ tăng lên gấp bội, sinh khí trong hồn thể của nó càng ngày càng lớn mạnh sẽ làm cho xác sống nguy hiểm hơn hồn ma bình thường. Nếu trực tiếp đánh cho xác sống hồn bay phách lạc là vô cùng khó, ít nhất là với khả năng hiện giờ của Trần Ngu là không thể được. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là mở cửa âm, đem nó giao cho Hắc Bạch Vô Thường.

Nguyên gốc lời của ông lão là: nếu như là ông, đập chết liền đập chết, nhưng con nhóc con vãn nên ngoan ngoãn mở cửa âm đi, đừng thiếu thận trọng mà cố đánh nhau với nó. Khi xác sống không còn gì để mất thì sức mạnh của nó không thể xem nhẹ được đâu.

“Nếu hôm qua nó cắn nuốt được Đồng Triều thì sẽ biến thành cái gì?” Hà Thất tò mò.

“sẽ thoát khỏi trạng thái linh hồn, có được thân thể.” Lúc đó, muốn đi tìm nó thì không còn dễ dàng nữa.

Vậy là thực sự có thể sống lại sao? Hà Thất không kìm được mà rung mình “Người sau khi chết có thể sống lại thật sao?”

“Tất nhiên là không thể.” Trần Ngu nói “Trạng thái này chỉ có thể làm cho nó giống như người bình thường tồn tại trên thế giới, nói cách khác, dù các anh không có Mắt âm dương thì vẫn có thể nhìn thấy nó, nghe được nó nói. Nhưng nó không cần ăn cơm, không cần uống nước, không cần hô hấp, không cần đi ngủ, ba mươi năm sau lại trở về trạng thái hồn phách, sau đó lại bắt đầu cắn nuốt sinh hồn, vòng đi vòng lại. Cho nên mới gọi là xác sống.”

“nói cách khác, đây có khả năng không phải lần đầu tiên nó cắn nuốt sinh hồn để sống lại.” Hà Thất cả gan suy đoán.

“Cũng có khả năng.” Hiểu biết của Trần Ngu về xác sống đều là từ ghi chép của ông lão, nên cô cũng không chắc chắn lắm, nhưng ba mươi năm lại là một vòng tuần hoàn, nên tình huống đó có khả năng rất cao.

“Tiểu thư Trần Ngu, làm ơn, cô nhất định phải diệt trừ nó.” Hà Thất bỗng nhiên trịnh trọng nói, loại quái vật vô hình giết người này, thực sự là quá đáng sợ.

Trần Ngu ngạc nhiên, nhưng vẫn trả lời “Tôi đã nhận đơn đặt hàng này, đương nhiên là không bỏ dở nửa chừng.”

Hai người nói chuyện nên rất nhanh đã đến gần đại học Đé Đô, vì Trần Ngu muốn mua đồ ăn sáng nên Hà Thất lái xe đến cửa hông của trường, nơi có rất nhiều quán hàng rong bán đồ ăn sáng.

Trần Ngu nhìn quán bán phá lấu bên đường, bụng kêu rột rột “Trợ lý Hà, tôi mời anh ăn sáng nha, cảm ơn anh đã đưa tôi về trường.”

“Tiểu thư Trần Ngu nên cảm ơn Tam thiếu mới phải, tôi ...”

“Chúng ta ăn trước, sau đó tôi mua một phần nhờ anh mang về cho anh Ba? Phá lấu của quán này ăn rất ngon, anh Ba chắc chắn thích ăn.” Trần Ngu nói thêm.

Mang bữa sáng về cho Tam thiếu? Hà Thất vui vẻ đồng ý.

“Ngoài phá lấu, các món khác cũng rất ngon.” Trần Ngu vừa đi vừa giới thiệu nhiệt tình “Kia là bánh tay cầm, bánh crep hoa quả, còn có bánh bao hấp ...”

Hà Thất đang mỉm cười lắng nghe, bỗng nhiên xuyên qua âm thanh huyền ảo của các tiệm ăn buổi sáng, Hà Thất nghe được tiếng đầu đạn xé gió bay đi. Mặt Hà Thất biến đổi, kéo Trần Ngu lên một vòng ra sau xe.

“Chú!”

một viên đạn trượt qua bả vai của Trần Ngu cắm vào gốc cây bên cạnh.

“Đừng động!” Hà Thất để Trần Ngu núp vào, còn cậu lại đứng thẳng người đi ra, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm vào một ô cửa sổ trên một căn nhà ba lầu đối diện bên kia đường.

Tay bắn tia bên kia đường nhìn vào ống kính thấy được ánh mắt của Hà Thất, biết được mình đã bại lộ, nhanh chóng thu dọn súng, thoát khỏi hiện trường.

Hà Thất biết đối tượng thấy mình đã bị phát hiện sẽ nhanh chóng bỏ đi, nhưng anh ta không dám mạo hiểm để Trần Ngu lại một mình, anh gọi điện báo cáo tình hình cụ thể cho Tam thiếu, sau đó chờ Trần Ngu rời đại học Đé Đô.

“Lúc này là súng sao?” Trần Ngu chậm nửa nhịp, giờ mới hỏi.

“Gần đây cô có đắc tội người nào không?” Hà Thất vừa lái xe vừa hỏi.

“không có nha.” Trần Ngu vô tội nói. cô thấy ma còn nhiều hơn thấy người, nói cô đắc tội với ma nghe còn có lý hơn.

“Chúng ta về khu tập thể trước, xem Tam thiếu nói thế nào.” Hà Thất nói.

Trần Ngu nghĩ nghĩ, không có biện pháp nào khác đành phải theo Hà Thất về khu tập thể.

Lâu Minh đã sớm nhận được tin tức cô nhóc bị người khác ám sát, mặc dù Hà Thất đã đảm bảo đi đảm bảo lại là Trần Ngu không bị thương chút xíu nào nhưng Lâu Minh vẫn không yên tâm, kiểm tra kĩ lưỡng một lần nữa.

“Em không sao đâu, chỉ hơi đói bụng thôi.” Trần Ngu ôm bụng, vô cùng đáng thương nói “Em còn chưa ăn sáng đâu.”

“Em thật là.” Lâu Minh không nói được cô, đành cho người mang đồ ăn sáng lên cho Trần Ngu.

Chỉ trong chốc lát, hai bát phá lấu nóng hổi đã được bung lên, Lâu Minh thấy vẻ mặt Trần Ngu vô cùng thỏa mãn ăn uống ngon lành, không có chút xíu cảm giác mình vừa từ cõi chết trở về, nhìn không được hỏi “Bình thường nhìn em rất lợi hại mà, sao có người cầm súng chỉ vào người em mà em không có cảm giác gì sao?”

“Em là thầy bắt ma, em chỉ có cảm giác với âm khí này, ác khí này, sát khí này hoặc những thứ có liên quan đến hồn ma, còn đối với người sống, em cũng chỉ là người bình thường thôi.” Về mặt Trần Ngu biểu lộ ‘cô đây cũng rất là bất đắc dĩ’.

“Em không sợ sao?” Lâu Minh hỏi.

“Sợ chứ, nhưng ông nội em đã nói, em không có tướng chết sớm (đoàn mệnh). Cho nên chắc chắn là em sẽ không chết trẻ đâu (tráng niên mất sớm).” Trần Ngu ví dụ “anh xem, không phải là vừa rồi trợ lý Hà đã cứu em sao.”

“Em đúng là lạc quan.” Lâu Minh bị Trần Ngu nói mà mấp cười, cô nhóc này không biết là lúc này mình đã may mắn đến mức nào. May mà có Hà Thất – trợ lý số một được tuyển chọn từ mấy vạn lính đặc chủng trong cả nước, kinh nghiệm đầy mình ở cùng cô. Nếu đổi là người khác thì sao có thể kịp thời phát hiện có người ám sát còn giúp cô tránh được một kiếp.

“Hắc hắc ... anh Ba, anh mau ăn đi, phá lẩu để nguội không ngon đâu.” Trần Ngu an ủi “Chờ ăn xong em gọi điện cho anh trai em.”

“Em muốn báo cảnh sát?” Chuyện Trần Dương là cảnh sát tất nhiên là Lâu Minh biết từ lâu.

“Tất nhiên rồi ạ.”

“Em không biết gì hết mà cũng muốn báo cảnh sát sao.” Lâu Minh hỏi

“Có người muốn giết em đó, chẳng lẽ em không nên báo cảnh sát sao?” Trần Ngu hỏi ngược lại.

“Em ...” cô nhóc này suýt chút nữa bị người ta giết chết, vậy mà không suy nghĩ vấn đề ở đâu, đây là định báo cảnh sát xong rồi mặc kệ. Lâu Minh tức muốn chết rồi “Em vừa mới đến Đế Đô, ngoại trừ trường học và ở nhà thì hầu như chưa bao giờ đi nơi khác, cũng đâu quen biết ai? Tại sao bỗng nhiên lại đắc tội người nào đó đến nỗi người ta thuê sát thủ giết em.”

“Em cũng thấy kì lạ, nên em mới định báo cảnh sát đây nè.” Trần Ngu trả lời.

“...” Lâu Minh từ bỏ việc giải thích, nói thẳng “Chút nữa ăn cơm xong, em xin phép nghỉ hôm nay không đến trường nữa, cũng đừng báo cảnh sát. Chờ để mấy người Hà Thất điều tra xem sao đã rồi tính tiếp. Em cũng không muốn anh em biết việc nửa đêm khuya khoắt em trốn nhà ra ngoài bắt ma đi.”

Trần Ngu gật nhẹ đầu, đồng ý đề nghị của Lâu Minh. đã không cần đi học, lại ở lại nhà của anh Ba, Trần Ngu quyết định thực hiện kế hoạch lúc sáng đã nghĩ, về mấy tấm bùa trừ ma. Linh khí trong biệt thự nhà họ Lâu rất dồi dào, mặc dù bùa trừ ma cao cấp hơi khó vẽ, nhưng nếu may mắn, hôm nay có thể vẽ được bảy tám. Dù sao, kĩ năng vẽ bùa của cô là điều duy nhất ông lão ác miệng kia đã tán thưởng.

Thế là Trần Ngu nhờ Lâu Minh cho người đi ra ngoài mua mấy lá bùa, mực đỏ. một ngày vẽ bùa, đến tận bốn giờ chiều, Trình Bằng mới đem tài liệu điều tra đến báo cáo.

“Tam thiếu, kẻ sáng nay ám sát tiểu thư Trần Ngu đã tìm được, tên là Lý Phong, trước kia đã từng là lính đánh thuê, hẳn ta nói chín giờ đêm qua đã nhận được đơn đặt hàng trên mạng, cũng chính là đơn đặt hàng giết tiểu thư Trần Ngu.” Trình Bằng nói “Chúng tôi đã điều tra địa chỉ IP phát hiện chủ tài khoản tên là Chung Thanh Minh, là ông chủ của một tiệm bán đồ cổ, hiện nay ...”

“Ba tháng trước bị bệnh nên nằm viện, hiện giờ đang điều dưỡng tại An Thành?” Lâu Minh cũng đọc trên bản báo cáo.

“Vâng.” Trình Bằng nhìn thoáng qua Trần Ngu rồi nói thêm “Xét cuộc sống của Trần Ngu tiểu thư tương đối đơn giản, người đắc tội gần đây ... cũng chỉ có tối hôm qua đấu với tên xác sống kia.” Khụ, anh ta luôn cảm thấy việc nói đến cái kia có gì đó quái quái.

Trình Bằng dừng lại một chút, rồi nói tiếp “Tiểu thư Trần Ngu cũng đã nói, xác sống này sau khi cắn nuốt sinh hồn sẽ giống như người bình thường tồn tại trên đời, nhưng ba mươi năm sau lại trở về trạng thái hồn phách, lại cần phải cắn nuốt sinh hồn, cho nên ...”

“Các anh nghi ngờ thủ phạm là tên xác sống tối hôm qua?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

“Đúng thế.” Trình Bằng gật đầu.

Lâu Minh cũng giật nảy mình, hiển nhiên là không ngờ rằng hồn ma cũng có thể thuê sát thủ, nhưng tất nhiên là xác sống không giống với hồn ma bình thường. Ba mươi năm một lần sống lại, có lẽ tên xác sống này đã tồn tại lâu hơn so với tưởng tượng của mọi người.

“Bây giờ em phải đi giết nó!” Trần Ngu đã nghe rõ, vỗ bàn một cái, lấy la bàn rồi đứng phắt dậy muốn đi ra ngoài

“Em bình tĩnh lại đã!” Lâu Minh đưa tay ngăn Trần Ngu.

“Em không bình tĩnh được!” Trần Ngu tức muốn chết “Em lớn đến chừng này rồi mà chưa bị ma quỷ gì đó khi dễ đâu.”

nói làm như người khác đã bị ma quỷ khi dễ rồi ấy ...

“Em đường đường là một thầy bắt ma, bị con ma đó khi dễ như vậy thì mặt mũi của em để ở đâu.”

... Hình như cũng có lý.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: Ông dạy con nhiều năm như vậy mà con lại để cho ma khi dễ như vậy hả.

Tây Thi: Con làm sao mà biết hồn ma cũng biết thuê sát thủ nữa.

Ông Ngô: nói cho cùng thì con chưa đủ bản lĩnh.

Tam thiếu: Nhóc con, có anh ở đây, không ai có thể làm tổn thương em.

Bây trợ lý nhất trí gật đầu, vì Tam thiếu nhà mình mà xông pha không từ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trận pháp Thất Sát

thật vất vả, Lâu Minh mới trấn an được cô nhóc đang nổi giận lồi đình này, nhìn khuôn mặt nhỏ đang thở phì phì của cô “Em cứ xông ra ngoài như thế, biết tìm nó ở chỗ nào?”

“Em...” Trần Ngự nghĩ nghĩ nói “Em đi biệt thự nhà họ Đồng, dù sao nó muốn sống lại hoàn toàn thì nhất định phải nuốt sinh hồn của Đồng Triều, em đi nhà họ Đồng chờ nó.”

“Nếu nó trông thấy em rồi không dám ra thì làm sao?” Lâu Minh hỏi

“không đâu.” Trần Ngự chắc chắn “Nếu muốn sống lại, trong vòng bốn mươi chín ngày phải cắn nuốt được hồn phách của Đồng Triều, nếu không thì lại phải kiếm mười lăm sinh hồn khác.”

“Em nói vậy có nghĩa là, nếu nó không kịp cắn nuốt hồn phách của Đồng Triều, thì sẽ lại bắt đầu giết người từ đầu?” Lâu Minh phản ứng lại rất nhanh.

“Đúng thế, cho nên nó rất nhanh sẽ lại xuất hiện thôi.” Đêm qua, khi xem hơi thở trên thân xác sống, Trần Ngự dường như có thể chắc chắn trăm phần trăm, thời gian còn lại của xác sống không còn nhiều lắm.

“Trình Bàng, cậu điều tra gần đây có những vụ án chết người kì lạ nào không, xảy ra vào lúc nào?” Lâu Minh hỏi Trình Bàng

“Tôi đã điều tra.” Khi trên xe, Hà Thất đã được Trần Ngự nói chuyện về xác sống nên đã quan tâm điều tra việc này “Gần đây, sở cảnh sát đúng là đang điều tra các vụ chết người chưa rõ, hai tháng vừa qua đã có mười lăm người chết đột ngột chưa rõ nguyên nhân. Khi số người chết lên đến tám người, cục cảnh sát đã chuyển hồ sơ đến tổ điều tra đặc biệt, người chết sớm nhất cách đây là 45 ngày trước.”

“Vậy là còn bốn ngày? Bây giờ em đến biệt thự nhà họ Đồng, mấy ngày tới em đều ở nhà họ.” Trần Ngự nói, cầm la bàn lại định chạy đi luôn.

“Đợi chút nữa đã.” Lâu Minh nghĩ đến tuần trước khi Trần Ngự và xác sống đó chiến đấu với nhau, lo lắng hỏi “một mình em có đối phó được với nó không?”

Trần Ngự bị Lâu Minh hỏi như thế, lập tức nhụt chí “Em đánh không lại nó...”

“Vậy...” Lâu Minh đang định nói để anh tìm người giúp cô thì lại nghe Trần Ngự hung dữ nói “Nhưng em có thể tiến nó đi.” Trần Ngự nói “Nó cố gắng muốn sống lại như vậy, chắc là có nhiều điều lưu luyến ở trần gian. Hừ hừ... Vậy em sẽ tiến nó đi âm phủ, cho Hắc Bạch Vô Thường thu thập nó, xem nó còn thuê sát thủ ở đâu, nó mà thuê được thì em phục sát đất.”

Lâu Minh nhin không được mà cười ra tiếng, hỏi “Em còn có thể đưa nó đi âm phủ?”

“Ừm, mặc dù em rất muốn đánh cho nó hồn bay phách lạc, nhưng bây giờ em chưa có đủ năng lực...” không thể tự tay báo thù, cảm giác này thật là quá khó chịu.

“Vậy để anh nói Hà Thất cho mấy người đi theo em.” Lâu Minh nói.

“không cần đâu, em...”

“anh biết năng lực bắt ma của em rất khá, nhưng sống trên đời này các kiểu âm mưu ám sát này nọ, em không bằng mấy người Hà Thất đâu.” không đợi Trần Ngự nói hết câu, Lâu Minh đã ngắt lời “Còn có bốn ngày, nó hẳn còn sốt ruột hơn cả em. Nếu như nó cố tình xuất hiện, dụ em đấu với nó rồi lại bỏ trí người bên cạnh dùng súng bắn em, em có tránh được không?”

“không thể.” Trần Ngự nghiêm túc suy nghĩ rồi lắc đầu.

“Vậy phải nghe lời, mấy ngày này để bọn Hà Thất theo em đi.” Lâu Minh nói.

“Vâng.” Trần Ngự cảm động nhìn Lâu Minh “anh Ba, anh tốt với em quá à.”

Lâu Minh cười, vuốt vuốt đầu Trần Ngự “Vi em cũng rất tốt mà.”

Bởi vì có em bắt ma trừ yêu, mọi người mới có cuộc sống bình yên.

Được Lâu Minh khen, không hiểu sao Trần Ngự lại đỏ mặt, chỉ có thể cười ngây ngô.

==

Mà lúc này, trong nhà tổ của nhà họ Đồng ở Đê Đô, chú Hai Đồng ráng chống đỡ thân thể bị bệnh cùng hai vị Thiên sư nhà họ Tần và họ Lương bàn chuyện. Hai người này chính là người nối nghiệp của nhà họ Lương và nhà họ Đồng – ba nhà có thế lực và danh vọng trong giới huyền học ở Đê Đô.

“anh Đồng, thân thể của anh có khá hơn chưa?” Lương Hoa Châu, cũng chính là cha của Lương Quang, người nối nghiệp của nhà họ Lương, hỏi.

“Tôi không sao, nghỉ ngơi tu dưỡng một thời gian sẽ tốt lên thôi.” Đồng Uy nói xong, che ngực ho khan hai tiếng.

một vị Thiên Sư nữa là Tần Phi Minh hỏi “Đồng Triều không sao chứ?”

“Nó không sao.” Đồng Uy đã nghe đệ tử của mình – Trương Huy báo cáo, Trần Thiên Sư kia chỉ cần hai chiêu là đuổi được con quái vật kia đi. Nếu biết sớm như vậy, Đồng Uy cũng không ngại Trần Thiên Sư là phụ nữ mà đi mời cô sớm hơn một chút.

“Vậy là tốt rồi.” Tần Phi Minh nói.

“anh Tần, anh Lương, nhà họ Đồng chúng tôi chỉ chuyên về coi phong thủy bát quái nên ở phương diện trừ ma thì không hiểu biết bằng hai vị. Hai anh có biết rõ thứ đó là cái gì không?” Đồng Uy hỏi.

Lương Hoa Châu liếc nhìn Tần Phi Minh một cái rồi nói “Hôm qua, tôi cùng ba tôi xem lại tài liệu của ông bà để lại, cảm thấy thứ này có thể là xác sống như trong truyền thuyết đã nói.”

“Đúng thế.” Tần Phi Minh cũng nói.

“Xác sống?” Đồng Uy chưa từng nghe đến từ này.

“Đây là một loại tà thuật, bắt nguồn từ một môn phái lớn trong giới huyền học vào khoảng sáu trăm năm trước.” Tần Phi Minh nói “Nghe nói, môn chủ của môn phái đó là một vị Thiên Sư thiên tài. một ngày vợ của ông ấy ngoài ý muốn mà qua đời, ông ta không nỡ để vợ mình mất đi, nên trước khi quỷ sai đến đã giấu linh hồn của vợ ông ta đi, sau đó tốn mười năm nghiên cứu ra môn phái tà thuật này.”

“Ông ta thông qua một phương pháp đặc biệt, để hồn phách của người vợ cắn nuốt mười lăm sinh hồn có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm trong vòng bốn mươi chín ngày và một sinh hồn mang linh lực thuần âm, sau đó linh hồn của người vợ trở lại thân thể và sống lại, nên người ta còn gọi là xác chết sống lại.”

“Sau đó thì sao?” Đồng Uy hỏi “Nếu đã có ghi chép như vậy thì nhất định phải có cách giải quyết chứ.”

Lương Hoa Châu thở dài “Sáu trăm năm trước, người có thể diệt được xác sống chính là người của phái Lạc Sơn.”

“Phái Lạc Sơn?” Đồng Uy kinh ngạc nói “Sao tôi chưa bao giờ nghe qua môn phái này?”

“Phái Lạc Sơn đã từng là môn phái trừ ma rất nổi tiếng, rất tiếc sau đó đã bị thất truyền nên anh không nghe thấy là phải.” Tần Phi Minh nhớ đến sự xuống dốc của phái Lạc Sơn thì thở dài tiếc nuối “Phương pháp trừ ma của phái Lạc Sơn rất lợi hại, trước giờ chưa có phái nào qua được.”

“Vậy ... trừ phái Lạc Sơn, không còn phương pháp nào có thể loại trừ xác sống sao?” Đồng Uy hỏi “Thầy trừ ma của các anh không phải là có thể mở cửa âm sao? Sao không mở cửa âm rồi dẫn nó xuống âm phủ?”

“Điều này chúng tôi đã có cân nhắc qua.” Lương Hoa Châu nói “Mở cửa âm cần hai điều kiện, một là trình độ tu vi của Thiên Sư phải đến một mức độ nhất định, hai là nhất định phải có yêu cầu dẫn độ hồn ma.”

“Chẳng lẽ tu vi của hai anh chưa đủ để mở cửa âm?” Đồng Uy nghi ngờ.

“không phải là vấn đề tu vi.” Tần Phi Minh nói “Là vấn đề về hồn ma, xác sống cắn nuốt sinh hồn nên sinh khí trên thân rất nặng, âm phủ cảm nhận được sinh khí sẽ không mở cửa âm.”

“Đúng thế!” Lương Hoa Châu gật đầu tán đồng, âm phủ là nơi hóa độ cho người chết, không thể có sinh khí.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ, lần trước tôi giao đấu với nó, sức mạnh của xác sống này càng ngày càng lớn, tôi sợ ...” Sợ điều gì Đồng Uy không cần nói ra nhưng những người ngồi đây đều hiểu.

“anh Đồng, anh đừng quá lo lắng, chúng tôi đã đăng nhiệm vụ lên trang web huyền học, xem có vị Thiên Sư nào biết cách đối phó với xác sống không.” Lương Hoa Châu nói “Còn Đồng Triều, mấy ngày tới tôi và Phi Minh sẽ đến bảo vệ cậu ấy.”

Tần Phi Minh và Lương Hoa Châu đồng ý đi bảo vệ Đồng Triều là tốt nhất, tuy Trần Ngự đã đồng ý với ông sẽ bảo vệ Đồng Triều, nhưng sức mạnh của

xác sống càng ngày càng lớn, thêm người bảo vệ thì thêm phần an toàn.

Thế là vào ban đêm, khi Trần Ngư cùng Điền Phi mặc đồ nguy trang đến biệt thự nhà họ Đồng nhìn thấy trong biệt thự ngoài Tường Huy và Đồng Triều còn có hai người đàn ông trung niên mặc áo dài truyền thống của Trung Hoa.

“Trần Thiên Sư, cô đến rồi.” Tường Huy nhìn thấy Trần Ngư thì vội vàng đứng lên đón.

Trần Ngư nhìn thoáng qua hai vị Thiên Sư đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, trên người họ linh khí đang không ngừng cuộn cuộn, Trần Ngư lập tức kéo phát Tường Huy sang một bên hỏi “Hai người kia cũng đến bảo vệ Đồng Triều.”

“Vâng.” Tường Huy trả lời.

“Vay phí vất vả tôi nhận cũng phải chia ba hả?” Sớm biết bọn họ mời thêm người, thì ngày hôm qua cô đã nói bọn họ chuyển luôn phí vất vả và cho cô luôn rồi.

“Khụ ..., không đâu. Tàn đại sư và Lương đại sư là bạn của sư phụ tôi, lần này đến trợ giúp mà thôi.”

“trên thế giới này có người đạo đức tốt như vậy? một ngàn vạn phí vất vả mà không cần, thật là người tốt hiếm có mà.” Trần Ngư nhìn về hai vị Thiên Sư, ánh mắt không hề che giấu sự khâm phục từ đáy lòng.

Đứng bên cạnh, Điền Phi nhìn rồi lại nhìn nhưng khóe miệng vẫn cong lên.

Khóe miệng Tường Huy cũng giật giật, không biết nói tiếp làm sao, dù sao cậu ta cũng hiểu rõ, sau khi mọi việc kết thúc, một ngàn vạn kia vẫn nên chuyển sớm cho Trần Thiên Sư thôi.

“cô chính là Trần Ngư, Trần Tiểu Thiên Sư sao.” Tàn Minh Phi thấy Trần Ngư còn nhỏ tuổi mà quanh thân đã được bao quanh bởi linh khí vô cùng tinh khiết, so với những người nhỏ tuổi ông đã gặp thì tốt hơn rất nhiều, thế là nhìn không được mà coi trọng cô hơn mấy phần.

“Chào ngài, tôi là Trần Ngư, biệt hiệu trừ ma của tôi là Tây Thi.” Sư phụ nói, giữa Thiên Sư với nhau thường thích kêu bằng biệt hiệu hoặc chức danh.

“Ha ha ha ... biệt hiệu rất hay, rất hay.” Tàn Minh Phi và Lương Hoa Châu kinh ngạc một giây rồi sau đó cười ha ha.

“Phụt ...” Ngồi một bên yên tĩnh từ nãy, Đồng Triều thực sự không nhịn được.

Trần Ngư lập tức hí mắt nhìn sang.

“Tôi vừa ... vừa nhìn thấy cái gì đó rất buồn cười, cái ...” Đồng Triều đang loay hoay tìm cớ cho tiếng cười vừa nãy của mình, bỗng nhiên một quả táo ở đâu đập vào người cậu ta làm cậu ta kêu la thảm thiết.

Đồng Triều xoa ngực, trừng mắt nhìn Điền Phi đang đứng cạnh Trần Ngư.

“thật xin lỗi, vừa nãy tôi trượt tay.” Điền Phi chân thành nói.

Có quý mới tin, nhưng Đồng Triều không dám nói gì, nhìn anh ta một thân khí thế như vậy, chắc chắn là cậu ta đánh không lại rồi.

“Làm tốt lắm” Trần Ngư không hề e dè, giơ ngón cái lên.

“Tam thiếu đã dặn dò, phải bảo vệ cô thật tốt.” Lời nói khiêu khích cũng nằm trong phạm vi bảo vệ của cậu ta.

...

Tam thiếu nhà ai mà bao che khuyết điểm như thế?

Tích tích!

Điện thoại di động bên người Điền Phi có tín hiệu, cậu ta lấy ra xem.

(Xung quanh mục tiêu phát hiện hai tên bắn tỉa, đã xử lý xong!)

Điền Phi nhấn lại ‘đã biết’, sau đó đến bên Trần Ngư nói nhỏ “Tiểu thư Trần Ngư, đã dọn sạch.”

“Được.” Ánh mắt Trần Ngư sáng lên “Hôm nay tôi sẽ cho nó có đi mà không có về!”

“Tiểu Thiên Sư, cô rất có khí thế nha!” Tàn Phi Minh cười nói.

“Nghe nói hôm qua một mình cô mà dọa được xác sống chạy mất, cô dùng phương pháp gì vậy?” Lương Hoa Châu tò mò hỏi.

“Bí kíp gia truyền.” Trần Ngư trả lời chân thành mà thẳng thắn.

Hai vị đại sư không được tự nhiên ho khan một tiếng, vì sợ người ta hiểu lầm hai người trưởng bối (người lớn) bọn họ muốn học trộm bí kíp của môn phái nhà người khác, thời gian kế tiếp, hai người họ cũng không nói câu nào với Trần Ngư nữa.

Ngay lúc này, hơi thở trong phòng đột nhiên biến đổi.

Tần Phi Minh và Lương Hoa Châu liếc nhìn nhau, vừa muốn cử động thì thấy cô gái nhỏ mặc áo thun trắng đã chạy ra ngoài trước bọn họ, không những chạy một mình mà còn túm Đồng Triều cùng chạy theo.

Sắc mặt hai người biến đổi, cô nhóc này làm loạn cái gì vậy, mục tiêu của xác sống chính là Đồng Triều, sao còn dẫn cậu ta ra ngoài, nghĩ vậy hai người liền vội vã đuổi theo.

Trần Ngư kéo Đồng Triều ra ngoài sân, ngẩng đầu nhìn đám mây đen phía xa, quay đầu nói với Đồng Triều “Chút nữa dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng không được động dấy đâu đấy.”

“Lúc này tôi cười cô là tôi không đúng, cô đừng có bỏ tôi mà!” Đồng Triều cho là Trần Ngư muốn trả thù chuyện cậu ta cười cô, nên bây giờ muốn chinh cậu ta.

“anh không chết được đâu!”

“Đâu phải người chết là cô nên cô mới nói nhẹ nhàng như vậy!” Mấy ngày nay, Đồng Triều bị hồn ma truy sát mà sợ hãi “Tôi đi theo cô giống ngày hôm qua không được sao?”

“anh muốn nó đuổi giết anh cả đời hả?” Trần Ngư lớn tiếng nói “anh chỉ cần đứng bất động ở đây, tôi đảm bảo anh sẽ không sao hết, qua đêm nay tôi sẽ làm cho nó không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.”

“thật không?”

“thật!”

“Tôi cũng muốn nghe theo cô nhưng tôi sợ tôi không khống chế được chính mình!” Đồng Triều run rẩy nói.

“Ặc!” Diên Phi vung tay chặt vào cổ đánh ngất xỉu Đồng Triều, nhìn Trần Ngư đang trợn mắt há mồm “Như vậy không phải là tốt hơn sao?”

“Làm như vậy không tốt đâu!” Trần Ngư ngờ ngác nói.

“Lúc này cậu ta đã đồng ý rồi mà.”

Có sao?

Tưởng Huy và hai vị Thiên Sư Lương Tần chạy ra ngoài thì chứng kiến cảnh Diên Phi đánh ngất xỉu Đồng Triều, sắc mặt mọi người nhìn không được lại biến đổi. Tưởng Huy gấp gấp muốn tiến lên nhưng lại bị Diên Phi xách trở về “không cần quấy rầy Trần Thiên Sư.”

Tần Phi Minh vừa Lương Hoa Châu vừa định bước lên hỗ trợ thì thấy Trần Ngư giơ tay vút ra bầy là bùa, những lá bùa hợp thành hình dạng kì lạ vây quanh Đồng Triều đã té xỉu, rồi sau đó biến mất không thấy. Hai người dùng bước chân, nhìn thấy trong mắt đối phương hiện lên vẻ khiếp sợ.

Vừa rồi, khi bùa chú xuất hiện trong nháy mắt, hai người họ cảm nhận được luồng sát khí cực mạnh làm người ta kinh hãi. Hai người họ không tự chủ đứng nguyên tại chỗ, không dám tiến lên, bọn họ cũng muốn biết Trần tiểu Thiên Sư này dùng cách gì để đối phó với xác sống.

Dù sao họ đang đứng ở đây, xác sống muốn làm tổn thương Đồng Triều ngay dưới mắt họ, e là không dễ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Suýt nữa quên nhận nhiệm vụ

Vì không để một ngàn vạn phí vật và kia của mình có cơ hội phân chia, Trần Ngư đã quyết tâm không để hai vị Thiên Sư Lương Tần này có cơ hội ra tay.

Trần Ngư đem bùa huyền sát hóa thành kiếm sát khí, đâm thẳng về hướng xác sống. Lần này, xác sống không như hai lần trước lao thẳng về phía Đồng Triều đang nằm bất tỉnh trên mặt đất mà trực tiếp bay đến chỗ Trần Ngư.

Mặc dù Diên Phi không nhìn thấy gì nhưng từ động tác mạnh mẽ của Trần Ngư và cảm nhận luồng không khí chấn động, cũng đủ để anh ta thấy tình hình

chiến đấu rất căng thẳng

Mà ba vị Thiên Sư đứng bên cạnh, Tường Huy thì không nói, hôm qua cậu ta đã được chứng kiến sức chiến đấu của Trần Ngư, nhưng Tàn Phi Minh và Lương Hoa Châu thì là lần đầu tiên thấy. Bọn họ thấy Trần Ngư còn ít tuổi như thế mà có thể hóa bùa chú thành khí, công lực như vậy, năng khiếu trời sinh như thế không phải cứ cố gắng là có thể đạt được. Ngay cả hai người họ cũng có khi không dám sử dụng thuật pháp này.

Hai người đều nhìn thấy trong mắt người kia sự kinh ngạc và khiếp sợ, ánh mắt lại chuyển về hướng sân, thấy xác sống kia hơn tháng nay đã làm mưa làm gió trong giới Thiên Sư ở Đế Đô, ấy vậy mà lại ra sức tránh né Trần Ngư.

Thực ra xác sống không phải là né tránh Trần Ngư, mặc dù pháp thuật và bí kíp của Trần Ngư rất đặc thù nhưng với tu vi của xác sống thì sẽ không bị Trần Ngư áp chế. Nó kiêng kỵ là thanh kiếm sát khí trên tay Trần Ngư, mà còn là sát khí màu đỏ, cũng không biết là được luyện ra trên thân con cương thi nào, để cho nó nhìn thấy mà sợ chết khiếp. Lần trước, nó không cẩn thận bị đâm một kiếm làm cho nó phải nuốt hai sinh hồn mới miễn cưỡng khôi phục lại.

Thời gian để xác sống sống lại còn có bốn ngày, nó nhìn Đồng Triều nằm té xỉu cách đó không xa, trong mắt hiện lên quyết tâm. Đêm nay, nhất định trong đêm nay nó phải cắn nuốt được sinh hồn kia.

Trong lúc suy tư, xác sống giả bộ không địch lại, cố ý lùi ra sau ba mét, Trần Ngư thấy thế, không chút nghĩ ngợi đuổi theo. Chỉ là cô vừa mới chạy được ba bước thì dừng lại, sắc mặt Trần Ngư thống khổ, che ngực rồi chột ngã ra đất.

Đối với sự biến hóa đột ngột này, dường như xác sống đã có dự kiến, nó nhìn lên tòa nhà đối diện thấp thoáng tia ánh sáng đỏ, trong mắt lộ ra ý cười.

Hôm qua, rõ ràng ta đã nhắc nhở mi, chính là mi muốn chết.

Xác sống ba mươi năm trùng sinh một lần, không tính lần này, nó đã trùng sinh tổng cộng tám lần, hơn hai trăm năm qua, sao nó không gặp được những vị Thiên Sư lợi hại chứ.

Nhưng dù là Thiên Sư lợi hại cách nào đi nữa cũng không thắng được vũ khí của con người. Tu vi đánh không lại, thì có tiền tài, trong thế giới con người, có tiền là có sức mạnh.

Xác sống thấy Trần Ngư đã mất đi sức chiến đấu, tuy chưa chết ngay nhưng hiển nhiên là không còn hơi sức ngăn cản sức mạnh của nó. Nó nhìn hai Thiên Sư cách đó không xa đang chạy như bay đến, trong mắt lộ ra trào phúng. Đêm nay, nó đã có chuẩn bị mà đến, đương nhiên không thể thất bại được.

Xác sống vung tay, hai luồng ác khí rít lên, xé gió lao đi, hai luồng ác khí này là từ hai con ác ma hai trăm năm mà xác sống đã nuôi dưỡng ra, mặc dù không thể gây tổn thương cho hai Thiên Sư kia nhưng cũng có thể cầm chân trong ít phút, nó cũng chỉ cần một phút đồng hồ để cắn nuốt sinh hồn này thôi.

Xác sống dùng hai ác ma cầm chân hai Thiên Sư Tàn Phi Minh và Lương Hoa Châu, chỉ còn Tường Huy hốt hoảng nhào về phía Đồng Triều vừa mới tỉnh dậy sau hôn mê, đang lồm cồm bò dậy.

“Đồng thiếu, chạy mau!” Tường Huy không thể thoát khỏi sự kìm hãm của Điện Phi, chỉ có thể kinh hãi hét lên.

“Ủm?” Đồng Triều vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, trước mặt chột tối đen, cả người cậu ta bị đám khí đen phủ kín.

“Đồng thiếu!!” Tường Huy bị dọa mà ngồi bệt xuống đất.

Tàn Phi Minh và Lương Hoa Châu định lấy pháp khí ra muốn nhanh chóng giải quyết hai con ác ma để đi cứu Đồng Triều, nhưng trong lòng họ cũng hiểu rõ rằng chỉ sợ việc này đã không còn kịp nữa rồi.

“Lên!”

Đúng lúc này, một tiếng quát lạnh lạnh vang lên trong bóng đêm, và rồi màn sương đen đang bao lấy Đồng Triều đột ngột bị một luồng ánh sáng vàng chói từ bầy lá bùa tạo thành một trận pháp kì lạ bao vây lại. Ánh sáng từ trận pháp lấp láy, sát khí ngút trời, xác sống kêu rên một tiếng, hiện hình từ trong màn sương đen.

“Trận Thất Sát?” Tất nhiên là xác sống đã từng gặp qua, một câu nói rõ về trận pháp.

Lúc này, Trần Ngư không có thời gian nói nhảm cùng nó, bên cạnh, hai vị Thiên Sư cũng đã thu thập xong hai con ác ma, cô phải mau đem xác sống này tiến đi, không thể để người khác đoạt công. Nghĩ như vậy, động tác trên tay Trần Ngư không tự chủ mà nhanh hơn vài phần, tay phải niệm chú, tay trái ném lá bùa ra.

Lá bùa xoay tròn trong không trung phía trước mặt xác sống, theo chuyển động ngày một nhanh hơn, linh lực không ngừng chảy ra tạo thành một vòng xoáy trong không khí.

“Mi muốn mở cửa âm?” Xác sống phát hiện Trần Ngư định mở cửa âm, lập tức giãy dụa kịch liệt hơn “không có ích gì đâu, trên người ta có sinh khí, cửa âm không thể mở ra được đâu!”

Trần Ngu thấy quỹ đạo của linh khí đã được tạo thành, việc phải làm sau đó chính là khởi động trận pháp để sinh khí nồng đậm trên người xác sống tạm thời biến mất.

Đúng thế, chỉ là tạm thời biến mất mà thôi, bây giờ pháp lực của Trần Ngu của đủ cao thâm để trực tiếp tiêu trừ sinh khí trên người xác sống nên cô phải lợi dụng trận Thất Sát. Để sát khí của trận Thất Sát cắn nuốt hết sinh khí lộ ra trên thân của xác sống, chỉ cần trong nháy mắt là đủ rồi, đủ để cửa âm có thể cảm ứng mà mở ra.

Trần Ngu huy động toàn bộ linh lực, để sát khí của trận Thất Sát phát huy lớn nhất có thể, quang sáng sát khí chói mắt phóng ra như ngọn lửa đỏ rực cháy, trong nháy mắt cắn nuốt hết sinh khí nồng đậm quanh thân của xác sống.

“Két két...” một tiếng động nặng nề của tiếng mở cửa vang lên, giữa đêm hè, bỗng nhiên xuất hiện một bầu âm khí không lồ làm xung quanh như rơi vào mùa đông lạnh lẽo.

Lúc này Tần Phi Minh và Lương Hoa Châu đã đánh tan ác ma, hai người nhìn cửa âm bỗng nhiên xuất hiện mà sửng ngời.

trên người xác sống có sinh khí, không phải là không thể mở được cửa âm sao?

Còn Trương Huy, được may mắn lần đầu tiên nhìn thấy cửa âm, lúc này đã hoàn toàn ngơ ngác như tên ngốc.

Điền Phi thấy Trương Huy không giãy dụa nữa, buông tay ra, xoa xoa cánh tay bởi không khí xung quanh đột nhiên lạnh lẽo mà nổi cả da gà.

Mà lúc này, xác sống đang đối diện với cửa âm, thấy cửa âm thực sự được mở ra, bắt đầu điên cuồng giãy dụa, khí đen quanh thân cuộn cuộn không ngừng, từng luồng, từng luồng ác khí không ngừng đâm vào trận Thất Sát đang bao vây nó.

“Ta có thể cho mi tiền, ta có rất rất nhiều tiền, một ngàn vạn, hai ngàn vạn, ba ngàn vạn? Mi muốn bao nhiêu cũng được?” Xác sống nhìn về phía Trần Ngu hét to.

Đúng thế, Thiên Sư cũng là người, chỉ cần là người không thể không thích tiền.

Nguy rồi! Biết Trần Ngu là người mê tiền, mặt mũi Trương Huy xám như tro tàn, mẹ nó, ma quỷ hiện nay mà có nhiều tiền như vậy?

Trần Ngu nhìn chằm chằm vào xác sống, hai mắt tỏa sáng. Về mặt này, xác sống đã gặp rất nhiều lần, đây là thần thái của con người khi bị tiền tài mê hoặc. Ngay khi xác sống kích động cho là mình có thể đàm phán ‘của đi thay người’, Trần Ngu đột nhiên dùng sức, đem xác sống đang bị bủa vây của trận Thất Sát bao vây, một đạp đẩy nó vào cửa âm.

Trong nháy mắt, xác sống hoàn toàn biến mất, cửa âm kéo kẹt đóng lại lần nữa, đồng thời la bàn trong không trung cũng ngừng xoay tròn, bay trở lại tay Trần Ngu, còn cô mặt mũi vô cùng đau khổ nói “Mặc dù ta rất yêu tiền nhưng ta cũng là người có đạo đức đó!”

Điền Phi thấy Trần Ngu thu hồi la bàn, sau đó không có thêm động tác gì nữa. không khí xung quanh cũng dần dần ấm trở lại thì đoán mọi chuyện đã giải quyết xong. anh ta đi đến trước mặt Trần Ngu hỏi “Tiểu thư Trần Ngu, mọi chuyện giải quyết thuận lợi không vậy?”

“Trợ lý Điền...” Trần Ngu-nước mắt ngưng trệ ngừng đầu.

“Tiểu thư Trần Ngu, cô... cô làm sao thế? cô bị thương ở đâu sao?” Điền Phi thấy bộ dạng của Trần Ngu thì giật nảy mình.

“Tôi vừa mới bỏ qua một ngàn vạn lận đó!” Bất xác sống thì thu của nhà họ Đồng hai ngàn vạn nhưng vừa rồi xác sống đã đồng ý cho cô ba ngàn vạn, hơn cả một ngàn vạn luôn, cứ như vậy bị cô cho một đạp vào cửa âm luôn rồi.

“Ây...” Từ trước đến nay là đồng chí lính đặc chủng quả cảm, lần đầu tiên Điền Phi không biết làm thế nào cho phải.

Mà lúc này, trở mặt nhìn Trần Ngu đơn giản mà trực tiếp tiễn xác sống đi như vậy, hai vị Thiên Sư Lương Tần mang theo nụ cười ảm áp trên mặt đến bên Trần Ngu hỏi “Trần Tiểu Thiên Sư, xin hỏi vừa rồi cô làm thế nào mà mở được cửa âm?”

“A?” Trần Ngu đang còn trong bi thương vì bỏ lỡ một ngàn vạn, ừ ừ ừ ừ nói “Ông nội tôi dạy tôi trận Thất Sát?”

“Trận Thất Sát?” Tần Phi Minh nhìn Lương Hoa Châu hỏi “anh Lương có nghe trong giới huyền học có dòng họ Trần nào không?”

Lương Hoa Châu suy tư một lát, lắc đầu.

“Trần Tiểu Thiên Sư, ông nội có hiện giờ có ở Đê Đô không, không biết chúng tôi có thể vinh hạnh được gặp mặt một lần không?” Có thể dạy dỗ một cô cháu gái xuất sắc như thế này, lại còn có pháp thuật cực giỏi mà đặc biệt như thế, Tần Phi Minh vô cùng tò mò đối với ông nội của Trần Ngu.

“Ông nội tôi không ở Đê Đô.” Trần Ngu do dự một chút rồi nói “Khi nào ông tôi đến đây, tôi hỏi giúp các ngài một tiếng.”

“Được, vậy làm phiền Tiểu Thiên Sư.” Tần Phi Minh lấy di động ra nói “Vậy chúng ta trao đổi số liên lạc trước.”

Trần Ngu cũng rất sáng khoái, lấy điện thoại ra thêm số Wechat, hoàn toàn không biết việc mình là một trong số ít người ở Đê Đô đồng thời có hai số Wechat của hai người nổi nghiệp nhà họ Lương, Tần.

Chốc lát sau, Đồng Triều tỉnh dậy, cậu ta được Tường Huy thông báo việc xác sống đã bị diệt trừ, kích động chạy đến bên hai người Lương, Tần hỏi lại “Chú Lương, chú Tần, con quái vật kia đã bị tiễn đi thật rồi sao? Sau này cháu không còn gặp nguy hiểm nữa đúng không ạ?”

“Đúng thế, Đồng Triều, lần này cháu phải vô cùng biết ơn Trần Tiểu Thiên Sư đó.” Tần Phi Minh cười nói.

“cô nhóc, không ngờ cô đúng là có bản lĩnh.” đã được thả lỏng tinh thần, Đồng thiếu tự tin nói “cô yên tâm, cô đã cứu tôi thì nhất định tôi sẽ không đối xử tệ với cô. Mặc dù cô còn hơi đen một chút, nhưng tổng thể thì nhìn cũng được, để ngày mai tôi sẽ cải tạo thật tốt”

Trần Ngự thấy thẳng oắt này lại bắt đầu oán việc cô đen, đang rối rắm là nên lấy tiền rồi đánh người hay là cứ đánh người rồi lấy tiền sau, chợt nghe Lương Hoa Châu nói với Tần Phi Minh “Vậy là xác sống đã bị diệt trừ, vậy để tôi cho người xóa nhiệm vụ trên trang web huyền học đi.”

“Đợi một chút!”

đang nói chuyện, Tần Phi Minh bị tiếng gào to của Trần Ngự làm giật mình, ông kinh ngạc nhìn Trần Ngự, chỉ thấy Trần Ngự lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng ở trước mặt ông mở trang web huyền học, lật đến giao diện các nhiệm vụ, nhanh chóng nhận nhiệm vụ, rồi nhanh chóng xác nhận đã hoàn thành, tất cả thao tác tổng cộng chưa cần đến một phút.

Reng reng reng ...

đang trợn mắt há mồm, Tần Phi Minh nhận điện thoại “Tần Thiên Sư, buổi sáng nay, ngài đăng lên nhiệm vụ cấp độ A về xác sống, lúc này đã có người nhận nhiệm vụ và báo cáo hoàn thành, xin ngài xác nhận một chút, nếu như nhiệm vụ xác nhận hoàn thành, chúng ta cần thanh toán cho người nhận năm trăm vạn nhân dân tệ.”

Mặc dù Tần Phi Minh đã tận mắt nhìn thấy, nhưng không tự chủ được mà hỏi một câu “Người nhận nhiệm vụ là ai?”

“ID của người đó là Tây Thi trừ ma?”

Tần Phi Minh cúp điện thoại, vẻ mặt kỳ quái nhìn Trần Ngự đang còn đắc chí, cô nhóc này thật sự là Tiền này nên trả hay là không nên trả đây?

“Mặc dù phí thủ tục hơi đắt một chút, nhưng vẫn còn mấy trăm vạn đó, ha ha ...” Trần Ngự thấy Lương Hoa Châu nhìn mình, thì vô cùng cảm kích nói “Lương Thiên Sư, lúc này may mà ngài kịp thời nhắc tôi, không thì suýt nữa là tôi quên nhận nhiệm vụ rồi.”

“...”

Chẳng lẽ cô không nghe thấy, nhiệm vụ đó là do tôi và Tần Phi Minh đưa ra sao?

Điền Phi cũng bị sự “vô sỉ” của Trần Ngự mà khiếp sợ, nhưng mà người nhà và người ngoài vẫn còn biết phân biệt rõ ràng, đồng chí Điền Phi chỉ bình tĩnh lấy điện thoại di động ra thông báo với các anh em đang mai phục bên ngoài “Giải quyết xong rồi, thu quân!”

Trong chốc lát, sáu người đàn ông cao to vạm vỡ bỗng nhiên cùng xuất hiện trong sân biệt thự, cùng Trần Ngự thanh toán phí vất vả xong rồi mới rời đi.

Khi Trần Ngự rời đi, Tường Huy vô cùng may mắn nói ra “Cũng may, thẻ còn tiền để trả đủ!”

Tác giả có lời muốn nói:

Điền Phi trở về kí túc xá, cùng nhóm trợ lý báo cáo tình hình chiến đấu hôm nay.

Điền Phi: Trần Ngự tiểu thư chỉ ấn ấn lên điện thoại mấy cái mà thu được năm trăm vạn.

Nhóm trợ lý: thật lợi hại, đúng là tướng vượng phu mà!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Số mệnh vô cùng cao quý!

Chùa Tam Thanh, bắt đầu được xây dựng từ đời Đường, đã có 1266 năm lịch sử, trải qua sự thăng trầm của thời gian vẫn vững vàng tồn tại cùng Đế Đô. Tòa nhà này so với hoàng cung còn có kiến trúc cổ hơn nhưng không được xếp vào di tích văn hóa cần được bảo vệ mà ngược lại vẫn đông đúc người đến thăm viếng, hương khói dồi dào.

Mao đại sư chính là chủ trì của chùa này.

Hôm nay, Mao đại sư vừa làm xong một trận pháp, vẫn chưa về phòng nghỉ ngơi thì gặp đệ tử đến báo “Sư phụ, Lâu phu nhân đã đến.”

Mao đại sư dừng chân, hỏi “Bà ấy đang ở đâu?”

“Dạ, bà ấy đang ở phòng khách chờ sư phụ ạ.” Đệ tử trả lời.

Mao đại sư vẫy tay cho đệ tử lui xuống, quay người đi về phía phòng khách, từ xa ông đã nhìn thấy Lâu phu nhân đang đứng bên cửa sổ phòng khách.

“Lâu phu nhân, hôm nay bà lại có thời gian đến chùa Tam Thanh sao?” Mao đại sư cười ha ha bước về trước.

“Tôi đến mà không báo trước, không làm phiền đại sư chứ ạ.” Lúc trước, khi Lâu Minh đột nhiên xảy ra chuyện, hai vợ chồng họ Lâu đã gần như là ở khắp Đê Đô tìm kiếm các nhà huyền học nổi tiếng, cuối cùng chỉ có Mao đại sư ở chùa Tam Thanh mới có thể ngăn chặn sát khí trên người Lâu Minh. Cho nên đối với Mao đại sư, nhà họ Lâu vừa biết ơn lại vô cùng tín nhiệm.

Hai người nói chuyện một lúc rồi trở lại phòng khách, ngồi bên bàn sách.

Mẹ Lâu lấy từ trong túi xách ra ba tấm hình và ba tờ giấy đỏ đưa cho Mao đại sư, nói “Mao đại sư, ngài xem giùm tôi, có phải ngày sinh của ba cô gái này là số mệnh cực kỳ cao quý không?”

Hiển nhiên là Mao đại sư không ngờ mẹ Lâu tìm ông là để xem bát tự của ba cô gái, nhưng ông cũng không từ chối mà cầm ba tờ giấy đỏ lên, rồi lại nhìn ảnh chụp của ba cô gái, nhìn thật kĩ, sau đó nói “Chính xác, ba cô gái này, cả tướng mạo (về ngoài) và bát tự đều rất tốt, có số mệnh giàu sang danh giá một đời.”

Bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".

“Vậy ...” Mẹ Lâu hơi lo lắng nhìn Mao đại sư, ngón tay cầm quai túi xách cũng trắng bệch ra “Nếu các cô ấy và Lâu Minh ở cùng một chỗ ...”

Mao đại sư bỗng nhiên ngừng đầu, hơi kinh ngạc nhìn Lâu phu nhân.

“Tôi nhớ là đại sư đã từng nói với tôi.” Mẹ Lâu nhớ rõ, khi Lâu Minh được xác định là không thể tiếp xúc với người bình thường, chỉ có thể ở biệt thự nhỏ khu tập thể nơi có linh khí dồi dào, lúc đó Mao đại sư đã nói “Lúc đó ngài nói là, con trai tôi Lâu Minh bị sát khí quấn thân, có tướng Thiên Sát cô Độc, nếu không phải là người có số mệnh cực kỳ cao quý thì không thể gần gũi.”

Thiên Sát cô Độc: sao chiếu mệnh của một người. Tức là tất cả những người thân xung quanh người đó sẽ gặp tai họa

“không phải là người có số mệnh cực kỳ cao quý thì không thể gần gũi, nói cách khác, nếu có ai mà có số mệnh cực kỳ cao quý thì có thể sẽ ở cạnh Lâu Minh mà không sợ sát khí của nó, có phải không đại sư?”

“Tuy tôi đã nói như thế, nhưng phu nhân đây là ...” Mao đại sư cả gan suy đoán “Bà muốn tìm trong ba cô gái này một người để làm vợ Lâu Minh?”

“Đúng thế.” Mẹ Lâu cũng không giấu diếm ý định của mình.

“Lâu phu nhân, việc này bà đã hỏi Lâu Minh trước hay chưa?” Mao đại sư thờ dãi.

“Tôi vẫn chưa nói với nó.” Mẹ Lâu nói “Mao đại sư, ngài chỉ cần nói cho tôi biết, ba cô gái này có phải là người có thể tiếp xúc với Lâu Minh không, những chuyện khác ngài đừng để ý, tôi sẽ có sắp xếp.”

Mao đại sư trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng không thể ngăn cản tấm lòng lo lắng cho con trai của mẹ Lâu, chỉ vào tấm ảnh của một cô gái tóc dài, nói “cô bé này có số mệnh, có thể ở cạnh Lâu Minh lúc cậu ấy đeo nút ngọc ngăn chặn sát khí.”

Mẹ Lâu liếc mắt nhìn, phát hiện là con gái nhà chủ tịch tỉnh Giang Hải – Khương Tư Kỳ.

“nói cách khác, chỉ cần Lâu Minh không bỏ nút ngọc xuống có thể ở cạnh cô bé như người bình thường?” Mẹ Lâu xác nhận lại lần nữa.

“Điều kiện tiên quyết là sát khí của Lâu Minh không bị mất không chế lẫn nữa.” Mao đại sư nói rõ sự nguy hiểm trong đó.

“Tôi hiểu, cảm ơn ngài, Mao đại sư.” Mẹ Lâu đã nhận được đáp án mà mình muốn, đem mấy tấm ảnh cất vào túi xách, về mặt kích động đi ra ngoài.

Phía sau, phảng phất là tiếng thờ dãi của Mao đại sư, nhưng mà những suy nghĩ lo âu (dụng tâm lương khổ) này của mẹ Lâu làm sao Lâu Minh có thể đồng ý, cậu ấy đã sớm suy tính cho cuộc sống của bản thân mình rồi.

Mẹ Lâu bước nhanh ra khỏi ngôi chùa, ngồi vào xe, bà lấy tấm ảnh của Khương Tư Kỳ ra, trên mặt là nụ cười vui mừng. Những năm gần đây, chỉ cần cùng mọi người trò chuyện video, trông thấy mấy đứa nhỏ trong nhà thì Lâu Minh sẽ luôn luôn hỏi thăm, ánh mắt sáng lên không hề che giấu sự yêu mến bọn nhỏ.

Lâu Minh thích trẻ con, muốn có một gia đình thuộc về chính mình. Mẹ Lâu vô cùng mong mỗi con trai nhà mình có thể có một cuộc sống bình thường như bao người. rõ ràng nó xuất sắc như vậy, hiền lành như vậy nhưng vì sao lại phải có cuộc sống tù túng như thế, bà không thừa nhận cũng không tin tưởng sẽ mãi như thế.

Cho nên, những năm gần đây, mẹ Lâu huy động hết mối quan hệ trong nhà, tìm kiếm trong cả nước những người có điều kiện phù hợp, trong đó ba cô gái này là phù hợp nhất. Trước khi đến tìm Mao đại sư, thực ra mẹ Lâu cũng đã nhờ người nhìn qua ba bát tự của ba cô gái này. Bát tự của các cô vô cùng tốt là điều không thể nghi ngờ, nhưng có thể chịu được sự ảnh hưởng của sát khí trên người Lâu Minh không thì phải nhờ Mao đại sư xem xét.

Hôm nay ...

một tay mẹ Lâu cầm ảnh chụp của Khương Tư Kỳ, một tay bấm điện thoại di động “Tư Kỳ à, bác Lâu nè con, hôm nay con có thời gian không, đi uống trà ...”

==

một tuần sau, Lâu Minh đang ở trong phòng sách kiểm tra số liệu mẫu thiết kế mới của mình, thì bị Trình Bằng xuất hiện cắt ngang.

“cô nhóc tới?” Hôm nay là cuối tuần, cuối tuần nào Trần Ngư cũng đến đây ké linh khí để vẽ bùa, nên Lâu Minh theo thói quen mà tưởng là Trần Ngư đến.

“không phải.” Trình Bằng lắc đầu, vẻ mặt hơi kì lạ “Là một vị tiểu thư tên là Khương Tư Kỳ, nghe nói là thay mặt phu nhân đến tặng đồ cho anh.”

“Khương Tư Kỳ?” Lâu Minh kinh ngạc nhíu mày “Trong nhà không thể tùy tiện cho người khác vào, sao các cậu không nhận đồ rồi nói cô ta rồi đi?”

“Bộ trưởng Lâu đồng ý cho cô ấy vào, ông ấy nói ... vị Khương tiểu thư này sẽ không bị sát khí của anh làm ảnh hưởng.” Khi Khương Tư Kỳ vừa đến nhà thì điện thoại của bộ trưởng Lâu cũng tới.

Trong nháy mắt, vẻ mặt của Lâu Minh cũng trở nên khó hiểu, anh do dự một chút rồi đặt bút xuống, đi xuống lầu. Khi anh thấy một cô gái an tĩnh điềm đạm ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, động tác xuống lầu cũng chậm hẳn.

đang cẩn thận nhìn ngắm xung quanh, Khương Tư Kỳ nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nở một nụ cười ngọt ngào đáng yêu nói “anh là anh Ba à, chào anh, em là Khương Tư Kỳ.”

Lâu Minh chậm rãi đến trước mặt cô gái đang cười duyên dáng, trong lòng mặc dù rất kinh ngạc nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười lịch sự “Xin chào, tôi là Lâu Minh.”

“Em biết, bác Lâu đã nói về anh với em rồi. anh Ba, anh còn đẹp trai hơn nhiều so với lời bác Lâu đã nói đó.” Lúc Khương Tư Kỳ nói chuyện, gương mặt tròn tròn ửng hồng vô tình hợp với cái gối ôm màu hồng cô đang nắm chặt trong tay, làm toát lên vẻ xinh đẹp của cô gái .

“Cám ơn.” Lâu Minh ôn hòa nói “Nghe nói mẹ tôi làm phiền nhờ cô mang đồ đến cho tôi?”

“không phải, không phải, vừa đúng lúc em đi qua đây. không phải cố ý đến tặng, cũng không phải bác gái làm phiền đâu ạ.” Khương Tư Kỳ càng giải thích càng lúng túng.

“cô đừng gấp ...” Lâu Minh hơi buồn cười “Mẹ tôi nhờ cô đưa gì đến vậy?”

“A, là cái này.” Khương Tư Kỳ vội vội vàng vàng lấy túi giấy màu đen bên cạnh đưa cho Lâu Minh.

Lâu Minh nhận túi giấy, phát hiện bên trong là khăn quàng cổ lông dê, anh kinh ngạc nhíu mày, có chút không hiểu rõ, sao mẹ anh lại nhờ một cô gái xa lạ đến tận đây để đưa cho anh chiếc khăn quàng cổ này.

“anh ... anh có thích không?” Khương Tư Kỳ thấy Lâu Minh cầm chiếc khăn thật lâu mà không nói lời nào, nhịn không được lên tiếng hỏi.

Lâu Minh bỗng nhiên hoàn hồn “Đương nhiên thích, chỉ là do tôi không biết là mẹ tôi còn biết đan khăn quàng cổ.”

Lâu Minh vừa mới nhìn qua, thấy trên chiếc khăn quàng cổ này có đan thiếu mấy mũi, hiển nhiên là do người đan đan thiếu, nếu mua ở bên ngoài thì sẽ không thể có lỗi sơ suất như thế.

“không phải là bác Lâu đan đâu ạ.” Khương Tư Kỳ bỗng nhỏ giọng nói.

Bàn tay đang cầm khăn quàng cổ của Lâu Minh bỗng nhiên cứng đờ.

“Là em đan đó, kỹ thuật của em chưa được tốt lắm.” cô gái nói xong, cúi đầu, hai bàn tay trắng nõn bất an mà vò vò gối ôm bên cạnh.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Lâu Minh trở nên nghiêm túc lên, chiếc khăn đang ở trên tay anh lập tức rơi trở lại túi giấy. Thông minh như Lâu Minh làm sao không nhận ra ý tứ của mẹ mình.

anh nhìn cô gái đang xấu hổ và e sợ, đáng vẻ lo lắng bất an, tình cảnh chỉ có thể thấy trên TV, Lâu Minh chưa bao giờ nghĩ lại có thể gặp trên người mình.

Đến cùng là mẹ anh đang nghĩ cái gì vậy, chẳng lẽ bà đã quên thể chất của anh rồi hay sao?

Ngay lúc này, vừa mới tìm được có thể chạy ra ngoài, Trần Ngư vội vàng chạy đến nhà họ Lâu, vô cùng quen thuộc vọt vào phòng khách.

“anh Ba, em tới rồi!” Trần Ngư thấy Lâu Minh thì vô cùng vui vẻ hô lên.

Nhìn thấy Trần Ngư, vẻ mặt nghiêm túc của Lâu Minh buông lỏng một chút. Khương Tư Kỳ cũng tò mò nhìn qua, phát hiện chỉ là một cô nhóc nhỏ bé như học sinh cấp ba thì thở phào một hơi.

“A ... Khó có khi thấy anh có khách nha.” Trần Ngư nhìn Khương Tư Kỳ, mặc dù cô không am hiểu việc xem tướng nhưng khi thấy quanh cô gái này có một quang khí cao quý màu tím nhạt bao quanh để cho Khương Tư Kỳ có thể ở trong nhà mà không bị sát khí làm ảnh hưởng, Trần Ngư cũng có chút kinh ngạc.

“Chào em, chị là Khương Tư Kỳ.” Khương Tư Kỳ thấy Lâu Minh và Trần Ngư rất quen thuộc thì chủ động chào hỏi lấy lòng.

“Em là Trần Ngư.” Trần Ngư cười gật gật đầu, sau đó ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Lâu Minh và Khương Tư Kỳ, ánh mắt dường như muốn nói ‘em biết hết đó nha’, làm Khương Tư Kỳ không tự giác mà đỏ mặt.

Lâu Minh tức giận gõ gõ đầu Trần Ngư “Em nhìn lung tung cái gì đó, mau lên lầu đi.”

Trần Ngư ôm đầu, lật đật chạy lên lầu hai, đang chạy được một nửa, cô chợt quay đầu, nhìn Lâu Minh le lưỡi “anh đang xem mắt chứ gì? Vậy mà không cho em coi, ở chỗ em khi người ta đi xem mắt toàn mời mọi người đến chứng kiến đó.”

Mặc dù Khương Tư Kỳ biết hôm nay mình đến đây làm gì, khi vừa nhìn thấy Lâu Minh là cô đã thích ngay vị công tử nho nhã nhà họ Lâu này. Nhưng đột nhiên bị người khác vạch trần như thế làm cho Khương Tư Kỳ càng thêm xấu hổ cúi thấp đầu.

Lông mày Lâu Minh vừa giãn ra được một chút lại lập tức nhăn lại, còn kẻ đầu tiêu nào đó vừa nói lớn xong thì bỏ chạy ngay lên lầu làm cho anh tức giận mà không cách nào phát ra được. Quay đầu lại thì thấy gương mặt đỏ như trái cà chua của Khương Tư Kỳ, đầu Lâu Minh càng lớn hơn.

“Xin lỗi cô.” Lâu Minh trả lại túi giấy “Quà tặng của Khương tiểu thư chỉ sợ là tôi không nhận được.”

“Tại ... tại sao? anh không thích phải không?” Khương Tư Kỳ hỏi.

“Khương tiểu thư, do lúc đầu tôi vẫn nghĩ khăn này là do mẹ tôi đan ... cô hiểu không?” Lâu Minh ám chỉ, không muốn cho lời nói của mình làm tổn thương đến cô gái này.

“Tôi ... hiểu rồi.” Mặt Khương Tư Kỳ lúc đỏ lúc trắng, nước mắt đảo vòng quanh, cắn răng cầm túi giấy chạy ra khỏi phòng khách.

“Trình Bằng, cho người đưa Khương tiểu thư về.”

Lâu Minh dặn dò xong, xoay người bức bối ngồi trên ghế sofa đem gối ôm màu hồng ném ra xa. anh thực sự là nghĩ mãi không ra là cha mẹ anh muốn làm cái gì đây? Sắp xếp cho anh xem mắt? Sau đó kết hôn sao?

“anh không vừa ý cái gì thì thôi, sao lại ném gối của em đi.” Trần Ngư ghé đầu vào lan can lầu hai, vì gối ôm của mình mà bất bình.

“Em nói nhầm gì đó.” Lâu Minh tức giận.

“Em nói cái gì không đúng mà nói nhầm?” Trần Ngư nghĩ nghĩ rồi nói “Nhưng mà, anh Ba, sao anh không thử suy nghĩ một chút xem? Chị gái kia thật xinh đẹp lại có khí cao quý bao quanh, nếu như sát khí trên người anh không nặng thêm thì cùng sống chung với cô ấy không phải là không có khả năng.”

“trên người cậu có sát khí, số mệnh Thiên Sát cô Tinh, chỉ có người có số mệnh cực kì cao quý mới có thể sống chung cùng cậu. Nhưng người có số mệnh như vậy, trên đời này có rất ít.” Lâu Minh đột nhiên nhớ đến lời Mao đại sư đã nói với anh vào mười mấy năm trước.

“Sát khí không nặng thêm? Vậy nếu sát khí nặng thêm thì sao?” Lâu Minh hỏi.

“Vậy thì em không biết, nếu không lần sau chị gái kia đến, anh thử bỏ nút ngọc ra để em đo thử giúp anh.” Trần Ngư nói.

Ánh mắt Lâu Minh sắc bén hẳn lên, nhìn Trần Ngư trầm giọng hỏi “Em nói là, nếu anh cởi nút ngọc thì cô ấy sẽ bị ảnh hưởng?”

“Tất nhiên rồi.” Trần Ngư tự hào nói “anh còn không biết là trên đời này chẳng có người nào ‘trâu’ giống như em đâu, không sợ sát khí trên người anh chút nào a.”

Lông mày Lâu Minh nhíu lại càng sâu.

“Nhưng mà anh không xem mắt thành công làm em cũng có chút vui vẻ đó.” Bỗng nhiên Trần Ngư cười hi hi nói.

Lâu Minh kinh ngạc nhìn qua.

“Nếu anh kết hôn, em sẽ không được tự do đến đây, dù sao cũng không tiện lắm.” Trần Ngự làm như thật nói.

“Xem ra em cũng không ngốc lắm nhì!” Lâu Minh bị chọc tức mà bật cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: không cho phép anh kết hôn!

Tam thiếu: Liên quan gì đến em.

Tây Thi: Em còn chưa cưỡng hôn anh nữa mà ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Em cùng anh

Lâu Minh lên phòng sách trên lầu hai, anh không gọi ngay cho mẹ mà trước tiên đánh cuộc gọi video cho Mao đại sư.

“Mao đại sư.” Lâu Minh nhíu mày nhìn Mao đại sư ở đối diện bên kia.

“Xem ra là cậu đã gặp Khương tiểu thư.” Cho dù là gặp phải chuyện sát khí đột nhiên bùng phát, lông mày của Lâu Minh cũng chưa bao giờ vặn lại như đây thừng thề này. Do đó, Mao đại sư chỉ cần nhìn biểu lộ của Lâu Minh thì cũng đoán ra được vì sao Lâu Minh lại gọi điện cho ông.

“Quả nhiên là đại sư đã ngầm đồng ý với mẹ tôi?” Lâu Minh im lặng một chút rồi nói “Tôi vẫn cho là ông là người hiểu rõ nhất cũng là người có thể hiểu tôi nhất.”

“Tôi có thể hiểu cậu nhưng tôi cũng hiểu mẹ cậu.” Mao đại sư thờ dài nói “cô gái có số mệnh như Khương tiểu thư trong ngàn vạn người mới có một, Lâu phu nhân có thể tìm được cô gái này chắc chắn là đã bỏ ra không ít công sức.”

“Nhưng tình trạng của tôi như vậy không phải là làm chậm trễ người ta sao?” Lâu Minh nói.

“Nếu Khương tiểu thư hiểu rõ tình trạng của cậu nhưng vẫn giữ nguyên ý định, như vậy cũng không hẳn là việc không tốt.” Mao đại sư lại thờ dài “Những lời này tôi vốn không nên nói ra, nhưng tôi đã biết cậu nhiều năm như vậy, những việc cậu làm, những điều cậu chịu đựng ... Lâu Minh, cậu đáng giá.”

“Đại sư.” Lâu Minh hỏi “Tôi hỏi ông một câu, nếu tôi tháo nút ngọc xuống, cô ấy sẽ không gặp tổn thương gì sao?”

“không thể.” Mao đại sư lắc đầu.

“Vậy ... Coi như là tôi không tháo nút ngọc xuống, nếu một ngày nào đó sát khí trên người tôi lại tăng lên, ngài có thể xác định là cô ấy không có việc gì không?” Lâu Minh lại hỏi.

“Cũng không thể.” Mao đại sư lắc đầu lần nữa.

“Vậy thì căn cứ vào đâu mà ngài nói chuyện này chưa chắc là không tốt.” Lâu Minh nói “Ngài không thể chỉ vì một câu đáng giá thì hi sinh cả một đời của một cô gái hiền lành vô tội.”

“Đại sư còn nhớ, khi tôi còn bé đã hỏi ông một câu không?” Lâu Minh nói “Tôi hỏi ông, đại sư, tôi không làm điều gì sai tại sao tôi lại trở thành người như vậy. Vì sao tôi không hề làm gì cũng sẽ gây tổn thương cho người khác.”

Mao đại sư thờ một hơi thật dài, sao ông lại không nhớ rõ cơ chứ.

“Đại sư không tìm được đáp án, chỉ nói tránh đây là nhân quả của kiếp trước.” Lâu Minh cười khổ “Lúc ấy tôi đã nghĩ, rốt cục là kiếp trước tôi đã gây ra chuyện gì để người người oán trách cho nên kiếp này mới phải chịu như vậy. Nghĩ mãi mà không ra nên tôi quyết định không nghĩ nữa.”

“Số mệnh của Khương tiểu thư trong ngàn vạn người mới có một, nếu quả thật có nhân quả của kiếp trước, như vậy có kết quả này cũng là do kiếp trước cô ấy đã hết lòng tu luyện đi. không thể bởi vì tôi mà làm hỏng nhân quả mấy đời của người khác được, tôi sợ kiếp sau của tôi cũng là như vậy.” Giọng nói của Lâu Minh tràn đầy tự giễu.

“Chúng tôi không có ý này.” Mao đại sư giải thích “Mấy năm qua, sát khí trên người cậu vẫn được khống chế rất tốt, hơn nữa trong khoảng thời gian

này, tốc độ tăng sát khí của cậu cũng chậm lại. Cho nên nếu chúng ta chú ý hơn một chút sẽ không làm tổn thương đến Khương tiểu thư. Cũng vì thế nên khi mẹ cậu đến tìm tôi, tôi mới chấp nhận chuyện này.”

“Mao đại sư, tôi biết là ông quan tâm tôi, nhưng mà ... Hi vọng lần sau mẹ tôi có đến tìm ông nữa thì ông đừng giúp bà tính toán gì hết.” Lâu Minh đề nghị “Nếu thực sự ông không từ chối được thì cũng xin thông báo với tôi một tiếng.”

“Tôi hiểu rồi!” Mao đại sư có chút hồ thẹn, cúp điện thoại.

Lâu Minh ngẩn người nhìn màn hình điện thoại đã tối đen thật lâu, anh biết là anh nên gọi điện thoại cho mẹ mình nhưng anh không biết làm thế nào để đối mặt với vẻ mặt lo lắng của bà.

Lâu Minh đã từng đọc được ở trên mạng một câu đã nói, nếu con người sống một mình trong thời gian dài sẽ từ từ có thói quen sống cô đơn. Mặc dù, Lâu Minh đã sớm quen với việc sống cô đơn một mình nhưng anh vẫn luôn khát vọng có thể cùng người khác tiếp xúc, sinh hoạt, loại sinh hoạt bình thường nhất, ngày ngày đối mặt, giao lưu tiếp xúc, đôi khi có mâu thuẫn mà cãi nhau, đôi khi nghe một câu chuyện tiêu lâm nào đó mà cùng cười sáng khoái.

Cho nên mỗi lần đến ngày lễ ngày Tết, cho dù vô cùng khó chịu nhưng anh vẫn gọi điện thoại về nhà.

Mấy đứa nhỏ trong nhà, cho dù chưa từng ôm chúng nó nhưng luôn không kìm chế được mà quan tâm hỏi han.

Ngay cả mười lăm năm trước, chỉ vô tình nhìn thấy cô nhóc kia nhưng anh vẫn nhớ rõ ràng cho đến tận bây giờ.

Thời gian anh sống một mình, những người anh có thể nhớ đến thực sự là quá ít cho nên anh không nhớ quên dù chỉ là một người nào.

anh cho là mình đã che giấu rất kỹ nhưng không thể qua được ánh mắt của mẹ anh, bà là một người phụ nữ kiên cường, đi theo cha trải qua những năm tháng khó khăn ban đầu ấy, cho dù bây giờ đã có phú quý và bình an nhưng anh vẫn trở thành nỗi khúc mắc trong lòng bà.

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Lâu Minh, nhìn tên người gọi, Lâu Minh chần chờ một lúc rồi nhận điện thoại.

“Minh Minh ...” Giọng nói lo lắng, vội vàng của mẹ Lâu vang lên. Thực ra, từ lúc Khương Tư Kỳ bước chân vào nhà, bà đã cho người quan sát cẩn thận, đến lúc thấy Khương Tư Kỳ khóc lóc chạy ra khỏi nhà, mẹ Lâu vẫn chờ điện thoại Lâu Minh gọi đến. Nhưng chờ mãi không thấy con trai gọi điện, bà chờ không nổi đành lo lắng gọi cho anh.

“Mẹ.” Vẻ mặt Lâu Minh phức tạp, gọi.

“Con đang trách mẹ tự ý làm điều thừa phải không?” Mẹ Lâu hỏi.

“Mẹ, mẹ ...” Lâu Minh bất đắc dĩ nói “Lần sau, mẹ đừng làm như vậy nữa.”

“Sao lại không? Có phải con không thích Khương tiểu thư không? Nếu vậy, mẹ có thể tìm người khác ...”

“Mẹ, mẹ biết là con không có ý này mà.” Lâu Minh thở dài “Tình trạng của con, mẹ là người hiểu rõ nhất mà, con cũng tin là Mao đại sư cũng đã nói với mẹ rồi, người có số mệnh cực quý cũng chỉ tiếp nhận sát khí của con trong một phạm vi nhất định mà thôi, cũng không thể sống bình thường với con được.”

“Nhưng Mao đại sư nói, bây giờ sát khí của con vẫn rất ổn định mà, không có vấn đề gì lớn.” Mẹ Lâu nhấn mạnh.

“Nhưng con vẫn không thể tùy ý rời khỏi nhà, không thể tiếp xúc với người khác, con đi đến viện khoa học còn phải đi vào lúc trời khuya vắng người, khi con đến biệt thự Hàn Sơn cũng phải cho người phong tỏa đường xá nữa.” Lâu Minh nói.

“Nếu như con bé không ngại thì sao?” Mẹ Lâu hỏi.

“Mẹ, điều này không công bằng.” Lâu Minh thở dài “Hơn nữa, điều này làm cho con cảm thấy đây là một loại tình cảm bố thí.”

“Sao lại là bố thí được.” Mẹ Lâu kích động nói “Nhà chúng ta sẽ không đối xử tệ với con bé.”

“Mẹ, con vẫn luôn tự nói với mình, con sống rất có ý nghĩa, tuyệt đối không đáng thương chút nào.” Lâu Minh khó khăn nói “Mẹ cứ như vậy sẽ làm con cảm thấy mình đặc biệt đáng thương.”

“...” Đầu dây điện thoại bên kia đột nhiên im lặng, nhưng Lâu Minh biết mẹ mình đang rất đau lòng, ngón tay cầm điện thoại của anh cũng hơi run rẩy.

“Minh Minh, mẹ biết con rất thích trẻ con, lần đó, dù cho thân thể bị tổn thương con vẫn dùng bùa trấn sát để đến thăm Tông Tông.” Mẹ Lâu khổ sở nói “Mẹ chỉ nghĩ, nếu như mẹ nói rõ mọi chuyện với Khương Tư Kỳ, nếu con bé vẫn đồng ý thì con có muốn thử một lần hay không? Dù sao đó cũng là một đứa bé rất tốt a.”

“Mẹ!” Giọng nói của Lâu Minh đã ngập tràn xót xa, đầu ngón tay cầm điện thoại vì nắm chặt mà không còn chút máu nào.

“Con suy nghĩ thêm một chút đi, mẹ cúp máy trước.”

Nghe tiếng điện thoại tút tút, ánh mắt Lâu Minh phức tạp mà bi ai (bi thương, buồn bã), anh không biết làm cách nào để an ủi sự đau lòng của mẹ anh, nhưng không thể vì thế mà làm tổn thương Khương Tư Kỳ.

“Rắc ...”

Tiếng động đột nhiên vang lên làm Lâu Minh hồi phục tinh thần, anh nhìn ngoài cửa từng miếng khoai tây chiên đang lăn lăn trên sàn cùng nửa cái đầu bù xù đang nhô lên của cô nhóc nào đó.

“Nếu như em nói ... em vừa mới đến thôi, anh có tin không?” Từ ngoài cửa, Trần Ngự lộ đầu ra, cẩn thận nói.

“Em nói xem?” Lâu Minh hỏi ngược lại.

“VẬY em không thèm giải thích nữa.” Trần Ngự thấy việc mình qua loa sẽ không lừa được Lâu Minh, vì thế dứt khoát thành thành thật thật ngồi xổm xuống nhặt khoai tây chiên đang rơi trên mặt đất.

“...” cô nhóc này đây là điếc không sợ súng sao, Lâu Minh vừa bực mình vừa buồn cười “Đừng nhặt nữa, rơi dơ rồi.”

“không sao, sàn nhà rất sạch mà, em nhặt lên rồi tiếp tục ăn cũng được.” Trần Ngự không để ý nói “Vội lại, ăn bản sống lâu.”

Lâu Minh thấy Trần Ngự nói vậy thì không nói gì thêm, Trần Ngự bỗng nhiên xuất hiện đã làm nhật đĩnh bi thương sau khi anh cùng mẹ nói chuyện. Lâu Minh để điện thoại di động xuống, nhìn bản vẽ đấttính toán được một nửa, một lần nữa cầm bút lên tiếp tục tính toán.

Trần Ngự nhặt hết mẩu khoai tây chiên trên sàn nhà, lại ra ngoài tìm cây chổi quét sạch các mảnh vụn còn sót lại, sau khi xong việc mới ôm bịch khoai tây sắn đến bàn làm việc của Lâu Minh. Nhìn bản vẽ trên bàn, Lâu Minh kinh ngạc hỏi “Đây là súng sao?”

Lâu Minh kinh ngạc ngẩng đầu “Em còn chưa ra ngoài nữa à?”

“anh Ba, anh giận hả?” Trần Ngự cẩn thận hỏi.

“Em ...” Thực sự là Lâu Minh lười phải tính toán với cô nhóc này, huống hồ cũng không phải là việc gì lớn, chỉ là anh cảm thấy hơi xấu hổ mà thôi “Sau này không cho phép em như vậy nữa, nghe chưa.”

“Dạ, em cam đoan lần sau sẽ không cẩn thận nghe được lần nữa, nhất định phải quay đầu đi ngay.” Trần Ngự đảm bảo.

“Vậy là lúc này là em cố ý nghe lén?” Lâu Minh bật cười.

“không phải là anh Ba đã đoán được rồi hả?” Trần Ngự hoảng sợ che miệng “thì ra là anh bẫy em”

“...” Lâu Minh bỗng nhiên nghẹn lời, anh không muốn nói chuyện nữa, cúi đầu tiếp tục tính toán số liệu.

Lại một lúc lâu, Trần Ngự bỗng nhiên kêu lên “anh Ba ...”

“Sao thế?” Lâu Minh thấy Trần Ngự chậm chạp không đi thì biết cô có chuyện muốn nói với anh.

“Ông nội em là người rất giỏi, bản lĩnh của em đều được học từ ông, mặc dù thỉnh thoảng có khi ông cũng không đáng tin lắm nhưng thuật pháp của ông rất lợi hại.” Trần Ngự bỗng nhiên nói.

“anh biết.” Lâu Minh kinh ngạc nói “Lúc trước em đã kể với anh rồi.”

“Mấy hôm trước ông em bỗng nhiên tìm em, phương pháp đầu với xác sống chính là do ông em chỉ cho em.” Trần Ngự nói.

“Nhưng mà em chỉ có số QQ của ông, không biết vì sao ông vẫn giấu không cho em biết số điện thoại của ông.” Trần Ngự khổ não “Nhưng mà em đã để lại lời nhắn cho ông.”

“Lời nhắn?” Lâu Minh nghi ngờ nhìn Trần Ngự.

“Em đã nhắn hỏi ông có phương pháp nào giải trừ sát khí trên người anh Ba không.” Trần Ngự nói “Việc em đồng ý với anh, em sẽ không quên đâu.”

Lâu Minh sững sờ, không nghĩ là Trần Ngự đề cập đến chuyện này, đột nhiên anh cảm thấy vui vẻ, gật gật đầu “Cảm ơn em.”

“Vì thế, anh Ba ...” Trần Ngự nhớ đến lời nói của anh lúc cô nghe lén “anh có muốn cùng chị gái lúc này thử làm quen tiếp xúc với nhau không?”

Sắc mặt Lâu Minh cứng đờ, một hồi lâu mới nói “Trước khi sự việc sát khí được giải quyết triệt để, anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì, anh không thể tổn thương Khương tiểu thư, cũng không thể làm cho mẹ anh hi vọng khi chưa có căn cứ.”

“Vậy còn anh Ba thì sao?” Trần Ngự mở to hai mắt “anh vừa không muốn làm tổn thương chị gái kia, cũng không thể làm tổn thương mẹ anh. anh lo lắng cho tất cả mọi người, nhưng lại chưa bao giờ lo lắng cho chính bản thân mình.”

Tay cầm bút của Lâu Minh run lên, ngòi bút chỉ ‘rắc’ một tiếng rồi gãy, để lại một vệt dài đen sậm trên bản vẽ thiết kế.

“Quả nhiên là vẫn phải dựa vào em!”

Lâu Minh đột nhiên ngẩng đầu.

“Ai bảo em đã nghe lén anh nói chuyện cơ chứ.” Trần Ngự cười “Sát khí của anh cứ bao ở em, em nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Trong lòng Lâu Minh đầy ảm áp, cười nói “Em đừng có mạnh miệng, nếu không giải quyết được thì em tính sao đây?”

“Đạ??” Trần Ngự cắn khoai tây chiên nói “Mẹ anh Ba muốn anh đi xem mắt, chắc chắn là bà không muốn anh Ba ở một mình. Nếu em không giải quyết được sát khí trên người anh Ba, vậy sau này em sẽ luôn ở bên anh, không để anh sống một mình nữa.”

“cô ngốc này.” Lâu Minh búng ngón tay trên trán Trần Ngự, trong mắt là ý cười ảm áp.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiếu: Em ở cùng anh?

Tây Thi: Vâng.

Tam thiếu: Tốt.

Tây Thi: Sao cứ có cảm giác có gì đó không đúng ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tam thiếu xảy ra chuyện

Hai giờ đêm.

Viện khoa học quốc phòng Đế Đô.

một người đàn ông trung niên mặc bộ quân phục màu xanh dẫn Lâu Minh đi về phía trước.

“Lâu viện sĩ, đi bên này.” Nếu chiếu theo đóng góp của Lâu Minh trong việc thiết kế vũ khí thì mọi người phải gọi anh là lão sư (bác thầy) nhưng Lâu Minh quả thật là còn quá trẻ, anh cũng không muốn mọi người gọi anh là lão sư nên tất cả mọi người trong viện nghiên cứu chỉ có thể gọi anh là viện sĩ, giáo sư viện hàn lâm của viện khoa học quốc gia.

Lâu Minh nhẹ gật đầu, đi theo người đàn ông trung niên, ánh mắt lóe lên vẻ mong đợi.

“Vật này đến chiều tối nay mới được chuyển đến Đế Đô.” Người đàn ông trung niên này là chuyên gia vũ khí của Bộ Quốc phòng, tên Liễu Mộc, ông ta vừa đi vừa nói với Lâu Minh “Vũ khí này là do đội khảo cổ khai quật ở Nam Lĩnh vào tháng trước.”

“Nam Lĩnh? Ở thời Chiến Quốc, hình như đó là biên giới giữa nước Tề Dương và nước Phong Vũ?”

“Đúng thế.” Liễu Mộc nói “Giáo sư Phươg ở đội khảo cổ nói, ngôi mộ đó chắc là của một tướng quân nước Tề Dương thời Chiến Quốc, trong mộ còn có một số lượng lớn vũ khí thời đó nữa. hiện giờ, trong viện nghiên cứu là một thanh kiếm bằng đồng, được tìm thấy trong quan tài của ngôi mộ.”

“trên báo cáo kiểm tra chuyển cho tôi đã đề cập, trên thân thanh kiếm này đã đo được một nguồn năng lượng kỳ lạ.” Chiều tối hôm nay, Lâu Minh đã nhận được báo cáo kiểm tra của Bộ Quốc phòng fax đến, trong đó đã nói, trên thanh vũ khí lạnh thời Chiến Quốc này đã đo được nguồn năng lượng nóng kỳ lạ.

Nếu thực sự trên thanh vũ khí này có nguồn năng lượng kỳ lạ, như vậy lịch sử chế tạo vũ khí sẽ có một bước đột phá rất lớn. Lâu Minh cảm thấy rất có hứng thú đối với đề tài này nên trời vừa tối là anh hào hứng chạy đến đây.

“Đúng thế.” Liễu Mộc tiếp tục nói “Qua kiểm tra đo lường cũng đã xác định nguồn năng lượng này không có phóng xạ nhưng chúng tôi chỉ có thể theo dõi được sự dao động của năng lượng, đồng thời phát hiện nơi phát ra năng lượng là ở tô-tem kỳ lạ chạm trên chuôi kiếm nhưng không cách nào tìm hiểu được nguồn năng lượng này kết hợp với vũ khí như thế nào, được sử dụng ra sao.”

Tô-tem (vật tổ): Động vật hay thực vật nguyên thủy sùng bái, coi là tổ tiên của thị tộc.

Hai người đang nói chuyện thì tới căn phòng nghiên cứu dành riêng cho Lâu Minh, xung quanh được lắp đặt kính chống đạn trong suốt. Vì thể chất đặc biệt của Lâu Minh, lúc anh đang nghiên cứu thì không thể có người ở bên cạnh nên Bộ Quốc phòng mới thiết kế như vậy, để phòng ngừa việc Lâu Minh một người có chuyện gì xảy ra thì từ bên ngoài cũng có thể nhìn thấy được.

Còn chưa đi tới cửa, xuyên qua tấm kính thủy tinh trong suốt, Lâu Minh có thể nhìn thấy thanh kiếm bằng đồng đen nhánh.

“Chủ nhiệm Liễu, nếu hai tiếng đồng hồ sau tôi vẫn chưa ra ngoài, ông cũng không được cho người khác đến gần nơi này.” Lâu Minh nhắc nhở.

“Tôi rõ rồi.” Liễu Mộc gật đầu cười, từ trước đến giờ, khi Lâu Minh đến viện nghiên cứu khoa học quốc gia đều như thế, nếu như anh ở trong này nhiều hơn hai giờ thì chắc chắn là đã xảy ra chuyện, cần phải có thời gian dài hơn mới giải quyết được, lúc này trong phạm vi năm mét cách phòng nghiên cứu của Lâu Minh không được có người nào lại gần.

Liễu Mộc đợi Lâu Minh bước vào phòng nghiên cứu bắt đầu nghiên cứu thanh kiếm đồng kia, mới quay người rời đi, hoàn toàn giao nơi này lại cho Lâu Minh và đội bảo vệ của anh.

Trong nháy mắt khi Lâu Minh bước vào phòng nghiên cứu, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ, cho đến khi anh sờ lên thanh kiếm đồng kia, cảm giác kỳ lạ này mới trở nên rõ ràng, biến thành một cảm giác ... vô cùng quen thuộc.

“Xoạt!”

Lâu Minh đột nhiên giật mình, anh rút tay về, nhìn thanh kiếm đồng trên bàn, rõ ràng lúc này còn dài bằng hai gang tay, chợt co lại chỉ bằng nửa gang tay.

“Vù vù, vù vù!”

Thanh kiếm đồng dài bằng nửa gang tay nằm trên bàn đang không ngừng run rẩy, dường như đang gọi Lâu Minh.

Lâu Minh do dự một chút, đưa tay cầm phiên bản thu nhỏ của thanh kiếm đồng, nâng trên lòng bàn tay quan sát cẩn thận.

==

Ngày hôm sau.

Ánh nắng buổi chiều tươi sáng, buổi chiều không có lớp, Trần Ngự đeo balo mới mua trên vai, thay giày thể thao rồi đi ra ngoài.

“Thi Thi, cuối tuần này cậu không đi dạo phố cùng chúng tớ thật hả?” Phương Phi Phi gọi Trần Ngự lại.

“Ngại quá, cuối tuần này tớ có việc thật đó, lần sau tớ sẽ đi với các cậu, à, đúng rồi...” Trần Ngự chạy về bàn sách của mình, lấy một chiếc thẻ màu bạc trong ngăn kéo đưa cho Phương Phi Phi, nói “Thẻ VIP của VK, các cậu muốn mua quần áo thì dùng nha.”

Thẻ VIP này là Đồng Triều nhất định đưa cho cô, lúc đó, sau khi giải quyết xong xác sống quay về trường học, các bạn cùng phòng hỏi cô sao đi ra ngoài hai ngày mà phong cách chẳng thay đổi chút nào. Trần Ngự đành lấy tấm thẻ này ra, nói dối Đồng Triều có việc phải ra nước ngoài nên đưa thẻ VIP này cho cô để đền bù. Đúng lúc ở một nước ngoài nào đó đang diễn ra tuần lễ thời trang quốc tế nên Trần Ngự cũng miễn cưỡng được thông qua.

“Thẻ VIP này cậu chưa dùng lần nào mà.” Hàn Du nói.

“không sao, dù sao thẻ này là thẻ không có kỳ hạn, tớ dùng lúc nào cũng được mà.” Trần Ngự mở cửa phòng lần nữa “Tớ đi đây, thứ hai gặp nha.”

Trần Ngự ra khỏi cổng kí túc xá, chân mang giày thể thao mới mua, tự nhiên, nhanh chóng chạy về phía khu rừng bên cạnh trường học.

Thời gian này, cô đang bận thẳng cấp cho tài khoản của mình trên trang web huyền học.

Khi Trần Ngự trên trang web huyền học bắt đầu nhận nhiệm vụ, chọn một nhiệm vụ có giá trị năm trăm vạn, kết quả khi cô vô cùng cao hứng đem nội dung nhiệm vụ sao chép lại cho chủ nhóm là ‘Lập trình viên giới huyền học’ thì lại bị từ chối một cách vô tình.

Tôi muốn xây đường: Tại sao? không phải nói là chỉ cần tôi đem nội dung nhiệm vụ chép cho anh, anh sẽ đưa cho tôi phương thức liên lạc của người ra nhiệm vụ sao?

Lập trình viên giới huyền học: Đúng thế, nhưng tôi chỉ phục vụ những nhiệm vụ dưới một trăm vạn, nhiệm vụ trên một trăm vạn, xin mời tự động lên trang web huyền học nhận nhiệm vụ.

Tôi muốn xây đường: Có gì khác nhau sao?

Lập trình viên giới huyền học: Mục đích của nhóm do tôi lập ra, ngoài việc tránh phải trả thuế còn có mục đích lớn hơn là giúp đỡ những người mới, năng lực còn hạn chế. Còn Thiên Sư đã có năng lực nhận nhiệm vụ năm trăm vạn, hoàn toàn có thể thông qua nhiệm vụ của mạng huyền học để khẩu trừ phí thù tạc, không cần tới chỗ của tôi.

Mạng huyền học thanh toán phí thủ tục có hai hình thức, một là trực tiếp khấu trừ ba mươi phần trăm giá trị của nhiệm vụ, một loại khác là trong tháng hoàn thành một nhiệm vụ cấp độ A do trang web huyền học công bố là có thể được khấu trừ lại tất cả phí thủ tục trong tháng đó.

Trần Ngự đau lòng nói: Nhưng một nhiệm vụ cấp độ A có giá trị mấy trăm vạn luôn đó.

Lập trình viên giới huyền học: Đại sư à, nhóm của chúng ta vốn là trộm lấy nhiệm vụ của người ta mà làm, không thể quá kiêu ngạo a.

Tôi muốn xây đường: ...

Trần Ngự không có cách nào khác đành phải thành thành thật thật từ trên trang web huyền học nhận nhiệm vụ để làm, kết quả phát hiện muốn nhận nhiệm vụ trên trang web huyền học còn phải dựa vào cấp bậc nữa, tài khoản ở cấp nào thì sẽ nhận nhiệm vụ ở cấp đó. Mà để sử dụng phương pháp thứ hai để được miễn phí thủ tục, Thiên Sư đó nhất định phải có tài khoản ở cấp độ A.

Cho nên, Trần Ngự phải bắt đầu từ cấp độ thấp nhất từng chút, từng chút một đi lên, ban đầu là nhận nhiệm vụ mấy chục vạn, mới có thể từ từ thăng cấp. Trong thời gian này làm Trần Ngự vô cùng bận rộn, tuy nói những nhiệm vụ này không được bao nhiêu tiền, nhưng người muốn đoạt cũng rất nhiều a.

Dù sao thì nhiệm vụ giống như kiểu trừ xác sống là nhiệm vụ đặc biệt không cần đến đẳng cấp thichăng có là mấy. Nếu có, Trần Ngự nhất định sẽ nhận, dù sao thì chỉ cần nhận ba nhiệm vụ đặc biệt là có thể thăng lên cấp độ A.

Hôm nay Trần Ngự nhận một nhiệm vụ nhỏ có giá trị ba vạn, trừ đi phí thủ tục thì vào tay còn có hơn hai vạn, nhưng Trần Ngự chưa bao giờ chê tiền ít, có doanh thu dù sao cũng còn hơn là không có, huống hồ còn có thể nhanh chóng thăng cấp nữa.

“cô là Thiên Sư?” Người ra nhiệm vụ là một nam thanh niên hơn hai mươi tuổi, khi nhìn thấy Trần Ngự thì rất kinh ngạc, hiển nhiên là không tin Trần Ngự là Thiên Sư thực sự.

Trần Ngự nhìn lướt qua bả vai của nam thanh niên, thấy một con ma nữ đang nằm sấp không thấy rõ mặt, ra sức dùng lưỡi liếm vành tai của người thanh niên, đáng vẻ vô cùng buồn nôn.

“Tôi chính là Thiên Sư.” Đây cũng không phải là lần đầu tiên Trần Ngự bị người khác hỏi như vậy, cũng không muốn giải thích gì nhiều, dù sao thì giải quyết xong việc, trả tiền, sau đó không còn gặp nhau nữa.

“Chắc là cô nói đùa hả, nhìn cô hình như vẫn còn là học sinh phải không, nào có Thiên Sư nào giống như cô vậy ...” Người thanh niên vẫn không tin, lấy điện thoại di động ra định khiêu nại, chợt thấy Trần Ngự đi đến cạnh cậu ta vỗ vỗ vai của cậu.

Người thanh niên lui về sau một bước, lập tức, cậu ta cảm thấy cảm giác dính dính vô hình ở cổ cậu ta bỗng nhiên không còn nữa, cậu ta không tự chủ được đưa tay sờ sờ mặt và tai của mình.

“Nhiệm vụ đã nói, cậu cảm thấy thân thể lạnh lẽo, gương mặt và tai có cảm giác dính dính như là có người đang liếm cậu, lúc ngủ vào ban đêm luôn có cảm giác có người bên cạnh” Trần Ngự nói “Những biểu hiện đó từ giờ trở đi sẽ biến mất, cậu cũng đã cảm nhận được sự thay đổi. Khi ngủ vào tối nay, nếu như mọi việc đều bình thường, phiền cậu xác nhận lại đơn đặt hàng để tôi còn được thanh toán tiền.”

“Chờ một chút ...” Người thanh niên thấy Trần Ngự đập bả vai mình rồi muốn đi thì kêu lên “cô ... Dù sao thì cô cũng phải nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra.”

“...” Trần Ngự nhìn thoáng qua ma nữ đang ngoan ngoãn đi theo mình, liếc mắt nhìn người thanh niên hỏi “Cậu nhất định muốn biết?”

“Tôi muốn!” Người thanh niên gật đầu

“Được, tôi hỏi giúp cậu.” Dưới ánh mắt hoảng sợ của người thanh niên, Trần Ngự chuyển qua nhìn ma nữ.

“anh ấy nhìn rất đẹp trai!” Ma nữ cười hắc hắc nói.

Trần Ngự bình tĩnh nói lại với người thanh niên “Cậu bị một con sắc ma nữ quần lấy, nó cảm thấy cậu đẹp trai nên cố ý sàm sỡ cậu.”

“...” Mặt người thanh niên lập tức xám ngắt, hận không thể về nhà tắm rửa kì cọ mười bảy mươi tám lần.

Trần Ngự không để ý đến người thanh niên, mang ma nữ qua mấy con phố, tìm một chỗ không có người, dạy dỗ “Sau này không được phép đi sàm sỡ người khác, biết chưa?”

“Vâng vâng vâng.” Ma nữ liên tục gật đầu.

“Còn để tôi phát hiện, tôi thu cô đó.” Trần Ngự uy hiếp.

Ma nữ không thể tin hỏi “Thiên Sư, giờ ngài không ... thu tôi sao?”

“cô muốn tôi thu cô?” Trần Ngự hỏi.

“không muốn.” Ma nữ cuống quýt lắc đầu.

“Vậy cô ít làm bận lại cho tôi, tôi đã bắt nhiều ma quỷ rồi nhưng là lần đầu tiên gặp phải sắc ma, coi như là vật quý vì hiếm mà tha cho cô lần này.” Đưa hồn ma về âm phủ tốn rất nhiều linh lực đó, nhiệm vụ ba vạn không có loại hình phục vụ này.

“Hắc hắc ... Khi còn sống tôi quá nhút nhát, nhưng lại là người thích nhìn vẻ ngoài của người khác (nhân khổng), trông thấy soái ca đẹp trai chỉ dám nhìn từ xa mà YY. Sau đó ... hắc hắc ... tôi phát hiện là ma thì muốn sàm sỡ người ta làm sao cũng được, nên ...” Ma nữ hơi ngượng ngừng nói.

“cô ...” Trần Ngự lại định dạy dỗ ma nữ mấy câu thì tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang.

Trần Ngự lấy điện thoại ra xem, phát hiện là số máy lạ, suy nghĩ một chút rồi bấm nhận.

“Tiểu thư Trần Ngự, bây giờ cô ở đâu?”

“Trợ lý Hà?” Trần Ngự kinh ngạc nói.

“Tam thiếu xảy ra chuyện rồi!”

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Em đến cứu anh liền đây.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Phong ấn như thế nào

Hiện Trần Ngự đang ở vị trí cách đại học Đê Đô không xa, khi Hà Thất gọi điện cho Trần Ngự, xe đến đón Trần Ngự đã gần đến đại học Đê Đô. Đến khi Trần Ngự báo cho anh ta vị trí của mình, không đến năm phút sau, Trình Bằng đã đậu xe bên cạnh Trần Ngự.

không cần chào hỏi Trình Bằng, Trần Ngự trực tiếp mở cửa ngồi vào xe.

Trình Bằng nhấn ga, đảo tay lái, chiếc xe hơi quanh một trăm tám mươi độ, trong tiếng còi xe và tiếng mắng người vang lên, phóng trên đường về hướng Viện nghiên cứu khoa học quốc gia.

“anh Ba sao rồi?” Lúc này trong điện thoại, Hà Thất chưa nói rõ ràng, Trần Ngự không yên lòng hỏi.

“Tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết là sát khí trên người Tam thiếu bỗng nhiên bùng phát.” Khi nói đến hai chữ bùng phát, con người của Trình Bằng không tự chủ mà co lại.

(Nếu như có một ngày nào đó, sát khí của tôi đột nhiên bùng phát, lúc đó đành làm phiền đến các cậu.) Lời nói của Lâu Minh vẫn còn văng vẳng bên tai, tuy rằng phục tùng mệnh lệnh là trách nhiệm của bọn họ nhưng không một ai trong số họ tự nguyện thực thi mệnh lệnh này.

“Bùng phát? Tại sao bỗng nhiên sát khí lại bùng phát?” Mặc dù tình hình sát khí của Lâu Minh nghiêm trọng, nhưng nút ngọc phong ấn trên tay anh rất bền vững. Ba tháng trước, anh cũng làm ‘khí lạnh cần sát khí’, hai tháng trước tại biệt thự Hàn Sơn cũng đã phóng thích sát khí một lần, trong thời gian gần đây, Trần Ngự luôn dùng bùa huyền sát để hấp thu sát khí. Vì thế, sát khí trên người Lâu Minh hẳn là ổn định hơn hết mới phải, tại sao bỗng nhiên lại bùng phát, Trần Ngự không có cách nào giải thích được.

“Hình như là có quan hệ với một thanh kiếm đồng cổ gì đó.” Trình Bằng cũng chỉ biết như vậy.

“Đồ cổ? Vừa mới khai quật được sao?” Trần Ngự hỏi.

“Sao cô lại biết?” Trình Bằng kinh ngạc nói.

“Đồ cổ vừa mới đào lên sẽ có rất nhiều khí âm và sát khí (âm Sát Chi Khí).” Trần Ngự cau mày “Sao vật này lại xuất hiện bên người anh Ba?”

“Mao đại sư nói âm Sát Chi Khí sẽ không ảnh hưởng đến Tam thiếu.” Trình Bằng nói.

“Đó là nói ‘bình thường’ mà thôi, có ‘bình thường’ thì sẽ có tình huống ‘đặc biệt’.” Tuy chưa đến đó nhưng Trần Ngự cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra. Trần Ngự mở ba lô của mình, trong đó chỉ có mấy lá bùa và cái la bàn.

“Vậy có biện pháp giải quyết được không?” Trình Bằng kích động hỏi.

“Việc này phải căn cứ vào tình hình cụ thể đã, tôi cũng chưa nắm chắc điều gì.” Có thể làm sát khí của Lâu Minh bùng phát trong nháy mắt, vậy thì nguồn ‘âm Sát chi khí’ này hẳn không phải là bình thường. Hiện giờ, thực lực của Trần Ngư không thể áp chế sát khí trong cơ thể Lâu Minh nên cô không thể đảm bảo điều gì. Tuy rằng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng Lâu Minh đang xảy ra chuyện, Trần Ngư không thể làm ngơ.

“Kít ... kít ...”

Trình Bằng đột ngột giẫm phanh, xoay người khẩn cầu nhìn Trần Ngư “Tiểu thư Trần Ngư, xin cô nhất định cứu được Tam thiếu.”

“nói nhảm, không cần anh phải nói.” Trần Ngư không có thời gian để ý anh ta, mở cửa xe chạy nhanh ra ngoài.

Trước cổng viện nghiên cứu, Điền Phi đã đứng chờ sẵn, anh ta thấy Trần Ngư thì chạy đến đón “Tiểu thư Trần Ngư, bên này ...”

Trần Ngư chạy theo Điền Phi, Trình Bằng theo sát sau lưng.

“Tình huống sao rồi?” Trình Bằng hỏi Điền Phi.

“Mao đại sư nói tạm thời ông ấy cũng không có cách nào.” Điền Phi trả lời.

Mệnh lệnh khi sát khí trong cơ thể Lâu Minh đột nhiên bùng phát thì sẽ tiêu diệt chỉ có Lâu Minh và bộ trưởng Lâu biết. Nếu bộ trưởng Lâu biết, vậy Tam thiếu ...

“Tạm thời không biết. Người của Bộ Quốc phòng muốn gọi điện báo nhưng đã bị Hà lão đại đề xuồng.” Điền Phi nghĩ đến việc vừa rồi mà sau lưng đổ mồ hôi lạnh, nếu cuộc gọi điện thoại kia được thực hiện, rốt cục bọn họ phải lựa chọn như thế nào, là phục tùng mệnh lệnh tiêu diệt Tam thiếu hay là chống lại mệnh lệnh, kỷ luật quân đội sẽ xử trí họ như thế nào?

Mặc dù Trần Ngư nghe cũng không hiểu rõ lắm nhưng tình hình anh Ba hiện nay rất nguy hiểm thì cô đã hiểu.

Ba người đi xuyên qua vô số phòng ốc, cuối cùng nhìn thấy Hà Thất đang đứng ở phía xa xa.

“Trợ lý Hà, đề tôi vào trong đó lần nữa.” Mao đại sư đứng đối diện với Hà Thất trước cửa phòng.

“Sư phụ, không được, ngài đã bị thương rồi.” Đệ tử Lâm Quy ngăn cản Mao đại sư.

“Nếu sát khí của Lâu Minh lại tiếp tục tăng nữa thì cậu ấy sẽ hoàn toàn mất lý trí.” Mao đại sư không thể ngồi yên.

“Nhưng nếu ngài vì anh ấy xảy ra chuyện gì thì cũng là điều anh ấy không mong muốn nhìn thấy.”

Lúc này, Mao đại sư vào phòng nghiên cứu cố gắng phong ấn sát khí trong cơ thể Lâu Minh xuống, kết quả người vừa đứng trước mặt Lâu Minh thì một thanh kiếm đồng đen bỗng nhiên xuất hiện đụng vào một cái, phá bỏ toàn bộ lĩnh khí bảo vệ xung quanh thân thể của ông.

Mao đại sư bị sát khí xâm chiếm, phun ra một ngụm máu, vất vả chạy ra.

Khi Mao đại sư và Lâm Quy đang giằng co, Hà Thất chưa có quyết định gì thì chợt nghe tiếng bước chân gấp gấp chạy đến.

“Tiểu thư Trần Ngư!” Ánh mắt Hà Thất sáng lên.

Trần Ngư nhìn lướt qua phòng nghiên cứu, Lâu Minh đang quanh lưng về phía mọi người yên lặng đứng ở giữa phòng, nhìn qua thì dường như không có gì khác thường. Ngay sau đó, Trần Ngư dùng ngón tay chỉ vào ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày), mở Mắt âm Dương, không khí trong suốt trong phòng nghiên cứu lập tức biến thành một màu đỏ như máu.

Sát khí dày đặc tựa như một hồ máu đang phun trào trong một chậu thủy tinh khổng lồ, Trần Ngư càng nhìn, sắc mặt càng biến sắc.

“Tiểu thư Trần Ngư, sát khí của Tam thiếu bỗng nhiên bùng phát.” Hà Thất nôn nóng nói.

“Tôi thấy rồi, sát khí trong cơ thể của anh Ba đã hoàn toàn phóng ra ngoài, cũng may ba tháng trước anh ấy đã làm ‘khí lạnh cản sát khí’, sát khí của anh ấy cũng đã giảm bớt nhiều. Đề tôi đi vào xem sao rồi nói sau.” Trần Ngư nói rồi định bước vào phòng.

Vẫn chặt chẽ canh gác cửa phòng, năm trợ lý do Hà Thất đứng đầu nhanh chóng đứng sang một bên, trong đó một trợ lý còn định mở cửa giúp Trần Ngư.

“Đừng nhúc nhích!” Trần Ngư

“Đừng nhúc nhích!” Mao đại sư.

Trần Ngư kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Mao đại sư, Mao đại sư cũng đang đánh giá Trần Ngư.

“cô nhóc, nơi này cô không thể tùy tiện vào được đâu.” Mao đại sư tất nhiên đã nhìn ra Trần Ngư là Thiên Sư, nhưng tu vi của Trần Ngư làm sao có thể

chịu được sát khí mãnh liệt như vậy, vì thế không nhin được mà nhắc nhở cô.

“Đạ, không sao đâu.” Trần Ngư cười cười, quay đầu về phía người trợ lý vừa định mở cửa cho cô, nói “Các anh tránh ra xa một chút, cẩn thận khi mở cửa sẽ bị sát khí ảnh hưởng.”

Mấy người trợ lý liếc nhìn nhau, tất cả đều lui về sau một bước.

Động tác của mọi người làm lông mày của Mao đại sư nhíu lại, mấy người này là trợ lý của Lâu Minh, bình thường ngoài Lâu Minh và bộ trưởng Lâu thì không nghe theo ai cả.

“cô nhóc.” Mao đại sư thấy Trần Ngư lại muốn đi vào, nhin không được lại nhắc nhở “Cẩn thận thanh kiếm đồng kia một chút.”

“Vâng.” Trần Ngư lấy ra một lá bùa huyền sát, khi cửa vừa mở thì dán ngay lên để sát khí theo khe hở mà lọt ra ngoài thì có thể kịp thời hấp thu, không lan tràn ra ngoài.

Trần Ngư lách thật nhanh vào bên trong phòng nghiên cứu.

Ánh mắt của mọi người khóa chặt vào hai người trong phòng nghiên cứu.

Trong nháy mắt Trần Ngư bước vào phòng nghiên cứu, la bàn liền bắt đầu bất an mà rung động, đập vù vù trong tay Trần Ngư làm cô suýt nữa làm rơi.

Trần Ngư quan sát bốn phía xung quanh, thấy không có gì nguy hiểm thì bước nhanh về phía Lâu Minh đang đứng, muốn đến gần anh để xem tình huống cụ thể như thế nào.

“Chú!”

Khi sắp bước đến gần Lâu Minh, một thanh kiếm đồng đen đột nhiên vọt về phía Trần Ngư, cũng may trước đó cô đã được Mao đại sư nhắc nhở, nên linh hoạt tránh né được sự tấn công của nó.

Thanh kiếm đồng đâm vào không khí, lượn vòng một trăm tám mươi độ trên không, dùng tốc độ nhanh hơn nữa bay tới.

“Chú chú chú!”

Liên tiếp ba lần, tốc độ tấn công càng lúc càng nhanh, lần cuối cùng thanh kiếm lướt qua đầu Trần Ngư cắt đứt nhúm tóc trên tóc đuôi ngựa của cô, rồi là tả trên mặt sàn.

Trần Ngư biến sắc, khi thanh kiếm đồng lại đâm đến lần nữa, cô vung la bàn trong tay ra.

“Keng!”

Tiếng kim loại va chạm vang lên, thanh kiếm đồng và la bàn diễn ra một trận không chiến, tốc độ càng lúc càng nhanh, dần dần chỉ còn thấy bóng ảnh mờ mờ.

một màn thần kỳ này khiến cho một đồng người bình thường tin tưởng khoa học phải kinh hãi mà trợn mắt há mồm.

Trần Ngư thừa dịp này chạy đến bên người Lâu Minh, giữ chặt tay anh, kêu lên “anh Ba, anh Ba ...”

Hai tay Lâu Minh hết sức chống lên bàn, mu bàn tay đã nổi gân xanh, anh cố hết sức quay đầu, hai mắt đỏ ngầu quay lại nhìn Trần Ngư, miệng mấp máy không nói nên lời.

Xem ra vẫn còn lý trí, Trần Ngư vui thầm trong lòng.

Trần Ngư móc ra hai lá bùa huyền sát, dán trực tiếp lên người Lâu Minh, bùa huyền sát điên cuồng hấp thu sát khí trong không khí, sau đó phụt một tiếng biến thành ngọn lửa màu xanh rồi hóa thành tro tàn.

Đây là bùa chú nuốt sát khí quá độ.

“đi ... ra!” Vì đã được bùa huyền sát hấp thu một chút sát khí, Lâu Minh khó lắm giữ được chút tỉnh táo, khó khăn nói.

“anh Ba!” Trần Ngư ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Hà Thất ... để cậu ấy ... sủng ...” Lâu Minh cố hết sức muốn nói gì đó, nhưng tiếc là Trần Ngư hoàn toàn không hiểu gì.

Trần Ngư cúi đầu kiểm tra nút ngọc trên cổ tay Lâu Minh thì phát hiện nút ngọc đã bị bể rơi trên bàn, lông mày của cô nhăn lại, nút ngọc đã bị hỏng thì làm sao phong ấn được sát khí đây?

“Keng! Keng! Keng!”

Thanh kiếm đồng thấy Trần Ngự đến gần Lâu Minh thì vô cùng nôn nóng, tấn công ngày càng mãnh liệt nhưng không làm sao có thể phá vỡ thế phòng thủ của la bàn.

“Vù vù vù!”

La bàn vừa đánh nhau vừa chấn động kêu lên.

“Ai da, tao đang nghĩ biện pháp nè, mày cố gắng chống đỡ thêm một chút.” Cảm giác được la bàn thúc giục, Trần Ngự hơi không kiên nhẫn quát lên.

“Vù vù vù!”

“Tao biết linh lực của mày không đủ, chờ khi trở về tao cho mày ở nhà anh Ba một tuần luôn.”

La bàn nghe xong, có thể ở lại nhà họ Lâu một tuần, lập tức vui vẻ bay lên, linh khí tĩnh lặng bao lâu nay xuất hết ra cùng thanh kiếm đồng đánh nhau kịch liệt hơn.

“Ô ô ô ...” Thanh kiếm đồng chấn động một cái, bỗng nhiên bắt đầu hấp thu sát khí trong không khí.

Trần Ngự cũng nhận ra, lập tức nhìn không được chửi bậy một câu, có chút đau lòng rút ra lá bùa phòng ngự cao cấp do ông lão đã vẽ đập lên thanh kiếm đồng.

Thanh kiếm dừng lại một chút, rồi một hồi tiếng động vang lên cùng với luồng ánh sáng xuyên qua bùa phòng ngự, bùa phòng ngự tự đốt lên, một luồng linh lực vô cùng mạnh mẽ tuôn ra, đem thanh kiếm đồng đẩy ra sau một chút.

Mà lúc này, tại một quán net nào đó, ông Ngô đang đánh phỏ bản, tay cầm con chuột chột dừng lại, hậu quả chính là nhân vật BOSS đã đi tong, lấy điện thoại gọi cho Trần Ngự.

(Ta giết, người anh em, anh rút mạng hả? Đội chết hết rồi!)

“reng reng reng ...”

Trần Ngự nhanh chóng kết nối điện thoại “Ông lão (lão đầu).”

“Con gặp phải cái gì?” Ông Ngô gấp gấp hỏi.

“Ông lão, sát khí, còn lợi hại hơn tất cả cương thi mà con đã từng gặp qua, làm sao để phong ấn đây!” Trần Ngự lo lắng hỏi.

“So với con cương thi mà năm mười tuổi ta dẫn con đi còn lợi hại hơn?” Ông lão cau mày, đó chính là con cương thi ngàn năm đó.

“Còn lợi hại hơn gấp mấy lần!” Trần Ngự khẳng định nói.

“Vậy còn chờ gì nữa, chạy mau!” Ông lão mắng “Loại bánh chưng lớn như vậy sao nhóc con có thể đối phó được, còn không mau chạy đi.”

“không thể chạy!” Trần Ngự vội kêu lên.

“Vậy thì chỉ có một biện pháp!” Ông lão chỉ cho là Trần Ngự không thể chạy được, vì thế vội la lên “Mặc dù có thể hơi ... một chút, nhưng có thể cứu mạng.”

“Phương pháp gì?” Trần Ngự lập tức hỏi ngay.

Ông lão vừa nói xong, Trần Ngự lập tức quăng điện thoại, trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, kéo cổ Lâu Minh xuống, nhón chân lên hôn vào môi Lâu Minh.

“A?”

Tập thể nhóm trợ lý lập tức hít vào.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhóm trợ lý: cô nhóc này quả nhiên là ngáp ghé Tam thiếu nhà chúng ta từ lâu ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Dẫn linh phong ấn

(Dẫn linh phong ấn: Sử dụng linh khí để phong ấn một vật gì đó)

Trần Ngự cạy mở môi Lâu Minh, dẫn một luồng linh khí sang, tiếp đó, một luồng hơi thở mát lạnh chọt bao phủ, thấm đẫm toàn thân của Trần Ngự. Trần Ngự biết đây là trạng thái hơi thở trong cơ thể mình đã hòa vào hơi thở trong cơ thể Lâu Minh.

Thu!

Trần Ngự nhắm mắt lại, khởi động phương pháp hấp thu linh khí, giống như lúc bình thường tu luyện, đem sát khí phóng thích ở bên ngoài hấp thu vào người.

Bên ngoài phòng nghiên cứu, đại đa số mọi người chỉ thấy Trần Ngự bỗng nhiên ôm hôn Tam thiếu, nhưng trong mắt Mao đại sư và Lâm Quy, thì là cả phòng sát khí đỏ như máu, giống như vòi nước không khóa hướng về phía cơ thể của Lâu Minh cuộn cuộn lao tới, chỉ trong vòng ba phút ngắn ngủi đã biến mất không thấy tăm hơi.

Sát khí hung mãnh tiến vào trong cơ thể Lâu Minh thì trở nên an ổn rất nhiều, sau đó theo con đường tiếp xúc hơi thở giữa Trần Ngự và Lâu Minh, chậm rãi tràn vào cơ thể của Trần Ngự.

Trần Ngự tiếp thu sát khí trong cơ thể Lâu Minh chuyển đến, trong đầu vang lên lời ông lão đã dặn dò trong điện thoại “Thể chất của con đặc thù, trời sinh không sợ sát khí, con có thể trực tiếp lấy miệng dẫn khí, dẫn linh phong ấn.”

‘Dẫn linh phong ấn’ là pháp thuật đặc thù của môn phái Lạc Sơn, vận dụng linh lực hòa hợp với hơi thở của vật muốn phong ấn, sau đó ngay tức thì vẽ bùa chú phong ấn trong không khí thì trăm phần trăm sẽ phong ấn được vật cần phong ấn.

một tay Trần Ngự vẫn kéo cổ Lâu Minh, một tay khác vung lên trong không khí vẽ ra một lá bùa. Đây là lần đầu tiên Trần Ngự vẽ bùa Phong ấn, vẽ hơi chậm, nhưng cũng may lúc này hơi thở của cô đã hòa cùng hơi thở của Lâu Minh, cho nên quá trình vẽ bùa không mấy trơn tru nhưng hiệu quả đã rất rõ ràng.

Bùa Phong ấn được hình thành trong nháy mắt, ngón tay Trần Ngự chuyển một cái, bùa chú hóa thành một dải ánh sáng vàng chiếu lên người Lâu Minh.

Sát khí trong cơ thể Lâu Minh bỗng nhiên ngừng lại, nhân cơ hội đó, Trần Ngự buông tay ra, lùi về sau một bước, cắt đứt sự liên hệ hơi thở giữa hai người.

“Xoạt!”

Bỗng nhiên mất hết sức lực, Lâu Minh chọt ngã trên mặt sàn, Trần Ngự giật nảy mình, vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra thì mới phát hiện Lâu Minh đã hôn mê. Mà trong nháy mắt Lâu Minh ngã xuống, thanh kiếm đồng vẫn đang chiến đấu bất phân thắng bại với la bàn cũng ‘xoảng’ một tiếng rơi trên mặt đất.

“anh Ba!” Trần Ngự định dìu Lâu Minh đứng dậy nhưng phát hiện mình không đủ sức, cô đành gọi sự giúp sức bên ngoài “Nhanh vào giúp tôi với!”

Trợ lý đang canh giữ ngoài cửa vội vàng đẩy cửa vào.

Mao đại sư cũng chạy vào theo, đầu tiên ông kiểm tra tình trạng của Lâu Minh, phát hiện Lâu Minh chỉ đang ngất đi, không có vấn đề gì nguy hiểm mới yên tâm giao trợ lý đưa Lâu Minh về biệt thự.

một trận rồi ren qua đi, tất cả mọi người đều có mặt ở biệt thự nhà họ Lâu.

Mao đại sư điều tra xong tình huống sát khí của Lâu Minh đột nhiên có biến hóa, đi ra khỏi phòng ngủ xuống lầu một rồi nói với Hà Thất “Vì ảnh hưởng của lực sát khí nên Lâu Minh mới hôn mê, cậu ấy nghỉ ngơi một chút rồi sẽ tỉnh.”

“Nút ngọc của Tam thiếu vỡ rồi ạ.” Hà Thất gật nhẹ đầu rồi đưa nút ngọc đã nứt vỡ về cho Mao đại sư.

“hiện giờ sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã được phong ấn hoàn toàn, hiệu quả còn tốt hơn so với dùng nút ngọc nữa. Nếu như phong ấn trong cơ thể cậu ấy không bị phá giải thì không cần sử dụng nút ngọc.” Mao đại sư nói đến đây, ánh mắt không tự chủ lướt qua căn phòng trên lầu hai “cô gái trẻ này là ai vậy? Năng lực của cô ấy rất đặc biệt. Nếu như tôi đoán không sai, cô ấy hoàn toàn không sợ sát khí trên người Lâu Minh chút nào.”

Hà Thất nhìn ánh mắt dò xét của Mao đại sư, do dự một chút rồi nói “Mao đại sư, việc về tiểu thư Trần Ngự, ngài có thể tạm thời giữ bí mật được không?”

“Tại sao?” Mao đại sư khó hiểu.

“Tiểu thư Trần Ngự ở bên cạnh Tam thiếu đã một thời gian rồi, trong khoảng thời gian này, sát khí trong cơ thể Tam thiếu có thể ổn định như vậy cũng là nhờ có tiểu thư Trần Ngự.” Hà Thất giải thích “Nhưng mà ... Tam thiếu không muốn bộ trưởng Lâu và phu nhân biết chuyện này.”

Nếu như không phải đã được Lâu Minh dặn dò từ trước, thì ngay từ khi Trần Ngự xuất hiện trong biệt thự lần đầu tiên hay khi biết việc Trần

Ngư không sợ sát khí trên người Lâu Minh thì bọn Hà Thất đã sớm báo cho bộ trưởng Lâu rồi.

“Tại sao?” Mao đại sư càng không hiểu “Có phương pháp tốt hơn để khống chế sát khí trên người Lâu Minh, tại sao không thể nói cho bộ trưởng Lâu biết.”

“Tam thiếu không muốn làm đảo lộn cuộc sống của tiểu thư Trần Ngư.” Hà Thất trả lời.

Mao đại sư hơi sững sờ, nhưng rất nhanh ông nghĩ đến những việc mà bộ trưởng Lâu và phu nhân đã làm vì chuyện của Lâu Minh, bỗng nhiên cũng hiểu ra. Nếu để bộ trưởng Lâu biết được khả năng đặc biệt của Trần Ngư, đoán chừng là cô nhóc này suốt đời phải ở trong biệt thự này với Lâu Minh.

“Tiểu thư Trần Ngư vẫn đang tìm kiếm biện pháp giúp đỡ Tam thiếu, nói hay không nói, thực ra cũng không thay đổi được điều gì. Mao đại sư, ngài nói có đúng không?” Ý của Hà Thất rất rõ ràng, Trần Ngư đang giúp đỡ Tam thiếu, như vậy không cần “về thêm chân cho rạn” (làm điều thừa thãi), làm cho sự việc thêm phức tạp.

Mao đại sư thở dài, nhẹ gật đầu nói “Nhưng mà tôi cần nói chuyện với cô nhóc này một chút.”

Sau khi Hà Thất chuyển lời, chỉ chớp lát sau, mang đuôi tóc bên cao bên thấp, Trần Ngư chạy từ trên lầu xuống, về mặt cô tò mò nhìn Mao đại sư đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cười nói “Tôi biết ngài, anh Ba đã nói về ngài với tôi.”

“cô có quan hệ rất tốt với Lâu Minh?” Mao đại sư kinh ngạc hỏi, quan hệ đã tốt đến mức mà Lâu Minh đã đề cập về ông với cô nhóc này sao.

“Đó là dĩ nhiên.” Chúng tôi còn là bạn làm ăn nữa đó.

Mao đại sư cười cười hỏi “cô nhóc, cô là thầy trừ ma của phái Lạc Sơn phải không?”

Trần Ngư chớp chớp mắt rồi trả lời “Tôi đúng là thầy trừ ma, nhưng tôi không phải là môn phái Lạc Sơn.”

“không phải? Vậy thuật pháp của cô là học từ đâu?” Mao đại sư thấy Trần Ngư không giống như giả bộ, nhìn không được lại hỏi. (thuật pháp: học thuật và phương pháp)

“Tôi học từ ông nội tôi.” Trần Ngư trả lời.

“Ông nội của cô là?” Trong đầu Mao đại sư dạo một vòng, chưa nghe qua nhà họ Trần nào trong giới huyền học.

“Ông nội của tôi tên Ngô Lễ, cũng là một thầy trừ ma.” Trần Ngư đáp “Từ nhỏ tôi đã theo ông nội tôi học thuật pháp.”

Ngô Lễ? Mao đại sư cau mày nhớ lại những vị đại sư bên trong giới huyền học, sững sờ một hồi nhưng vẫn không nhớ được Thiên Sư nào tên là Ngô Lễ. Ít nhất là những người có danh tiếng thì ông chưa từng nghe người nào như vậy.

“Vậy ông nội của cô đang ở đâu?” Mao đại sư lại tò mò hỏi.

“Tôi cũng không biết.” Trần Ngư lắc đầu “Ông đã ra ngoài đi du lịch, tôi cũng không biết bây giờ ông nội đang ở đâu nữa.”

“Vậy ... cô đã hỏi tình huống của Lâu Minh với ông nội cô chưa?” Vốn muốn tự mình đến thăm gặp mà không được, Mao đại sư đành lùi một bước mà hỏi việc khác.

“Tôi vẫn chưa kịp hỏi ...” Trần Ngư ảo não “Ông nội của tôi không đáng tin lắm, thường xuyên liên lạc không được.”

trên thực tế, nếu hôm nay không phải là thanh kiếm đồng đâm xuyên qua bùa phòng ngư làm cho ông lão cảm thấy cô gặp nguy hiểm, thì chắc chắn là ông lão cũng sẽ không chủ động gọi điện thoại cho cô. Nghĩ đến đây, Trần Ngư lại vô cùng đau lòng, một lá bùa phòng ngư cao cấp trên một trăm vạn lạng đó, chớp mắt tiêu mất luôn rồi.

Mao đại sư thấy vẻ mặt Trần Ngư biến sắc, cho là cô đang tự trách, vì thế an ủi “không sao đâu, lần sau ông nội cô gọi lại thì cô hỏi cũng được.”

“Vâng!” Trần Ngư gật gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Nút ngọc trên tay anh Ba hỏng mất rồi, Mao đại sư, ngài có thể làm một cái khác không?”

Mao đại sư nghe Trần Ngư nói như vậy thì biết sát khí trong cơ thể Lâu Minh hiện đang bị phong ấn, chỉ sợ không duy trì được bao lâu, thế là hỏi “Phong ấn trong cơ thể Lâu Minh có thể duy trì được bao lâu?”

“Nhiều nhất là ba ngày.” Trần Ngư nói “Tu vi của tôi bây giờ còn quá yếu, phong ấn không được bao nhiêu ngày.”

“Vội lại, vừa rồi ở phòng nghiên cứu, tôi đã hấp thu khá nhiều sát khí, trong thời gian ngắn chỉ sợ không thể thực hiện phong ấn được nữa.” Trong cơ thể Trần Ngư bây giờ, sát khí nhiều hơn linh khí, cô phải từ từ bài trừ sát khí trong người, hấp thu lại linh khí, nếu không đừng nói là việc ‘dẫn linh phong ấn’, ngay cả việc về bùa chú thông thường cô cũng không thể thực hiện được.

Xem ra trong thời gian ngắn, không thể ra ngoài kiếm tiền được rồi, nghĩ đến đây Trần Ngư lại thấy mất mát trong lòng.

Mao đại sư thấy Trần Ngư suy tư, cho là cô đang lo lắng việc nút ngọc không sửa được, sát khí của Lâu Minh lại bùng phát, thế là lại an ủi lần nữa

“không sao, tôi còn nút ngọc dự phòng nữa.”

“Vậy thì tốt rồi.” Trần Ngự yên tâm nói.

“Trần tiểu hữu (bạn nhỏ Trần), tôi thấy thể chất của cô không bị sát khí ảnh hưởng? Sao cô làm được?” Mao đại sư hỏi.

“Hình như là do trời sinh, từ nhỏ tôi đã như vậy rồi, ông nội tôi cũng nói thể chất của tôi đặc biệt.”

“Thể chất đặc biệt?” Mao đại sư trầm ngâm một lát, thể chất phải đặc biệt như thế nào mới có thể hấp thu nhiều sát khí như vậy mà vẫn không bị thương chút lông tóc nào?

“Reng reng reng ...”

Trần Ngự ngượng ngùng nhìn thoáng qua Mao đại sư, lấy điện thoại di động ra đi qua một bên nhận điện thoại.

“Thi Thi, tối nay con có về nhà ăn cơm không?” Mẹ Trần hỏi.

Trần Ngự sờ lên mái tóc nham nhở như chuột gặm của mình, chột dạ hỏi “Con hẹn bạn học đi cắt tóc, tối nay con sẽ về nhà.” Nhất định phải làm tóc xong rồi mới về nhà, bằng không thì không biết giải thích như thế nào đâu.

Mẹ Trần thấy con gái cuối cùng cũng có ý thức làm đẹp, thế mà lại chủ động đi làm tóc, lập tức vui mừng cúp điện thoại, không giục cô về nhà nữa.

Trần Ngự thở phào nhẹ nhõm, cùng chào hỏi mọi người rồi chuồn êm ra ngoài tiệm cắt tóc.

Sau khi Trần Ngự đi được khoảng hai giờ, Lâu Minh tỉnh lại, anh liếc mắt nhìn thấy Mao đại sư đang ngồi bên cạnh, vì thế chống tay ngồi dậy.

“Mao đại sư?” Lâu Minh cảm giác được trạng thái tinh thần của mình khá tốt.

“Cậu cảm thấy thế nào rồi?” Mao đại sư lo lắng hỏi.

“Rất tốt, Mao đại sư, ông đã cứu tôi sao?” Ký ức của Lâu Minh hiện giờ rất mơ hồ, anh chỉ nhớ rõ là ngay khoảng khắc anh tiếp xúc với thanh kiếm đồng thì sát khí trong cơ thể anh bỗng nhiên tăng vọt, không thể khống chế được.

“không phải tôi.” Mao đại sư mỉm cười lắc đầu.

Lâu Minh sững sờ, lập tức trong đầu óc hỗn loạn chợt lóe lên hình bóng của Trần Ngự, hình như lúc đó anh có nhìn thấy cô nhóc, chẳng lẽ ... cô ấy cũng ở đó.

“Là Trần tiểu hữu cứu cậu.” Mao đại sư nói “Lần này sát khí của cậu bùng phát, có thể thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc (hữu kinh vô hiểm) là nhờ vào Trần tiểu hữu.”

“Trần Ngự? Quả nhiên là cô ấy đã ở đó.” Lâu Minh hoảng hốt.

“Đúng rồi, Lâu Minh, sao sát khí trong cơ thể cậu lại đột nhiên bùng phát như vậy?” Mao đại sư chờ đến bây giờ là để hỏi vấn đề này.

“Tôi cũng không rõ lắm.” Lâu Minh mơ mơ màng màng nhớ lại “Lúc đó, tôi đang kiểm tra thanh kiếm đồng. Nhưng kỳ lạ là khi tôi chỉ chạm nhẹ vào thanh kiếm thì bỗng nhiên nó thu nhỏ lại.”

“Thu nhỏ?” Về mặt của Mao đại sư run lên.

“Còn có việc này, lúc đó tôi cảm thấy thanh kiếm đó có một cảm giác vô cùng quen thuộc nên cầm lên quan sát cẩn thận hơn, sau đó ... sát khí trong cơ thể tôi bỗng nhiên mất khống chế.” Lâu Minh cẩn thận nhớ lại “Chuyện sau đó tôi không nhớ rõ ràng lắm.”

“thì ra là thế.” Mao đại sư như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu “Vậy cậu cứ nghỉ ngơi đi, chuyện liên quan đến thanh kiếm đồng, tôi sẽ cho người đi tìm hiểu thật kĩ.”

“Mao đại sư, tôi luôn cảm thấy thanh kiếm đồng đó có mối liên hệ gì đó với tôi.” Lâu Minh chợt nói.

“Việc này tôi sẽ điều tra, nếu như cậu nghĩ ra được điều gì thì gọi điện thoại cho tôi.” Mao đại sư dặn dò “Mặc dù lần này sát khí trong cơ thể cậu bùng phát có thể thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc, nhưng thân thể vẫn sẽ chịu ảnh hưởng nhất định, cậu hãy nghỉ ngơi cho thật tốt đã.”

Cẩn dặn xong, Mao đại sư rời khỏi biệt thự.

Sau khi Mao đại sư đi, Lâu Minh ngồi ở trên giường, đưa tay nhìn nút ngọc trên cổ tay đã được đổi, bỗng nhiên ngẩn người.

Hà Thất đứng một bên, trong lòng nổi sóng: Tam thiếu nói cậu ấy không còn nhớ rõ việc gì sau khi sát khí bùng phát, như vậy có phải là cậu ấy không nhớ sự việc tiểu thư Trần Ngự ‘sàm sỡ’ cậu ấy không? Đó có được coi là ‘sàm sỡ’ không nhỉ?

(Nguyên tác là phi lễ: vô lễ, thiếu lịch sự, mình để sàm sỡ cho nó thuần Việt)

“Hà Thất, Trần Ngự đâu rồi?” Lâu Minh bỗng nhiên ngừng đầu hỏi.

“À?” Hà Thất giật nảy mình “Tiểu thư Trần Ngự, cô ấy ... cô ấy về nhà rồi ạ.”

“Về nhà ư.”

“Vâng!” Hà Thất mạnh mẽ gạt đầu một cái, động tác hơi quá lớn.

“Sao vừa nhắc đến Trần Ngự cậu lại kỳ lạ như vậy?” Lâu Minh ngạc nhiên hỏi.

“...” ‘nói hay là không nói ra, đó là một vấn đề’, Hà Thất tự hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất: Đây là một lựa chọn khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Anh Ba, em lỡ ‘sàm sỡ’ anh rồi

Trần Ngự đi vào một tiệm cắt tóc mới mở cửa.

“Bạn học, bạn đến cắt tóc phải không?” anh trai tiệm cắt tóc nhìn kiểu tóc “đặc biệt” của Trần Ngự, không chút nghĩ ngợi gì mà hỏi.

“Vâng.” Trần Ngự nhìn mái tóc nửa dài nửa ngắn của mình trong gương, kiên định gật đầu.

“Gần đây trong trường học thịnh hành kiểu tóc như thế này sao? thật là quá đặc biệt đi.” Thợ cắt tóc cầm kéo đứng phía sau Trần Ngự, nhìn mái tóc lộn xộn xộn của Trần Ngự thì trêu ghẹo.

“Phi ... là do em vô ý, em cầm kéo muốn tự mình cắt ..., sau đó nó biến thành thế này.” Trần Ngự không dám nói là bị một thanh kiếm đồng cắt đứt, nghe như thế còn đáng sợ hơn là do cô vô ý cầm kéo cắt thành như vậy.

“Khó trách!” Thợ cắt tóc vốn muốn nói đùa với Trần Ngự, thấy cô nghiêm túc giải thích như vậy thì không nói gì thêm, anh ta đánh giá một chút rồi hỏi “Em muốn cắt kiểu gì?”

“anh cắt cho em kiểu nào đẹp đẹp là được.” Từ trước đến giờ, Trần Ngự chưa bao giờ quan tâm quá đến đầu tóc.

“Em có muốn làm uốn tóc không?” Thợ cắt tóc đề nghị “Cái kéo cắt tóc em quá ngắn, mặt em nhỏ, tóc lại thẳng, nếu để tóc thả xuống thì nhìn giống như học sinh tiểu học.”

“không cần đâu.” Trần Ngự kiên quyết lắc đầu, đừng hòng lừa tiền của cô.

“Tiệm của anh mới khai trương, sẽ giảm giá 30% cho em” Thợ cắt tóc tiếp tục dụ dỗ “Sau khi giảm giá thì cũng gần bằng giá tiền cắt tóc rồi đó.”

“Gần bằng á?” Trần Ngự giật mình nói “Cắt tóc không thôi mà đắt thế á?”

“Bởi vì anh là ông chủ a.” Thợ cắt tóc chỉ vào bảng giá treo bên cạnh, ông chủ cắt tóc 388.

Trần Ngự xem hết bảng giá, hỏi “Em có thể làm với thợ cắt tóc bình thường không?”

Ông chủ nghe Trần Ngự muốn đổi thợ cắt tóc, lập tức vui vẻ “không được đâu, tiệm anh mới mở, anh vẫn chưa kịp nhận thợ mới đâu.”

Đây là muốn lừa người ta sao? Trần Ngự đau lòng, rồi gạt đầu “Vậy thì làm tóc uốn đi.”

“Em muốn làm kiểu nào?” Chủ tiệm cắt tóc hỏi.

“anh xem rồi quyết định đi.” Dù sao thì làm kiểu gì cũng đẹp hơn bây giờ.

“Vậy thì cứ giao cho anh, bạn học.” Chủ tiệm cắt tóc cười cười, giơ tay lên, cái kéo lách cách đem nửa bên tóc dài còn lại của Trần Ngự cắt rớt xuống đất.

Trước đó, Trần Ngu chưa bao giờ nghĩ đến, người ta cần tốn nhiều thời gian đến thế để làm tóc. cô ngồi trong tiệm ba giờ đồng hồ, ngu một giấc tỉnh lại, đôi đến mức ngực dán vào lưng thì mới xong.

Sau khi uốn tóc xong, Trần Ngu nhìn vào gương, khó chịu đưa tay giật giật lọn tóc, lấy ngón tay cảm một lọn tóc kéo thẳng ra, sau đó buông ra, lọn tóc như lò xo co trở lại như cũ. Trần Ngu chớp chớp mắt, có chút không thể quen được.

“Thế nào? Mái tóc quần như thế này rất hợp với mặt em, đáng yêu không?” Chủ tiệm bỗng nhiên cầm Ipad đến, mở một trang maga anime, lật đến một bức ảnh đưa cho Trần Ngu nhìn “Nhìn giống y như này không?”

Trần Ngu nhìn vào gương thấy mình như biến thành một người khác, chợt nhớ đến câu Hàn Du thường hay nói trong phòng kí túc xá “Kiểu tóc là gương mặt thứ hai của phụ nữ.”

Coi như là cô đi phẫu thuật thẩm mỹ sao?

Mặc dù Trần Ngu hơi khó chịu, nhưng khi mang gương mặt thứ hai này về nhà thì lại làm mẹ Trần vô cùng sung sướng. Trong lòng vui mừng nghĩ: Người ta đều nói đại học là một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, lúc này mới chỉ học chưa hết một học kỳ mà con gái bà đã trở nên xinh đẹp như này.

“Thì Thi à, kiểu tóc này đẹp đó, làm con trở nên hoạt bát đáng yêu, đúng lúc mẹ vừa mua cho con mấy bộ váy, con cũng đi thử đi.” Mẹ Trần nói xong lại lập tức phủ định “không được, mấy bộ váy đó không hợp với kiểu tóc này, để mẹ mua mấy bộ khác.”

“Mẹ, không cần đâu ạ, con còn nhiều quần áo lắm, còn chưa mặc hết đâu.” Mỗi lần Trần Ngu về nhà, mẹ Trần lại mua cho cô quần áo mới, hiện giờ trong tủ cô còn một đống quần áo chưa mặc qua nữa.

“không được, con gái mà, đừng nói chỉ đổi kiểu tóc, ngay cả đổi một đôi giày, đổi một cái túi xách cũng phải có quần áo hợp phong cách.” Mẹ Trần nói xong cũng không để ý đến con gái nữa, một mình hứng thú lên mạng chọn quần áo cho con.

Thị trường Trần ngồi bên chỉ vui vẻ nhìn, dù sao chỉ cần bà xã cao hứng là được.

Mà Trần Dương thì nhú nhú mày, hỏi “Thì Thi, có phải em yêu đương không đó?”

“Cạch!” Chén trà trong tay thị trường Trần đặt mạnh xuống bàn, mẹ Trần cũng không lên mạng nữa, ba người chăm chú nhìn Trần Ngu.

Đúng thế, cô nhóc này bỗng nhiên thay đổi lớn như vậy, không phải là lên yêu đương với thằng oắt nào đó chứ.

Đầu tiên, Trần Ngu ngờ ngác, sau đó điên cuồng lắc đầu “không có, không có, con với bạn cùng phòng đến tiệm cắt tóc mà, sau đó thợ cắt tóc đề nghị uốn tóc cho con, vậy là con làm thôi.”

“A, thế hả.” Thị trường Trần lại cầm chén trà lên, bình tĩnh nói “Dù sao thì Thì Thi cũng lên đại học rồi, cũng đến tuổi nói chuyện yêu đương rồi.”

“Nếu em có bạn trai, nhớ phải giới thiệu cho mọi người đó.” Trần Dương đang nghĩ đến có nên nhờ bọn Thiệu Huy bí mật dò xét một chút, dù sao thì không phải thằng oắt nào cũng có thể tùy tiện bắt cóc em gái nhà mình được.

“Có thể dặt tay, có thể hôn môi ...”

“không được phép hôn môi!” Thị trường Trần bắt mắt nhìn mẹ Trần “Bà dạy con làm sao thế, sao có thể cho phép chúng nó hôn nhau.”

“Hôn thì thế nào? Hôn cũng không làm con mình mang thai, ông đúng là đồ cổ lỗ sĩ.” Mẹ Trần tức giận.

“Thì Thi là con gái đó, nó sẽ bị thiệt.” Thị trường Trần cũng tức giận “Gần đây phim truyền hình cũng không biết làm sao mà qua kiểm duyệt, giờ đàn ông đều thích cưỡng hôn phụ nữ sao, làm như hôn một cái là có thể làm người ta thích mình ấy, đây không phải là dạy hư thanh thiếu niên hay sao? Thì Thi, con đừng bao giờ để người khác xâm sỡ, có biết không?” (Sàm cở: nguyên tác là chiếm tiện nghi)

“Cưỡng hôn? Vậy ... À ... Còn nữ cưỡng hôn nam thì sao ạ? Cũng là xâm sỡ người khác sao?” Trần Ngu có chút chột dạ hỏi.

Lông mày Trần Dương nhíu lại, nhìn biểu lộ chột dạ của em gái mình, ngầm đưa ra quyết định chút nữa phải đi hỏi Thiệu Huy một chút mới được.

“Khụ ...” Thị trường Trần không cẩn thận bị dọa mà sặc một cái.

Mẹ Trần thì kinh ngạc hỏi “Thì Thi, con cưỡng hôn người khác sao?”

“Đâu có đâu.” Trần Ngu càng chột dạ “Con chỉ hỏi một chút thôi.”

“Chuyện này à.” Mẹ Trần thở dài một hơi nói “Tuy nói chuyện này phần lớn phụ nữ là người chịu thiệt, nhưng tóm lại là người bị cưỡng hôn sẽ không thoải mái, cho nên tốt nhất là con ... đừng bao giờ như vậy.”

“A!” Trần Ngu như có điều suy nghĩ gât nhẹ đầu, nhìn không được bắt đầu suy nghĩ, có phải ban ngày khi ở viện nghiên cứu khoa học quốc gia, hành vi của mình có làm Lâu Minh không thoải mái không.

Chuyện hôm nay cũng có thể coi như là bất đắc dĩ, chắc là anh Ba không để ý đâu.

Trần Ngu suy tư thật lâu, cảm thấy vẫn nên đi nói xin lỗi, nghe nói người thành phố rất để ý chuyện hôn môi gì đó.

Vì thế, chờ đến ban đêm khi cả nhà họ Trần đã đi ngủ, Trần Ngu thuận thực nhảy cửa sổ chạy ra ngoài, quen cửa quen nẻo chạy đến biệt thự nhà họ Lâu.

Lúc này Hà Thất đã thay ca, tiếp Trần Ngu chính là Điền Phi. Vì ban ngày, Trần Ngu đã cứu được Lâu Minh nên nhóm trợ lý vốn đã khách khí với Trần Ngu thì thái độ trở nên cung kính hơn nhiều.

“Tiểu thư Trần Ngu đến thăm Tam thiếu sao?” Điền Phi khách khí hỏi Trần Ngu.

“Dạ, anh Ba đã ngủ chưa ạ?”

“Vẫn chưa, Tam thiếu đang đọc sách trong phòng sách.”

“Vừa mới tỉnh đã đọc sách, trong sách có cái gì đẹp sao?” Trần Ngu vừa lầu bầu vừa chạy nhanh lên lầu.

Trần Ngu chưa đến cửa phòng sách, Lâu Minh đã để quyển sách đang đọc dở xuống. Dù chưa nhìn thấy người, nhưng nghe tiếng bước chân, anh cũng có thể đoán được là Trần Ngu tới.

“anh Ba.” Cửa phòng sách không đóng, Trần Ngu lặng lẽ thò đầu vào.

“Em đổi kiểu tóc hả?” Lâu Minh liếc mắt là nhận ra sự thay đổi của Trần Ngu.

Trần Ngu cười hắc hắc đi vào, ngón tay không được tự nhiên gầy gầy lộn tóc.

Lúc này Điền Phu bưng trà, bánh lên, nghe Lâu Minh nói về tóc của Trần Ngu vì thế thuận miệng khen “Tiểu thư Trần Ngu đổi kiểu tóc trông đẹp hơn nhiều, vừa rồi suýt chút nữa làm tôi không nhận ra luôn.”

“Vậy ... vậy sao?” Quả nhiên phụ nữ trời sinh đã thích làm đẹp, mặc dù Trần Ngu đã cố gắng giả bộ không thèm để ý, nhưng sau khi đổi kiểu tóc, ngoài việc có một chút không quen thì thật ra trong lòng cô cũng rất vui vẻ.

“Đúng là đẹp hơn trước nhiều.” Lâu Minh cũng phụ họa cười gật đầu.

Điền Phi đặt trà bánh xuống, vừa lặng lẽ đi ra ngoài vừa không khống chế được mà tự bỏ não, cũng không biết có phải là do tác động của tâm lý hay không, mà từ lúc chiều chứng kiến cảnh tiểu thư Trần Ngu cưỡng hôn Tam thiếu, đầu óc của cậu ta hơi mất khống chế một chút.

“Sao trễ rồi mà em còn đến đây?” Lâu Minh hỏi.

“Buổi chiều có việc, anh Ba còn chưa tỉnh mà em đã đi rồi nên có chút không yên lòng.” Trần Ngu giải thích.

“anh không sao.” Trong lòng Lâu Minh vô cùng ảm áp, nói lời cảm ơn “Nghe nói lần này là em đã cứu anh, cảm ơn em, nhóc con.”

“Đây là chuyện thường mà, em đã đồng ý với anh rồi, em sẽ giúp anh kiểm soát sát khí.” Về mặt Trần Ngu ‘anh đã quên sao’, nói “Nên anh Ba không cần nói cảm ơn em. Với lại, quan hệ của chúng ta thân thiết như vậy, nói cảm ơn thì xa lạ quá.”

“Việc cần nói thì vẫn phải nói.”

“Vậy, vậy ... em cũng muốn nói lời xin lỗi anh.” Việc cần nói thì vẫn phải nói, quả nhiên là mình phải nói xin lỗi rồi, Trần Ngu hơi chột dạ nói.

“Xin lỗi?” Lâu Minh không hiểu nhìn Trần Ngu.

“Ừm.” Về mặt Trần Ngu vô cùng áy náy “Em ... hôm nay em đã làm một chuyện không tốt lắm, đương nhiên lúc đó là do tình thế bất đắc dĩ thôi.”

“Có việc gì?” Lâu Minh tò mò.

“Em ... em ...” Trần Ngu cắn răng rồi nói “Em đã sàm sỡ anh Ba, mặc dù không phải là em cố ý nhưng việc nên xin lỗi thì vẫn cần phải xin lỗi.”

Sàm sỡ!!! Đại não vô cùng thông tuệ của Lâu Minh cũng không hiểu Trần Ngu đang nói gì.

“Em ... Em cưỡng hôn anh Ba.” Trần Ngu nghẹn đỏ mặt “Đúng ... thật xin lỗi, nhưng không phải là em cố ý đâu.”

Em cưỡng hôn anh Ba!

Em cưỡng hôn anh Ba!

Em cưỡng hôn anh Ba!

Đại não siêu thông minh của Lâu Minh lần đầu tiên ngừng hoạt động.

“Lúc đó, sát khí trên người anh Ba quá khủng khiếp, nút ngọc phong ấn cũng bị hỏng, cái thanh kiếm đồng kia vẫn cứ tấn công em. Em không biết làm thế nào bây giờ, nhưng nếu như việc phong ấn sát khí mà làm chậm trễ thì em sợ anh Ba sẽ bị sát khí hoàn toàn khống chế, vì thế em đã gọi điện thoại cho ông nội em”

“Ông nội em nói chỉ cần em và anh Ba hôn môi ...”

Hôn môi?? Từ này so với từ cưỡng hôn còn giàu hình ảnh hơn, làm Lâu Minh hoàn toàn đứng hình như bị sét đánh.

“Sau đó, tiếp khí cho anh, sẽ có thể giúp anh thu hồi sát khí bị phóng ra, sau đó phong ấn. Cho nên, thật ra là em không cố ý cưỡng hôn anh Ba đâu, em bị bắt đắ dĩ mà. Nhưng mẹ em nói, bất kể thế nào thì người bị cưỡng hôn đều không vui. Cho nên, anh Ba, anh có thể nể mặt em đã xin lỗi anh mà đừng giận em không?” Trần Ngự vô cùng đáng thương nói.

Trong lòng là dòi sông lấp biển, sắc mặt biến đổi mấy lần nhưng khi đối diện với ánh mắt cầu khẩn của người nào đó, Lâu Minh vẫn lúng túng, một câu cũng không nói nên lời.

“anh Ba, anh giận thật rồi sao?” Trần Ngự thận trọng hỏi.

“Nếu anh mà giận thì em phải làm sao?” thật vất vả từ trong xấu hổ lấy lại tinh thần, Lâu Minh trời xui đất khiến hỏi một câu.

“anh nói em làm sao thì em làm cái đó, chỉ cần anh Ba không tức giận, em sẽ chịu trách nhiệm” Trần Ngự luôn là một đứa nhỏ tốt bụng dám chịu trách nhiệm.

Chịu trách nhiệm? Lâu Minh kỳ quái nhìn Trần Ngự “Em có biết em đang nói cái gì không?”

“Là ... chịu trách nhiệm a.” Trần Ngự mơ hồ chớp chớp mắt, chẳng lẽ cô nói chưa rõ ràng sao?

Quả nhiên là không biết mình đang nói cái gì, Lâu Minh bắt đắ dĩ nhắm hai mắt lại, nói “Em không phải là sàm sỡ anh, không cần phải chịu trách nhiệm”

“Nhưng mà ... mẹ em nói, cưỡng hôn ...”

“Đó là vì em cứu anh, không tính ... là sàm sỡ.” Lâu Minh cắt ngang lời Trần Ngự, anh thật sự là không muốn nghe hai chữ ‘cưỡng hôn’ một chút nào nữa “Với lại chuyện này là bên con gái chịu thiệt mới đúng”

“Là vậy sao, vậy em yên tâm rồi.” Trần Ngự thở phào, vui vẻ nói “Vậy em không quấy rầy anh Ba nữa, em về ngủ đây, anh Ba cũng ngủ sớm đi.”

Sau khi Trần Ngự rời đi, Lâu Minh ngồi trong phòng sách một mình, nhưng mất hết tâm tư đọc sách, trong đầu tràn đầy là hình ảnh cuộc nói chuyện đầy lúng túng giữa anh và Trần Ngự. Nghĩ nghĩ rồi lại bật cười

“Đúng là cô nhóc ngốc nghếch, chuyện như thế thì em là người thua thiệt mới đúng chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cậu muốn bảo vệ cô ấy

Ngày hôm sau, Mao đại sư mới cầm nút ngọc đến, Lâu Minh nhận lấy rồi đeo luôn lên cổ tay mình. anhquan sát nút ngọc hoàn toàn mới trên tay, nghĩ nghĩ rồi hỏi “Mao đại sư, thanh kiếm đồng có mạnh mỗi gì không?”

“Thanh kiếm đồng đó đúng là có vấn đề.” Mao đại sư nói “trên chuôi kiếm có hình một tô-tem kỳ lạ, trong đó có một loại năng lượng vô cùng đặc biệt.”

“Năng lượng đặc biệt?” Lâu Minh nhớ đến tài liệu mà viện nghiên cứu đã fax cho anh, trong đó cũng nói đã đo lường được một loại năng lượng kỳ lạ.

“không phải linh lực, cũng không phải là sát khí.” Mao đại sư nói “Cụ thể là cái gì thì tạm thời tôi cũng không thể xác định được, nhưng có thể khẳng định thanh kiếm này không phải là kiếm của một vị tướng quân.”

“không phải?” Lâu Minh kinh ngạc.

“Nguồn năng lượng này mặc dù còn chưa xác định được nhưng nhất định có quan hệ với giới huyền học.” Mao đại sư nói “Trước đây tôi đã nói về sự phát triển của giới huyền học, có rất nhiều môn phái đắ dĩ thất truyền, thanh kiếm này có thể là một trong số đó.”

“Ông nói là ... đây là thanh kiếm của một Thiên Sư?” Lâu Minh hiểu điều Mao đại sư muốn nói, kinh ngạc hỏi “Nhưng tại sao một thanh kiếm của vị Thiên Sư lại nằm trong quan tài của một vị tướng quân.”

“Cái này thì phải chờ đội khảo cổ nghiên cứu ở Nam Lĩnh kết thúc, chúng ta có thêm hiểu biết về chủ nhân ngôi mộ này, lúc đó sẽ có những suy đoán chính xác hơn.” Mao đại sư nói “Nhưng mà ... không có gì ngoài hai khả năng.”

“Thứ nhất, vị tướng quân này đồng thời cũng là một Thiên Sư, trong sách cổ đã có ghi lại một loại thuật pháp bí mật, thông qua một sự môi giới nào đó, Thiên Sư có thể liên hệ với âm phủ mượn một triệu âm binh (binh lính cõi âm) để chiến đấu, thanh kiếm đồng này có thể là vật trung gian để mượn binh.” Mao đại sư đưa ra phỏng đoán.

“Giống như mượn binh của âm phủ? Có thể làm như vậy thật sao?” Lâu Minh vì giả thuyết này mà cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

“Đúng là giống mượn binh của âm phủ, chỉ cần có đủ tu vi, khi Thiên Sư gặp phải ác ma khó thu phục, cũng có thể sử dụng thuật pháp thông qua miếu Thành Hoàng điều tạm âm binh trợ giúp. Nhưng loại thuật pháp này, mỗi lần chỉ mượn tạm được một hai người mà thôi, và lại còn vô cùng hao tổn linh lực. Còn bí thuật mượn tạm trăm vạn âm binh giống như sách cổ đã đề cập, cho đến bây giờ đã bị thất truyền. Cho nên mới nói đây là một loại truyền thuyết.” Mao đại sư giải thích “Còn chuyện loại thuật pháp này có thật hay không thì không có cách nào kiểm nghiệm và nghiên cứu.”

Thành Hoàng: “*Thành hoàng có nghĩa là thành hào, hào có nước gọi là trì, không có nước gọi là hoàng. Đắp đất làm “thành”, đào hào làm “hoàng”.* Thành hoàng xuất hiện ở Trung Quốc thời cổ đại và đã được thờ như là vị thần bảo hộ cho một thành trì, một phủ, châu hay một huyện. Xã hội cổ đại Trung Quốc được phân chia thành hai cấp: Vương và Hầu; vua nhà Chu là Vương cai quản chư Hầu, mỗi chư Hầu như là một vương quốc nhỏ có một tòa thành và một số ấp nông thôn vây quanh. Do vậy, để bảo vệ thành có Thành hoàng, bảo vệ ấp có Thổ địa. Việc thờ Thành hoàng phổ biến khắp đất nước Trung Quốc thời cổ đại; ở đâu xây thành, đào hào là ở đó có Thành hoàng. Thành hoàng thường được vua ban biểu miếu hoặc phong tước. Chính quyền phong kiến Trung Quốc đã lấy việc thờ phụng Thành hoàng làm việc giáo hóa dân chúng.

“Vậy còn khả năng khác thì sao?” Lâu Minh tiếp tục hỏi.

“Còn một khả năng cũng rất cao, chính là vị tướng quân kia đã từng trải qua biến đổi thi thể?”

“Biến đổi thi thể?”

“Đó cũng chính là cương thi như chúng ta thường gọi. Tôi đã xem qua bản đồ địa hình xung quanh lăng mộ, nơi đó rất thuận lợi cho việc nuôi dưỡng thi thể.” Mao đại sư nói “Chủ nhân ngôi mộ lại là tướng quân thời Chiến Quốc, như vậy khi còn sống chắc chắn đã từng giết vô số người, người này có sát khí cực nặng, sau khi chết lại được chôn cất tại nơi có âm khí nặng như thế thì rất dễ biến đổi thi thể, huống chi còn là một nơi thuận lợi cho việc nuôi dưỡng thi thể như thế.

“Nhưng mà, khi mở quan tài ra thì bên trong có xương trắng mà.” Lâu Minh nói “Nếu như là cương thi thì địa điểm ngôi mộ này không thể dễ dàng bị khai quật như thế.”

“Đây chính là nguyên nhân thanh kiếm xuất hiện ở nơi đó.” Mao đại sư nói.

“Ông nói vậy ...” Lâu Minh phản ứng rất nhanh “Rất lâu trước đó, vị tướng quân này có thể trải qua biến đổi thi thể, đồng thời có một Thiên Sư đã từng tiến vào lăng mộ, dùng thanh kiếm đồng kia phong ấn cương thi.”

“Đây là suy đoán thứ hai có khả năng nhất.” Mao đại sư nói “Việc khảo cổ vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, thân phận chủ nhân ngôi mộ chúng ta vẫn chưa tìm ra. Tình hình cụ thể thế nào còn chờ phải có thêm tư liệu, sau khi có thêm tôi sẽ về tổng bộ huyền học cùng mấy vị đồng nghiệp nghiên cứu cẩn thận xem sao.”

Lâu Minh gật nhẹ đầu, tỏ ý mình đã hiểu rõ, nhưng khi nhớ đến cảm giác thân quen từ thanh kiếm đồng truyền đến, nhìn không được lại hỏi “Mao đại sư, khi thời điểm tôi chạm vào thanh kiếm có một cảm giác vô cùng quen thuộc, thậm chí tôi còn có thể cảm nhận được thanh kiếm kia vô cùng vui sướng.”

“Nếu như là có hai khả năng như trên, ông cũng thấy sát khí của bản thân tôi rồi, có khả năng là ... người tướng quân này là kiếp trước của tôi không?”

Mao đại sư dừng uống trà, nhìn về phía Lâu Minh, do dự một lúc rồi nói “không ai có thể biết kiếp trước của mình là gì, cái gọi là luân hồi, chính là mỗi sinh mạng mới, mặc kệ người tướng quân kia có phải là kiếp trước của cậu hay không đều không có quan hệ gì với cậu hiện nay. Các cậu là hai người hoàn toàn khác biệt.”

Lâu Minh như có điều suy nghĩ gật nhẹ đầu, không tiếp tục hỏi nữa. anh biết Mao đại sư đang lo lắng điều gì, cũng biết tại sao ông lại nói như vậy.

Thực ra, điều Mao đại sư lo lắng là hoàn toàn dư thừa, khi còn nhỏ, Lâu Minh không hiểu rõ tại sao mình lại khác biệt với những người khác, tại sao khi sinh ra anh lại mang sát khí trên người không thể tiếp xúc với người khác, tại sao anh lại phải chịu cảnh sống như bị giam cầm trong bốn bức tường như thế này, cho nên anh vô cùng cố chấp với việc tìm hiểu nguyên nhân tại sao anh lại mang sát khí trên người như vậy. Nếu như cuộc đời này có nhân có quả, thì việc anh có ‘kết quả’ như thế thì anh phải tìm cái ‘nhân’ là cái gì.

Nhưng đến bây giờ, Lâu Minh đã không còn khẳng định một mực nữa, cho dù bởi vì ‘nguyên nhân’ gì mà dẫn đến ‘kết quả’ này, bất kể là kiếp trước anh đã làm ra việc gì để người người oán trách. Nếu kết quả này là do chính anh đã tạo nên thì việc phải gánh chịu như bây giờ là một kết quả tất yếu. anh chỉ đơn giản là tò mò, muốn biết nguyên nhân mà thôi, cũng sẽ không như lúc trước mà cực đoan chui vào ngõ cụt.

“Đúng rồi, cô bé Trần Ngư Tiểu Thiên Sư ... “Mao đại sư đột nhiên hỏi “Cậu gặp cô bé ấy khi nào?”

nói đến Trần Ngư, Lâu Minh liền nhớ đến tối hôm qua, nghĩ đến vẻ mặt của cô nhóc ấy khi nói cô đã lỡ sàm sỡ anh, nhện không được nở nụ cười nhạt “cô ấy là sinh viên mới của đại học Đê Đô.”

“Đại học Đê Đô? Vậy là khi cậu đến đại học Đê Đô để thực hiện ‘khí lạnh cảm sát khí’ thì gặp cô bé đó hả?” Mao đại sư kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Nghĩ đến hình ảnh lúc cô nhóc đó uy hiếp muốn thu anh, khoe miệng của Lâu Minh chưa hạ xuống lại vênh lên.

“Tôi nhớ rồi, đêm hôm đó cậu còn hỏi tôi sự việc liên quan đến bùa trấn sát nữa.” Mao đại sư nhớ lại “Có phải hôm đó cô bé đã sử dụng bùa trấn sát với cậu không?”

Lâu Minh hơi sùng sốt, cũng không định giấu diếm, gật nhẹ đầu giải thích “Nhưng mà bùa trấn sát đó không tạo ảnh hưởng gì không tốt đối với tôi.”

“Vậy là ... bùa trấn sát của cô bé có thể hoàn toàn trấn áp được sát khí trên người cậu?” Mao đại sư thấy Lâu Minh cố tình nhấn mạnh điều này thì rất nhanh hiểu ý tứ trong lời nói của Lâu Minh. Huống chi, hôm qua ông đã nhìn thấy khi Trần Ngư sử dụng thuật pháp, Mao đại sư nghi ngờ Trần Ngư là người kế thừa của môn phái Lạc Sơn.

Bùa trấn sát của phái Lạc Sơn vô cùng mạnh mẽ, trấn áp sát khí đồng thời cũng trấn áp linh hồn, Lâu Minh đặc biệt giải thích anh không có gì khó chịu là muốn bảo vệ Trần Ngư, chắc là sợ ông làm gì với cô bé này đi. Dặn dò nhóm trợ lý che dấu sự tồn tại của Trần Ngư, trước mặt ông lại đặc biệt bảo vệ cô bé này, xem ra Lâu Minh thực sự rất quan tâm đến cô nhóc này, Mao đại sư âm thầm nghĩ.

“Cậu còn giữ bùa trấn sát của cô bé không?” Mao đại sư muốn mượn để nghiên cứu một chút, người ta đều nói bùa chú phái Lạc Sơn là ‘có một không hai’, khó có được cơ hội nhìn xem một chút.

“không ạ.” Lâu Minh lắc đầu.

“Cậu vất đi rồi?” Tuy rằng khí linh lực của bùa chú đã sử dụng hết thì biến thành tờ giấy bình thường, nhưng một lá bùa chú huyền diệu như thế mà vứt đi thì thật đáng tiếc.

“không phải, Trần Ngư cô ấy trực tiếp vẽ lên tay tôi, nên ... “ Lâu Minh giải thích.

“Trực tiếp dùng linh lực vẽ lên tay cậu?” Mao đại sư nhớ lại, hình như hôm qua cô nhóc đó cũng dùng linh lực vẽ bùa trong không trung sau đó dán lên cơ thể Lâu Minh.

Sử dụng linh lực vẽ bùa thì mặc dù bùa chú sẽ hiệu nghiệm hơn nhưng để vẽ một lá bùa thì phải tiêu hao một lượng linh lực rất lớn. Dưới tình hình hiện giờ, linh lực càng ngày càng yếu mỏng thì việc sử dụng hoang phí linh lực để vẽ bùa như thế rất ít khi xảy ra. Nếu như chiều hôm qua là tình huống bất đắc dĩ, thì tại sao vào lần đầu tiên Trần Ngư gặp Lâu Minh cũng đặc biệt sử dụng linh lực để vẽ bùa?

“Mao đại sư? Hình như Trần Ngư cũng không biết bùa trấn sát sẽ gây ảnh hưởng không tốt đối với cơ thể của tôi, mà sau lần đó, cô ấy cũng không còn sử dụng bùa đó với tôi nữa. Cho nên chuyện này, phiền ông đừng nói với ba tôi.”

Nếu như nói nhóm trợ lý là vì bảo vệ sự an toàn của bản thân anh, phòng ngừa sự uy hiếp từ phía những người bình thường thì Mao đại sư là người bảo vệ anh khỏi sự uy hiếp từ tất cả những yếu tố còn lại. Từ khi anh bắt đầu thiết kế vũ khí cho Bộ Quốc phòng, những nơi anh đến, chẳng những phải quản chế những người không liên quan mà ngay cả hồn ma cũng cần phải thanh trừ toàn bộ. Tất cả những sự vật có ảnh hưởng đến anh đều không thể tồn tại.

Nếu như không phải là linh khí của toà biệt thự này cần phải có sinh khí để kích thích sản sinh thì vì bảo đảm sự an toàn của anh chắc chắn là ba anh sẽ triệt để phong tỏa khu vực này. Nhưng những người sống trong khu tập thể này chắc là không thể biết, bên trong toà biệt thự đang được lính đặc chủng bảo vệ nghiêm ngặt này có một quả bom sống có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Vì thế Lâu Minh có thái độ bảo vệ đối với Trần Ngư như vậy, không chỉ vì khi còn bé anh đã gặp cô một lần mà còn là thái độ áy náy của anh đối với người dân trong khu tập thể này.

Trong lúc vô tình, những người đây đã gặp phải sự nguy hiểm đến tính mạng chỉ bởi vì để duy trì linh khí cho anh áp chế sát khí.

“Hôm qua, Hà Thất đã nói với tôi, cậu ấy nói cậu không hi vọng người khác biết sự tồn tại của cô bé kia.” Mao đại sư nói “Nhưng mà nhiều năm qua, cô ấy là người duy nhất không sợ sát khí của cậu, đồng thời là Thiên Sư duy nhất ngay thời điểm sát khí của cậu đang bùng phát mà có thể không bị thương chút nào, phong ấn cho cậu.”

Mắt Lâu Minh sáng lên, nhướn mày nhìn Mao đại sư.

“cô ấy nói có ông nội, cô bé này lợi hại như vậy thì chắc chắn là ông nội cô ấy có thuật pháp vô cùng cao siêu. Chúng ta ...”

“Mao đại sư, tôi biết ông muốn nói gì.” Lâu Minh ngắt lời Mao đại sư “Tôi đã cho người đi tìm ông nội của Trần Ngư nhưng không thể tìm thấy. Mặc dù tôi đã nói Hà Thất không cần tìm nữa nhưng tôi biết các cậu ấy vẫn không từ bỏ, chắc chắn là đang âm thầm tìm kiếm, nhưng đến bây giờ các cậu ấy vẫn chưa phát hiện tin tức của ông ấy.”

“Tôi biết, nếu như thông qua Trần Ngư thì có thể tìm được ông nội cô ấy rất nhanh. Có rất nhiều phương pháp, cha cô ấy là thị trưởng Đê Đô, hầu

như không cần làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần một cuộc gọi của ba tôi là được, nhưng tôi không muốn như thế.” Lâu Minh nói “cô ấy là người duy nhất để tôi có thể an tâm mà tiếp xúc, không cần phải lo lắng vì mình tiếp xúc với họ trong thời gian dài mà gây tổn thương cho họ.”

“Tôi không muốn tạo áp lực cưỡng ép cô ấy làm bất cứ chuyện gì cả.” Lâu Minh nói.

“Chúng ta chỉ nhờ cô ấy hỗ trợ tìm ông nội cô ấy thôi, sao lại là cưỡng ép cô bé chứ?” Mao đại sư nói.

“Nếu khi tìm được, ông nội Trần Ngự cũng không có cách nào hóa giải sát khí trên người tôi thì sao?” Lâu Minh hỏi “Nếu như bởi vì cô ấy và ông nội cô ấy đặc biệt mà ba tôi buộc họ phải ở lại Đế Đô, ở bên người tôi thì sao?”

“Nhưng mà ...”

“Tôi biết ông muốn nói gì.” Lâu Minh tiếp tục nói “Thực ra, cho dù tôi không chủ động yêu cầu nhưng Trần Ngự cũng đã nói với tôi, cô ấy sẽ tìm ông nội để hỏi thăm về tình hình của tôi, hỏi ông ấy có cách nào giải quyết sát khí trên người tôi không. Vì thế ông xem, chúng ta cơ bản là không cần làm những việc dư thừa, mọi việc đều đang phát triển theo hướng tốt nhất có thể.”

“nói nhiều như vậy, cậu còn không phải là vì muốn bảo vệ cô nhóc kia.” Mao đại sư thờ dãi.

Lâu Minh biết Mao đại sư đã đồng ý, thế là cười một tiếng, chủ động rót cho Mao đại sư một ly trà.

Mao đại sư tức giận trừng Lâu Minh “Tôi đã hỏi cô nhóc kia, bùa chú phong ấn của cô nhóc có tác dụng trong ba ngày, vậy mấy ngày nay cậu có muốn đi ra ngoài một chút không?”

“Tôi rất muốn đến Vạn Lý Trường Thành.” Lâu Minh có chút mong chờ nói.

==

Biệt thự nhà họ Trần, khó có dịp Trần Ngự không ra ngoài vào cuối tuần, ngồi trong phòng nóng ruột nhấn cho ông Ngô ở trên mạng.

Tôi muốn xây đường: Tại sao không nhận điện thoại của con, ông đừng nói là tài khoản không có tiền, con không tin đâu.

Lúc này Trần Ngự vừa gọi điện thoại cho ông Ngô, nhưng điện thoại của ông vẫn luôn ở tình trạng tắt máy.

Tôi muốn xây đường: Bùa phòng ngự cao cấp chỉ còn có một lá, nếu sử dụng hết, con gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ? Làm sao để con tìm ông đây!!!

Tôi muốn xây đường: Đến cùng là con có có phải do ông tự tay nuôi lớn không vậy, con gặp nguy hiểm, vậy mà ông không thèm hỏi con là có thật vậy không nữa sao.

Tôi muốn xây đường: Con còn có một việc vô cùng quan trọng muốn hỏi ông nè, trên mạng không thể nói rõ được, ông trả lời điện thoại của con đi, nghe không.

Tôi muốn xây đường: Ông nhớ phải trả lời con, nếu không lần sau con gặp ông, con lột sạch râu mép của ông đó.

Đỉnh đỉnh!

Trần Ngự đang khí thế hùng hục nhấn tin cho ông lão thì bỗng nhiên nhận được tin nhắn Wechat.

anh Ba: Có muốn đi Trường Thành với anh không.

Tác giả có lời muốn nói

Ông Ngô: Để cho con hôn cương thi xong rồi lại để con tìm được ta, ta không muốn ăn mắng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đây là hẹn hò sao?

Mẹ Trần bưng trái cây đã cắt sẵn, đang định cầm lên lầu cho con gái ăn thì thấy Trần Ngự vội vội vàng vàng từ trên lầu chạy xuống.

“Thi Thi, con ra ngoài à?” Mẹ Trần kinh ngạc nói.

“Vâng.” Trần Ngu vui vẻ nói “Mẹ, con muốn đi thăm Vạn Lý Trường Thành, cho nên có khi tối nay con mới về đến nhà.”

“Con đi cùng bạn học leo Trường Thành sao?”

“A, vâng.” Trần Ngu đáp qua loa.

“Vậy con mang theo cái áo khoác đi, trên đó gió to lắm.” Đế Đô đã vào tháng mười hai, nhiệt độ không khí đã hạ xuống, ở đây thời tiết không giống như phương nam, mặc dù có mặt trời nhưng cũng không ấm áp được bao nhiêu.

Trần Ngu đành phải chạy lại lên lầu, mặc thêm áo khoác kiểu bóng chày rộng rãi rồi mới ra cửa.

Trần Ngu chạy chậm ra cổng chính, rẽ phải đến ngã rẽ mới nhìn thấy hai chiếc xe hơi màu đen, đang đứng cạnh chiếc xe hơi thứ nhất là khuôn mặt tươi cười của Điền Phi.

“Trợ lý Điền.” Trần Ngu vui vẻ chào hỏi.

Điền Phi chờ Trần Ngu đến gần mới mỉm cười mở cửa xe phía sau ra, Trần Ngu nhìn thấy Lâu Minh đang nhìn cô mỉm cười.

“anh Ba.” Trần Ngu vui vẻ vẫy vẫy tay.

“Lên xe đi.” Lâu Minh nói.

Trần Ngu vâng lời ngồi vào xe, vì mới vừa chạy ra mà Trần Ngu có chút thở gấp. Lâu Minh nhú mồm, cầm một chai nước, vặn nắp rồi đưa cho Trần Ngu, giọng nói có chút trách cứ “Sao lại chạy vội làm chi?”

“Em sợ mọi người chờ lâu mà.” Trần Ngu ngửa đầu uống một hớp nước.

“Đâu có gấp gì đâu, muộn một chút thì có sao.” Lâu Minh nói.

“Nhưng em muốn đi sớm một chút nha.” Trần Ngu hưng phấn “Khi còn học tiểu học em đã đọc về Trường Thành trong sách giáo khoa, cô giáo đã nói đó là một trong tám kỳ quan lớn của thế giới đó. Thế giới rộng lớn như vậy mà chỉ có tám kỳ quan, vậy mà em sẽ được thấy nó liền nè, thật hồi hộp quá đi.”

“Tám kỳ quan lớn của thế giới, không phải là trên thế giới chỉ có tám kỳ quan thôi đâu.” Lâu Minh giải thích.

“Vậy có tất cả bao nhiêu kỳ quan?” Trần Ngu chân thành hỏi.

“...” Bị Trần Ngu hỏi như thế, bỗng chốc Lâu cũng không biết phải trả lời thế nào. Thực ra, suy nghĩ kỹ một chút, trên thế giới này, kỳ quan có rất nhiều, đương nhiên không có khả năng là chỉ có tám cái, nhưng được nhiều người biết đến và được cả thế giới công nhận, quả thật là chỉ có tám cái. Vì thế, xét trên góc độ nào đó mà nói, Trần Ngu nói như vậy quả thật là không sai tí nào.

“Nổi tiếng nhất là có tám cái.” Lâu Minh đành phải nói vậy.

Cũng may Trần Ngu không phải là người tích cực, không quán lấy đề tài này nữa, trong lòng, trong mắt giờ này tràn ngập niềm vui sẽ được nhìn thấy Trường Thành trong chốc lát nữa thôi.

“Em chưa đi cùng bạn học đến Trường Thành sao?” Trần Ngu đến Đế Đô đã hơn ba tháng, sau giờ học sinh viên lại là người có nhiều thời gian nhất nên khi thấy Trần Ngu có vẻ hưng phấn khi lần đầu tiên được đi đến đó, Lâu Minh không nhịn được mà tò mò hỏi.

“Chưa ạ.” Trần Ngu lắc đầu “Bạn học trước đây của em thì còn chưa ra khỏi tỉnh Thanh Sơn nữa là, còn bạn học đại học thì hoàn toàn ngược lại. Hình như chỗ nào các cậu ấy cũng đều đến rồi nên làm gì có người nào là chưa đến Trường Thành chứ, các cậu ấy còn là người ở Đế Đô nữa chứ.”

“anh chưa được đến đó bao giờ.” Lâu Minh ở Đế Đô ba mươi năm cũng chưa một lần được đến Trường Thành. Nghĩ đến việc hôm nay anh sẽ đến đó mà trong lòng có chút ngẩn ngơ.

“Em cũng chưa đến đó.” Trần Ngu nghịch ngợm chớp chớp mắt “thật là đúng dịp nha.”

“A ...” Lâu Minh nhìn không được đưa tay vuốt vuốt đầu của Trần Ngu, cô nhóc để tóc ngắn, không buộc tóc lại, sờ lên vô cùng mềm mại.

Trần Ngu thấy Lâu Minh đã vui vẻ hơn, thế là bắt đầu cầm bịch khoai tây chiên lên, răng rắc răng rắc cắn ăn.

Điền Phi yên tĩnh ngồi phía trước lái xe, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn gương chiếu hậu, cảm xúc biến đổi của Lâu Minh cậu ta đều nhìn thấy. Lần thứ một vạn khẳng định, quả nhiên chỉ cần có tiểu thư Trần Ngu ở bên thì tâm tình của Tam thiếu sẽ trở nên tốt hơn nhiều.

Núi Bát Đạt cách thành phố hai giờ chạy xe, khi đến chân Trường Thành thì đã là giữa trưa. Nhìn dãy núi hùng vĩ chập chùng trước mặt, Lâu Minh và Trần Ngu quyết định ăn một chút gì đó trước, dù sao thì không ăn cơm thì không có sức leo núi.

Nhưng núi Bát Đạt lớn như thế, một đồng quầy hàng bán đồ lưu niệm mà lại không tìm thấy một tiệm cơm nào, hai người lại lười nhác lái xe ra ngoài tìm

chỗ ăn. Cuối cùng hai người đành phải tìm một quầy bán đồ ăn vặt mua hai tô mì ăn liền, ngồi xỏm dưới chân Trường Thành ăn mì gói.

Sau khi ném xong mì, hai người cùng bốn chiến sĩ bảo vệ, bắt đầu leo lên Trường Thành-nơi dường như đang tập trung người trên toàn thế giới lại, chen chúc qua lại.

“Khiếp, sao mà đông người thế!” Trần Ngự cảm thán.

“Ừ, đúng thế.” Bị nhiều người đụng chạm như vậy, lần đầu tiên Lâu Minh cảm nhận, thì ra tiếp xúc với người khác không phải là lúc nào cũng vui vẻ.

“anh nói mấy bậc thang cũ kĩ như vậy là do bị thời gian bào mòn hay là do quá nhiều người giẫm lên?” Trần Ngự chỉ mấy bậc thang nhấp nhô dưới chân hỏi.

“Những bậc thang chúng ta đang bước lên, phần lớn đã được thế hệ sau tu sửa rồi đó, còn bậc thang nguyên thủy chắc chỉ có một số ít người sống ở vùng núi này mới đặt chân lên được, nhưng chắc là chúng cũng đã cũ nát lắm rồi.” Lâu Minh nói.

“Em đã nói rồi, nhà ở có mấy chục năm mà còn muốn xây mới, còn Trường Thành này cũng đã mấy ngàn năm rồi.” Trần Ngự vừa nói và trèo lên trên thành, nhìn dãy Trường Thành dài liên miên bất tận không thấy điểm cuối, nhin không được cảm thán “thật là dài quá đi, không biết là dài bao nhiêu ha.”

“Căn cứ vào thực tế của di sản cùng sự đo vẽ của cục bản đồ quốc gia đã tính toán chiều dài của Trường Thành vào thời Minh là 8851.8m, còn Trường Thành ở thời Tần Hán là hơn mười ngàn mét, tổng chiều dài khoảng hơn hai mươi một ngàn mét.” Lâu Minh thuận miệng nói tiếp.

“anh Ba, sao anh lại biết những điều này.” Trần Ngự sùng bái nhìn Lâu Minh.

“Đọc nhiều sách vào.” Lâu Minh tức giận nói.

Cảm nhận được sự ghét bỏ của anh Ba, Trần Ngự lè lưỡi, tiếp tục trèo lên, càng lên cao, người đi lại cũng ít đi, khi lên đến đỉnh núi thì chỉ còn lác đác vài du khách. Trần Ngự nhìn Trường Thành uốn lượn theo núi non trùng điệp, thì lấy ngay điện thoại ra, răng rắc, răng rắc chụp liên tiếp vài tấm.

Lúc này Lâu Minh cũng leo lên đến nơi, anh đứng dựa lưng vào tường thành, mái tóc hơi dài bị gió thổi tung bay tán loạn, ánh mắt nhìn về nơi xa, yên tĩnh mà dịu dàng.

Răng rắc!

Lâu Minh đột nhiên xoay người vừa lúc bắt gặp Trần Ngự buông điện thoại đi động xuống, thì cười nói “Sau này muốn chụp lên thì nhớ để chế độ im lặng.”

“Ai chụp lên cơ?” Trần Ngự không thể thừa nhận “rõ ràng là em chụp một cách quang minh chính đại, ban ngày ban mặt mà.”

Lâu Minh nhin không được lác đầu.

“anh Ba, tám vừa nãy là chụp nghiêng, chụp thêm tám chính diện nữa đi.” Trần Ngự được voi đòi tiên.

thật đúng là quang minh chính đại.

Trần Ngự chụp mấy tấm chính diện, lại tự chụp cho mình mấy kiểu, quay đầu thấy Điền Phi và mấy bảo vệ đứng cách đó không xa, bỗng nhiên gọi “Trợ lý Điền, anh giúp tôi chụp cho tôi và anh Ba chung một tấm đi.”

Trợ lý Điền đi tới, không cầm điện thoại của Trần Ngự mà từ trong túi móc ra một cây gậy chụp hình đưa cho Trần Ngự, nói “Tiểu thư Trần Ngự, kĩ thuật chụp hình của tôi không tốt, cô dùng cây gậy này tự chụp được không?”

nói đùa, tìm người chụp giùm sao bằng chính mình tự chụp chứ.

Quả nhiên, khi Điền Phi nhìn thấy Trần Ngự và Lâu Minh vì muốn có một tấm hình chụp chung đẹp mắt mà hai cái đầu không ngừng đánh sát vào nhau, một lần nữa vì hành động nhanh trí của mình mà cho một like.

(Editor cũng cho anh một like nè)

Ngay lúc Điền Phi đang không ngừng tự đắc vì sự nhanh trí của mình thì một đồng chí bảo vệ đứng bên nhắc nhở “anh Điền, hình chụp của Tam thiếu không thể truyền ra ngoài được.”

“Truyền ra ngoài? Tiểu thư Trần Ngự mà là người ngoài sao?” Điền Phi hỏi ngược lại.

“không tính sao?” Đồng chí bảo vệ nghi ngờ hỏi.

“Cậu nhìn Tam thiếu cười như thế kia kia, vậy mà còn coi tiểu thư Trần Ngự là người ngoài sao? Ngu ngốc!” Điền Phi ghét bỏ trợn trắng mắt.

Đồng chí bảo vệ mơ hồ xoa xoa lên mái tóc ngắn của mình mà vẫn còn ngờ ngác, nhưng thôi, vẫn nghe anh Điền thì hơn.

Mùa này, buổi tối đến sớm hơn, chỉ chốc lát sau, mặt trời đã xuống núi, Trần Ngự đứng bên Lâu Minh cùng anh ngắm hết cảnh mặt trời lặn, rồi lại yên lặng chờ đến khi sao sáng khắp bầu trời.

Hai người ngồi trên bậc thang, lẳng lặng nhìn bầu trời. Ban đêm, Trường Thành cũng thấp đèn nhìn giống như một con rồng lửa, nhưng không còn sự hùng vĩ tráng lệ như ban ngày nữa. Hình như Lâu Minh rất thích bầu trời ở Trường Thành, anh đã ngửa đầu yên lặng nhìn đến nửa giờ, Trần Ngự mấy lần nghi ngờ có phải anh đang đếm sao trên trời hay không.

“A... hát xì...” Bị gió lạnh thổi tới, Trần Ngự nhin không được hát hơi một cái.

Lâu Minh bỗng nhiên hoàn hồn, nhận ra mình đã ngồi yên lặng trong bóng đêm khá lâu rồi, quên mất Trần Ngự đang ngồi bên. anh nhanh chóng cời áo khoác xuống, choàng lên người Trần Ngự, nói xin lỗi “Xin lỗi em, anh nhìn lâu quá há, chúng ta về thôi.”

Trần Ngự bỏ áo khoác xuống, đứng lên, vừa cùng Lâu Minh đi xuống, vừa nói “anh Ba, lúc này là anh đếm sao hay là suy nghĩ cái gì?”

“anh đang ngăn người.” Lâu Minh cười trả lời.

“Ngăn người?” Trần Ngự hơi ngạc nhiên.

“anh không được đi nhiều nơi nhưng đã đọc rất nhiều sách.” Lâu Minh nói “trên sách có rất nhiều nơi mà anh muốn đến, anh xem người ta viết nhật kí du lịch, video, ảnh chụp. Có mặt trời mọc lúc bình minh, mặt trời lặn khi hoàng hôn, rồi cả bầu trời đầy sao, lúc đó anh mong muốn có một ngày mình có thể trải qua tất cả những điều đó. Lúc này đã thấy được mặt trời lặn, thấy được sao trời, phát hiện ra quả nhiên nhìn tận mắt thì đẹp hơn nhiều so với nhìn qua phim ảnh, vì thế vô thức mà đắm chìm trong đó.”

“Vậy là vẫn còn thiếu ngắm mặt trời mọc lúc bình minh nữa?” Trần Ngự dùng chân.

“Ừm?” Lâu Minh kinh ngạc nhìn Trần Ngự.

“Bình minh, hoàng hôn, ngắm sao, vẫn còn thiếu bình minh nữa nè.” Trần Ngự giơ tay đếm.

“không sao đâu, không cần xem.” Lâu Minh cảm nhận nhiệt độ hạ thấp trên đỉnh núi, mặc dù khó có được cơ hội như thế này, nhưng không thể để cô nhóc này vì theo mình mà bị cảm lạnh được.

“Xem đi mà, xem đi mà, em cũng chưa được thấy mặt trời mọc ở Trường Thành nữa đâu.” Trần Ngự kích động nói “Bạn học của em nhiều như vậy, các cậu ấy đều đến Trường Thành rồi nhưng ở Trường Thành vừa ngắm mặt trời mọc, hoàng hôn và sao trời thì chắc chắn là rất ít người đó.”

“Được rồi, nhưng trời rất lạnh, sẽ bị cảm đó.” Lâu Minh phát giác ra Trần Ngự rất dễ dàng bị người khác thuyết phục. Sao mà chỉ nói có mấy câu đơn giản mà cô ấy còn kích động hơn cả anh nữa vậy.

“Tam thiếu, trong xe có chuẩn bị sẵn chăn mền.” Nãy giờ vẫn im lặng, Điền Phi đột ngột lên tiếng.

Trần Ngự nghe xong thì càng kích động hơn “anh Ba, chúng ta xem mặt trời mọc đi. Quyết định như vậy nhé, để em gọi điện thoại cho mẹ em.”

Lâu Minh nhìn người nào đó đã lập tức lấy điện thoại đi qua một bên gọi điện thoại cho mẹ Trần, bỗng nhiên quay đầu liếc nhìn Điền Phi.

Điền Phi lặng lẽ nuốt mấy ngụm nước bọt “Tam thiếu, tôi đi lấy mền.” nói xong, Điền Phi phát huy tốc độ chạy bộ của lính đặc chủng ưu tú, hai giây sau đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Khi Điền Phi quay trở lại, chẳng những mang theo chăn mền, còn mang theo ít đồ ăn vặt. Trần Ngự đã nói sẽ cùng Lâu Minh đón bình minh, nhưng chưa đến chín giờ đã bọc chăn quanh mình, dựa đầu vào vai Lâu Minh ngheo đầu ngủ mất.

Cho đến khi bầu trời phía đông ứng hồng cả một khoảng, từng tia nắng ban mai bắt đầu chiếu xuống dương gian, Lâu Minh mới nhẹ nhàng đẩy đẩy đầu Trần Ngự.

Trần Ngự xoa mắt, ngái ngủ nhìn mặt trời mọc, đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo thì mặt trời mọc cũng đã kết thúc. rõ ràng là chẳng xem được kĩ nhưng tâm trạng lại vô cùng hưng phấn “Mặt trời mọc ở Trường Thành quả nhiên là khác so với những nơi khác.”

“Khác chỗ nào?” Lâu Minh nhin cười hỏi.

“Đây là mặt trời mọc ở một trong tám kỳ quan lớn trên thế giới đó.” Trần Ngự làm như thật nói.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống mặt Lâu Minh làm làn da trắng nõn của anh gần như trở nên trong suốt, con ngươi đen bóng cũng thay đổi trở thành màu vàng nhạt, mà nụ cười trên gương mặt anh còn rạng rỡ hơn ánh mặt trời.

“anh Ba, lần sau em lại đi cùng anh nữa nha.” Trần Ngự bỗng nhiên nói

Quả nhiên tối hôm qua là vì anh nên cô mới cố tình đòi ở lại? Lâu Minh cảm động, bàn tay nhin không được lại vô rỗi mái tóc ngắn của cô “không cần, lần sau anh muốn đi xem thì tìm em về cho anh mấy tấm bùa trấn sát.”

“Bùa trấn sát chỉ có thể được em về tại chỗ, mà cũng chỉ có tác dụng trong hai giờ thôi, còn chưa đủ cho anh đi từ nhà đến đây đâu.” Trần Ngu nói.

“Hiệu quả kém hơn một chút cũng không sao, em có thể vẽ lên giấy thì vẽ nhiều nhiều một chút cũng được mà.”

Lâu Minh đã hai lần dùng bùa trấn sát, thân thể không có gì bất thường nên đứng lảnh nhĩ sẽ nhờ Trần Ngu vẽ mấy tấm bùa trấn sát, không phải chỉ vì đi ngấm mặt trời mọc mà đề phòng khi cần thiết thì anh sử dụng.

“không thể.” Bỗng nhiên về mặt Trần Ngu nghiêm túc hẳn lên “anh không thể dùng bùa trấn sát vẽ trên giấy được.”

Lâu Minh kinh ngạc nhìn Trần Ngu.

“Bùa trấn sát vẽ trên giấy sát khí quá nặng, trấn áp sát khí đồng thời cũng trấn áp linh hồn, anh Ba dùng không thích hợp.” Trần Ngu giải thích “Chỉ có khi em dùng linh lực để vẽ bùa trấn sát, sát khí mới được em làm cho nhỏ nhất, không gây tổn thương đến cơ thể của anh Ba.”

Lâu Minh sững sốt một lát, mới giật mình nói “thì ra là thế.”

“Vâng.” Trần Ngu gật đầu.

Trần Ngu thấp hơn Lâu Minh một cái đầu, lúc này, Lâu Minh cúi xuống nhìn hàng lông mi đen dày của cô gái cùng với lông tơ trên má cô đang ánh dưới ánh nắng vàng của buổi sớm, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngẩng lên, trong đôi mắt to trắng đen rõ ràng là hình ảnh chiếu ngược của anh.

“anh Ba, chúng ta về thôi.”

Lâu Minh lấy lại tinh thần, nhìn bóng lưng hoạt bát của cô gái, hình như từ nơi nào đó trong trí nhớ của anh, anh cũng đã trải qua hoàn cảnh tương tự như bây giờ.

“anh Ba, anh nhanh một chút, em đói.” Trần Ngu đã đi xuống mười bậc thang, thấy Lâu Minh vẫn còn sững sờ đứng đó, thì thúc giục.

“Ừ, anh tới đây!” Lâu Minh cười cười, lòng bàn chân dường như có gió, lướt đi nhẹ nhàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Khi Trần Ngu hất xì, đồng chí bảo vệ ngồi một bên thấy Tam thiếu cỡi áo khoác, khoác lên cho Trần Ngu, thì lập tức cỡi áo khoác của mình ra, định đem đến đổi cho Tam thiếu.

Diễn Phi đáp cho cậu ta một cú “Nhiều chuyện, đúng là đồ không có mắt.”

Đồng chí bảo vệ “...”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Gặp lại sắc ma nữ

Vì phong ấn sát khí của Lâu Minh bỗng nhiên bùng phát, Trần Ngu cũng hấp thu không ít sát khí, đến mức linh khí trong cơ thể cô không đủ, làm nửa tháng qua cô không thể ra ngoài nhận nhiệm vụ.

Vì chuyện này mà Trần Ngu vô cùng đau lòng, nhịn không được mà phàn nàn với Lâu Minh “anh Ba, em sàm sỡ anh có một chút mà nửa tháng không thể ra ngoài nhận nhiệm vụ, cái hôn của anh đắt giá quá à.”

Lâu Minh nghe xong, về mặt phức tạp nhìn Trần Ngu, sau đó nhìn thái độ tủi thân của cô nhóc, bất đắc dĩ nói “Vây ... ba phần lợi nhuận của bùa huyền sát anh không lấy nữa.”

Trần Ngu nghe xong thì vui đến mức không tìm ra phương hướng “Sau này cũng không lấy nữa?”

“không lấy.” Lâu Minh gật đầu.

“Ai da, như vậy thì không tốt lắm đâu.” Lời xã giao thì vẫn phải nói.

“không sao!” Lâu Minh bật cười.

“anh Ba, anh tốt quá. Sau này, nếu sát khí của anh lại bùng phát, em giúp anh.” Trần Ngu không để ý chút nào nói, dù sao thì dù cho Lâu Minh có

cho cô ba phần lợi nhuận của bùa huyền sát hay không thì cô vẫn sẽ giúp Lâu Minh giải trừ sát khí. Nhưng mà lời hay thì vẫn phải nói ra, sẽ khiến người khác vui vẻ.

Mà Tam thiếu thân yêu của chúng ta, khi nghe xong, tâm tình chẳng bởi vậy mà vui vẻ, còn ngược lại bị hù mà khẽ run tay, thiếu chút nữa thì đập vỡ ấm trà.

Cuối cùng, sau mười bảy ngày kể từ khi sàm sỡ Lâu Minh, sát khí trong người Trần Ngư đã hoàn toàn được thanh trừ, linh lực lại tràn đầy trong cơ thể. Vì để bù đắp tiến độ đã bị trì hoãn trước đó, trên trang web huyền học, Trần Ngư nhận một lúc mấy nhiệm vụ, cô nhất định phải nhanh chóng nâng cấp lên cấp bậc cao hơn, lúc đó thù lao cho nhiệm vụ mới cao được.

Hôm nay, Trần Ngư lấy lý do phải về nhà, từ trường học chạy ra, bỏ chút thời gian tiếp nhận hai nhiệm vụ cùng một chỗ giải quyết xong, đi về hướng trường học, vừa đi vừa suy nghĩ chút nữa tìm khách sạn ở đâu để nghỉ ngơi. Trong lúc suy tư, người mới từ một ngõ hẻm chui ra, ngừng đầu lên thì thấy một chiếc xe cảnh sát.

Trần Ngư vốn không để ý, Đê Đô lớn như thế, mỗi ngày đều có các vụ án xảy ra, nhìn thấy cảnh sát phá án cũng không phải là chuyện lạ, nhưng nhìn thấy một con ma nữ có ý định bám lên người một đồng chí cảnh sát tràn đầy chính khí (khí chính nghĩa), Trần Ngư vẫn không nhận được mà vì dừng khí của ma nữ này cho một like.

Chính khí trên người cảnh sát có tác dụng trừ tà, tránh sát (trừ xui xẻo, tránh sát khí), bình thường hồn ma không dám đến gần các nhân viên công vụ nhà nước, như là cảnh sát, bộ đội. Nhưng ma nữ này, rõ ràng đã bị chính khí trên người đồng chí cảnh sát làm nóng đến mức bị bóp méo hết tron nhưng vẫn không ngừng cố gắng bám vào người đồng chí cảnh sát.

Nếu như ma nữ vì báo thù mà đến, Trần Ngư còn có thể hiểu được, nhưng trên người ma nữ này một chút oán khí đều không có, thì ra đó là sắc ma nữ chuyên đi sàm sỡ người khác kia.

Sắc ma nữ cũng nhìn thấy Trần Ngư nhưng nó cũng không dừng động tác của mình lại, từ sau khi bị Trần Ngư cảnh cáo, sắc ma nữ đã gặp Trần Ngư mấy lần trên đường. Sau đó, cô ta ngạc nhiên phát hiện, chỉ cần cô ta không làm gì quá đáng thì Tiểu Thiên Sư này thật sự không quan tâm đến cô ta.

Thế là sắc ma nữ càng yên tâm đi trên con đường sàm sỡ các ‘soái ca’ (các anh đẹp trai), thật ra không phải là ngay cả cảnh sát sắc ma nữ cũng không buông tha mà thực sự là hôm nay, anh chàng cảnh sát này rất đẹp trai lại có cơ bắp. Cho dù linh hồn bị chính khí làm bỏng cháy vô cùng khó chịu, sắc ma nữ quyết định nhất định mình phải sàm sỡ được ‘soái ca’ này, muốn ôm một cái, hôn một cái mới thỏa lòng.

Trần Ngư thấy sắc ma nữ vì muốn sàm sỡ trai đẹp mà ngay cả mệnh cũng không cần, lập tức tò mò nhìn mặt của đồng chí cảnh sát, thế là cô đi về phía trước vài bước, giương mắt nhìn mặt đồng chí cảnh sát. Vừa nhìn thấy, vẻ mặt Trần Ngư biến sắc, lại nhìn thấy ma nữ kia đã leo lên cổ đồng chí cảnh sát, cái miệng đã chu ra, sắp hôn lên mặt đồng chí cảnh sát rồi.

Trần Ngư lập tức dùng tốc độ chạy trăm mét vọt tới, níu cổ ma nữ, ngay lập tức ném sắc ma nữ xuống đất.

“Ôi, Tiểu Thiên Sư, cô làm gì vậy? Tôi chỉ muốn hôn một chút thôi mà.” Sắc ma nữ bỗng dưng bị bóp cổ, dọa sợ nhảy dựng lên.

“không được chạm vào anh ấy!” Trần Ngư đe dọa.

“Em đang nói chuyện với ai đó?” Vừa rồi, Trần Dương cảm thấy có người chạy về phía mình, quay người lại lập tức đối mặt với em gái nhà mình thì nhúm mày, lạnh giọng hỏi.

“Ha ha ha ... anh.” Trần Ngư lúng túng gãi tay.

Sắc ma nữ nghe thấy Trần Ngư gọi anh trai thì trong nháy mắt hoảng sợ, cô ta cũng không đứng dậy mà giữ nguyên tư thế, bò lồm ngồm về phía một ngõ nhỏ, định tránh khỏi sự chú ý của Trần Ngư mà mau chóng rời khỏi nơi này.

Chết cha, Đê Đô lớn như thế, làm sao ta lại xui xẻo mà đi sàm sỡ anh trai của Tiểu Thiên Sư chứ.

Trần Dương đánh giá em gái nhà mình một chút, ánh mắt dừng lại trên chiếc túi vải em gái đang đeo trên lưng một chút. Trần Dương phát hiện, em gái nhà mình hình như rất thích chiếc túi vải này, thường hay mang trên mình.

“hiện giờ là mười một giờ đêm hai mươi sáu phút mười sáu giây.” Trần Dương nhìn thoáng qua đồng hồ, nói “Vào giờ này, hẳn là em phải đang ngủ ở kí túc xá chứ.”

“A??” Ánh mắt Trần Ngư chột dạ đảo vòng quanh, nhưng đôi mắt to như thế, việc làm sai quá mức rõ ràng.

“nói thật cho anh.” Trần Dương thấy mắt em gái đảo quanh thì biết ngay cô đang định nói bừa.

“Em ... em ... em cùng bạn học ...”

“anh có điện thoại kí túc xá của em đó.” Trần Dương không đợi Trần Ngư nói xong, vô tình bóc trần lời nói bừa mà Trần Ngư vất vả mới nghĩ ra được.

“...” Trần Ngư nói không nên lời, lúng túng nắm góc áo, ánh mắt nhìn lung tung khắp nơi.

“anh Dương, tìm được rồi.” Ngay khi Trần Ngu đang không biết phải làm sao, từ trong một cửa hàng tiện lợi 24 giờ, một thanh niên khoảng hơn 20 tuổi bước ra, Trần Ngu nhìn thấy một quảng chính khí nhân nhật bao quanh người cậu ta thì biết anh chàng này cũng là cảnh sát.

“Trong cửa hàng này có trang bị camera quan sát, em vừa kiểm tra xong, vẫn còn tốt nhưng chỉ có thể lưu giữ video trong vòng bảy ngày.” Chàng cảnh sát trẻ đưa băng video mới thu được đang cầm trên tay, đưa cho Trần Dương.

Trần Dương cầm lấy, nhìn nhìn rồi nói “Được, chút nữa phải xem toàn bộ nội dung đã ghi được trong tối nay.”

“Vâng.” Chàng cảnh sát trẻ liếc nhìn cô gái bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Trần Dương, kinh ngạc nói “Đây là?”

“Đây là em gái anh, Trần Ngu.” Trần Dương giới thiệu.

“Chào anh.” Trần Ngu cười, đưa tay ra.

“Chào em.” Chàng cảnh sát trẻ cười đáp lại.

Trần Dương thấy đã sắp mười hai giờ đêm rồi, nhìn băng video giám sát vừa mới thu được, chắc chắn đêm nay anh phải về cục điều tra tiếp rồi, căn bản là không có thời gian đưa em gái về nhà. Nghĩ đến đây, anh nhú mày nhìn Trần Ngu rồi nói “Em lên xe đi.”

“đi ... đi đâu vậy anh?” Trần Ngu hỏi

“Cục cảnh sát.” Trần Dương đưa tay mở cửa xe phía sau ra.

“Em không phạm pháp gì đâu mà!” Trần Ngu phản xạ có điều kiện nói.

“Phụt ...” anh cảnh sát trẻ thực sự là không nhịn được, ghé trên ghế lái cười ha ha không ngồi thẳng lên được.

Mà đứng ở một bên, Trần Dương tức giận thiếu chút nữa lỗ mũi bốc khói “Về cục cảnh sát với anh trước, chờ anh xong việc sẽ hỏi tội em”

Lúc này Trần Ngu mới nhận ra là mình nói sai, ừ ừ, chán nản ngồi lên xe cảnh sát.

Xe cảnh sát nhanh chóng chạy một đường về cục cảnh sát. Trần Dương dẫn Trần Ngu về bàn làm việc của mình, dặn dò “Em ngoan ngoãn ngồi yên ở đây, đừng có chạy lung tung đó.”

“Vâng.” Trần Ngu ngoan ngoãn gật đầu.

Trần Ngu buồn chán ngồi yên một lúc, bỗng nhiên có một người đưa một ly trà sữa đến, Trần Ngu kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện là chàng cảnh sát trẻ tuổi lúc nãy.

“anh là Khâu Hằng, từ khi tốt nghiệp trường cảnh sát ra thì vẫn đi theo anh trai của em” Khâu Hằng cười hỏi “Sao muộn như vậy mà em còn ở bên ngoài? Là trộm đi quán bar hay là lên đi chơi quán net đó.”

Trần Ngu cân nhắc hai phương án, lựa chọn cái sau “Em đi quán net.”

“đi quán net? một cô gái trẻ như em ở một mình bên ngoài không an toàn đâu, trách không được anh Dương tức giận.” Khâu Hằng thấy Trần Ngu gọng, trẻ trung, đáng yêu rất dễ bắt nạt, nhìn không được lên tiếng nhắc nhở “Gần đây bên ngoài không an toàn đâu, em lại xinh đẹp như vậy, rất dễ bị kẻ xấu nhử thương.”

“Vừa nãy các anh đi bắt kẻ xấu sao?” Trần Ngu tò mò hỏi.

“Coi là vậy đi, gần đây xảy ra mấy vụ gây thương tích cho người khác, thủ phạm vẫn chưa bắt được, bọn anh đang đi tìm chứng cứ. Cho nên mấy chỗ như thế không an toàn đâu, sau này ít đến đó nhé.” Khâu Hằng đẩy ly trà sữa về phía trước “Em uống nước trước đi, chút nữa anh trai em ra thì cố gắng thành khẩn xin lỗi, chắc là không sao đâu.”

Khâu Hằng nói xong, quay người đi đến phòng vật chứng.

một lát sau, Trần Dương từ phòng đó đi ra, nhìn em gái nhà mình đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế uống trà sữa, nhìn không được nhú nhú mày. Từ bên cạnh kéo một cái ghế đến rồi ngồi xuống, hỏi “Nghĩ kỹ lý do muốn nói với anh chưa?”

“Em ..., anh, em xin lỗi, sau này em sẽ không lên ra ngoài chơi game nữa.” Trần Ngu vô cùng đáng thương nói xin lỗi.

“Chơi game?” Trần Dương kinh ngạc hỏi.

“Em cam đoan, sẽ cố gắng học tập thật tốt, không mê chơi game nữa đâu!” Trần Ngu bảo đảm.

“Đêm hôm khuya khoắt, em chạy ra ngoài là đến quán net chơi game sao?” Trần Dương nghi ngờ hỏi “Vậy tại sao nửa đêm lại xuất hiện ở ngõ hẻm đó?”

“Em ... em đói, định ăn khuya xong rồi trở lại chơi suốt đêm.” Trần Ngu thận trọng nói.

“Chơi suốt đêm?” Trần Trần Dương nổi gân xanh “Hôm nay mới là thứ Hai.”

“Em ... em sai rồi, sau này em không như thế nữa.” Trần Ngự vô cùng đáng thương nói.

Trần Dương vô cùng tức giận, nhưng nhìn ánh mắt đáng thương của em gái của mình, anh lại mềm lòng. Nghĩ đến em gái mình mười mấy năm lớn lên sống ở vùng núi nghèo nàn lạc hậu, chưa bao giờ được chơi trò chơi, bây giờ mới được tiếp xúc mà cảm thấy mới lạ là có thể hiểu được. Lúc anh mười mấy tuổi cũng từng có thời gian chìm đắm trong đó hay sao.

Trần Dương nghĩ như vậy, tức giận trong lòng giảm đi một nửa, bây giờ thì lại thấy rất đau lòng “Sắp đến kỳ thi của cuối kì rồi đó.”

“A ... Vâng.” Trần Ngự không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu.

“Chơi thì có thể nhưng không thể làm lỡ việc học tập.” Trần Dương nói “Nếu lần thi cuối kì đạt kết quả tốt thì anh sẽ mua cho em bộ máy tính để chơi trò chơi, sau này muốn chơi cũng không cần phải đi quán net lúc nửa đêm nữa.”

“không ... không cần đâu ạ.” đang từ chối tội (nguyên tác là hưng sư vấn tội) bỗng nhiên biến thành tặng thưởng máy vi tính, trước biến hóa này Trần Ngự tỏ vẻ có chút không tiếp nhận được.

“Em còn muốn đi quán net đến nửa đêm?” Giọng Trần Dương trầm xuống.

“Em không đi.” Trần Ngự tỏ rõ thái độ.

Trần Dương day day trán, ngẩng đầu lên nói “Tôi nay anh còn đang bận điều tra án, không thể đưa em về nhà, tối nay em ở kí túc xá công vụ của anh ngủ một đêm đi, sáng mai rồi về trường.”

Cứ như vậy, Trần Ngự ở lại kí túc xá của cục cảnh sát ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau chạy đến cục cảnh sát tạm biệt anh trai, phát hiện về mặt Trần Dương vô cùng mệt mỏi, xem ra là một đêm không ngủ. Trần Ngự không dám quấy rầy Trần Dương, chào một tiếng rồi tự mình đi về.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39-2: Âm phủ không thu hồn ma 2

Khi đi ngang qua ngõ nhỏ ngày hôm qua, từ xa Trần Ngự đã nhìn thấy sắc ma nữ có ý định sàm sỡ anh trai nhà mình tới qua, lập tức máu nóng bốc lên đầu, cô sai bước đi tới, đem ma nữ kéo qua một bên tức giận nói “Lần sau còn để tôi thấy cô sàm sỡ anh trai tôi, tôi cho cô một lá bùa đốt cô luôn.”

“Thiên Sư, cô tha mạng cho tôi đi, tôi không dám, không dám nữa đâu mà.” Thực ra, ma nữ chờ ở đây là muốn nói xin lỗi với Trần Ngự “Thực sự là tôi không biết anh chàng cao to đẹp trai đó lại là anh trai của Thiên Sư đâu.”

Trần Ngự thấy ma nữ đã bị dọa đủ, thế là thái độ dịu xuống một chút “Tôi nói này, hành động sàm sỡ người khác cô làm hoài mà không thấy nhàm chán sao? cô đi đầu thai ngay cũng được mà.”

“Thiên Sư, cô nói nhẹ nhàng quá, loại cô hồn dã quỷ trốn tránh cửa âm như chúng tôi thì khi đầu thai có được mấy chỗ tốt.” Sắc ma nữ vô cùng đáng thương “Nếu bị quý sai bắt đi thì còn phải ngồi mấy năm tù trước đã, trong mười tám tầng địa ngục, không biết là tôi sẽ bị nhốt ở tầng thứ mấy. Khi còn sống, nếu trộm hồn người khác thì nhiều nhất là bị chửi là đồ lưu manh, nghĩ không ra là sau khi chết hình phạt còn nghiêm trọng hơn, trực tiếp ảnh hưởng đến việc đầu thai sau này.”

cô hồn theo quan niệm dân gian được hiểu là những hồn ma cô đơn, đây là những linh hồn chưa được siêu thoát vẫn còn vất vưởng trên thế gian. cô hồn dã quỷ theo dân gian là những hồn ma, quỷ lang thang cô độc không có nơi trú ngụ và thường ở ngay đây mai đó.

“Vậy cô định làm thế nào? Vẫn tiếp tục làm cô hồn dã quỷ?” Trần Ngự hỏi ngược lại

“Sao có thể chứ, chờ khi nào tôi tập hợp đủ 999 ‘soái ca’, tôi sẽ tìm Thiên Sư nhờ siêu độ cho tôi.” Sắc ma nữ nói xong nhìn thoáng qua Trần Ngự, tuy nói ma nữ đang hành động thì bị bắt quả tang hai lần nhưng Trần Ngự là Thiên Sư thông tình đạt lý nhất mà ma nữ đã từng gặp. Các Thiên Sư khác, khi gặp cô ta một là không nói hai lời liền muốn thu cô ta rồi, hai là giảng giải khuyên cô ta không nên đi sàm sỡ người khác, nhanh đi đầu thai đi.

Chỉ có Trần Ngự là khác biệt, chẳng những không thu ma nữ, càng không ngăn cô ta đi sàm sỡ các soái ca.

Sắc ma nữ nghĩ đến đây, bỗng nhiên đổi giọng nịnh nọt tươi cười nói “Tiểu Thiên Sư à, nếu không chờ tôi tập hợp đủ 999 ‘soái ca’, tôi đi tìm cô, cô siêu độ cho tôi nhé.”

“Nghĩ hay quá ha, chi phí để tôi ra tay rất đắt đó.” Trần Ngự không chút nghĩ ngợi mà từ chối ngay lập tức.

Ông Ngô đã dạy Trần Ngu từ nhỏ rằng, khi đi trừ ma thì nhất định phải thu tiền, bởi vì mọi thứ trên đời này đều có giá của nó. Từ nhỏ Trần Ngu đã theo ông Ngô ra ngoài trừ ma, tất nhiên là đã gặp qua không ít, cô hồn dã quỷ không gây nguy hại gì nhưng lại vì một số nguyên nhân mà lang thang nơi dương thế. Bọn họ không phải là không muốn đi đầu thai mà chỉ vì một số nguyên nhân mà bỏ qua thời gian bước vào cửa âm mà thôi.

Đương nhiên là bọn họ cũng có thể đến Thành Hoàng tự thú, hoặc là chờ cơ hội lần sau cửa âm mở để đi vào, nhưng bởi vì họ đã ở trần gian trái phép một thời gian nên phải chịu trừng phạt. Nhưng nếu có cô hồn dã quỷ nào có thể đi xuống địa phủ mà không để quỷ sai biết thì sẽ không phải chịu trừng phạt, đây cũng là một loại siêu độ.

Khi còn bé, Trần Ngu cũng đã gặp các kiểu cô hồn dã quỷ đáng thương, luôn luôn cầu ông Ngô siêu độ cho họ. Mỗi lúc như thế, ông lão luôn nhắc nhở giáo dục cô “Dù là người hay ma, đều phải trả giá cho những việc mà mình đã làm. Bọn họ vì những nguyên nhân cá nhân của chính họ mà bỏ qua thời điểm mở cửa âm thì phải nhận được kết quả của hành vi đó. Chúng ta là thầy trừ ma, không phải Lôi Phong.”

(chắc các nàng đều biết Lôi Phong là ai rồi ha, là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc)

“Tôi cũng không phải là Lôi Phong!” Trần Ngu bổ sung.

“VẬY ...” Sắc ma nữ nhớ đến hai cảnh sát chạy đến đây phá án vào đêm qua, lập tức vạch ra kế hoạch “Tiểu Thiên Sư, tôi biết thủ phạm vụ án mà anh trai cô đang điều tra là ai.”

“cô có ý gì?” Trần Ngu liếc mắt.

“Tôi có thể giúp anh trai cảnh sát bắt kẻ xấu, làm thù lao, chờ hôm nào tôi muốn đầu thai, cô giúp tôi siêu độ, có được không?” Sắc ma nữ đề nghị.

Trần Ngu định từ chối nhưng nghĩ đến đáng về một mẻ rã rời vào sáng nay của anh trai mình, thế là lại nhún nhường.

Được rồi, được rồi, coi như là để báo đáp bộ máy tính anh trai định mua cho mình đi, thêm vào nữa sắc ma nữ này cũng không đáng ghét lắm.

“Được rồi. Trong vòng một ngày, nếu cô giúp anh trai tôi bắt được thủ phạm, tôi sẽ siêu độ miễn phí cho cô một lần.”

“một lời đã định!” Sắc ma nữ ngạc nhiên mở to hai mắt.

Trần Ngu rút trong túi một lá bùa cảm ứng đưa cho ma nữ, nói “Tôi là thầy trừ ma, ngoại hiệu là ‘Tây Thi bắt ma’, khi nào muốn đầu thai thì đưa âm khí vào lá bùa này, tôi sẽ cảm ứng được.”

“Cám ơn, cám ơn.” Sắc ma nữ vội nhận lấy lá bùa.

“Điều kiện tiên quyết là trong ngày hôm nay phải bắt được thủ phạm” Trần Ngu nhắc nhở.

“Tôi hứa mà.” Ma nữ đảm bảo.

Trần Ngu nhìn đồng hồ, sắp hết tiết học đầu tiên của buổi sáng rồi, thế là không để ý đến sắc ma nữ nữa, đi ra khỏi ngõ nhỏ, bước nhanh về phía đại học Đé Đố.

Sau khi Trần Ngu đi, không còn ai trong ngõ nhỏ, bỗng nhiên xuất hiện một cậu nhóc đứng bên cạnh ma nữ. Cậu nhóc khoảng bảy tám tuổi, mặc bộ quần áo kiểu comple nhìn vô cùng dễ thương, cậu từ vách tường bước xuyên qua đứng cạnh ma nữ.

“Chị Duy Duy, chị muốn đi đầu thai sao?” Cậu nhóc tò mò nhìn lá bùa trong tay ma nữ.

“Tiểu Khang à, anh trai em đâu rồi?” Sắc ma nữ nhìn thấy cậu nhóc thì cười hỏi.

“anh trai không muốn đi ra.” Tiểu Khang chỉ vào vách tường nói.

Ánh mắt sắc ma nữ ánh lên vẻ tiếc nuối, lại không gặp được ‘tiểu thịt tươi’ cực phẩm rồi, ma nữ nhéo nhéo mặt cậu nhóc nói “Chị chưa đi đầu thai đâu, vẫn chưa tập hợp đủ 999 ‘soái ca’ nữa mà.”

“Vâng.” Tiểu Khang có chút hâm mộ nhìn ma nữ.

Tiểu thịt tươi là tên mà truyền thông dùng để gọi các bạn nam thần trẻ tuổi đẹp trai và đang hot.

==

Bị anh trai nhà mình bắt quả tang một lần, sau đó Trần Ngu biết điều hơn rất nhiều, ban đêm ra ngoài mà thấy xe cảnh sát thì sẽ né tránh, sợ gặp phải anh trai nhà mình. Trừ cái đó ra, càng đau khổ hơn chính là, lúc đầu cô chỉ muốn tàng tàng vượt qua kì thi cuối kì mà thôi, bởi vì một câu của anh trai ‘phải thi cho tốt’ mà làm Trần Ngu sốt sắng hơn không biết bao nhiêu lần.

Phải được bao nhiêu điểm mới tính là thi tốt đây? Tám mươi, chín mươi? đang ở thư viện tự học, Trần Ngự buồn bực vô cùng, còn có một tuần là thi rồi, tám mươi thì còn có thể, chín mươi hình như hơi đuối thì phải.

“Tiểu Thiên Sư, Tiểu Thiên Sư.” Bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh làm Trần Ngự dừng bút, sau đó bình tĩnh đứng lên đi ra khỏi phòng đọc.

“Sắc ma nữ?” Bùa cảm ứng cô chỉ mới đưa ra ngoài một lá.

“Tiểu Thiên Sư, bây giờ cô có thể đến đây một chút được không?” Giọng nói có chút lo lắng của sắc ma nữ vang lên trong đầu Trần Ngự.

“cô muốn tôi đi siêu độ cho cô?” Sắc ma nữ đã giúp Trần Dương bắt được thủ phạm đúng hạn, cho nên Trần Ngự thiếu ma nữ này một lần siêu độ.

“Đứng đứng đứng!”

“Bây giờ tôi đang ở thư viện, đồ cần dùng không mang theo bên người, sáng mai tôi đến gặp cô được không?” Mở cửa âm cần la bàn mà cô thì đang để nó ở kí túc xá, thời gian gần đây cô tập trung cho việc ôn thi nên không ra ngoài nhận nhiệm vụ.

“không được! Nhất định phải trong tối hôm nay, tôi nhờ cô mà!” Sắc ma nữ cầu khẩn nói.

Trần Ngự hơi nhú nhú mày, nhưng từ trước đến giờ cô là người đã nói là làm, suy nghĩ một chút rồi quay trở lại phòng đọc, ôm sách vở trở về phòng ngủ, cầm túi vải, mặc áo bông thật dày rồi đi đến ngõ nhỏ cạnh cửa hàng tiện lợi kia.

Bởi vì trước đó không lâu, nơi này xảy ra mấy vụ án gây thương tích, mặc dù sau đó đã bắt được thủ phạm nhưng những người đi qua ngõ nhỏ này cũng ít đi rất nhiều.

Trần Ngự bước ngoặt vào ngõ nhỏ, sắc ma nữ không kịp chờ mà tiến lên đón.

“Tiểu Thiên Sư!”

Trần Ngự không để ý đến sắc ma nữ, mà quan sát tỉ mỉ ngõ nhỏ, rất nhanh phát hiện trên một góc của vách tường có hình vẽ bằng mực đỏ.

Lúc này Trần Ngự mới chợt hiểu ra “Trách không được vội vàng muốn đi đầu thai, thừa là bị người để ý.”

thì ra là vừa rồi, khi Trần Ngự mới bước vào ngõ nhỏ thì ngay lập tức cảm nhận được luồng hơi thờ (khí tức) không thoải mái, cô liền nương theo luồng hơi thờ đó tìm kiếm mới phát hiện ra trận pháp này.

“Trận luyện hồn, cô chỉ có chút ít tu vi mà cũng có Thiên Sư để ý đến cô sao.” Trần Ngự khó tin nói, phải biết là về trận pháp luyện hồn này rất hao tổn linh lực, đối phó với sắc ma nữ yếu ớt như này mà phải dùng trận luyện hồn thì đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.

“cô biết trận luyện hồn?” Giọng nói du dương của một người đàn ông trẻ bỗng nhiên vang lên.

Trần Ngự lui về sau hai bước, giương mắt nhìn vách tường phía đối diện, ở đó bỗng nhiên lóe lên hình ảnh hai hồn ma, một lớn một nhỏ. Trong lòng Trần Ngự âm thầm giật mình, còn có hai con ma nữa, vậy mà cô hoàn toàn không phát hiện ra.

“cô biết trận luyện hồn?” Hồn ma lớn hơn là một thanh niên khoảng mười tám mười chín tuổi, đẹp trai còn hơn cả thần tượng ngôi sao trên TV, lúc này cậu ta nhìn thẳng vào Trần Ngự lặp lại câu hỏi.

Trần Ngự cảm nhận được một luồng ác khí vô cùng mạnh mẽ đập vào mặt, để phòng nhìn về phía hồn ma thanh niên, ngón tay lạng lẽ rút từ túi vải một lá bùa phòng ngự cao cấp.

“Tiểu Thiên Sư, chúng tôi không muốn đánh nhau.” Sắc ma nữ thấy Trần Ngự rút bùa chú ra thì giật mình, vội vàng lớn tiếng nói.

“Các người ở cùng nhau?” Trần Ngự chắc chắn nói

“Vâng.” Sắc ma nữ lại chạy lại trấn an hồn ma thanh niên “Hương Nam, chúng ta đang có việc cần nhờ cô ấy, anh đừng xúc động như vậy.”

Hồn ma tên Hương Nam nghe thế thì hơi sùng sốt, cúi đầu nhìn thoáng qua cậu nhóc đang đứng bên cạnh mình, ác khí toàn thân cũng thu bớt lại.

Mặc dù Trần Ngự có chút tò mò, nhưng linh cảm nói cho cô biết, nếu dính vào thì sẽ là phiền phức không vứt đi được, thế là cô nhìn về phía sắc ma nữ nói “cô đi với tôi, tôi siêu độ cho cô.”

Làm xong sớm một chút cho khỏe.

Sắc ma nữ và Hương Nam liếc nhìn nhau, sau đó ma nữ dắt tay cậu nhóc đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Trận luyện hồn, ác ma, mặc dù Trần Ngự không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra nhưng chỉ cần không mù thì đều biết đây là một mớ bòng bong lớn. Lại không có tiền nữa chứ, cô cũng lười quan tâm. Thấy sắc ma nữ đi ra, Trần Ngự đưa tay ném la bàn ra ngoài, chỉ trong chớp lát, một luồng ánh sáng sắc sỡ xuất hiện, cửa âm mở ra phía trước cách nơi Trần Ngự đang đứng ba mét.

Ánh mắt hồn ma Hường Nam trở nên sắc bén, sắc ma nữ chậm rãi dẫn cậu nhóc tới gần cửa âm, ma nữ thừa dịp Trần Ngự không để ý, thế là kéo cậu nhóc vào cửa âm.

“Àm!”

một luồng ánh sáng vàng lóe lên, cậu nhóc ma và sắc ma nữ bị bắn văng ra thật xa.

“Tiểu Khang!” Hường Nam nôn nóng chạy ra đầu ngõ nhưng không có cách nào đến gần.

Trần Ngự thu hồi la bàn, về mặt phức tạp nhìn hai hồn ma đang ngã lộn quay dưới đất.

Lại có chuyện âm phủ không thu hồn ma!

Tác giả có lời muốn nói:

Trong nhóm chat nội bộ của các trợ lý:

“Tiểu thư Trần Ngự nói sau này còn muốn hôn Tam thiếu nữa.”

“Hình như Tam thiếu vì chuyện này mà mất tiền đó.”

“Chuyện này không phải là dùng tiền để tìm người sảm sở mình hay sao.”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trận pháp luyện hồn

Thực ra, khi sắc ma nữ dắt tay cậu nhóc ma đi ra khỏi ngõ nhỏ, Trần Ngự cũng có thể đoán được sắc ma nữ muốn nhân cơ hội đem theo cậu nhóc ma đi đâu thai. Mặc dù đoán được nhưng Trần Ngự không ngăn cản, dù sao siêu độ cho một con ma thì phải mở cửa âm một lần, siêu độ cho hai con ma cũng phải mở cửa âm một lần, vì thế cõ liên mất nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng điều mà cô không ngờ đến là, cậu nhóc ma này lại bị cửa âm từ chối.

Khi Trần Ngự mở cửa âm, do cảm nhận được âm khí của sắc ma nữ nên cửa âm mở ra, chứng tỏ âm phủ đồng ý tiếp nhận ma nữ này, cho nên bị ánh sáng cửa âm bắn ngược ra sau, chỉ có lời giải thích duy nhất là do cậu nhóc ma thừa cơ “lén vào” đã biam phủ từ chối.

“cô đã làm cái gì thế?” Theo tiếng gầm giận dữ, Trần Ngự cảm nhận được một nguồn ác khí mạnh mẽ từ bên cạnh đánh tới, Trần Ngự nghiêng mình tránh né, đưa tay đập tới một lá bùa phòng ngự cao cấp.

Bùa trừ ma cao cấp chặn hồn ma thanh niên lại, rung lên hai lần rồi cứ thế bốc cháy thành ngọn lửa vàng thật bất mắt trong đêm tối.

“Màu vàng?” Bỗng dưng Trần Ngự ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt đang biến đổi của hồn ma thanh niên tìm tòi nghiên cứu.

Hường Nam cũng nhìn chằm chằm vào Trần Ngự, đôi mắt hẹp dài đen nhánh lóe lên ánh sáng đỏ, luân phiên nhau biến đổi, chứng tỏ giữa lý trí của hồn ma và oán khí đang giao đấu với nhau, nếu như hoàn toàn mất đi lý trí thì ác khí của ác ma sẽ tăng vọt.

Trần Ngự quan sát vài giây đồng hồ, nhìn từ đầu đến cuối hồn ma thanh niên đang đứng ở đầu ngõ, dường như đã phát hiện điều gì đó, sau đó cô đi về hướng sắc ma nữ và cậu nhóc ma.

“cô định làm cái gì?” Hường Nam phát hiện hành động của Trần Ngự, đôi mắt hoàn toàn biến thành màu đỏ, một luồng ác khí to lớn phóng vọt lên trời.

“anh Hường Nam!” Cậu nhóc ma lo lắng kêu lên.

“Hường Nam!” Sắc ma nữ cũng lo lắng gọi.

Theo sự xuất hiện của ác khí mạnh mẽ, trận pháp vốn đang vẽ trên tường bỗng nhiên phát ra ánh sáng màu đỏ yếu ớt, từ từ hấp thu ác khí mạnh mẽ đang tỏa ra xung quanh.

Trần Ngự đi đến trước người sắc ma nữ và cậu nhóc ma, sắc ma nữ đem cậu nhóc ra phía sau lưng mình, căng thẳng lắp bắp nói “Tiểu ... Trần Thiên Sur, đứng vậy, ... thành thật xin lỗi cô, tôi ... không phải là cố ý muốn lừa cô đâu.”

Bây giờ sắc ma nữ không dám gọi Trần Ngự là Tiểu Thiên Sur nữa rồi.

“Nếu cô dám động đến bọn họ, dù là tôi phải hồn bay phách lạc cũng sẽ không bỏ qua cho cô đâu.” Phía sau lưng, Hường Nam lạnh lùng uy hiếp, nhưng vẫn không thể rời khỏi ngõ nhỏ nữa bước.

Trần Ngu xoay người, nhìn qua hồn ma thanh niên không thay đổi vị trí một tẹo nào, khẳng định suy đoán trong đầu mình “Cậu không đi ra khỏi ngõ nhỏ được.”

Trần Ngu vừa dứt lời, cả ba hồn ma đều giật mình.

“Đúng thế!” Hường Nam thấy Trần Ngu phát hiện thì cũng không giấu diếm nữa “Nhưng nếu cô dám làm bọn họ bị thương, tôi sẽ ...”

“Dù cậu bị hồn bay phách lạc cũng sẽ không bỏ qua cho tôi, cậu đã nói một lần rồi.” Trần Ngu lặp lại.

“...” Hường Nam bị Trần Ngu chặn họng, sắc mặt càng khó coi.

Sắc ma nữ sợ lại kích thích mau thuẫn giữa hai người, liền vội vàng giải thích “Trần Thiên Sur, lúc trước ngài đã đồng ý với tôi, có thể giúp tôi siêu độ một lần, như vậy thì siêu độ cho tôi cùng với siêu độ cho Tiểu Khang cũng giống nhau mà. Tôi không đi đầu thai nữa mà nhường cơ hội này cho Tiểu Khang được không?”

Ánh mắt Trần Ngu đảo qua đảo lại giữa sắc ma nữ và cậu nhóc ma, sau đó dừng lại trên mặt sắc ma nữ, nói “cô cho rằng lúc này là tôi không cho nó đi đầu thai?”

Sắc ma nữ không trả lời nhưng vẻ mặt rõ ràng viết ‘tôi nghĩ như thế’.

“cô có biết một lần mở cửa âm tốn bao nhiêu linh lực không?” Trần Ngu hỏi.

“Tôi không biết.” Sắc ma nữ vô tội lắc đầu, cô đâu phải là Thiên Sur.

“...” Trần Ngu cứng đờ, cũng cảm thấy mình đã hỏi một vấn đề thật ngu ngốc, cô nghĩ nghĩ rồi lấy điện thoại di động ra giải thích “Cũng như cái điện thoại này, ví dụ như linh lực của tôi là một trăm phần trăm pin, một lần mở cửa âm sẽ tiêu hao năm mươi phần trăm pin, đồng thời khi mở cửa âm còn cần phải làm sạch oán khí trên người các cô, lại phải mất thêm năm phần trăm pin nữa.”

“Năm mươi phần trăm lượng pin của tôi đã sử dụng hết, tôi sẽ chỉ vì cô mang thêm một nhóc ma mà phải đóng lại cửa âm tôi đã vất vả mở ra hay sao?” Trần Ngu nói.

“Vậy ... vậy thì tại sao?” Lúc này một tia sáng màu vàng lóe lên, cửa âm liền ầm ầm đóng lại, sắc ma nữ vẫn cho là Trần Ngu đóng lại.

“Bởi vì cậu nhóc này nè!” Trần Ngu chỉ vào cậu nhóc ma nói “âm phủ không thu nó.”

“âm phủ không thu? không thu là sao?” Sắc ma nữ không hiểu hỏi.

“Chính là siêu độ không được, không có cách nào đầu thai.” Trần Ngu nói dễ hiểu.

“không thể nào!” Sắc ma nữ kéo cậu nhóc ra, kích động nói “Thiên Sur, cô nhìn xem, trên người Tiểu Khang không có chút oán khí nào, bé không hại người, không làm sai bất cứ chuyện gì, vì sao lại không đi đầu thai được. Tại sao âm phủ lại không thu? không phải chỉ có ác ma hại người mới không thể siêu sinh sao? Tại sao Tiểu Khang lại không thể?”

Sắc ma nữ hỏi một loạt vấn đề, tất nhiên là Trần Ngu cũng đã nhìn ra, hơi thở trên người cậu nhóc này vô cùng sạch sẽ, loại hồn phách sạch sẽ không có chút oán khí này, khi đầu thai tại âm phủ cũng sẽ có những ưu tiên nhất định. Cũng chính vì thế mà Trần Ngu mới vui lòng thuận nước đẩy thuyền đưa cậu nhóc ma này một đoạn đường. Nhưng chuyện xảy ra cũng khiến cô bất ngờ.

“Chị gái Thiên Sur, Tiểu Khang đã làm sai chuyện gì sao?” Cậu nhóc ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nước nhìn Trần Ngu, yếu ớt hỏi.

“Chị cũng không biết.” Nhìn ánh mắt của cậu nhóc mà trong lòng Trần Ngu có chút khó chịu, cô lắc lắc đầu nói “Nhưng cửa âm đã tự động đóng chính là có ý không thu em rồi.”

“Vâng.” Tiểu Khang nhẹ gật đầu, buông tay sắc ma nữ, chạy vào trong ngõ, sau đó kéo kéo tay ma Hường Nam “anh Hường Nam, âm phủ đã không muốn Tiểu Khang, vậy Tiểu Khang ở đây với anh nha.”

“không được!” Lúc này Hường Nam cũng nhận ra Trần Ngu không có ý định gây tổn thương cho sắc ma nữ và Tiểu Khang, cảm xúc nóng giận vốn đã bình tĩnh lại, lúc này nghe Tiểu Khang nói như vậy thì lại bộc phát, ác khí mạnh mẽ lại một lần nữa phóng lên trời.

Trong ngõ nhỏ, trận pháp lại tỏa ánh sáng đỏ, tốc độ hấp thu ác khí còn nhanh hơn lần trước.

“Tôi nói cậu vẫn nên bình tĩnh một chút đi, trận pháp đã khởi động rồi kìa.” Trần Ngu nhin không được mà nhắc nhở.

Hường Nam khẽ giật mình, cậu ta nhìn thoáng qua Trần Ngu, hơi thở quanh thân từ từ thu lại. Lúc này Trần Ngu cũng đi vào ngõ nhỏ, đi qua hồn ma một lớn một nhỏ (sắc ma nữ và cậu nhóc ma), đi thẳng đến bên trận pháp luyện hồn, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Trần Ngu đưa tay sờ lên nét vẽ trận pháp bằng mực đỏ, phía trên vẫn còn ẩn giấu linh khí nhàn nhạt, hiển nhiên là do vừa mới khởi động. Lúc Trần Ngu mới phát hiện trận pháp luyện hồn, cô còn tưởng là Thiên Sư nào đó có một ‘thâm thù đại hận’ với sắc ma nữ mới tốn công sức như thế trừng trị ma nữ này. Nhưng mà hiện tại thì xem ra, đối tượng mà Thiên Sư nào đó muốn luyện hồn chính là thanh niên có tu vi vô cùng mạnh mẽ này.

“cô nhìn cái gì?” Hường Nam chán ghét tất cả Thiên Sư.

“Cậu chết bao lâu rồi?” Đột nhiên Trần Ngu hỏi.

“Mắc mớ gì đến cô.” Sắc mặt Hường Nam khó coi, quát.

Lần đầu tiên Trần Ngu bị một hồn ma quát nạt như thế, thì cũng đổi luôn “không nói thì thôi!”

Trần Ngu vỗ vỗ tay đứng lên, quay người đi ra khỏi ngõ nhỏ, lúc đi ngang qua sắc ma nữ, cô nói “Tôi đã giúp cô mở cửa âm một lần rồi, cơ hội đầu thai do tự cô làm hỏng, coi như là chúng ta không còn nợ nần gì nhau.”

“Trần Thiên Sư.” Sắc ma nữ còn muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

“A, đúng rồi.” Trần Ngu suy nghĩ một chút rồi nhắc nhở “cô và cậu nhóc kia cách ngõ nhỏ này xa một chút, coi chừng bị ảnh hưởng đó.”

“Thiên Sư, cô có thể giúp chúng tôi xóa cái trận pháp luyện hồn kia đi không.” Sắc ma nữ thấy Trần Ngu định rời đi thì cuống quýt, không còn e dè nữa mà chạy đến trước mặt Trần Ngu cầu xin.

“Xóa đi? Hình đó là Thiên Sư khác vẽ đó, không thể xóa đi đơn giản được.” Trần Ngu cũng bó tay.

Trận pháp luyện hồn là một thủ đoạn thu phục ác ma của Thiên Sư. Khi Thiên Sư đuổi ma, nếu vô tình gặp được ác ma có tu vi cao mà không tự nguyện đi đầu thai thì có thể cùng Thiên Sư kí kết một hợp đồng, hạn chế ác ma không được làm hại người đồng thời có thể làm ác ma hết sức phục vụ cho bản thân Thiên Sư. Thiên Sư có được sự phục vụ của ác ma phải che chở cho ác ma đó, không để Thiên Sư khác truy sát.

Loại hợp đồng này tương đối bình đẳng, giữa Thiên Sư và ác ma hai bên đều có lợi, nhưng trận pháp luyện hồn thì không giống như vậy, trận luyện hồn là biện pháp cưỡng chế từ một phía. một khi trận luyện hồn khởi động thành công, thì dù ác ma có nguyện ý hay không đều phải nghe lệnh của Thiên Sư, đồng thời một ác ma bị luyện hồn sẽ vĩnh viễn mất đi tư cách được đầu thai.

Đợi đến khi Thiên Sư đã thu phục ác ma chết đi, xuống dưới âm phủ, nếu trong bảy bảy bốn mươi chín ngày không có người tiếp nhận thì ác ma bị thu phục sẽ bị hồn bay phách lạc.

Trần Ngu chưa bao giờ cùng ác ma kí hợp đồng, ông lão cũng không, nhưng theo lời ông cụ đã nói chính là, đại đa số ác ma đều có oán khí trong người, dù cho khi còn sống tính cách có như thế nào, sau khi chết, tính tình đều sẽ bị oán khí làm ảnh hưởng, trở nên ngang ngược, tàn nhẫn. Nuôi một ác ma mà cô không hiểu suy nghĩ thích bằng chăm chỉ tu luyện còn hơn.

Mặc dù Trần Ngu không e dè hồn ma đã trải qua luyện hồn nhưng từ xưa đến nay, chưa bao giờ Trần Ngu có suy nghĩ muốn đi luyện một hồn ma gì đó, dù khi tới Đế Đô, phát hiện ra việc trừ ma kiếm được thật nhiều tiền nhưng Trần Ngu chưa bao giờ đề ý đến việc luyện hồn.

Dù cho là người hay ma nhưng đều là những cá thể có suy nghĩ riêng. Lớn lên trong xã hội mới, còn là sinh viên trường đại học danh tiếng, Trần Ngu không thể làm được hành vi kí kết hợp đồng giống như chủ nô với nô lệ vậy, quá độc ác. Với lại, một khi luyện hồn, nhất định phải tìm được pháp khí để thu nạp ác ma, chỉ cần nghĩ đến việc suốt ngày có một con ác ma căm thù mình đến tận xương suốt ngày ở bên mình là Trần Ngu thấy ớn.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40-2: Trận pháp luyện hồn 2

“Trần Thiên Sư, cô cũng là Thiên Sư, nhất định là cô có biện pháp mà, đúng không?” Sắc ma nữ cầu khẩn.

Trần Ngu khó xử, trong giới huyền học, trận pháp luyện hồn được ngầm cho phép sử dụng, dù sao những hồn ma luyện hồn đều là những ác ma có ác khí cực kì nặng, phần lớn đều đã giết người cho nên bị luyện hồn cũng không có gì đáng nói. Và lại, Thiên Sư có thể luyện hồn ác ma cũng là bản lĩnh của Thiên Sư đó.

“Tôi không thể xóa trận luyện hồn được, đó là hành vi khiêu khích với Thiên Sư đã vẽ trận pháp này.”

“Nhưng mà ... Nhưng mà Thiên Sư kia là một kẻ rất xấu xa.” Sắc ma nữ vội vội vàng vàng nói.

“Đứng dưới góc độ của con người, Thiên Sư thu ác ma là một việc làm tốt.” Trần Ngu nói.

“Nhưng ...”

“Đừng cầu xin cô ta!” Thấy sắc ma nữ còn muốn nói, Hường Nam chột đi tới, đem sắc ma nữ kéo ra sau, rồi nhìn Trần Ngự, sắc mặt lạnh lẽo nói “cô đi được rồi.”

“Hường Nam, anh đừng như thế mà.” Sắc ma nữ định tránh Hường Nam nhưng không thể tránh thoát được, ma nữ định kêu Trần Ngự lại nhưng Trần Ngự cũng quay đầu đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Sắc ma nữ thấy Trần Ngự đã bỏ đi, gấp gáp đến mức suýt khóc lên “Hường Nam, rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

“Em không cần quan tâm!” Về mặt Hường Nam vẫn lạnh như tiền.

“Em mặc kệ, được, em kệ anh, vậy còn Tiểu Khang thì phải làm sao?” Sắc ma nữ hỏi.

Ánh mắt Hường Nam lóe lên, nét lạnh lùng hơi buông lỏng, cậu ta nhìn về cậu nhóc này giờ vẫn ngoan ngoãn đứng bên cạnh, cắn răng nói “Ngày mai em mang Tiểu Khang rời khỏi đây đi.”

“anh, em không đi đâu!” Tiểu Khang vừa nghe thấy vậy thì lập tức bỏ nhào qua ôm chặt lấy chân Hường Nam.

“Em có thể đi đâu được chứ?” Sắc ma nữ tuyệt vọng nói “Đưa Tiểu Khang đi đâu thôi là biện pháp duy nhất, bây giờ Tiểu Khang không xuống được âm phủ, dù cho đi ra khỏi ngõ nhỏ thì người kia vẫn tìm được thôi.”

“anh sẽ không để hấn ta đi.” Hường Nam cắn răng, dường như đang hạ một quyết tâm lớn.

“anh không để cho hấn ta đi? Mặc dù anh lợi hại nhưng anh không thể ra khỏi ngõ nhỏ này được.” Sắc ma nữ nói “Người kia là vì thấy anh không thể ra khỏi ngõ nhỏ này mới có thể lợi dụng Tiểu Khang uy hiếp anh. anh không giết được hấn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn để cho hấn luyện hồn.”

“Dù sao anh đã ở ngõ nhỏ này bao năm rồi, dù bị hấn ta luyện hồn thì cùng lắm thiên sẽ ‘đồng quy vu tận’ với hấn ta.” Hường Nam lạnh giọng nói.

Đồng quy vu tận: cùng chết một chỗ.

“anh có cam tâm không? Nếu như thực sự anh muốn hồn bay phách lạc, vậy anh còn cố gắng tu luyện nhiều năm như thế làm gì?”

“Tóm lại, không cần em quan tâm!” Hường Nam bị làm phiền không trả lời được bèn quát.

“Mặc kệ thì mặc kệ, anh muốn chết cũng không liên quan đến em, bà đây cũng không thèm để ý anh nữa.” Sắc ma nữ cũng tức điên lên, quay người đi khỏi ngõ nhỏ.

“anh Hường Nam, chị Duy Duy giận rồi kia.” Tiểu Khang ngẩng đầu lên nói nhỏ.

“không sao đâu, chút nữa cô ấy quay lại ấy mà.” Hường Nam ngồi xổm xuống, nói với cậu nhóc “Chút nữa cô ấy về, em đi với cô ấy ra khỏi đây nhé.”

“Em không muốn đi, em muốn ở cạnh anh cơ.” Tiểu Khang lắc đầu thật mạnh.

“Nghe lời cho anh!” Hường Nam chột quát lớn, Tiểu Khang cúi đầu không dám nói gì thêm.

==

Mở cửa âm lâm la bàn tiêu hao không ít linh khí, bởi vì có địa điểm nhiều linh khí như ở biệt thự nhà họ Lâu, nên la bàn trở nên vô cùng đông đảo, một khi linh khí không đủ là bắt đầu vù vù mà nheo muốn đi biệt thự nhà họ Lâu để hấp thu linh khí. Trần Ngự đang bận ôn thi cuối học kì, yên tĩnh đọc sách cũng không được. Lúc đầu, cô định trước khi kết thúc kì thi sẽ không về nhà, cuối cùng thực sự là bị la bàn làm phiền không chịu nổi, đành phải ôm một đồng sách chiếm cứ phòng sách của Lâu Minh vào cuối tuần.

Lâu Minh nhìn thấy Trần Ngự mang một đồng sách đến, nào Toán, anh ngữ, Triết học ... thì vô cùng nghi ngờ không biết cô nhóc này có phải là đem toàn bộ số sách đã học trong học kì này tới đây không.

“Sao phải ôn tập nhiều như vậy?” Lâu Minh nhin không được hỏi.

“Cuối học kì vừa rồi em toàn vội vàng đi kiếm tiền, đâu có tâm tư lên lớp.” Vì muốn thắng cấp tài khoản của mình trên trang web huyền học, nửa học kì sau, Trần Ngự toàn nửa đêm trốn ra ngoài bắt ma, ban ngày thì lên lớp ngủ bù nên không theo kịp bài giảng.

Kiểm tiền? Lâu Minh nhủ mày, nhìn không được nhắc nhở “Nếu thi rớt học phần sẽ bị cho thôi học đó.”

“Em biết, anh Ba, anh yên tâm, chắc chắn em sẽ không để bị cho thôi học đâu.” Trần Ngự nói, cầm một miếng cam bên cạnh lên ăn, rồi phàn nàn “anh Ba, sao trong phòng hôm nay nóng vậy, em toát hết mồ hôi.”

“Em nóng hả, để anh mở điều hòa.” Lâu Minh nói rồi đứng lên tìm remote.

“Mở điều hòa chỉ cho tốn điện, mở cửa sổ là được rồi.” Trần Ngự nói.

Lâu Minh cười cười, quay người đi đến bên cửa sổ, nhấc then cài lên, đẩy cửa sổ ra, một luồng gió lạnh từ bên ngoài thổi tới, thân thể Lâu Minh không khựng lại được mà khẽ run rẩy, anh vội vàng lấy tay chống lên cửa sổ mới đứng vững được. không phải là còn mấy ngày nữa mới đến Đông Chí sao, sao hôm nay lại vậy chứ, Lâu Minh hít sâu hai cái mới thích ứng được cái cảm giác lạnh lẽo đang ngấm vào người, sau đó mới quay người, điềm nhiên như không có việc gì đi ra ngoài “anh ra ngoài đây, em ôn tập cho tốt nhé.”

“Vâng, cảm ơn anh Ba. Đúng rồi, anh Ba, tối nay em muốn ăn cá hấp.” Trần Ngự nhìn Lâu Minh nói.

“Được.” Lâu Minh không quay đầu lại, đưa tay vịn vào cửa phòng sách.

Lúc này đúng lúc Trình Bằng bưng trà lên, cậu ta trông thấy Lâu Minh cúi đầu đứng dựa vào cửa phòng sách, thì giật mình, đặt vội ly trà xuống đất rồi bước nhanh đến bên Lâu Minh “Tam thiếu.”

Lâu Minh khẽ ngẩng đầu, trên mặt anh đã có một tầng sương trắng bao phủ.

Trình Bằng vừa nhìn thì biết chuyện gì đã xảy ra, lúc này không dám chần chừ, đỡ Lâu Minh đứng lên, dù thân hình đã đông cứng của anh về phòng ngủ. Đắp một chiếc chăn thật dày lên, mở hết công suất ba máy sưởi cỡ lớn trước giường, lại rót mấy chén nước nóng cho Lâu Minh uống, mới làm giảm được tầng sương trắng trên mặt anh.

“Lúc này anh mở cửa sổ sao?” Mặc dù là câu hỏi nhưng giọng điệu của Trình Bằng vô cùng chắc chắn.

“Tôi không sao!” Lâu Minh không để ý.

“rõ ràng anh biết mình không thể chịu được gió lạnh mùa đông mà.” Trình Bằng lo lắng nói.

“Tôi nghĩ hôm nay sẽ không sao.” Lâu Minh nói.

“anh biết rõ là sắp Đông Chí rồi. Có phải là vì tiểu thư Trần Ngự không ạ?” Thực ra không cần Tam thiếu trả lời, cậu ta đã biết câu trả lời.

“cô ấy không biết.”

“Vậy để tôi nói với cô ấy, ở đây vào mùa đông không thể mở cửa sổ.” Trình Bằng nói xong đứng dậy định ra ngoài.

“Cậu quay lại cho tôi!” Sắc mặt Lâu Minh đột nhiên trầm xuống.

Trình Bằng cắn răng nhưng cũng dừng bước.

“Tôi sẽ nói với cô ấy, cậu đừng để ý chuyện này.” Nếu như bây giờ đi nói với cô nhóc, chắc chắn cô nhóc đó sẽ biết nguyên nhân là do anh.

Sát khí trong cơ thể Lâu Minh sẽ phát triển mạnh mẽ nhất vào mùa xuân, còn mùa đông là thời điểm yên tĩnh nhất, nhưng vào mùa đông cũng sẽ tiềm ẩn một mối nguy. Sát khí của Lâu Minh sẽ bị khí lạnh ảnh hưởng, sau đó các bộ phận trong cơ thể bắt đầu đóng băng hoàn toàn. Đối với việc này, Mao đại sư đã tìm hiểu rất nhiều nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân, kết luận duy nhất ông có thể đưa ra là, trước Đông Chí, nếu Lâu Minh gặp gió lạnh thì sát khí trong cơ thể sẽ ngủ đông, sau khi qua Đông Chí thì khôi phục lại bình thường.

“Vậy anh nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài trước.” Trình Bằng thấy vậy cũng không nói gì thêm nữa.

“Đúng rồi, bữa tối nấu cá hấp đi.” Lâu Minh bỗng nhiên nói.

thật vất vả mới giữ được bình tĩnh, về mặt Trình Bằng lại co lại, từ trước đến giờ Tam thiếu không bao giờ dặn món ăn, cá hấp chắc chắn là dành cho Trần Ngự đang ngồi trong phòng sách kia.

==

Trong phòng sách, đang chăm chú đọc sách, bỗng nhiên Trần Ngự nhận được tin nhắn của ông lão.

Ta là đại hào: Đúng rồi, nếu bùa đuổi ma bị đốt ra ngọn lửa màu vàng thì chứng minh hồn ma này là một con ma tu luyện, mấy năm nay, hồn ma tu luyện rất hiếm gặp, con đã gặp ở đâu.

Mấy ngày trước, Trần Ngự thấy bùa phòng ngự cao cấp khi gặp ác khí của Hường Nam thì hóa thành ngọn lửa màu vàng nên đoán Hường Nam là ma tu luyện, thế là nhắn tin hỏi ông lão.

Tôi muốn xây đường: Đúng là ma tu luyện sao ạ? Nhưng đó là con ác ma mà.

Ta là đại hào: Ngốc quá, ác ma thì không thể tự tu hành hay sao? Ác ma có tu vi cao, nếu có thể tu luyện thành công thì sẽ biến thành Ma Vương. Lại lập công mấy lần thì có thể so với Quỷ Sai cũng được nữa.

Trần Ngu tức muốn chết, muốn làm lấy với ông lão nhưng không có cách nào, bức xúc muốn đập phá cái gì đó. cô đưa mắt nhìn quanh tìm xem có thứ nào có thể đập không thì bỗng dừng nhìn thấy ảnh của Lâu Minh trên bàn sách. cô lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi “Số điện thoại của ông là bao nhiêu, con có chuyện muốn hỏi ông nè?”

Ta là đại hào: Ông đã nhận được tin nhắn của con, có việc gì mà phải nhất định nói qua điện thoại, ông vẫn chưa mua điện thoại di động đâu.

Tôi muốn xây đường: Ông định lừa con nít hả!

Ta là đại hào: Giờ con hỏi luôn đi, không hỏi là ông thoát đây.

Trần Ngu thấy ông lão cả lo phát phờ như thế thì tức muốn nện bàn, hít sâu mấy lần rồi mới hỏi “Con gặp một người, sát khí trên người anh ấy còn lợi hại hơn cả cương thi, ông, ông có biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Ta là đại hào: Sát khí trên người một người còn lợi hại hơn cả cương thi?

Tôi muốn xây đường: Vâng.

Ta là đại hào: Vậy thì nhân cơ hội kết bạn với cậu ta, để cậu ta cho con ké sát khí mà về bùa.

Tôi muốn xây đường: Ông!!!

Ta là đại hào: Mặc dù ông đã từng gặp người có sát khí trên người nhưng sát khí nặng như vậy ông chưa gặp bao giờ. Thực ra ta rất tò mò sao cậu ta có thể sống đến tận bây giờ, những người như cậu ta giống như một loại vũ khí nguy hiểm, mấy ông già trong giới huyền học chắc là không để cậu ta lớn lên mà xử lý phăng teo cậu ta từ lâu rồi chứ.

Xử lý!!!

Trần Ngu cảm thấy những chữ này vô cùng chói mắt: Ông có biện pháp giải quyết không?

Ta là đại hào: không có!

Tôi muốn xây đường: không phải ông nội rất lợi hại sao?

Ta là đại hào: Mặc dù ông nội rất vui khi thấy con ngưỡng mộ ông như vậy nhưng ông nội cũng là người bình thường thôi con.

Trần Ngu muốn đập điện thoại: Vậy ông đến Đé Đô đi, ông nhìn anh ấy một chút rồi mới nói tiếp, được không.

Ta là đại hào: không quen không biết, mắt công ta chạy đi xa như vậy làm gì.

Trần Ngu nhanh chóng trả lời: anh ấy là bạn con.

Ta là đại hào: Đâu phải bạn trai con!

Ta là đại hào: Ông out đây.

Trần Ngu nhìn hình đại diện chuyên màu xám trong nháy mắt, tức giận hét to trong phòng sách: Lão già chết tiệt, có giỏi thì cả đời này ông đừng có đến gặp con.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô trò chuyện cùng Tây Thi xong, tiếp tục trò chơi, mặc áo giáp lấp lánh ánh bạc tản bộ tại cổng phó bản.

Miêu Miêu: anh trai, xin anh mang em theo với.

Ông Ngô: Xin hãy gọi ông là ông nội!

Mấy cô gái bây giờ sao không e dè chút xíu nào hết vậy, ngay cả ông lão như ông mà cũng không buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nhiệt độ của em

Trần Ngu bị ông nội làm cho tức giận, không có tâm trạng đọc sách nữa, lè mề đến giờ ăn cơm tối, cho đến khi nhìn thấy trên bàn ăn một đĩa cá hấp thật to thì mới vui vẻ hơn một chút.

Trần Ngu vui vẻ ngồi xuống, nhìn về hướng cầu thang hỏi “anh Ba đâu?”

Về mặt Trình Bằng không đổi nói “Tam thiếu nói anh ấy không đói bụng, tiểu thư Trần Ngu cứ ăn trước đi ạ.”

“không đói bụng?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

Trình Bằng có chút giận dữ vì Trần Ngu làm Lâu Minh phát bệnh, không muốn nói nhiều với Trần Ngu, đem bữa tối chuẩn bị đầy đủ, mời Trần Ngu ăn cơm rồi lui xuống.

Trần Ngu nhìn phòng ăn vắng vẻ mà không thể quen được, bình thường cho dù anh Ba không đói cũng sẽ ngồi cùng cô ăn mấy miếng, sao hôm nay ngay cả có mặt ở phòng ăn cũng không thấy.

Trần Ngu ăn cơm mà không yên lòng, ngay cả món ruột là cá hấp cũng chỉ ăn vài miếng, cô miễn cưỡng ăn xong một bát cơm, suy nghĩ rồi đứng dậy đi lên phòng ngủ của Lâu Minh ở lầu hai.

Trình Bằng nhìn thấy, do dự một chút nhưng không ngăn cản, bởi vì cậu ta biết, mặc dù Lâu Minh vì Trần Ngu mà phát bệnh nhưng ngược lại, cũng bởi vì nhìn thấy cô mà anh mới vui vẻ.

Trần Ngu đứng trước cửa phòng ngủ của Lâu Minh, rồi nhẹ nhàng gõ cửa “anh Ba.”

“Vào đi.” Giọng nói của Lâu Minh vang lên.

Trần Ngu vặn cửa bước vào, thấy Lâu Minh đang nằm trên giường đọc sách, mặc dù khuôn mặt đẹp trai hơi mỉm cười nhưng rõ ràng là trạng thái tinh thần không được tốt lắm “anh Ba, anh không thoải mái sao?”

“anh hơi bị cảm chút thôi.” Lâu Minh đặt sách xuống nói “Có thể đêm qua ngủ bị nhiễm lạnh.”

“Nhà anh ẩm như thế này mà còn bị cảm lạnh sao?” Trần Ngu ngạc nhiên.

Lâu Minh sững người, đang muốn tìm lý do thì lại nghe Trần Ngu nói “Có phải anh cũng cảm thấy nóng giống em nên lên mở cửa sổ ra không?”

Lâu Minh mỉm cười, gật đầu chấp nhận.

“anh Ba, sao anh lại trẻ con như vậy chứ.” Trần Ngu làm như thật, giáo dục Lâu Minh “Ban ngày mở cửa sổ ra thì không sao, nhưng ban đêm mà mở cửa sổ sẽ bị cảm lạnh đó, đây là bài học mà đứa con nít nào cũng biết nha.”

“Em nói đúng, sau này anh không như vậy nữa.” Lần đầu tiên, Lâu Minh bị quở trách như thế, nhưng cảm giác không tồi chút nào.

“anh bị sốt hả?”

Lâu Minh đang muốn trả lời, một bàn tay mềm mại bất ngờ đặt lên trán anh, làm anh cứng người lại.

“Đầu có sốt đâu.” Trần Ngu đặt tay lên trán Lâu Minh đo thử nhiệt độ nhưng nhiệt độ từ lòng bàn tay làm cô cảm nhận không rõ ràng, cô suy nghĩ một chút rồi lấy tay ra, cúi đầu dán trán mình lên trán Lâu Minh.

Lâu Minh né tránh theo bản năng.

“anh đừng nhúc nhích.” Trần Ngu đè bả vai Lâu Minh lại, lấy trán của mình dán chặt lên trán Lâu Minh.

Trong lòng Lâu Minh cảm thấy thế giới an tĩnh lại, trong phòng chỉ có tiếng hít thở của anh và cô, trong mắt chỉ nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của cô nhóc cùng với từng sợi lông mi cong dài.

Trần Ngu đo khoảng mười giây rồi ngồi thẳng lên nói “Hình như không sốt đâu anh.”

Cảm xúc trán kề trán còn chưa biến mất, Lâu Minh cảm giác hình như đầu mình vẫn có thứ gì đó, nhẹ nhàng, hơi ngứa một chút lại vừa ẩm ẩm làm anh nhìn không được mà muốn đưa tay sờ lên.

“anh Ba, em biết là khi bị bệnh sẽ không đói bụng, nhưng anh vẫn phải ăn cơm chứ, như vậy mới có sức được.” Về mặt Trần Ngu quan tâm, nói với Lâu Minh.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“Vậy để em đi nói với trợ lý Trình giúp anh chuẩn bị bữa tối, anh Ba, anh muốn ăn gì?”

“Ăn cái gì mới có sức?” Lâu Minh mỉm cười hỏi.

“Tất nhiên là cơm rồi.” Trần Ngu đáp không chút nghĩ ngợi.

“Vậy thì ăn cơm.”

“Còn chuẩn bị thêm mấy món thanh đạm nữa, anh đang bị cảm, không thể ăn mấy món có nhiều dầu mỡ đâu.” Trần Ngu nói xong, kéo cửa phòng bước ra.

Đến khi trong phòng không có ai, Lâu Minh mới thuận theo khát vọng trong lòng, đưa tay lên, dùng ngón tay chạm nhẹ lên trán mình.

Người với người tiếp xúc với nhau là có sự âm áp, chỉ có sự âm áp khi tiếp xúc mới là sự tiếp xúc hữu hiệu, còn những mặt khác của con người đều là vì sinh tồn mà có bản năng giao tiếp. *(Câu này hơi lủng củng, nhưng mình cũng chẳng biết chuyển ngữ thế nào, mong mọi người thông cảm)*

Lâu Minh đã từng đọc trên mạng một câu như vậy, lúc đó anh còn chưa hiểu rõ nhưng đến hôm nay, anh mới hoàn toàn thấu hiểu.

thì ra đây là sự âm áp khi tiếp xúc sao?

==

Nỗ lực ôn tập một tuần, rốt cuộc kì thi cuối học kì đã bắt đầu, môn thi đầu tiên là toán cao cấp, Trần Ngu hận nhất là môn này, cô luôn cảm thấy những công thức phức tạp kia còn khó gần hơn cả việc vẽ bùa chú cao cấp nhất. Đối với môn học này, Trần Ngu quyết định thi đạt điểm chuẩn là đã cảm ơn trời đất rồi, cô chẳng mong muốn gì hơn.

không phải người ta đều nói, khi lên đại học thì các bài kiểm tra cuối kì đều đơn giản sao, chẳng lẽ đại học Đê Đô là trường hợp đặc biệt? Ra khó như vậy làm gì chứ! Trần Ngu buồn bực, vùi đầu làm bài.

Mà cách đại học Đê Đô hai con đường, trong một ngõ nhỏ yên lặng, một người đàn ông trung niên mặc đồ vest thân nhiên đi vào ngõ nhỏ, nhìn ngõ nhỏ không một bóng người, hỏi “Nghĩ kĩ chưa?”

Vừa dứt lời, ba hồn ma từ trong tường bay ra, nhìn thẳng về phía người đàn ông trung niên.

“Xem ra các người cũng biết là chạy trốn không có tác dụng gì?” Người đàn ông trung niên lướt qua Hường Nam nhìn cậu nhóc và sắc ma nữ đang đứng bên, nhíu mày.

Sắc ma nữ thấy người đàn ông trung niên thì theo bản năng cảm thấy sợ hãi, nhưng ma nữ vẫn cố nén hỏi “Ông có thể không cần dùng trận luyện hồn không, chúng tôi kí hợp đồng với ông?”

“Hợp đồng?” Người đàn ông trung niên lắc đầu “Nếu trước khi ta về trận luyện hồn mà bọn mi biết điều như vậy thì ta còn có thể cân nhắc, nhưng bây giờ ... không thể!”

“Ông ...” Sắc ma nữ còn muốn cãi thì bị Hường Nam chặn lại.

Hường Nam nhìn trừng trừng vào người đàn ông trung niên.

“Chính là ánh mắt này, không cam lòng, căm hận, thù hận.” Người đàn ông trung niên cười lạnh “Sao ta có thể cùng một ác ma hận ta thấu xương kí hợp đồng chứ? Takhông muốn tự tìm phiền phức đâu!”

“Nhưng sức mạnh trên người mi cũng quá hấp dẫn người khác rồi, ta đã đi nhiều nơi, ma tu luyện cũng đã gặp mấy lần nhưng tư chất tốt như mi thì hiếm thấy. Đồ tốt không thể bỏ qua, cho nên chỉ có luyện hồn thì ta mới yên tâm sử dụng mi.” Ánh mắt tham lam của người đàn ông dừng trên người Hường Nam.

“Ông ...” Sắc ma nữ lại muốn nói chuyện, nhưng khi chạm đến ánh mắt của người đàn ông trung niên thì lại co rúm lại.

Tiểu Khang cũng hơi sợ hãi mà nhích lại gần Hường Nam.

Hường Nam cúi đầu nhìn Tiểu Khang, sau đó ngẩng đầu nói “Có phải ông đã động tay động chân lên người Tiểu Khang không?”

“Mi phát hiện rồi? Có phải không tiền nó đi đâu thai được, có phải âm phủ không thu nó không?” Người đàn ông trung niên cười xấu xa.

“Quả nhiên là ông!”

“Khá đấy!” Người đàn ông trung niên thân nhiên thừa nhận nói “Ta đã nói rồi, sức mạnh của mi rất lớn, nếu như ta chỉ muốn giết mi, mặc dù hơi phiền phức nhưng không có gì là không thể. Nhưng ta muốn hóa luyện mi nên phải hoàn toàn áp chế được mi. Những hồn ma cá tính thì chết chứ không chịu khuất phục như mi thì làm sao có thể ngoan ngoãn để cho ta thu phục, cho nên ta đã sử dụng chút thủ đoạn.”

Hường Nam hận không thể bỏ nhào qua xé xác người đàn ông.

“Hồn ma quả là trạng thái của con người sau khi chết, cho dù đã chết nhiều năm giống như mi, oán khí đầy người như vậy mà vẫn còn có điều quan tâm.”

Về mặt người đàn ông trung niên chế giễu nhìn cậu nhóc mà bên cạnh Hường Nam “Vì một thứ bé nhỏ yếu ớt như vậy mà tự đưa mình lâm vào tình trạng như bây giờ, đúng là ngu không ai bằng, ha ha ha...”

Hường Nam nhìn người đàn ông trung niên không hề kiêng dè mà cười ha hả, nắm đấm bên cạnh sườn nắm chặt, nhưng cậu ta không có cách nào khác, mặc dù rất không cam tâm nhưng người Thiên Sư vô si này đã nắm hết số mệnh của cậu ta không tay. Vậy mà còn động chân động tay với Tiểu Khang làm cho thằng nhóc không có cách nào đi đâu thai được.

Người đàn ông trung niên nhìn ra nỗi hận thù của Hường Nam, giữa ban ngày mà oán khí tăng vọt là mình chứng tốt nhất, tức giận, phần nộ, thù hận, rất tốt, mi càng oán hận, sức mạnh sẽ càng lớn, sau khi ta dùng sức mạnh của mi luyện hồn thì cũng sẽ càng mạnh hơn, ha ha ha ...

“Có phải chỉ cần tôi để ông luyện hồn thì ông sẽ bỏ qua cho bọn họ?” Hường Nam nghiêng răng hỏi.

“Đương nhiên, với ta mà nói bọn họ chỉ là rác rưởi.” khinh bỉ.

Sát ý (ý muốn giết người) trong mắt Hường Nam chợt lóe lên.

“Ta biết mi rất muốn giết ta, nhưng không có ích gì đâu, mi không giết được ta.” Người đàn ông trung niên cảm nhận được sát ý của Hường Nam “Ta không phải người tốt nhưng nói chuyện luôn chắc chắn, chỉ cần mi ngoan ngoãn cho ta luyện hồn, ta không những không đụng vào bọn họ mà còn chủ động siêu độ cho bọn họ nữa. Thế nào?”

Hường Nam nhìn người đàn ông trung niên, bắt đầu suy nghĩ về điều kiện của đối phương, hôm nay cậu ta không thể không lựa chọn.

“Hường Nam, đừng nghe ông ta! Cùng lắm thì bọn em vĩnh viễn ở ngõ nhỏ này không đi ra, dù sao ông ta cũng không dám vào đây.” Sắc ma nữ bỗng nhiên nói “Tuổi thọ của con người có hạn, nhưng chúng ta có thời gian, xem ai hao tổn hơn ai.”

“Khá đấy!” Người đàn ông trung niên nghe ma nữ nói, chợt cười một tiếng, tay phải vẫn đứt túi quần rút ra, giờ lên trước người, từ từ tạo thành pháp quyết (bí quyết pháp thuật).

“A!” Chợt một tiếng hét thảm thiết vang lên, Hường Nam và sắc ma nữ nhìn lại, thấy Tiểu Khang vừa nãy còn đứng bên, giờ đang ngã trên mặt đất không ngừng lăn lộn, trên thân tỏa ra ngọn lửa màu xanh nhạt.

“Dừng tay, dừng tay, ông dừng tay cho tôi!” Hường Nam phần nộ phóng ra đầu gối, một luồng âm khí bàng bạc giận giữ đánh về phía trước nhưng người đàn ông trung niên đã chuẩn bị trước, lùi về sau hai mét.

Dù sức mạnh của Hường Nam lớn đến đâu cũng không thể ra khỏi ngõ nhỏ, hai mắt Hường Nam vẫn đỏ, thân thể cố gắng bỏ nhào ra phía ngoài.

Bộp một tiếng vang lên, bốn sợi dây xích đen nhánh to bằng cánh tay đưa trẻ con từ dưới đất chui lên, một đầu gắn vào tường, một đầu xích tại tay chân Hường Nam.

Theo sự giãy dụa của Hường Nam, xích sắt không ngừng lay động, loảng xoảng loảng xoảng hết sức chói tai nhưng vẫn không suy chuyển một chút nào.

Người đàn ông trung niên thấy đã đủ, thu pháp quyết lại, ngọn lửa trên người Tiểu Khang bỗng dưng tắt, Tiểu Khang ngừng kêu la, run lên hai lần rồi nằm bất động trên mặt đất.

“Tiểu Khang, Tiểu Khang, em sao rồi?” Sắc ma nữ vội vàng ôm lấy Tiểu Khang, chỉ thấy khuôn mặt vốn hồng hào của Tiểu Khang nay trở nên trắng nhợt, hơi thở quanh thân cũng vô cùng yếu ớt, đây là dấu hiệu của việc hồn phách tan rã sao.

Lúc này Hường Nam cũng tỉnh táo lại, hai mắt đỏ ngầu nhìn thoáng qua Tiểu Khang, nhìn cậu nhóc được mình che chở bao lâu nay trở nên như vậy thì đau lòng không thôi.

Thôi, thôi, dù sao thì cậu ta đã sớm không còn chấp niệm gì với việc sống hay chết nữa rồi, không phải là luyện hồn sao? Luyện xong thì cậu ta có thể thế nào? Nếu như đã mất đi lý trí thì giữa trời đất này sẽ không còn một Hường Nam nữa mà chỉ còn lại một con ác ma điên cuồng mà thôi. Dù cho bị biến thành đồ vật cho người ta lợi dụng hay là thân bất do kỷ mà bị hồn bay phách lạc, lúc đó cậu ta cũng đã không còn tri giác. Coi như là từ hôm nay trở đi, cậu ta đã bị hồn bay phách lạc rồi.

Thân bất do kỷ: Thân thể không do mình điều khiển

“Ông thả bọn họ đi đi!” Hường Nam vô cùng tỉnh táo nói.

“Mi nghĩ thông rồi?” nở nụ cười sắp được như ý.

“Nhớ kĩ lời ông đã nói, sau khi luyện hồn xong, ông phải siêu độ cho bọn họ.” Hường Nam nói.

“Tất nhiên!” Người đàn ông trung niên nói dứt khoát.

Sắc ma nữ nghe hai người nói chuyện, khóc lên “Hường Nam không muốn, anh không muốn mà ... Dù sao em đã chết một lần rồi, em không sợ.”

Hường Nam xoay người, sững sờ nhìn sắc ma nữ đang khóc thút thít đầy đau khổ, sau đó nện bước chân đến trước người ma nữ, tiếng xích sắt theo

bước chân của Hường Nam mà rền vang khắp ngõ, cho đến khi Hường Nam dừng bước trước mặt ma nữ.

Hường Nam từ từ ngồi xuống, nhìn sắc ma nữ bởi vì khóc nức nở mà xấu xí, cúi đầu xuống, dưới ánh mắt kinh ngạc của sắc ma nữ, hôn lên trán ma nữ một cái.

“Hường Nam...” Sắc ma nữ ngây người.

“Mang Tiểu Khang rời khỏi đây đi.” Hường Nam thấp giọng nói.

Sắc ma nữ nhìn Hường Nam, nhớ đến lần đầu tiên hai người gặp mặt, khi đó, ma nữ vừa mới chết, vẫn là một ma mới. Ma nữ là một ‘nhan không’ chính hiệu, thích ngắm nhìn những ‘tiểu thịt tươi’, bởi vì khi còn sống chưa từng yêu đương nên đi đến đại học Đê Đô ngắm nhìn các ‘soái ca’ cho thỏa thích rồi mới đi đầu thai. Nhưng đại học Đê Đô có khí lạnh (tường thủy chi khí) quá nặng mà lúc đó ma nữ rất yếu, không có cách nào đi vào, đành ngồi xỏm bên lề đường gần đại học Đê Đô lén lút nhìn các ‘tiểu thịt tươi’.

Có một ngày, ma nữ đi theo một ‘soái ca’ đi đến ngõ nhỏ này, bỗng nhiên có một giọng nói non nớt gọi lại “Chị ơi, chị định hại người sao?”

Lúc đó, sắc ma nữ giật nảy mình, lúc lấy lại tinh thần thì phát hiện chỉ là một cậu nhóc ma nhỏ, thì lập tức trừng cậu nhóc “Nhóc con, nhóc nói lung tung gì đó, cần thận chị đánh cho một cái bây giờ.”

“cô muốn đánh à?”

một giọng quát trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, sắc ma nữ đã nhìn thấy một anh chàng đẹp trai nhất từ trước đến giờ, thì ra trên đời này thực sự có người đẹp như lời thơ đã miêu tả “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song” (chắc là trên đời này có người đẹp như ngọc, công tử chính là có một không hai, bạn nào biết chỉ mình nha).

Từ đó về sau, sắc ma nữ thường xuyên xuất hiện ở ngõ nhỏ, ý đồ lén ngắm nhìn chàng trai đẹp nhất trên đời này.

Có một ngày, Tiểu Khang hỏi ma nữ “Chị Duy Duy, vì sao chị không đi đầu thai?”

“Chị muốn sưu tập đủ 999 ‘soái ca’ đã!”

“Nhiều như thế, làm sao chị sưu tập hết được.”

“Nếu sưu tập không đủ thì chị đến hôn anh trai em, nếu có thể hôn được anh ấy thì chị mãn nguyện lắm rồi.”

Sắc ma nữ vẫn nhớ, lúc nói câu đó, Hường Nam đã tức giận mà một phát chưởng ma nữ bay ra ngoài. không nghĩ rằng đến hôm nay, nguyện vọng đó đã được thực hiện.

“đi đi!” Hường Nam đứng lên, nhường đường cho sắc ma nữ đi.

Sắc ma nữ im lặng một lát, sau đó cắn răng một cái, ôm thân thể bất động của Tiểu Khang, cúi đầu đi ra khỏi ngõ nhỏ, từng bước một đi đến gần người đàn ông đang đứng ở đầu ngõ kia.

Người đàn ông trung niên tất nhiên là biết rõ thái độ thù địch của sắc ma nữ với mình, nhưng hồn ma nhỏ yếu như vậy, một ngón tay của hắn ta cũng có thể bóp chết, nên hoàn toàn không để ma nữ vào mắt.

Sắc ma nữ từng bước, từng bước đi tới, trong nháy mắt đi lướt qua người đàn ông trung niên, bỗng nhiên bùng phát, móng tay mọc dài ra đâm về phía lồng ngực của người đàn ông trung niên.

“Chết tiệt!” Người đàn ông trung niên đánh ra một chưởng linh khí, đánh bay sắc ma nữ và Tiểu Khang đang nằm trong ngực ma nữ.

Hường Nam bay người lên đón lấy hai người, thì phát hiện hơi thở vốn tương đối sạch sẽ của sắc ma nữ đã biến đổi, hai mắt đỏ vằn, quanh thân tỏa ra quang oán khí đen nhánh.

“Em...” Hường Nam muốn nói lại thôi.

“Em thật là vô dụng mà, dù có biến thành ác ma cũng vô dụng thôi!” Linh hồn ma nữ vốn yếu ớt, bị linh lực của người đàn ông trung niên gây tổn thương mà có chút không ổn định.

Hường Nam nhìn hai linh hồn trong ngực mình, hình ảnh chấp chờn, cậu ta cảm phần nhìn người đàn ông trung niên “Ông đã nói sẽ không làm tổn thương bọn họ.”

“Là cô ta không biết lượng sức, châu chấu đá xe, nếu không phải vì mi thì một chưởng lúc này của ta đã làm cô ta hồn bay phách lạc.” Người đàn ông trung niên nói xong, bỗng nhiên ngồi xỏm xuống, nhặt một lá bùa màu vàng vừa rơi xuống đất lên, đây là khi ma nữ bị đánh bay ra ngoài làm rơi “Bùa cảm ứng, bọn mi đúng là to gan, dám tìm Thiên Sư khác giúp đỡ.”

Người đàn ông trung niên mở lá bùa ra, nhìn những đường vẽ trên lá bùa, cười lạnh “Đồ ta nhìn trúng mà còn có người dám hót tay trên sao, thật là chán sống rồi.”

==

Buổi thi đã diễn ra được hơn một nửa, tất cả câu hỏi Trần Ngu đã làm xong, không bỏ qua câu nào, cô đang định tính toán điểm mình có thể đạt được. Nếu đạt được 70 điểm thì cô sẽ đi nộp bài, dù sao còn mười điểm là do các giảng viên tự đánh giá, đạt điểm yêu cầu không quá khó, nếu vẫn chưa đủ điểm thì cô lại tiếp tục cố gắng viết thêm gì đó, có lẽ viết thêm mấy dòng thì có thể thêm được mấy điểm.

Vừa tính đến năm mươi điểm, bỗng nhiên Trần Ngu cảm thấy linh khí trong cơ thể mình không thể khống chế, linh khí trong đan điền xoay tròn căng phòng dường như muốn nổ tung.

“Àm!”

Mông Trần Ngu từ trên ghế đập mạnh xuống đất, cô nhả nhào trên mặt đất, ho khan liên tục.

“Bạn học, em làm sao thế?” Giáo viên giám thị thấy Trần Ngu bỗng nhiên ngã trên mặt đất thì chạy vội đến xem.

Trần Ngu ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, mẹ nó, đau sót hông bà rồi.

“Bạn học, sắc mặt em kém lắm, có muốn đi đến phòng y tế không?” Giáo viên giám thị lo lắng hỏi.

“Giáo sư, em không sao!” Trần Ngu ổn định khí, để linh khí đang xao động trong cơ thể mình ổn định lại, nhờ giáo viên giám thị đỡ đứng lên, cô đưa bài thi nộp luôn “Giáo sư, em nộp bài ạ.”

Trần Ngu quay người đi lên bục giảng, lấy túi vải của mình, sai bước ra ngoài.

Thằng khốn nào dám ám hại bà cô ta đây!

Trần Ngu thở hổn hển đi ra khỏi phòng học, khi đi đến đầu cầu thang, tìm một góc không có người, hai tay xoay chuyển, vẽ một lá bùa trong không khí “Thiên linh linh, địa linh linh, hàng linh!”

Hàng linh: chắc là gọi thần linh

Trần Ngu vừa dứt lời, một lá bùa vàng óng ánh được hình thành trên không trung, đây trạng thái chung của bùa chú, hàng linh. Thời cổ đại, khi huyền học còn thịnh vượng, hàng linh có thể dùng để mời các vị thần tiên, nhưng bây giờ chỉ có thể sử dụng để tìm kiếm bùa chú.

Trần Ngu thấy bùa chú đã được tạo thành, trong lòng cảm nhận được điểm xuất phát của nguồn sức mạnh lúc này, ngón tay phát một cái “đi!”

Lá bùa xuyên qua tường bay đi, hướng về phía ngõ nhỏ cách đó không xa.

Trần Ngu lại cầm túi vải lên, đang định đuổi theo lá bùa thì chợt nghe trên lầu vọng đến tiếng cười khê.

Trần Ngu kinh ngạc ngẩng đầu, trông thấy một thanh niên đẹp trai, anh tuấn, người đó cười nói “Bạn học, đi thi phải dựa vào học bài, niệm ‘thiên linh linh địa linh linh’ không có tác dụng đâu.”

Trần Ngu không rảnh quan tâm cậu ta, xấu hổ cười cười rồi cầm túi vải chạy ra ngoài. Người thanh niên chỉ coi như Trần Ngu xấu hổ, cũng không nói thêm gì, cười cười đi xuống lầu.

Phòng thi của Trần Ngu cách cổng lớn của trường đại học rất gần, cô tăng tốc chạy thật nhanh làm các bạn học trong sân trường đều ngoái theo.

Trong ngõ nhỏ cách đại học Đé Đô không xa, người đàn ông trung niên dạy cho chủ nhân lá bùa một bài học xong thì nhìn Hường Nam một lần nữa nói “Ta nể mặt mi tha cho cô ta một lần, nếu có lần sau nữa, đừng trách ta không khách khí.”

“Hường Nam, đừng, đừng...” Sắc ma nữ vẫn cố gắng ngăn cản Hường Nam.

“Sự kiên nhẫn của ta cũng có mức độ.” Người đàn ông trung niên nhắc nhở.

Hường Nam ôm lấy sắc ma nữ và cả Tiểu Khang, từng bước từng bước đi về cửa khác của ngõ nhỏ, sau đó dùng sức đẩy mạnh hai người ra ngoài.

“Đừng, đừng...” Sắc ma nữ gào khóc nhìn Hường Nam, nhưng không có cách nào chạm vào thân thể Hường Nam.

“anh, anh...” Lúc này Tiểu Khang cũng tỉnh lại, nhìn Hường Nam lăm bầm kêu lên.

Hường Nam nhắm mắt lại, dứt khoát xoay người, không nhìn hai người nữa. Ác khí quanh thân không ngừng cuộn cuộn tuôn ra, càng ngày càng nhiều, cho đến khi trận pháp luyện hồn trên vách tường hoàn toàn khởi động, không ngừng cắn nuốt ác khí của cậu ta đồng thời cũng kéo hồn phách của cậu ta đi.

Cái gọi là luyện hồn chính là không ngừng hấp thu ác khí của ác ma, ác khí hấp thu đến một mức độ nhất định sau đó sẽ hấp thu hồn thể của ác ma. Khi hồn thể của ác ma đã suy yếu là lúc Thiên Sư tế luyện (cúng tế và tu luyện). Đây là bước yêu cầu Thiên Sư chính mình đánh bại ác ma, khi ác ma sắp hồn

bay phách lạc, thông qua trận pháp luyện hồn để tế luyện hồn ác ma.

Bây giờ Hường Nam đang làm suy yếu sức mạnh của mình, cho đến khi hồn thể suy yếu đến mức không còn có thể phản kháng là thời điểm người đàn ông trung niên mới có thể đi vào ngõ nhỏ, không cần tốn nhiều sức tế luyện hồn phách của Hường Nam.

Người đàn ông trung niên thấy Hường Nam cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, thấy mình sắp có một hồn ma nô lệ có thực lực vô cùng cao thâm, nhin không được mà nở nụ cười khoe khoang.

“Àm!”

Khi người đàn ông trung niên đang cười đắc ý, một lá bùa ánh vàng kim từ phía sau lưng bay đến, một luồng linh lực vô cùng mạnh mẽ nổ tung phía sau người đàn ông. Ông ta không kịp né tránh bị xung kích của linh lực chấn động nhào vào trong ngõ nhỏ.

Hường Nam thấy người đàn ông vào trong ngõ nhỏ, lập tức hóa thành một luồng khí đen nhào tới, ác khí đầy trời tập trung đánh vào người đàn ông làm cho hắn trốn không thoát.

Khi người đàn ông trung niên bị Hường Nam chụp một tay, phản ứng rất nhanh, rút từ trong áo một thanh kiếm gỗ đào đánh nhau với Hường Nam.

Hường Nam hận không thể xé nát đối phương, lúc chiến đấu không hề kiêng dè chút nào, điên cuồng tấn công.

Người đàn ông trung niên luống cuống chân tay chống đỡ, ông ta cần một cơ hội để thoát khỏi ngõ nhỏ, chỉ cần rời khỏi ngõ nhỏ này, có thể oắt ma trong tay cho dù Hường Nam có lợi hại như thế nào đi nữa cũng không dám làm gì hắn ta.

Ngay khi người đàn ông trung niên rút ra bùa phòng ngự cao cấp, dán lên người Hường Nam, rồi lợi dụng cơ hội trong nháy mắt đó thoát khỏi ngõ hẻm. Lúc này, Trần Ngự vừa lúc chạy đến, trong mắt cô không nhìn thấy khu vực ngập tràn ác khí kia mà chỉ thấy người đàn ông trước mắt với hơi thở vô cùng quen thuộc.

Cháu trai, chính mi là người dám ám hại bà cô ta đây sao!

Trần Ngự ngay lập tức lấy la bàn ra, vung tay đập tới.

Người đàn ông đáng thương còn chưa đứng vững liền bị một luồng linh lực cực lớn đập vào người bay trở lại ngõ nhỏ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Dám ám hại tôi trong lúc tôi đang thi, nếu tôi thi rớt thì làm sao bây giờ.

Tam thiếu: Có anh nè, anh dạy bổ túc cho em.

Tây Thi: Vậy không cần đánh chết, đánh gần chết thôi ha ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ông ta sàm sỡ em

Sau khi Trần Ngự đánh cho người đàn ông bay trở vào ngõ nhỏ, đang muốn đuổi theo sống mái một trận thì bị bầu ác khí bên trong ngõ nhỏ chặn lại.

Nhìn Hường Nam gần như điên cuồng đang công kích người đàn ông, Trần Ngự yên lặng thu hồi bàn chân đã bước vào ngõ nhỏ, bình tĩnh đứng ở đầu ngõ, quyết định khoan tay đứng nhìn một lát.

Người hôm nay gặp xui xẻo chắc chắn là Thiên Sư đã về trận pháp luyện hồn kia, nhưng mà bị Hường Nam đánh cho bầm dập thế này, không biết có còn sức để luyện hồn nữa không.

Người này tìm đường chết đúng là có phong cách riêng.

Người đàn ông bị Trần Ngự đánh cho bay vào ngõ nhỏ, đầu óc đang choáng váng thối lại bị Hường Nam đè lại đánh cho một trận toi bời, ác khí trong ngõ nhỏ càng ngày càng nặng hoàn toàn áp chế linh khí trên người gã đàn ông. Người đàn ông không còn chút hơi sức để đánh trả, chỉ có thể một lần nữa móc lá bùa phòng ngự cao cấp ra một lần nữa đánh văng Hường Nam ra ngoài.

Người đàn ông thừa cơ chạy ra khỏi ngõ nhỏ.

Trần Ngự thấy hắn ta chạy về phía mình, giơ chân đập cho người đàn ông một cú, lăn trở lại.

Hướng Nam lại như hổ đói rình mồi, nhào lên.

“Con nhóc kia từ đâu đến, cô đang làm cái gì vậy!” Người đàn ông trung niên vừa khó khăn tránh né sự tấn công của Hướng Nam vừa nhìn Trần Ngự quát lên, hẳn ta vẫn chưa nhận ra Trần Ngự là Thiên Sư chán sống mà hẳn ta vừa mới động chân động tay.

“Ha ha ...”

Năm lần bảy lượt bị Trần Ngự đánh lén, người đàn ông trung niên đã sớm mất ưu thế khi đánh nhau với Hướng Nam, mà Hướng Nam thì đang dốc toàn bộ sức lực nhằm vào hẳn ta. Người đàn ông trung niên biết mình còn chân chừ nữa thì không chết cũng bị thương nặng, thế là móc lá bùa phòng ngự cao cấp cuối cùng ra, định thừa cơ tẩu thoát.

Lần này, khi người đàn ông chạy ra khỏi ngõ nhỏ, từ xa đã hét lên với Trần Ngự “Tránh ra!”

“Ha ha ...” Tay phải Trần Ngự nâng lên, chiếc la bàn vẫn bay lơ lửng trong không trung chậm rãi bay về bên cạnh Trần Ngự.

“cô là Thiên Sư kia?” Người đàn ông trung niên cảm nhận được hơi thở của Trần Ngự, biến sắc hỏi.

“Tôi vất cả học tập nửa tháng, thế mà ông dám ám hại tôi ngay lúc tôi đang thi?” Trần Ngự nhẹ răng cười tay phải mạnh mẽ vung về phía trước, la bàn vù một tiếng, lại đem người đàn ông trung niên đánh bay vào ngõ nhỏ.

Hướng Nam gào một tiếng rồi nhào lên lần nữa.

Con người có người tốt người xấu, Thiên Sư cũng vậy. Lúc còn nhỏ, Trần Ngự ngây thơ hỏi ông lão, làm sao phân biệt được Thiên Sư tốt, Thiên Sư xấu? Đến bây giờ, Trần Ngự vẫn còn nhớ câu trả lời của ông lão.

Lúc đó, Trần Ngự mới học xong kỹ năng vẽ bùa, ông lão chỉ vào lá bùa Trần Ngự mới vẽ xong nói “Bùa chú là Thiên Sư sử dụng linh lực của chính bản thân mình vẽ ra, nên bùa chú và Thiên Sư có mối liên hệ vô cùng chặt chẽ. Ví dụ như lá bùa này, vì đây là do con vẽ nên nếu như bị người khác sử dụng, con sẽ cảm nhận được.”

“Bùa chú là sử dụng linh khí của con để tạo thành, có thể đi giúp đỡ người khác, đồng nghĩa người khác cũng có thể lợi dụng mối liên hệ giữa con và bùa chú, thông qua thuật pháp đặc biệt mà gây tổn thương cho con. Nhóc con, con hãy nhớ kỹ, thuật pháp của Thiên Sư là dùng để diệt trừ các loại vật âm tà, như là trừ ma, vân vân ..., lợi dụng thuật pháp để làm hại người khác là điều tối kị trong giới huyền học.” Ông lão nghiêm túc nói “Nếu có một ngày, có người dám lợi dụng bùa chú của con, thì triển thuật pháp hại con thì cứ tìm hẳn ta đánh cho đến chết.”

Trần Ngự nhìn người đàn ông bị Hướng Nam đánh cho sống dở chết dở, lập tức cảm thấy, chỉ cần cô không cho hẳn ta ra khỏi ngõ nhỏ này, không cần cô tự tay đánh hẳn thì người này cũng bị đánh thừa sống thiếu chết rồi.

Người đàn ông thấy Hướng Nam hoàn toàn không thèm để ý đến tác dụng của trận pháp luyện hồn, điên cuồng sử dụng sức mạnh hiển nhiên là có ý định cùng hẳn ta ‘đồng uy vu tận’ (Cùng sống cùng chết). Mà ba lá bùa phòng ngự cao cấp hẳn ta đã sử dụng hết rồi, người đàn ông quyết định rút trong túi một tấm bảng gỗ màu đen.

Trong tấm bảng gỗ này, phong ấn một con ác ma mà mười năm trước hẳn ta đã luyện hóa được ở Tương Tây, bây giờ đã gần chạm đến mốc Ma Vương rồi. Nếu không phải hẳn ta còn kiêng dè việc xuất hiện đồng thời của hai ác ma hung mãnh sẽ khiến giới huyền học chú ý thì hẳn ta đã lấy ra từ sớm. Nhưng lúc này hẳn ta cũng không thể so đo nhiều như vậy.

“Ma Vương nghe lệnh!”

Theo lời hô của người đàn ông, một nguồn sát khí còn lớn hơn của Hướng Nam đột nhiên xuất hiện. Hai nguồn âm khí hung mãnh đụng vào nhau, bắn thẳng lên trời, một tiếng sét nổ vang.

Hướng Nam bị nguồn âm khí khổng lồ đánh văng ra, khi giương mắt nhìn lại thì thấy đứng trước mặt người đàn ông là hình ảnh một con ma, trên trán mọc hai cái sừng giống như sừng trâu.

Ma Vương, lần đầu tiên Trần Ngự nhìn thấy Ma Vương, âm khí làm người ta rét run cũng làm cho Trần Ngự phải lui về sau một bước.

“Ăn nó, ăn nó thì mi có thể hoàn toàn hóa thành Ma Vương.” Người đàn ông dựa vào tường, chỉ vào Hướng Nam ra lệnh.

Mặc dù thực lực của Ma Vương rất hung mãnh, hơi thở quanh thân làm cho người khác nhìn mà khiếp sợ, nhưng trong đôi mắt đỏ ngầu chỉ có sự lạnh lùng mà không có chút cảm xúc nào khác. Ma Vương nghe người đàn ông ra lệnh thì nhảy lên tại chỗ nhào về Hướng Nam, tốc độ chiến đấu của hai con ác ma quá nhanh, Trần Ngự không nhìn thấy rõ chỉ thấy nhoang nhoáng hình ảnh trước mắt.

“Àm! Âm! Âm!”

Ba luồng sét liên tiếp từ trên trời vang lên, đó là do âm khí quá nặng dẫn đến trên thiên đình đưa đến cảnh báo. Đồng thời, các Thiên Sư trong giới huyền học ở Đế Đô, dù lúc này đang làm gì, tất cả đều rời rít dừng tay ngừng đầu bấm quẻ, chẳng lẽ có yêu quái phương nào xuất hiện?

Sau khi thả Ma Vương ra đối phó với Hướng Nam, người đàn ông không quan tâm đến Hướng Nam nữa, vì hẳn ta biết, dù Hướng Nam lợi hại như thế

nào cũng không phải là đối thủ của hồn ma đã cắn nuốt hàng ngàn hồn ma khác, sắp biến thành Ma Vương.

Người đàn ông đưa tay lau khô miệng rướm máu, khuôn mặt bình tĩnh từng bước từng bước đi về phía Trần Ngự.

“Con nhóc chết tiệt này, cô chết với tôi!” Liên tiếp bị Trần Ngự phá rối, người đàn ông vô cùng tức giận, mặt mày dữ tợn giờ tay định bóp cổ Trần Ngự.

Trần Ngự nghiêng người né tránh cánh tay của người đàn ông, tiếp đó giơ chân chomột cú đá hậu vào mặt người đàn ông. Người đàn ông bị đá văng ra, đầu đụng vào tường, người vẫn chưa kịp phản ứng thì bị Trần Ngự bồi thêm một cú ném qua vai nằm sòng sọc trên mặt đất.

Nếu muốn kể đến năng lực của Trần Ngự, học tập đứng thứ ba, trừ ma đứng thứ hai, đánh nhau mới là cao thủ số một của cô.

Trong lúc này, trong ngõ hai con ác ma đang chiến đấu, ngoài ngõ, Trần Ngự đang đề người đàn ông xuống đất, đánh cho một trận toi bời hoa lá, vừa đánh vừa mắng “Ai bảo ông dám ám hại tôi lúc tôi đang thi, ông có biết toán cao cấp khó nhằn lắm không hả?”

Người đàn ông không thể ngờ hẳn ta có thể dễ dàng khống chế một ác ma có tu vi cao như Hường Nam nhưng lại thể thâm trong tay một cô nhóc con như vậy.

“Ma Vương!” Người đàn ông hét lớn.

Trong ngõ nhỏ, Ma Vương đang áp chế Hường Nam chợt hóa thành trận khói đen thổi về phía Trần Ngự.

“Chết cha!” Làm sao Trần Ngự có thể đánh thắng Ma Vương, cô cũng bị dọa sợ không biết phải đối phó như thế nào, đang định đứng dậy chạy trốn thì khỏe mắt chợt nhìn thoáng qua tấm bảng gỗ màu đen. Đó chính là nơi trú ngụ của Ma Vương, Trần Ngự không chút nghĩ ngợi, nhắc chân đạp xuống.

“Rắc!” Bài vị vỡ thành hai mảnh, đã bay tới gần, Ma Vương bỗng nhiên biến mất theo tiếng vỡ của bài vị, cũng làm cho âm khí còn u ám đầy trời bỗng nhiên hoàn toàn biến mất.

“cô ...” Người đàn ông không thể tin những gì mình đang nhìn thấy.

“Bài vị quan trọng như vậy mà lại dùng gỗ dỏm quá thể.” Trần Ngự dè bêu một câu, nhắc chân tiếp tục đạp lên người đàn ông.

Bà cô ta chỉ muốn đánh ông một trận cho hả giận, vậy mà ông dám dùng Ma Vương truy sát cô, đây là muốn giết người mà.

“Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!” Trong lòng Trần Ngự run lên một cái, chân đang nhắc lên một nửa cũng dừng lại giữa chừng.

Xong rồi, lại phải vào cục cảnh sát rồi!

“Tiên sinh, ngài không sao chứ?” Cảnh sát đem người đàn ông bị đánh mặt mũi bầm dập, sưng như đầu heo lên, trong lòng nói thầm một tiếng ‘thật là quá thảm rồi’.

Người đàn ông đứng lên, không trả lời cảnh sát mà dùng đôi mắt tràn đầy oán độc nhìn chằm chằm Trần Ngự đang đứng một bên.

“cô ... Trần Ngự?” Người cảnh sát quay đầu, khi trông thấy Trần Ngự thì nhin không được kêu một tiếng.

“Cảnh sát Khâu!” Trần Ngự bứt rứt lo lắng chào hỏi. Xong rồi, xong rồi, mấy vết thương trên người gã kia 80% là do Hường Nam đánh nhưng mà người khác đầu nhìn thấy ma, xem ra mình phải đứng mũi chịu sào rồi đây.

“Em ... em đánh ông ta?” Về mặt Khâu Hằng phức tạp hỏi.

“Em ... em nói không phải, anh có tin không?” Trần Ngự cười còn khó coi hơn khóc.

Khâu Hằng do dự một chút, nhìn người đàn ông thâm trầm hỏi “Vết thương trên người ông là do cô gái này gây ra sao?”

Người đàn ông cũng nhận ra Trần Ngự và cảnh sát có quen biết, nhưng hẳn ta mặc kệ, hẳn ta cũng không muốn đi đến cục cảnh sát. Người đàn ông tránh sự giúp đỡ của Khâu Hằng, đi qua một bên đứng trước mặt Trần Ngự hỏi “cô tên Trần Ngự?”

“Đúng, thì sao?” Trần Ngự không chút yếu thế, trừng mắt nhìn lại ông ta.

“cô cứ chờ đấy!” Người đàn ông hung hăng nói.

“Tiên sinh, có chuyện gì chúng ta đến cục cảnh sát giải quyết, đừng có nói mấy lời giống như tự mình đi trả thù như vậy.” Khâu Hằng thấy vẻ mặt và thái độ của người đàn ông không thích hợp, có ý sau này sẽ tìm Trần Ngự trả thù, thế là cảnh cáo trước.

Người đàn ông quay đầu nhìn chằm chằm Khâu Hằng, ánh mắt kia cũng làm Khâu Hằng nhin không được mà rung mình, người này không phải là người tốt!

“Chuyện gì vậy?” Đợi trên xe một lúc lâu, Trần Dương thấy Khâu Hằng giải quyết vụ đánh nhau mãi mà không xong, thế là mặt lạnh xuống xe.

Trần Dương tới gần, liếc nhìn người đàn ông bị thương, lập tức nhíu mày lại, bị thương như thế đã có thể cấu thành tội Cố ý gây thương tích rồi. Đánh ông ta hình như là một phụ nữ, anh tò mò không biết người phụ nữ nào mà hung dữ như thế, thế là xoay người nhìn về phía đầu sỏ gây tội.

“anh!” Trần Ngự cười thật khó coi.

Lon coca trong tay Trần Dương cạch một cái, rơi xuống đất, nước coca tràn ra mặt đất.

“Em lại gây chuyện gì vậy hả?” Trần Dương tức giận hỏi.

Trần Ngự bị dọa lùi về sau một bước, chỉ vào mặt người đàn ông bầm dập vết thương ở đối diện, không chút nghĩ ngợi nói “Ông ta bắt nạt em trước!”

Khâu Hằng nghe thế, trong lòng không tiếng động rên lên một tiếng, em gái Trần Ngự nha, em đánh người ta thành cái gì rồi mà còn dám nói người ta bắt nạt em?

“Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt Trần Dương đảo qua mặt người đàn ông đã sưng như đầu heo, ngẩn người.

Khâu Hằng nhìn túi vải của Trần Ngự bị quăng trên mặt đất, một tia sáng chợt lóe lên “Có phải ông ta giật túi của em không?”

“Ông ta ... ông ta ...”

“nói ông ta sàm sỡ cô!” Sắc mặt nữ tử đầu tới, nhẹ nhàng nói vào tai Trần Ngự.

“Ông ta sàm sỡ em!” đang không biết phải giải thích thế nào, Trần Ngự đương nhiên đồng ý gọi ý của sắc mặt nữ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42-2: Ông ta sàm sỡ em 2

“Cái gì!!!” Khâu Hằng phẫn nộ nhìn người đàn ông, lúc này khuôn mặt tràn đầy vết thương nhìn hết sức đáng thương của ông ta trong phút chốc trở nên thật bi ối.

Người đàn ông cũng không ngờ Trần Ngự sẽ nói như vậy, lập tức nghẹn một hơi trong ngực không cách nào thoát ra.

Trần Dương nghe xong, lại có người dám sàm sỡ em gái anh, anh đột nhiên quay đầu nhìn chòng chọc vào cái đầu heo kia, ngực thở hổn hển, ngay trước mặt người đàn ông đem lon nước trong tay bóp dẹp lép.

“Đưa ông ta về sở!” Trần Dương quay người, kéo Trần Ngự lên xe cảnh sát trước.

Khâu Hằng móc còng tay, trước ánh mắt không thể tin của người đàn ông, còng tay hất ta lại đưa lên xe.

“Tôi không làm gì cô ta hết!” Lúc này người đàn ông mới nhớ ra chuyện phản đối.

“Vậy tại sao em ấy đánh ông?” Khâu Hằng hỏi.

“...” Vấn đề này không chỉ Trần Ngự khó trả lời mà người đàn ông cũng không trả lời được.

Hai mươi phút sau, xe dừng trước cổng cục cảnh sát, Trần Dương với sắc mặt khó coi đi đằng trước, Trần Ngự chột dạ theo sau, Khâu Hằng thô bạo lôi kéo người đàn ông đi về phía văn phòng làm việc của cục cảnh sát.

“Rầm!” Trần Dương cầm súng lục đập xuống bàn làm các đồng nghiệp trong phòng cũng run lên một cái.

“Lão đại làm sao thế?” Có người vụng trộm đến hỏi thăm Lâu Hằng.

“Kia là em gái của lão đại.” Khâu Hằng hất hất cằm về phía Trần Ngự.

“Là người lần trước mời chúng ta ăn sáng ý hả?” Lần trước, khi Trần Ngự rời khỏi phòng nghỉ công vụ của Trần Dương, đã mua mười mấy phần ăn sáng cho mọi người, những người ở đây vẫn còn nhớ kỹ.

“Ừ.” Khâu Hằng nói xong, dùng sức kéo người đàn ông “Thằng cha này lại dám sàm sỡ em gái của lão đại, bị tôi bắt quả tang luôn.”

“Mẹ kiếp, ông chán sống hả?” Vị cảnh sát nhiệt tình định đưa tay dạy dỗ người đàn ông nhưng chợt phát hiện hắn ta đã quá thảm rồi, thế là yên lặng bỏ

tay xuống, nhỏ giọng hỏi “Lão đại xuống tay hả?”

“Lão đại của chúng ta là người nghiêm chỉnh nhất, sao có thể tùy tiện đánh bị thương nghi phạm, là em gái Trần Ngự đã ra tay.” Khâu Hằng cũng nhỏ giọng trả lời.

Khâu Hằng và vị cảnh sát nhiệt tình cùng quay đầu nhìn về phía Trần Ngự, Trần Ngự chột dạ, mỉm cười trở lại.

“không hổ là em gái của lão đại!” Vị cảnh sát yên lặng dựng ngón tay cái lên.

Khâu Hằng rất tán thành nhẹ gật đầu.

Nghe toàn bộ lời bàn tán, người đàn ông nhìn không được tròn trĩnh mắt.

Lúc này, Trần Dương từ giữa phòng đi ra, áo khoác đã cởi ra, mặc một áo thun xanh navy, đập folder tài liệu một cái chất lên bàn, quát “Cậu thất thần gì đó, đem người lại đây!”

Khâu Hằng giật nảy người, kéo giật người đàn ông qua, cúi hất ta ngồi lên ghế “Ngồi xuống!”

Người đàn ông trung niên trừng mắt nhìn Khâu Hằng, dường như muốn nói “Sao cậu dám đối xử với tôi như thế”.

“Nhìn cái gì, ông ngoan ngoãn cho tôi.” Khâu Hằng vung tay, một phát đập lên trán người đàn ông, ai bảo ông dám sàm sỡ em gái Trần Ngự.

Hai mắt người đàn ông vẫn đỏ, nhưng chẳng ai thêm quan tâm đến hắn ta.

“Thì Thi, em cũng ngồi xuống đi!” Trần Dương nhìn về phía em gái nhà mình, dáng vẻ hoang mang lo sợ thể kia chắc chắn là đang sợ lắm đây.

“Vâng.” Trần Ngự vô cùng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trần Dương lật cặp tài liệu, trầm giọng hỏi “Tên gì?”

“...” Người đàn ông không trả lời.

“Tên?” Trần Dương lên giọng.

“...” Người đàn ông tiếp tục im lặng.

“Hỏi tên ông đó!” Khâu Hằng lại cho một cái tát tới.

Đột nhiên người đàn ông quay đầu, hung dữ trừng mắt nhìn Khâu Hằng. Từ khi hắn ta làm Thiên Sư, có người thường nào nhìn thấy hắn ta mà không cung kính, làm gì có ai dám đối xử với hắn ta như vậy!

“Nhìn cái gì vậy, hỏi tên của ông đó!” một cái tát nữa lại được Khâu Hằng vung lên.

“anh ...” Ngón tay người đàn ông vừa động liền cảm giác được một nguồn linh lực vô cùng thuần khiết chấn động, hắn dừng lại việc niệm chú, quay đầu nhìn Trần Ngự.

Quanh thân Trần Ngự đang tỏa ra một nguồn linh lực thuần khiết, trong mắt là sự cảnh cáo nhìn hắn ta.

Bài vị của Ma Vương đã vỡ, tạm thời không thể triệu tập Ma Vương, linh lực của con nhóc này không nhỏ, hắn ta chưa chắc đã đánh thắng được, cảnh sát đều bên phe con nhóc này, xem ra hôm nay hắn ta đành phải nhận thua.

“Kỳ Trường Minh!” Người đàn ông cắn răng phun ra ba chữ.

“Khi nào, ở đâu, tại sao lại sàm sỡ em gái tôi?” Trần Dương nói xong, cây bút trong tay cũng ‘rắc’ một cái gãy đôi.

“...” Trong đầu Kỳ Trường Minh muốn phun một ngụm máu, mẹ nó, hắn sàm sỡ em gái anh ta khi nào chứ??

Trần Ngự chột dạ cúi đầu, đập vào mắt người ngoài là một cô gái nhỏ đang thương tâm, khổ sở muốn khóc.

“Thành thật khai báo, nhanh lên!” Lòng đầy căm phẫn, Khâu Hằng lại cho một cái tát giáng xuống, một tên đàn ông luống tuổi bị ối, dám sàm sỡ cô gái nhỏ mười tám tuổi, ghê tởm!

==

Khi Trần Ngự rời khỏi cục cảnh sát thì trời đã tối, Trần Dương tự mình lái xe đưa Trần Ngự về đại học Đé Đô.

“anh, em vào trường đây.” Trần Ngự mở dây an toàn, định xuống xe.

“Thì Thì.” Trần Dương gọi “Sau này ra ngoài phải cẩn thận một chút.”

“anh, anh yên tâm, em rất giỏi đó, không để mình chịu thiệt đâu mà.” Trần Ngự nói.

Trần Dương nghĩ đến hình ảnh Kỳ Trường Minh người đầy vết thương, hình như lo lắng của mình hơi thừa thì phải.

“Em sắp nghỉ đông rồi hả?” Trần Dương lại hỏi.

“Vâng, em thi hết học kỳ trong hai tuần, sau khi thi xong thì nghỉ.” Trần Ngự nói.

“Thì cho tốt, nếu không rớt môn nào, anh mua cho em bộ máy tính mới.” Trần Dương xoa xoa đầu Trần Ngự.

Trần Ngự gật đầu cười cười, xuống xe, chờ anh trai nhà mình đi xa, tức giận đứng dậm chân “Kỳ Trường Minh đúng không, nếu tôi không có được máy tính, tôi không để ông yên đâu.”

Trần Ngự phát tiết xong, đang định đi về phía trường học, kết quả vừa quay đầu liền đối mặt với khuôn mặt trắng bệch của hồn ma, làm cô suyết chút nữa thì rút bùa trừ ma ra.

“Trần Thiên Sur, là tôi, là tôi.”

Trần Ngự định thần lại, cuối cùng nhận ra là sắc ma nữ “thì ra là cô, sao cô lại biến thành ác ma rồi?” Trần Ngự nhú mồm nhìn oán khí quanh thân ma nữ.

“Lúc đầu tôi định biến thành ác ma thì sức mạng sẽ tăng lên.” Sắc ma nữ có chút hui quanh, nói.

“Đầu đất!” Trần Ngự định trách mắng ma nữ mấy câu nhưng chợt nhớ đến lúc chiều cô ta đã kịp thời ‘gợi ý’ cho mình, vì thế hỏi “cô tìm tôi có chuyện gì?”

Ai ngờ Trần Ngự vừa nói xong, ma nữ chợt quỳ xuống làm Trần Ngự bị hù lùi ra sau hai bước.

“cô làm gì vậy, cô mau đứng lên đi.”

“Trần Thiên Sur, cầu xin cô cứu chúng tôi đi.” Sắc ma nữ cầu khẩn.

“Tôi đã nói rồi, tôi ...”

“Tôi biết, chúng ta không quen không biết mà tôi lại mặt dày cầu xin cô giúp đỡ chúng tôi là không đúng, nhưng chúng tôi không biết có cách nào.” Sắc ma nữ cầu khẩn “Chỉ cần cô cứu chúng tôi, sau này khi có chuyện gì cần chúng tôi giúp đỡ, chúng tôi tuyệt đối không từ. Chúng tôi biết là phải có trả giá nhưng chúng tôi đều là hồn ma, không có tiền tài trong người, ngoại trừ Hường Nam có mấy món đồ cổ chôn cùng ...”

Đồ cổ? Mắt Trần Ngự đột nhiên sáng lên, nhưng rất nhanh lại tối xuống “không phải là tôi không muốn giúp cô, nhưng bên cạnh Kỳ Trường Minh có con Ma Vương làm tay sai, tôi đánh không lại.”

“Vậy ...” Sắc ma nữ nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Vậy cô có thể làm Hường Nam rời khỏi ngõ nhỏ, chỉ cần chúng tôi rời khỏi ngõ nhỏ thì tên kia sẽ không dễ tìm được chúng tôi.”

“Vậy để tôi thử một chút coi.” Ai, mình quả nhiên là dễ mềm lòng mà, Trần Ngự bắt đầu nghĩ.

Trần Ngự một lần nữa đi theo sắc ma nữ đến ngõ nhỏ, lúc này trong ngõ nhỏ, ác khí đã tan đi, Hường Nam ôm Tiểu Khang đứng ở đầu ngõ trầm mặc nhìn Trần Ngự, trên mặt không còn vẻ kiêu căng như lúc đầu.

Cậu ta khom lưng về phía Trần Ngự nói “Cám ơn ngài!”

“Đừng, tôi chỉ đồng ý đến đây xem một chút thôi, cũng chưa chắc đã thành công.” Trần Ngự vội né tránh.

“Hôm nay, cám ơn ngài đã cứu chúng tôi.” Hường Nam nói.

Từ trước đến nay, Trần Ngự ‘ăn mềm không ăn cứng’, hơi lúng túng nói sáng chuyện khác, nhìn cậu nhóc nhỏ trong ngực Hường Nam hỏi “Cậu nhóc sao rồi?”

“Bị tên kia làm bị thương, Tiểu Khang không thể đầu thai cũng do hấn ta dờ dờ.” Sắc ma nữ đứng bên cạnh nói.

“Để tôi xem một chút.” Trần Ngự nghe xong thì tò mò đi tới.

Hường Nam buông Tiểu Khang ra để cho Trần Ngự quan sát tỉ mỉ Tiểu Khang. Trần Ngự quan sát một lúc, sau đó vươn tay để lên phía trên trán của cậu nhóc, một luồng linh lực nhẹ nhàng từ ngón tay tràn ra, từ từ chảy vào cơ thể Tiểu Khang. Trong chốc lát, hình bóng Tiểu Khang đang chấp chớn trở nên rõ nét hơn.

Khi linh lực đã lưu chuyển toàn thân Tiểu Khang, Trần Ngự phát hiện trên mu bàn tay phải của Tiểu Khang có một hình vẽ màu đỏ.

“Ấn câu hồn?” Trách không được âm phủ không thu, dán ấn câu hồn lên hồn ma là đánh dấu hồn ma đó đã có chủ, nhất định phải được chủ nhân đó đồng ý thì mới được đi đầu thai.

Trần Ngu thu hồi tay để trên trán Tiểu Khang, sau đó lại duỗi tay chỉ vào hình vẽ ấn câu hồn, linh lực theo hình vẽ ấn chảy vào, khoảng một phút sau, linh lực từ từ cắn nuốt hết dấu vết của ấn câu hồn.

“Cám ơn ngài!” Hường Nam thấy hồn thể của Tiểu Khang đã khôi phục bình thường thối lên tiếng cảm ơn Trần Ngu.

“Mặc dù tôi đã hóa giải ấn câu hồn trên người nhóc ma, nhưng hồn thể của nó đã bị thương, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian, nếu không đủ đi âm phủ đầu thai thì sau này đời đời kiếp kiếp cũng phải chịu ốm đau quặt quẹo.” Trần Ngu nói.

“Tiểu Khang có thể đi đầu thai?” Sắc ma nữ vui mừng nói.

“Chờ cậu nhóc tĩnh dưỡng cho khỏe đã.” Trần Ngu nhắc lại.

“Vậy là tốt rồi, cảm ơn ngài.” Hường Nam vô cùng vui mừng, bên cạnh sắc ma nữ cũng rất phấn chấn.

Trần Ngu không sợ có người oán hận cô nhưng lại sợ người khác cứ tạ ơn cô, cô không thể quen với chuyện Hường Nam bỗng trở nên khách khí với cô, thế là vội vàng nói sang chuyện khác “Đúng rồi, sao cậu lại không rời khỏi ngõ nhỏ được?”

Hường Nam dừng lại một chút, đem Tiểu Khang đưa qua cho sắc ma nữ, rồi sau đó, nhấc hai tay lên, lập tức tiếng loảng xoảng loảng xoảng vang lên liên tục, bốn sợi dây xích to bỗng nhiên xuất hiện dưới ánh đèn đường lơ mờ.

“Khóa xích hồn?” Trần Ngu kinh ngạc kêu lên một tiếng, lần đầu tiên cô nhìn thấy một khóa xích hồn to như thế.

“Trần Thiên Sư, có biện pháp nào cởi bỏ nó không?” Sắc ma nữ sốt ruột hỏi.

“Theo lý thuyết, khóa xích hồn chỉ cần chém đứt là được, nhưng dây xích này quá lớn, hiện giờ tôi vẫn chưa đủ năng lực.” Trần Ngu khó xử nói.

“A?” Sắc ma nữ không nén nổi thất vọng.

“không sao đâu, bây giờ Tiểu Khang đã an toàn rồi, anh sẽ không bị tên kia cưỡng chế nữa, có rời khỏi đây được hay không cũng không quan trọng.” Ngược lại, Hường Nam rất nhẹ nhàng nói.

Trần Ngu trầm ngâm một lát, rồi hỏi Hường Nam “Cậu chết được bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng sáu trăm năm.” Hường Nam trả lời.

“Đồ cổ chôn cùng cậu có bao nhiêu món?” Trần Ngu lại hỏi.

“không nhiều lắm, chắc khoảng hai mươi món!” Mặc dù Hường Nam không biết tại sao Trần Ngu lại hỏi vậy, nhưng vẫn thật thà trả lời.

Đồ cổ sáu trăm năm, khoảng hai mươi món, vậy là được bao nhiêu tiền? Trần Ngu móc điện thoại ra, nói lại một câu ‘chờ tôi một chút’, rồi chạy qua một bên gọi điện thoại.

“Thi Thi?” Lâu Minh đặt bút xuống.

“anh Ba, đồ cổ sáu trăm năm, có hai mươi món, đáng giá nhiều tiền không ạ?” Trần Ngu hưng phấn hỏi.

“Đúng là rất đáng giá đó.” Lâu Minh trả lời.

“anh Ba, em chia cho anh một nửa.” Trần Ngu cao hứng nói “anh cho em mượn thanh kiếm đồng dùng một chút.”

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Dương: Hôm qua chúng ta bắt một nhóm xã hội đen đánh nhau đúng không nhỉ?

Khâu Hằng: Vâng, đúng thế.

Trần Dương: Đem thằng cha kia nhốt chung vào đó đi.

Mắt Khâu Hằng sáng lên: Vâng, lão đại.

==

anh Ba biết Thi Thi là Thiên Sư nên biết chẳng có chuyện Thi Thi bị sàm sỡ đâu. Nhưng sẽ có người "báo thù" cho Thi Thi nè.

Chương 43: Tôi cũng là Thiên Sư?

Trần Ngu cúp điện thoại, quay vào ngõ nhỏ, dưới ánh mắt chờ đợi của Hường Nam và sắc ma nữ, nói “Tôi nhờ người mượn một món pháp khí (vũ khí có pháp thuật), chờ người ta đem đến, để tôi thử coi có chặt đứt được khóa xích hồn này không.”

Khóa xích hồn là do Thiên Sư dùng thuật pháp và linh lực của bản thân hóa thành, khóa lại hồn phách của ác ma, nói chính xác chính là sự độ sức giữa linh khí và âm sát khí. Linh lực mạnh, xích khóa hồn tất nhiên là có thể khóa được hồn ma, nhưng trái lại, nếu âm sát khí mạnh thì sao?

Trần Ngu nghĩ sức mạnh của nguồn sát khí trên người anh Ba nhà mình có thể tương đương với nhà máy năng lượng nguyên tử, nhìn không được muốn cười to ba tiếng. Sao cô lại thông minh như vậy chứ, thật là giỏi quá đi à. Cái thanh kiếm đồng kia hấp thu sát khí trên người anh Ba nhiều như vậy, chặt khóa xích hồn này chắc chắn là không có vấn đề gì, ha ha ...

“Vậy ... vậy lúc nào mới có thể làm được?” Nữ sắc quả nôn nóng hỏi.

“Món pháp khí đó là di sản văn hóa khảo cổ, chắc là phải chờ mấy ngày nữa.” Lúc này, anh Ba đã đồng ý giúp cô mượn thanh kiếm đồng, nhưng mà vì nó là di sản văn hóa khảo cổ, lại bị giới huyền học mượn đi nghiên cứu, cho nên muốn mượn về phải tốn chút thời gian.

“Đợi mấy ngày cơ á, vậy nếu gã Thiên Sư kia lại đến thì sao?” Sắc ma nữ sợ hãi nói.

“không sao đâu, mấy ngày tới em mang Tiểu Khang tránh đi chỗ khác, anh ở đây một mình thì hấn ta không làm gì được anh đâu.” Hường Nam nói.

“Làm sao có thể không có việc gì, bên cạnh hấn ta có Ma Vương đó.” sự việc lúc ban ngày, sắc ma nữ cũng nhìn thấy, Hường Nam có thể đối phó với Kỳ Trường Minh nhưng không phải là đối thủ của con Ma Vương kia. Nếu Kỳ Trường Minh và Ma Vương đồng thời ra tay thì Hường Nam chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Tất nhiên là Hường Nam cũng biết rõ điều này, nhưng ngoài cách đó ra cũng không còn cách nào khác.

“không cần lo đâu.” Trần Ngu bỗng nhiên nói “Kỳ Trường Minh đang bị tạm giữ ở Sở cảnh sát phải năm sáu ngày, vậy cũng đủ cho tôi mượn được pháp khí rồi.”

“Tạm giữ??” Sắc ma nữ không thể tin hỏi “Chẳng lẽ ... chuyện hấn ta sàm sỡ cô đã bị định tội rồi?”

“...” Sao mà nghe giống như cô thực sự bị sàm sỡ vậy trời, Trần Ngu nghe mà thấy nhức cả trứng.

==

Môn thi ngày mai là Tiếng anh, mặc dù kỹ năng nói của Trần Ngu không tốt lắm nhưng bài thi đại học môn tiếng anh Trần Ngu đã đạt 138/150 điểm, tuy không thể nói là học siêu nhưng đề qua được kỳ thử nhất của đại học thì vẫn dư sức qua cầu.

Vì thế, sau khi về kí túc xá, Trần Ngu không còn phải thức khuya dậy sớm ôn tập nữa, mà rảnh rỗi lấy điện thoại lên trang web huyền học nhận nhiệm vụ mới.

Còn có hai tuần nghỉ đông nữa, đến lúc đó có thời gian rảnh cả ngày, nhất định phải thăng tài khoản lên cấp A trước khi kì nghỉ đông kết thúc, sau đó mới có thể nhận các nhiệm vụ cao cấp được.

“Tích tích”

“Tích tích”

...

Trần Ngu liếc nhìn nhiệm vụ trên trang web huyền học, âm báo tin nhắn trên điện thoại vang lên không ngừng. Hôm nay nhóm “Ma quỷ chó hôi” náo nhiệt quá vậy.

Trần Ngu ấn mở tin tức trên nhóm diễn đàn.

Hạt đậu ma: Nghe nói gì chưa? Nghe nói gì chưa? Có cương thi xuất hiện ở Đê Đô, mà lại còn là cương thi lớn ngàn năm.

Hạt hoàng liên: không thể nào, Đê Đô là vùng đất long mạch hội tụ, không thể có cương thi được.

Hòa thượng rượi thịt: Đúng đó, đúng đó. Với lại Trụ sở chính của huyền học (tổng bộ huyền học) ở Đê Đô mà, ba gia đình lớn của giới huyền học cũng ở Đê Đô, con cương thi nào không biết nghĩ mà dám chạy đến Đê Đô.

Hạt đậu ma: Nghe nói mới từ phần mộ nào đó chạy đến.

Hạt hoàng liên: anh nghe tin này ở đâu?

Hạt đậu ma: Chú tôi là người ở Đê Đô, ông ấy vừa gọi cho sư phụ của tôi, ông ấy nói chiều nay trên trời đã có sấm sét cảnh báo. Sấm sét giáng xuống, sẽ có yêu quái xuất hiện. Nhóm mình có đồng nghiệp nào ở Đê Đô không, xác nhận chút coi, có phải cũng nghe thấy sấm sét không?

Phong Hỏa đạo nhân: Tôi cũng nghe thấy.

Mưa bay thẳng ba: Tôi cũng vậy.

Hạt hoàng liên: thật sao? Thực sự là có cương thi kinh động đến thiên giới xuất hiện ở Đê Đô thật hả?

Hòa thượng rượi thịt: A di nhờ phúc, vậy bản tăng phải đi mua vé tàu cao tốc liền, đến Đê Đô xem mới được.

Phong Hỏa đạo nhân: Khi sấm sét vang lên, la bàn của sư phụ tôi phát hiện nguồn âm khí vô cùng lớn nhưng sau đó lại biến mất rất nhanh.

Mưa bay thẳng ba: Đúng đó, lúc đó ông nội tôi còn muốn tính ra vị trí nhưng chưa kịp thì sấm sét không còn nữa, âm khí cũng chẳng thấy đâu.

Hạt hoàng liên: Chẳng lẽ con cương thi này có lí trí, biết thu liễm sát khí và âm khí của mình, nguy trang thành người bình thường sinh hoạt với chúng ta.

Phong Hỏa đạo nhân: Cậu coi phim nhiều quá đó.

Chiều hôm nay? Sấm sét trên trời? Chẳng lẽ là do Hường Nam với con Ma Vương kia? Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi gõ câu hỏi: Có phải mọi người nói về tiếng sấm lúc khoảng hai giờ ba mươi chiều nay không?

Sở dĩ Trần Ngự biết chính xác thời gian như vậy, là bởi vì khi cô bắt đầu thi môn Toán cao cấp là một giờ chiều, Trần Ngự làm bài hết hơn một tiếng đồng hồ, lại tính thêm thời gian chạy đến ngõ nhỏ, trừ trước trừ sau nên đoán khi có sấm sét vang lên là khoảng hai giờ ba mươi.

Mưa bay thẳng ba: Đại thần, anh cũng nghe thấy hả?

Tôi muốn xây đường: Nếu đúng là lúc đó thì tôi không chỉ nghe thấy mà tôi còn tận mắt chứng kiến.

Hạt đậu ma: Má!

Hạt hoàng liên: Trâu bò!

Hòa thượng rượi thịt: Thế mà anh vẫn còn sống?

Phong Hỏa đạo nhân: ...

Mưa bay thẳng ba: Đại thần, anh có mặt ở hiện trường luôn sao? anh nhìn thấy con cương thi rồi?

Trần Ngự bác bỏ tin đồn: không phải là cương thi. Chỉ là hai con ác ma đánh nhau, lúc đó âm khí hơi nặng một chút dẫn đến trên trời cảnh báo mà thôi.

Mưa bay thẳng ba: Ác ma gì mà có đạo hạnh trâu bò thế?

Tôi muốn xây đường: một con ma tu tu luyện được sáu trăm năm và một con Ma Vương.

Hạt đậu ma: Má!

Hạt hoàng liên: Trâu bò!

Hòa thượng rượi thịt: Ma Vương nhìn như thế nào?

Tôi muốn xây đường: Cũng giống hồn ma bình thường, nhiều hơn hai cái sừng trên trán mà thôi.

Mưa bay thẳng ba: Thế tại sao sau đó sát khí lại hoàn toàn biến mất?

Trần Ngự trầm ngâm một lát, gõ xuống mấy chữ vô cùng vi diệu: Vì tôi.

không phải vì cô sao? Nếu không phải cô thông minh, một phát đập vỡ bài vị của Ma Vương, thì sao Ma Vương có thể đột nhiên biến mất như vậy chứ?

Trong nhóm xuất hiện một loạt dấu chấm thể hiện sự im lặng tuyệt đối, tất nhiên là mọi người không tin lời nói của Trần Ngự.

Ý nghĩ của bọn họ rất đơn giản, nhóm “Ma quỷ chó hôi” là nơi tụ tập các Thiên Sư có tu vi không cao, không thể tiếp nhận các nhiệm vụ cao cấp trong trang web huyền học. Thiên Sư có thể thu thập được Ma Vương còn cần phải lăn lộn trong nhóm nhỏ bé này sao? Cho nên, giải thích duy nhất được mọi người đương nhiên thừa nhận là Trần Ngư đang nói khoác.

Duy chỉ có ‘Mưa bay tháng ba’ nhắn tin riêng cho Trần Ngư: Đại thần, tôi tin anh.

Trần Ngư cười cười, cô không quan tâm người khác có tin mình hay không, có tiền trong tay mới là chân lý a. Thấy thời gian không còn sớm, Trần Ngư tắt điện thoại, đứng thôi.

==

Ba ngày sau, Mao đại sư cầm thanh kiếm đồng đến biệt thự nhà họ Lâu.

Mao đại sư được Hà Thất đón vào nhà, Lâu Minh đã đợi trong phòng khách, khi Mao đại sư vừa vào cửa, ánh mắt anh đã tập trung nhìn vào hộp gỗ đen như mun trên tay Mao đại sư.

“Thế nào, cậu vẫn có cảm ứng?” Mao đại sư nhớ, Lâu Minh đã nói anh có một cảm giác thân thiết không rõ với thanh kiếm đồng.

“Vâng.” Về mặt Lâu Minh phức tạp gật đầu.

Mao đại sư cầm hộp gỗ đứng cách Lâu Minh ba mét hỏi “So với hôm đó thì hôm nay có khác biệt gì không?”

“Càng quen thuộc hơn.” Lâu Minh cười khổ nói, cảm giác thân thiết này quá mức chân thực, chân thực đến mức anh cảm thấy thanh kiếm này như một phần thân thể anh, làm anh muốn chạm vào nó, nhưng nếu chạm vào nó anh lại sợ sát khí trong cơ thể anh lại ...

Cái cảm giác muốn chiếm được một vật gì đó, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được.

“Sát khí trong người cậu thế nào?” Mao đại sư lại hỏi.

“không có ảnh hưởng.” Lâu Minh lắc đầu nói “Lần trước cũng như thế, mặc dù tôi cảm nhận được cảm giác thân thiết, nhưng trước khi chạm tay vào thanh kiếm, sát khí của cơ thể tôi vẫn bình thường.

“Trong giới huyền học, nếu một Thiên Sư này sinh cảm giác thân thiết với một pháp khí và pháp khí đó cũng đồng thời có cảm ứng tương tự, có chính là pháp khí này đặc biệt linh hồn, đã nhận chủ.” Bỗng nhiên Mao đại sư nói.

“Ông nói là ...” Lâu Minh kinh ngạc ngược mắt.

“Tám chín phần thanh kiếm này thuộc về cậu.” Mao đại sư nói như vậy cũng không chính xác, tối thiểu không phải là Lâu Minh của hiện tại.

Lâu Minh sững sốt một lát, rồi hỏi “Đội khảo cổ bên Nam Lĩnh có kết quả chưa?”

“Vẫn chưa có.” Mao đại sư lắc đầu.

Lâu Minh nao nao, anh nhớ lại, hôm đó Mao đại sư đã phân tích hai khả năng, nếu thanh kiếm đồng này đúng là của anh, vậy thì ...

“Vậy ông cảm thấy tôi là Thiên Sư hay cương thi?” Là cương thi sát nghiệt đầy người hay là Thiên Sư vì dân trừ hại?

“Cương thi thì không có cách nào chuyển thể đầu thai.” Mao đại sư nói.

“Vậy ... Tôi là Thiên Sư?” Lâu Minh không thể tin.

“Rất có thể.” Mao đại sư nhìn ánh mắt bỗng sáng lên của Lâu Minh, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy chưa xót.

Mặc dù Lâu Minh luôn nói anh không để ý, không thêm để ý tại sao từ khi sinh ra đã mang theo một thân sát khí trong người, nhưng Mao đại sư biết, sâu trong nội tâm của anh gần như đã chấp nhận kiếp trước của mình là một tội nhân chuyên gây ra cái ác cho người dân.

Bây giờ có suy đoán mới, tuy chưa thể cải biến tình trạng sát khí trong cơ thể Lâu Minh, nhưng ít nhất về mặt tâm lý, có thể làm Lâu Minh cảm giác nhẹ nhõm hơn.

“Tôi là Thiên Sư?” Giống như Mao đại sư, giống như Trần Ngư? Nghĩ đến đây Lâu Minh cảm thấy thật vui vẻ.

Mao đại sư mỉm cười, đem hộp gỗ trong tay đặt lên bàn trà, rồi ngồi xuống ghế sofa, hỏi “Người mượn thanh kiếm đồng là Trần tiểu hữu (bạn nhỏ Trần) sao?”

“Vâng.” Hôm đó, khi Trần Ngư hỏi Lâu Minh mượn thanh kiếm đồng, Lâu Minh lập tức liên hệ với Mao đại sư, nhưng anh chỉ nói anh cần dùng mà không nói là mượn cho người khác.

Dù sao thanh kiếm đồng này là di sản văn hóa khảo cổ lại là pháp khí của huyền học cổ đại, người bình thường làm sao có thể thấy được hướng chỉ là

còn mượn dùng.

“Cậu …” Mao đại sư nhìn Lâu Minh, muốn nói gì đó nhưng rồi ngừng lại.

“Sao vậy ạ?”

“không có gì.” Mao đại sư thu hồi ánh mắt, cười sâu xa nói với Lâu Minh “Chẳng qua là tôi cảm thấy, cậu rất thích Trần tiểu hữu.”

“Vâng, đúng vậy.” Nhớ đến Trần Ngự, vẻ mặt Lâu Minh trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Mao đại sư giật mình, tay cầm chén trà cứng đờ.

“Tuy cô nhóc đó bắng nha bắng nhắng như là trẻ con nhưng mà rất hiền lành, còn rất đáng yêu nữa.” Lâu Minh nói.

thì ra là thế, làm ông hết hồn à, sợ bóng sợ gió một hồi, Mao đại sư nâng chén trà lên, uống một ngụm ‘Thiệt Quan âm’ xoa dịu tâm tình của mình.

Suýt chút nữa thì ông tưởng Lâu Minh đã bước vào con đường tình ái.

“Trần tiểu hữu muốn mượn bao lâu?”

“Thì Thi nói khoảng hai giờ là đủ.”

“Vậy cũng được.” Mao đại sư nói “Vậy tôi ở đây chờ hai giờ, cậu cho người mang thanh kiếm cho Trần tiểu hữu đi.”

“Hai giờ chỉ sợ không kịp.”

“Tại sao? Lúc này cậu nói là cô bé đó muốn mượn trong hai giờ mà.” Vừa mới nói xong, không có khả năng là ông nghe nhầm chứ.

Lâu Minh cười giải thích “Thời gian này, đại học Đê Đô đang tổ chức thi hết học kì, giờ này có thể Thì Thi còn đang phải thi, nên …”

“Được rồi, được rồi, cậu cứ cho người mang đi đi, tôi chờ thêm một chút cũng được.” thật là, lo lắng quá chu đáo rồi, Mao đại sư lại đưa ra yêu cầu “Nhưng cậu phải đánh cờ với tôi đó nhé.”

“Rất hân hạnh.”

Hà Thất lấy bàn cờ ra, chuẩn bị thêm nước trà và điểm tâm, mới cầm hộp gỗ đựng thanh kiếm đi ra ngoài. Ngoài cổng đang đứng chờ chính là người nghe nói Trần Ngự lại muốn đi trừ ma nên xung phong nhận việc – Điền Phi.

Điền Phi mang theo kiếm đồng lái xe đến đại học Đê Đô, rồi chờ cho Trần Ngự thi xong ra khỏi trường.

“Có thanh kiếm đồng rồi ạ?” Trần Ngự hỏi.

“Có rồi.” Điền Phi nghiêng người để Trần Ngự nhìn thấy hộp gỗ đựng kiếm đang để bên ghế lái phụ.

“đi thôi!” Trần Ngự mở cửa phía sau ngồi xuống.

Ngõ nhỏ cách đại học Đê Đô không xa, đi bộ khoảng mười mấy phút, Điền Phi lái xethi mất ba phút là đến.

Trần Ngự xuống xe đi về phía ngõ nhỏ, Điền Phi ôm hộp gỗ đi sát phía sau, trong lòng có chút kích động nho nhỏ, có hồn ma tu sáu trăm năm bị khóa ở ngõ nhỏ này sao?

“Hương Nam?” Trần Ngự đưa tay gõ nhẹ lên vách tường.

Theo động tác gõ của Trần Ngự, ba hồn ma từ vách tường chui ra.

Ngay lập tức Điền Phi cảm thấy luồng không khí lạnh, mặc dù Đê Đô vào mùa đông rất lạnh, nhưng cái lạnh âm u này vẫn có chút khác biệt. Điền Phi không tự chủ được mà ôm sát hộp gỗ vào người, yên lặng dịch đến sát Trần Ngự hơn một chút.

Mặc dù rất tò mò nhưng anh ta vẫn cảm thấy có chút sợ hãi, làm sao đây.

“Trần Thiên Sư, ngài đã mượn được pháp khí rồi?” Sắc mặt nữ ngạ nhiên hỏi.

Mặc dù Hương Nam không nói chuyện nhưng sự kích động trong ánh mắt không hề che giấu.

“Mượn được rồi, cậu đem khóa xích hồn ra đây, tôi chém thử xem.” Trần Ngự nhìn Hương Nam nói.

Chém đứt sớm chút nào, nhận đồ cổ sớm chút nấy, nhân tiện có trợ lý Điền lái xe đến đây nhờ anh ấy mang về luôn.

“Được.” Hường Nam ra hiệu cho sắc ma nữ và Tiểu Khang tránh ra một chút, lúc này phát tán ác khí trong cơ thể mình ra bên ngoài, khi ác khí đạt đến một mức độ nhất định thì xích sắt khóa hồn thể Hường Nam hiện ra trước mặt Trần Ngự một lần nữa.

“Đưa kiếm cho tôi!”

“Á!? Được!” Diên Phi giật nảy mình, mặc dù cậu ta biết Trần Ngự là Thiên Sư, có thể nhìn thấy ma, nhưng thấy cô nói chuyện với không khí trước mắt, cái cảm giác này nó như thế nào đây? Vẫn có chút nổi da gà.

Diên Phi mở hộp gỗ để lộ thanh kiếm đồng, Trần Ngự đưa tay muốn cầm.

“Vù vù!”

“Á!” Trần Ngự bị đau, nhanh chóng rút tay lại. Trong khoảng khắc Trần Ngự chạm vào thanh kiếm đồng, này giờ vẫn nằm bất động trong hộp gỗ, thanh kiếm chợt chấn động. Lưỡi kiếm sắc bén đứng thẳng, xoẹt qua ngón tay của Trần Ngự, làm cô chảy máu. Đây là do Trần Ngự phản ứng nhanh, không thì ngón tay cô khó lòng giữ được.

Thanh kiếm này có ý đối địch với cô?? Trong đầu Trần Ngự bỗng nảy ra ý nghĩ này.

“Tiểu thư Trần Ngự, cô không sao chứ?” Diên Phi thấy Trần Ngự bị thương thì lo lắng hỏi.

“không sao, không cần thận bị chạm vào một chút.” Trần Ngự lắc đầu, nhìn thanh kiếm đồng, do dự không biết phải làm sao.

Thanh kiếm đồng này không cho cô đụng vào nó, vậy làm sao mà cầm nó chém đứt khóa xích hồn đây?

“Trần Thiên sư, cô không bị làm sao thật chứ?” Diên Phi nhìn thấy chỉ là Trần Ngự không cần thận bị thanh kiếm đồng quẹt vào làm bị thương, còn Hường Nam nhìn thấy là thanh kiếm đồng bỗng nhiên tỏa ra sát khí màu đỏ, rõ ràng là thanh kiếm này không nguyện ý cho vị Thiên Sư trước mắt này chạm vào nó.

“không sao!” Trần Ngự lại lắc đầu lần nữa.

Đúng như lời Trần Ngự nói, sát khí màu đỏ phóng ra làm bị thương đầu ngón tay của Trần Ngự một chút rồi tan đi, không tạo bất cứ tổn thương nào cho Trần Ngự.

Sát khí không có cách nào làm tổn thương đối phương thì tại sao lại muốn tấn công đối phương, thật là mâu thuẫn, trong lòng Hường Nam hiện lên chút khó hiểu.

Sắc ma nữ thấy Trần Ngự bỗng nhiên dừng lại, không lấy pháp khí ra nữa mà đứng ngẩn một chỗ, tưởng là có chuyện gì xảy ra, đang định lên tiếng hỏi thì bị Hường Nam dùng ánh mắt ngăn lại.

Trần Ngự đứng tại chỗ suy tư một hồi lâu, cuối cùng ánh mắt dời khỏi thanh kiếm đồng, cô quay người đi đến sau lưng Hường Nam, đưa tay giữ lấy sợi dây xích khóa tay phải Hường Nam, rồi nhìn Diên Phi nói “Trợ lý Diên, anh giúp tôi một việc được không?”

“Tiểu thư Trần Ngự, cô cần giúp đỡ gì cứ nói.” Diên Phi ôm hộp gỗ đi đến.

“anh lấy thanh kiếm đồng ra.” Trần Ngự nói.

Diên Phi lấy thanh kiếm đồng ra, định đưa cho Trần Ngự.

Trần Ngự nhìn thanh kiếm trong tay Diên Phi không có chút gì khác thường. Mặc dù cô đã đoán từ trước là thanh kiếm này có ý đối địch nên mới tấn công cô, nhưng khi tận mắt xác nhận thì không nhận được mà trong lòng có chút buồn bực. Vì sao thanh kiếm này lại chán ghét cô như vậy, chẳng lẽ do hôm đó cô dùng la bàn đánh nó?

“anh cầm đi, không cần đưa cho tôi.”

“Vâng.” Mặc dù không hiểu lắm nhưng Diên Phi vẫn làm theo.

Trần Ngự đưa tay còn lại cầm đầu kia của khóa xích hồn, hai tay dùng sức kéo căng sợi dây xích ra, sau đó hỏi “Ở giữa hai tay tôi có một đoạn dây xích, anh có cảm giác được không?”

Diên Phi nhìn qua, chẳng thấy gì cả, càng không cảm giác được bất cứ thứ gì, thế là yên lặng lắc đầu.

“không nhìn thấy cũng không sao, chỉ cần anh biết vị trí của xích sắt là được.”

Ở giữa hai tay chính là đoạn xích sắt, vị trí không khó hình dung, Diên Phi gật đầu.

“Chút nữa tôi sẽ để anh chém, anh dùng thanh kiếm đồng này chém đứt sợi xích giữa hai tay tôi nha.”

“Được.” Diên Phi giờ tay lên, để thanh kiếm đồng ở vị trí trên cao giữa hai tay Trần Ngự.

Điền Phi không phải là Thiên Sư nên cậu ta không thể phát huy được năng lực vốn có của kiếm đồng, mà Trần Ngự lại không thể chạm vào thanh kiếm. Theo lý thuyết thì lúc này cô nên tìm một Thiên Sư khác để giúp đỡ nhưng sao Trần Ngự có thể trơ mắt nhìn đồ cổ sắp vào tay mình lại rơi vào tay người khác được chứ!

Thế là Trần Ngự suy nghĩ thật lâu, nghĩ ra biện pháp vô cùng tuyệt diệu này. Nếu thực sự là thanh kiếm này có địch ý với cô, lúc cảm nhận được hơi thở của cô sẽ tự động tấn công, giống như là lúc này, vậy thì ...

“Chém!” Trần Ngự truyền linh lực của mình vào khóa xích hồn.

Điền Phi giờ tay chém xuống.

“Keng!” Chỉ cần chạm nhẹ một cái, sát khí màu đỏ chợt lóe lên, sợi xích sắt to bằng cổ tay trong nháy mắt bị chém rơi xuống đất.

“Thành công rồi!” Trần Ngự hưng phấn kêu to “Tôi biết sát khí của anh Ba là vô địch mà, ha ha ...”

Điền Phi cầm thanh kiếm đồng, kinh ngạc nhìn xuống mặt đất, mặc dù ở đó chẳng có gì, nhưng cú chém lúc này gặp lực cản để Điền Phi biết, ở đó chắc chắn có gì đó, chỉ là anh ta không nhìn thấy mà thôi.

Hướng Nam không ngờ rằng sợi dây xích đã khóa mình sáu trăm năm có thể bị chặt đứt như vậy, trong chớp lát, ánh mắt phức tạp và trong lòng chấn động vô cùng.

“Hướng Nam!” Sắc ma nữ kích động chạy đến ôm Hướng Nam.

“anh!” Tiểu Khang cũng chạy đến tham gia náo nhiệt.

“Tôi nói này, có thể để cho tôi chém nốt ba sợi xích còn lại, rồi mọi người giao đồ cổ cho tôi, sau đó các người hãy cùng nhau chúc mừng, được không?”

Sắc ma nữ lúng túng cười cười, đưa Tiểu Khang đi ra đứng bên cạnh, không làm ảnh hưởng đến Trần Ngự nữa.

Trần Ngự và Điền Phi tiếp tục phối hợp, dựa theo phương pháp lúc này, ba sợi khóa xích hồn còn lại dễ dàng được giải quyết nhanh gọn.

Khi toàn bộ khóa xích giam giữ hồn thể của mình sáu trăm năm, Hướng Nam còn chưa kịp cảm thụ không khí của tự do thì chợt nghe Trần Ngự nói “À, ... tôi còn phải về trường ôn tập tiếp đây, chiều nay còn có môn thi nữa, cậu kết toán hộp đồng cho tôi đi.”

Lời cảm kích của Hướng Nam vừa tới miệng, lại miễn cưỡng nuốt xuống, cậu ta nhìn chăm chú Trần Ngự, sau đó quay người đi vào góc tường nào đó.

Điền Phi đem thanh kiếm cất vào hộp gỗ, lúc ngẩng đầu lên thì chứng kiến một màn vô cùng thần kỳ.

rõ ràng là góc tường kia chẳng có thứ gì, vậy mà trong năm phút ngắn ngủi, đã xuất hiện mười mấy, hai mươi món đồ cổ lớn nhỏ.

Mấy thứ này ... ở đâu ra vậy?

“Chuyện ra hết chưa?” Điền Phi thấy Trần Ngự nhìn vào khoảng không hỏi.

“Ở đây hết rồi.” Hồn ma bình thường không thể đụng vào đồ vật thật, nhưng Hướng Nam không giống. Cậu ta là ma tu sáu trăm năm tu luyện, chỉ cần cậu ta nghĩ, cậu ta có thể dùng tay không lật đổ một chiếc xe buýt.

Phần mộ của Hướng Nam ngay ở bên dưới ngõ hẻm, ở một nơi rất rất sâu, sâu đến mức khi Đế Đô xây dựng hệ thống tàu điện ngầm, đào xuống dưới lòng đất cũng không thể phát hiện được. Nếu không phải Hướng Nam tự mình đưa ra những món đồ cổ này, chắc chắn là chẳng có người bình thường nào có thể tìm ra chúng.

Trần Ngự thấy dưới đất chất đầy bình sứ, đồ ngọc thì mặt mày hớn hờ, quay đầu nhìn Điền Phi nói “Trợ lý Điền, ở đây đều là đồ cổ sáu trăm năm, anh xem có thích món nào không thì chọn một cái đi.”

“A? Cho tôi?” Điền Phi nghi ngờ hỏi lại.

“Đúng vậy, nếu không nhờ sự giúp đỡ của anh thì tôi không thể dễ dàng chặt đứt xích khóa hồn được, nên tôi cho anh một món, cứ chọn thoải mái đi, đừng khách sáo!” Trần Ngự rộng rãi nói.

“Cái này ... quá quý rồi.” Điền Phi chợt dạ nói, đồ cổ sáu trăm năm đó, vậy là bao nhiêu tiền chứ, cả cuộc đời bình nghiệp của cậu ta chắc cũng không kiếm được bằng.

“không sao đâu, chỗ này có nhiều mà.” Trần Ngự thấy Điền Phi chần chừ không chọn, thế là tùy tiện chọn một chiếc bình sứ Thanh Hoa ở giữa đưa cho Điền Phi “Vậy cái này nha, cho anh cái này.”

Vì Trần Ngự còn về trường đại học tiếp tục thi nên tất cả đồ cổ Điền Phi đều cho lên xe chở về biệt thự nhà họ Lâu.

Khi Điền Phi đứng trước mặt Lâu Minh, tay trái cầm hộp đựng kiếm đồng, tay phải cầm bình sứ Thanh Hoa, vẻ mặt ngây ngốc. Lâu Minh thấy thế, hỏi “Cậu sao thế?”

“Tam thiếu.” Điền Phi lấp bắp “Tiểu thư Trần Ngự ... tặng đồ cổ cho tôi ...”

cô nhóc tham tiền đó mà lại rộng rãi như vậy? Lâu Minh hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn nói “cô ấy cho cậu thì cậu cầm đi.”

“Đồ cổ gì vậy, tôi xem một chút.” Mao đại sư là người yêu thích đồ cổ, tiến lại gần xem xét bình sứ Thanh Hoa mà Điền Phi đang cầm “Là bình sứ này há? Nhìn nước men này chắc là phải có niên đại khoảng một ngàn năm rồi, mà sứ Thanh Hoa rất hiếm, món này có giá ít nhất là ba mươi triệu.”

Ba mươi triệu? Điền Phi buông tay.

Cũng may Hà Thất đứng bên nhanh tay lẹ mắt, trước khi bình sứ tiếp đất, kịp thời đỡ được, cả người toát mồ hôi lạnh, mắng “Cậu muốn chết à, ba mươi triệu đó!”

anh em, vừa rồi suýt nữa thì tôi ném đi ba mươi triệu, số tôi vẫn còn may quá.

Tác giả có lời muốn nói

Điền Phi ôm bình sứ trị giá ba mươi triệu về kí túc xá.

Nhóm trợ lý thấy việc chưa từng có này, từ đó việc cùng Trần Ngự ra ngoài trừ ma trở thành công việc vô cùng có giá trị.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Xương người

Hôm nay là thứ sáu, Trần Ngự từ trường học về nhà, Trần Dương cũng từ cục cảnh sát về ăn cơm, thị trưởng Trần cũng không có hội nghị nào phải tham gia, thế là cả nhà họ Trần khó mà có dịp họp mặt đông đủ tất cả mọi người ăn cơm.

“Thì Thi à, con ăn nhiều một chút.” Mẹ Trần gấp thức ăn vào chén Trần Ngự “Con thi cũng đừng cố sức quá, đạt tiêu chuẩn là được rồi.”

“Bà sao lại dạy con như thế chứ, đi thi là phải thi cho thật tốt, thế nào gọi là đạt tiêu chuẩn là được.” Thị trưởng Trần không đồng ý “Đây là thái độ trung bình chủ nghĩa, không có tiến bộ.”

“Sao lại gọi là trung bình chủ nghĩa được, trường học không phải là chỉ yêu cầu sinh viên đạt tiêu chuẩn là được thôi sao?” Mẹ Trần trả lời.

“Đạt tiêu chuẩn là mức thấp nhất, nếu trong xã hội này ai cũng nghĩ như bà, khi làm việc cũng chỉ qua loa cho xong thì sao mà tiến bộ văn minh được chứ?” Thị trưởng Trần nói.

“Chỉ là một kì thi mà thôi mà sao lại liên quan đến sự phát triển của xã hội rồi?” Mẹ Trần không vui nói.

“Tôi nói đây là một thái độ ...”

Trần Ngự thấy cha mẹ đang hòa thuận lại vì việc thi cử của mình mà thành cãi nhau, vội vàng lên tiếng “Ba, ba yên tâm, con nhất định sẽ cố hết sức mà. Mẹ, mẹ cũng yên tâm, khi học cao trung con đứng nhất toàn trường đó, chỉ là một kì thi mà thôi, con không mệt đâu mà.”

“Tôi biết con gái tôi vốn thông minh mà.” Mẹ Trần cao hứng lại gấp thức ăn cho Trần Ngự.

“Ừ, thi cho tốt nha con.” Thị trưởng Trần cũng khích lệ.

Mặt ngoài Trần Ngự mỉm cười, trong lòng vô cùng ưu sầu: toán cao cấp có khả năng teo rồi.

Thị trưởng Trần quan tâm con gái xong thì đến lượt con trai “Trần Dương.”

“Dạ.”

“Mấy ngày trước có phải con bắt giữ một người tên Kỳ Trường Minh không?” Đột nhiên thị trưởng Trần hỏi.

Kỳ Trường Minh? Động tác ăn cơm của Trần Ngự ngừng lại, ngẩng đầu nhìn anh trai nhà mình.

Trần Dương cũng nhìn cô, nhưng dời đi rất nhanh, rồi trả lời ba Trần “Vâng, có một người như vậy, ba, ba biết ông ta à?”

“không biết.” Ba Trần lắc đầu “Chỉ là mấy hôm trước có người gọi điện cho ba nhờ vả, nói ông ta không cẩn thận đã xúc phạm với con.”

“Ông ta không xúc phạm con, con cũng không vì người khác xúc phạm con mà bắt người ta, con chỉ làm việc theo quy định thôi.” Trần Dương trả lời.

“Vậy thì tốt, cảnh sát phải có kỷ luật nghiêm minh, khi làm việc phải thận trọng, không để cho người khác có cớ nói xấu mình.” Tất nhiên là thị trưởng Trần không đồng ý sự nhờ vả của người kia, bằng không thì ông không chờ đến bây giờ mới hỏi Trần Dương. Chỉ do bất chợt ông nhớ ra nên muốn nhắc nhở con trai mà thôi.

“Vâng ạ.” Trần Dương gật nhẹ đầu.

Trần Ngự thấy anh trai không nói đến việc mình bị ‘sàm sỡ’, lén lút thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy, tim cô nhắc đến cổ họng, nếu hai vị ba mẹ đang có tâm tình ấy nấy với cô mà biết cô bị người khác sàm sỡ, chắc chắn là sẽ làm ầm ĩ đến mức nào.

Ngoại trừ chút việc nhỏ này, bữa cơm tối trôi qua rất nhẹ nhàng, Trần Ngự ở dưới lầu xem TV với mẹ Trần một lát mới lên phòng.

Sau khi về phòng, Trần Ngự tắm rửa một cái, đang cầm máy sấy tóc thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Trần Ngự do dự một chút, tìm khăn lông quấn tóc lên rồi mới ra mở cửa.

“anh.” Trần Ngự thấy Trần Dương đứng ngoài cửa thì hơi ngạc nhiên kêu lên.

“anh vào ngồi một chút được không?” Trần Dương hỏi.

“A? Dương... đương nhiên.” Trần Ngự vội vàng đứng sang bên nhường đường.

Trần Dương vào phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại.

“anh, anh ngồi đi.” Đây là lần đầu tiên Trần Dương bước vào phòng cô, Trần Ngự hơi bối rối, không biết phải làm sao, chỉ nhớ đẩy chiếc ghế cạnh bàn học ra cho Trần Dương ngồi.

Tất nhiên là Trần Dương thấy được sự bối rối và không tự nhiên của Trần Ngự. Tính cách của anh có hơi ít nói, đối với em gái lưu lạc bên ngoài vất vả lắm mới tìm về được, đương nhiên là rất quan tâm, nhưng không biết làm thế nào để thể hiện ra.

Khi Trần Ngự vừa về nhà, mặc dù cố gắng thể hiện sự ngoan ngoãn, lạc quan, nhưng trong mắt đôi khi vẫn toát lên vẻ xa lạ và không tự nhiên, cả nhà họ Trần đều nhận ra. Lúc đó, mọi người đã thảo luận, cuối cùng quyết định khi sống chung với Trần Ngự không được thể hiện sự nhiệt tình và quan tâm một cách quá mức, mọi người muốn để cho cô có thời gian thoải mái, nhẹ nhàng, từ từ thích ứng với gia đình.

Phương pháp này rất thành công, mặc dù ngoài mẹ Trần ra, ba Trần và anh đều ít giao lưu với Trần Ngự nhưng có thể thấy là Trần Ngự rất nhanh chóng thích ứng với nơi này.

Cũng vì anh và Trần Ngự ít khi tiếp xúc, giao lưu nên với việc anh đột nhiên xuất hiện trong phòng cô mới khiến Trần Ngự cảm thấy kinh ngạc và lo lắng. Nhưng có mấy lời, Trần Dương vẫn phải nói.

“Sáng mai Kỳ Trường Minh sẽ được thả ra.” Trần Dương nói.

“A, vâng.” Trần Ngự ngồi ở mép giường, gật đầu thể hiện mình đã biết.

“anh đã điều tra thân phận của ông ta.” Đối với người đã ‘sàm sỡ’ em gái mình, tất nhiên là Trần Dương phải điều tra kỹ càng. Nhưng sau khi điều tra, Trần Dương lại cảm thấy, với thân phận của ông ta không có khả năng sẽ ‘sàm sỡ’ Trần Ngự “Ông ta là thầy phong thủy.”

“Vâng... thật sao?” Trần Ngự hơi chột dạ.

“Ngày hôm sau khi ông ta bị tạm giữ, ít nhất là có năm người với các thân phận khác nhau gọi điện đến cục cảnh sát để tạo áp lực muốn bọn anh phải thả ông ta ra ngoài.” Nếu không phải bởi cảnh Trần Dương cũng coi như là con ông cháu cha, thì Kỳ Trường Minh không thể bị tạm giữ đến bây giờ.

“Tạo áp lực?” Trần Ngự dừng một chút, sau đó dường như đã hiểu vấn đề, lo lắng hỏi “Bọn họ có làm khó anh không?”

Trần Dương không ngờ phản ứng đầu tiên của Trần Ngự là quan tâm đến anh, ánh mắt trong khoảng khắc ôn hòa hơn nhiều, trấn an nói “không đâu, người nhà chúng ta không dễ dàng bị bắt nạt như thế.”

“Vậy thì tốt rồi.” Trần Ngự yên lòng.

Trần Dương thấy Trần Ngự như vậy thì càng thêm khẳng định suy đoán của mình, anh hỏi thẳng “Thực ra Kỳ Trường Minh không sàm sỡ em, đúng không?”

“Em...” Thái độ chột dạ của Trần Ngự đã bán đứng cô, Trần Dương không cần câu trả lời của cô nữa.

“Có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không?” Trần Dương nhìn em gái nhà mình, anh muốn biết chân tướng, đây cũng là nguyên nhân mà anh cố ý về nhà tối nay.

“Em ... em ...” Trần Ngự có thể cảm nhận được sự quan tâm của anh trai với mình, nhưng chuyện này muốn cô nói làm sao? Chẳng lẽ muốn nói khi cô đang ngồi thi thì bỗng nhiên Kỳ Trường Minh ám hại cô. Sau đó, cô không nhìn được mà chạy đi tìm ông ta tính sổ, vừa vặn trông thấy ông ta cùng một con ác ma đánh nhau. Thế là cô ở bên cạnh giúp ác ma một phen, thừa cơ hội đánh ông ta mấy lần.

Lời này còn khó tin hơn lời nói dối lúc đó nữa là.

Với lại, người nào lại giúp ác ma, nghe qua giống như cô không phải là người tốt í, hu hu ...

Trần Dương thấy hai mắt em gái mình đảo qua đảo lại, vẻ mặt căng thẳng, ấp úng lúc lâu, mặt nghẹn đến đỏ bừng mà còn chưa rặn được câu nào, bỗng nhiên cảm thấy có chút bất lực.

không muốn nói là vì không tin tưởng anh rồi.

“không muốn nói thì đừng nói.” Mặc dù Trần Dương muốn biết chân tướng, nhưng anh càng không muốn làm Trần Ngự khó xử.

“Được ạ?” Nghe Trần Dương nói, ngược lại Trần Ngự không dám tin tưởng.

“VẬY em sẽ nói thật cho anh biết không?” Trần Dương hỏi.

Về mặt Trần Ngự phức tạp, im lặng, trong lòng thì hò hét: không phải là em không muốn nói, càng nói thì anh càng cảm thấy là em nói bậy a ...

Quả nhiên ...

“không nói cũng được, nhưng nhất định là em phải trả lời anh mấy vấn đề.” Trần Dương còn nói thêm.

“Vấn đề gì?” Trần Ngự ngẩng đầu.

“Kỳ Trường Minh ...” Trần Dương chăm chú nhìn vào mắt Trần Ngự “Chuyện của em và ông ta là do em gây ra hay ông ta gây ra trước.”

“Đương nhiên là ông ta, ngay cả ông ta là ai em cũng không biết, nếu không phải ông ta trêu chọc em trước, em mới không thèm quan tâm ông ta, với lại gần đây em còn đang bận rộn ôn thi ý chứ.” Nghĩ đến môn thi toán cao cấp của mình, Trần Ngự vẫn còn cảm thấy tức giận.

“VẬY em ... có bị thương ở đâu không?” Trần Dương chỉ sợ Trần Ngự chịu thiệt mà không dám nói với người nhà.

“Dạ, không ạ.” Trần Ngự lắc đầu.

“Ừ, anh biết rồi.” Trần Dương đã nhận được câu trả lời, từ trên ghế đứng lên “Em nghỉ ngơi sớm đi.”

“anh ...” Trần Ngự hơi ngạc nhiên, gọi Trần Dương, dưới ánh mắt nghi ngờ của anh, hạ giọng “anh chỉ hỏi mấy vấn đề này thôi sao?”

“VẬY là được rồi.” Trần Dương nói “anh chỉ cần biết, em không bị thương, đồng thời việc này không phải do em gây ra trước. Chỉ cần không phải là em gây chuyện trước, vậy là anh không bắt làm người.”

Làm anh trai, mặc kệ Trần Ngự gặp phải bất cứ chuyện gì, cho dù là Trần Ngự làm sai, anh cũng sẽ che chở cho cô. Nhưng là một cảnh sát, Trần Dương không thể lạm dụng chức vụ của mình. Nên anh chỉ cần biết trong chuyện này ai là người gây sự trước, chỉ cần không phải là Trần Ngự gây chuyện trước, coi như là anh không bắt làm người. Còn nguyên nhân cụ thể là gì, chính Kỳ Trường Minh cũng không nói ra, điều này cho thấy điều ông ta làm có khả năng còn nghiêm trọng hơn cả hành vi ‘sâm sỡ’ nữa.

“Em ngủ sớm một chút đi!” Trần Dương cười cười, mở cửa phòng đi ra.

Trần Ngự ngờ ngác đứng yên một chỗ, đột nhiên cảm giác cô có chút không đúng, trong lòng có chút căng ra lại hơi ề ề, đây là làm sao vậy?

==

Mười hai giờ đêm.

Như thường lệ, Trần Ngự đợi trong phòng anh trai mình tắt đèn được một giờ, xác nhận Trần Dương đã ngủ say mới nhảy cửa sổ chạy ra ngoài.

Khi Trần Ngự đến biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, Lâu Minh đã ngồi chờ trong phòng khách, trên bàn trà đang bày các món đồ cổ mà Điền Phi đã đem về sáng nay. Nguyên một bàn lớn bày la liệt luôn.

“anh Ba, sao anh lại để hết trên bàn vậy?” Lúc ban ngày, vì vội trở về trường đi thi, Trần Ngự cũng chưa nhìn ngắm kĩ chiến lợi phẩm của mình.

“Vì anh biết em muốn nhìn mà.” Lâu Minh thấy Trần Ngự vừa đến đã vội vàng chạy đến bên bàn để đồ cổ, nhìn không được cười một tiếng.

“Hắc hắc ...” Trần Ngự ngây ngô cười hai tiếng, rồi liếc nhìn bàn đồ đồ cổ hỏi “Lúc ban ngày chưa xem kỹ, chỗ này phần lớn đều là đồ ngọc à, không biết là giá trị bao nhiêu nữa đây.”

Lâu Minh đang mỉm cười, sắc mặt bỗng trở nên kỳ quái.

“Nhưng mà là đồ cổ sáu trăm năm đó, lúc đó không đáng bao nhiêu tiền nhưng bây giờ chắc chắn là đáng giá.” Trần Ngự tự tin nói.

Về mặt của Lâu Minh càng thêm kỳ quái.

“anh Ba.” Trần Ngự cầm một cái ngọc bội có khắc hình rồng bay, đưa ra trước ánh đèn soi soi “Cái ngọc bội này đẹp ghê.”

“Ừ.” Ngọc bội chạm trổ tinh xảo, màu sắc trong suốt, đúng là rất đẹp.

“anh Ba, anh có quen người nào mua bán đồ cổ không? Chúng ta đem bán mấy thứ này sau đó lấy tiền chia đôi.” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Em nghe nói bán đấu giá được nhiều tiền hơn, hay là chúng ta mang đi bán đấu giá đi.”

Lâu Minh nhìn ánh mắt lóe sáng của Trần Ngự, do dự một chút rồi nói “Chỉ sợ là không được đâu.”

“không được sao?” Trần Ngự nghĩ là Lâu Minh không biết cách tổ chức bán đấu giá, vậy là nghĩ nghĩ rồi nói thêm “không đấu giá cũng không sao, nhiều đồ cổ như vậy mang đến mấy tiệm mua bán đồ cổ cũng được. Rẻ hơn một chút cũng được. Hi hi, không biết chừng này thì bán được bao nhiêu tiền ta, em nghe nói là đồ cổ rất mắc tiền đó.”

“Thì Thi à.” Lâu Minh cảm thấy đang lúc Trần Ngự không quá mức hưng phấn thì anh vẫn nên nói đúng tình hình thực tế vẫn hơn.

“Vâng?” Trần Ngự bỏ ngọc bội xuống, cầm một bình sứ màu sắc sặc sỡ lên.

“Những món đồ cổ này không đáng bao nhiêu tiền đâu.” Rốt cuộc Lâu Minh cũng nói ra được.

“Cái gì?” Trần Ngự sững sờ chớp chớp mắt, trong đôi mắt to tròn đen nháy lộ vẻ không tin “không đáng tiền?”

“Ừ.” Lâu Minh có chút không đành lòng gạt đầu.

Trần Ngự ôm bình ngọc màu sắc sặc sỡ trong lòng, đi đến ngồi đối diện với Lâu Minh.

“Những món đồ cổ này chủ yếu là đồ ngọc, chỉ có ba món đồ sứ, trong đó có một bình sứ Thanh Hoa, em đã đưa cho Điền Phi, đúng không?” Lâu Minh nói.

Trần Ngự vẫn chưa hiểu rõ, gật nhẹ đầu.

“Lúc chiều, khi Điền Phi mang đồ cổ về, Mao đại sư cũng đứng lúc ở đây, ông ấy cũng là một người có nghề trong lĩnh vực này cho nên đã thuận tiện đánh giá mấy món này.” Lâu Minh dùng giọng nói bình thản giải thích “Mao đại sư nói, những món đồ ngọc này đều là ngọc tốt, nhưng mà ...”

“Nhưng sao ạ?” Trần Ngự nôn nóng hỏi.

“Nhưng trong đó không có linh khí, ngọc nếu không có linh khí thì đều là ngọc chết, ngọc chết thì không có giá trị.” Lâu Minh nói xong, cẩn thận quan sát vẻ mặt của Trần Ngự.

Trần Ngự ngờ ngác nhìn mấy món đồ ngọc tinh xảo, đẹp đẽ trên bàn, đúng là mấy món đồ ngọc này không có linh khí, nhưng người thường cũng có thể nhìn thấy linh khí sao?

“Người thường không phải là không nhìn thấy linh khí sao? Đồ cổ không phải là chỉ cần có niên đại xa xưa là được hay sao?” Trần Ngự hỏi vấn đề mình đang nghi ngờ.

Lâu Minh lắc đầu.

“Vậy ... vậy ...” Về mặt Trần Ngự tuyệt vọng “Mấy thứ này không đáng một chút tiền nào sao?”

“Cũng không hẳn.” Lâu Minh nói “Mặc dù Mao đại sư nói mấy món này đều là ngọc chết nhưng rất thích hợp làm bùa hộ mệnh.”

“Nhưng mà em không có năng khiếu làm bùa hộ mệnh, em học thuật pháp chủ yếu là trừ ma không à, ngay cả bùa bình an em vẽ cũng không hiệu quả bằng những Thiên Sư khác, kể cả khi tu vi của em có cao đi nữa thì cũng vậy.” Trần Ngự tủi thân nói.

Bởi vì bản thân cô với việc học thuật pháp cũng mang tính đặc biệt, Trần Ngự muốn làm lại mấy ngọc bội này thành bùa hộ mệnh cũng không có khả năng. Mười mấy món đồ ngọc vậy mà lại không đáng giá một đồng?

Lâu Minh thấy Trần Ngự đã muốn khóc, thì nhịn không được an ủi “Em đừng lo, để anh hỏi Mao đại sư, ông ấy nói mấy ngọc bội này thích hợp làm bùa hộ mệnh thì nhờ đâu ông ấy muốn mua nó thì sao.”

“Mao đại sư sẽ mua mấy món này sao?” Trần Ngu đáng thương nói.

“Sẽ!” Lâu Minh an ủi “Buổi chiều nay anh thấy ông ấy cũng có vẻ muốn có mấy món này nhưng anh muốn hỏi lại em rồi mới trả lời ông ấy.”

Là người luôn có tính logic cẩn thận, Lâu Minh không phát hiện câu nói của mình trước sau mâu thuẫn.

“Vậy anh bán cho ông ấy đi, bán được bao nhiêu thì được bấy nhiêu.” Trần Ngu buồn rầu nói, ít nhất cũng thu được chút tiền.

“Được rồi.” Lâu Minh thấy Trần Ngu đã bình tĩnh lại, thì thở phào nhẹ nhõm. Thực là gặp may mà, sao anh lại hỏi hột như vậy chứ.

Tâm trạng Trần Ngu tốt hơn một chút, sờ binh sứ trong lòng nói “Vậy binh sứ thì sao? Binh sứ cũng không đáng tiền ă?”

“Chất lượng mấy binh sứ này không tốt lắm, mặc dù có niên đại khá lâu nhưng cũng không mắc tiền lắm, khoảng chừng hai đến ba triệu.” Lâu Minh nói.

“ Bao nhiêu?” Trần Ngu kích động.

“Khoảng ba triệu?” Lâu Minh yên lặng bỏ bớt chữ ‘hai’ đi.

“Ba triệu một món?” Trần Ngu hỏi lại lần nữa.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“một món là ba triệu, hai món là sáu triệu, trợ lý Điền cũng có một cái, cộng thêm mấy món ngọc bội nữa là hơn chín triệu.” Trần Ngu tính toán xong thì vô cùng vui vẻ “Cũng không lỗ lắm, chín triệu lận đó.”

“Điền Phi cầm là binh sứ Thanh Hoa.” Ánh mắt Lâu Minh phức tạp, nhắc nhở.

“Sứ Thanh Hoa? Sứ Thanh Hoa thì sao?” Trần Ngu nhớ lại, lúc đó có ba món đồ sứ, hai món là có màu sắc sặc sỡ, chỉ có một món là có màu xanh đơn giản. Lúc đó Trần Ngu nghĩ là đàn ông chắc là không thích mấy món đồ sặc sỡ nên mới tiện tay đưa binh sứ màu xanh cho Điền Phi.

Lâu Minh nhìn vẻ mặt của Trần Ngu thì biết cô không biết cái gì gọi là sứ Thanh Hoa, anh cũng không muốn giải thích rõ ràng, chỉ là không có chút đành lòng nói “Sứ Thanh Hoa là đồ sứ đáng giá nhất.”

“Có giá trị hơn so với hai món này?” Trần Ngu hiểu rõ.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“Nó đáng giá bao nhiêu tiền? Bốn triệu? Năm triệu?” Trần Ngu tò mò.

Lâu Minh từ từ giơ ba ngón tay lên “Ba mươi triệu!”

Trần Ngu chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, mãi một lúc sau mới hỏi lại “Ba mươi triệu?”

Lâu Minh vừa gật đầu vừa chú ý phản ứng của Trần Ngu.

“một cái bằng mười cái?” Trần Ngu run rẩy chỉ vào cái binh sứ đang trong lòng mình.

Lâu Minh cẩn thận gật đầu.

Đầu tiên, Trần Ngu cúi đầu trầm tư, sau đó thì đứng lên, đi đến trên bàn, đặt binh sứ lên. Sau đó yên lặng nhìn một bàn đồ đầy đồ cổ, mới mềm nhũn chân mà ngã ngồi xuống.

“Thì Thi.” Lâu Minh giật nảy mình, vội vàng đem người từ dưới đất ôm lên.

“anh Ba.” Về mặt Trần Ngu là ‘chết không còn gì lý luận tiếc’ “Tạm thời anh đừng để trợ lý Điền xuất hiện trước mặt em, em sợ em không chịu được ...”

Phụt ...

Lâu Minh thực sự không nhịn được nữa, ôm Trần Ngu ngồi xổm trên mặt đất, cười run cả người.

cô nhóc này sao lại dễ thương như vậy chứ. rõ ràng là cô nhóc mê tiền, ba mươi triệu chấp tay dâng lên cho người khác, khi biết rõ chân tướng cũng không nghĩ cách lấy trở về mà chỉ muốn người ta không xuất hiện trước mặt mình.

“Được rồi, đừng khó chịu, một nửa của anh đều cho em.” Lâu Minh an ủi.

“anh Ba, vẫn là anh tốt với em nhất.” Trần Ngu đau lòng ôm eo Lâu Minh, cô cảm thấy đau lòng muốn chết.

Ba mươi triệu lận đó, thật là nhiều tiền, hu hu hu ...

==

Ngày hôm sau, sau khi bị tạm giữ ba ngày, trên mặt vẫn chưa hết sưng, Kỳ Trường Minh từ cục cảnh sát đi ra ngoài.

“Kỳ đại sư.” một người đàn ông mặc đồ vest đen đã lái xe đến cổng chờ nửa giờ, thấy Kỳ Trường Minh đi tới, lập tức chạy đến mở cửa xe giúp ông ta.

Kỳ Trường Minh ngồi vào xe, xuyên qua cửa kính nhìn cổng chính của cục cảnh sát, sắc mặt thâm trầm thật đáng sợ. Trải qua ba ngày vừa rồi là nỗi si nhục cả đời này của ông ta, chỉ cần vừa nghĩ đến Trần Ngự là Kỳ Trường Minh hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Kỳ đại sư, tôi chờ ngài đi ăn một chút trước đã.” Người đàn ông vừa khởi động xe vừa nói.

“không cần, đưa tôi ra biệt thự ở ngoại ô.” Kỳ Trường Minh nói.

“Vâng.” Người đàn ông lái xe đi về hướng ngoại ô.

Sau một tiếng, xe dừng trước một tòa biệt thự, Kỳ Trường Minh đẩy cửa xe bước xuống.

Người đàn ông lấy một tập tài liệu từ ghế phụ đưa cho Kỳ Trường Minh, nói “Kỳ đại sư, đây là tài liệu ông chủ tôi đưa cho ngài, ông ấy nói, thân phận của đối phương tương đối đặc biệt, ngài suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định.”

Kỳ Trường Minh nhận tập tài liệu, không để ý đến người đàn ông, quay người đi vào biệt thự.

Sau khi Kỳ Trường Minh vào nhà, đi thẳng đến tầng hầm của biệt thự. Trong không gian kín mít đó, Kỳ Trường Minh thiết kế thành một pháp đàn rất lớn. trên sàn nhà là hình vẽ âm dương bát quái vô cùng lớn, bốn phía treo đầy cờ vàng và bùa chú, ở chính giữa pháp đàn là nơi thờ cúng một đoạn xương.

Đàn: nơi tế lễ thời cổ. Pháp đàn: nơi cúng tế, làm phép

Đó là một đoạn xương sườn của con người, xung quanh còn lẫn vẩn một luồng hơi thở âm trầm mà khủng khiếp, Kỳ Trường Minh đi tới, đem hai mảnh vỡ của bài vị để bên cạnh đoạn xương.

Bài vị bằng gỗ này được chế tạo chỉ là vật trung gian dùng để gọi Ma Vương mà thôi, còn nơi chân chính trú ngụ của Ma Vương chính là khúc xương người đang tiết ra oán khí cực lớn này. Chỉ cần xương người còn, cho dù bài vị có bị vỡ nát bao nhiêu lần thì cũng không ảnh hưởng đến Ma Vương.

Sắc mặt Kỳ Trường Minh âm trầm mở tập tài liệu trong tay ra, nhìn một lát.

“Con gái thị trưởng Đế Đô, ra là thế mới có thể giữ ta ở trong đó.” Kỳ Trường Minh cười lạnh “Con gái thị trưởng thì sao chứ, ta muốn giết mày thì ai có thể ngăn cản được ta.”

Kỳ Trường Minh tùy ý ném tập tài liệu trong tay làm giấy bay lá tả trên mặt đất. Kỳ Trường Minh nhìn đoạn xương người trên bàn, nói “Ma Vương, lâu lắm rồi mày chưa ăn gì đúng không, chắc là đói lắm rồi. Ráng đợi đến đêm sẽ là thời điểm tốt nhất ta có thể cho mày ăn no. Linh hồn của Thiên Sư ngon lành hơn nhiều so với ác ma đó.”

Ma Vương hình như hiểu được lời của Kỳ Trường Minh, âm khí đang vờn quanh trên đoạn xương bỗng nhiên trở nên nồng đậm hơn nhiều. Xương trắng rung động nhẹ nhẹ, đập vào bàn vang lên tiếng kèn kẹt.

“Rất đói phải không, đừng nóng vội, tối hôm nay ta sẽ không hạn chế mày. Mày muốn ăn thế nào thì ăn.” Kỳ Trường Minh nhẹ vuốt lên đoạn xương trắng.

một luồng khí âm phát qua, cờ vàng bốn phía pháp đàn nhẹ lay động.

Tác giả có lời muốn nói:

Mao đại sư: Tôi có nói là muốn mua đâu.

Tam thiếu: Mua hay không mua? (Điền Phi ôm bình sứ Thanh Hoa giả bộ muốn quăng xuống đất).

Mao đại sư: Mua! (Cha mẹ tôi ơi, bình sứ Thanh Hoa tốt thế này rất hiếm có đó.)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Ma Vương

Vì hôm qua nhận được tin đã kích vô cùng lớn, trong thời gian ngắn, Trần Ngư không thèm đến nhà anh Ba, chỉ cần vừa đến gần nhà anh Ba là cô lại nghĩ đến trợ lý Điền, chỉ cần vừa nghĩ đến trợ lý Điền cô lại nghĩ đến sứ Thanh Hoa, chỉ cần nghĩ đến sứ Thanh Hoa, cô sẽ nghĩ đến ba mươi triệu.

Ba mươi triệu đó a!!!

Trần Ngư đau lòng, cả đêm đều ngủ không ngon.

“Mệt thì lại đi ngủ đi con.” Mẹ Trần thấy con gái ngồi trên ghế sofa ngáp dài, nhin không được nói.

“Mặc dù ba hi vọng con thi tốt nhưng cũng không thể ôn bài quá khuya được.” Hiển nhiên là thị trưởng Trần hiểu lầm con gái vì một câu nói của mình vào tối qua mà thức đêm đọc sách.

Nghe thấy Trần Ngư tối qua ngủ không ngon, đang ngồi một bên xem điện thoại di động Trần Dương chợt ngẩng đầu lên, anh nhìn thoáng qua gương mặt mỗi một của Trần Ngư, nhủ màu lại, hơi tự trách mình.

Chẳng lẽ hôm qua anh nói quá nặng lời?!

“Ngủ không ngon thì lại ngủ thêm đi con.” Mẹ Trần lại nói.

“Vừa mới ăn cơm xong mà mẹ, con ngủ không được. Con xem TV một lát, tám rưỡi sẽ lên ngủ.” Trần Ngư nói.

“Ừ, cũng đúng. Ăn cơm xong đi ngủ ngay sẽ béo bụng mà lại không tốt cho dạ dày.” Mẹ Trần nghĩ nghĩ rồi không ép con gái lên ngủ nữa.

Lúc này trên TV đang phát một đoạn clip quảng cáo du lịch, đó là một khu du lịch tại một hòn đảo cận nhiệt đới, cát trắng biển xanh nhìn vô cùng tươi mát.

Mắt mẹ Trần sáng lên, quay đầu hỏi Trần Ngư “Thi Thi, con đã đi biển bao giờ chưa?”

“Chưa ạ.” Trần Ngư lắc đầu.

“Vậy khi nào thì xong, mẹ dẫn con đi du lịch nước ngoài, được không?” Mẹ Trần chỉ vào TV “Con thấy ở đây được không?”

Trần Ngư nhìn lên màn hình TV, cũng bị mặt biển sáng lấp lánh hấp dẫn, nhưng cô nghĩ đến việc đang định dành thời gian nghỉ đông để thăng cấp tài khoản lên cấp A, thế là lắc đầu từ chối “Con không đi đâu.”

“Tại sao?” Mẹ Trần có chút mất mát.

Cha con họ Trần cũng kinh ngạc, chẳng lẽ Thi Thi vẫn chưa dung nhập hoàn toàn vào gia đình, ngay cả đi du lịch cùng cả nhà cũng không muốn đi?

“Khẩu ngữ của con chưa tốt lắm, chờ con luyện tập thêm chúng ta hãy đi được không mẹ?” Trần Ngư tìm cơ

Khẩu ngữ: vẫn nói, ngôn ngữ, mình nghĩ là cách phát âm tiếng nước ngoài.

“Ừ, ừ, khi nào con muốn đi thì nói với mẹ, mẹ đi cùng con.” Mẹ Trần nghe con gái nói vậy thì lập tức đồng ý.

Cha con họ Trần nghe lý do này thì cũng thả lỏng, thì ra là sợ khẩu ngữ của mình không tốt, đúng vậy, mặc dù từ trước đến giờ Thi Thi không nói nhưng lòng tự ái của con bé rất cao đó.

Cứ thế, chủ đề đi du lịch đã được lướt qua, Trần Dương tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại di động nhắn tin, thị trưởng Trần tiếp tục cầm máy tính bảng xem tin tức, mẹ Trần và Trần Ngư ngồi ghế sofa xem TV. Mặc dù mọi người làm những việc khác nhau nhưng không khí trong gia đình vô cùng hài hòa.

Mà hoàn toàn khác với không khí hài hòa này chính là trong hầm ngầm biệt thự của Kỳ Trường Minh ở ngoại thành Đé Đô, Kỳ Trường Minh mặc áo dài đạo sĩ, khoanh chân ngồi giữa hình bát quái âm Dương trong pháp đàn.

Trong không gian kín mít của hầm ngầm không có gió nhưng ánh nến mờ ảo vẫn bị lay động chập chờn, cờ vàng bốn phía cũng bị lay động bay phấp phới.

Trước mặt Kỳ Trường Minh là một bàn thờ bên trên để một đoạn xương người trắng hếu đang tỏa ra âm khí nồng đậm, theo lời đọc lầm bầm thần chú của Kỳ Trường Minh bắt đầu rung động lên.

Lúc đầu chỉ là sự rung động nho nhỏ, tiếp đó là sự giao động liên tục với biên độ nhỏ, cuối cùng làm cho cả bàn thờ cũng phải chấn động theo.

“Cạch cạch cạch”, tiếng xương cốt va chạm vào bàn thờ vang lên trong không gian âm u dưới tầng hầm càng làm cho cảnh vật trở nên đáng sợ hơn.

“U u u...”

Nguồn âm khí từ đoạn xương trắng ừ ừ tỏa ra, từ từ ngưng tụ thành một vòng xoáy khí màu đen rồi lập tức hóa thành một bóng người mang theo sừng trâu trên trán, Ma Vương với đôi mắt đỏ ngầu, lạnh lẽo nhìn thẳng phía trước.

“đi giết cô ta, cắn nuốt linh hồn cô ta để cô ta vĩnh viễn không thể siêu sinh.” Kỳ Trường Minh ra lệnh.

Kỳ Trường Minh vừa dứt lời, Ma Vương một lần nữa hóa thành khí đen, từ lòng đất xuyên qua biệt thự, bay lên bầu trời che khuất ánh trăng sáng, sau đó dùng vận tốc mà người thường không thể tưởng tượng được bay thẳng về trung tâm Đế Đô.

Mà lúc này, trong nhà họ Trần, Trần Ngự đang ăn khoai tây chiên, xem TV, cho đến khi Ma Vương đến gần khu tập thể, cô mới nhận ra có điều gì đó không đúng.

Tốc độ nhanh thật!

Trong nháy mắt cảm giác được sát khí, Trần Ngự cũng không kịp suy nghĩ gì nữa, điều duy nhất cô có thể làm chính là trước khi Ma Vương tìm đến đây cô phải nhanh chóng ra khỏi nhà, không thể liên lụy đến người nhà cô được.

“Con có việc phải ra ngoài một chút.” không quan tâm mọi người có nghe rõ không, Trần Ngự vọt đứng lên chạy ngay ra ngoài.

Luồng sát khí này đến quá nhanh, ngay cả thời gian chạy lên lầu lấy chìa khóa cô cũng không có thời gian.

“Con đi đâu vậy?” Mẹ Trần còn chưa kịp định thần thì Trần Ngự đã xô cửa chạy ra ngoài.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Về mặt thị trường Trần vô cùng nghi hoặc hỏi.

“Tôi không biết, bỗng nhiên con nói là có việc.” Mẹ Trần lo lắng “Đứa con này, còn chẳng kịp mặc áo khoác nữa, cứ vậy mà chạy ra ngoài rồi, ngoài trời lạnh lắm đó.”

“Trần Dương, con ra ngoài xem một chút.” Thị trường Trần nói với con trai.

Khi Trần Ngự ra khỏi nhà, Trần Dương đã đứng lên, anh vẫn cảm thấy về mặt của Trần Ngự lúc này hơi bất thường. anh nhìn ba mẹ Trần gật đầu, đi đến trước cửa cầm áo lông của em gái rồi đuổi theo ra ngoài.

Nhưng đến khi Trần Dương ra đến ngoài cửa thì đã không còn thấy bóng dáng Trần Ngự đâu nữa.

Trần Dương nhíu mày lại, đứng ở cổng nhìn xung quanh một chút, có lẽ do trực giác của người cảnh sát, anh chọn đứng hướng Trần Ngự đã đi, quay người chạy theo.

“A!” một tiếng kêu đau đớn vang lên.

“Thi Thi?” Tiếng hét đau đớn vang lên ngăn ngui nhưng cũng đủ làm Trần Dương giật mình. âm thanh này là của Thi Thi, khi ở trường cảnh sát anh đã được trải qua huấn luyện kỹ năng này, không thể nghe nhầm, giọng hét đó là của em gái nhà mình.

Mắt Trần Dương trầm xuống, sải bước dài chạy về phía trước, càng chạy anh càng kinh ngạc, hướng này, qua một chút nữa là đến biệt thự nhỏ của Lâu Tam thiếu, chẳng lẽ Thi Thi chọc giận đến cảnh vệ của Lâu Tam thiếu.

Trần Dương càng nghĩ càng lo lắng, dưới chân chạy càng nhanh, cuối cùng anh nhìn thấy phía trước Trần Ngự đang ra sức chạy.

anh đang định lên tiếng kêu Trần Ngự dừng lại, còn chưa kịp kêu lên thì chứng kiến một cảnh làm anh nhìn muốn rách cả mí mắt.

anh chỉ thấy dáng người nhỏ nhỏ của Trần Ngự đang chạy phía trước dường như bị một chiếc ô tô phóng tốc độ cao đụng vào, cả người đột ngột từ dưới đất bay lên rồi nhanh như chớp bị quăng qua một khoảng không gian rất dài, bịch một cái ngã xuống đập vào hàng rào tường gạch bên cạnh.

“A!” Khi bay trên không trung, Trần Ngự đã điều chỉnh tư thế để khi ngã xuống vách tường là lưng đập xuống, nhưng xung lực to lớn vẫn làm cô đau đớn mà hét lên.

“Thi Thi!” Trần Dương cảm thấy máu trong người mình như đông cứng lại, anh vút áo lông cầm trong tay xuống, nhanh chóng chạy nhanh về hướng Trần Ngự.

“anh đừng đến đây!” Trần Ngự nghe giọng nói Trần Dương gọi cô, phẫn nộ anh trai nhà mình đã đuổi theo đến đây từ lúc nào, lập tức sắc mặt càng thêm khó coi.

Ma Vương căn bản là không cho Trần Ngự cơ hội thở lấy hơi, không đợi Trần Ngự từ dưới đất bò lên, một quyền lại đi qua.

“Lên!” Tay phải Trần Ngự chỉ lên trời, một cái la bàn đang xoay tít bỗng nhiên từ sau lưng Ma Vương bay tới, mạnh mẽ đâm vào cánh tay của Ma Vương đang hướng về Trần Ngự.

Ma Vương bị đau, liền đổi hướng đánh nhau với la bàn.

Kia là ... la bàn mà ông Ngô đã đưa cho Thi Thi? Nhìn la bàn bỗng nhiên xuất hiện, Trần Dương nhận ra ngay, khi Trần Ngự rời khỏi thôn Đại Mộc, ông lão nuôi dưỡng Thi Thi đã đưa cho con bé, Thi Thi rất thích, mỗi lần đến trường đều mang theo, như hình với bóng.

Nhưng một cái la bàn bình thường sao lại bay trong không trung? Còn Thi Thi, con bé đang chiến đấu với thứ gì vậy?

Lúc Trần Ngự vừa từ trong nhà chạy ra thì gọi ngay la bàn, mãi đến bây giờ la bàn mới từ trong nhà bay tới, có sự trợ giúp của la bàn, Trần Ngự mới có cơ hội thở dốc.

Nhưng chỉ có la bàn mà không có bùa chú, Trần Ngự chiến đấu chỉ phí sức mà thôi.

“Đừng để ý đến vật kia, giết Thiên Sư này đi.” Kỳ Trường Minh ra lệnh.

Ma Vương gầm lên một tiếng, nghe lời lại quay đầu tấn công Trần Ngự. Trần Ngự biến sắc, tiếp tục chạy về phía trước.

Trần Dương thấy Trần Ngự tiếp tục chạy về phía trước thì lo lắng chạy theo sau, lúc này anh cũng chẳng quan tâm là Trần Ngự sẽ chạy vào khu vực cấm của khu tập thể mà chỉ lo lắng cho sự an toàn của Trần Ngự.

“A!”

một đường chạy thẳng đến công viên nhỏ phía sau khu tập thể.

Ma Vương đưa tay lại là một luồng sát khí, Trần Ngự bị sát khí cuốn lên, cả người bay lên rồi rơi đập người vào một ngọn núi giả trong công viên nhỏ. Trần Ngự lăn khỏi vị trí ngã, ngay sau đó, Ma Vương đánh một quyền lên ngọn núi giả, trong nháy mắt ngọn núi giả cao hai mét cứ thế bị vỡ vụn, đá gạch vỡ tứ tung văng tung toé.

Trần Dương không thể tin những gì mình nhìn thấy.

Thi Thi đang bị một vật gì đó không nhìn thấy truy sát, mà cái vật không nhìn thấy kia có thể đánh nát một ngọn núi giả trong nháy mắt? Cái vật không nhìn thấy đó là cái gì? Nó thực sự là cái gì??

Trần Dương thấy em gái ruột nhà mình gặp nguy hiểm thì vô cùng gấp gáp, hai mắt đỏ bừng nhưng lại không làm gì được. anh muốn xông qua trợ giúp Trần Ngự nhưng anh mới chỉ đến gần một chút, một nguồn không khí âm trầm muốn làm người ta ngừng thở không thể làm anh không thể động dậy được.

“Thi Thi!” Trần Dương kêu khàn cả giọng, anh ra sức chạy về phía trước, muốn đến bên cạnh Trần Ngự nhưng không có cách nào vượt qua được.

Trần Dương không biết nên làm thế nào bây giờ, một cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng bao phủ toàn bộ cơ thể anh. Làm sao bây giờ, cuối cùng anh phải làm sao bây giờ, làm sao mà đối phó được với cái vật gì đó không nhìn thấy được bây giờ?

“Dẫn linh về bùa, bùa trừ ma!” thật vất vả Trần Ngự mới vẽ được một lá bùa, nhảy lên đập lên đầu Ma Vương.

“Gừ!” Ma Vương bị đau, động tác tấn công Trần Ngự càng mãnh liệt, hung ác. Trần Ngự tránh không kịp bị một cục đá từ dưới đất bay lên đập trúng trán, nhện không được kêu lên.

“Thi Thi!” Dưới góc độ Trần Dương không nhìn thấy được, sát khí dâng kết thành luồng khí xoáy phía trên, khí đen chuyển động nhanh chóng thổi làm Trần Dương không thể mở mắt, hai tay bị đông cứng đỏ lên, Trần Dương không lùi nửa bước, cắn răng quyết tâm chen vào nửa bước chân.

“Nhanh! Dán lên đi!”

Đúng lúc này, Hà Thất cùng nhóm trợ lý và đoàn cảnh vệ mười mấy người, mỗi người đều cầm một lá bùa trong tay, cùng chạy về hướng Trần Ngự.

“Àm, âm, âm!”

Hơn mười lá bùa đồng thời bốc cháy, sát khí đỏ như máu tạo thành một lỗ hồng nhỏ trước nguồn âm khí đen kịt đang cuộn cuộn.

“Gừ, gừ, gừ!” Ma Vương tức giận rống to, hai tay vung lên, một nguồn âm khí to lớn từ hai tay Ma Vương phát ra, theo động tác của Ma Vương làm cho Trần Dương mà mười mấy lính đặc chủng đều bị hất tung ra ngoài.

“Lại lên!” Hà Thất lần một vòng đứng dậy, kêu gọi anh em lại chuẩn bị một đợt tấn công mới.

“Các anh đừng tới đây, đây là Ma Vương, công lực của bùa huyền sát không thể làm gì được nó đâu!” Trần Ngự thấy mọi người lại định xông lên thì nôn nóng nói.

Ma Vương và hồn ma bình thường là khác nhau, hồn ma bình thường còn có thể giết người, còn Ma Vương nếu muốn hại người thì chỉ cần nhấc tay mà thôi. Mặc dù trên người anh trai và mấy vị lính đặc chủng đều có chút chính khí, nhưng nếu dùng để đấu với hồn ma bình thường thì còn được, còn đấu với Ma Vương thì không có tác dụng gì.

Nhưng hành động của mấy người Hà Thất cũng đã cho Trần Ngự chút thời gian, Trần Ngự nhân cơ hội đứng lên, chạy về hướng bên cạnh, vừa né tránh

tấn công của Ma Vương vừa nghĩ cách thoát thân.

Chắc chắn là cô không thể đánh thắng Ma Vương được, đừng nói là hiện giờ cô không có bùa chú bên người, cho dù có đầy đủ bùa chú cô cũng không có chút xíu khả năng nào thắng được, trước đối thủ mạnh hơn mình nhiều, tất cả đều phí công.

Trần Ngự không thể nào hiểu nổi, Kỳ Trường Minh này bị điên rồi sao, dám sai khiến Ma Vương giết người, chẳng lẽ hắn ta không sợ trời trách phạt sao?

“Ừ ừ ừ” La bàn lượn vòng trên đầu Trần Ngự, phát ra âm thanh cảnh báo không ngừng.

Vậy là kế hoạch chỉ có thể là phải mở cửa âm mà thôi? Nếu có thể đẩy Ma Vương vào cửa âm, Kỳ Trường Minh muốn gọi Ma Vương ra lần nữa nhất định sẽ phải tốn rất nhiều công sức.

Trần Ngự vừa có ý nghĩ như thế, linh lực trên người bắt đầu rút vào la bàn, la bàn phát ra ánh sáng vàng lấp lánh, bắt đầu hấp thu âm khí trên người Ma Vương để mở cửa âm.

“Mày muốn mở cửa âm sao? Mơ tưởng hão huyền!” Kỳ Trường Minh cảm ứng được cửa âm muốn mở, pháp quyết trên tay lại biến đổi.

Động tác tấn công của Ma Vương ngừng lại, phát tay một cái đánh rơi la bàn đang bay lượn trong không khí. La bàn chịu lực tác động, nháy lên một cái rồi biến mất về nơi xa.

Cửa âm vừa mới bắt đầu mở lại ầm ầm đóng lại rồi biến mất.

“không cần để ý những người khác, giết cô ta!” Kỳ Trường Minh ra lệnh.

Ma Vương dừng động tác, quay đầu nhìn Trần Ngự.

Sắc mặt Trần Ngự trắng bệch, co cứng chạy.

Mà lúc này, đã sớm biết tình hình, Lâu Minh đứng trên cửa sổ lầu hai quan sát tình hình chiến đấu.

Khi lần đầu tiên Trần Ngự bị đánh văng vào núi giả, Lâu Minh đã muốn lao ra thì bị Trình Bằng chặn chẽ giữ lại, Lâu Minh không còn cách nào đánh cho người mang bùa huyền sát ra cho Trần Ngự.

Nhưng khi thấy bùa huyền sát cũng không xi nhê gì, Lâu Minh không nhin được nữa.

“Tam thiếu, trong kì đông chí anh không thể ra cửa được.” Trình Bằng kiên quyết giữ chặt Lâu Minh.

“Tránh ra!” Lâu Minh lạnh giọng quát.

“Tam thiếu! anh ra ngoài cũng không làm được gì đâu. anh sẽ bị đông cứng ngay lập tức.”

“...” Lâu Minh cứng đờ, trong lòng bắt đầu tính toán thể lực của mình có thể đủ sức đến chỗ của Trần Ngự hay không.

Trình Bằng thấy Lâu Minh bình tĩnh lại, cho là anh đã thỏa hiệp, lập tức thở dài một hơi.

“Tiểu thư Trần Ngự!”

“Thí Thi!”

Trong bộ đàm đeo bên người Trình Bằng vang lên tiếng kêu gào, Lâu Minh bỗng nhiên hoàn hồn, anh vội vàng xoay người, xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện Trần Ngự đang nằm lơ lửng trong không khí.

Lâu Minh nôn nóng đoạt lấy bộ đàm trong tay Trình Bằng, quát “Chuyện gì xảy ra?”

“Tam thiếu, hình như tiểu thư Trần Ngự bị thứ gì đó bóp cổ, chúng tôi không thể nào đến gần được.” Giọng nói lo lắng của Hà Thất truyền đến từ bên kia bộ đàm.

“Tam ...”

Lâu Minh đẩy Trình Bằng ra, chạy thật nhanh xuống lầu. Trong nháy mắt Lâu Minh bước ra khỏi cửa, sát khí trong thân thể nhanh như chớp bắt đầu rơi vào trạng thái ngủ đông.

Lâu Minh chỉ cảm thấy cơ thể mình dường như bị bỏ vào tủ đông âm mấy trăm độ, lạnh đến mức làm anh không thể thở nổi.

“Tam thiếu!” Trình Bằng đuổi tới nơi.

một tay Lâu Minh chống cửa, dùng hết khí lực toàn thân chạy về phía công viên nhỏ bên cạnh biệt thự.

rõ ràng chỉ cách có mấy chục mét, nhưng Lâu Minh chạy vô cùng vất vả.

Lúc này Trần Ngự bị Ma Vương bóp cổ, cả người bị nâng lên, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, không thể thở được. Trần Ngự khó khăn tập trung linh lực đưa tới la bàn, la bàn thu hết sức mạnh còn lại mạnh mẽ đâm vào tay Ma Vương mới có thể làm Ma Vương tuột tay khỏi cổ Trần Ngự.

Trần Ngự lặn khỏi vị trí cũ, vừa ho khan vừa cố hết sức chạy ra xa.

“Bên này!” Đúng lúc này, giọng nói của Lâu Minh vang lên.

“anh Ba?” Trần Ngự không thể tin ngáng đầu.

“Chạy ... chạy về phía ... anh này!” Thân thể của Lâu Minh quá lạnh, anh không thể cử động được.

Trần Ngự nghĩ đến sát khí trên người Lâu Minh, thay đổi chạy thật nhanh về hướng Lâu Minh đứng.

Lâu Minh giang hai tay ra, ra hiệu cho Trần Ngự chạy vào lòng anh.

Trần Ngự dùng hết tốc độ chạy đến trước mặt Lâu Minh, dừng lại cách anh một mét rồi nhảy lên một cái nhào vào ngực Lâu Minh.

Lâu Minh tiếp được Trần Ngự, thân thể không chịu được mà lao đảo lùi về sau.

Ma Vương đuổi theo Trần Ngự chạy đến, thấy Trần Ngự dừng lại, không chút nghĩ ngợi đưa tay ra bắt.

Lâu Minh nhảy cảm phát hiện có vật gì đó đang ở gần, đưa tay lên cản, sau đó anh đụng vào một cánh tay lạnh như băng.

Sát khí trên người Lâu Minh đang chuẩn bị ngủ đông cảm nhận được nguy hiểm, một lần nữa biến chuyển sống động, sát khí đỏ như máu theo bàn tay của Lâu Minh len lỏi qua tay Ma Vương, từ từ cắn nuốt khiếm và sát khí màu đen trên thân Ma Vương.

“Gào? Gào?” Ma Vương kinh hoảng muốn vung tay, thoát khỏi sự kiềm chế của Lâu Minh.

Nhưng Trần Ngự sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm này, cô tháo nút ngọc phong ấn trên tay trái của Lâu Minh, không có phong ấn, sát khí tăng vọt, giống như sóng lớn bao trùm tàu thuyền, cắn nuốt toàn bộ thân hình Ma Vương.

“Gào! Gào! Gào!”

Ma Vương thét lên thảm thiết, đau đớn, hồn thể bị sát khí đỏ như máu từ từ cắn nuốt, trong khoảng khắc tiêu tán trong không gian, ngay cả một chút tro bụi cũng không có.

“Phụt!!” Trong nháy mắt Ma Vương biến mất, trong biệt thự vùng ngoại thành, Kỳ Trường Minh phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, không thể tin nhìn đoạn xương trắng trên bàn đã biến thành đồng bột mịn “không ... thể nào ... Đó là vật gì vậy?”

Trần Ngự thấy Ma Vương đã bị tiêu diệt, vội vàng lấy nút ngọc đeo lại vào tay Lâu Minh, phòng ngừa sát khí tiết ra bên ngoài ảnh hưởng đến khu dân cư.

“anh Ba, anh Ba!” Sau khi Trần Ngự đeo nút ngọc cho Lâu Minh xong thì mới phát hiện Lâu Minh không hề cử động, toàn thân giống như một khối đá băng điêu khắc đứng im tại chỗ.

“anh Ba, anh làm sao thế?” Trần Ngự hoảng hốt.

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Bằng: Tại sao lần nào tôi cũng phải làm người xấu?

Con của (tác giả): Dù sao thì đắc tội một người cũng còn hơn là đắc tội cả bảy người các anh.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngủ đông

“Tam thiếu!”

“Tam thiếu!”

Nhóm trợ lý từ biệt thự chạy ra hay này giờ đứng bên ngoài giúp Trần Ngư điều vọi vàng chạy tới.

Trình Bằng là người đầu tiên chạy đến bên Lâu Minh, khi cậu ta thấy quần áo của Lâu Minh phủ một lớp sương giá mờ mờ thì vô cùng hoảng hốt.

“Tránh ra!” Trình Bằng đẩy mạnh Trần Ngư vẫn còn đang ngơ ngác, cùng các trợ lý khác đã chạy vọi đến, đem Lâu Minh không thể động đậy khiêng vào biệt thự.

Đột nhiên, Trần Ngư không kịp đề phòng mà bị đẩy một cái, cô cũng không tức giận hỏi Trình Bằng tại sao lại đẩy cô mà từ từ mở hai lòng bàn tay của mình ra. Trong tâm mắt, hai bàn tay trắng nõn đã đỏ bừng cả lên, cảm xúc lạnh lẽo vẫn còn trên da truyền lên hệ thống thần kinh của cô.

Đôi tay này, lúc này đã ôm, anh Ba.

Trần Ngư lấy lại tinh thần, co chân chạy vọi về phía biệt thự nhỏ.

“Tiểu thư Trần Ngư.” Trần Ngư vừa chạy được hai bước thì bị Hà Thất đuổi kịp ngăn cản.

“Trợ lý Hà, anh Ba, anh ấy ...”

“Tiểu thư Trần Ngư, Tam thiếu tạm thời sẽ không có việc gì.” Hà Thất an ủi.

“Tôi muốn đi gặp anh ấy.” Trần Ngư vô cùng nôn nóng, có người sống nào mà lại có nhiệt độ cơ thể thấp như vậy được chứ.

“Trước khi cô vào biệt thự, phiền cô giúp Tam thiếu một việc trước đã.” Bỗng nhiên Hà Thất nói.

“Cái gì?” Trần Ngư không hiểu.

“Vừa rồi vì cứu cô, Tam thiếu đã coi bỏ phong ấn.” Hà Thất nói “Mặc dù thời gian rất ngắn nhưng có không ít sát khí đã phát tán ra ngoài, vì để tránh những phiền toái không cần thiết, xin cô xử lý một chút đi.”

Trần Ngư sửng sốt, điều này không phải là cô không biết, khi mở nút ngọc trên tay Lâu Minh, Trần Ngư đã nghĩ, chút nữa cô sẽ về một lá bùa tinh lọc để làm sạch sát khí xung quanh. Nhưng bởi vì đột nhiên Lâu Minh xảy ra chuyện, Trần Ngư quá sốt ruột mà quên đi mất.

Trần Ngư gạt nhẹ đầu, quay người đi đến địa điểm Ma Vương vừa biến mất, tay phải nâng lên, ngưng tụ linh lực trên đầu ngón tay, giờ lên trong không khí về ra một lá bùa tinh lọc.

Bùa chú hình thành trong nháy mắt, rồi tản ra, hóa thành muôn vàn tia sáng, làm sạch tất cả sát khí và âm khí còn sót lại trong không khí.

Mới từ trong nỗi khiếp sợ lấy lại tinh thần, đang đi về phía em gái nhà mình, Trần Dương nhìn thấy một cảnh này. Em gái nhà mình đứng trong công viên nhỏ trống trải, ngón tay tùy tiện vẽ lên trong không khí mấy cái, sau đó, chỗ đó bắn ra muôn vàn tia sáng. Kỳ diệu hơn là, sau khi ánh sáng tản đi, bầu không khí nặng nề đè nén trong công viên bỗng chốc trở nên thoải mái, dường như ánh đèn đường cũng sáng hơn vài phần.

Đây tuyệt đối không phải là do tác dụng của tâm lý.

Đầu óc Trần Dương cảm thấy mông lung, đến khi anh tỉnh táo lại thì Trần Ngư đã chạy vào biệt thự nhỏ nhà họ Lâu.

Lúc này, khi Hà Thất cùng một đội cảnh vệ chạy đến hỗ trợ, Trần Dương cũng không nghĩ nhiều. Nơi này dù sao cũng là khu vực gần biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, cảnh vệ nhận thấy nguy hiểm thì chạy ra xem xét là bình thường. Nhưng khi chính Lâu Tam thiếu tự mình chạy ra bên ngoài, em gái nhà mình lại trực tiếp nhào vào lòng đối phương. Trần Dương bỗng nhiên ý thức được, đây không phải là việc mà anh vẫn cho là bình thường, em gái nhà mình quen biết Lâu Tam thiếu.

Em gái nhà mình vừa mới trở về Đế Đô được nửa năm, phần lớn thời gian đều ở trường đại học, vậy mà chẳng những quen biết Lâu Tam thiếu mà mối quan hệ này còn vô cùng quen thuộc.

Quen thuộc đến mức khi cảnh vệ thấy em gái mình gặp nguy hiểm sẽ chạy ra hỗ trợ, quen thuộc đến mức Lâu Tam thiếu phải tự mình chạy ra cứu người.

“Trần thiếu, xin lỗi anh.” Cảnh vệ canh cửa giờ tay ngăn Trần Dương định đi vào.

“Tôi ...” Bình thường, Trần Dương tuyệt đối sẽ không đến gần ngôi biệt thự này, nhưng bây giờ Thi Thi đang ở trong đó “Em gái tôi ở trong đó.”

“thật xin lỗi, anh không thể đi vào được.” Về mặt cảnh vệ không thay đổi, nói.

Trần Dương im lặng một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn ánh đèn trong biệt thự.

Khi Thi Thi vừa mới trở về, Lâu Tam thiếu liền cho người mang quà tặng đến. Từ trước đến giờ không bao giờ để người khác tùy ý ra vào biệt thự, vậy mà em gái mình thì có thể tự do ra vào, còn có, lúc này, Lâu Tam thiếu còn tự mình chạy ra cứu người ...

Cho nên, Thi Thi ở trong đó sẽ an toàn.

Trần Dương không vào được, lại xác định Trần Ngự không có chuyện gì liên xoay người định về nhà trước. anh vừa đi vừa nghĩ lại những việc đã xảy ra. Cái vật không thể nhìn thấy là cái gì? Vì sao lại đến tìm Thi Thi?

“Ông của em là thầy trừ ma.”

La bàn, lá bùa, thầy trừ ma, chẳng lẽ ...

Cái suy đoán vô cùng hoang đường mà lại rất hợp lý làm tam quan của Trần Dương hoàn toàn sụp đổ, em gái nhà mình là thầy trừ ma??

Trần Dương đứng tại chỗ, đem mọi chuyện suy nghĩ từ trước ra sau, từ sau ra trước, càng nghĩ càng cảm thấy chẳng có suy đoán nào hợp lý hoàn toàn, anh nhẹ nhàng thở dài, quyết định chờ Trần Ngự về nhà rồi nói chuyện rõ ràng với cô.

Trần Dương lại đi về phía trước một đoạn, ánh mặt trời trên chiếc áo khoác lông màu vàng nhạt ven đường, đây là chiếc áo anh làm rơi khi đuổi theo Trần Ngự. Trần Dương dừng lại một chút, sau đó nhặt áo lên, quay người trở lại biệt thự nhỏ nhà họ Lâu.

“Đây là áo của Thi Thi, phiền anh đưa cho em ấy giùm tôi.” Trần Dương nói.

Cảnh vệ nhận áo khoác từ Trần Dương.

“Còn ...” Trần Dương nhìn thoáng vào cửa biệt thự “Phiền anh chuyển lời cho Thi Thi, sau khi tôi về nhà sẽ nói với ba mẹ là em ấy có việc gấp phải về trường.”

Nhìn tình hình này, tối nay chắc là Thi Thi không về nhà được rồi, vì không để ba mẹ lo lắng, Trần Dương đành giúp em gái mình che giấu.

==

Lầu hai, trong phòng ngủ của Lâu Minh, bảy người trợ lý đang chen chúc trong phòng, tất cả đều mặt ừ mảy chau nhìn Tam thiếu đã đông thành người băng đang nằm trên giường.

Sát khí trong cơ thể Tam thiếu bắt đầu ngủ đông, năng lượng trong cơ thể sẽ bị đóng băng, mặc dù bọn họ có thể không chút e sợ nào mà ở bên Tam thiếu, không sợ sát khí làm ảnh hưởng nhưng Tam thiếu không muốn bọn họ thấy tình trạng này của anh.

“Liên hệ với Mao đại sư chưa?” Có người hỏi.

“Vừa gọi điện rồi, nhưng Mao đại sư đang đi ra ngoài, phải đến rạng sáng mới trở về được.” một người khác trả lời.

“Bây giờ, chúng ta phải làm thế nào?”

“...”

Trong phòng ngủ không có ai trả lời, vì bọn họ biết, một khi Tam thiếu ngủ đông thích có thể chờ đến lập xuân. Sau lập xuân, chính Tam thiếu sẽ từ từ tự tỉnh dậy, còn trong khoảng thời gian này, anh sẽ luôn ngủ say.

“anh Ba, anh Ba đâu?” Xử lý xong sát khí, Trần Ngự đẩy cửa chạy vào, cô liếc mắt liền nhìn thấy Lâu Minh đang nằm trên giường.

Trần Ngự chạy đến bên giường thì ngay lập tức nhận ra điều khác lạ, sinh khí trên người Lâu Minh đang từ từ biến mất? Trần Ngự bị dọa đến mức làm con người hơi co lại, đưa tay sờ lên mạch đập của Lâu Minh, mạch đã yếu đến mức không còn sờ được nữa.

“Sao lại như thế này?” Mặc dù Ma Vương rất mạnh nhưng nếu đối đầu với sát khí của anh Ba thì không phải là đối thủ mà, nên không có khả năng Ma Vương làm tổn thương được anh Ba.

“Còn không phải là tại cô!” Trình Bằng nhin không được quát.

“Trình Bằng!” Hà Thất hạ giọng quát “Đây là việc Tam thiếu tự quyết định, không phải lỗi của tiểu thư Trần Ngự.”

Tất nhiên là Trình Bằng biết là do chính Tam thiếu muốn ra ngoài, nhưng nếu không phải là vì Trần Ngự thì trong thời điểm nhạy cảm như thế này, Tam thiếu chạy ra ngoài làm gì.

“Tại sao lại nói là tại tôi, đã xảy ra chuyện gì?” Trần Ngự quay về phía hai người hỏi “Tại sao sức sống của anh Ba càng ngày càng yếu, sát khí trên người anh ấy dường như cũng biến mất.”

Sáng mai Mao đại sư mới về đến đây, mấy người bọn họ lại không hiểu huyền học, nơi này người có thể giúp đỡ Tam thiếu cũng chỉ có người là Thiên Sư – Trần Ngự.

Hà Thất suy tư một lát rồi quyết định nói rõ mọi chuyện cho Trần Ngự biết “Sát khí trong cơ thể Tam thiếu sẽ biến hóa theo mùa. Mùa hè và mùa thu thì tương đối ổn định, mùa xuân là thời điểm phát triển mạnh mẽ nhất còn mùa đông thì là thời điểm sát khí suy yếu nhất.”

Trần Ngu nghe mà sững người, bởi vì Lâu Minh luôn mang nút ngọc trên người nên Trần Ngu cũng không phát hiện sự biến hóa sát khí trong cơ thể của anh.

“Vào thời điểm đông chí, sát khí trong cơ thể Tam thiếu sẽ ngủ đông.”

“Ngủ đông?”

“Đúng vậy.” Hà Thất tiếp tục giải thích “không rõ nguyên nhân, chỉ biết là một tuần trước và sau đông chí, chỉ cần đi đến nơi có nhiệt độ tương đối thấp thì sát khí trong cơ thể sẽ bắt đầu ngủ đông. Ngủ đông thì cơ thể anh ấy sẽ thành như thế này. Tam thiếu sẽ không có hô hấp, không có nhịp tim, không có nhiệt độ cơ thể, cũng không có ý thức, anh ấy sẽ cứ ngủ cho đến lập xuân.”

“thì ra là thế, cho nên tôi vẫn luôn cảm thấy không khí trong nhà quá nóng.” Trần Ngu chợt nhận ra “Nhưng ... Ngủ đông thế này thì có hại đến cơ thể anh Ba không?”

“Có.” Nếu chỉ ngủ say mà không có tổn thương gì thì nhóm trợ lý cũng không lo lắng như vậy “Khi ngủ đông, nhiệt độ cơ thể của Tam thiếu nhanh chóng hạ xuống, khi lập xuân sẽ từ từ thức tỉnh, tình trạng này gây ảnh hưởng rất lớn đến thân thể của Tam thiếu. Lần trước, do bất cẩn mà Tam thiếu rơi vào tình trạng ngủ đông, phải bồi dưỡng suốt một tháng trời mới khôi phục được một chút. Bác sĩ còn nói ...”

“Còn nói cái gì?” Trần Ngu la lên.

“Nếu còn lặp lại nhiều lần như vậy thì cơ quan nội tạng trong cơ thể sẽ không chịu được.” Hà Thất nhíu mày nói.

Hà Thất vừa dứt lời, sáu trợ lý còn lại đều mang vẻ mặt tự trách.

“Đều là do chúng ta không bảo vệ tốt cho Tam thiếu.”

“Còn tự xưng là Bình Vương nữa chứ, vậy mà ngay cả chuyện này cũng không làm được.”

Bình Vương: quân lính thiện chiến.

“...”

Trần Ngu cảm thấy những lời tự trách của nhóm trợ lý thực chất đều là đang nói cô, đều bởi vì cô nên anh Ba mới ra ngoài.

cô có thể làm gì để có thể giúp được anh Ba đây? Trần Ngu cố gắng tự hỏi.

Sát khí, sát khí ngủ đông?

Mắt Trần Ngu đột nhiên sáng lên, cô gấp gáp hỏi “Ngủ đông là do sát khí hoàn toàn yên tĩnh lại, đến lập xuân sát khí bắt đầu khôi phục nên anh Ba mới tỉnh lại, đúng không?”

“Vâng.” Hà Thất nhẹ gật đầu.

“Tôi có biện pháp!” Trần Ngu nói xong, quay người bước nhanh đến bên giường, hai chân tùy tiện nện lấy chiếc giày đá rơi xuống đất rồi leo lên giường Lâu Minh.

“cô làm gì vậy?” Nhóm trợ lý nghi ngờ nhìn Trần Ngu.

“Thử một chút xem anh Ba có thể tỉnh lại không.” Trần Ngu nói.

“Thử làm sao?” Hà Thất hỏi theo phản xạ.

Trần Ngu cách tám tấc, ghé lên người Lâu Minh, ném cho nhóm trợ lý một câu “Đừng có quấy rầy tôi đó.”

Sau đó, cúi đầu xuống, hôn lên môi Lâu Minh.

“Hít!!!” Nhóm trợ lý hít vào một hơi.

“cô ...” Trình Bằng thấy Trần Ngu dám sàm sỡ Tam thiếu, tức giận đến mức muốn chạy lên kéo người ra.

Điền Phi liếc mắt, nhanh tay ngăn Trình Bằng lại, nhỏ giọng nói “Cậu quên rồi à, phòng nghiên cứu.”

Trong nháy mắt Trình Bằng nhớ lại, khi ở phòng nghiên cứu, chính Trần Ngu đã hôn Tam thiếu một lần, ngăn chặn được sát khí bùng phát.

Các trợ lý còn lại hiển nhiên là đều nghĩ đến điều này, cả đám đều ngập tràn hi vọng nhìn về phía hai người đang hôn trên giường, chỉ là nhìn một chút bỗng nhiên cảm thấy có gì đó sai sai. Mọi người nói xem, một nam một nữ đang hôn nhau trên giường, mấy người bọn họ đứng bên nhìn thì còn ra thể thống gì.

Cũng không biết ai là người đầu tiên xoay người, sáu người còn lại cũng nhao nhao xoay người đi.

“Khụ ... Có phải chúng ta làm như vậy là không tốt lắm không?” Có người nhỏ giọng hỏi.

“Chúng ta đều ra ngoài đi.” Căn nhắc một lát rồi Hà Thất quyết định.

“không ...” Trình Bằng vừa muốn phản đối thì bị Điền Phi cùng một trợ lý khác đứng bên cạnh lôi ra ngoài.

Các trợ lý còn lại cũng ra khỏi phòng, Hà Thất đi cuối cùng, đóng cửa lại rồi đứng canh phía trước.

Bên trong phòng, đang chuyên tâm hôn Lâu Minh, à, không phải, đang độ khí cho Lâu Minh, Trần Ngư cuối cùng cũng cảm nhận được sát khí yếu ớt chưa hoàn toàn ngủ đông trong cơ thể anh.

Trần Ngư cũng không biết tại sao linh khí trong cơ thể mình có thể cảm ứng được sát khí, đồng thời có thể thông qua tâm pháp hâm nóng lại. Lúc nhỏ Trần Ngư đã hỏi qua ông lão, ông nói thể chất của cô đặc biệt do trời sinh.

Cho dù là nguyên nhân gì nhưng Trần Ngư thực sự là cảm ơn cái thể chất đặc biệt trời sinh này của mình, có thể cho cô làm nóng sát khí trong cơ thể Lâu Minh.

Sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã nghỉ đông hơn một nửa, khi Trần Ngư làm nóng lại vô cùng tốn sức, cũng may linh khí trong biệt thự nhỏ này rất dồi dào, cô có đầy đủ linh lực để sử dụng.

Thời gian từ giây từng phút trôi qua, hai tay Trần Ngư nắm hai tay Lâu Minh, linh khí và sát khí thông qua sự tiếp xúc giữa hai bàn tay mà tác động lẫn nhau. Vì sát khí trong cơ thể Lâu Minh quá lớn, nên một khoảng thời gian là Trần Ngư lại cảm thấy linh khí không đủ. Lúc này, cô cúi xuống ghé lên môi Lâu Minh thổi một hơi, sau đó hấp thu sát khí dư thừa trong cơ thể anh vào cơ thể mình. Đợi đến khi linh khí tràn đầy trở về thì lại thông qua tâm pháp tiếp tục làm nóng.

Cũng không biết qua bao lâu, cả người Lâu Minh vốn cứng ngắt dần mềm trở lại, thân thể từ từ có nhiệt độ, hai mắt đang nhắm chặt rung động rồi từ từ mở ra.

Thân thể Lâu Minh vẫn còn rất suy yếu, ý thức cũng chưa tỉnh táo hẳn, anh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm người trước mắt.

Thì Thì đang làm gì vậy?

một con môi mướt bỗng nhiên ập tới, Lâu Minh lại muốn ngủ, trước khi mất đi ý thức, anh chỉ cảm giác được một vật gì đó vô cùng mềm mại dán lên bờ môi mình.

Giấc ngủ này của anh không dài lắm, khi trời gần sáng thì anh đã tỉnh lại.

anh cảm giác được bàn tay của mình đang được ai đó nắm, ngo ngắn một chút, Lâu Minh nghiêng người nhìn về phía cô gái đang nằm ngủ say bên cạnh anh.

Tay phải của cô đang nắm lấy tay phải của anh, nằm sắp ngủ say sưa, cô gái có mái tóc ngắn nâu xoăn, khuôn mặt nhỏ trắng nõn vì ngủ say mà đỏ ửng, lông mi dài hạ xuống che đôi mắt đen nhánh, lúc mở ra luôn sáng lấp lánh nhìn mọi người cười vui vẻ.

Còn ... Ánh mắt Lâu Minh không tự chủ nhìn về phía bờ môi đang nhếch lên của cô.

“anh Ba, em lỡ ‘sàm sỡ’ anh mất rồi.” Lâu Minh nhớ khi cô nói câu này, trong mắt tràn đầy sự ngây thơ.

“Cũng may chuyện này không có người ngoài biết.” Lâu Minh thở dài, lặng lẽ buông tay ra, ngồi dậy cẩn thận giúp Trần Ngư đắp lại chăn, rồi bước xuống giường đi ra khỏi phòng ngủ.

Sau này không thể để cô nhóc này phải ‘sàm sỡ’ anh nữa, chỉ khổ cho anh thôi, Lâu Minh cười khổ.

Tác giả có lời muốn nói:

Con cưa: Tại sao lại không thể để Tây Thi ‘sàm sỡ’ cậu?

Tam thiếu: cô cứ nói đi?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tôi quan tâm cô ấy

“Cạch!”

Tiếng mở cửa vang lên, ngoài cửa, bảy trợ lý cùng nhìn về phía cửa.

Khi Lâu Minh mở cửa, đập vào mắt anh là bảy đôi mắt đang tỏa sáng lập lòe.

“Tam thiếu!” Bảy người đàn ông to cao vạm vỡ, hai mắt đỏ hồng kích động nhìn về phía Lâu Minh, làm anh bị hù lùi về sau một bước.

Sau một giây hoảng hốt, Lâu Minh quay về phía sau nhìn, thấy Trần Ngư vẫn còn ngủ say không bị đánh thức, lúc này mới thở dài một hơi. Sau đó, anh bước nhanh ra khỏi phòng, thuận tay đóng kín cửa lại.

“nhỏ giọng một chút.” Lâu Minh cau mày nói.

Bảy người trợ lý lập tức im lặng.

Lâu Minh nhìn cả đám mới sáng sớm mà tụ tập đông đủ ở đây, chợt nghĩ đến một chuyện, anh hí hóp nhìn bảy người trợ lý hỏi “Các cậu ... từ tối hôm qua đến giờ vẫn ở đây?”

Nhóm trợ lý gật đầu.

Sắc mặt Lâu Minh chợt trở nên khó coi “Mấy cậu có vào phòng không?”

Bằng bản năng chiến đấu trải qua nhiều lần sống chết ý thức được nguy cơ, nhóm trợ lý cùng nhau lắc đầu.

Lúc này Lâu Minh mới thả lỏng, ừ một tiếng rồi xoay người xuống lầu, phía sau là nhóm trợ lý chột dạ đưa mắt nhìn nhau.

Nhóm trợ lý thấy Lâu Minh đã tỉnh, trạng thái tinh thần cũng khá tốt, biết Tam thiếu không có việc gì nên đều rời biệt thự nhỏ về kí túc xá, chỉ để lại Hà Thất hôm nay có ca trực.

Lâu Minh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ngẩng đầu hỏi “Chuyện tối hôm qua, ... các cậu đã báo cho những ai?”

“Chúng tôi đã báo cho Mao đại sư nhưng đại sư đang đi ra ngoài nên phải sớm hôm nay mới về đến đây.” Hà Thất nhìn đồng hồ “Chắc là ông ấy sắp đến rồi.”

“Chỉ báo cho Mao đại sư?”

“Vì Tiểu thư Trần Ngư nói có biện pháp chữa khỏi cho anh, nên chúng tôi ... vẫn chưa thông báo cho ngài bộ trưởng.”

trên mặt Lâu Minh lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là việc sau khi anh hôn mê mà Hà Thất không báo ngay cho cha anh vẫn làm anh cảm thấy khó hiểu “Tại sao?”

“Tôi làm trợ lý cho anh nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ có yêu cầu gì đặc biệt đối với chúng tôi, thậm chí chưa một lần ra mệnh lệnh bảo chúng tôi phải làm cái này cái kia.” Hà Thất cười khò “Chỉ có tiểu thư Trần Ngư là yêu cầu duy nhất mà anh đã đưa ra cho chúng tôi.”

“Tam thiếu, dù cho chúng tôi có mặt ở đây là do nhiệm vụ, do người ta cử đến nhưng chúng tôi ở đây chính là trợ lý của anh. Trong tình huống không uy hiếp đến tính mạng của anh, chúng tôi sẽ đặt mệnh lệnh của anh ở vị trí đầu tiên.” Hà Thất trịnh trọng nói.

Hiển nhiên là Lâu Minh không nghĩ mình sẽ nghe được những câu nói như vậy, anh im lặng một lát rồi lên tiếng “Cám ơn các cậu!”

“Đây là chức trách của chúng tôi.” Hà Thất nói xong, đứng dậy chào Lâu Minh theo nghi thức quân đội.

Lúc này ngoài cổng vang lên tiếng động, hai người quay đầu nhìn lại thì thấy Mao đại sư đang vô cùng lo lắng chạy vào phòng khách, vừa chạy vừa kêu lên “Lâu Minh đâu, Lâu Minh thế nào rồi?”

“Mao đại sư.” Lâu Minh thấy Mao đại sư đến thì đứng lên đón.

“Lâu Minh!!” Mao đại sư khiếp sợ, đôi mắt tròn lên “Cậu ... không phải là cậu đang ngủ đông sao?”

“Tôi tỉnh rồi.” Lâu Minh hơi buồn cười.

“...”

Nóng lòng như lửa đốt suốt đêm đuổi về đến biệt thự, sau một hồi sợ bóng sợ gió, Mao đại sư ngồi với Lâu Minh trong phòng khách trò chuyện về việc đã xảy ra tối qua.

“Tôi qua đã xảy ra chuyện gì?” Mao đại sư hỏi “Trước giờ trong thời gian đông chí, cậu có bao giờ đi ra ngoài đâu?”

“Tôi hôm qua, gần đây có một con ác ma vô cùng hung mãnh.” Lâu Minh nói.

“Trần tiểu hữu cũng không thu phục được?” Mao đại sư nhướn mày hỏi.

Nhớ đến tình hình tối hôm qua, lông mày Lâu Minh vặn lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nên ... cậu vì cứu Trần tiểu hữu mới ra khỏi biệt thự?” Mao đại sư hỏi.

“không riêng gì Thi Thi, trong khu tập thể này có rất nhiều người, một con ác ma vô cùng hung dữ lẫn quần xung quanh đây sẽ không an toàn cho mọi người.” Lâu Minh nói “Dù sao thì sát khí của tôi cũng sẽ ngủ đông khi gặp nhiệt độ thấp nên dù tôi có ra ngoài chắc cũng không gây ảnh hưởng gì lớn cho mọi người.”

“Cậu cân nhắc rất chu toàn, nhưng mà chỉ có ...” Mao đại sư nhắc nhở “Cậu còn quên chính bản thân cậu.”

“...” Lâu Minh trầm mặc không nói.

“Lâu Minh, cậu còn quan tâm đến Trần tiểu hữu nhiều hơn so với tưởng tượng của tôi.” Mao đại sư bỗng nhiên nói.

“Tôi không chỉ vì Thi Thi, tôi ...”

“Cậu đừng vội giải thích.” Mao đại sư ngắt lời Lâu Minh “Trước khi Trần tiểu hữu ở khu tập thể này, biệt thự này và xung quanh đây vô cùng sạch sẽ, thậm chí ngay cả một hồn ma lang thang cũng không thấy. Nếu cậu thực sự muốn tốt cho dân cư nơi này, cậu nên nói chuyện này cho ba cậu, sau đó để cả gia đình thị trưởng Trần dọn ra khỏi khu tập thể.”

Lâu Minh biến sắc, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm.

“Cậu vẫn luôn biết rằng sát khí trên người cậu rất nguy hiểm, lúc trước, khi tôi nói ngôi biệt thự này có linh khí rất dồi dào có thể để cậu vào ở, cậu còn vì lo lắng ở đây là trung tâm thành phố, lo lắng cho người trong khu tập thể mà nhất quyết không đồng ý vào ở. Cậu sợ một ngày nào đó sát khí trên người cậu bỗng nhiên mất khống chế mà gây tổn thương cho những người xung quanh.” Mao đại sư nói “Sau đó, tôi cam đoan với cậu rất nhiều lần, trong sân tôi đã bố trí trận pháp, cam đoan chỉ cần cậu không đi ra khỏi biệt thự, dù sát khí của cậu có phát ra ngoài cũng không gây tổn thương cho mọi người thì cậu mới miễn cưỡng vào ở.”

“Vậy mà bây giờ, cậu chỉ vì một mình Trần tiểu hữu lại chủ động đi ra ngoài biệt thự, coi nút ngọc ra.”

Lâu Minh bỗng nhiên ngẩng đầu, sắc mặt anh tái nhợt, trong ánh mắt lộ ra tia hoảng sợ. Lâu Minh hoảng sợ không phải bởi vì những điều Mao đại sư đã nói mà bỗng nhiên anh chợt nhận ra, tất cả những điều Mao đại sư nói đều đúng, anh quan tâm đến Trần Ngu...

“Cậu có sự quan tâm quá mức bình thường với Trần tiểu hữu, cậu ...”

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi ...” trên lầu hai bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết cắt ngang lời Mao đại sư chưa nói, hai người quay đầu nhìn Trần Ngu đang hốt hoảng chạy xuống lầu.

“anh Ba, bây giờ anh cảm thấy thế nào?” Trần Ngu chạy đến phòng khách, hỏi Lâu Minh.

Thực ra, tối hôm qua, sau khi độ khí xong, Trần Ngu đã kiểm tra thân thể của Lâu Minh, sinh khí và sát khí đều khôi phục lại, chỉ là do không tận mắt nhìn thấy Lâu Minh tỉnh lại nên cô vẫn có chút không yên lòng.

“anh không sao, em sao vậy?” Lâu Minh hỏi ngược lại.

“Tôi hôm qua, em ra ngoài quá gấp, còn đi cả đêm không về, cha mẹ em chắc là rất lo lắng.” Trần Ngu vẫn còn đang suy nghĩ xem chút nữa cô phải giải thích như thế nào, chỉ là suy nghĩ cả buổi vẫn chưa tìm được lý do nào hợp lý.

Lúc này, Hà Thất đi vào, cầm áo khoác màu vàng nhạt đưa cho Trần Ngu, nói “Tiểu thư Trần Ngu, cô đừng quá lo lắng, tối hôm qua Trần thiếu đã tới, nói cậu ấy sẽ nói giùm với thị trưởng Trần và Trần phu nhân, nói tối hôm qua cô có việc gấp phải về trường học.”

“anh tôi?” Trần Ngu nhớ lại, hình như tối hôm qua cô có thấy anh trai lúc đánh nhau với Ma Vương “anh tôi còn nói gì nữa không?”

“không.” Hà Thất lắc đầu.

Lâu Minh thấy Trần Ngu ôm áo đứng ngơ ngác, đi qua nói “Trần Dương đã nói giúp em rồi thì đừng về vội, ăn sáng trước đã.”

“Vâng, anh nói chí lý!” Trần Ngu nghĩ nghĩ cảm thấy anh Ba nói có lý, cất tiếng chào Mao đại sư, ngồi xuống ghế sofa.

“Cậu đi chuẩn bị đồ ăn sáng đi, rồi đem hộp thuốc y tế đến đây.” Lâu Minh nói với Hà Thất.

“Vâng.” Lát sau Hà Thất đem hộp thuốc y tế đến.

Lâu Minh cầm hộp thuốc y tế, đến bên cạnh Trần Ngự, Trần Ngự nghỉ ngơi ngẩng đầu.

“Vết thương trên trán cần băng lại một chút.”

Trần Ngự đưa tay lên đụng vào trán, cơn đau truyền đến làm cô hít vào một hơi. Thấy vậy, Lâu Minh nhíu mày “Đừng đụng lung tung.”

“Vâng.” Trần Ngự ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lâu Minh cầm cồn i-ốt, cẩn thận giúp Trần Ngự khử trùng, sau đó dán băng urgo lên.

Ngồi một bên uống trà, Mao đại sư yên lặng quan sát tất cả, càng xem, sắc mặt của ông càng nghiêm túc hơn.

Một lát sau, vết thương đã được băng xong, Trần Ngự nhìn Lâu Minh cười ngọt ngào “Cảm ơn anh Ba.”

“Sau này phải cẩn thận một chút.” Lâu Minh nhìn không được dặn dò.

“Dạ.” Trần Ngự ngoan ngoãn gật đầu, cầm quả táo trên bàn, rộp rộp gặm. Vừa gặm vừa hỏi Mao đại sư “Mao đại sư, tại sao sát khí của anh Ba lại ngủ đông khi đông chí?”

Mao đại sư lắc đầu “Tôi cũng không biết nguyên nhân cụ thể, chỉ qua quan sát mà rõ quy luật này.”

“Đông chí? Đông chí là biểu hiện mùa đông tới, thời tiết sẽ trở lạnh, động vật muốn ngủ đông...” Trần Ngự nhíu mày “Nhưng những điều này đâu có quan hệ gì với sát khí trong người anh Ba đâu.”

“Việc này tôi cũng nghiên cứu rất lâu rồi, nhưng không tìm ra đáp án, ngược lại...” Mao đại sư nhìn về phía Trần Ngự hỏi “một khi Lâu Minh ngủ đông sẽ ngủ say hoàn toàn cho đến khi lập xuân sang năm. Tôi rất tò mò, tối qua Trần tiểu hữu đã dùng phương pháp gì để làm Lâu Minh tỉnh lại.”

“Tôi...”

“Khụ!” Lúc đầu yên tĩnh ngồi bên nghe hai người nói chuyện, Lâu Minh nhìn không được ho khan một trận, đến khi hai người kinh ngạc nhìn sang, Lâu Minh mới vô cùng bình tĩnh nói “Bữa sáng đã xong, ăn sáng trước rồi nói.”

“Dạ, vâng.” Trần Ngự nghe có ăn thì vô cùng vui vẻ chân sáo nhảy đi.

Mao đại sư nhìn thoáng qua Lâu Minh, nhếch miệng lộ ra ý cười, cũng xoay người đi vào phòng ăn.

Lâu Minh lúng túng sờ mũi, chậm rãi đi phía sau.

Ăn sáng xong, Mao đại sư lại hỏi “Tôi nghe Lâu Minh nói, tối hôm qua Trần tiểu hữu gặp một con ác ma rất khó trị?”

“không phải là ác ma mà là Ma Vương ạ.” Trần Ngự lắc đầu.

“Ma Vương?” Sắc mặt Mao đại sư biến đổi “Có người mời Ma Vương dưới âm phủ?”

“không phải là Ma Vương dưới âm phủ.” Trần Ngự giải thích “Con Ma Vương tối qua là có người luyện thành.”

“Có Thiên Sư luyện Ma Vương sao?” Mao đại sư không thể tin nói.

Ma Vương hình thành chỉ có thể dựa trên việc cắn nuốt linh hồn, nên muốn tạo thành một con Ma Vương nghĩa là có vô số linh hồn biến mất. Cho dù là dưới âm phủ có vô số kẻ các linh hồn, trăm vạn âm binh nhưng cũng chỉ có một Ma Vương, hướng chỉ là trên trần thế đông đúc người sống như thế này.

“hắn ta tên Kỳ Trường Minh, Mao đại sư có nghe thấy tên người này bao giờ chưa?” Trần Ngự hỏi.

“Con Ma Vương tối hôm qua là do Thiên Sư tên Kỳ Trường Minh phái tới sao?” Lâu Minh hỏi.

“Dạ, trước đó em đã cùng hắn ta va chạm với nhau, em cũng gặp qua con Ma Vương này rồi?” Trần Ngự gật đầu nói.

“Lúc trước cô đã đấu với hắn ta rồi sao?” Mao đại sư kinh ngạc nói

“Lần đó em không bị làm sao chứ?” Lâu Minh nghĩ đến sự hung tàn của Ma Vương tối qua thì lo lắng.

“Em không sao, lúc đó hắn ta gọi Ma Vương đến thông qua một bài vị bằng gỗ, em đập một cú làm vỡ nát bài vị, vì thế Ma Vương cũng biến mất theo nên lúc đó em chưa đánh nhau với nó.” Trần Ngự thở phào “không ngờ tên Kỳ Trường Minh này lại nhỏ nhen, hiểm độc như vậy, không đánh lại em mà lại cử Ma Vương đến ám sát em”

“Mao đại sư, ông đã nghe tiếng người này bao giờ chưa?” Lâu Minh đối với người tên Kỳ Trường Minh đã cảm thấy vô cùng chán ghét.

“Tôi chưa nghe qua bao giờ.” Mao đại sư lắc đầu “Nhưng bây giờ, môn phái dùng trận luyện hồn để luyện hóa ác ma cũng không còn nhiều lắm, huống hồ là còn luyện ra Ma Vương. Tôi sẽ cho người điều tra, chắc là có kết quả nhanh thôi.”

“Mao đại sư, tôi có thể nhờ ngài một chuyện không?” Trần Ngự nhìn về phía Mao đại sư.

“Trần tiểu hữu cứ nói đi.” Mao đại sư hơi tò mò không biết Trần Ngự hỏi điều gì.

“Là vậy, tôi không sợ cái tên Kỳ Trường Minh xấu xa đó nhưng lại sợ hắn đến người nhà tôi, nên ...” Trần Ngự nói “Mao đại sư, mấy món đồ ngọc kia tôi đều đưa cho ngài, không cần lấy tiền nhưng ngài có thể cho tôi ba tấm bùa hộ mạng không?”

“Ngọc gì? Tiền gì?” Mao đại sư nghe mà như đi trong đêm tối.

“A, chính là ngọc mà Điền Phi đã đem về đó, ông nói là rất hợp để làm bùa hộ mạng mà?” Lâu Minh vội vàng nói tiếp.

“Dạ, chính là ngọc đó đó.” Trần Ngự ở một bên gật đầu phụ họa.

Mao đại sư chớp chớp mắt, đem ý trong câu nói của hai người thêm giảm một chút, cuối cùng cũng hiểu ra “Mọi người muốn tôi dùng mấy món ngọc chết đó làm giúp mọi người mấy lá bùa hộ mạng, phải không?”

“Vâng.” Trần Ngự vui vẻ gật đầu, còn Lâu Minh ở một bên thờ phào nhẹ nhõm.

Mao đại sư vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng cũng không từ chối.

==

Khi Trần Ngự đi ra khỏi nhà, điện thoại vẫn để quên trong phòng, không có điện thoại di động bên người, cô luôn cảm thấy có gì đó không yên tâm, thế là cô ngẩng người một lúc rồi đứng dậy đi về. cô định lên về nhà lấy điện thoại rồi quay trở lại trường học.

Lâu Minh đưa mắt nhìn Trần Ngự rồi đi, quay đầu lại đối diện với ánh mắt dò hỏi của Mao đại sư.

Lâu Minh trầm ngâm một lát, đặc biệt thẳng thắn thừa nhận “Đúng là tôi rất quan tâm cô ấy.”

“Cậu không chối nữa sao?” Mao đại sư hơi ngạc nhiên.

“Dù sao tôi cũng đầu gạt được ông.” Lâu Minh cười khò.

“Mặc dù Trần tiểu hữu không sợ sát khí trên người cậu, nhưng giữa hai người có nhiều thứ hơn kém quá nhiều, ví dụ như về tuổi ...”

“Mao đại sư, ông suy nghĩ nhiều quá rồi, tôi cũng không định làm bất cứ điều gì.” Lâu Minh vừa cười vừa nói “Tôi chỉ quan tâm đến một người, sau đó muốn làm mọi việc để bảo vệ cô ấy mà thôi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Group chat của nhóm trợ lý.

“Lúc này, khi Tam thiếu hỏi chúng ta có vào phòng ngủ hay không, tại sao chúng ta đều phủ nhận?”

“Bởi vì chúng ta cảm thấy sát khí a!”

“Đúng thế!”

“Nhưng mà rõ ràng là chúng ta đã nhìn thấy mà!”

“Nhìn thấy cái gì?”

“Hình như tôi lại cảm thấy sát khí.”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Mở phong ấn

Điện thoại của Trần Ngự để quên trong phòng, cân nhắc đến chuyện cái trán của cô bị thương, nếu bị mẹ Trần nhìn thấy cô sẽ chẳng biết giải thích thế

nào, thế là Trần Ngự định leo trộm từ cửa sổ vào phòng, cầm điện thoại rồi trở về trường học. Chờ đến khi nghỉ đông thì về nhà, đến lúc đó chắc vết thương cũng khỏi rồi.

Trần Ngự vừa nghĩ, vừa thoăn thoắt từ cây ngô đồng treo qua cửa sổ, đang định đặt chân lên bệ cửa sổ, ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt kỳ lạ của anh trai nhà mình.

“anh ... anh Hai?” Trần Ngự yên lặng rút bàn chân đặt trên bệ cửa thu về đứng lúng túng trên chạc cây.

“...” Trần Dương nhìn thoáng qua cái trán bị thương của em gái nhà mình, lại liếc nhìn thân cây không to hơn cánh tay anh bao nhiêu, thả cái thước trong tay xuống, bước đến mở cửa sổ “Vào trong trước đã.”

Trần Ngự không ngờ mình bị bắt tại chỗ, về mặt xấu hổ, nhưng vẫn vô cùng thuần thực nhảy vào.

Thấy động tác nhẹ nhàng, linh hoạt mà thuần thực của em gái nhà mình, bỗng nhiên Trần Dương có thể lý giải nguyên nhân em gái mình có thể ‘lén lút’ có quan hệ với Lâu Tam thiếu ngay dưới mí mắt anh mà anh không hay biết gì.

“anh, ... sao anh lại vào phòng em?” Trần Ngự hơi kinh ngạc, chẳng lẽ là vì chuyện tối qua.

“Cửa sổ phòng em đã bị vỡ, anh lên đo lại kích cỡ rồi tìm người sửa lại cho em.” Trần Dương nói.

“A ... Dạ.” Bị anh trai nhắc nhở như thế, lúc này Trần Ngự mới phất hiện, quả nhiên cửa sổ của phòng mình đã bị vỡ vụn một góc, cô nghĩ nghĩ rồi nói “Chắc là hôm qua khi la bàn bay ra đã đụng vỡ cửa sổ.”

La bàn bay ra từ cửa sổ? Đây là không muốn giấu diếm nữa?

Trần Dương nhìn hai tay trống không của em gái “La bàn đâu?”

Đêm qua, khi chiến đấu với quái vật kia, la bàn đã có công rất lớn, vậy mà hôm nay lại không thấy la bàn đâu nên Trần Dương mới tò mò hỏi.

“Em để ở nhà anh Ba rồi.” Trần Ngự đáp

“anh Ba?” Trần Dương hơi sùng sốt “Lâu Tam thiếu?”

“A? Dạ!” Trần Ngự gật đầu.

đã gọi thân thiết như vậy rồi? Trần Dương vừa đo cửa sổ vừa tiếp tục hỏi “Tại sao lại không mang về? Sao lại để ở trong nhà ... Tam thiếu?”

“Đêm qua, linh khí trong la bàn đã hết sạch mà linh khí trong nhà anh Ba rất dồi dào nên em để la bàn ở đó cho nó hấp thu linh khí.” Trần Ngự giải thích.

“Linh khí ...” những từ mà Trần Dương tưởng chỉ trong tiểu thuyết mới nhìn thấy, không ngờ anh lại được nghe thấy trong thế giới thực.

“Dạ, nhà anh Ba là nơi có linh khí đậm nhất trong toàn Đế Đô.” Trần Ngự nói.

“Nên ... Em vì chuyện linh khí nên mới quen biết với Lâu Tam thiếu?” Trần Dương suy đoán.

“A? Dạ.” Chuyện tối qua đã bị anh trai phát hiện, Trần Ngự cũng không có ý định giấu diếm nữa.

Trần Dương hít sâu một hơi, anh đặt cây thước xuống, lại liếc mắt nhìn cửa phòng đã bị mình đóng chặt, sau đó mới lên tiếng hỏi “Đêm hôm qua cái vật đó là cái gì?”

“Là Ma Vương, do Kỳ Trường Minh sai đến.” Trần Ngự nói.

“Ma Vương? Kỳ Trường Minh?” Nghe thấy tên Kỳ Trường Minh, trong nháy mắt Trần Dương đã có thể suy đoán đầu đuôi mọi chuyện “Kỳ Trường Minh muốn hại em vì chuyện ở đường Phúc Thanh hôm đó?”

Đường Phúc Thanh chính là địa điểm Trần Ngự đã đánh nhau với Kỳ Trường Minh.

“Vâng.” Trần Ngự nói “Hôm đó, em đang đi thi, đang thi được một nửa thì phát hiện có người thông qua bùa chú ám hại em.”

“Ám hại??” Về mặt Trần Dương lo lắng nhìn Trần Ngự.

“Em không sao, nhưng chắc là môn thi toán cao cấp sẽ không được tốt, toán cao cấp lại khó như vậy, không biết là có qua được hay không nữa.” Trần Ngự nhân cơ hội nói rõ khả năng không qua môn toán cao cấp luôn.

“anh Hai, chắc là anh không biết đâu, trong giới huyền học chúng em việc lợi dụng thuật pháp và bùa chú để ám hại người khác là điều tối kỵ, giống như ... người thường vi phạm pháp luật á, chỉ có điều Thiên Sư dùng thuật pháp để ám hại thì không để lại chứng cứ mà thôi.”

“Trong giới huyền học chúng em??” Quả nhiên chúng ta không phải là người trong cùng một thế giới!

“Lúc đó, em tức muốn chết, em vẫn còn đang thi đó, thế mà hần ta dám ám hại em, mà em đã hứa với anh là thi cho thật tốt nên mới kích động chạy đi tìm hần ta báo thù.” nói đến đây, Trần Ngự hơi chột dạ nhìn về phía anh trai nhà mình nói “Ngày hôm đó, khi bị anh và cảnh sát Khâu phát hiện, đúng là lúc em đang tính sổ với hần ta. Em không có ý giết anh, chỉ tại chuyện này nói ra thì người bình thường đều không tin tưởng.”

“Trong mắt em, anh ... chỉ là người thường?” Lý trí nói với anh, Trần Ngự không sai, anh chỉ là người bình thường nhưng tâm lý Trần Dương vẫn không thoải mái.

“Em ... em không có ý này.” Trần Ngự áp ứng giải thích “Dù sao thì mọi người đều nhìn thấy ma, với lại chính phủ không phải là có chủ trương không được truyền bá mê tín dị đoan sao?”

“Nếu như đêm qua anh không đuổi theo bắt gặp, thì có phải là em vẫn định giết anh với cả nhà không?” nói đến đây, Trần Dương chợt nhớ đến cái đêm anh gặp Trần Ngự ngoài đường “Đêm hôm anh gặp em, thực ra em không phải là đi quán net, cũng không phải là ham mê trò chơi, em đang đi làm cái chuyện mà em gọi là chuyện của giới huyền học, chính là đi trừ ma, đúng không?”

“Vâng.” Trần Ngự thành thật gật đầu.

“Mấy tháng nay, trong khi anh và ba mẹ không biết gì, em đi xử lý ... em đi bắt ma bao nhiêu lần?” Trần Dương hỏi.

“không ... em không nhớ rõ nữa.”

“không nhớ rõ, nhiều đến mức không nhớ nổi?” Trần Dương càng nói càng tức giận “Là em chủ động đi tìm ma đúng không hay là ma quái ở Đệ Đô nhiều đến mức đi đến đâu em cũng gặp được?”

“Là em chủ động.” Trần Ngự chột dạ nói.

“Tại sao em lại muốn đi làm những việc này, chẳng lẽ chính phủ cũng bố trí cho những Thiên Sư như các em đi làm những loại nhiệm vụ này sao?” Trần Dương quát.

“Em ... em muốn xây đường.” Trần Ngự không hiểu tại sao anh trai mình lại tức giận như vậy.

“Cái gì?” Trần Dương nghe không hiểu.

“Em muốn xây đường, em muốn xây một con đường vòng qua núi lớn cho thôn Đại Mộc, khi em rời khỏi thôn Đại Mộc đã hứa với ông nội và trưởng thôn rồi.” Trần Ngự tủi thân nhìn Trần Dương “Em đã nói với anh và ba mẹ rồi mà.”

Trần Dương hơi giật mình, Trần Ngự nói đúng, đúng là cô đã nói qua, nói từ rất lâu rồi. Lúc đó, cô còn hỏi bọn họ muốn xây một con đường vòng qua núi lớn thì hết bao nhiêu tiền. Cha đã đồng ý với em gái sếp mình ở tỉnh Thanh Sơn hỏi thăm giùm chuyện xây sửa đường, nhưng mà đến nay vẫn chưa có tin tức chính xác.

“Em vì muốn kiếm tiền?” Trần Dương hiểu được.

“Dạ.” Trần Ngự gật đầu.

“Em có biết xây một con đường vòng quanh núi lớn hết bao nhiêu tiền không? một mình em kiếm nổi không?” Tuy hiểu được nhưng trong bụng Trần Dương vẫn đầy lửa vì Trần Ngự không biết tự lượng sức mình.

“Em không biết hết bao nhiêu tiền, nhưng em nghĩ kiếm được nhiều tiền thì cứ kiếm thôi.” Trần Ngự nói “Mấy năm trước, trưởng thôn đã nói với em, lúc đầu chính phủ đã nói sẽ giúp thôn chúng em xây đường, dự kiến khoảng 200 triệu nên vẫn chưa đủ tài chính chi, dự án vẫn còn treo ở đó, nên em định kiếm khoảng trên dưới 200 triệu gì đó là được.”

Trần Ngự nói xong, quay người mở ngăn kéo lấy ra một thẻ ngân hàng, vui vẻ nói “Em đã kiếm được 40 triệu rồi đó, theo tốc độ này thì trước khi tốt nghiệp đại học thì em sẽ kiếm đủ.”

Trần Dương bị tốc độ kiếm tiền của em gái nhà mình mà vô cùng khiếp sợ, nhưng năng lực kiếm tiền cao như vậy cũng tương đương với việc gặp nguy hiểm rất lớn.

Trần Dương nhìn băng gạc trắng trên trán em gái nhà mình, nghĩ đến cảnh tối qua, cô bị Ma Vương dí lên núi giả, bóp cổ nâng lên giữa không trung. Tưởng tượng đến cảnh Trần Ngự ở những nơi mà anh không nhìn thấy, cùng những thứ yêu ma quỷ quái đánh nhau, chịu thương tích trên người cũng không dám nói với người nhà thì cảm thấy vô cùng căm hận, hận sự bất lực của mình.

Trần Dương lớn hơn Trần Ngự sáu tuổi, khi Trần Ngự mất tích, Trần Dương đã là đứa nhỏ hiểu chuyện. Mười mấy năm qua, chỉ cần nghĩ đến người em gái này là anh lại cảm thấy khó chịu, sau đó anh luôn tự nhủ với bản thân, sau này nếu em gái trở về, nhất định anh sẽ bảo vệ cô thật tốt, không cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương cô.

hiện giờ, em gái đã trở về, nhưng chính mình lại chỉ có thể trợ mắt nhìn em gái mình bị thương nhưng lại chẳng làm được điều gì. Bỗng nhiên, Trần Dương nhận ra, thực ra anh chẳng có tư cách gì mà nổi giận với Trần Ngự, vì anh chẳng làm được bất cứ điều gì.

“Có phải Lâu tam thiếu thường xuyên giúp em không?” Trần Dương đột nhiên hỏi.

“Vâng, anh Ba đã cứu em rất nhiều lần.” Trần Ngự không nghĩ ngợi gì đáp.

“Nhiều lần?” Quả nhiên là thường xuyên bị thương sao?

Trần Dương nhếch môi, trong lòng tràn đầy thất bại, anh chăm chú nhìn Trần Ngự một cái, cầm cái thước trên bàn rồi quay người ra khỏi phòng Trần Ngự.

Việc bắt ma anh không làm được, nhưng nhìn chằm chằm Kỳ Trường Minh thì đối với anh không phải là việc gì khó.

Trần Ngự thấy anh trai mới còn bưng bưng tức giận đã đứng lên đi mất, nhịn không được mà nghi ngờ chớp chớp mắt.

Nhưng rất nhanh, cô ném nghi ngờ này ra sau đầu, Trần Ngự tìm được điện thoại di động, rồi lấy túi vải đựng bùa chú, nghĩ nghĩ rồi mở điện thoại nhắn cho ông nội.

Tôi muốn xây đường: Ông lão, hôm qua con gặp Ma Vương, suýt chút nữa thì tiêu đời. Sau này con gặp phải Ma Vương thì phải làm thế nào?

Ảnh đại diện của ông Ngô vẫn còn là màu xám, tất nhiên là đang offline, nhưng Trần Ngự cũng chẳng lạ gì nữa. cô nhét di động vào túi, vô cùng quen thuộc từ cửa sổ nhảy ra ngoài, rồi cẩn thận từ cửa chính đi ra đường.

Trần Dương mới từ nhà lái xe đi cục cảnh sát, nhìn thấy dáng người quen thuộc của em gái mình, anh nhớ rõ là không thấy Trần Ngự dưới lầu một, đoán chắc cô nhóc này lại nhảy cửa sổ đi rồi.

Trần Dương cảm thấy nỗi bất lực thật sâu, thở dài một hơi, ấn còi xe, rồi dừng xe cạnh Trần Ngự “Lên xe đi, anh đưa em về trường.”

“Cám ơn anh Hai.” Trần Ngự vui vẻ ngồi vào xe, được anh trai quan tâm thế này thật là tốt.

==

Mao đại sư kiểm tra thân thể của Lâu Minh, xác nhận sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã khôi phục bình thường như trước, không có gì bất thường. Hà Thất cũng mang theo đoàn bác sĩ đến biệt thự nhỏ kiểm tra toàn thân cho Lâu Minh, kết quả kiểm tra cho thấy Lâu Minh vô cùng khỏe mạnh.

“Xem ra Trần tiểu hữu đúng là có vài phần đặc biệt.” Mao đại sư hỏi “Ông nội của Trần tiểu hữu có liên lạc được không?”

“đã liên lạc rồi.” Lâu Minh nói “Thì Thi đã kể chuyện của tôi cho ông nội cô ấy rồi, nhưng hình như ông ấy cũng không có biện pháp giải quyết. Nhưng Thì Thi đã nói đợi ông nội cô ấy đến Đế Đô, cô ấy sẽ nói ông nội đến gặp tôi để xem lại một lần nữa.”

“VẬY CŨNG CHỈ CÓ THỂ CHỜ MÀ THÔI.” Mao đại sư thở dài nói.

“Mao đại sư, pháp khí của Thiên Sư như các ngài, có gì đáng chú ý không?” Đột nhiên Lâu Minh hỏi.

“Pháp khí? Sao cậu lại quan tâm đến vấn đề này?” Mao đại sư kinh ngạc hỏi.

“trên người Thì Thi chỉ có bùa chú và la bàn, ngoài ra không còn pháp khí gì khác.” Lâu Minh nói “Mà công dụng của la bàn chủ yếu là để phòng ngự và tính toán, tính tấn công của bùa chú thì có hạn, nên tôi muốn nhanh chóng tìm một món pháp khí nào đó có khả năng tấn công cho Thì Thi.”

Chỉ cần Lâu Minh vừa nghĩ đến hôm qua Trần Ngự không mang bùa chú trong người, chỉ có thể bị động tránh né sự tấn công của Ma Vương thì nhủ này lại.

“Pháp khí tấn công?” Mao đại sư trầm ngâm một lát “Các môn phái khác nhau sẽ có pháp khí đặc thù khác nhau nhưng mà thông thường nhất chính là kiếm gỗ đào và kiếm đồng, pháp khí có niên đại càng lâu thì linh lực càng mạnh, uy lực càng lớn.”

“Kiếm đồng?” Lâu Minh nghĩ đến thanh kiếm có thể là pháp khí kiếp trước của mình.

“Cậu muốn đưa thanh kiếm đồng kia cho Trần tiểu hữu?” Mao đại sư nhìn dáng vẻ của Lâu Minh thì biết anh đang suy nghĩ gì.

“Nếu tôi làm báo cáo lên trên xin thì chắc là sẽ có được thanh kiếm đồng này.” Lâu Minh nói.

“Cậu ...” Mao đại sư nhớ đến lúc sáng Lâu Minh đã nói với ông ‘tôi quan tâm cô ấy’, câu nói đến miệng lại thay đổi “trên lý thuyết thì có thể, lần trước Trần tiểu hữu không phải đã mượn một lần rồi sao?”

“Đúng thế.” Lâu Minh gật đầu, lại hỏi “Đúng rồi, Mao đại sư, còn một chuyện tôi muốn hỏi ngài?”

“Nhiều năm qua chưa thấy cậu đưa ra yêu cầu gì với tôi, vậy mà hôm nay hết lần này đến lần khác lại vì Trần tiểu hữu?” Mao đại sư nói.

“không phải ...” Lâu Minh cười “Lần này là vì tôi, tôi muốn ngài mở phong ấn mắt tôi.”

“Cậu muốn khôi phục mất âm dương?” Vì Lâu Minh có sát khí trời sinh trong người nên từ nhỏ đã nhìn thấy hồn ma. Lúc nhỏ, sát khí của Lâu Minh không lớn như bây giờ, rất nhiều hồn ma đều thích dán lên người Lâu Minh làm anh bị dọa không nhẹ, Mao đại sư bèn dùng thuật pháp phong ấn mất âm dương của Lâu Minh.

Sau này, Lâu Minh trưởng thành, sát khí càng ngày càng mạnh, hồn ma bình thường không dám đến gần Lâu Minh nhưng anh cũng không có ý định mở phong ấn, dù sao thì phong ấn này không ảnh hưởng gì đến sinh hoạt của anh. Nhưng hôm nay, tại sao anh lại nghĩ đến chuyện mở phong ấn này.

“Cậu vẫn là vì Trần tiểu hữu đi, vì muốn bảo vệ cô ấy tốt hơn khi cô ấy gặp nguy hiểm.” Mao đại sư chắc chắn nói.

“Mao đại sư.” Giọng Lâu Minh nghiêm túc “Lúc trước, tôi luôn nghĩ đến việc rời xa người nhà vì chỉ có như vậy mới không làm tổn thương họ. Chỉ có Thi Thi là người duy nhất tôi muốn bảo vệ đồng thời cũng là người tôi có khả năng bảo vệ.”

“Ài!”

Mao đại sư thở dài thật sâu, không ngờ ngay cả người như Lâu Minh cũng sẽ rơi vào lưới tình, tình yêu nam nữ quả là thứ phức tạp nhất trên thế gian, may mà ông đã xuất gia từ sớm.

==

Ăn cơm tối xong, đang ở thư viện ôn tập, cuối cùng Trần Ngự đã nhận được hồi âm của ông lão.

Ta là đại hào: Con gặp Ma Vương rồi? Vận khí của con tốt vậy, còn có thể gặp được Ma Vương dưới âm phủ lên đây đi dạo?

Tôi muốn xây đường: không phải từ âm phủ lên mà là Ma Vương do Thiên Sư luyện thành, chắc là phải cắn nuốt không ít hồn phách rồi đó.

Ta là đại hào: Ma Vương luyện thành, có phải là Thiên Sư phái Bạch Tông?

Tôi muốn xây đường: Con không biết, chỉ biết hần ta tên Kỳ Trường Minh, hần ta còn dùng bùa chú ám hại con.

Ta là đại hào: Dùng bùa chú ám hại?

Tôi muốn xây đường: Đúng ạ. Nhưng mà không ám hại được con, còn bị con đánh cho một trận toi bời. Vì thế nên hần ta mới sai Ma Vương đến giết con, may mà có anh Ba, không thì con tiêu đời luôn rồi.

Ta là đại hào: Ai bảo con không học cho tốt để một con Ma Vương luyện thành mà cũng làm khó được.

Trần Ngự liếc mắt, nhưng nghĩ đến việc đúng là trước đây khi ông lão dạy các loại thuật pháp, cô không thêm học, thế là đành phải gõ chữ: Vậy bây giờ ông dạy cho con đi, con hứa sẽ cố gắng thật chăm chỉ mà.

Ta là đại hào: Để ông tìm thuật pháp triệu hồi Ma Vương chân chính rồi gửi mail cho con, chỉ cần một là có thể đánh mười loại hàng giả cũng không có vấn đề gì.

Trần Ngự vô cùng vui mừng, còn muốn hỏi thêm mấy việc thì hình đại diện của ông lão đã lại biến xám rồi.

“Lại offline, đệ tử yêu quý của ông là mình đây suốt nửa tiêu đời mà cũng không biết an ủi được mấy câu.” Trần Ngự buồn bực ném điện thoại lên bàn.

Trong quán internet của một tòa nhà nào đó ở một thành phố nào đó, ông lão từ phòng bao đi ra.

“A, ông nội, ông lại muốn đặt com bên ngoài sao?” Nhân viên quản lý tiệm net thấy ông thì ân cần hỏi han.

“không, cậu đặt giúp tôi một vé máy bay, đến Tề Dương.” Ông Ngô đáp.

“Ông phải đi rồi sao? Hai ngày nữa là giải đấu quốc gia mở rồi, ông có tham gia không?” Nhân viên quản lý hỏi.

“Đánh chứ, hai ngày nữa tôi về.” đi một chuyến đến Tề Dương, hủy một phái Bạch Sơn, hai ngày là đủ rồi.

Dám khi dễ cháu gái ta hả, xem ra là ông rồi giang hồ quá lâu rồi!!

Tác giả có lời muốn nói:

Kỳ Trường Minh: Ai làm người này chịu!

Ông Ngô: Nghĩ hay lắm!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ông Ngô ra tay

Sân bay Tề Dương

Mặc một chiếc áo kiểu truyền thống màu xám, quần jeans xanh đậm, chân đi giày thể thao đen, còn mang theo một cặp kính râm hộp mốt, khoác trên lưng cái balo màu đen, bên tai còn chụp một cặp tai nghe màu đỏ chói, ông Ngô ung dung từ sân bay bước ra.

Ăn mặc như thế này, chứng tỏ ta đây là người có tiền. Các tài xế đang chờ khách ở cổng sân bay nhao nhao bước lên đón khách, cuối cùng một bác tài xế trung niên đoạt được trước.

“Lão tiên sinh, ngài muốn đi đâu, có muốn đi xe không ạ?” Tài xế trung niên ân cần hỏi.

“Núi Bạch Sơn, cậu đi không?” Ông Ngô hé cặp kính đen xuống một chút liếc mắt hỏi.

“Đi chứ, đi chứ, lão tiên sinh đến núi Bạch Sơn du lịch sao?” Từ sân bay đến núi Bạch Sơn phải mất ba bốn tiếng chứ bộ, một chuyến đi dài thế này, đủ tiền sở hụi hôm nay rồi.

Ông Ngô ngồi vào xe taxi, tùy ý hỏi “Từ đây đến núi Bạch Sơn mất bao lâu?”

“Nhanh là ba bốn tiếng, chậm thì phải mất bốn năm tiếng.” Tài xế trung niên vừa lái xe vừa đáp.

Ông Ngô lấy điện thoại di động ra nhìn, bây giờ là hai giờ chiều, dù gì đến được chỗ kia thì cũng đã tối, ông Ngô nghĩ nghĩ rồi hỏi “Ồ đó có chỗ nào ăn uống ngủ nghỉ không?”

“Có chứ ạ, Bạch Sơn là địa điểm ngắm cảnh nổi tiếng của Tề Dương chúng tôi đó, sao lại không có tiệm ăn khách sạn nào được cơ chứ.” Tài xế đáp.

“Địa điểm ngắm cảnh?” Ông Ngô có chút ngoài ý muốn.

“Ngài không phải đến đây du lịch sao?” Tài xế trung niên nhiệt tình giới thiệu “trên núi Bạch Sơn có phái Bạch Sơn, cư sĩ phái Bạch Sơn vẽ bùa rất linh nghiệm. Đặc biệt môn chủ là cư sĩ Cố Như Phong, nghe nói có thể hô mưa gọi gió, biến cát thành vàng, còn có thể trị các bệnh nan y, vô cùng hiệu nghiệm. Mỗi năm, người ở các nơi trong cả nước đến đây xin gặp Cố môn chủ nhiều không kể xiết. Nếu lão tiên sinh đã đến Bạch Sơn thì nên đến đó một lần, nếu may mắn gặp được Cố môn chủ chưa đi đâu, có lẽ có thể xin được bùa bình an đó.”

“Cố Như Phong?” Ông Ngô nhướn mày “Lão già đó mà cũng lên được cấp bậc đại thần nữa sao?”

“Đạ?” Tài xế trung niên không nghe rõ ông Ngô nói gì “Lão tiên sinh, ngài vừa nói gì?”

“Ta nói ta biết Cố Như Phong.” Ông Ngô nói “Lần này ta đi Bạch Sơn là tìm ông ta, nhưng cũng đã hai mươi năm ta chưa quay lại đây, không ngờ ông ta đã khá thế này rồi.”

“Lão tiên sinh, tôi vừa thấy ngài đã cảm thấy ngài rất là phong độ, thừa là người quen của Cố môn chủ a.” Tài xế trung niên không ngờ khách hàng hôm nay của mình là một vị có thân thể cao như vậy, vì thế kích động nói “Lão tiên sinh, ngài có thể xin giùm tôi hai lá bùa bình an được không, nói ra sợ ngài chê cười, một năm nay tôi đã chạy đến Bạch Sơn bảy tám lần mà vẫn chưa xin được lá bùa nào.”

“Bán chạy vậy sao?” Lão già Cố Như Phong không phải chỉ chuyên dưỡng ma sao, vậy mà còn biết bán bùa bình an kiếm tiền nữa ha.

“Đạ, còn phải nói. Nên nếu thuận tiện, lão tiên sinh nhớ xin giùm tôi hai tấm nha. Lần này tôi chờ ngài đến đó miễn phí, khi nào ngài xong việc quay trở lại, cứ báo tôi tôi đến đón ngài, có được không ạ?” Tài xế trung niên vô cùng mong đợi nói.

“Được rồi, lát nữa đến Bạch Sơn, cậu tìm khách sạn rồi ở cùng với tôi, ngày mai tôi đi xe cậu quay lại sân bay luôn.” Ông Ngô nói.

“Ngài chỉ ở một đêm thôi sao?” Tài xế kinh ngạc nói.

“Đúng thế, tôi còn có việc phải về gấp.” Lão già Cố Như Phong kia đổi từ việc dưỡng ma sang bán bùa, chắc là tu vi kém đi nhiều rồi, thu thập lão ta trong một đêm là đủ. Ông còn phải quay về tham gia giải đấu quốc gia nữa đó, ông đã đồng ý với mấy đứa đệ tử trong bang phái rồi.

“Đúng rồi ha, mấy vị cao nhân giống như ngài, chắc là bận rộn lắm.” Tài xế trung niên liên tục gật đầu.

Cao nhân: người xuất sắc, người ưu tú

Cân nhắc đến việc buổi tối hôm nay có hoạt động tay chân, ông Ngô dựa người lên ghế ngủ thiếp đi. Điều do lão già Cố Như Phong kia, hại ông phí mất thời gian hai ngày trời, nên tối hôm qua ông phải thức đêm tăng thêm trang bị, giờ buồn ngủ quá xá.

Vì dọc đường, ông Ngô đều ngủ, tài xế sợ làm ông Ngô giật mình nên tốc độ xe hơi chậm, khi đến núi Bạch Sơn đã là bảy giờ tối.

Lái xe vì muốn cảm ơn ông Ngô đồng ý xin giúp hai lá bùa bình an, nên chẳng những không lấy tiền xe mà còn giúp ông Ngô đặt phòng khách sạn.

Lúc ông Ngô còn trẻ cũng đã trải qua việc đời (bị người ta nịnh bợ đả quện), không chút lẩn tránh mà nhận thẻ phòng khách sạn từ tay tài xế trung niên, thân nhiên đi vào phòng.

Sau lưng ông Ngô, tài xế thấy thái độ của ông Ngô như thế, lập tức càng tin tưởng ông Ngô có thể xin được bùa bình an cho ông ta. Cao nhân, đúng là cao nhân mà, cao nhân đều là diệu bộ như vậy hay sao.

Đầu tiên, ông Ngô đến phòng ăn ăn tối, đến lúc tám giờ mới khoác balo màu đen của mình ra khỏi khách sạn, một đường leo thẳng lên núi Bạch Sơn.

Khi đến cổng môn phái Bạch Sơn (nguyên tác tác giả lại viết là Bạch Vân, không phải Bạch Sơn), ông Ngô nhìn khoáng sản rộng rãi kiểu truyền thống Trung Quốc chỉ thấy trên TV mới có, chắc chắc thờ dài “Xem ra, lão già này kiếm được không ít tiền.”

“Cốc cốc” Ông Ngô tiến lên gõ cửa.

“Két két ...” tiếng mở cửa vang lên, một người thanh niên mặc áo dài kiểu Trung Quốc xuất hiện, nhìn thấy ông Ngô thì lên giọng hách dịch “đã đóng cửa rồi, muốn cầu bùa bình an thì ngày mai đến.”

Ông Ngô có tính tình như thế nào? Ngoại trừ cháu gái ông, chưa có người nào dám nói chuyện với ông như thế.

Lập tức ông Ngô hơi híp mắt lại, nhắc chân đạp tới, chỉ nghe “Rầm” một cái, cánh cửa gỗ cao hai mét, ầm ầm ngã xuống đất.

Đứng giữa cửa, người thanh niên bị dọa sợ mặt mày xanh mét, ánh mắt sợ hãi nhìn ông Ngô “Ngài ... ngài ... ngài ...”

“Lão già Cổ Như Phong có trong đó không?” Ông Ngô đẩy cậu đệ tử đang còn sợ choáng váng ra, giẫm lên cánh cửa bị mình đạp ngã, sai bước đi vào, cánh cửa rung lên đùng đùng.

“Chuyện gì xảy ra?”

“đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe tiếng động, các đệ tử phái Bạch Sơn nhao nhao chạy ra, khi thấy cánh cửa gỗ bị đạp ngã chông chênh thì vô cùng kinh ngạc.

“Sao cửa lại bị đổ?” Cả đám thi nhau hỏi cậu đệ tử canh cửa, nhưng đáng tiếc cậu ta vẫn chưa tỉnh táo lại sau cơn sợ hãi.

“Có chuyện gì mà ồn ào quá vậy?” một người đàn ông trung niên mặc áo dài màu xanh từ trong nhà đi ra.

“Sư phụ.”

“Sư thúc.”

Trong sân, đám đệ tử nhao nhao nhìn người đàn ông trung niên chào hỏi.

“Lý Nghiệp, cánh cửa này làm sao lại như vậy?” Người đàn ông trung niên hỏi đệ tử đã mở cửa.

“Sư phụ, ông ta ... ông ta ... là người đã đạp đổ cửa.” Lúc này, Lý Nghiệp đã lấy lại tinh thần, lấy ngón tay chỉ về phía điện chính, kích động nói.

Đám người quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện trong điện chính của môn phái nhà mình, không biết từ bao giờ, có một vị... ông lão thời thượng, đang ngồi thân nhiên uống trà.

Người đàn ông trung niên nhìn thoáng qua cánh cửa ngã đổ trên mặt đất, trên đó in một dấu chân không lớn nhưng vô cùng sâu, rồi quay đầu về phía đại điện “Xin hỏi tiền bối là vị cao nhân nào? Đến phái Bạch Sơn chúng tôi có chuyện gì?”

Ông Ngô ghét bỏ buông ly trà trong tay xuống, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên, à, ... thằng nhóc này nhìn khá là quen mặt, nhưng mà ông không nghĩ ra là đứa nào.

Trong nháy mắt người đàn ông trung niên thấy ông Ngô ngẩng đầu lên, hai mắt lập tức mở to, tay chân hơi run rẩy kêu lên “Ngài là ngài Ngô?”

“Cậu biết ta?” Ông Ngô nhún mày.

“Dạ, tôi biết chứ ạ. Hai mươi ba năm trước, khi tôi đi theo sư phụ đi mua thuốc được gặp ngài một lần.” Người đàn ông trung niên kích động nói.

“Biết thì tốt, Cổ Như Phong đâu?” Ông Ngô hỏi

“Sư phụ đang ở phòng nghỉ phía sau ạ, để tôi đi mời sư phụ đến.” Người đàn ông trung niên cho người đi mời Cổ Như Phong, lại cho người đổi trà, mang điểm tâm đến cho ông Ngô thưởng thức.

Chỉ chốc lát sau, một vị râu tóc bạc trắng, mặc áo dài màu tím bước đến, khi trông thấy ông Ngô thì tròn to hai mắt “anh Ngô, hơn hai mươi năm chưa gặp, từ lúc chia tay đến giờ anh vẫn khỏe chứ, ha ha ha ha ha ...”

Ông Ngô bung chén trà, vô cùng lạnh lùng liếc Cố Như Phong để ông ta từ ha ha cười to biến thành gượng cười, đến khi ông ta cảm giác mình cười cũng thấy lúng túng.

“Khụ ...” Cố Như Phong thấy ông Ngô không tiếp lời, đành phải tự mình nói tiếp “Sao anh Ngô lại đến tìm tôi?”

“không phải là cậu mời tôi tới sao?” Giọng nói của ông Ngô lạnh lùng.

“Xin anh nói rõ cho?” Cố Như Phong kinh ngạc nói.

“Trước khi động thủ, tôi hỏi cậu một chuyện.” Ông Ngô đặt chén trà xuống, hỏi “Phái Bạch Sơn của các cậu có phải có đệ tử tên Kỳ Trường Minh, phải không?”

“Trường Minh?” Cố Như Phong gật đầu “Trường Minh chính là đệ tử cuối cùng của tôi, mặc dù tuổi không lớn lắm nhưng cũng đã nhận hết chân truyền của phái Bạch Sơn chúng tôi. anh Ngô đã gặp đệ tử của tôi rồi sao?”

“Tôi chưa gặp, nhưng đệ tử của tôi đã gặp.”

“A ... anh Ngô cũng nhận đồ đệ nữa à.” Cố Như Phong rất kinh ngạc.

“Đồ đệ của tôi đã đánh nhau một trận với đồ đệ của cậu.” Ông Ngô nói “Nhưng đồ đệ kia của cậu có tu vi không tệ, nuôi được một con Ma Vương, đồ đệ của tôi bình thường lười biếng, không chịu học tập nên cuối cùng bị thua.”

“Thắng thua là chuyện bình thường mà, đồ đệ tôi chỉ là may mắn, may mắn thôi.” Tuy Cố Như Phong nói khiêm tốn nhưng vẻ mặt vô cùng đắc ý.

“Ha ha ...” Ông Ngô thấy vẻ mặt đắc ý của Cố Như Phong, thì cười lạnh nói “Cậu cũng biết là, con người của tôi không có khuyết điểm gì, chỉ có khuyết điểm là tương đối bao che khuyết điểm”

“A ...” Về mặt Cố Như Phong biến đổi, bao che khuyết điểm??

“Đánh đồ đệ của cậu thì tôi sợ mang tiếng là ý lớn hiếp nhỏ, thế là tôi phải tới tìm cậu thôi.” Về mặt ông Ngô nhẹ nhàng, như đang nói hôm nay thời tiết rất tốt vậy.

“...” Cố Như Phong lập tức từ trên ghế đứng phắt dậy, kích động nói “Việc này ... việc này ... anh Ngô, trong này có phải có gì đó hiểu lầm không?”

“Hiểu lầm thì sao chứ, cậu thấy đó, tôi từ xa, đặc biệt bay máy bay đến đây tìm cậu, cậu nghĩ tôi dễ dàng buông tay vậy sao?” Ông Ngô cười nhạt nói “Tôi trong mắt cậu lại là người dễ thông cảm, dễ nói chuyện vậy cơ à?”

Dễ thông cảm cái rắm, ông chính là một tên càn quấy, ‘hỗn thế ma vương’!

“Tôi ... tôi sẽ nói Kỳ Trường Minh đến xin lỗi đệ tử của anh.” Cố Như Phong thực sự là sợ ông Ngô bỗng nhiên nổi điên, thì cơ nghiệp mấy chục năm ông ta khổ cực xây dựng đến bây giờ chắc chắn là sẽ tan thành tro bụi trong tay ông Ngô “Chắc chắn là sau này cậu ta không bao giờ dám động thủ với đồ đệ của anh nữa.”

“Ý cậu là đồ đệ của tôi không đánh lại đồ đệ của cậu?” Ông Ngô hừ lạnh nói.

“không phải ... không phải ý này ...” Má nó, lão già này đúng là đồ vô lý mà. Phái Bạch Sơn của ông ta vì danh tiếng nuôi dưỡng ra Ma Vương mà trong giới huyền học này có người nào thấy ông ta mà không nể sợ ba phần. Nhưng thật không ngờ, người có thể gọi Ma Vương của âm phủ lại chỉ có thể là lão Ngô này. Nếu là người khác, ông ta còn không để Ma Vương giết chết người đó.

“Sáng sớm mai tôi còn có chuyến bay, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh đi.” Ông Ngô đứng dậy nói “Lúc này vào đây tôi đã cảm nhận được, ở đây cậu đang dưỡng ba con Ma Vương, tôi để lại cho cậu một con, cậu thấy thế nào?”

“Ngô Lễ, ông đừng quá đáng, ông cho là tôi thực sự sợ ông sao?” Cố Như Phong nghe ông Ngô muốn lấy đi Ma Vương mà phái Bạch Sơn ông ta đang nuôi dưỡng thì đòi nào chịu.

“không giả vờ khách khí nữa?” Ông Ngô miệt thị “Phái Bạch Sơn các người là một đám bại hoại, không tu luyện thuật pháp cho tốt mà cả ngày nghiên cứu trận pháp luyện hồn, từ trên xuống dưới chẳng có lấy một người tốt. Mấy năm trước, oan hồn ác ma nhiều thì cũng được đi. Nhưng bây giờ là thời đại hòa bình rồi, vậy mà ông còn để đệ tử nuôi dưỡng Ma Vương, tôi thấy phái của ông cũng sớm mà thất truyền đi thôi.”

“Đúng là khinh người quá đáng mà.” Cố Như Phong gầm lên một tiếng, hai tay kết ấn, đèn đuốc sáng trưng trong đại điện đột nhiên tắt lịm, cả không gian trở nên đen như mực, ba luồng gió âm lạnh lẽo cũng theo đó mà đánh tới.

Ông Ngô kéo khóa balo ra, rút kiếm gỗ đào và bùa chú ra, giẫm lên ghế nhảy ra ngoài, né được sự tấn công của Ma Vương, một lá bùa trấn hồn xoay tròn trong tay rồi dán lên, theo sau là một nhát kiếm gỗ đào đâm vào tim Ma Vương.

“Phá hồn!” Theo lời hô của ông Ngô, từ vết đâm trên ngực Ma Vương bỗng nổi lên một đường vân phức tạp của linh khí như một trận pháp nào đó, sau đó một luồng sáng lóe lên, Ma Vương biến thành tro bụi không một vết tích.

Cố Như Phong thấy thế thì biến sắc, pháp quyết trong tay biến chuyển, định để hai con Ma Vương còn lại bỏ chạy.

“Muốn chạy sao?” Ông Ngô hừ lạnh một tiếng, kiếm gỗ đào trong tay bay lên, tay phải lại móc vào balo lôi ra một là bùa trấn hồn, theo hướng kiếm gỗ đào đâm trong nháy mắt dán lên lưng một Ma Vương khác.

“Phá!”

một hồi gào thét đau đớn vang lên, Ma Vương thứ hai cũng hóa thành tro bụi trong giây lát. Lúc này ông Ngô mới thu hồi kiếm gỗ đào, không tiếp tục xử lý con Ma Vương cuối cùng nữa.

“Ngô Lễ, ông ngang nhiên nói phái Bạch Sơn chúng tôi nuôi dưỡng Ma Vương là không tốt, nhưng ông là người tốt sao?” Hai mắt Cố Như Phong đỏ bừng, vẻ mặt vận vạ “Hai mươi năm trước, vì lý do gì mà ông quy ẩn, ông không nhớ sao?”

“Con Ma Vương cuối cùng cũng không muốn nữa?” Ông Ngô hí mắt đe dọa.

“...” Cố Như Phong làm sao còn dám kêu gào gì nữa, vừa rồi chẳng qua là quá tức giận mà mất lý trí thôi. Lão già này, hai mươi mấy năm rồi không thấy, lại mạnh hơn nữa rồi, chỉ cần một kiếm mà cũng có thể tiêu diệt Ma Vương.

Ông Ngô thu kiếm gỗ đào lại, quay người khoác balo lên vai định đi luôn, khi ra tới cửa thì chợt xoay người lại, làm Cố Như Phong bị dọa, lão đảo xém chút nữa thì ngã sấp mặt.

“Nghe nói cậu đổi qua bán bùa bình an hả?” Ông Ngô đột nhiên hỏi.

“...” Cố Như Phong không biết vì sao ông Ngô lại hỏi vấn đề này, chẳng lẽ ông ta bán bùa bình an cũng không cho nữa hả?

“Lấy cho tôi hai tấm.” Ông Ngô thân nhiên nói, giọng nói thân mật như bạn tốt nhiều năm gặp lại, hoàn toàn không nhận ra đó là người vừa mới giết hai con Ma Vương của người ta.

Đợi đến khi ông Ngô cầm hai lá bùa bình an rồi đi, Cố Như Phong chỉ muốn chửi đồng một câu: Chưa bao giờ thấy một người mặt dày lại vô sỉ như ông ta.

==

Đại học Đế Đô, kí túc xá nữ.

Hôm nay bắt đầu kì nghỉ đông, Trần Ngư và mấy bạn cùng phòng tụ tập với nhau ăn một bữa, thu thập xong đồ đạc, đang muốn đi về nhà, khi ra cửa kí túc xá thì gặp hai anh chàng soái ca.

“Tần Dật, Thiệu Huy?” Tuy Tần Dật và Thiệu Huy còn đang học năm thứ hai, nhưng trừ giờ lên lớp trong trường, hai người này phần lớn thời gian đều bận rộn bên ngoài, nghe nói là hùn vốn mở một công ty, nên Trần Ngư rất ít khi gặp họ ở trường. Ngày hôm nay bỗng nhiên được gặp cả hai người một lúc, lại còn đứng trước cổng kí túc xá nữ thì hơi ngạc nhiên, hỏi “Sao các anh lại đến đây?”

“Tụi anh chờ em.” Luôn là người ít nói, Tần Dật lại là người trả lời trước.

“anh trai em nói các anh đón em về nhà à?” Trần Ngư đoán.

“Thì Thi, chúng ta lên xe rồi nói tiếp.” Thiệu Huy không còn nụ cười nhếch nhếch như mọi ngày nữa.

Trần Ngư cảm thấy hơi kì lạ, chớp chớp mắt, đeo túi xách ngồi lên xe. Tần Dật yên lặng ở đằng trước lái xe, nhưng phương hướng đi lại không phải là về khu tập thể bộ đội.

Trần Ngư nhận ra, nhưng không lên tiếng hỏi, yên lặng một lát, đang cùng Trần Ngư ngồi ở hàng ghế sau, Thiệu Huy bỗng lên tiếng hỏi “Thì Thi, em là Thiên Sư phải không?”

“?!” Trần Ngư kinh ngạc tròn to mắt.

“Trương Văn Văn và Sở Tiêu nói em có thể nhìn thấy ma.”

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày hôm sau, ông Ngô quay trở lại tiệm net

Nhân viên quản lý: Ông nội, ông đi đâu hai ngày nay vậy?

Ông Ngô: Du lịch.

Nhân viên quản lý: Ông du lịch ở đâu vậy ạ?

Ông Ngô: Bạch Sơn.

Nhân viên quản lý: Con nghe nói, bùa chú ở đó linh nghiệm lắm, phải không ông?

Ông Ngô móc từ trong balo ra một nắm bùa chú “Cho con làm kỷ niệm”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lựa chọn khó khăn

“Thi Thi, em thực sự nhìn thấy ma sao?” Thiệu Huy mong ngóng nhìn Trần Ngư.

“Vâng.” Trần Ngư dứt khoát gật đầu, nếu Trương Văn Văn và Sở Tiêu đã nói với hai người này, thì Trần Ngư cũng không cần phải giấu diếm nữa. Huống chi, cô chỉ lười phải nói ra thôi chứ cũng chẳng có ý định giấu ai cả.

Thiệu Huy kích động nắm chặt tay Trần Ngư “Trương Văn Văn còn nói, em còn lợi hại hơn Thiên Sư bình thường rất nhiều.”

Trương Văn Văn còn quảng cáo miễn phí cho cô? Trần Ngư hơi ngạc nhiên.

Trần Ngư khiêm tốn đáp “So với người giỏi hơn thì không bằng, so với người không giỏi thì hơn là cái chắc.”

“Dù sao đi nữa, xin em đi cùng anh đến một nơi đã.” Thiệu Huy nói xong thì thúc giục Tần Dật “Tần Dật, cậu lái nhanh chút nữa đi.”

“Tối ngay rồi đây.” Tần Dật trả lời.

Trần Ngư tò mò nhìn ra ngoài cửa xe, xe đi qua một ngã tư, rẽ phải rồi đi vào một bệnh viện.

Lúc này, điện thoại trong tay Thiệu Huy bỗng vang lên, Thiệu Huy nhận điện thoại, chỉ nghe bên kia truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Trương Văn Văn “anh Thiệu Huy, anh mau tới đi, anh ấy sắp không được rồi.”

“Bọn anh đang đến dưới lầu rồi.” Sắc mặt Thiệu Huy trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Tần Dật đang định tìm chỗ đậu xe, nghe thế thì chuyển tay lái, lái xe đến dưới khu điều trị nội trú “Cậu mang Thi Thi lên trước đi.”

“Ừ.” Thiệu Huy nói xong, kéo Trần Ngư từ ghế ngồi xuống xe.

Bị lôi kéo ép xuống xe, thật ra Trần Ngư rất muốn nói rằng: anh thả em ra để em tự xuống từ phía bên kia không phải là nhanh hơn sao? Nhưng mà tất nhiên là bây giờ Thiệu Huy đang hoảng hốt, không thể để ý nhiều như vậy được.

anh lôi Trần Ngư đang còn ngơ ngác chạy thẳng lên khu điều trị nội trú, vào thang máy lên tầng mười sáu, sau khi ra khỏi thang máy tiếp tục lôi Trần Ngư chạy nhanh về phía trước, cuối cùng dừng lại trước cửa một phòng điều trị VIP.

“Trần Ngư!!!” Trương Văn Văn nhìn thấy Trần Ngư, vẻ mặt vừa vui mừng lại vừa sợ hãi.

Trong phòng bệnh có bốn người, đầu tiên Trần Ngư nhìn thoáng qua Trương Văn Văn một chút rồi ánh mắt rơi vào một đạo sĩ trung niên mặc áo choàng dài đang ngồi cạnh giường bệnh. cô thấy người đạo sĩ trung niên kia cầm một khối ngọc bội có linh khí dồi dào, làm phép chuyển linh khí từ ngọc bội sang thân thể của người thanh niên đang nằm trên giường bệnh.

“Từ Dương, Từ Dương sao rồi ạ?” Thiệu Huy gạt mấy người ra rồi chạy đến bên giường bệnh.

“Trần Ngư, xin cậu hãy cứu anh ấy đi.” Trương Văn Văn thấy Trần Ngư đứng bất động thì chạy vội đến cầu xin.

Lần đầu tiên Trần Ngư bị người ta khóc lóc cầu xin, cô dùng sức định rút tay ra, nhưng Trương Văn Văn lại tưởng cô muốn hất tay cô ta ra, thế là lại dùng sức nắm thật chặt.

Lúc này Thiệu Huy cũng định thần lại, anh quay đầu nhìn Trần Ngư kêu “Thi Thi, em mau tới nhìn xem?”

“cô buông ra coi!” Trần Ngư xạm mặt, nhìn Trương Văn Văn đang nắm tay mình, kêu lên.

“Trần Ngu, lần trước đều là do tôi không đúng, tôi không nên nói cậu nói bậy, tôi xin lỗi cậu, xin cậu hãy cứu anh tôi đi.” Trương Văn Văn khóc sung cả mắt, hiển nhiên lúc ta rất lo lắng cho người anh này.

“cô nắm tay tôi thì làm sao tôi qua đó được.” Trần Ngu bó tay luôn rồi.

“Á...” Trương Văn Văn sững sốt, rồi dường như phải bỗng vội vàng thả lỏng tay Trần Ngu ra.

Lúc này, Trần Ngu mới đi đến cạnh giường bệnh, đứng quanh giường bệnh là mẹ Trương, Sở Tiêu, Thiệu Huy đều lui về sau đồng thời mong chờ nhìn về phía Trần Ngu.

Trần Ngu nhìn thoáng qua người thanh niên nằm trên giường bệnh, người thanh niên này có nét giống với Trương Văn Văn, chỉ là làn da đã tái nhợt gần như trong suốt, có thể nguyên nhân là do nằm bệnh một thời gian dài, gương mặt thoát nhìn hết sức gầy gò. Người thanh niên đang yên tĩnh ngủ say, nhưng trong cơ thể, sinh khí từng chút một, từng chút một trôi đi.

Hỗn hợp sinh khí và linh khí người đạo sĩ trung niên đưa vào cùng nhau chảy về phía cái lỗ đen bằng quả bóng bàn nơi ẩn đường của người thanh niên, nếu như không phải người đạo sĩ trung niên này không ngừng rót linh lực vào, thì sinh khí trong cơ thể người thanh niên này có lẽ đã sớm chấm dứt.

“Á!” Người đạo sĩ trung niên bỗng nhiên hừ một tiếng, nhìn mồ hôi hột đầy đầu và hai tay co rút là biết ông ta không còn cầm cự được bao lâu.

“Đạo trưởng Triệu!” Mẹ Trương lo lắng kêu lên.

“Trương phu nhân... bản đạo... chỉ sợ là... không duy trì được nữa rồi.” Đạo trưởng Triệu khó khăn nói.

“Kiên trì một lát nữa!” Bỗng nhiên Trần Ngu lên tiếng nói.

Từ khi Trần Ngu bước vào phòng bệnh, đạo trưởng Triệu đã biết là con gái phu nhân Trương nói đúng, cô bé nói cô gái nhỏ này đúng là một Thiên Sư, nhìn linh lực quanh thân của cô bé này còn mạnh hơn ông một chút. Nhưng do từ khi vào phòng, Trần Ngu vẫn không có hành động gì, mà đạo trưởng Triệu lại phải tập trung duy trì sinh khí trên người Trương Tử Dương nên vẫn chưa kịp lên tiếng hỏi thăm Trần Ngu.

Bây giờ, thấy Trần Ngu chủ động lên tiếng, đạo trưởng Triệu như trút được gánh nặng, nói “Ba... ba phút.”

“Được, thế là đủ” Trần Ngu vừa nói vừa móc la bàn trong túi vải ra.

Trước đó, vì đánh thức sát khí ngủ đông trong cơ thể Lâu Minh nên thân thể cô cũng hấp thu không ít sát khí. Mặc dù mấy ngày nay đã khôi phục được phần nào nhưng để an toàn, cô quyết định mượn linh khí trong la bàn cho chắc ăn.

“Vù vù!”

La bàn trong tay Trần Ngu không mấy vui vẻ, chấn động mấy cái, dường như muốn nói, sao mỗi lần tôi vừa hút đầy linh khí là cô lại kiếm chuyện ép khổ tôi.

“Ngoan nha, tối nay tao cho mày qua bên kia ngủ.” Trần Ngu dỗ dành.

Lúc này la bàn mới an tĩnh lại, Trần Ngu đưa tay nhẹ nhàng ném đi, la bàn xoay tròn trong không trung rồi dừng lại trước đầu Tử Dương, một nguồn ánh sáng nhàn nhạt tỏa xuống, bao trùm toàn bộ thân thể người thanh niên.

Trong phòng bệnh, những người khác mặc dù không nhìn thấy ánh sáng của linh khí, nhưng cái la bàn đen nhánh tự động trôi bồng bềnh giữa không trung cũng đủ làm người khác chấn động. Thiệu Huy vừa Tần Dật vừa mới bước vào đều giật mình.

Khi ánh sáng linh khí chiếu xuống, lỗ đen nơi ẩn đường của người thanh niên chợt ngừng việc hấp thu sinh khí, ngược lại, bắt đầu hấp thu linh khí do la bàn rót xuống.

Trần Ngu nhân cơ hội này, duỗi tay ra, mượn linh lực của la bàn vẽ trên ẩn đường của người thanh niên một cái bùa chú, đem sinh khí trong cơ thể người thanh niên phong ấn lại.

Cuối cùng, khi bùa chú được vẽ xong, phong ấn được khôi phục, lỗ đen ban đầu to bằng quả bóng bàn bắt đầu co lại, cuối cùng biến thành một điểm đen nơi ẩn đường, đây là nơi bùa chú được phong ấn. Trần Ngu đưa tay thu hồi la bàn, đạo trưởng Triệu cũng ngừng động tác vận chuyển sinh khí, lão đảo một cái, ngã về cái ghế đằng sau ông.

“Sao rồi ạ?” Mẹ Trương thấy hai người cùng dừng động tác thì lo lắng hỏi.

Đầu tiên, đạo trưởng Triệu nhìn thoáng qua Trần Ngu nhưng thấy Trần Ngu cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì, nên đành phải lên tiếng giải thích “Tình trạng của Trương thiếu tạm thời đã được khống chế, nhưng trước đó, cậu ấy đã bị hút quá nhiều sinh khí, chỉ sợ...”

“Chỉ sợ gì ạ?” Mẹ Trương kích động nói.

“Sợ là vẫn chưa tĩnh lại được?” Đạo trưởng Triệu thờ dãi nói.

“Vẫn chưa tỉnh lại là có ý gì? Con trai tôi cứu được hay là không cứu được đây?” Mẹ Trương rối loạn hỏi.

Bà vốn cho là con trai mình bị bệnh nguy hiểm, bác sĩ bó tay không cứu được, nhưng con gái bà lại tìm được đạo sĩ nói cho bà biết con trai bà là bị người khác dùng thuật pháp hãm hại. Bây giờ vất vả lắm mới có thể khống chế được tình huống, vậy mà người ta lại nói có thể con trai bà không tỉnh lại được, mẹ Trương cầm cự đã lâu cuối cùng không chịu nổi mà sụp đổ.

“Mẹ, mẹ, mẹ bình tĩnh một chút.” Trương Văn Văn ôm lấy mẹ mình trấn an.

Đứng một bên, Tần Dật đột nhiên hỏi “Có biện pháp nào cứu anh ấy được không ạ?”

“Trừ phi có thể thu hồi sinh khí đã bị người ta hút đi.” Đạo trưởng Triệu nhìn thoáng qua Trần Ngự nói “Nhưng tu vi của bản đạo quá thấp, không phát hiện được ai là người đã hút đi sinh khí của Trương thiếu?”

Tần Dật theo ánh mắt của đạo trưởng Triệu nhìn về phía Trần Ngự này giờ vẫn đang trầm ngâm, chợt lên tiếng hỏi “Thì Thi, em có biện pháp nào không?”

“A?” Trần Ngự đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc, tất nhiên là không nghe được vấn đề Tần Dật hỏi.

“Đạo trưởng Triệu nói là phải thu hồi sinh khí mà Tử Dương đã bị hút đi thì anh ấy mới có thể khôi phục được, em có biện pháp thu hồi sinh khí không?”

“Tôi không muốn!”

Trần Ngự đột nhiên quay đầu, nhìn về phía giường bệnh, hồn phách của Tử Dương vừa ngồi dậy, ánh mắt người thanh niên đầy cầu khẩn, nhìn Trần Ngự lắc đầu không ngừng.

Quả nhiên là tự nguyện!

Đoạt sinh khí của người khác là tà thuật phản ý trời, nên dù được sử dụng thành công nhưng cũng không thể bị hút đi thuận lợi một cách kì lạ như vừa rồi. Lúc đó, Trần Ngự đã cảm thấy kì lạ rồi, bây giờ xem ra, quả nhiên người thanh niên này tự nguyện để người ta hút đi sinh khí của mình, hơn nữa đem chính mình, ngày sinh tháng đẻ và máu sống của mình cho đối phương.

Lông mày Trần Ngự nhíu lại, không biết phải làm thế nào, một bên là người bệnh tự nguyện chịu chết, một bên là người thân cố hết sức ngăn cản, cô bỗng dưng bị cuốn vào việc riêng nhà người khác mà thấy buồn bực.

“Thì Thi?” Tần Dật.

“cô không nên ngăn cản ‘thuật đổi mệnh’!” Trương Tử Du.

“Trần Ngự à.” Trương Văn Văn.

“cô không được tổn thương cô ấy!” Trương Tử Du.

“Câm miệng!” Bị nhiều người nói nhao nhao mà Trần Ngự cảm thấy đau cả đầu, khoác túi vải lên, đẩy đám người đi ra khỏi phòng bệnh.

Trước đây, cô chỉ gặp qua ác ma, hoặc là đánh chết, hoặc là siêu độ, chưa khi nào gặp trường hợp phức tạp như thế này. cô cần không gian yên tĩnh để suy nghĩ xem rốt cục phải giải quyết như thế nào mới ổn thỏa.

Trong phòng bệnh, cả đám người sững sờ, mẹ Trương tuyệt vọng ngồi sòng xoài trên mặt đất, Trương Văn Văn cắn môi, lập tức buông mẹ Trương ra, đẩy cửa phòng chạy ra ngoài đuổi theo Trần Ngự.

“Trần Ngự, em gái Trần Ngự.” Trương Văn Văn đuổi kịp Trần Ngự đang đứng trước cửa thang máy “Trần Ngự, tôi xin cậu, cầu xin cậu cứu anh trai tôi đi mà, chuyện lúc trước là tôi không đúng, tôi xin lỗi cậu, sau này tôi...”

“Chuyện lúc trước đã bỏ qua, cô đừng nhắc lại nữa.” Trần Ngự biết Trương Văn Văn muốn nói lại chuyện nhóc ma rơi xuống nước.

“Nếu cậu tha thứ cho tôi rồi thì cậu cứu anh trai tôi đi, có được không?” Trương Văn Văn cầu xin, dường như muốn quỳ xuống trước mặt Trần Ngự.

“Văn Văn!” Sở Tiêu chạy đến thì trông thấy Trương Văn Văn muốn quỳ xuống thì vội vàng chạy đến đỡ Trương Văn Văn.

đang định đưa tay cản lại, Trần Ngự thấy Sở Tiêu đã ngăn Trương Văn Văn, vì thế lặng lẽ rút tay lại.

“Em gái Trần Ngự, chuyện lúc trước tất nhiên là Văn Văn làm không đúng nhưng cũng không thể trách một mình Văn Văn. Nếu như không phải em nhắc cô ấy trên người cô ấy có hồn ma bám thì cô ấy cũng không sợ hãi mà đi tìm Thiên Sư.” Sở Tiêu nhếch miệng được nói.

“...” Trần Ngự yên lặng một lúc lâu, thực ra cô cũng biết là Sở Tiêu nói đúng, lúc trước nếu không phải cô cố ý hù dọa Trương Văn Văn, đứa bé kia đã sớm đi đầu thai, sẽ không phát sinh những chuyện sau này nữa.

Lúc đó, cô nhìn thấy Trương Văn Văn mà cảm thấy tức giận như vậy là bởi vì nhóc ma đó dùng tay bịt kín miệng Trương Văn Văn, hồn phách vừa mới chết nên vô cùng yếu ớt, nếu không phải là vì quá sợ hãi hoặc là có oán hận thì không thể có khả năng khống chế sức mạnh của Trương Văn Văn. Cho

nên chắc chắn là lúc đầu Trương Văn Văn muốn tìm người siêu độ cho nhóc ma nhưng sau đó đổi ý, tìm người thu cậu nhóc, nhóc ma ý thức được nguy hiểm nên theo bản năng mà che miệng Trương Văn Văn, không để cho cô ta nói chuyện.

Chuyện này nói rõ ràng thì cả cô và Trương Văn Văn đều có lỗi, nên Trần Ngự siêu độ cho nhóc ma là đền bù áy náy, lại để cho Trương Văn Văn lấy danh nghĩa nhóc ma quyền góp cho trẻ em vùng núi, tích đức là để cho nhóc ma có cơ hội đầu thai tốt hơn.

nói đến cùng, Trương Văn Văn bị như thế cũng có chút liên quan đến cô, nghĩ như thế Trần Ngự ngừng đầu nói với Trương Văn Văn “cô qua đây với tôi một chút.”

Trương Văn Văn ngăn người, sau đó cùng Trần Ngự đứng qua một bên vắng người.

Trần Ngự nhìn Tần Dật và Thiệu Huy cũng đã đuổi đến đây cùng Sở Tiêu đang đứng cách đó không xa, nhẹ giọng hỏi Trương Văn Văn “Nếu bản thân anh của cô muốn chết thì cô có còn muốn cứu anh ta không?”

“Cái gì?” Trương Văn Văn không thể tin, cao giọng.

“anh của cô sẽ đi bị như vậy là do có người cầm ngày sinh tháng đẻ và máu sống của anh ta, sử dụng ‘thuật đổi mệnh’, đổi tuổi thọ của anh trai cô cho một người nào đó đã sắp chết.” Trần Ngự nói “Loại thuật pháp này không khó phá, điều khó khăn chính là anh trai cô tự nguyện.”

“Cái gì ... Cậu có ý gì? Vì sao anh trai tôi tại tình nguyện chứ?” Về mặt Trương Văn Văn tràn đầy ngờ vực.

“Biến!” Trần Ngự nhú mày, cảm thấy chuyện này không thể do một mình cô nói được, nghĩ đến đây, ngón trỏ và ngón giữa tay phải Trần Ngự khép lại, từ từ vạch ngang trước mắt Trương Văn Văn.

Trương Văn Văn phản xạ nháy mắt một cái.

“Bây giờ cô trở về phòng bệnh đi, cô có thể nhìn thấy anh trai cô rồi.” Trần Ngự nói.

“Hà?” Trương Văn Văn vẫn chưa hiểu.

“Mắt âm dương tạm thời chỉ có hiệu lực trong ba mươi phút, cô tranh thủ đi.” Trần Ngự thúc giục.

Lúc này Trương Văn Văn mới phản ứng lại, nửa tin nửa ngờ chạy về phía phòng bệnh.

“Văn Văn?” Sở Tiêu thấy Trương Văn Văn bỗng nhiên chạy đi, nghi ngờ nhìn thoáng qua Trần Ngự rồi cũng xoay người chạy theo.

Tần Dật và Thiệu Huy đi tới, Thiệu Huy nhìn Trần Ngự hỏi “Thì Thì, lúc này em nói gì với Văn Văn vậy?”

“Chuyện này xem như là chuyện riêng của gia đình cô ấy, em không thể nói cho anh biết, nếu muốn anh có thể đi hỏi Trương Văn Văn.” Trần Ngự đáp.

Tần Dật và Thiệu Huy liếc nhìn nhau, Thiệu Huy tiếp tục hỏi Trần Ngự “VẬY ... tình trạng của Từ Dương còn có thể cứu được không?”

“không phải là vấn đề có thể cứu được hay không mà là vấn đề có muốn cứu hay không?” Trần Ngự nhú mày đáp.

“Em có ý gì? Có thể cứu thì đương nhiên phải cứu chứ, cái gì mà có muốn cứu hay không?” Tần Dật không hiểu hỏi.

Đúng lúc này, trong phòng bệnh bỗng truyền đến tiếng ồn ào, Tần Dật và Thiệu Huy sợ đã xảy ra chuyện gì nên vội vàng chạy vào.

Chờ bọn họ chạy đi, Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi lấy điện thoại di động gửi cho Thiệu Huy tin nhắn (anh chuyển lời cho Trương Văn Văn, phong ấn của em có thể duy trì trong bảy ngày, trong bảy ngày, nếu anh trai cô ấy nghĩ thông suốt thì nói cô ấy đến tìm em.)

Nhắn tin xong, Trần Ngự bước vào thang máy rồi đi, dọc đường đi, tâm tình vô cùng tệ, cảm xúc sa sút này vẫn còn cho đến tối, ngay cả Lâu Minh cũng nhận ra.

“Được nghỉ đông mà sao em lại buồn bã vậy?” Lâu Minh ngạc nhiên hỏi.

“Em gặp một chuyện mà không biết nên giải quyết như thế nào?” Trần Ngự cau mày nói.

“Em nói ra để anh góp ý cho.” Hiếm khi Lâu Minh thấy cô nhóc có tâm sự, vì thế mà có chút tò mò.

“Vâng, hôm nay em đã gặp một hiện tượng kỳ quái.” Trần Ngự không nói tên Trương Văn Văn mà sử dụng đại từ chung, sau đó kể mọi chuyện cho Lâu Minh nghe “VẬY anh Ba, anh cho rằng em nên cứu hay không nên cứu người này?”

“Em cũng đã nói ‘thuật đổi mệnh’ là trái với lẽ thường, bình thường hẳn là tìm cách cứu người này về chứ.”

“Nhưng mà người này tự nguyện vì người khác mà đổi mệnh à.” Trần Ngự nói “Từ một góc độ nào đó mà nói, người được người kia cứu sẽ có một cơ hội tiếp tục sống sót, nếu như em ra tay ngăn cản ‘thuật đổi mệnh’, như vậy cũng tương đương là em đã giết một người khác.”

Lâu Minh hơi sững người “Nhưng mà người đó không phải là người đáng lẽ phải chết sao?”

“Cũng không hoàn toàn, nếu đối phương là cường hào ác bá, hoặc là ác ý hãm hại như vậy thì em ra tay ngăn cản sẽ không phải lần tấn gị hết. Nhưng vấn đề là, giữa hai người bọn họ là tự nguyện.” Trần Ngu nói “Giống như khi xảy ra một vụ tai nạn xe cộ, đứng trên đường là đứa bé, nhưng đứng ở ven đường, người mẹ theo bản năng nhào đến cứu. Nếu như em có biện pháp ngăn cản chuyện này, anh nói em có nên ngăn cản người mẹ cứu con mình hay không?”

“...” Vấn đề này cũng làm khó Lâu Minh, vốn là bi kịch thì kết thúc như thế nào cũng đều không mỹ mãn.

“Nếu mà em không nhìn thấy thì cũng được đi hoặc là em không đủ năng lực giải quyết thì em cũng không thấy áy náy gì, nhưng mà em lại nhìn thấy rõ ràng, lại có năng lực ngăn cản được, sao em có cảm giác hai người họ ai chết cũng đều làm em có liên quan a, thật là phiền chết đi thôi!!!” Trần Ngu buồn bực ôm gối ôm lăn lộn trênghế sofa “Thực ra em không hiểu nổi hành động của người này, anh ta như vậykhông sợ người nhà của anh ta đau lòng hay sao chứ?”

“Tại sao em lại thấy bực bội?” Lâu Minh chợt lên tiếng hỏi “Em hoàn toàn có thể coi như em chưa từng gặp qua chuyện này. Khi người nhà của anh ta đến tìm em giúp đỡ, em cũng có thể lựa chọn không nhúng tay vào.”

“Thế nhưng mà, em đã nhìn thấy a, em không có cách nào coi như là em chưa từng thấy qua.” Trần Ngu buồn bực nói.

Lâu Minh nhin không được cười một tiếng, đưa tay kéo gối ôm Trần Ngu đang ôm trong lòng, nói “Đứng dậy nào, đừng buồn bực nữa.”

Trần Ngu tiếp tục ôm gối ôm ngồi bất động.

“Em có biết vì sao em cảm thấy bực bội không?” Lâu Minh hỏi

“Em không biết.” Trần Ngu buồn buồn nói.

“Vì em là người lương thiện.” Lâu Minh chợt nói

Trần Ngu đẩy đẩy gối ôm, liếc nhìn Lâu Minh “Em mới không phải là người lương thiện, khi em bắt ma, cho dù ma có đáng thương cỡ nào, em cũng đều thu nó.”

“Đó là vì em biết, đưa bọn họ đi đầu thai là kết quả tốt nhất cho mấy con ma đó.” Lâu Minh nói “Nhưng chuyện này không giống. Em nói người này đang đánh đổi mạng sống của mình để cứu một người khác, sâu trong lòng em cũng không muốn người này chết đi, đúng không?”

“...” Trần Ngu sững sốt một chút, ôm gối ôm ngồi dậy “Em không biết.”

“Nếu có một biện pháp vẹn cả đôi đường, em có làm không?” Lâu Minh hỏi.

“Nhưng mà không có biện pháp nào vẹn cả đôi đường cả.” Trần Ngu nói “‘Thuật đổi mệnh’ chỉ có thể sử dụng với người sắp chết, nên trong hai người họ nhất định sẽ có một người chết.”

“Nếu chuyện này em không thể bỏ mặc được thì em hãy đi tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện đi.” Lâu Minh nói “Nhờ đâu khi em tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện, sẽ có biện pháp tốt hơn thì sao?”

“Nếu vẫn không có biện pháp tốt hơn thì sao?” Trần Ngu hỏi

Lâu Minh nghĩ nghĩ rồi nói “Hoặc coi như là em vì anh, anh rất tò mò, hai người đó có thể có mối quan hệ gì mà người đó có thể dùng tính mạng của mình để đổi cho người khác như vậy.”

“Ừm...” Trần Ngu rói rầm một chút rồi nói “Nhưng mà quy định của môn phái nhà em, khi ra tay nhất định phải lấy tiền.”

Lâu Minh cười khúc khích “Vậy anh sẽ trả tiền nhờ em điều tra chuyện này cho anhnhà, một đồng, được không?”

“một đồng? Ít như vậy thôi á. Được rồi, nể giao tình giữa hai chúng ta, em nhận, anhcó lời nha.” Trần Ngu quăng gối ôm ra, cầm quả táo trên bàn bắt đầu gặm

Lâu Minh thấy Trần Ngu đã khôi phục tinh thần, nhin không được cười một tiếng.

Chỉ tồn có một đồng mà anh có thể làm cô nhóc tham tiền này phải ra tay, xem ra làanh có vị trí rất lớn trong lòng của cô nha.

Tác giả có lời muốn nói

Trong group chat của nhóm trợ lý.

“Trần tiểu thư vừa ra tay là có mấy trăm vạn, vậy mà Tam thiếu chỉ cần một đồng là có thể nhờ cô ấy ra tay?”

“Quả nhiên là Trần tiểu thư cũng thích Tam thiếu nhà chúng ta.”

“Nhưng rõ ràng là Tam thiếu có rất nhiều tiền mà!”

“Cái này gọi là tình thú!”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nó ghét em

Mặc dù Trần Ngự muốn hiểu rõ chuyện của Trương Tử Dương, nhưng điều kiện tiên quyết là gia đình Trương Văn Văn phải đến nhờ cô giúp đỡ.

Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi Trần Ngự từ bệnh viện trở về đã hai ngày rồi nhưng Trương Văn Văn không hề đi tìm Trần Ngự, Tần Dật và Thiệu Huy cũng không đến tìm cô. Lúc đầu Trần Ngự còn cảm thấy kì lạ, nhưng rồi ngẫm lại, ngay từ đầu trong chuyện này cô chỉ là người vô tình dính líu vào. Vốn cô còn nghĩ, cô đã thấy thi không thể nhẫn tâm thấy chết mà không cứu, vậy không bằng thử tìm hiểu mọi chuyện cho kĩ xem có biện pháp giải quyết nào tốt hơn không.

Nhưng hai ngày trôi qua, đôi phương chẳng có động tĩnh gì, Trần Ngự cũng không phải là người vội vã nóng nảy (*nguyên tác là Hoàng Thượng không vội, thái giám đã lo*), thế là cũng lười không thèm để ý, còn nghĩ là không chừng nhà người ta đã tìm được Thiên Sư giỏi hơn thì sao.

Thế là Trần Ngự vẫn theo kế hoạch từ trước, sung sướng bôn ba trên trang web huyền học để nhận nhiệm vụ, nhanh chóng đi trên con đường thăng cấp tài khoản.

Ngày hôm nay, sau khi ăn cơm trưa, Mao đại sư ôm thanh kiếm đồng một lần nữa xuất hiện trong biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, Lâu Minh thấy thế thì hơi ngạc nhiên “Mao đại sư, sao ông phải đích thân đến đây chứ?”

“Đừng díp tôi muốn đến thăm cậu một chút, người phía trên lại muốn cho người mang thanh kiếm đến cho cậu nên tôi cũng thuận tiện mang đến luôn.” Mao đại sư đặt hộp gỗ đựng kiếm lên bàn, dặn dò “Chẳng mấy khi cậu đề xuất xin cái gì với cấp trên, nên lần này cậu cần thanh kiếm, cấp trên không hề nghĩ ngợi gì mà đồng ý đề xuất. Nhưng tôi vẫn muốn nhắc cậu, thanh kiếm này để bên người cậu là vô cùng nguy hiểm.”

“Tôi biết.” Lần trước ở phòng nghiên cứu, sát khí bỗng nhiên tăng vọt, sự việc đã được Mao đại sư và nhóm trợ lý che giấu, nếu cấp trên biết vì thanh kiếm này mà dẫn đến việc sát khí tăng vọt thì nhất định sẽ bảo quản thanh kiếm này thật cẩn mật.

“Nếu như lại xảy ra việc đó một lần nữa, tôi sẽ không giúp cậu che giấu nữa đâu.” Mao đại sư nói.

“Tôi biết rồi.” Lâu Minh cười nói “Thì Thi có pháp khí thì khi trừ ma sẽ an toàn hơn. Với lại ông cũng đã nói, việc gặp phải ác ma giống như Ma Vương là rất hiếm khi.”

“Điều này cũng đúng, trong giới huyền học, thuật trừ ma của phái Lạc Sơn nằm trong top ba đó, mặc dù Trần tiểu hữu còn nhỏ tuổi nhưng tu vi không thấp chút nào. Lại có thêm thanh kiếm đồng này làm pháp khí chắc là sẽ không gặp nguy hiểm gì.” Đây cũng là nguyên nhân Mao đại sư đồng ý đưa thanh kiếm đồng cho Trần Ngự, chỉ khi Trần Ngự được an toàn thì Lâu Minh mới không hành động thiếu suy nghĩ.

“Đừng rồi.” Nhắc đến Ma Vương, Lâu Minh nhớ đến Kỳ Trường Minh “Thiên Sư lúc trước điều khiển Ma Vương đã bắt được chưa?”

“Bắt được rồi.” Mao đại sư nói đến đây thì nhin không được cười một tiếng “Bản lĩnh chạy trốn của Kỳ Trường Minh này cũng rất ghê gớm, tổ Sáu truy hấn ta mất năm ngày, còn để hắn ta trốn lên núi Bạch Sơn.”

Cái gọi là tổ Sáu, là tổ chức của huyền học được thành lập để chuyên bắt những Thiên Sư xấu lợi dụng thuật pháp của huyền học để hại người khác, có thể xem như cảnh sát của giới huyền học.

Lâu Minh kinh ngạc nói “Trốn về núi Bạch Sơn?”

“Núi Bạch Sơn có môn phái Bạch Sơn, Kỳ Trường Minh chính là đệ tử ở đó, phái Bạch Sơn là một môn phái tương đối cực đoan.” Mao đại sư nói “Tổ sư sáng lập môn phái là một Thiên Sư có tính cách cực đoan, trong thời kì chiến loạn, dựa vào tình trạng dân chúng lầm than, oán khí trên trần gian nặng nề mà đã luyện chế ra không ít ác ma, sau những năm tháng dài tu luyện mà hóa thành Ma Vương.”

“Vì Ma Vương có thực lực vô cùng hùng mãnh, những Thiên Sư bình thường đều không phải là đối thủ nên môn phái Bạch Sơn cũng dần dần lớn mạnh. Sau khi chiến loạn kết thúc, oán khí trên trần gian cũng vơi đi rất nhiều, rất nhiều ác ma phải về dưới âm phủ, Ma Vương càng ngày càng khó luyện chế, phái Bạch Sơn cũng từ từ xuống dốc.” Mao đại sư giải thích “Kỳ Trường Minh là đệ tử cuối cùng của môn chủ phái Bạch Sơn, vì có năng lực khá lại được sư phụ hắn ta yêu thích nên đã được sư phụ hắn ta truyền lại cho một con Ma Vương.”

“Truyền cho hắn một con? Vậy chắc chắn là phái Bạch Sơn này không chỉ có một con Ma Vương, hắn ta trốn về Bạch Sơn chắc là muốn tìm sự che chở của sư phụ hắn ta chứ gì.” Lâu Minh nghi ngờ hỏi “Vậy làm sao tổ Sáu bắt được hắn ta?”

“Lúc đó, khi đuổi đến Bạch Sơn, người phụ trách tổ Sáu cũng tính đến điều này, mặc dù phái Bạch Sơn đã xuống dốc nhưng có khả năng không phải chỉ có một con Ma Vương. Khi đang còn do dự có nên lên núi bắt người không, thì phái Bạch Sơn nghe được tiếng gió đã tự mình đưa người đến.” Mao đại sư nói đến đây lại cười một tiếng nữa.

“không ngờ Cổ môn chủ của phái Bạch Sơn lại là người chí công vô tư như vậy.” Lâu Minh cũng bất ngờ, phái Bạch Sơn có đệ tử như Kỳ Trường Minh, xem như là ‘trúc tốt mà mọc măng xấu’ sao?

“Cũng không phải.” Mao đại sư lắc đầu “Có người nói rằng, trước hai ngày Kỳ Trường Minh chạy về Bạch Sơn, có người đã tìm đến cửa phái Bạch Sơn diệt mấy con Ma Vương, phái Bạch Sơn sợ chọc phải họa diệt môn nên không dám che chở Kỳ Trường Minh.”

“Có người giỏi như vậy sao?” Lâu Minh kinh ngạc nói.

“Nghe nói vị cao nhân đó đi báo thù cho đệ tử nhà mình.” Mao đại sư nhắc nhở.

“Ông nội của Thi Thi?”

“Như tôi đã nói, đệ tử của phái Bạch Sơn đi ra ngoài rèn luyện chỉ có Kỳ Trường Minh, mà người hấn đắc tội gần đây nhất trong giới huyền học chính là Trần tiểu hữu.” Lời nói của Mao đại sư đã là câu trả lời chắc chắn cho Lâu Minh.

“không ngờ ông nội của Thi Thi lại là người giỏi như vậy.” Lâu Minh thờ dài nói.

“Nên ... cậu nhất định phải mau chóng gặp được ông nội của Trần tiểu hữu.” Mao đại sư nói “Có lẽ ông ấy sẽ có biện pháp gì đấy.”

“Vâng.” Lâu Minh gật đầu.

Mao đại sư thấy Lâu Minh đồng ý thì cũng an tâm, sau đó lấy trong áo dài ba vòng tay được bện bằng sợi dây màu đỏ, phía trên gắn một miếng ngọc to bằng đồng xu, nói “Đây là bùa hộ mệnh Trần tiểu hữu nhờ tôi luyện chế ra, cậu đưa cho cô bé giúp tôi.”

“Thi Thi nhìn thấy thì sẽ vui lắm đây.” Lâu Minh cười nói “Cảm ơn ông.”

Mao đại sư nói sang chuyện khác “Gần đây cậu cảm thấy thế nào? Sau khi mở mắt âm dương thấy khó chịu chỗ nào không?”

“Tôi vẫn bình thường, hai hôm trước trên đường đến Viện khoa học quốc gia tôi còn nhìn thấy mấy hồn ma.” Lâu Minh cười nói “Giờ tôi mới biết, ban đêm ở Đế Đô vẫn đông đúc ồn ào như xưa.”

Mao đại sư cười ha ha, lại cùng Lâu Minh hàn huyên một lúc rồi mới rời đi.

Khi Mao đại sư đi rồi, Lâu Minh định cầm mấy bùa hộ mệnh trên bàn lên, tay vừa giơ lên liền thu về, anh gọi Điền Phi tới.

Điền Phi tìm một cái hộp bỏ mấy bùa hộ mệnh vào, rồi nói “Tam thiếu, lúc này Xí nghiệp công nghệ quốc phòng có gọi điện đến.”

“Có chuyện gì không? Hàng mẫu không đạt hiệu quả như mong muốn?” Vào tháng năm năm nay, Lâu Minh đã gửi bản thảo mẫu thiết kế một loại vũ khí tân tiến có trí thông minh nhân tạo đến Xí nghiệp công nghệ quốc phòng để họ sản xuất hàng mẫu. Để sản xuất mẫu vũ khí này, chính phủ đã đầu tư nguồn vốn rất lớn, nhưng không ngờ lô hàng mẫu đầu tiên sản xuất ra lại phát hiện có 10% khả năng vũ khí đó tự nổ.”

Nguy hiểm ngầm lớn như thế, tất nhiên là chính phủ sẽ không cấp phát cho lực lượng quân đội, sau khi nhận được thông tin phản hồi, Lâu Minh đã nghiên cứu đề xuất cải tiến nhiều lần nhưng vẫn chưa có hiệu quả rõ rệt.

“Vâng, trưởng khoa Vương nói đã quay lại toàn bộ quá trình chế tác ra lô vũ khí gần đây nhất, ông ấy sẽ gửi cho anh để anh nghiên cứu xem có gì cần thay đổi không.” Điền Phi nói “Tập tin video tôi đã tải xuống và lưu trên máy vi tính trong phòng sách.”

“Được rồi, tôi phải đi xem một chút.” Khi bản thảo thiết kế giao cho xí nghiệp công nghệ, Lâu Minh đã tự tay đánh giá tất cả các số liệu, mọi số liệu đều ổn định nhưng không hiểu tại sao khi sản xuất thành phẩm lại xảy ra vấn đề liên tiếp như thế.

Là một người nghiên cứu khoa học, khi công tác mà không ăn không ngủ là điều bình thường, Lâu Minh cũng không ngoại lệ, anh bắt đầu tập trung nghiên cứu là nghiên cứu đến khuya. Cho đến khi Trần Ngự chờ người nhà ngủ say nhảy cửa sổ chạy đến nhà anh, Lâu Minh vẫn chưa rời khỏi phòng sách.

“anh Ba đâu ạ?” Trần Ngự đưa mấy tấm bùa huyền sát hôm nay cô vừa vẽ xong cho Điền Phi, hỏi.

“Tam thiếu đang làm việc trong phòng sách.” Điền Phi vừa nói vừa lấy chiếc hộp dưới bàn sofa đưa cho Trần Ngự “Đây là của Tam thiếu gửi cho cô.”

Trần Ngự tò mò mở ra, phát hiện là ba vòng bùa hộ mệnh tràn đầy linh khí, xem hơi thở thì chính là của môn phái chính tông, so với bùa bình an mà cô vẽ thì mạnh hơn nhiều. Về mặt Trần Ngự vui cười hơn hờ “Là bùa hộ mệnh do Mao đại sư luyện chế sao, Mao đại sư thật là lợi hại.”

Điền Phi cười cười, quay người định đi hâm nóng com tối lần nữa, để phòng Tam thiếu đói bụng muốn ăn. Nhưng cậu ta vừa muốn xoay người, ánh mắt chợt sáng lên, lại quay về phía Trần Ngự, khách sáo nói “Tiểu thư Trần Ngự, Tam thiếu làm việc đến giờ vẫn chưa ăn tối nữa, tôi đi hâm lại thức

ăn, cô lên lầu giúp tôi gọi Tam thiếu xuống ăn được không?”

“Sao anh Ba còn chưa ăn cơm nữa chứ, các anh không nhắc anh ấy à.” Trần Ngự đứng ngay lên “anh nhanh đi hâm đồ ăn đi, tôi đi gọi anh Ba giờ nè.”

nói xong, Trần Ngự lật đật chạy lên lầu.

Điền Phi lộ ra nụ cười vừa lòng, đi thật nhanh xuống bếp.

Chờ Lâu Minh xoa hai mắt mỏi mệt được Trần Ngự kéo từ trên lầu xuống, Điền Phi đã đem đồ ăn được hâm nóng bày sẵn lên bàn.

“anh Ba, dù công việc bận rộn đến đâu, anh cũng phải nhớ ăn cơm đầy đủ nha. Khi mà em không được ăn no, ngay cả một cọng một bằng mấy em cũng không tính ra nữa là, thật không hiểu anh lấy đâu sức mà nghiên cứu khoa học chứ.” Trần Ngự nói.

“Em xạo quá đi.” Lâu Minh cười to “một cọng một bằng mấy mà cũng không biết.”

“Ấy ... Hồi đó em còn học tiểu học, có lần không ăn sáng mà vào học, thầy giáo dạy toán hỏi em một cọng một bằng mấy, em suy nghĩ cả buổi trời luôn đó.” Trần Ngự nói.

“Tại sao lại không ăn sáng?” Lâu Minh tò mò hỏi

“Lúc đó em còn nhỏ, mới học lớp một, đi học phải đi đường núi mà đường thì không dễ đi, lần đó đi được nửa đường thì không cẩn thận em bị té, làm rơi mất tiền ông nội cho em mua đồ ăn sáng” Trần Ngự nói “Vì thế em không có tiền mua bánh bao.”

Đây là lần đầu tiên Trần Ngự kể chuyện cho Lâu Minh nghe về chuyện cô lúc còn bé, qua lời kể của Trần Ngự, Lâu Minh có thể tưởng tượng ra một cô nhóc nhỏ bé, bởi vì té ngã mà rơi mất tiền xuống sườn núi, đau lòng mà khóc thút thít, trong lòng anh chợt thấy nhói đau. anh cũng có thể hiểu được bây giờ cô nhóc này lại yêu tiền như vậy.

“anh Ba, anh ăn cơm đi nha.” Trần Ngự thấy Lâu Minh ngồi sững người thì lại nhắc.

“Ừ.” Lâu Minh cầm chén đũa lên, chậm rãi ăn, Trần Ngự ngồi bên cạnh ngắm nghía mấy tấm bùa hộ mệnh.

“Mao đại sư quả là người lợi hại, bùa hộ mệnh này rất mạnh đó mà nhìn cũng rất đẹp nữa.” Trần Ngự vui mừng, ngạc nhiên nói “Em còn đang lo là khối ngọc bội lớn như vậy thì làm sao đem theo bên người nữa.”

Người xưa thích đeo ngọc bội bên hông nên mấy cái ngọc bội lấy của Hường Nam đều rất lớn. Thời đại bây giờ thì không còn phong tục đó nữa, nếu làm ngọc bội đeo lên cổ thì rất khó nhìn. Nên khi chọn ngọc bội đưa cho Mao đại sư, Trần Ngự đã chọn mấy cái nhỏ nhất để thuận tiện cho người nhà có thể mang trên người. Nhưng cô không ngờ là khi chế luyện, Mao đại sư còn lưu tâm giúp cô làm thành chiếc vòng rất thích hợp đeo trên người thế này.

Chẳng lẽ ông ấy cảm thấy lấy một cái ngọc bội chia nhỏ thành nhiều phần có thể tiết kiệm làm thêm được nhiều bùa hộ mệnh nữa? Dù sao thì sức mạnh của bùa hộ mệnh không phụ thuộc vào việc miếng ngọc lớn hay nhỏ. Trần Ngự càng nghĩ càng cảm thấy mình đoán đúng, thì ra Mao đại sư không chỉ là người giàu lòng nhân ái mà còn là người tiết kiệm như thế.

Lâu Minh cười nhẹ một tiếng, không nói đến việc anh đã cho người chế lại mấy miếng ngọc này trước rồi mới đưa cho Mao đại sư.

“Vù vù vù!” Chiếc la bàn trên người cô bỗng nhiên rung động một cách mãnh liệt. Đồng thời, Trần Ngự cũng cảm nhận được nguồn khí đối địch với cô, cô quay đầu nhìn thì thấy Điền Phi đang cầm một hộp gỗ nhỏ đi đến.

“Trợ lý Điền, anh cầm cái gì vậy?” Nguồn khí đối địch là từ chiếc hộp gỗ truyền đến.

“Thanh kiếm đồng ...” Điền Phi vừa dứt lời, dường như để đáp lại Điền Phi, thanh kiếm trong hộp gỗ cũng không đứng yên mà rung động. Điền Phi suýt nữa thì làm rớt cái hộp, cậu ta giật mình cầm chắc cái hộp lại.

“anh đừng đến đây, lùi lại đi.” Trần Ngự nói xong thì lùi ra sau hai mét.

“Sao thế?” Điền Phi cũng bị dọa sợ mà lùi ra ngoài thật xa.

“Thanh kiếm đồng này sao thù dai quá vậy, lần sau còn hung dữ hơn lần trước nữa.” Trần Ngự thì thầm nói.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâu Minh cũng cảm nhận được cảm xúc tức giận của thanh kiếm đồng, ngạc nhiên hỏi.

“Chắc là lúc ở phòng nghiên cứu em với nó đã đấu với nhau, nó liền ghi hận lên người em, lần nào gặp em nó đều muốn tấn công em hết trơn.” Trần Ngự nói “Lần trước, khi em mượn nó chặt khóa xích hòm, nó còn cắt sượt qua ngón tay em, lần này còn quá đáng hơn, đứng cách nó cả mấy mét thế mà nó đã phát ra sát khí rồi.”

“Thanh kiếm đồng sẽ tấn công em sao?” Lâu Minh nói.

“Ừm, đây là thanh kiếm rất hẹp hòi.” Trần Ngự nói rồi đi về phía Lâu Minh vài bước, khi Trần Ngự sắp đến gần Lâu Minh, thanh kiếm vừa mới an tĩnh

được một lúc lại bắt đầu rung động mãnh liệt.

Điền Phi kéo ôm hộp gỗ thật chặt, nhưng lần này thanh kiếm đồng rung động quá mãnh liệt, Điền Phi cố hết sức mới giữ được.

“Trợ lý Điền, anh mau đem nó đi đi, đừng để nó thoát được ra ngoài.” Trần Ngự vẫn không hiểu tại sao thanh kiếm này lại nhìn cô không vừa mắt.

“A ... À.” Điền Phi hơi sững sốt, đang muốn ôm đi thì bị Lâu Minh gọi lại.

“Đợi một chút.” Lâu Minh lên tiếng cản Điền Phi lại, sai bước đi đến bên thanh kiếm đồng, càng tới gần, vẻ mặt Lâu Minh càng phức tạp. Lâu Minh thực sự cảm nhận được cảm xúc của thanh kiếm, từ phần nộ chuyển sang vui mừng.

“Bộp bộp bộp ...” Lâu Minh do dự rồi tới gần, thanh kiếm đồng vui vẻ gõ gõ lên hộp gỗ, dường như muốn chào hỏi anh.

“Yên lặng.” Lâu Minh trầm giọng nói.

“...” Rung động trong hộp gỗ ngay tức khắc trở nên yên ắng.

Trần Ngự kinh ngạc há to miệng “Chẳng lẽ là nó ghét em vì đã sàm sỡ anh Ba?”

Lâu Minh lão đảo một cái, tí nữa thì ngã sấp xuống.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiếu: Cho dù lúc này cậu nghe được cái gì, không được nói ra ngoài, nghe chưa?

Điền Phi: rõ! (A a a, có chuyện buồn đưa lên mà không thể nói ra ngoài, thật con mẹ nó khó chịu)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thanh kiếm đồng tử thân

“Thi Thi, đừng đoán bừa.” Lâu Minh bắt đầu nhìn Trần Ngự.

Điền Phi ôm hộp gỗ, cúi đầu không dám để cho Tam thiếu nhìn thấy anh ta đang cười trộm, he he ... “sàm sỡ” là muốn nói đến việc đó đó sao?

Trần Ngự nghịch ngợm lên lời “Em nói đùa thôi, lúc đầu em cứ nghĩ là thanh kiếm này ghét em bởi vì em và nó đã đánh nhau, nhưng bây giờ nghĩ lại, có thể là nó đang bảo vệ chủ nhân. Ông nội em đã nói, pháp khí có linh tính sẽ tự mình lựa chọn chủ nhân. Sức mạnh của thanh kiếm này đến từ sát khí, trên đời này người có sát khí nặng chắc không qua được anh Ba, nên em nghĩ thanh kiếm này chịu khuất phục anh, coi anh là chủ nhân của nó.”

“Mà hôm đó, đúng lúc nó gặp em phong ấn sát khí của anh Ba, nên chắc là nó coi em là kẻ địch mà bảo vệ chủ nhân.” Trần Ngự vừa nói vừa đi vài bước về phía Lâu Minh, thanh kiếm đồng lại rung một cái, lập tức Trần Ngự kích động nói “anh nhìn xem, em khế đến gần anh là nó lại nổi dậy, chắc chắn là muốn bảo vệ chủ nhân.”

“Yên lặng!” Lâu Minh nhìn thanh kiếm đang rung động khẽ quát một tiếng, thanh kiếm đồng lập tức ngoan ngoãn yên tĩnh lại.

“Quả nhiên là nó rất nghe lời anh Ba, so với la bàn của em còn ngoan hơn nhiều.” Trần Ngự vừa dứt lời, la bàn trong túi vải lập tức rung động bày tỏ bất mãn.

Trần Ngự móc la bàn ra, nói với nó “Đừng rung nữa, yên lặng đi.”

La bàn không thêm đề ý đến cô, túi thân tiếp tục rung động, dường như đang oán trách: Tôi cứu cô nhiều lần như vậy, vậy mà cô dám so sánh tôi với cái thẳng oắt kia.

“Đừng lăm lè, mày nhìn đi, tao nói mày yên lặng mà mày có thêm nghe tao đâu.” Trần Ngự nói chuyện với la bàn như đang nói với bạn bè.

La bàn dừng lại một chút, không rung động nữa, nhưng chỉ được hai giây thì tiếp tục túi thân rung động.

“Được rồi, được rồi, là do tính cách của mày quá hoạt bát.” Trần Ngự dụ dỗ nói.

La bàn vui vẻ rung lên hai lần, sau đó mới yên lặng.

Trần Ngự bắt đầu nhìn Lâu Minh nhún vai, dường như muốn nói, anh xem ...

Nếu như là lúc trước, Lâu Minh mà nhìn thấy Trần Ngự nói chuyện với la bàn sẽ cảm thấy kì lạ, nhưng bây giờ anh cảm nhận được cảm xúc của thanh kiếm đồng một cách rõ ràng nên anh có thể hiểu cách giải thích lúc này của Trần Ngự.

Cảm nhận sự vui mừng và thân mật từ thanh kiếm đồng truyền đến, ánh mắt Lâu Minh phức tạp nhìn thoáng qua hộp gỗ, sau đó để Điền Phi mở nắp hộp ra.

“Vù vù.” Thanh kiếm thấy nắp hộp đã mở ra, nằm trong hộp gỗ vui vẻ rung động, trong lòng Lâu Minh biết nó rất vui sướng, dường như muốn nói với anh: mau cầm tôi lên đi, thử sử dụng tôi đi.

“Tao không thể đựng vào đây.” Lâu Minh thử đáp lại nó.

“Vù?” Thanh kiếm đồng vô cùng mất mát.

“Nếu tạo chạm vào đây, sát khí trong người sẽ bùng phát, tao sẽ bị mất đi lý trí.” Lâu Minh giải thích.

“Vù? Vù!!” Thanh kiếm đồng rung động mãnh liệt, một cảm xúc phẫn nộ chợt sinh ra, Lâu Minh có thể cảm nhận được nỗi oán hận và phẫn nộ đó nhưng lại không biết thanh kiếm đang oán hận điều gì.

“Mây bình tĩnh lại đi.” Lâu Minh thở dài, anh nhận ra thanh kiếm này cũng dễ làm người khác phải quan tâm.

Thanh kiếm đồng lập tức ngoan ngoãn yên tĩnh lại.

“Thì thì, cũng chính là cô bé mây định tấn công lúc này, là bạn của tao, mây không thể làm cô ấy bị thương, nghe không?” Lâu Minh nói.

Trần Ngự nghe Lâu Minh nói vậy, lập tức nhón chân nhìn phản ứng của thanh kiếm.

“Vù vù!!” Lâu Minh cảm giác được sự nguy hiểm, thanh kiếm đang muốn nói đến nguy hiểm, là nói về Trần Ngự sao?

“cô ấy không nguy hiểm, cô ấy phong ấn sát khí của tao là để cứu tao.” Lâu Minh giải thích.

“Vù... vù!!” Thanh kiếm đồng rung động càng mãnh liệt, dường như cảm xúc của nó rất phức tạp, Lâu Minh cảm nhận được sự xáo động trong cảm xúc của nó nhưng không biết nó muốn nói điều gì.

“Tóm lại, mây không được làm tổn thương cô ấy.” Lâu Minh ra lệnh.

“Vù? Vù!!” Thanh kiếm đồng lập tức bay ra khỏi hộp, vèo một cái bay về hướng Trần Ngự.

Trần Ngự hoảng sợ, quăng la bàn trong tay ra. La bàn đã ở trong biệt thự nhà họ Lâu, hấp thụ linh khí tràn đầy nên vô cùng xông xáo bay đến chiến đấu với thanh kiếm đồng.

cô nhóc Trần Ngự chết tiệt kia khen mi, ta đánh chết mi nè!

Lâu Minh thấy thanh kiếm đồng bay đi, lập tức nôn nóng, anh nổi giận quát thanh kiếm đang bay trên không trung “Quay về!”

“Vụt!” đang muốn chiến đấu sống chết với la bàn, thanh kiếm nghe lệnh lập tức dừng giữa không trung, la bàn thấy đối phương bất động nên thừa cơ bay đến đập hai lần lên thanh kiếm. Thanh kiếm rung động hai cái, cuối cùng vẫn bay trở về trước mặt Lâu Minh.

“Nếu mây coi tao là chủ nhân của mây thì không được làm cô ấy bị thương.” Lâu Minh nghiêm nghị trách mắng “Nếu không tao khóa mây lại đó.”

“Vù...” Lâu Minh bỗng cảm nhận được cảm xúc tủi thân vô cùng vô tận ập đến làm anh cảm thấy chua xót trong lòng, nhưng anh vẫn kiên định nói ra “Mây có đồng ý không?”

Thanh kiếm đồng trên không trung vẫn đang giãy dụa, giống như đứa trẻ con đang hờn dỗi.

Trần Ngự cảm thấy nó có chút tội nghiệp, đứng cách xa kêu lên “Ai da, tao sẽ không làm tổn thương chủ nhân của mây đâu mà, mây không cần đề phòng tao, nếu không sẽ bị khóa lại thật đó, khóa vào nhà bảo tàng, mấy trăm, mấy ngàn năm cũng không ra được đâu nha.”

Thanh kiếm nghe thấy Trần Ngự nói, mũi kiếm liền chuyển hướng về phía Trần Ngự, la bàn đang còn dạo trong không trung, thấy thế lại bay qua đập nó một cái.

Thanh kiếm đồng tức lắm, muốn đánh một trận ba trăm hiệp với la bàn, nhưng nghĩ đến mệnh lệnh của Lâu Minh, cuối cùng chỉ có thể tủi thân dừng giữa không trung.

“Quay về hộp đi.” Lâu Minh vừa dứt lời, thanh kiếm đồng lập tức ngoan ngoãn bay trở lại hộp gỗ. Ánh mắt Lâu Minh phức tạp nhìn thoáng qua thanh kiếm, rồi nói với Trần Ngự “anh định tặng em thanh kiếm này để phòng thân, nhưng giờ chắc là không được rồi.”

“Đâu chỉ không được, đừng để đến lúc em đang đấu với ác ma, nó ở đâu từ phía sau đâm em một cái là em đã cảm ơn lắm luôn rồi.” Trần Ngự

cũng không dám có nó.

Lâu Minh tưởng tượng đến cảnh này, lông mày nhíu lại “VẬY quên việc này đi thôi.”

Việc tìm pháp khí chỉ có thể nghĩ cách khác.

Mỗi ngày, vào buổi tối, Trần Ngự đều đến biệt thự nhỏ nhà họ Lâu hai tiếng đồng hồ, thanh trừ hết sát khí trên người. Nhưng hai ngày nay, sát khí trên người cô đã thanh trừ gần hết nên cũng không cần chờ đủ hai giờ. Sau khi cùng Lâu Minh ăn tối xong, Trần Ngự cầm ba bùa hộ mệnh Mao đại sư đã luyện chế, quay về nhà.

Điền Phi ôm hộp gỗ, hỏi Lâu Minh “Tam thiếu, vậy chúng ta có trả lại thanh kiếm đồng không?”

Lâu Minh nhìn hộp gỗ, trong đó truyền đến cảm giác thân thiết làm anh có chút không nỡ “Thôi cứ nhận lấy, không trả lại nữa.”

“VẬY ... anh định để ở đâu?” Điền Phi cảm thấy thanh kiếm này có thể tự mình bay đi, hình như là để ở đâu cũng không an toàn lắm.

“Cậu tìm một cái kết sắt, khóa lại để trong phòng tôi đi.”

“Vâng.” Điền Phi đáp lời rồi đi thực hiện.

==

Sáng hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Trần Ngự lấy cơ hôm qua cô đi chùa dâng hương xin ba bùa hộ mệnh cho ba mẹ và anh trai rồi đưa ra.

“Quả nhiên là con gái hiểu chuyện, mẹ nuôi anh con hai mươi mấy năm, chưa thấy nó mua cho mẹ cái gì.” Mẹ Trần nhận dây đeo bùa hộ mệnh, vui vẻ đến mức không khép miệng lại được.

Mặc dù thị trưởng Trần không đến mức nói thẳng ra giống như mẹ Trần nhưng động tác còn nhanh hơn nhiều so với mẹ Trần, ông lập tức đeo ngay lên cổ tay.

Trần Dương cũng không để ý đến lời oán trách của mẹ mình, anh bỗng nhiên có cảm giác ‘mọi người đều say chỉ có mình anh tỉnh’, bởi vì anh biết, Trần Ngự đưa ra ba bùa hộ mệnh này là hàng thật giá thật hẳn hoi.

Mọi người tiếp tục trò chuyện, lúc này người làm đem một hộp quà đến “Phu nhân, quà thăm bệnh đã chuẩn bị xong.”

Thị trưởng Trần nhìn thoáng qua hộp quà nói “Bà định đến thăm thằng bé Từ Dương hả?”

“Vâng.” Mẹ Trần thở dài “một đứa nhỏ thật ngoan sao bỗng nhiên lại bị bệnh chứ. Tôi cũng là người nhìn nó lớn lên, nó bị bệnh như thế, tôi cũng phải đến thăm một chút.”

“Từ Dương bị bệnh gì?” Thị trưởng Trần hỏi.

“Tôi cũng không biết, chỉ nghe nói là bị bệnh, không rõ là bệnh gì, nghe nói thằng bé vẫn luôn hôn mê, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.” Mẹ Trần nói “Hôm qua tôi gặp Lê Phân, cả người đều gầy đi, nhìn tiêu tụy lắm.”

Lê Phân là tên mẹ của Trương Từ Dương.

“Trần Dương, con đến thăm thằng bé chưa?” Mẹ Trần hỏi con trai.

“Gần đây con hơi bận, chỉ nghe nói mà vẫn chưa đi thăm được.” Trần Dương nói “Chút nữa tan làm, con cũng ghé thăm một chút.”

“Thì Thi chắc là không biết Từ Dương phải không, thằng bé là anh trai Trương Văn Văn.” Mẹ Trần thấy con gái cúi đầu không nói tiếng nào thì giải thích “Từ Dương là một đứa nhỏ rất hiền lành, nó còn hiểu chuyện hơn cả em gái Văn Văn của nó.”

“Con biết, con đã gặp anh ấy rồi.” Trần Ngự đáp.

“Con gặp rồi sao? Gặp lúc nào?” Mẹ Trần kinh ngạc.

“À, ... hai ngày trước, Tần Dật và Thiệu Huy đến thăm anh ấy nên tiện thể mang con đi cùng.” Trần Ngự đáp.

“Tình hình của thằng bé lúc đó thế nào?” Mẹ Trần thuận miệng hỏi.

“Rất ... rất nghiêm trọng, vẫn còn hôn mê.” Trần Ngự áp a áp ứng đáp.

“Hai ngày trước đã hôn mê, tình hình có vẻ rất nghiêm trọng đó.” Mẹ Trần lo lắng đáp.

Bên cạnh, Trần Dương như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua em gái mình, anh nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ đi làm, thế là đứng lên “Thì Thi, không phải em nói là hẹn bạn đi nhà sách sao? Để anh chở em đi luôn nè!”

“A? Dạ.” Trần Ngự nhìn ánh mắt ám chỉ của anh trai, ngoan ngoãn gật đầu.

Khi xe rời khỏi khu tập thể, quả nhiên Trần Dương lên tiếng hỏi “Là Tàn Dật và Thiệu Duy dẫn em đi thăm Từ Dương?”

Tàn Dật và Thiệu Huy có lẽ sẽ giới thiệu cho Từ Dương và em gái mình làm quen nhưng tuyệt đối sẽ không dẫn Trần Ngự lúc đó còn chưa quen biết Từ Dương đến thăm bệnh. Với lại mấy ngày qua anh cũng nghe được ít chuyện, nghe nói nhà họ Trương tìm mấy đạo sĩ đến phòng bệnh.

“thì là ... thì là ...”

“Em biết không, khi em nói dối thì sẽ nói lấp.” Bỗng nhiên Trần Dương nói.

“...” Trần Ngự nói thầm: quả nhiên không lừa được cảnh sát, thế là thành thật nói “anh, anh còn nhớ không? Khi lần đầu tiên gặp Trương Văn Văn, em đã dọa cô ấy.”

Trí nhớ của Trần Dương rất tốt, rất nhanh, anh nhớ đến sự việc ngày hôm đó, sau đó nhún mày “Lúc đó em nói trên vai con bé có một thằng nhóc ma, chẳng lẽ là thật?”

“Vâng, sau đó em giúp nó siêu độ rồi.” Trần Ngự nói “Nên Trương Văn Văn biết em là Thiên Sư.”

Làm cảnh sát, tư duy logic và năng lực liên tưởng của Trần Dương rất nhanh, Trần Ngự chỉ nói hai câu, anh đã đoán được đại khái “Trương Từ Dương không phải bị bệnh bình thường mà bị ma quỷ quấy nhiễu?”

“không có quan hệ với ác ma, ngược lại là có liên quan đến Thiên Sư.” Trần Ngự nói.

“Mấy đứa đó tìm em là muốn em giúp đỡ?” Trần Dương nghĩ đến việc bây giờ Từ Dương vẫn còn nằm trong bệnh viện, thì hỏi “Ngay cả em cũng không có cách giải quyết sao?”

“Chuyện này tương đối phức tạp, nói thế nào nhỉ?” Trần Ngự do dự một chút rồi nói “Em đã gặp linh hồn của Trương Từ Dương, chính anh ta không muốn tỉnh lại nên em không muốn nhúng tay vào.”

“Chính Từ Dương không muốn tỉnh lại sao?” Trần Dương kinh ngạc nói “Chuyện này người nhà họ Trương biết không?”

“Em đã nói với họ, em nói với họ nếu Trương Từ Dương muốn tỉnh lại thì đến tìm em, không thì em sẽ không ra tay. Nhưng đã qua hai ngày rồi, người nhà họ Trương vẫn không đi gặp em, chắc là Trương Từ Dương vẫn không muốn tỉnh lại.” Trần Ngự nói “Chuyện này thật rắc rối, nếu giải quyết không tốt, em sẽ dễ bị dính lứu luật nhân quả, nên nhà họ không đến tìm em thì em cũng không xen vào.”

“Nhân quả?” Mặc dù Trần Dương nghe không hiểu nhưng cảm giác được đây không phải là điều tốt lành gì, thế là cau mày “anh nghe nói mấy ngày nay nhà họ Trương tìm rất nhiều đạo sĩ và Thiên Sư đến, chắc là không tìm đến em đâu, tốt nhất em không nên xen vào.”

“Vâng.” Trần Ngự gật đầu “Nếu họ không đến tìm em, em mặc kệ.”

Trần Dương nghe thấy thì nhăn lông mày, vốn không muốn cho Thi Thi xen vào, nhưng nghĩ đến việc Trương Từ Dương còn hôn mê bất tỉnh thì lại nói “Nếu nhà họ đến tìm em, em nhớ nói cho anh, anh đi cùng em.”

“Vâng, cảm ơn anh Hai.” Trần Ngự cười hi hi.

Tâm trạng của Trần Dương không nhẹ nhõm như em gái nhà mình, theo lời của Trần Ngự, sự việc của Trương Từ Dương, Thi Thi hoàn toàn có năng lực giải quyết. Chỉ là vì Trương Từ Dương không muốn tỉnh lại nên vì nguyên nhân nào đó nên Thi Thi mới không ra tay giúp đỡ. Nếu như cuối cùng nhà họ Trương vẫn đến nhờ Thi Thi thì tám, chín phần mười là sẽ ép buộc Thi Thi giúp họ.

Mặc dù anh có thể hiểu được tâm trạng nhà họ Trương, nhưng không một ai có thể ép buộc em gái của anh được.

==

Trần Dương đưa Trần Ngự đến nơi cô muốn đến, khu biệt thự nội thành Đế Đô tấp nập đất tấp vàng, anh nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, hỏi “Em lại đi trừ ma sao?”

“không, hôm nay em chỉ đến điều tra thôi.” Trần Ngự nói “Có báo cáo nói khu vực gần đây khí âm rất nặng, trên trang web huyền học ra nhiệm vụ cho Thiên Sư đến điều tra, em chỉ cần tìm nguyên nhân khiêm tăng lên là được. Gặp phải ác ma em cũng không ra tay, em sẽ báo cáo lên mạng huyền học trước, chờ mạng huyền học lại ra nhiệm vụ, lúc đó em mới tiếp nhận xử lý, thế mới kiếm được hai phần tiền chứ, he he..”

“...” Trần Dương im lặng “Xem ra em rất thích hợp học tài chính.”

Trần Ngự xuống xe, không tốn chút sức lực nào tìm đến nơi âm khí dày đặc nhất, tốn hai mươi phút, cuối cùng đứng trước một công viên nhỏ trong rừng cây.

Trần Ngự đứng cảm nhận, lập tức có chút phiền lòng, âm khí nặng như vậy, nếu mạng huyền học công bố nhiệm vụ chắc là phải cấp bậc A đi, xong rồi,

sao cô kiếm hai lần tiền được đây.

Khi Trần Ngư còn đang thờ dài ảo não, ba bóng dáng từ rừng cây bay ra, Trần Ngư ngẩng đầu nhìn, a, ma quen.

“Là mấy người sao!” Trần Ngư nhìn hai ma lớn, một ma nhỏ trước mặt, chính là mấy hồn ma cô vừa cứu từ tay Kỳ Trường Minh mấy hôm trước.

Sắc ma nữ đứng ở đằng xa, không dám đến gần Trần Ngư, vẻ mặt sợ hãi nói “Trần Thiên Sư, cô đến bắt chúng tôi sao?”

“Ài! Mấy người có cấp bậc quá cao, tôi không bắt nổi.” Đúng là thế mà, với sức mạnh của Hường Nam thì chắc chắn nhiệm vụ phải là cấp A, tài khoản của cô không thể nhận nhiệm vụ được rồi.

“Cái gì?” Sắc ma nữ và Hường Nam liếc nhau, không hiểu gì cả.

“À, tôi nói này, mấy người đừng loanh quanh ở đây nữa, làm ảnh hưởng đến không khí xung quanh hết rồi nè.” Trần Ngư nói “Đặc biệt là Hường Nam, khí âm của cậu nặng như vậy, cậu cứ luẩn quẩn nơi phố xá đông đúc như thế này thì rất dễ gặp phải người thường.”

“cô thật sự không đến bắt chúng tôi?” Hường Nam nghi ngờ hỏi.

“Cậu muốn tôi bắt mấy người hả? Vậy cậu ra phía trước khu biệt thự dọa mấy người có tiền đi, sau đó nói với người ta nhất định phải chi tiền mời tôi, tôi rất vui lòng tới.” Trần Ngư tròn trắng mắt đề nghị.

“...” Lập tức Hường Nam câm miệng.

“Nghe lệnh ngay lập tức!” Ngay lúc hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên vang lên tiếng gào to, Hường Nam nhảy bèn nhấc tay phải lên, một nguồn khí âm dựng lên thành hàng rào chắn bao bọc sắc ma nữ và Tiểu Khang bên trong, lá bùa va chạm với hàng rào âm khí.

“Đừng!” một ngọn lửa xanh bốc lên.

“Đạo hữu, bản đạo là Thiên Hòa Quan Hòa Mục Chân Nhân, mong rằng đạo hữu giúp tôi thu con ác ma kia lại.” một đạo sĩ già tóc xám nhìn Trần Ngư hô lên.

Hường Nam biến sắc, liếc mắt nhìn Trần Ngư.

Trần Ngư đoán chừng thực lực giữa hai bên, sau đó hai tay dứt túi, thần nhiên rời đi.

“Đừng giết chết nhé, nếu không sáu trăm năm tu hành của cậu sẽ bị hủy đó.” Trần Ngư nhắc nhở Hường Nam.

Tác giả có lời muốn nói:

Sắc ma nữ: Em đã nói mà, Trần Thiên Sư là Thiên Sư tươi mát thoát tục nhất mà em đã từng gặp.

Hường Namr ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đưa bọn họ đi luân hồi

“Đạo hữu, cô đừng đi, con ác ma này có âm khí rất mạnh, một mình bản đạo sợ là đối phó không nổi.” Hòa Mục Chân nhân thấy người đồng nghiệp trên người tràn đầy linh khí mà lại bỏ đi không nói tiếng nào, vội vàng kêu lên.

“Đạo trưởng, ông nói gì vậy?” Về mặt Trần Ngư ngờ ngác nhìn Hòa Mục Chân nhân.

“A, thì ra chỉ là cô gái nhỏ.” Hòa Mục Chân nhân thấy đối phương xoay người lại, phát hiện đối phương chỉ là cô gái còn rất trẻ, chắc vẫn còn là học sinh, thế là vội vàng kêu “Bạn học, cô nhanh đi khỏi đây đi, chỗ cô mới đứng có ba con ác ma đó.”

“...” Trần Ngư sững người, không nghĩ là người đạo trưởng này lại đơn thuần như thế, lập tức cảm thấy lương tâm có chút bất an.

“Ác ma, không được hại người, để ta đưa các người đi đầu thai.” Hòa Mục Chân nhân vung kiếm gỗ đào xông tới.

Sau lưng, Trần Ngư nghe tiếng hô vang không ngừng “Lập tức nghe lệnh!”, vô cùng bình tĩnh đi ra ngoài. Trận đấu giữa ma và người này, kết cục như thế nào đã rõ như ban ngày.

Nhưng vì phòng ngừa Hường Nam ra tay quá nặng mà làm bị thương vị đạo trưởng kia, Trần Ngự cũng không rời khỏi công viên mà ngồi trên băng ghế phía trước cổng công viên. Thời gian rảnh rỗi không có gì làm thì lấy điện thoại di động ra gõ một đoạn văn bản báo cáo nguyên nhân phát sinh âm khí dày đặc ở khu vực này, sau khi soạn tương đối, đang định nhấn nút gửi thì thấy đạo trưởng vô cùng chật vật chạy ra.

“Đạo trưởng, ông sao thế?” Xuất phát từ việc áy náy lương tâm vì lừa gạt đạo trưởng ngây thơ, Trần Ngự quan tâm hỏi.

“Bạn học, sao cô còn chưa đi?” Đạo trưởng thấy Trần Ngự còn ngồi trong công viên thì vô cùng lo lắng hỏi.

“Tôi ... tôi ở đây phơi nắng mà.” Trần Ngự đáp.

“Bạn học, trên người cô có linh khí vô cùng dồi dào, chính là linh hồn mà ác ma thích cắn nuốt nhất, cô rời khỏi đây mau lên đi.” Đạo trưởng đã hoàn toàn coi linh khí trên người cô là linh khí của người bình thường.

“Ác ... ma ư.” Trần Ngự liếc nhìn sau lưng đạo trưởng, Hường Nam mang theo sắc ma nữ và Tiểu Khang đang nấp sau gốc cây nhìn về bên này.

“Bạn học, bản đạo chính là Thiên Hòa Quan Hòa Mục Chân Nhân, lúc này trong rừng cây có ba con ác ma, nếu tôi không có mặt kịp thời, có thể cô đã bị bọn chúng làm hại.” Ánh mắt Hòa Mục Chân nhân chân thành nói “Nên cô mau mau rời khỏi đây đi.”

“Áy ...” Ai nói là người thành phố lạnh tình, vị đạo trưởng này chính là người tốt nè.

“Tôi nhất định phải báo việc này lên Văn phòng huyền học, để họ nhanh chóng tuyên bố nhiệm vụ, phái Thiên Sư giỏi đến đây xử lý mới được.” Hòa Mục Chân nhân vừa nói vừa lấy điện thoại ra bấm số của Văn phòng huyền học.

Điện thoại? Báo cáo nhanh cho Văn phòng huyền học, đây là báo cáo nguyên nhân khí âm ở đây tăng đột biến hay sao, vậy sao cô có thể lấy tiền thưởng được??

không được!! Trần Ngự cầm điện thoại di động, đem tin nhắn đã đánh sẵn lập tức gửi đến trang web huyền học.

(Định, nhiệm vụ đã được xác nhận, xin vui lòng chờ xác minh, sau ba ngày làm việc, tiền thưởng nhiệm vụ sẽ được chuyển đến tài khoản của bạn.)

Nhìn thấy tin nhắn hệ thống, Trần Ngự thở phào nhẹ nhõm.

“Văn phòng huyền học phải không ạ? Tôi là Thiên Hòa Quan Hòa Mục Chân Nhân, tôi muốn ...”

Trần Ngự không còn quan tâm Hòa Mục Chân nhân nói gì nữa, cô còn đang cảm thấy may mắn vì đã kịp thời ‘đoạt’ lại được một vạn tiền thưởng đây, cũng may là từ trước đến giờ, mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ cô đều xác nhận ngay. Người ta nói ‘vai ác chết vì hay nói nhiều, tiền tài biến mất là do chân chữ’, quả nhiên là chí lí.

“Bạn học, sao cô vẫn chưa đi?” Hòa Mục Chân nhân nói chuyện điện thoại xong thấy Trần Ngự vẫn đứng nguyên chỗ cũ thì la lên “cô mau rời khỏi đây đi, cô chỉ có linh khí lại không hiểu thuật pháp, rất dễ chọc phải ác ma.”

“Híc, tôi ... tôi đi bây giờ đây.” Trần Ngự làm bộ như muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Hòa Mục Chân nhân rút trong túi một tấm danh thiếp đưa cho Trần Ngự nói “Nếu cảm thấy có gì đó bất thường thì hãy gọi cho tôi.”

“...”

“Bạn học, tư chất của cô không tệ, cô có muốn học thuật pháp không, để tôi giới thiệu cho mấy môn phái.” Hòa Mục Chân nhân nói “Dù sao thì thể chất của cô dễ thu hút hồn ma như thế, nhờ người không bằng nhờ mình.”

“...” Về mặt Trần Ngự phức tạp, nói “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Hai người cùng nhau ra khỏi công viên, sau đó tách ra, Hòa Mục Chân nhân vừa đi vừa cảm thán: giới huyền học bây giờ yếu quá, hạt giống tốt như cô bé kia không còn nhiều lắm.

Trần Ngự lè mề năm phút, đoán là Hòa Mục Chân nhân đã đi xa, mới quay lại rừng cây trong công viên.

“Sao thế, cậu có chuyện muốn nói với tôi?” Lúc ở cổng công viên, từ xa Hường Nam đã nháy mắt ra hiệu cho Trần Ngự, chắc là có chuyện muốn tìm cô.

“Tôi muốn xin cô một chuyện.” Hường Nam nhìn ánh mắt nghi ngờ của Trần Ngự “Đưa Duy Duy và Tiểu Khang đi đầu thai.”

Tiểu Khang hình như đã biết trước điều này, nghe Hường Nam nói vậy thì chỉ ôm chặt lấy đùi cậu ta, chỉ có sắc ma nữ thì phản ứng dữ dội hơn.

“Hường Nam, anh muốn bội tình bạc nghĩa với em sao!!” Sắc ma nữ gào khóc thật to.

“...” Hường Nam giật giật khóe môi, không nói gì.

“Cậu đã làm gì với người ta?” Trần Ngự buồn đưa lên.

“Tôi không làm gì cả!” Hường Nam kim chế con giận.

“anh có, rõ ràng là anh có mà, anh hôn em, Tiểu Khang cũng thấy mà.” Sắc ma nữ nói.

“Lúc đó là tình hình đặc biệt.” nói đến hôn, hôn ma có tư tưởng truyền thống sáu trăm năm ngưng đỏ mặt.

“Chỉ hôn một chút mà thôi, việc này có tính gì đâu, chính cô không phải là đi khắp nơi hôn soái ca sao?” Trần Ngự khó hiểu.

“Làm sao giống nhau được.” Sắc ma nữ nói “Tôi hôn những người kia, họ không thấy tôi, không biết là tôi hôn họ. Nhưng Hường Nam thì không giống mà, anh ấy hôn tôi tôi biết, mà tôi cũng rất thích anh ấy hôn tôi.” Sắc ma nữ nói đến phần sau, về mặt hiện lên về e thẹn.

“Vội lại người xưa rất truyền thống, chạm tay con gái một chút thôi cũng muốn chịu trách nhiệm, mà đây còn là hôn người ta nữa đó, cho nên tôi muốn chịu trách nhiệm với Hường Nam.” Sắc ma nữ đỏ mặt nói.

“...” Hường Nam cảm thấy cho dù cậu ta nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

“Vội lại ... nộ hôn với Hường Nam là nộ hôn đầu của anh ấy đó, hi hi ... thật là ngại quá đi à.” Sắc ma nữ nói xong, hai tay che mặt vô cùng vui vẻ.

“...” Hường Nam bức bối, khí âm quanh người tăng lên gấp đôi.

“Tôi nói này, cô có phải là bỏ não quá mức không?” Trần Ngự không nhịn được mà đập tan ảo tưởng của cô nàng “Người xưa đều kết hôn sớm, cô đừng tưởng nhìn Hường Nam còn trẻ, không chừng người ta đã kết hôn có vợ có con rồi đó.”

“không thể nào!” Sắc ma nữ không nghĩ ngợi gì mà phản đối ngay.

Trần Ngự nhìn về Hường Nam

Chẳng biết tại sao, về mặt của Hường Nam trở nên u ám “Lúc tôi qua đời là mười tám tuổi, cùng thê tử ‘chỉ phúc vì hôn’ được nửa năm.”

Thê tử: vợ theo ngôn ngữ của thời xưa.

Chỉ phúc vì hôn: (Chỉ bụng mà nói chuyện cưới xin) ý nói cha mẹ đôi bên hứa gả con cho nhau từ khi cô dâu chủ rể còn trong bụng mẹ.

“cô xem ...” Về mặt Trần Ngự ‘tôi nói không sai chứ’

Sắc ma nữ như bị sét đánh, đau lòng năm giây, sau đó nói “không sao, em không ngại anh cưới hai lần.”

“...” âm khí quanh người Hường Nam lại tăng vọt.

“Tôi nói này, thời tiết bây giờ đã lạnh lắm rồi, cậu có thể đừng hạ nhiệt độ xuống nữa không.” Cảm nhận không khí càng ngày càng lạnh, Trần Ngự không nhịn được mà oán trách.

Hường Nam sững người, hơi thở quanh người thu lại.

“Được rồi, việc chịu trách nhiệm hay không chịu trách nhiệm là chuyện của hai người, tôi không xen vào, hiện giờ chỉ cần nói với tôi muốn đi đâu thai hay không là được.” Trần Ngự nói “Nhưng mà tôi nói trước, tôi đã ra tay thì phải thu lệ phí đó, lúc trước cậu đưa cho tôi hết đồ cổ rồi thì giờ còn tiền nữa không.”

“Chỉ gái Thiên Sư, ba mẹ Tiểu Khang có tiền.” Tiểu Khang bỗng nhiên lên tiếng.

“Em?” Trần Ngự sững sốt một chút rồi hỏi “Em định báo mộng cho ba mẹ em sao?”

“Dạ.” Tiểu Khang gật đầu.

“Ba năm trước tôi gặp được Tiểu Khang trong ngõ hẻm, lúc đó nhóc đang bị một ác ma truy sát, hồn phách không ổn định, suýt nữa thì bị ‘hôn bay phách lạc’, tôi nuôi nhóc hai năm mới ổn định lại được.” Hường Nam nói “Vốn là định chờ cậu nhóc dưỡng hồn phách cho tốt mới đi đâu thai.”

“Được, vậy cô ấy có muốn đi cùng luôn không?” Trần Ngự chỉ vào sắc ma nữ đứng một bên nói “Nếu hai người muốn đi cùng một lúc, tôi chỉ cần mở cửa âm một lần, tiết kiệm chi phí.”

“Tôi không muốn!” Sắc ma nữ vẫn không tình nguyện.

“Câm miệng.” Hường Nam không nhịn được nữa quát “Bây giờ em đã là ác ma, nếu như vẫn còn lưu lạc ở trần gian quá lâu, coi như là may mắn không bị Thiên Sư bắt đi thì sau này cũng không còn cơ hội được đâu thai nữa.”

Trước đó, vì cứu cậu ta mà sắc ma nữ không tiếc biến mình thành ác ma, nếu như cô ở bên cạnh cậu ta quá lâu thì có khả năng không thể đâu thai được

nữa.

“Em...” Sắc ma nữ nghe thấy có thể không đầu thai được thì hơi sợ hãi, nói “VẬY... em ở bên anh thêm một thời gian nữa.”

“Xem ra là em thật sự không muốn đi đầu thai?” HướNG Nam tức giận “Em đã muốn chết như vậy, thì để Trần Thiên Sur thu em luôn đi.”

“không có ai trả tiền thì Trần Thiên Sur sẽ không thu em đâu.” đã tiếp xúc mấy lần, sắc ma nữ vô cùng hiểu tính mê tiền của Trần Ngư.

“Khụ...” Trần Ngư nhin không được mà ho khan, mặc dù nói không sai, nhưng mà nghe cứ là lạ thế nào ấy.

“Em cho rằng Thiên Sur nào cũng giống như... sao, nếu như gặp đạo trưởng như lúc này thì sao?” HướNG Nam nói.

Giống như... là muốn nói gì? Sao phải dùng ba chấm thế kia, có can đảm thì cậu nói ra coi, tôi cam đoan không đánh cậu đâu.

“anh sẽ bảo vệ em, đúng không?” Sắc ma nữ vô cùng sùng bái nhìn HướNG Nam “Vừa rồi người đạo trưởng kia không phải là đối thủ của anh.”

“anh không thể lúc nào cũng bảo vệ em được.” Về mặt HướNG Nam khó coi “Đưa hai người đi đầu thai, anh còn có chuyện phải làm.”

“anh đã bị nhốt sáu trăm năm rồi, những người anh quen biết chắc chắn là chết từ lâu rồi, anh còn có chuyện gì phải làm.” Sắc ma nữ hỏi “Vội lại, người chết là hết, những chuyện khi còn sống chúng ta nên quên hết đi, chúng ta nên...”

“anh không quên được!” Ánh mắt HướNG Nam trở nên lạnh lẽo “anh muốn đi nhìn xem con cháu của những kẻ đã nhốt anh sáu trăm năm nay hiện nay sống thế nào.”

Nhây giờ vẫn còn đang không yên lòng, Trần Ngư đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn HướNG Nam

“cô muốn thu tôi?” HướNG Nam nhìn thẳng Trần Ngư.

“hiện tại thì không, nhưng nếu cậu hại người khác, tự nhiên sẽ có Thiên Sur đến thu cậu.” Trần Ngư nói “Nếu lúc đó nhiệm vụ do tôi tiếp nhận, thì tôi sẽ ra tay.”

“VẬY đến lúc đó nói sau.” HướNG Nam nói “Làm phiền Trần Thiên Sur tiền họ đi trước đã.”

Trần Ngư nhìn thoáng qua sắc ma nữ dường như đã bị dọa, sau đó nói “VẬY đêm nay mọi người báo mộng đi, để ba mẹ Tiểu Khang lấy danh nghĩa Tiểu Khang quyên góp vào một quỹ từ thiện nào cũng được số tiền năm mươi vạn trở lên. Sau khi quyên tiền xong, hồn phách của Tiểu Khang sẽ có ánh sáng công đức, lúc đó tôi nhìn thấy sẽ biết.”

“Được, vậy phiền cô tối mai lại đến.” HướNG Nam nói.

“Tôi đi đây.” Sau đó Trần Ngư quay người, rời khỏi công viên.

==

Bệnh viện Đé Đô, phòng 2206.

Lúc đầu chỉ có một mình Trương Tử Du trong phòng bệnh, bây giờ có thêm một giường bệnh nữa bên cạnh. trên đó, một cô gái có gương mặt thanh tú, xinh đẹp đang nằm, cô gái khoảng hai mươi tuổi, mái tóc dài đen nhánh được vuốt qua một bên. Mặc dù cô đang hôn mê nhưng vẫn có thể nhận ra khí chất dịu dàng, cô điển của cô gái, làm bất cứ ai nhìn cũng không nhịn được mà đau lòng.

Mẹ Trương nhìn hai thân hình hôn mê trên giường bệnh, nghĩ, nếu như không phải cô bé này làm con trai bà hôn mê bất tỉnh, thì mẹ Trương cảm thấy vô cùng hài lòng với việc cô trở thành con dâu bà.

Mẹ Trương thở dài, rời khỏi phòng bệnh đi qua phòng nghỉ cho thân nhân người bệnh, ba Trương đang ngồi cùng một người đàn ông trung niên mặc quần áo vest đáng vẻ là người thành đạt và hai vị đạo trưởng đang bàn luận gì đó.

Người đàn ông trung niên có dáng vẻ thành đạt tên Liễu Tu Thành, là ba của cô gái nằm bên trong – Liễu Mộc Nhã, ông ta nói “Phong ấn trên người Tử Dương có thể duy trì trong bảy ngày, bây giờ đã qua hai ngày rồi, chúng ta còn bốn ngày rưỡi nữa.”

“Liễu tiên sinh, tôi yêu cầu ông dừng ngay việc sử dụng ‘thuật đổi mệnh’ lên người con trai tôi.” Ba Trương là cục trưởng cục cảnh sát vô cùng khí thế nói.

“Cục trưởng Trương, ‘thuật đổi mệnh’ này đã làm được một nửa, nếu tùy tiện ngừng, Nhã Nhã nhất định sẽ chết mà Tử Dương không chắc có thể tỉnh lại.” Liễu Tu Thành nói.

“Ông muốn uy hiếp tôi sao?” Ba Trương vừa nghĩ đến việc con trai mình bị người đàn ông này hại thành như thế này thì hận không thể móc ngay súng ra xử hắn ta ngay tại chỗ.

“Cục trưởng Trương, tôi có thể hiểu tâm trạng của ông, tôi cũng không ngờ Tử Dương vì cứu Nhã Nhã mà có thể làm như vậy, nếu như tôi mà

biết thì nhất định tôi sẽ ngăn cản chúng nó.” Liễu Tu Thành khuyên “Giải pháp hiện nay của chúng ta chỉ có thể là phối hợp với hai vị đạo trưởng, bắt được ác ma đã gây nên chuyện này, chỉ có như thế mới cứu được mạng của hai đứa nhỏ.”

Cũng có thể hoàn toàn hóa giải lời nguyên rủa đối với nhà họ Liễu.

Mặc dù ba Trương rất phẫn nộ nhưng vẫn phân biệt rõ ràng chuyện nặng nhẹ, ông khôi phục cảm xúc, nhìn hai vị đạo trưởng nói “Đạo trưởng Hà, đạo trưởng Khâu, hai vị có chắc chắn hay không?”

Đạo trưởng Hà trầm ngâm một lát rồi nói “Con ác ma này có đạo hạnh sáu trăm năm, tu vi của nó chúng ta không thể khinh thường, chúng tôi cần chuẩn bị thật kỹ càng.”

“Đúng thế, pháp khí, đàn tề, bùa chú, trận pháp đều cần chuẩn bị thật kỹ lưỡng.” Đạo trưởng Khâu cũng nói.

“Những thứ này tôi đã cho người chuẩn bị xong hết rồi, tôi muốn hỏi là, hai vị có chắc chắn tiêu diệt được con ác ma kia không?” Liễu Tu Thành hỏi.

“Chúng tôi còn cần phải mượn thêm pháp khí gia truyền của tiên sinh nữa, kiếm Thanh Minh.” Đạo trưởng Hà nói “Kiếm Thanh Minh là pháp khí đã có ngàn năm tuổi, lại được gia tộc Liễu tiên sinh bảo tồn rất kỹ lưỡng, chỉ cần bị thanh kiếm này đâm trúng thì ác ma kia nhất định sẽ bị tiêu diệt tan thành tro bụi.”

“Được, chỉ cần tiêu diệt được ác ma kia, kiếm Thanh Minh này tôi xin được dâng làm lễ tạ cho chùa Thiên Hòa.”

Đạo trưởng Hà và đạo trưởng Khâu nghe thế thì vô cùng vui mừng, âm thầm quyết định, đêm nay nhất định phải dốc hết sức lực ra, tìm thêm mấy người anh em nữa đến giúp đỡ, nhất định phải diệt được con ác ma kia.

==

Đêm hôm sau, ăn tối xong, Trần Ngự mang theo la bàn định đến công viên gần khu Kim Nguyên để tìm mấy người Hường Nam, khi đi ra tới cửa thì gặp được Thiệu Huy và Tàn Dật.

“Thì Thì, em ra ngoài à, có muốn để bọn anh đưa em đi không?” Thiệu Huy nghĩ đến việc sau khi Trần Ngự đi, mẹ Trương nghe nói Trần Ngự không chịu ra tay giúp đỡ, ở phòng bệnh nằng to Trần Ngự là đồ máu lạnh vô tình, làm bây giờ cậu ta nhìn thấy Trần Ngự lại hơi chột dạ.

“Chưa chắc là em đã cùng đường với mấy anh đâu.” Trần Ngự không để tâm.

“Em định đi đâu?” Bỗng nhiên Tàn Dật lên tiếng hỏi.

“Công viên Phi Mã khu Kim Nguyên.” Trần Ngự nói địa chỉ.

“Tiện đường, tiện đường, bọn anh cũng định đến khu Kim Nguyên.” Thiệu Huy vui vẻ nói, sau đó chân chó giúp Trần Ngự kéo cửa sau xe mời cô vào ngồi.

Trần Ngự cũng không khách khí, nói cảm ơn rồi ngồi lên xe.

“Thì Thì, muốn như vậy mà em còn ra công viên làm gì?” Thiệu Huy vừa dùng di động định vị địa chỉ, phát hiện công viên Phi Mã cách địa điểm bọn họ cần đến cũng rất gần, chưa đến một cây số, nhưng mà công viên này rất nhỏ, ban đêm rất vắng người.

“Em đi siêu độ cho oan hồn.” Trần Ngự đáp.

Trong nháy mắt, bên trong xe trở nên thật yên lặng, mặc dù Thiệu Huy và Tàn Dật biết Trần Ngự làm gì nhưng bỗng nhiên nghe được vẫn cảm thấy là lạ.

“Ha ha ha ... vậy thì em nhớ chú ý an toàn nhé.” Thiệu Huy cười khan nói.

“Đúng rồi.” Trần Ngự suy nghĩ một chút rồi quyết định vẫn hỏi “Phong ấn em đặt chỉ có tác dụng trong bảy ngày, bây giờ đã là ngày thứ tư, tình hình của Từ Dương như thế nào rồi?”

Mặc dù Trần Ngự không muốn xen vào nhưng cũng không thể hoàn toàn coi như không biết, mà đúng lúc hôm nay gặp được Thiệu Huy và Tàn Dật, cô cảm thấy có duyên nên quyết định vẫn nên hỏi qua một chút.

“À à ... coi như là vẫn tốt đi.” Thiệu Huy đưa tay sờ sờ mũi, lúng túng nói.

“Vẫn tốt?” Trần Ngự hỏi “anh ta tỉnh lại rồi?”

“Vẫn chưa.” đang lái xe, Tàn Dật bỗng lên tiếng “Người nhà chú Trương mời Thiên Sư khác đến, đã tìm được phương pháp giải quyết. Hôm đó, là tại anh suy nghĩ chưa hết nên đã mang đến phiền phức cho em.”

“Đúng vậy, anh xin lỗi, anh không nên kéo em vào chuyện này.” Thiệu Huy cũng xin lỗi.

“Thiên Sư khác?” Trần Ngự hơi nhú mày, xem ra là nhà họ Trương không quan tâm đến ý nguyện của Trương Từ Dương mà quyết định cưỡng ép chấm

dứt trận pháp này.

Được rồi, nếu như đã tìm Thiên Sư khác, như vậy thì cô không còn quan hệ gì đến chuyện này nữa.

Tác giả có lời muốn nói:

Sắc ma nữ: Người xưa như các anh không phải chỉ nắm tay một cái là muốn chịu trách nhiệm kết hôn với người ta hay sao?

Hương Nam: Vậy em ra ngoài đường sầm sỡ đầy đàn ông thì tính sao?

Sắc ma nữ: Ôi trời, bây giờ là thời đại nào rồi, mà anh vẫn còn giữ tư tưởng cổ hủ như vậy.

Hương Nam: Ha ha ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Sao lại cướp việc làm ăn của tôi?

Đến cổng công viên Phi Mã, Trần Ngự xuống xe, vẫy tay tạm biệt Thiệu Huy và Tàn Dật, rồi một mình đi bộ về phía rừng cây nhỏ trong công viên. Từ xa, Trần Ngự dần nhìn thấy âm khí vờn quanh không khí phía trên rừng cây, cô nghĩ chút nữa phải nhắc nhở Hương Nam, nếu còn phát tán âm khí mạnh mẽ như vậy thì giới huyền học thực sự sẽ cử người đến thu thập cậu ta.

“Trần Thiên Sư.” Hương Nam mang theo Tiểu Khang đi phía trước, theo sau là sắc ma nữ đang còn muốn nói gì đó.

Trần Ngự gật nhẹ đầu, ánh mắt nhìn người Tiểu Khang, phát hiện trên người nhóc ma quả thật có một quang ảnh sáng vàng nhàn nhạt bao phủ, ánh sáng vàng này chính là ánh sáng công đức.

“Mọi người có muốn nói lời từ biệt gì đó không, nếu không muốn, tôi mở cửa âm nha.” Trần Ngự nói.

Hương Nam nhìn cậu nhóc ma vẫn đang bám lấy đùi cậu ta, xoa xoa đầu Tiểu Khang, nói “Mở đi.”

“Đợi một chút, tôi ... tôi còn lời sau cuối (di ngôn) muốn nói.” Sắc ma nữ bỗng nhiên nói.

“Em đã là người chết rồi, còn có lời sau cuối (di ngôn) gì chứ.” Hương Nam cho là sắc ma nữ còn muốn trì hoãn linh tinh, gân xanh trên trán cũng nổi lên.

“Em không nói với anh, em muốn nói với Trần Thiên Sư.” Hai ngày qua, sắc ma nữ đã giằng vò Hương Nam vô số lần, những lời nên nói, những lời không nên nói đều đã nói hết, nên đã không còn gì muốn nói với Hương Nam nữa.

“Tôi?” Về mặt Trần Ngự kinh ngạc, cô không cho là mình và sắc ma nữ này quen thuộc đến mức cô ta phải nói lời sau cùng với mình.

“Đúng vậy.” Sắc ma nữ đến trước mặt Trần Ngự, nghiêm túc gật đầu.

“Tôi cảm thấy hay là cô đừng nói ra, dù cho cô nói gì với tôi, tôi cũng không giúp cô làm đâu.” Trần Ngự rất chân thành đề nghị.

“Tôi không muốn cô làm gì cho tôi hết.” Sắc ma nữ bùi ngùi nói “Tôi chỉ có tâm sự trong lòng, không nói ra thì không thoải mái mà thôi.”

“??” Trần Ngự ngơ ngẩn chớp chớp mắt.

“Chúng ta qua kia nói chuyện đi.” Sắc ma nữ kéo Trần Ngự qua một bên, sau đó không có hình tượng mà ngồi xổm xuống.

Trần Ngự hơi do dự rồi cũng không để ý ngồi xổm cạnh sắc ma nữ, đứng xa xa nhìn thấy cảnh này mà khóe mắt Hương Nam giật giật, yên lặng cảm thán: con gái ngày nay thật chẳng có ý tứ gì cả.

“Cô nói đi, đề lát nữa siêu độ, oán khí trên người cô bớt đi một chút cũng tốt, cô có gì tâm sự trong lòng cứ thoải mái nói ra.”

“Trần Thiên Sư à, năm nay cô bao nhiêu tuổi?” đột nhiên sắc ma nữ hỏi.

“Không phải là cô muốn thổ lộ tâm sự trong lòng sao? Sao lại hỏi tuổi tôi?” Trần Ngự buồn bực.

“Ài, cô không nói tôi cũng đoán được. Nhìn mặt cô còn non thế này, lại là sinh viên, chắc là chưa qua hai mươi tuổi đâu nhỉ.” Dáng vẻ sắc ma nữ như người từng trải, thờ dãi nói “Chắc là cô chưa bao giờ yêu đương, đúng không?”

Sắc ma nữ nói xong thì nhìn về mặt của Trần Ngự, thấy Trần Ngự không đổi sắc mặt nhìn lại, trên mặt chỉ còn không viết lên mấy chữ ‘liên quan gì đến cô’ mà thôi.

Dù sao thì cô ta phải đi đâu thai ngay giờ nên sắc ma nữ cũng không sợ hãi, hoàn toàn không quan tâm, nói hết những điều suy nghĩ trong lòng ‘Đại học ấy mà, là thời gian thích hợp nhất để nói chuyện yêu đương nha. Trần Thiên Sư, mặc dù cô rất giỏi, nhưng trên lĩnh vực này tôi cũng xem như là người từng trải.’

“Sau khi chết, tôi chậm chạp không đi đâu thai cũng bởi vì khi còn sống chưa từng nói chuyện yêu đương cho nên không cam lòng. Tôi muốn được yêu đương nhưng lại không biết mình thích một người là như thế nào. Lúc trước tôi xem TV, đọc tiểu thuyết, đều nói khi gặp được người mình thích, khi hôn người đó sẽ có cảm giác rất kì diệu, nó làm tim cô đập rộn lên, trước mắt dường như có pháo hoa đang bùng nổ. Vì thế tôi cứ lang thang trên đường, gặp soái ca nào phù hợp với thẩm mỹ của mình đều đến gần hôn tòm người ta, tôi nói với chính mình, nếu như gặp được người nào mang lại cho tôi cảm giác đó, tôi sẽ đi đâu thai liền. Nhưng mà tôi đã hôn qua rất nhiều người, vẫn chưa tìm được cái cảm giác ấy.”

Cho nên bây giờ là cô đang kể cho tôi nghe quá trình cô biến thành sắc ma nữ.

“Sau đó, tôi gặp Hường Nam, anh ấy cương quyết không cho tôi hôn anh ấy.” Sắc ma nữ mỉm cười “Nhưng mà cuối cùng tôi cũng hôn được rồi.”

“Lúc đó có pháo hoa bùng nổ không?” Trần Ngự tò mò hỏi.

“không.”

“Tim đập rộn lên?” Trần Ngự lại hỏi.

“Cũng không.”

“Vậy là cô không thích Hường Nam rồi?” Trần Ngự tổng kết.

“Ai nói tôi không thích anh ấy.” Sắc ma nữ nói “Tim đập rộn lên với pháo hoa bùng nổ cũng phải tùy thời gian và hoàn cảnh phù hợp, lúc đó sống chết cận kề thì làm gì có thời gian cho pháo hoa bùng nổ.”

“đã không có tim đập rộn lên, không có pháo hoa bùng nổ, vậy sao cô biết là mình thích Hường Nam?” Trần Ngự rất ham học hỏi.

“Bởi vì, tôi vẫn còn muốn hôn anh ấy.” Sắc ma nữ cười hí hí.

Trần Ngự chớp chớp mắt ra vẻ không hiểu gì hết.

“Tôi đã hôn rất nhiều người, nhiều loại soái ca, nhưng hôn xong rồi thôi. Chỉ có Hường Nam là người duy nhất mà tôi đã hôn qua rồi nhưng vẫn còn muốn hôn anh ấy nữa.” Sắc ma nữ nói “Trần Thiên Sư, vì thế nên sau này, nếu cô gặp người nào mà cô đã hôn rồi lại muốn hôn anh ấy nữa, hoặc là hôn mỗi anh ấy mà cô không cảm thấy chán ghét thì có khả năng người đó sẽ là bạn trai tương lai của cô.”

Hôn xong còn muốn hôn nữa, hôn mà không cảm thấy chán ghét?

anh Ba???

Trần Ngự kinh ngạc che miệng lại, lập tức lắc đầu nguầy nguậy phủ nhận, không thể nào, đó là vì mình muốn cứu anh Ba, không giống với nụ hôn không thuần khiết của sắc ma nữ này.

“Phụ nữ chúng ta đều là người thích sạch sẽ trong chuyện tình cảm, nếu hôn người mà mình không thích, chắc chắn sẽ cảm thấy ghê tởm. Ngược lại, nếu cô hôn người ta, không thấy chán ghét, như vậy chính là cô đã thích anh ta.” Sắc ma nữ không để ý Trần Ngự, tự mình nói.

Mình không ghét anh Ba mà? Nhưng mà cô không phải đã hôn mà còn muốn hôn nữa, nhưng mà ...

Trong nháy mắt, Trần Ngự nhớ lại, cái đêm trước đông chí kia, hình ảnh cô ghé trên người anh Ba hôn lấy hôn để, lập tức cả người đều ngổ ngang.

“Đây đều là những kinh nghiệm mà tôi rút ra được sau khi trải qua vô số chuyện, cũng không có cơ hội truyền lại cho con cháu, chỉ có thể nói cho cô nghe, hi vọng là có thể giúp ích cho cô vào lúc nào đó.” Sắc ma nữ thở dài nói “Như thế cũng không uổng công tôi lưu lạc trên trần gian lâu thế này.”

==

Khi sắc ma nữ còn đang lải nhải liên miên kể về những điều cô ta cảm nhận từ cuộc sống và Trần Ngự đang còn mê man tự hỏi nụ hôn của cô với anh Ba là thuần khiết hay không thuần khiết, cách công viên Phi Mã không xa, có một khoảng sân rộng của khu chung cư chưa được chào bán, vô số giấy vàng, giấy trắng, đèn nến, nhang khói, bàn tiệc bày ra khắp khoảng sân.

Bốn đạo sĩ mặc áo bào, mỗi người cầm một thanh kiếm gỗ đào trong tay, đứng trong khoảng sân nói lầm nhảm.

Thiệu Huy và Tần Dật đứng phía sau nhỏ giọng nói chuyện.

Thiệu Huy “Những đạo sĩ này đang làm gì vậy?”

Tần Dật “Chắc là đang chuẩn bị trận pháp, nghe nói con ác ma này có đạo hạnh sáu trăm năm, Thiên Sư bình thường không thể thu phục được nó, nên đạo trưởng chùa Thiên Hòa mới chuẩn bị trận pháp, nghe nói là sẽ nhốt được ác ma vào trong”

Thiệu Huy kinh ngạc nói “Sáu trăm năm? May mà việc này không để Thi Thi nhúng tay vào, nếu để Thi Thi bị thương, chúng ta không còn mặt mũi nào nói chuyện với anh Trần Dương.”

Tần Dật rất đồng ý gật nhẹ đầu.

Lúc này Trương Văn Văn và Sở Tiêu cầm hai lá bùa đi tới, đưa cho Thiệu Huy và Tần Dật mỗi người một lá, nói “Các anh cầm lá bùa này đi, chút nữa có thể nhìn thấy ác ma kia.”

Thiệu Huy đánh giá bùa chú trong tay, hỏi “Em không sợ bị ác ma dọa?”

“không sợ, em muốn tận mắt nhìn thấy ác ma muốn hại anh trai em như thế nào.” Trương Văn Văn tự thấy mình đã từng bị nhóc ma bám trên vai thì đứng xa xa nhìn ác ma thì có gì mà sợ.

“Thiệu Huy, Tần Dật, lúc này đạo trưởng có dặn, chúng ta tuyệt đối không được vượt qua lằn đỏ này nha.” Sở Tiêu đứng cạnh Tần Dật nhắc nhở.

“anh biết rồi.” Hai người chỉ tới đây để mở rộng tầm mắt, nhưng không có ý định tham dự mạo hiểm.

“Hình như bắt đầu rồi.” Bỗng nhiên Trương Văn Văn lên tiếng.

Bốn người giương mắt nhìn lên.

Bốn người thấy hai tay Liễu Tu Thành dâng lên một thanh kiếm cổ, toàn thân đen nhánh, chậm rãi đi đến chiếc bàn trước mặt, sau đó đưa thanh kiếm cổ cho đạo trưởng Khâu “Đạo trưởng, đây là kiếm Thanh Minh, cùng...”

Liễu Tu Thành lấy trong túi ra một tấm thiệp màu vàng nhuộm màu thời gian, đưa tới “ngày sinh tháng đẻ của con ác ma kia.”

“Có những thứ này là đủ rồi, Liễu tiên sinh, ông lui ra trước đi, mọi việc cứ giao cho bản đạo và mấy huynh đệ là được, hôm nay nhất định phải tiêu diệt được ác ma kia.” Đạo trưởng Khâu nói chắc chắn.

“Tốt quá, làm phiền các vị đạo trưởng.” Liễu Tu Thành nói xong thì lui xuống sau lằn son đỏ, đứng bên cạnh mấy người cục trưởng Trương.

“Thế nào rồi?” Cục trưởng Trương hỏi.

“Chút nữa sẽ biết kết quả ngay thôi.” Liễu Tu Thành trả lời.

Trong sân, đạo trưởng Khâu cầm tấm thiệp ghi ngày sinh tháng đẻ của ác ma đứng sau bàn, bùa chú trong tay vung lên, trong nháy mắt tấm thiệp vàng tự bốc cháy.

Trong trung tâm trận pháp có ba vị đạo trưởng khác, cũng lập tức đứng lên, tạo thành một tam giác đứng ở ba góc của trận pháp.

Đạo trưởng Khâu nhìn ba người huynh đệ gật đầu một cái, miệng thì thảo đọc thần chú, giữa trung tâm trận pháp bỗng nổi lên trận gió lốc, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì trong nháy mắt tốc lên trời.

“Chuẩn bị.” Đạo trưởng Khâu quát.

Ba vị đạo trưởng còn lại chuẩn bị thuật pháp, sẵn sàng chờ ác ma đến.

Gió lốc bốc lên trời, trong nháy mắt bay đến rừng cây nhỏ, Hường Nam phát hiện bất thường, ngẩng đầu nhìn trời, theo bản năng đẩy Tiểu Khang ra xa, nhưng trận gió lốc kia vẫn nhanh hơn cậu ta.

Đến khi Trần Ngư và sắc ma nữ phát hiện bất thường, quay người lại thì không còn bóng dáng của Hường Nam và Tiểu Khang, chỉ còn mấy nhánh lá vàng bay lả tả trong không trung.

“Hường Nam và Tiểu Khang đâu rồi?” Sắc ma nữ hoảng sợ nói.

“Trận Chiêu Hồn?” Trần Ngư cũng biến sắc.

Chiêu hồn: gọi hồn

Hường Nam đã chết sáu trăm năm, chắc chắn là chẳng có ai có thể sử dụng ngày sinh tháng đẻ của cậu ta để gọi hồn, như vậy trận pháp Chiêu Hồn này chắc chắn là đối với Tiểu Khang. Nhưng một nhóc ma không có chút oán khí nào đã đụng chạm đến ai mà phải dùng đến trận pháp ghê gớm này.

“Trần Thiên Sư, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Con gió xoáy kia thật dữ dội, bây giờ trong lòng sắc ma nữ vẫn còn sợ hãi.

“Có người muốn cướp việc kinh doanh của tôi.” Trần Ngự đứng vụt dậy, thờ phỉ phỉ chạy nhanh ra ngoài.

Mẹ nó, cô đã thu của cha mẹ Tiểu Khang năm mươi vạn, nếu không đưa nhóc ma này siêu độ được, chẳng phải là làm mất uy tín làm ăn của cô sao?

Bên này, trận gió lốc cuốn lấy Hường Nam và Tiểu Khang, ‘bịch’ một cái quăng hai hồn ma xuống giữa trận pháp trong sân.

Ba vị đạo sĩ sẵn sàng từ nãy đến giờ, không chờ gió lốc tan đi, liền rút khỏi động trận pháp ‘Vây linh hồn’, ba cái ‘xích khóa hồn’ to từ trong tay ba đạo sĩ bay ra, đánh úp về phía ác ma đang ở giữa con gió xoáy.

Hường Nam cảm nhận được nguy hiểm, ôm lấy Tiểu Khang lách mình tránh né, trong chớp mắt ba sợi ‘khóa xích hồn’ bay đến trước mặt Hường Nam, cậu ta đá bay một sợi, né một sợi, cuối cùng vì bảo vệ Tiểu Khang mà bị một sợi khóa bàn tay phải.

Gió lốc tan đi, mọi người trong sân nhìn rõ ràng diện mạo của ác ma.

Lập tức Thiệu Huy vô cùng kinh ngạc “Đây là ác ma á? Nhìn chẳng giống chút nào, trên tay hắn ta hình như còn ôm một đứa bé.”

Tần Dật cũng nhưống mảy.

Trương Văn Văn “Đây gọi là ‘không thể trông mặt mà bắt hình dong’ được, anh xem, âm khí quanh người hắn ta dày đặc như vậy, coi chừng tên nhóc ma kia cũng là ác ma đó.”

Hường Nam lướt nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt rơi về phía Tây của khoảng sân, vị trí đứng của Liễu Tu Thành, cậu ta trầm giọng hỏi “Ông là người nhà họ Liễu?”

Liễu Tu Thành bị ánh mắt lạnh như băng của Hường Nam dọa mà không tự chủ lùi về sau một bước.

“không ngờ người nhà họ Liễu cũng có người sống đến tuổi này như ông, chắc là tìm đạo sĩ đổi mạng rồi hả?” Hường Nam hừ một tiếng lạnh lẽo, người nhà họ Liễu quả nhiên đều là người vô liêm sỉ.

“Đạo trưởng Khâu, mau giết hắn ta đi.” Liễu Tu Thành vội vàng thúc giục.

Đạo trưởng Khâu cũng không chần chừ, rút kiếm Thanh Minh đâm về phía Hường Nam, âm khí quanh người Hường Nam bỗng nhiên tăng vọt, luồng không khí lạnh lẽo khổng lồ áp đến đánh bay đạo trưởng Khâu ra ngoài.

“Vây lại!” Ba vị đạo trưởng khác ở ba hướng, đồng thời rút kiếm gõ đảo, mũi kiếm hướng xuống lòng đất, từ lòng đất dẫn ra ba luồng linh khí, hội tụ lại hóa thành một tấm võng lớn, chụp lên người Hường Nam.

Ánh mắt Hường Nam biến đổi, một tay che chở Tiểu Khang, một tay nâng lên, chống lại tấm lưới. Đạo trưởng Khâu nhân cơ hội này dùng kiếm đồng đâm tới lần nữa.

Ánh mắt Hường Nam trở nên hung ác, vừa muốn đưa tay lên cản thì ‘khóa xích hồn’ ở tay phải khẽ động làm Hường Nam mất cân bằng, âm khí quanh người hơi ngưng lại, tro mắt nhìn ánh sáng từ mũi thanh kiếm đồng đâm về phía người mình.

“Coong!”

một chiếc la bàn màu đen từ phía ngoài bay tới, đập vào thân kiếm làm nó lệch đi.

một cô gái trẻ mặc áo lông màu vàng nhạt, đội mũ len, thờ hồng học chạy đến trước sân, thờ phỉ phò quát “Đạo trưởng, sao ngài lại cướp việc kinh doanh của tôi.”

“Thì Thì?”

“Trần Ngự?”

Bên ngoài sân, bốn người chứng kiến trong nháy mắt biến thành ngáy ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Không được làm bị thương khách hàng của tôi

Trần Ngự nghe có người gọi tên mình, nghi ngờ quay đầu lại nhìn, khi nhìn thấy mấy người Tần Dật, Thiệu Huy, Trương Văn Văn thì dờ người ra.

Trong lòng Trần Ngự dường như đã đoán được điều gì đó, quả nhiên, không đợi cô quay đầu, ở phía đối diện, đạo trưởng Khâu bỗng nhiên kêu lên “Vị đạo hữu, tự nhiên cô xông vào trận pháp của tôi là có ý gì?”

“Tự ý xông vào?” Trần Ngự không chút yếu thế phản bác “rõ ràng là mấy người phá hỏng việc kinh doanh của tôi trước mà.”

“Việc kinh doanh?” Đạo trưởng Khâu nghi ngờ “Việc kinh doanh gì?”

Trần Ngự chỉ hai hồn ma sau lưng mình “Tôi đang mở cửa âm chuẩn bị siêu độ cho oan hồn mà, bỗng nhiên có cơn gió xoáy cuốn hồn ma đi mất, cơn gió xoáy đó là mấy người tạo thành, đúng không?”

“Siêu độ?” Đạo trưởng Khâu sửng sốt, ông nhìn thoáng qua ác ma có ác khí đầy người kia, nghi ngờ nghĩ, ác ma như vậy mà cũng siêu độ được sao?

Đạo trưởng Khâu không nghe được câu trả lời, nhưng Liễu Tu Thành vừa nghe đến nữ Thiên Sư này muốn siêu độ Hường Nam thì lập tức về mặt trở nên dữ tợn “Đạo trưởng Khâu, ngài tranh thủ loại trừ ác ma này đi, cứu người quan trọng hơn.”

Nghe giọng nói của ông ta, Trần Ngự đưa mắt nhìn Liễu Tu Thành, trong nháy mắt, khi ánh mắt cô chạm vào Liễu Tu Thành, cơn người không tự chủ mà co lại, sinh khí quanh thân của người này luôn chuyển động, hiển nhiên là không phải sinh khí ban đầu của ông ta. Đây là lần đầu tiên Trần Ngự được nhìn thấy một người đổi mệnh trái ý trời thành công.

Đạo trưởng Khâu bị Liễu Tu Thành nhắc nhở như vậy, giờ kiếm Thanh Minh trong tay lên lần nữa, chỉ về Hường Nam đang bị giữ bởi tám lưới linh khí của ba vị đạo trưởng đứng xung quanh, nói “Đạo hữu, phiền cô tránh ra, ác ma này có đạo hạnh cao thâm, hôm nay không diệt trừ được nó thì sẽ để lại hậu quả rất lớn sau này.”

nói xong, đạo trưởng Khâu vung kiếm Thanh Minh lên, định vượt qua mặt Trần Ngự đâm về phía ác ma sau lưng cô. Lông mày Trần Ngự nhảy lên, trong khoảng khắc đạo trưởng Khâu vượt qua cô, tay phải vung lên chặt lên cổ tay của ông ta, tay trái vung lên tiếp kiếm Thanh Minh do đạo trưởng Khâu buông lỏng mà rơi xuống.

Khi kiếm Thanh Minh chạm vào tay Trần Ngự, linh lực dồi dào xuyên qua đầu ngón tay truyền đến làm cô phải thầm khen một tiếng: kiếm này tốt quá.

“Đạo hữu, cô có ý gì?” Đạo trưởng Khâu tức giận nói.

“Tôi đã nói rồi, các ông phá hỏng việc kinh doanh của tôi.” Trần Ngự nhắc lại lần nữa.

“Ác ma như thế, căn bản là không thể nào siêu độ, rõ ràng là cô có ý định quấy rối chúng tôi.” Đạo trưởng Khâu thấy kiếm Thanh Minh nằm trên tay Trần Ngự thì nghĩ lúc cô đến đoạt pháp khí.

“Àm!” Lúc này, âm khí trên người Hường Nam lại phát ra bên ngoài, đánh vào vòng lưới linh khí làm vòng lưới lay động dữ dội, ba vị đạo trưởng kêu lên đau đớn, kiếm gỗ đào trong tay suýt nữa không cầm giữ được.

“Sư huynh, chúng tôi không kiên trì được nữa rồi.” Đạo trưởng Hà kêu lên.

“Đạo hữu, đưa kiếm Thanh Minh cho tôi rồi mau tránh ra.” Giọng nói của đạo trưởng Khâu không còn lịch sự nữa.

Trước đến giờ, Trần Ngự là người thích nói ngọt (ăn mềm không ăn cứng), nếu đối phương nói chuyện dàng hoàng với cô, chắc chắn là cô sẽ giải thích cụ thể hành động của mình. Vậy mà ông ta chẳng những phá hỏng việc kinh doanh của cô mà còn lên giọng mất lịch sự như vậy, Trần Ngự càng ương “Nếu tôi không làm thì sao?”

“cô ...” Đạo trưởng Khâu khó thở “cô là một Thiên Sư vậy mà lại giúp đỡ ác ma, giúp kẻ xấu làm điều ác, cô ở môn phái nào?”

“Liên quan gì đến ông!” Trần Ngự xoay xoay kiếm Thanh Minh trong tay “Hôm nay, hoặc là để tôi siêu độ hai khách hàng của tôi, hoặc là đánh thắng tôi thì hãy nói.”

“không được!” Liễu Tu Thành vội kêu lên “không thể để cho cô ta siêu độ Hường Nam!”

Lúc này, Hường Nam dường như bị kích thích chợt gầm lên một tiếng, âm khí quanh thân nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh, lần thứ ba đánh vào vòng lưới linh khí, làm cho vòng lưới dao động muốn đứt.

Đạo trưởng Hà một lần nữa khẽ tác động lên ‘khóa xích hồn’, linh hồn Hường Nam run rẩy, âm khí tăng vọt trong nháy mắt hạ thấp xuống, vòng lưới linh khí lại một lần nữa đề xuống.

“Sư huynh!” Đạo trưởng Hà thúc giục “Nhanh lên!”

Ngẩn ngừ trong mấy phút mà ác ma này đã tấn công vào vòng lưới ba lần, tu vi còn cao thâm hơn nhiều so với tưởng tượng của họ.

Đạo trưởng Khâu quay đầu nhìn Trần Ngự, Trần Ngự đem kiếm Thanh Minh để ngang trước ngực, ý muốn nói đã rõ ràng: tôi sẽ không để ông qua, có bản lĩnh thì đánh thắng tôi rồi hãy nói.

đã theo Trần Ngự tới từ này giờ, sắc ma nữ trốn ở phía ngoài sân quan sát một lúc lâu, phát hiện một đạo sĩ sử dụng ‘khóa xích hồn’ trong tay, liên tục khống chế Hưởng Nam. Lập tức hai mắt cô ta xoay chuyển, một kẻ sách chột nảy lên trong đầu, cô ta bay ra giữa sân.

“Em qua đây làm gì?” Hưởng Nam thấy sắc ma nữ thì tức giận quát.

Hiếm khi sắc ma nữ không để ý Hưởng Nam mà bay đến trước mặt đạo trưởng Hà.

Đạo trưởng Hà không biết ma nữ này muốn gì, vì thế quát lớn “yêu nghiệt, cút mau.” Nếu không phải toàn bộ linh lực của ông ta đều dồn ở ‘khóa xích hồn’ để khống chế Hưởng Nam thì ông ta chỉ cần một tay là có thể giải quyết oan hồn như vậy.

Sắc ma nữ chột cười nhẹ một tiếng, cái lưỡi đỏ au liếm nhẹ môi bày ra vẻ dâm đãng bỉ ổi “Đạo trưởng, nhìn gần mới thấy ngài rất đẹp trai đó nha.”

“Mi ... Mi muốn làm gì?” Đạo trưởng Hà bỗng nhiên là linh cảm không tốt.

“Tôi là sắc ma nữ nhiều năm như vậy nhưng chưa từng sàm sỡ người làm đạo trưởng đâu, he he ...” Khi nói, sắc ma nữ chột chu miệng ra, đưa về phía mặt đạo trưởng Hà muốn hôn lên.

Đạo trưởng Hà sống gần năm mươi năm, chưa bao giờ gặp tình huống như vậy, lập tức mặt mày đỏ ửng lên, kinh hoàng đưa tay đánh về phía sắc ma nữ. Đúng lúc ông ta buông lỏng tay, ‘khóa xích hồn’ buộc Hưởng Nam cũng được buông lỏng, Hưởng Nam không chịu khống chế, âm khí quanh thân phát ra cực lớn, dùng một cái đánh tan vòng lưới linh khí.

“Chị Duy Duy.” Tiểu Khang kêu lên.

Hưởng Nam nhìn sắc ma nữ đang bay về phía mình, đầu tiên cậu ta dùng âm khí nâng đỡ người lên rồi đưa tay đỡ lấy sắc ma nữ, lo lắng hỏi “Em không sao chứ?”

“Em không sao!” Hơi thở của sắc ma nữ bất ổn nhưng vẫn lắc đầu.

Vừa nói được nhiều đó, một luồng kiếm khí mang theo linh khí mạnh mẽ từ trên không trung bổ xuống. Hưởng Nam biến sắc, mỗi tay ôm một người (Duy Duy và Tiểu Khang), nhảy lên tránh né.

“Nghe lệnh ngay lập tức!” Ba câu thần chú đồng thời vang lên, ba sợi ‘khóa xích hồn’ lại bay về giữa sân, hai sợi ‘khóa xích hồn’ của hai vị đạo trưởng kia là bay về phía Hưởng Nam, còn ‘khóa xích hồn’ của đạo trưởng Hà thì hướng về ma nữ mới có ý định sàm sỡ ông ta.

Dám sàm sỡ bản đạo sao?!

Hưởng Nam né được hai sợi xích bay đến, dắt sắc ma nữ đang định rời đi thì phát hiện tay phải của sắc ma nữ đã bị ‘khóa xích hồn’ khóa lại, trên cao kiếm khí lại chuẩn bị chém xuống, nếu lúc này cậu ta tránh né thì sắc ma nữ chắc chắn sẽ bị trúng đòn mà tan thành tro bụi.

Hưởng Nam không chút suy nghĩ, đem Tiểu Khang để qua một bên, đang chuẩn bị trực tiếp đối diện đánh nhau với kiếm khí thì Trần Ngự đang cầm kiếm Thanh Minh bỗng nhảy lên tại chỗ, vung kiếm Thanh Minh lên, kiếm Thanh Minh phát ra luồng kiếm khí va chạm luồng kiếm khí kia.

Hai luồng kiếm khí va chạm trên không trung, sóng khí khổng lồ tỏa ra làm mọi người trên mặt đất phải lùi về phía sau một bước.

“A?” một âm thanh quen tai chột vang lên “Bạn học, quả nhiên cô là Thiên Sư, tôi đã nói người có linh khí dồi dào như cô sao có thể là người bình thường được.”

“Hỏa Mộc sư thúc?” Đạo trưởng Khâu thấy có người tới thì vui vẻ ra mặt.

Hỏa Mộc chân nhân nhìn tình huống trong sân, phát hiện ba hồn ma quen mắt, khi ánh mắt lại nhìn về phía Trần Ngự thì lóe lên sự bừng tỉnh, thì ra là cô quen biết, trách không được là hôm đó cô bé này không chịu giúp mình.

“Hỏa Mộc sư thúc, ngài tới thật đúng lúc.” Đạo trưởng Khâu vội vã giải thích “Chúng con dùng trận pháp ‘chiêu hồn’ và trận pháp ‘vây linh hồn’ để trừ khử ác ma kia, nhưng bỗng nhiên vị đạo hữu này xông ra cản trở, còn đoạt kiếm Thanh Minh của con.”

Vì có thể hoàn toàn tiêu diệt được ác ma trong đêm nay, đạo trưởng Khâu đã chuẩn bị không ít bùa chú và trận pháp, còn mời hai vị sư đệ đồng môn và Hỏa Mộc sư thúc đến trợ giúp. Hỏa Mộc chân nhân nghe nói ác ma này có sáu trăm năm đạo hạnh nên đến chùa của huynh đệ mượn một thanh pháp khí trước, nên mới tới chậm một chút.

“Đạo hữu, sao cô lại làm như thế?” Hỏa Mộc chân nhân hỏi Trần Ngự.

“Ngài đừng có mà ‘kẻ xấu thì tố cáo’ trước.” Trần Ngự nói “Ban đầu tôi đang ở rừng cây siêu độ cho hai oan hồn, đang chuẩn bị mở cửa âm thì mấy vị sư đệ (cháu) của ngài dùng trận ‘chiêu hồn’ đem người cuốn đến đây, vì thế tôi mới đuổi theo đến đây.”

“Còn ngài.” Trần Ngự chỉ vào Hỏa Mộc chân nhân “Ngài còn chưa có mặt đã vung kiếm tới chém trên đỉnh đầu người ta, suýt nữa thì làm khách hàng của tôi hồn bay phách lạc. Nếu tôi không can lại được thì uy tín của tôi cũng mất hết. Các vị đạo sĩ như mấy ngài có phải là cớ tình đối chọi với tôi không.”

“thật xin lỗi. Là bản đạo vô ý.” Hỏa Mộc chân nhân nói xin lỗi.

“Sư thúc, ngài đừng nghe cô ta ba hoa.” Đạo trưởng Khâu bị sư thúc ngây thơ nhà mình làm tức chết rồi “Ác ma kia có sáu trăm năm đạo hạnh, ác khí đầy người sao có thể siêu độ được. Hơn nữa, bây giờ còn đang liên lụy hai mạng người nữa đó.”

Hỏa Mộc chân nhân nghe xong, hỏi “Đạo hữu có thể siêu độ cho ác ma sáu trăm năm thật sao?”

“Ai nói tôi siêu độ cho cậu ta? Tôi muốn siêu độ chính là hai hồn ma bên cạnh kia.”

“cô ...” Đạo trưởng Khâu bị Trần Ngự làm tức muốn chết, cô siêu độ cho hai hồn ma kia, tôi giết hồn ma còn lại thì cô ngăn cản làm cái vẹo gì.

“Vậy, cô mang hai hồn ma kia đi chỗ khác là được.” Hỏa Mộc chân nhân rất là hợp tình hợp lý nói “Con ác ma kia nhất định phải bị tiêu diệt trong hôm nay.”

Hỏa Mộc chân nhân vừa dứt lời, Tiểu Khang và sắc ma nữ một người ôm đùi, một người ôm cổ dán chặt lên người Hưởng Nam.

Thấy thế, Trần Ngự rất là vô tội nhún vai “Ngài nhìn đó, không thể tách ra được. không thì thế này, hôm nay tôi sẽ dẫn cả ba hồn ma này đi, chờ tôi siêu độ hai hồn ma kia xong, mọi người bắt ác ma còn lại là được chứ gì.”

“Cái này ...” Hỏa Mộc chân nhân do dự.

“Sư thúc, không thể được. Tẩm thiếp viết ngày sinh tháng đẻ của ác ma chỉ có một tẩm. Sau hôm nay, trận ‘chiêu hồn’ không thể sử dụng được nữa. Nếu để hắc chạy thoát, chúng ta khó có thể tìm bắt được hắc lần nữa.” Đạo trưởng Khâu vội kêu lên “Công tử nhà họ Trương và tiểu thư nhà họ Liễu không còn nhiều thời gian lắm.”

“Vội lại, sư thúc, mỗi lần ngài gặp ác ma có đạo hạnh cao thâm, ngài đều phải đến chùa Trường Hồng mượn kiếm Trường Hồng. Chẳng lẽ ngài không muốn chùa chúng ta cũng có một thanh pháp khí như vậy sao?” Đạo trưởng Khâu nói.

Hỏa Mộc chân nhân nhìn kiếm Trường Hồng trong tay, lại nhìn kiếm Thanh Minh trong tay Trần Ngự, về mặt do dự.

Lúc này, đứng bên ngoài Liễu Tu Thành thấy Trần Ngự xuất hiện làm rối loạn kế hoạch ban đầu của ông ta, trong lòng tính toán rồi nói khề với cục trưởng Trương “Cục trưởng Trương, cô gái này phá vỡ kế hoạch của chúng ta, nếu để ác ma chạy thoát thì Từ Dương sẽ gặp nguy hiểm.”

Cục trưởng Trương nghe xong, ánh mắt khề thay đổi, đưa tay ra hiệu cho hai đồng chí mặc cảnh phục, ra lệnh “Các cậu mau đưa cô gái kia đi.”

Ở bên, Thiệu Huy nghe được thì vội vàng ngăn cản “Chú Trương, không được đâu, Trần Ngự là con gái của chú Trần đó.”

“Thị trưởng Trần?” Cục trưởng Trương nghe Trần Ngự là con gái rệu của Thị trưởng thành phố thì do dự.

“Cục trưởng Trương, thời gian của Từ Dương không còn nhiều lắm.” Liễu Tu Thành tiếp tục nói “Ngài chỉ cho người mời Trần tiểu thư ra ngoài, tôi nghĩ thị trưởng Trần sẽ không tức giận đâu.”

Cục trưởng Trương nghe xong, cảm thấy Liễu Tu Thành nói có lý, Trần Kiến Huân không thể vì chuyện ông ta cho người mời con gái của ông ra ngoài mà gây phiền phức cho ông ta. Thế là lại vung tay lên, để cho hai đồng chí cảnh sát đi lên mời Trần Ngự đi ra.

đang cùng các đạo trưởng giảng co, Trần Ngự chợt trông thấy hai vị cảnh sát bước nhanh lại đây, lập tức liền ngây người. Là một công dân lương thiện tuân thủ luật pháp, Trần Ngự không sợ ma, không sợ cương thi, không sợ lưu manh côn đồ, không sợ tội phạm giết người nhưng mà rất sợ các chú cảnh sát nhà.

“Trần tiểu thư, cô tự tiện xông vào khu vực tư nhân, liên quan đến ẩu đả đánh nhau, phiền cô đi theo chúng tôi.” một vị cảnh sát lên tiếng.

Cái gì?? cô phạm tội rồi sao???

Hai cảnh sát thấy Trần Ngự không trả lời, nhận được ra hiệu của cục trưởng Trương, tiến lên, hai người đứng hai bên Trần Ngự, định áp giải cô ra ngoài. Khi bọn họ định đụng vào tay Trần Ngự thì trong nháy mắt có hai cục đá bay đến đập vào tay của hai vị cảnh sát.

Hai cảnh sát bị đau kêu lên, cảnh giác móc súng ra, chĩa về phía cục đá bay đến, quát “Ai đó?”

Móc ... móc súng ra luôn rồi sao? Trần Ngự trông thấy súng thì càng sợ hãi hơn.

“Rập rạp ...”

Ánh mắt mọi người nhìn về phía chỗ tối, chỉ thấy một người đàn ông cao to cường tráng, đẹp trai tuấn tú đi ra, anh không thèm quan tâm đến việc có hai khẩu súng đang chĩa vào người mà đi thẳng đến trước mặt Trần Ngự cười hiền lành hỏi “Tiểu thư Trần Ngự, cô không sao chứ?”

“anh ... anh là?” Trần Ngự lắp bắp.

“Tôi là trợ lý trực ban thứ Năm, Phan Phong.” Phan Phong cười tự giới thiệu.

“Các cậu thất thần gì đó? Mau đem người đi đi.” Bên ngoài sân, cục trưởng Trương thấy có người đi ra thì nôn nóng.

“rõ!” Hai cảnh sát định tiến lên, nhưng bọn họ chỉ mới khẽ động thì thấy vị tên Phan Phong vừa đang quay lưng nói chuyện với Trần Ngự, chợt xoay người, cũng không rõ động tác của anh ta mau lẹ đến mức nào, chỉ thấy súng trên tay hai cảnh sát đã nằm trong tay Phan Phong, sau đó rắc rắc hai tiếng, hai khẩu súng đã bị tháo rời vút xuống đất.

“Cục trưởng Trương.” Phan Phong đi qua hai cảnh sát đã hóa thành tượng đá, nhìn cục trưởng Trương, nói “Cục trưởng Trương, Trần Ngự tiểu thư là người được bộ quốc phòng bảo vệ, không phải là người ngài nói mang đi là mang đi được đâu.”

Bộ quốc phòng? Cục trưởng Trương sững sờ, cả Thiệu Huy, Tần Dật và Trương Văn Văn cũng sững người.

“Cục trưởng Trương, Từ Dương chỉ còn có hai ngày.” Liễu Tu Thành nhin không được lại nhắc nhở.

“Người mà Trương Từ Dương đổi mệnh chắc chắn là có liên quan đến ông rồi.” Trần Ngự đã sớm nhìn Liễu Tu Thành không vừa mắt, còn dám xúi giục người khác cho cảnh sát bắt cô hả, Trần Ngự thờ phỉ phỉ lên giọng hỏi ông ta.

Liễu Tu Thành sững người, không trả lời Trần Ngự. Đứng ở bên ngoài, Tần Dật lên tiếng “Đúng đó, người Từ Dương đổi mệnh chính là con gái của Liễu tiên sinh.”

Về mặt Trần Ngự đã hiểu rõ, sau đó nhìn về phía cục trưởng Trương đang rối rắm “Ngài là ba của Trương Từ Dương phải không, vậy ngài có biết phong ấn bốn ngày trước cho Trương Từ Dương là do tôi làm không?”

“Cái gì?” Hôm đó, cục trưởng Trương không có mặt nên không biết chuyện này. Hôm đó, sau khi Trần Ngự rời đi không lâu thì Liễu Tu Thành dẫn hai vị đạo trưởng đến nên mẹ Trương và Trương Văn Văn vẫn chưa nói chuyện này cho cục trưởng Trương biết.

“Lúc đó, vì Trương Từ Dương không nguyện ý tính lại nên tôi không có ý phá bỏ thuật ‘đổi mệnh’. Nhưng mà...” Trần Ngự nhìn về phía Liễu Tu Thành, cười lạnh “Vị tiên sinh này đã lo lắng cho an nguy của Trương Từ Dương như thế, chắc là cũng không nguyện ý cho Trương Từ Dương đổi mệnh cho con gái mình đâu nhỉ, vậy để tôi đến bệnh viện thu hồi sinh khí của Từ Dương lại.”

“cô dám!!” Về mặt Liễu Tu Thành tức giận quát.

“Liễu Tu Thành!!” Cục trưởng Trương cả giận nói, nếu không phải là ông ta nói thuật ‘đổi mệnh’ không thể tùy tiện phá bỏ, nếu làm thì hai đứa nhỏ sẽ đều chết thì ông ta làm sao phải mất công mất sức như thế này, suýt nữa thì đắc tội thị trưởng Trần và người của Bộ quốc phòng.

“Cục trưởng Trương, ngài đừng nghe cô ta nói linh tinh, cô ta vì cứu ác ma kia mới nói như vậy thôi, nếu để ác ma chạy chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc.” Liễu Tu Thành làm thương nhân nhiều năm, rất biết đánh vào điểm yếu của người khác. Nghe ông ta nói vậy, cục trưởng Trương lại trở nên do dự.

“Chú Trương, phong ấn trên người Từ Dương đúng là do Trần Ngự đặt, cô ấy nói có thể hóa giải thì chắc chắn là có thể.” Tần Dật nhin không được nói vào.

“Đúng vậy ạ.” Thiệu Huy cũng gật đầu.

Cục trưởng Trương nhìn hai người rồi lại nhìn qua con gái Trương Văn Văn của mình, so với người khác, con gái mình dễ tin tưởng hơn.

“Con ... phong ấn là Trần Ngự đặt nhưng con không biết là cô ấy có cứu được anh trai hay không nữa.” Trương Văn Văn do dự một chút rồi nói.

“Cục trưởng Trương, việc sống chết không thể đặt may rủi được.” Liễu Tu Thành nói thêm.

“Tiểu thư Trần Ngự.” Vừa mới nhận được mệnh lệnh, Phan Phong chạy đến cạnh Trần Ngự, nhỏ giọng nói vào tai cô “Đến khoảng chừng nào thì cô mới xong việc? Tam thiếu nữ trong nhà có người đưa đến mấy con tôm hùm, anh ấy hỏi cô có muốn ăn khuya không, hay là để anh ấy cho người thả vào bể, ngày mai mới làm cho cô ăn.”

Trần Ngự nghe thấy có tôm hùm ăn, hai mắt lập tức sáng lên, nhìn hai người còn đang lơ mơ do dự, nói “Lăng nhà lăng nhăng, phiền muốn chết.”

Trần Ngự xách kiếm Thanh Minh đến bên sắc ma nữ, vung tay chặt đứt ‘khóa xích hồn’ trên tay sắc ma nữ, nói “Mọi người còn không mau đi đi.”

Hương Nam sững sờ, mang theo hai người vào một cái biển mắt không thấy tăm hơi.

đang còn giằng co, thấy Hương Nam chạy mất, sắc mặt Liễu Tu Thành trắng bệch, cục trưởng Trương cũng không rồi rắm nữa, nói “Trần Ngự đúng không, vậy bây giờ cháu đi với chú đến bệnh viện đi.”

“Tôi không rảnh, tôi còn về nhà ăn khuya.” Trần Ngự ném kiếm Thanh Minh vào tay đạo trưởng Khâu, rất phóng khoáng cùng Phan Phong đi mất.

Tác giả có lời muốn nói

Đạo trưởng Hà: Tôi đã xuất gia từ nhỏ, vốn cho rằng đã thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của phụ nữ. không ngờ đến tuổi này, suýt chút nữa thì không giữ được khí tiết của người già.

Chương 56: Không công bằng

Bỏ lại một đám người đứng trợn mắt há mồm, Trần Ngự như một làn khói chạy mất tăm mất tích.

Tuy nói là muốn về nhà ăn tôm hùm nhưng Trần Ngự cũng không quên việc chính. cô nói Phan Phong dừng xe trước cửa công viên Phi Mã. Sau đó Trần Ngự nói Phan Phong chờ trên xe, còn một mình cô đi đến rừng cây nhỏ.

“Trần Thiên Sư.” Hường Nam thấy Trần Ngự xuất hiện, hai tay chắp lại làm thành lễ bái thật sâu.

Trần Ngự nhăn mày nhưng không tránh ra, chờ Hường Nam đứng thẳng người lên, cô mới lên tiếng “Lúc này tôi giúp cậu, một là vì bọn họ cũng mang Tiểu Khang đi, hai là vì tôi chán ghét Liễu Tu Thành, nhưng điều này cũng không có nghĩa là sau này tôi lại giúp cậu.”

“Tôi hiểu.” Hường Nam gật đầu, cậu ta cũng không có ý định để người khác nhúng tay vào chuyện của cậu ta.

“Trần Thiên Sư, tôi ...” Sắc ma nữ vừa muốn nói thì bị Trần Ngự ngắt lời.

“Bây giờ tôi sẽ mở cửa âm, đưa hai người xuống âm phủ.” Trần Ngự đưa tay lấy la bàn ra, la bàn bay ra mở cửa âm cách nữ quỷ đứng không xa.

Hiện giờ, cảm giác trong lòng Trần Ngự rất không tốt, trong lòng có một cảm giác ràng buộc nào đó, cô biết, đây là do cô đã vướng vào chuyện của Hường Nam và nhà họ Liễu.

“Tôi ...”

“Hai người đi đi thôi.” Hường Nam lên tiếng thúc giục.

“Hường Nam?” Sắc ma nữ không yên lòng nhìn Hường Nam, cô ta vốn có thể yên tâm đi đầu thai nhưng bây giờ biết có nhiều người đang tìm cách đối phó với Hường Nam, làm sao cô ta có thể an tâm ra đi.

“Mọi chuyện đã nói xong hết rồi mà.” Hường Nam do dự một chút rồi nói thêm “Huống hồ, hai người mà đi thì anh mới không bị vướng chân.”

Sắc ma nữ sững sờ, trong lòng tràn ngập chua xót, cô ta hiểu Hường Nam nói đúng, trước đó, nếu không phải vì Tiểu Khang, Hường Nam sẽ không bị Kỳ Trường Minh kiềm chế, suýt nữa bị luyện thành Ma Vương. Còn lúc này, nếu không phải vì cô ta thì Hường Nam đã sớm chạy thoát rồi.

Hường Nam nói không sai, nếu không có cô ta và Tiểu Khang, anh ấy mới không bị vướng chân.

“Được rồi, em và Tiểu Khang sẽ đi.” Sắc ma nữ nắm tay Tiểu Khang đi đến trước cửa âm, nở nụ cười nhạt “Lúc trước em đã nghe ‘cô hồn dã quỷ’ nói, ở dưới âm phủ có thể thi công chức. Em xuống dưới đó sẽ tranh thủ học tập thật giỏi, thi đậu công chức, sau đó ... chờ anh đến tìm em”

“...” Trong lòng Hường Nam run lên, ánh mắt phức tạp nhìn sắc ma nữ.

Sắc ma nữ nhìn cậu ta mỉm cười, sau đó cúi đầu nói với Tiểu Khang “Em chào tạm biệt anh Hường Nam đi.”

“anh ơi, hẹn gặp lại.” Tiểu Khang ngoan ngoãn vẫy vẫy tay.

Hường Nam gật nhẹ đầu, không chớp mắt nhìn hai người bước vào cửa âm, biến mất trên con đường ánh sáng.

Cho mãi đến khi cửa âm đóng lại, la bàn quay trở về tay Trần Ngự.

“Kiếp sau họ sẽ được đầu thai vào chỗ tốt chứ.” Bỗng nhiên Hường Nam nói.

“Tiểu Khang là một hồn ma chết yếu (chết non), trên người lại có ánh sáng công đức, chắc chắn kiếp sau sẽ được đầu thai vào chỗ tốt.” Trần Ngự trả lời “Còn sắc ma nữ, không phải là cô ấy nói chờ cậu sao?”

Hường Nam khẽ giật mình, không nói gì thêm nữa.

Trần Ngự cất la bàn đi, nói “Lúc trước tôi đã nhắc cậu, âm khí trên người cậu quá mạnh, lúc trước có ‘khóa xích hồn’ khóa lại nên không biểu hiện ra ngoài nhiều lắm. Bây giờ không có ‘khóa xích hồn’ áp chế, cậu còn lần quần noi có nhiều người sống như thế này, với âm khí này sẽ rất dễ gây xáo trộn không khí xung quanh.”

“Tôi biết, chút nữa tôi sẽ rời khỏi nơi này.” Hướng Nam gật đầu nói.

“Còn ...” Trần Ngự do dự nhưng rồi vẫn lên tiếng “Mặc dù lúc này tôi cứu cậu, nhưng nếu việc của Trương Tử Dương và con gái Liễu Tu Thành là do cậu gây ra, tôi vẫn yêu cầu cậu thu tay lại.”

“Thu tay lại?” Hướng Nam bỗng dưng ngừng đầu, dường như bị điều gì đó kích thích, kích động nói “Nếu như tôi thu tay lại thì ai làm bọn họ thu tay lại? Sáu trăm năm rồi nhưng dù chỉ một chút hối hận họ cũng không có. Sau khi biết tôi trốn được thì việc đầu tiên họ làm là tìm đạo sĩ đến giết tôi. Buồn cười là, tôi còn chưa kịp tìm bọn họ tính sổ nữa đâu.”

Sáu trăm năm?

“Việc cậu bị khóa dưới mặt đất là do bọn họ làm?” Trần Ngự cau mày.

“Sáu trăm năm trước, nhà họ Liễu từng là gia đình vợ của tôi.” Hướng Nam chậm chạp “Từ nhỏ tôi đã thông minh, ba tuổi có thể làm văn, năm tuổi đã thuộc thi từ ca phú. Nhà tôi ở một trấn nhỏ vùng Giang Nam, lúc đó chẳng có quan hệ gì với nhà làm quan lớn như nhà họ Liễu cả. Nhưng khi tôi được tám tuổi, chủ nhà họ Liễu là Liễu Thiên đặc biệt mời tôi đến nhà ông ta và nhà tôi vốn có mối quan hệ thông gia ‘chỉ phúc vì hôn’ từ bé.”

“Cha mẹ tôi cảm thấy đây là mối hôn sự không ‘môn đăng hộ đối’, không muốn nhận, nhưng Liễu Thiên ... vô cùng dối trá.” Nhớ đến chuyện gì đó, vẻ mặt Hướng Nam trở nên dữ tợn “Ông ta lấy lòng đủ kiểu để cho cha mẹ tôi đồng ý với mối hôn sự này.”

“Khi mười bảy tuổi, tôi lên kinh đi thi, nhà họ Liễu mời tôi đến ở, tiếp đón vô cùng chu đáo, nhưng trước ngày tôi đi thi một ngày, Liễu Thiên đột nhiên bệnh nặng.” Hướng Nam cười lạnh “Đại phu khắp kinh thành được mời đến đều nói ông ta không sống quá ba ngày, thế nên nguyện vọng duy nhất của ông ta trước khi chết là muốn tôi và con gái ông ta thành hôn.”

“Vậy là cậu không thể đi thi hả?” Trần Ngự hỏi.

“Đây chính là mục đích của bọn họ, vì ngăn cản tôi đi thi mà không tiếc hi sinh chính con gái của mình.” Hướng Nam lạnh lùng “Còn tôi thì ngu đến nỗi lúc đó còn cảm thấy, kì thi ba năm đều tổ chức một lần, nên không quan tâm lắm.”

“Tại sao bọn họ lại ngăn cản cậu đi thi?” Trần Ngự hỏi, vì ngăn cản Hướng Nam đi thi mà nhà họ Liễu làm liên lụy đến con gái của mình sao.

“Vì bọn họ sợ tôi thi đậu Trạng Nguyên.” Hướng Nam nói “một người con rể nghèo túng chết thì chẳng mấy người chú ý nhưng nếu một tân khoa Trạng Nguyên lại đột nhiên chết thì không thể dễ dàng che giấu như vậy.”

“Bọn họ trăm phương ngàn kế làm như vậy là vì sao?”

“Bởi vì số mệnh.” Hướng Nam nói “đã từng có đạo sĩ nói số mệnh của tôi rất quý, vô cùng may mắn, tương lai sẽ được phong hầu làm tướng, tạo nên thịnh vượng cho dòng họ. Lúc tôi sinh ra, trời ban điềm lành, phía Tây Bắc hạn hán đã lâu mà có mưa, lại thêm tôi thông minh từ nhỏ, gặp qua việc gì là không quên được nên rất nhiều người cảm thấy lời của đạo sĩ kia là chính xác.”

“Lúc đó, nhà họ Liễu phụng dưỡng một Thiên Sư, ông ta vì nhà họ Liễu mà đoán số mệnh, phát hiện mệnh số của nhà họ Liễu sắp hết, sau Liễu Thiên, nhà họ Liễu sẽ xuống dốc không phanh.” Hướng Nam nói “Nhà họ Liễu là dòng họ lớn trăm năm, làm sao có thể chịu như thế, nên ...”

“Ông ta muốn đổi mệnh của cậu?” Trần Ngự đoán

“Đúng thế.” Hướng Nam cười khổ “Sau khi thành thân, tôi cảm thấy mình chỉ là một kẻ nhà nghèo, cưới một tiểu thư nhà quan thì thật tủi thân cho nàng ấy, nên hết lòng hết dạ đối xử tốt với nàng ấy, nhưng không ngờ tôi lại chết bởi một bát canh gà của nàng ấy.”

“Sau khi tôi chết, hồn phách không rời khỏi thân thể, nhà họ Liễu đưa tôi đến một ngọn núi ngoài kinh thành, chính là nơi cô đã phát hiện ra tôi. Dùng trận pháp cầm tù tôi, cướp đi số mệnh của tôi.” Giọng nói của Hướng Nam chợt trở nên lạnh lẽo “Người Thiên Sư kia nói, chỉ cần hồn phách của tôi một ngày nào đó chưa tiêu tan, trận pháp đó chưa bị hủy, tôi không thể rời khỏi nơi cầm tù thì số mệnh của tôi sẽ che chở cho nhà họ Liễu thật lâu dài.”

“Như vậy đó, vậy cô nói tôi làm sao mà cam lòng.” Hướng Nam nói “Vì thế, khi tôi tu luyện có chút bản lĩnh, tôi đã đặt ra lời nguyện rủa, chỉ cần bọn họ vẫn dựa vào số mệnh của tôi che chở thì bọn họ sẽ không thể sống quá 25 tuổi.”

“Tôi vốn cho rằng, sáu trăm năm trôi qua, nhà họ Liễu chắc là đã chết hết rồi nhưng không ngờ bọn họ còn sống tốt hơn tôi tưởng nhiều.” Hướng Nam hỏi Trần Ngự “Trời đất bất công như vậy, sao tôi có thể thu tay lại, ai có thể cho tôi một lý do để thu tay lại.”

“...” Trong lúc nhất thời, Trần Ngự không trả lời được.

==

Khi trở lại biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, ngay cả tâm trạng háo hức ăn tôm hùm cũng mất tăm mất tích, Trần Ngự kể tỉ mỉ chuyện này cho Lâu Minh nghe.

“Thế hệ sau này của nhà họ Liễu biết họ không thể sống quá hai mươi lăm tuổi là bởi vì Hướng Nam, nhưng sáu trăm năm qua, chưa một người nào có một lời xin lỗi đến Hướng Nam.” Trần Ngự nói.

“không chỉ vậy ...” Lâu Minh nghe hết mọi chuyện thì phân tích “Em nói là Liễu Tu Thành còn có tấm thiệp ghi ngày sinh tháng đẻ của Hường Nam từ sáu trăm năm trước, như vậy chứng tỏ người nhà họ Liễu từ sáu trăm năm trước đã lường được hết các tình huống có thể phát sinh, chuẩn bị cho một ngày Hường Nam có thể trốn thoát được.”

“Đúng vậy, còn có thanh kiếm Thanh Minh kia nữa, thật đáng tiếc, một thanh kiếm tốt như vậy mà.” Trần Ngu nói xong, cả người ỉu xiu “Phiền phức quá à.”

“Đúng là chuyện này phải làm em đau đầu rồi.” Lâu Minh thấy Trần Ngu phiền não, đưa tay xoa xoa đầu cô.

“anh Ba, em nên làm gì đây?” Bỗng Trần Ngu lên tiếng hỏi.

“Sao thế?”

“Trước đó em đã nói, nếu như có khả năng, em sẽ cứu Từ Dương và người kia nhưng sau khi nghe chuyện của Hường Nam, bỗng nhiên em lại không muốn nhúng tay vào.” Trần Ngu nói “Nhưng nếu em không can thiệp, rất có thể Trương Từ Dương và cô gái kia sẽ chết nhưng em lại không thích tham gia vào việc này, không thích một chút nào luôn.”

“Em không thích thì không cần làm nữa.” Lâu Minh nói “Thiên Sư nhiều như vậy, đâu phải nhất định em phải đi giải quyết chuyện này.”

“Nhưng nếu như hôm nay không phải là em ngăn cản, thì rất có thể Hường Nam sẽ bị đạo sĩ chùa Thiên Hóa kia giết chết. Hường Nam mà chết, lời nguyên rủa cũng tự nhiên biến mất, như vậy Trương Từ Dương và con gái nhà họ Liễu đương nhiên sẽ không làm sao hết.” Trần Ngu nói “Hơn nữa, thời gian của Trương Từ Dương không còn nhiều lắm, chỉ còn hai ngày, ngày mai, chắc chắn nhà họ Trương sẽ đến tìm em.”

“Nếu em không muốn gặp họ, anh có thể giúp em.” Lâu Minh không đành lòng thấy Trần Ngu khó xử.

“không cần đâu ạ.” Trần Ngu lắc đầu “Nếu như hôm nay em không ra tay cứu Hường Nam thì ân oán giữa bọn họ không liên quan gì đến em. Cho dù Trương Từ Dương và con gái nhà họ Liễu có cứu được hay không, em cũng không quan tâm. Nhưng vì hôm nay em cứu Hường Nam thì có nghĩa là em đã bị dính líu vào rồi ạ.”

“Vậy có bị gì không em?” Lâu Minh lo lắng hỏi.

“Em cũng không biết, nhưng bị dính líu đến chuyện ‘luật nhân quả’ thế này, chẳng tốt chút nào hết tron á.” Giống như có một quả bom hẹn giờ đang đeo bên người.

“Em có hối hận vì hôm nay cứu Hường Nam không?” Lâu Minh hỏi.

Trần Ngu lắc đầu nói “Thực ra, khi ra tay em đã suy nghĩ hết hậu quả của nó rồi, em chỉ giả bộ như vậy cho khỏi lăm chuyện thôi. Em không hối hận vì những chuyện mình đã làm, em chỉ không biết là chuyện này nên làm thế nào mới tốt.”

“Người tốt bị hãm hại, sau khi chết, hồn phách còn bị khóa sáu trăm năm không có cách nào siêu thoát được, kẻ xấu thì lại ung dung, hưởng thụ sự giàu có sáu trăm năm qua.” Trần Ngu nói “Nhưng theo góc nhìn của giới huyền học và xã hội hiện nay, cho dù Hường Nam vô tội, nhưng cậu ta đã là hồn ma thì không được làm hại người sống. Với lại, nhà họ Liễu không phải là đồ vật gì đó, Thiên Sư nhất định phải bảo vệ người sống, như vậy mới thích hợp với quan điểm của suy nghĩ đa số mọi người, nhưng mà, nhưng mà ...”

“Nhưng em cảm thấy như vậy không công bằng.” Lâu Minh nói giùm lời muốn nói của Trần Ngu.

Trần Ngu ầm ức nhìn Lâu Minh, cô thực sự không biết làm thế nào bây giờ “Em nên nghe lời ông nội, lấy tiền làm việc, thu tiền rồi làm việc thôi, không cần phải tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện như vậy làm gì.”

“không phải là lỗi của em.” Lâu Minh trấn an “Em quên rồi à, là do anh bỏ ra một đồng thuê em điều tra việc này cho anh.”

Trần Ngu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đầy ý cười của Lâu Minh.

“anh Ba, em nên làm gì đây?” Sinh mạng của Trương Từ Dương chỉ còn hai ngày, dù đêm nay cục trưởng Trương còn kiêng dè ba mình nên chưa kiên quyết, nhưng ngày mai chắc chắn họ sẽ đến tìm cô.

“Giải quyết chuyện rồi rắc phức tạp như vậy anh cũng không hiểu lắm, nhưng cạnh em có người rất rành giải quyết mấy việc như vậy mà.”

Trần Ngu ngạc nhiên.

“Nếu một việc không biết đúng hay sai thì nên tìm ai?” Lâu Minh nhắc nhở.

“Chú cảnh sát?” Mắt Trần Ngu sáng lên “anh trai em?”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Báo cảnh sát âm phủ

Từ nhỏ thầy giáo đã dạy, có chuyện thì tìm chú cảnh sát, sao cô lại quên cơ chứ.

“anh Ba, em về trước đây.” Như được *khai sáng*, Trần Ngự vội vàng rời khỏi biệt thự nhà họ Lâu

· Nguyên tác là “*Thế hồ quán đỉnh*”. Theo mình tra được thì ‘*quán đỉnh*’ là rưới nước lên đầu, là một nghi thức tôn giáo trong những buổi lễ long trọng. Còn nguyên nghĩa thì không biết là gì. Bạn nào biết góp ý mình sửa nha.

Lâu Minh nhìn Trần Ngự trong chớp mắt đã không thấy bóng, nhìn tôm hùm trên bàn vẫn còn nguyên, bắt đắc dĩ lắc đầu, gọi Hà Thất dọn xuống.

“Vâng.” Hà Thất đến bên bàn ăn, vừa dọn vừa nói “Tam thiếu, anh nói chuyện đi thành phố Bình với tiểu thư Trần Ngự chưa ạ.”

“Từ từ cũng được.” Lâu Minh trả lời.

“Trưởng khoa Vương bên xưởng chế tạo vẫn giục chúng ta xác nhận ngày đến cho ông ấy.” Hà Thất nhắc nhở.

“Vậy nói với ông ấy hai ngày nữa sẽ có thông tin chính xác.” Lâu Minh không thêm đề ý chút nào, đứng lên.

“Vâng.” Đợi thêm hai ngày? Hà Thất nghĩ thầm, trưởng Khoa Vương đã hỏi nửa đầu, không chừng kỳ này hỏi hết cả đầu luôn rồi.

==

Trần Dương đang muốn lên giường đi ngủ, thì ngoài cửa sổ bỗng vang lên tiếng đập cửa. Động tác kéo chắn của Trần Dương ngừng lại, đến bên cửa sổ kéo tấm rèm che ra. Xuyên qua cửa sổ mờ hơi sương, Trần Dương nhìn thấy bóng người quen thuộc, anh nhú mày kéo cửa sổ ra.

Khi cửa sổ được mở ra, Trần Ngự vội về mặt kích động nhìn gương mặt đen như than của anh trai nhà mình, thì chợt dạ “anh ... anh chưa ngủ ạ ... ha ha.”

“Sao em không vào nhà bằng cửa chính?” Trần Dương đen mặt hỏi.

“Đừng ha, em nên leo lên phòng em trước, rồi đi qua hành lang gõ cửa phòng anh chứ.” Trần Ngự bưng tỉnh, sao cô lại trực tiếp leo lên cửa sổ phòng anh trai chứ, quả nhiên là do cô quá nóng ruột.

Đây là trọng điểm sao???

“Em vào đi.” Trần Dương bắt đắc dĩ đứng qua một bên, chờ Trần Ngự nhảy vào, anh lại kéo cửa sổ xuống.

Trần Dương quay người nhìn thoáng qua em gái nhà mình đã bị đông cứng đến mức mặt mũi đỏ bừng, rồi mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trần Ngự hơi sững sốt, cô không biết Trần Dương ra ngoài làm gì, cũng không lên tiếng hỏi, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên ghế trong phòng, chờ anh trai mình trở về.

Trong chốc lát, Trần Dương quay lại, trên tay là một ly sữa nóng đưa cho Trần Ngự “Em uống đi cho ấm người.”

“Cám ơn anh Hai.” Trần Ngự dùng hai tay ôm ly sữa, cúi đầu uống từng ngụm nhỏ, sau đó giương cái miệng dính bọt sữa nhìn anh trai cười ngọt ngào.

“Em đúng là ngốc mà.” Trần Dương giật mấy tờ khăn giấy đưa cho Trần Ngự “Em tìm anh có chuyện gì vậy?”

Trần Ngự cầm khăn giấy, về mặt nghiêm chỉnh lại, nói với Trần Dương “anh Hai, anh nhớ chuyện của Trương Tử Dương không?”

“Sao thế? Nhà họ Trương đến tìm em?”

“Vâng.”

“Lúc nào? Ngày mai hả?” Trần Dương suy nghĩ một lúc “Ngày mai anh xin nghỉ rồi đi với em”

“không phải vì chuyện này.” Trần Ngự lắc đầu dưới ánh mặt trời hoặc của Trần Dương nói “anh Hai, em đang phân vân không biết có nên cứu Trương Tử Dương hay không?”

Trần Dương sững người nhưng không vội vàng trách cô thấy chết mà không cứu, chỉ hỏi “Tại sao?”

Trần Ngự lại nói rõ mọi chuyện với Trần Dương một lần nữa, Trần Dương càng nghe, lông mày càng nhăn chặt, cuối cùng thì sắc mặt vô cùng khó coi.

Vốn cho rằng ở bên ngoài Thi Thi chỉ việc đuổi ma thôi, không ngờ những việc liên quan đến âm phủ còn u ám, phức tạp hơn cả hiện thực. Vậy thì làm sao em gái anh có thể trưởng thành một cách lành mạnh về thể xác và tinh thần được đây?

“anh, người ta không phải hay nói trên đời này có nhân ắt có quả sao? Nhưng chuyện này thì phải làm sao đây, những người nhà họ Liễu kia chẳng chịu sự trừng phạt chút nào.” Trần Ngự nói “Tuy rằng Hường Nam nguyên rủa người nhà họ Liễu không thể sống quá hai mươi lăm tuổi nhưng đều do họ đã cướp đoạt số mệnh của Hường Nam, sáu trăm năm qua, người nhà họ Liễu sống sung túc, giàu sang. Liễu Tu Thành còn sử dụng thuật ‘đổi mệnh’ để tránh sự nguyên rủa của Hường Nam”

“Hai người sống, một hồn ma.” Trần Dương xứng danh là cảnh sát, nhanh chóng nắm được điểm mấu chốt “Giống như chúng ta giải quyết tố giác, cho dù người tố giác có là người xấu nhưng chỉ cần họ bị nguy hiểm, chúng ta trước tiên phải bảo vệ họ, cứu họ trước.”

“Nhưng mà em không muốn xen vào, em rất ghét người nhà họ Liễu.” Trần Ngự rầu rĩ.

“Nếu như em mặc kệ, không quan tâm thì sẽ có hậu quả gì?” Trần Dương không hiểu về giới huyền học. Nếu là chuyện trên trần gian, gặp phải chuyện tương tự mà cảnh sát ngoảnh mặt làm ngơ thì sẽ bị xử lý kỷ luật. Còn đây là chuyện của giới huyền học, Trần Dương không hiểu rõ.

“Nếu ngay từ đầu em không xen vào thì chuyện này không có liên quan gì đến em hết. Nhưng đêm qua, em đã giúp Hường Nam, vô tình liên lụy vào ân oán giữa cậu ta và nhà họ Liễu. Nếu như chuyện này không thể giải quyết êm xuôi có thể sẽ có ảnh hưởng gì đó với em, nhưng ảnh hưởng như thế nào thì em cũng không chắc lắm, chắc chắn là phải chờ kết quả chuyện này như thế nào đã.”

“Vậy theo cách làm của giới huyền học thì chuyện này sẽ xử lý thế nào?” Trần Dương nghe thấy có ảnh hưởng đến em gái, thì vẻ mặt trở nên lo lắng.

“Cứu người, phải cứu cả hai.” Trần Ngự không cam lòng “Chức trách của thầy trừ ma tui em là phải bảo vệ người sống không cho ma quỷ quấy rối.”

“Việc này ai cho em biết?” Trần Dương hỏi.

“Ông nội nói cho em biết, ông nội nói, nếu như giữa người sống và hồn ma chỉ được chọn một, thầy trừ ma nhất định phải vô điều kiện đứng về phía người sống, nếu không sẽ là vượt quyền, sẽ bị Thành Hoàng trách phạt.” Trần Ngự nói.

“Thành Hoàng?” Kể từ khi biết em gái mình là thầy trừ ma, Trần Dương đã không ít lần lên mạng tra cứu về chuyện có liên quan đến hồn ma để tìm hiểu, thế là nghe tên Thành Hoàng thì cũng có hiểu đôi chút “Đức Thành Hoàng, là chức quan dưới âm phủ, tương đương với thị trưởng nơi trần gian, cai quản vong linh của người chết, thưởng thiện phạt ác, cai quản sống chết, phúc họa của các loài, đúng không?”

“Vâng ạ.” Trần Ngự gật đầu.

Mắt Trần Dương sáng lên “trên trần gian, chúng ta quản lý đất nước bằng luật pháp, sử dụng tòa án để xét xử tội phạm. nói cách khác, mặc dù người này có tội hay không, em lại hận hấn ta nhưng em không thể ra tay trừng trị hấn ta, mọi người đều phải thông qua luật pháp để thực hiện việc tố giác, khiếu nại. Lúc này anh nghe thì thấy, âm phủ có những hạn chế đối với thầy trừ ma thì cũng không khác gì với luật pháp ở trần gian. Nếu em không thể quyết định, vậy thì em nên đi hỏi luật pháp ở âm phủ.”

“Đi tìm đức Thành Hoàng?” Trần Ngự giật mình nói.

“Đúng thế.”

“đi tố giác?” Trần Ngự không dám tin.

“Việc làm của em không thể gọi là tố giác, muốn tố giác thì phải chính là người trong cuộc như Hường Nam thực hiện, việc của em nhiều nhất chỉ được coi là bấm số 110 điện thoại báo cảnh sát mà thôi.” Trần Dương nói.

“...” Mới nghe qua thì Trần Ngự cảm thấy không khả thi lắm nhưng càng nghe lại càng thấy có lý, dù sao cô cũng không thể quyết định được, vậy thì đi tìm đức Thành Hoàng báo nguy, thử một chút xem ...

Thế là sáng sớm hôm sau, Trần Ngự nhận được điện thoại của Trương Văn Văn, vô cùng đồng ý sẽ đến bệnh viện một chuyến. Sáng khoái đến mức làm Trương Văn Văn có chút không tin tưởng được.

“cô bé nói thế nào?” Cục trưởng Trương lo lắng hỏi.

“Cậu ấy nói sẽ tới ngay.” Về mặt Trương Văn Văn vẫn còn kinh ngạc.

“Vậy thì tới rồi.” Cục trưởng Trương thờ dãi một hơi.

“Cục trưởng Trương, ông thực sự tin cô nhóc đó sao?” Liễu Tu Thành chưa hết hi vọng, khuyên “Ông thử nghĩ coi, nếu cô ta thực sự có cách cứu Từ Dương, vì sao nhất định phải chờ đến hôm nay.”

“Có được hay không thì chờ con bé đó đến thì biết chứ sao.”

“Nếu như thất bại thì sao?” Liễu Tu Thành hỏi “Nếu thất bại, vậy ...”

“Tốt nhất ông nên cầu nguyện cho việc đừng thất bại, nếu như thất bại, tôi sẽ không bỏ qua cho người nhà họ Liễu các người đâu.” Về mặt cục trưởng Trương không tốt nhìn Liễu Tu Thành “Ông cho rằng tôi đã quên ai mới là người gây ra chuyện này sao?”

Con người của Liễu Tu Thành co lại, về mặt tràn đầy áy náy “Tôi biết là chuyện này nhà họ Liễu chúng tôi có lỗi, thật sự là tôi không hề biết chuyện Từ Dương vì muốn cứu Nhã Nhã mà đi tìm Thiên Sư làm thuật ‘đổi mệnh’. Nếu như tôi biết thì nhất định tôi sẽ ngăn cản nó. Sau khi biết chuyện, tôi ...”

“Đủ rồi!” Cục trưởng Trương cười lạnh “Ông coi tôi là thằng ngu sao? một con ác ma có đạo hạnh sáu trăm năm lại vô duyên vô cớ để mắt đến nhà họ Liễu các người? Hạ lời nguyện rửa lên con gái ông? Được, coi như con gái ông không may, bị một con ác ma quần lấy, vậy thì tại sao đêm qua ông lại có thể đưa ra ngày sinh tháng đẻ của nó, một con ác ma sáu trăm năm mà ông há miệng có thể kêu tên của nó?”

Mặc dù ông là cục trưởng cục cảnh sát nhưng cũng từng là một người cảnh sát vô danh đi lên từng bước, thật sự coi ông như đồ đầu đất dễ lừa gạt như vậy.

Sắc mặt Liễu Tu Thành trắng bệch, tất cả kế hoạch của ông ta đều kín kẽ không chỗ nào chê được, chỉ cần Hường Nam vừa chết thì lời nguyện rửa nhà họ Liễu sẽ biến mất, Nhã Nhã sẽ khôi phục sức khỏe, lúc đó ông ta chỉ cần dùng thuật ‘đổi mệnh’ lại thì Trương Từ Dương cũng sẽ tỉnh lại.

Nếu như không phải là người Thiên Sư tên Trần Ngự kia xuất hiện thì ông ta sẽ không bị lộ nhiều sơ hở như vậy.

Nhưng mà không sao, tình cảm của Trương Từ Dương với Nhã Nhã rất sâu đậm, chắc chắn sẽ không nỡ nhìn Nhã Nhã xảy ra chuyện, chỉ cần Trương Từ Dương không đồng ý thì người Thiên Sư tên Trần Ngự kia cũng không thể tùy ý ngăn chặn trận pháp được.

“Cục trưởng Trương, vậy chúng ta cứ chờ cô Thiên Sư kia đến, xem cô ta có thể phá trận pháp này không.” Liễu Tu Thành làm bộ công minh chính trực nói “Chỉ cần không làm hại đến Từ Dương, cho dù Nhã Nhã không cứu được ... tôi cũng chấp nhận.”

Cục trưởng Trương nghe Liễu Tu Thành nói thế cũng không tiện phát hỏa, chỉ hừ lạnh một tiếng, ngồi sang phòng khách bên cạnh chờ Trần Ngự đến.

Khoảng hai mươi phút sau, Trần Ngự và Trần Dương cũng bước vào phòng bệnh.

“Cục trưởng Trương,” Trần Dương chào.

Cục trưởng Trương khoát tay, sau đó vội vàng nhìn Trần Ngự hỏi “Trần Ngự, có thật là cháu có thể phá trận pháp ‘đổi mệnh’ trên người Từ Dương sao?”

“Bây giờ thì không thể.” Trần Ngự đáp.

Ánh mắt Liễu Tu Thành lóe lên ý cười nham hiểm, thuật ‘đổi mệnh’ của nhà họ Liễu hẳn ta đã có từ sáu trăm năm trước, sao có thể dễ dàng bị người khác hóa giải.

“Bây giờ không được?” Cục trưởng Trương nôn nóng “Vậy bao giờ thì có thể?”

“Đợi tôi đi báo đức Thành Hoàng, xem ngài ấy nói thế nào đã?” Trần Ngự trả lời.

“Đức Thành Hoàng?” Cục trưởng Trương sùng sốt.

Liễu Tu Thành biến sắc, trong lòng đột nhiên cảm thấy có dự cảm xấu.

“Đúng thế.” Trần Ngự gật đầu nói “Trận pháp này có hiệu lực rất lớn, lại có quan hệ với ác ma sáu trăm năm, cho nên tôi nhất định phải báo chuyện này cho đức Thành Hoàng, để cho ngài ấy ra tay giúp đỡ.”

“Nếu bẩm báo đức Thành Hoàng thì phải mất bao lâu?” Cục trưởng Trương kêu lên “Thời gian của Từ Dương không còn nhiều lắm.”

“không mất thời gian lắm, chỉ cần Liễu tiên sinh nguyện ý đi cùng tôi đến đó, chắc khoảng một hai giờ đồng hồ mà thôi.” Trần Ngự nói quay đầu nhìn Liễu Tu Thành.

Lúc nghe Trần Ngự nói muốn mời đức Thành Hoàng, Liễu Tu Thành đã bắt đầu không yên, lúc này chỉ có thể cố gắng bình tĩnh nhìn cục trưởng Trương hỏi “Mời đức Thành Hoàng thì có liên quan gì đến tôi?”

“Có liên quan rất lớn đến ông đây.” Trần Ngự cười lạnh “Hường Nam nguyện rửa nhà họ Liễu sáu trăm năm là nguyên nhân dẫn việc con gái của ông không còn sống bao lâu nữa, cũng bởi vậy mà Từ Dương mới tự nguyện đổi mệnh để cứu cô ấy. Bây giờ vận mệnh của hai người gắn liền với nhau, như vậy muốn cứu Từ Dương thì nhất định đồng thời phải cứu con gái ông, muốn cứu con gái ông thì nhất định phải hóa giải ân oán giữa Hường Nam và nhà họ Liễu các ông.”

“Tôi chỉ là một Thiên Sư nhỏ bé, tất nhiên là không có bản lĩnh lớn như vậy, nên chỉ đành mời ông và Hường Nam cùng đến trước đức Thành Hoàng để ngài phân xử. Chỉ cần đức Thành Hoàng vừa ý, đừng nói là thuật ‘đổi mệnh’, chỉ cần hồn phách chưa đi đầu thai, chính là chưa chết hẳn thì đều có thể cứu trở về.” Trần Ngự nói xong, nhìn chăm chăm về mặt trắng bệch của Liễu Tu Thành, trong lòng trộm mừng.

Tôi cho ông đổi mệnh, chút nữa đức Thành Hoàng trông thấy ông xem ông nói như thế nào.

“Nếu cô thực sự muốn cứu người, không phải chỉ cần giết ác ma kia là được sao, làm sao phải phiền đến đức Thành Hoàng?” Liễu Tu Thành giãy chết.

“Ha ha ...” Trần Ngự lười phải nói nhảm với ông ta, quay đầu nhìn cục trưởng Trương “Cục trưởng Trương, Liễu tiên sinh hình như không đồng ý giúp tôi.”

“Việc này cháu không cần lo, chỉ cần nói với chú, muốn đem Liễu Tu Thành đi đến đâu cũng được.” Cục trưởng Trương ngang nhiên nói.

“Tất nhiên là miếu Thành Hoàng rồi.” Trần Ngự cười hi hi trả lời.

“Tôi đi, chẳng lẽ Hường Nam dám đến đó sao? hần ta là ác ma có sáu trăm năm đạo hạnh, hần không dám gặp Thành Hoàng đâu.” Liễu Tu Thành kêu lên.

“Ồ, ông hiểu rõ quá ha.” Trần Ngự cười lạnh “Ông yên tâm, dù thế nào tôi cũng sẽ dẫn Hường Nam đến đó cùng ông.”

Liễu Tu Thành hoàn toàn ngây ngốc, máu trong người như bị rút hết, lạnh lẽo thấu xương.

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất gọi video call cho trưởng khoa Vương.

Hà Thất: Trưởng khoa Vương, khoảng hai ngày nữa Tam thiếu mới có thể ấn định thời gian chính xác.

Trưởng khoa Vương: không thể kéo dài thêm nữa, trợ lý Hà, bên tôi gấp lắm rồi.

Hà Thất cười tủm tỉm Tôi hiểu, nhưng đúng là phải hai ngày nữa mới được.

Trưởng khoa Vương bắt đầu phiền muộn, trên đỉnh đầu còn lại vài cọng tóc, trong nháy mắt rơi sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thành Hoàng xử án

Cục trưởng Trương nôn nóng cứu con trai, nghe Trần Ngự nói xong, không chậm trễ một chút nào, mang theo Liễu Tu Thành muốn đến miếu Thành Hoàng ngay lập tức.

Trần Ngự cũng muốn giải quyết sớm việc này, thấy cục trưởng Trương phối hợp như thế, hai người vô cùng thống nhất, ra khỏi bệnh viện, một đường chạy thẳng đến miếu Thành Hoàng.

Miếu Thành Hoàng ở trung tâm thành phố Đế Đô, là một điểm du lịch không nhỏ, mỗi ngày có vô số du khách đến tham quan, hương khói rất dồi dào.

Cục trưởng Trương thấy trong miếu Thành Hoàng, du khách ra vào không ngớt, vừa định hỏi Trần Ngự muốn đến đâu cúng bái Thành Hoàng, thì thấy một người đàn ông có khí chất bình tĩnh, chín chắn, mang dáng vẻ quân nhân từ bên cửa hông của đại điện đi tới.

“Tiểu thư Trần Ngự, Mao đại sư đã cùng chủ trì miếu Thành Hoàng là đạo trưởng Thanh Hà nói qua, mọi người có thể mượn trắc điện (điện bên cạnh) chưa mở bên trong miếu để cúng tế Thành Hoàng.” Điền Phi vừa cười vừa nói “Đồ cúng và hương hoa cũng đã chuẩn bị xong.”

“Vậy thì tốt quá, trắc điện ở đâu?” Trần Ngự hỏi.

“Để tôi dẫn mọi người đến.” Điền Phi nói xong, quay người dẫn đường.

Trần Ngự không nói gì đi theo, cục trưởng Trương không biết Điền Phi nhưng thấy có người dẫn đường thì cho người áp giải Liễu Tu Thành với sắc mặt trắng bệch đi theo, chỉ có Trần Dương là có vẻ mặt rất phức tạp.

Quan hệ của Thi Thi và Tam thiếu đã tốt đến mức có thể tùy ý sắp xếp cho trợ lý của anh ta?

Trong chốc lát, mọi người đã đến trắc điện của miếu Thành Hoàng, đạo trưởng Thanh Hà đã đứng chờ từ sớm, thấy mấy người đến đây thì gật đầu chào hỏi từ xa.

Mọi người cũng gật đầu đáp lễ.

“Đạo trưởng, hôm nay làm phiền ông quá.” Trần Ngự khách khí nói.

Đạo trưởng Thanh Hà vẫy vẫy tay nói “Bản đạo ở miếu Thành Hoàng mấy chục năm, thờ cúng đức Thành Hoàng, nói ra thì thật xấu hổ nhưng bản đạo chưa bao giờ được thấy người thật của ngài. Nếu như hôm nay có thể may mắn nhìn thấy người thật của đức Thành Hoàng thì cuộc đời này của bản đạo sẽ không còn gì nuối tiếc.”

“Vậy chút nữa đạo trưởng ở lại chứng kiến được chứ ạ?” Mượn chỗ của người ta, để người ta ở lại chứng kiến mới phải đạo. Huống chi đạo trưởng Thanh Hà đã thờ cúng đức Thành Hoàng nhiều năm như vậy, chắc là ngài sẽ không phiền đâu nhỉ.

“Vậy bản đạo cung kính không bằng tuân mệnh.” Đạo trưởng Thanh Hà vẫn đứng chờ ở đây, ngay cả hội nghị về thuật pháp cũng không tham gia, chính là vì muốn ở lại đây nhìn thấy hiện thân của đức Thành Hoàng.

Vừa đi vừa nói chuyện, mọi người đã bước vào trắc điện, bên trong đã bày sẵn đồ cúng, nến, hương, sắp đặt vô cùng chu đáo. Trần Ngự kiểm tra một lần, thấy mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn thỉnh đức Thành Hoàng nữa mà thôi.

Nhưng trước khi thỉnh ngài, Trần Ngự còn cần phải làm một việc nữa “Trừ Liễu Tu Thành, những người khác đều ra ngoài đi.”

Điền Phi thấy Trần Ngự nói thế, mặc dù hơi tiếc, nhưng vẫn xoay người đi ra ngoài.

Trước khi đến, Trần Ngự đã nói với Trần Dương, khi mời Thành Hoàng thì không thể có mặt người ngoài, nên Trần Dương cũng rất dứt khoát bước ra ngoài.

Chỉ có cục trưởng Trương là không hiểu “Chúng tôi không thể ở lại sao?”

“Cục trưởng Trương, ông muốn được sớm nhìn thấy đức Thành Hoàng sao?” Trần Ngự cũng rất phiền lòng cục trưởng Trương, thế là cố ý hỏi.

Đức Thành Hoàng là ai? Là quan ở dưới âm phủ đó, sớm nhìn thấy ngài, đó không phải là ... Cục trưởng Trương bị Trần Ngự chặn họng, thở phì phì rồi cũng rời khỏi trắc điện.

Lập tức cửa điện được đóng lại.

Liễu Tu Thành cũng muốn xông ra ngoài, nhưng người đang đứng canh ngoài cửa kia tất nhiên sẽ không để hắn ta ra ngoài. Hắn ta nhìn tượng Thành Hoàng uy nghiêm sừng sững trên đại điện, trong lòng không ngừng tự trấn an mình.

không sao đâu, dù cho hắn ta đã ‘đổi mệnh’ thì sao nào, những người đổi mệnh cùng hắn ta đều tự nguyện mà. Bọn họ tự nguyện cứu hắn ta, thì không thể trách hắn ta được.

Trần Ngự không biết trong lòng Liễu Tu Thành đang nghĩ gì, cô móc ra một lá bùa chiêu hồn, định đem hồn phách của Hường Nam đến đây.

Đêm qua, khi quyết định đến thỉnh cầu đức Thành Hoàng, Trần Ngự đã chạy suốt đêm tìm Hường Nam, cùng Hường Nam bàn bạc một hồi, cuối cùng, dưới sự đồng ý của Hường Nam, hôm nay mới có thể tiến hành.

Bùa chiêu hồn tự đốt trong không trung, một lát sau, bên trong đại điện, một trận gió lạnh thổi tới, làm mấy ngọn nến đang cháy bên trên cũng lay động vài cái rồi mới trở lại bình thường.

Đạo trưởng Thanh Hà đang nhắm mắt cũng không nhìn được mà hơi hé mắt, mặc dù ông chưa mở mắt âm dương nhưng lại xác định chính xác vị trí của Hường Nam, nói thầm một tiếng: Oán khí thật nặng.

Liễu Tu Thành thấy nhiệt độ trong phòng hạ xuống trong nháy mắt thì co rúc lại phía sau, hắn ta biết Hường Nam đã tới, hoảng hốt kêu lên “Mấy người có phải muốn giết ác ma kia giết tôi hay không?”

Trần Ngự đang chào hỏi cùng Hường Nam, nghe Liễu Tu Thành kêu thì khinh bỉ quay đầu “Cậu ấy muốn giết ông mà cần chúng tôi giúp?”

“...” Về mặt Liễu Tu Thành tái xanh, lui lui về sau mấy bước.

Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi đi về phía Liễu Tu Thành.

“cô muốn làm gì?” Liễu Tu Thành đề phòng hỏi.

“Mở mắt âm dương cho ông.” Trần Ngự nói xong, hai ngón tay khép lại, xoẹt qua trước mắt Liễu Tu Thành.

Liễu Tu Thành dường như bị mù trong giây lát, vô thức chớp mắt một cái, khi mở mắt ra lần nữa thì thấy Hường Nam đang đứng bên phải đại điện.

Lúc này về mặt Hường Nam lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn ta.

Liễu Tu Thành vô cùng hối hận, nếu biết như vậy thì sáng nay hắn ta không nên đến bệnh viện.

“Sợ rồi?” Hường Nam thấy Liễu Tu Thành bị dọa sợ mà toát mồ hôi lạnh thì cười chế giễu.

“Tao sợ gì chứ? Tao là người sống, còn mày chỉ là con ác ma, có sợ thì phải là mày sợ mới đúng.” Liễu Tu Thành nói xong, quay lại nhìn Trần Ngư “Tôi đến đây rất nhiều người đã nhìn thấy rồi đó, nếu tôi có xảy ra chuyện gì, dù cô là con gái của Thị trưởng cũng không dễ nói chuyện đâu.”

không đợi Trần Ngư nổi giận, nãy giờ vẫn đứng bên cạnh quan sát, đạo trưởng Thanh Hà bỗng lên tiếng “Liễu tiên sinh, xin ông yên tâm, bản đạo là chủ trì của miếu Thành Hoàng này, những việc khác bản đạo không dám hứa chắc, nhưng ở nơi này, bản đạo có thể đảm bảo an toàn cho ông.”

“Cám ơn đạo trưởng.” Liễu Tu Thành cảm kích nhìn đạo trưởng Thanh Hà nói cảm ơn.

Về mặt đạo trưởng Thanh Hà không thay đổi nhẹ gât đầu, rồi quay đầu nhìn Trần Ngư nói “Tiểu hữu, có thể bắt đầu rồi.”

“Được.” Trần Ngư đã sớm về xong bữa ‘Mời thần’ rồi, trước khi sử dụng vẫn còn do dự nhìn thoáng qua Hướng Nam. Hướng Nam là ác ma có đạo hạnh cao thâm sáu trăm năm, cũng không biết Thành Hoàng nhìn thấy Hướng Nam sẽ xử lý ra sao.

“Bắt đầu đi.” Trước khi đến đây, không phải là Hướng Nam chưa nghĩ đến hậu quả, nhưng nếu như không có Trần Ngư, thì giờ này cậu ta đã sớm bị Kỳ Trường Minh luyện thành Ma Vương không có chút lí trí nào. Cho nên, lần này Trần Ngư vì cậu ta nên mới mời Thành Hoàng, cho dù không phải, chỉ cần Trần Ngư cần, cậu ta cũng sẽ tới.

Hướng chi, chỉ cần định tội được nhà họ Liễu, cho dù cậu ta bị hồn bay phách lạc, cũng không tiếc nuôi.

Trần Ngư không lo lắng nữa, đốt bùa ‘mời thần’ rồi ném ra giữa không khí, tiếp đó chấp tay trước ngực niệm thần chú, mỗi từ nói ra đều ẩn chứa linh lực tinh khiết.

Đạo trưởng Thanh Hà đứng ở phía xa nhìn, thấy quanh người cô bé này có nguồn linh lực đang vận động, cuối cùng cũng hiểu tại sao cô bé này có khả năng mời đức Thành Hoàng hiện thân. Quả nhiên rất nhiều chuyện đều phải nhìn vào phẩm chất trời cho, như ông đã tu luyện mấy chục năm rồi nhưng tu vi vẫn còn kém xa so với tiểu hữu này.

“Các người là ai?” Theo giọng nói uy nghiêm trầm thấp vang lên, tượng Thành Hoàng đang ngồi ngay ngắn trên đại điện bỗng nhiên chuyển động, ngai cúi đầu nhìn rồi cau mày nói “Thú vị, thật thú vị, một ác ma sáu trăm năm đạo hạnh, một người phạm nghịch trời đổi mệnh lại dám đứng trước hiện thân của bản tọa.”

“Bái kiến Thành Hoàng!” một đám người nhao nhao làm lễ.

“Đứng lên đi.” Đức Thành Hoàng nhìn về phía Trần Ngư đang đứng giữa “cô nhóc kia, cô là người cho gọi bản tọa đến sao?”

“Vâng.” Trần Ngư cũng là lần đầu tiên gặp Thành Hoàng nên hơi hồi hộp, nói lắp “Con ... con thỉnh ngài đến là có chuyện muốn bẩm báo.”

“Có chuyện gì?” Đức Thành Hoàng hỏi.

“Là như vậy, sáu trăm năm trước ...” không biết là lần thứ mấy Trần Ngư kể ra chuyện này nên cô nói vô cùng ngắn gọn, rõ ràng, dễ hiểu.

Thành Hoàng nghe xong, ánh mắt rơi lên người Liễu Tu Thành.

Liễu Tu Thành giật mình, vẻ mặt trắng bệch, nghiêm giọng nói “Đức Thành Hoàng, ngài không thể nghe cô ta nói từ một phía, chuyện xảy ra không phải như vậy, nhà họ Liễu chúng tôi bị oan.”

“Ông còn dám đòi trắng thay đen, nhà họ Liễu các người ...”

“Đừng âm ỉ.” Đức Thành Hoàng cắt ngang trận cãi nhau giữa Hướng Nam và Liễu Tu Thành “Mấy người chưa từng bước vào âm phủ coi như là chưa biết việc đời. Mọi chuyện đã xảy ra như thế nào, bản tọa chỉ cần tra cứu sổ Sinh Tử thì biết liền, không cần mấy người cãi nhau âm ỉ.”

nói xong, đức Thành Hoàng đưa tay biến ra một đồ vật nhìn rất giống điện thoại di động, ngồi ở trên lưu loát bấm bấm làm đám người phía dưới nhìn mà vô cùng kinh hãi.

âm phủ mà cũng xài điện thoại di động?

Chẳng bao lâu, Thành Hoàng dừng động tác, nói “Bản tọa đã tra cứu, tổ tiên nhà họ Liễu đã có thời kì vô cùng hiển hách, nhưng vì tổ tông không làm việc thiện tích đức nên sáu trăm năm trước đã làm hao mòn hết số mệnh, nghiệp chướng quấn quanh người, từ đó thế hệ sau sẽ trải qua thời gian khó khăn, làm không đủ ăn, cho đến khi trả hết nghiệp chướng của tổ tiên thì mới xong.”

“Nhưng mà ... Bản tọa vừa mới tra số mệnh của thế hệ sau nhà họ Liễu, phát hiện người nhà họ Liễu có người có số mệnh vô cùng tốt che chở mới bình an trôi qua sáu trăm năm nay, vinh hoa phú quý, chỉ có tuổi thọ là bị hao tổn mà thôi.” Đức Thành Hoàng nói xong, ánh mắt lại nhìn về phía Hướng Nam “Xem ra không phải là cậu tự nguyện.”

“Tất nhiên là không phải.” Hướng Nam kích động nói.

Khi đức Thành Hoàng đọc hoàn cảnh nhà họ Liễu ra, Liễu Tu Thành đã bị dọa mất tái đi không còn chút máu. Đối mặt với Thành Hoàng – người nắm rõ mọi việc sống chết của người ta, cho dù hấn ta có mồm mép đến mức nào cũng không thể nói gì hơn.

“Liễu Tu Thành, vốn chết ở năm 25 tuổi bởi một vật nặng trên không rơi trúng đầu, lại tìm một công nhân là Trương Phú Quý để nghịch trời đổi mệnh cho cậu.” Thành Hoàng lại lật đến trang cuộc đời của Liễu Tu Thành.

“Trương Phú Quý tự nguyện đổi cho con ạ.” Liễu Tu Thành vội vàng giải thích.

“Bản tọa biết, cậu đã cho Trương Phú Quý hai trăm vạn để cậu ta đổi mệnh cho cậu.” Đức Thành Hoàng tiếp tục lật điện thoại, nói “Cậu ta thu của cậu hai trăm vạn, bây giờ Trương Phú Quý vẫn còn lao động cải tạo dưới địa ngục, chờ cậu xuống đó sẽ đổi cho cậu ta.”

“Cái gì?”

“Nhà họ Liễu các cậu thật giỏi, bản tọa chỉ mới tùy tiện tra, phát hiện số người đổi mệnh dưới âm phủ trong sáu trăm năm qua, có đến một nửa là nhà họ Liễu các cậu, mà tất cả những người này đều tự nguyện đổi mệnh mới hay chứ.” Thành Hoàng nói “Các người nghĩ tự nguyện là xong rồi sao? Đừng có ngây thơ như thế, luật pháp âm phủ đã quy định, người tự nguyện đổi mệnh, giống như tội tự sát, sau khi chết sẽ xuống địa ngục, sau khi hết hạn tù mới được đầu thai. Người nghịch trời đổi mệnh sau khi chết cũng xuống địa ngục, hết hạn tù sẽ bị đầu thai thành loài vật.”

“Người đầu tiên đổi mệnh của nhà họ Liễu, cũng chính là người đã từng là ông cố cố nội của cậu, bây giờ vẫn còn đang cải tạo ở địa ngục đó. Chắc là hai người sẽ được gặp mặt nhau một lần.” Thành Hoàng nói.

Người đầu tiên đổi mệnh của nhà họ Liễu, cách nay hơn năm trăm năm rồi mà bây giờ vẫn còn ở địa ngục?? Hình phạt này dài bao nhiêu lâu a??

hắn có thể gặp mặt là có ý gì? Nghĩa là tuổi thọ của hắn không cao hay sao?

Mấy câu nói của Thành Hoàng chứa lượng thông tin quá lớn, Liễu Tu Thành bị dọa sợ ngồi bệt xuống đất.

Thành Hoàng nói với Liễu Tu Thành xong thì quay đầu nói với Hường Nam “Còn cậu, số mệnh của cậu vốn nên là tạo phúc cho người dân, vậy mà lại bị người ta làm hại, trở thành ác ma. Trường hợp của cậu tương đối đặc biệt, trước giờ chưa có tiền lệ, bản tọa cần đưa cậu về âm phủ, để ta thương lượng với các Thành Hoàng khác nên xử cậu như thế nào cho hợp lý, cậu có ý kiến gì không?”

“Vậy số mệnh của nhà họ Liễu thì sao ạ?” Hường Nam hỏi.

“Từ khi cậu thoát khỏi ‘khóa xích hồn’, số mệnh của nhà họ Liễu đã hết.” Thành Hoàng nói.

Cho nên trời đất không quên cậu, những kẻ gian ác nhà họ Liễu đều đã hứng chịu tất cả những trừng phạt vốn có rồi?

“Đương nhiên, nhà họ Liễu đoạt số mệnh của cậu là tội lớn, âm phủ sẽ tăng nặng hình phạt.” Thành Hoàng nói.

“Thành Hoàng đại nhân, tôi đồng ý cùng ngài xuống âm phủ.” Hường Nam chịu đựng vò sáu trăm năm, cũng là vì muốn tìm một sự công bằng mà thôi. âm phủ đã xử lý đòi lại công bằng cho cậu, vậy cậu ta nên xuống âm phủ thôi, dù hiện giờ cậu không biết mình sẽ đối mặt với điều gì.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Thành Hoàng đại nhân, số sinh tử hiện giờ hiện đại như vậy sao.

Thành Hoàng: Loài người ngốc nghếch, số sinh tử quý giá như vậy, sao có thể tùy tiện mở ra được. Đây là sách điện tử!

Từ khi âm phủ kết nối internet, Thành Hoàng phá án, hiệu suất tăng cao.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Tình yêu là gì

“Vậy là cuối cùng Hường Nam đi âm phủ, người nhà họ Liễu sau khi chết sẽ xuống địa ngục chịu trừng phạt?” Lâu Minh mỉm cười nhìn Trần Ngự đang hùng hực khí thế kể chuyện.

“Dạ, dạ!” Trần Ngự vui vẻ “thì ra là ông trời không bất công như vậy, hai ngày trước em còn hiểu lầm Ngọc Hoàng đó, thật là không nên mà.”

“Hiểu lầm?” Trần Ngự luôn có lời nói làm Lâu Minh vô cùng ngạc nhiên.

“Dạ, em phải xin lỗi ngài mới được.” Trần Ngự nói xong liền chắp hai tay trước ngực, nhắm mắt lại cầu khẩn “Ngọc Hoàng à, ngài là đại nhân đừng chấp nhặt với tiểu nhân như con nha, hãy tha lỗi cho con.”

“Ngọc Hoàng khoan dung độ lượng như vậy, sẽ không tính toán với em đâu.” Lâu Minh nhìn động tác đáng yêu của Trần Ngự mà bật cười lắc đầu, thấy

Trần Ngu nói một hồi đã khô miệng, thế là đưa tay cầm ấm trà trên bàn, chuẩn bị rót thêm nước vào trong ly trà trước mặt Trần Ngu “Vây còn chuyện của Trương Tử Dương và con gái nhà họ Liễu thế nào rồi?”

Nghe thấy Lâu Minh hỏi chuyện của Trương Tử Dương và Liễu Mộc Nhã, Trần Ngu đang vui vẻ, khuôn mặt nhỏ bồng chốc trở nên ngơ ngẩn, cô xoay người hai tay chống cằm, nhìn Lâu Minh rót nước cho mình, chợt hỏi “anh Ba, tình yêu là gì vậy?”

“Soạt ...” Tay Lâu Minh run lên, nước trong ly trà tràn ra ngoài, đổ đầy bàn.

“A...!” Trần Ngu bị dọa lùi lại phía sau, sợ nước trà làm ướt áo.

Đứng ở một bên, Trình Bằng do dự, rồi cảm thấy mình lúc này không nên đi qua thì tốt hơn.

“Em không bị ướt chứ.” Lâu Minh vội đặt bình trà xuống, quan tâm hỏi.

“Em không sao.” Trần Ngu lắc đầu, rút mấy tờ khăn giấy trên bàn, thấm lau nước trà.

Hai người cùng lau mặt bàn khô, tâm trạng Lâu Minh cũng ổn định lại, hỏi “Lúc này em hỏi anh cái gì?”

“anh Ba, tình yêu là gì?” Trần Ngu hỏi lần nữa “Tình yêu có phải giống như một vật gì đó đặc biệt đặc biệt đặc biệt tốt hay không?”

Trần Ngu nói ba từ đặc biệt liên tiếp, có thể thấy được bản thân trong lòng cô cũng không phân biệt được.

“Tại sao em lại hỏi điều này?” Lâu Minh kinh ngạc nói.

“Bởi vì chuyện của Trương Tử Dương và Liễu Mộc Nhã.” Trần Ngu giải thích “Lúc đó, ở trước mặt đức Thành Hoàng, em đã kể chuyện của Trương Tử Dương và Liễu Mộc Nhã, muốn hỏi ngài ấy xem chuyện này nên giải quyết như thế nào, sau đó Thành Hoàng đã cho gọi hồn phách của hai người đó đến.”

==

Đức Thành Hoàng nghe xong chuyện Trần Ngu tố giác, thì cho hai quỷ sai đến bệnh viện đem hồn phách của Trương Tử Dương và Liễu Mộc Nhã câu tới.

Đức Thành Hoàng dùng điện thoại di động tra sổ sinh tử, xem qua cuộc đời của hai người đã trải qua những gì, mới quay về phía hai người đang cung kính đứng thẳng phía trước “Vốn là âm phủ khôngnhúng tay vào chuyện trần gian, nhưng có Thiên Sư có thể nối liền âm dương. Bây giờ có Thiên Sư đă báo cáo chuyện này với bản tọa, vậy thì bản tọa phải ra mặt giải quyết thôi.”

“Thành Hoàng đại nhân, cầu xin ngài phá giải thuật ‘đổi mệnh’ giữa con và Tử Dương đi, con khôngmuốn anh ấy phải đổi mệnh cho con.” Liễu Mộc Nhã lên tiếng thỉnh cầu.

“Nhã Nhã!” Trương Tử Dương sợ hãi kêu lên.

Liễu Mộc Nhã không để ý Trương Tử Dương, chỉ chú ý cầu xin Thành Hoàng “Thành Hoàng đại nhân, con cầu xin ngài!”

“Em biết là, nếu không có em thì anh không thể sống nổi mà.” Trương Tử Dương đau khổ nói.

“Tử Dương, anh còn có ba mẹ, có người thân, anh không thể làm vậy vì em được. Nếu bởi vì anh mà em sống lại được, anh cảm thấy em có thể sống thoải mái, vui vẻ được sao?” Về mặt Liễu Mộc Nhã cũng vô cùng đau khổ.

“Mạng của anh vốn là được em cứu về.” Trương Tử Dương nói “Năm đó, ở nước E, nếu không phải em bắt gặp anh bị tai nạn xe, kịp thời đưa anh đến bệnh viện thì anh đã sớm không còn trên thế gian này rồi.”

“Đây không phải là lý do anh đổi mệnh cho em.”

“Tất nhiên là không phải.” Trương Tử Dương nhìn Liễu Mộc Nhã, ánh mắt tràn đầy yêu thương “Đó là vì anh yêu em”

Mắt Liễu Mộc Nhã đỏ lên, nước mắt đọng đầy hốc mắt.

“anh yêu em, anh không thể sống một mình trên thế giới này mà không có em. Nếu anh không thể sống một mình mà không có em, như vậy ... Làm như vậy thì ít nhất anh cũng cứu được em”

“Tử Dương ...” Liễu Mộc Nhã vô cùng cảm động, một giọt nước mắt từ hốc mắt lăn xuống. cô biết người đàn ông trước mặt này thích cô, nhưng khi người đàn ông này vì cô mà nguyện ý chết, Liễu Mộc Nhã đột nhiên cảm thấy, cuộc đời của mình có lẽ chỉ ngắn ngủi bao năm nhưng không phải là sống không có chút giá trị nào “Nếu anh vì cứu em mà chết thì anh muốn em phải tiếp tục sống như thế nào nữa đây?”

“Chuyện này ... đáng lẽ là em không biết mà.” Ánh mắt hai người giao nhau, tình cảm nồng nàn mà tuyệt vọng nhìn nhau.

(Edit khúc này mà da gà da vịt rớt đầy đất)

“Tâm sự bày tỏ nỗi lòng đã kết thúc chưa?” đã bao nhiêu năm, từ cổ chí kim, chuyện tình cảm tan hợp giữa nam và nữ xem ra là không có gì mới. Điều là cái gì mà anh/em chết thì em/anh chết, anh/em sống thì em/anh sống, cầu huyết đến mức là hồn ma cũng không đành lòng nhìn thẳng. (cầu huyết: các nàng đọc ngôn tình chắc rành nghĩa từ này ha)

không phải người ta nói sức sáng tạo của loài người là không có giới hạn sao? Sao kịch bản tình yêu quanh đi quẩn lại chỉ có từng này thôi vậy?

Hai người trao đổi yêu đương và tuyệt vọng bị Thành Hoàng sát phong cảnh mà buông ra một câu, cũng bị dán lên nhãn cầu huyết.

“không có tri thức là điều đáng sợ nhất!” Đức Thành Hoàng khiển trách “Ta đã nhìn qua, hai người khi còn sống không làm điều gì ác, còn làm được mấy việc thiện, thế nên mới nhắc nhở các người một câu. một khi thuật ‘đổi mệnh’ thành công, lúc các người xuống âm phủ sẽ bị coi là tội lớn giống như tội nghịch trời đổi mệnh, sẽ phải xuống địa ngục chịu phạt.”

“Thành Hoàng đại nhân, chuyện này không liên quan đến Nhã Nhã, đều do con giấu Nhã Nhã làm ra, là ý của một mình con mà thôi.” Trương Tử Dương vội vàng nói.

Đức Thành Hoàng nhìn Trương Tử Dương nói “Cho dù Liễu Mộc Nhã có biết hay không, chỉ cần nghịch trời đổi mệnh đều sẽ chịu trừng phạt. Mà người đổi mệnh, nếu là bị ép buộc, sau khi chết xuống âm phủ có thể khiếu nại, sau đó đi đầu thai. Nếu tự nguyện, thì sẽ giống như tội tự sát, sau khi chết sẽ phải xuống địa ngục. Trương Tử Dương, cậu tự nguyện đổi mệnh, chẳng những bị tội như là tự sát, mà do cha mẹ cậu vẫn còn sống sẽ phải thêm tội bất hiếu, sau khi chết cậu sẽ chịu tội nghiêm trọng hơn nhiều so với Liễu Mộc Nhã.”

một đôi tình nhân đang lâm li bi đát, tình sâu nghĩa nặng như vậy, sau khi nghe đức Thành Hoàng nói thì mặt trắng như giấy, run rẩy hết cả người. Bọn họ có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, vốn cho rằng đây là hành vi hi sinh cho nhau, không ngờ thật ra là đang hại lẫn nhau.

“anh chỉ muốn em được sống thôi.” Về mặt Trương Tử Dương vô cùng áy náy.

“Em biết.” Liễu Mộc Nhã gật đầu, ánh mắt hai người lại bắn lửa tung tóe.

Đức Thành Hoàng quả quyết cắt ngang đôi tình nhân lại bắt đầu tạo bầu không khí cầu huyết, tiếp tục nói “Nể tình hai người khi còn sống đã làm việc thiện, trên người có công đức nên ta sẽ mở ra một con đường, tha thứ cho các người lần này. Chút nữa ta sẽ cắt sinh khí liên hệ giữa hai người, hồn phách của hai người trở về thì cơ thể sẽ tự động tỉnh lại.”

“Tỉnh lại?” Trương Tử Dương kích động nói “Hương Nam và ân oán với nhà họ Liễu đã xuống âm phủ, có phải là lời nguyện rủa trên người Nhã Nhã sẽ tự động chấm dứt không ạ?”

“Mặc dù ân oán giữa Hương Nam và nhà họ Liễu đã giải quyết nhưng cuộc đời của Liễu Mộc Nhã vẫn nhận được số mệnh của Hương Nam che chở nên lời nguyện rủa không thể tiêu trừ. Nhưng vì hồn phách của Hương Nam đã xuống âm phủ nên lực ảnh hưởng của lời nguyện rủa sẽ yếu hơn, sau khi tỉnh dậy, Liễu Mộc Nhã có thể tiếp tục sống đến năm 25 tuổi.”

Lời nguyện rủa của Hương Nam là người nhà họ Liễu không thể sống quá 25 tuổi, trước đó, vì Hương Nam bị khóa xích hồn nên sức mạnh của lời nguyện rủa cũng yếu hơn, đa số người nhà họ Liễu đều có thể sống đến 25 tuổi. Nhưng thời gian trước, Hương Nam được Trần Ngự cứu, thoát khỏi ‘khóa xích hồn’ nên sức mạnh của lời nguyện rủa cũng tăng lên, vì thế mà Liễu Mộc Nhã mới bị bệnh sớm hơn.

“25 tuổi?” Trương Tử Dương cầu xin “Thành Hoàng đại nhân, có cách gì có thể kéo dài tuổi thọ của Nhã Nhã không ạ, dù phải trả giá điều gì con cũng sẽ cố gắng nỗ lực làm.”

“Tử Dương, không được đâu.” Liễu Mộc Nhã cảm thấy trên đời này có người nguyện ý trả giá vì cô như thế thì việc cô có thể sống đến 25 tuổi đã rất thỏa mãn rồi.

“Nhã Nhã, anh muốn sống cùng với em.” Trương Tử Dương nói “anh còn muốn kết hôn với em, cùng em sinh em bé nữa.”

“Tử Dương, em ở dưới âm phủ sẽ chờ anh, em không đi đầu thai, em sẽ chờ anh mà,” Liễu Mộc Nhã nói “Chúng ta sẽ ở bên nhau đời đời kiếp kiếp.”

“Nhã Nhã.”

“Tử Dương.”

“Việc đầu thai dưới âm phủ có quy định và chế độ hẳn hoi, không phải cô nói đi đầu thai thì được đi đầu thai, không đi đầu thai đứng trên cầu Nại Hà chờ này chờ nọ là được đâu.” Thành Hoàng không nhịn nổi nữa “Chắc là xem phim truyền hình nhiều quá phải không, còn gì mà đời đời kiếp kiếp ở chung với nhau.” (Hí hí, c

Trương Tử Dương biết việc gặp được Thành Hoàng là cơ hội ngàn năm có một, cậu ta kéo Liễu Mộc Nhã quỳ xuống trước mặt Thành Hoàng nói “Thành Hoàng đại nhân, chúng con không cầu đến đời sau, chỉ cầu cho kiếp này. Con biết là nguyện vọng của chúng con rất khó, nhưng có thể gặp được ngài ngày hôm nay cũng là vận mệnh của chúng con, con cầu xin ngài mở cho chúng con một con đường.”

“Nếu làm như vậy, kiếp sau của cậu sẽ phải làm loài vật, cậu cũng không hối tiếc chứ?” Thành Hoàng do dự rồi hỏi.

“Chỉ cần kiếp này có thể sống cùng với Nhã Nhã.” Trương Tử Dương quả quyết “Và không làm đau lòng ba mẹ con, con sẽ không hối tiếc.”

“Được!” Đức Thành Hoàng lại nhấn nhá điện thoại rồi quả quyết nói “hiện tại, những ác quỷ ở dưới âm phủ, dù tình nguyện ở địa ngục chờ đợi cũng không nguyện ý làm loài vật, dẫn đến động vật trên trái đất càng ngày càng ít. Nếu cậu đã đồng ý làm loài vật ở kiếp sau, trong hoàn cảnh đặc biệt này ta sẽ sử dụng phương pháp đặc biệt, mở cho cậu một đặc quyền.”

Thành Hoàng nói “Ta sẽ đem tuổi thọ của cậu chia cho Liễu Mộc Nhã một nửa, điều kiện là sau khi chết, cậu nhất định phải trải qua mười kiếp luân hồi làm loài vật.”

“Tạ ơn Thành Hoàng đại nhân.” Trương Tử Dương cảm kích nói.

“Thành Hoàng đại nhân, đời sau con cũng xin nguyện được làm loài vật.” Liễu Mộc Nhã cũng cầu xin.

“cô cũng có việc muốn cầu xin ta?” Thành Hoàng đại nhân hỏi.

“Vâng.” Liễu Mộc Nhã nhìn thoáng qua Trương Tử Dương, rồi ánh mắt kiên định nói “Con chỉ hi vọng, khi đầu thai làm loài vật, con vẫn được ở cùng một chỗ với Tử Dương. Nếu anh ấy là con chuột đực, thicon sẽ là chuột cái, nếu anh ấy là con chim trống, thì con sẽ là con chim mái...”

“Ngừng...” Da mặt Thành Hoàng đại nhân run rẩy, lạnh lẽo chà xát da gà nổi đầy người “Ta cho phép, các người muốn đầu thai làm vợ chồng động vật phải không? Gần đây số lượng quốc bảo gấu trúc đang giảm mạnh, ta sẽ đẻ hai người đầu thai là gấu trúc, hi vọng các người sẽ ân ái ái ái, sinh nhiều gấu con, cũng coi như là vì quốc gia mà cống hiến.”

==

Lâu Minh nghe đến cuối cùng, vẻ mặt nghiêm túc cũng không kiềm được mà co rút lại, quan lại âm phủ... có thể tự mình quyết định thoải mái như vậy sao?

“anh Ba, đức Thành Hoàng nói, từ khi ngài ấy làm Thành Hoàng, đã thấy qua rất nhiều cặp nam nữ si tình, cho dù có thông minh sáng suốt (anh minh thần võ), hoặc là hiểu biết sâu rộng đến cỡ nào, nhưng chỉ cần dính đến tình yêu là không có cách nào tự kiềm chế được, sẽ trở nên mù quáng, không có lý trí. Chỉ cần có thể bảo vệ được tình yêu thì có thể làm bất cứ chuyện gì.” Trần Ngự rất là khó hiểu “Sắc ma nữ, bởi vì khi còn sống chưa được yêu đương mà sau khi chết không chịu đi đầu thai. Trương Tử Dương và Liễu Mộc Nhã, nguyện ý vì tình yêu mà kiếp sau đi làm loài vật.”

“Cho nên, tình yêu có phải là thứ gì đó rất rất rất tốt, mỗi người đều muốn có được?” Trần Ngự chân thành hỏi.

“Ày...” Đối mặt với ánh mắt sáng ngời của Trần Ngự, Lâu Minh không biết phải trả lời thế nào, do dự một chút rồi nói “Nó giống như là việc khi em đạt được điều gì đó sẽ làm cho em cảm thấy vô cùng hạnh phúc và vui vẻ.”

“Giống như là tiền á?” Trần Ngự ví von.

“...”

“Nhưng em sẽ không vì tiền mà không muốn sống, cũng sẽ không vì tiền mà không đi đầu thai.” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi cảm thấy tiền bạc chưa đạt tới cảnh giới đó.

“Nó so với tiền... không phải... Nó không giống với tiền.” Lâu Minh tìm từ hồi lâu mà không tìm được từ thích hợp, cuối cùng đành nói nước đôi “Chờ khi nào em gặp được, em sẽ hiểu ngay thôi.”

“À!” Trần Ngự như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, sau đó tò mò hỏi “Vậy anh Ba đã gặp được chưa?”

“...” Lâu Minh búng lên trán Trần Ngự, cười mắng “Con nít không được hỏi mấy thứ này.”

“Ài là con nít chứ, em đã học đại học rồi đó, trước đó mẹ em còn hỏi có thấy thích bạn học nam nào hay không nữa kìa.” Trần Ngự xoa trán, không phục nói.

“Em...” Em có người yêu mến ở trường rồi sao? Suýt nữa thì Lâu Minh hỏi to lên, chỉ là lời vừa lên khóe miệng đã bị anh cương quyết nuốt lại vào trong.

“Đúng rồi, anh Ba, hôm trước anh nhắn cho em có việc muốn em giúp. Việc gì vậy á?” Trần Ngự nhớ đến mấy ngày trước nhận được tin nhắn, thế là thuận miệng hỏi.

“Hai ngày nữa anh muốn đến thành phố Bình, muốn hỏi em có rảnh đi cùng anh không?” Lâu Minh cố nén nụ cười đáng chất hỏi.

“Cùng đi với anh Ba á? Em rảnh mà, em đi được.” Trần Ngự không chút do dự gật đầu đồng ý.

Biết rõ câu trả lời của Trần Ngự không có ý nghĩa gì đặc biệt, chỉ vì phòng ngừa sát khí trên người anh tăng vọt mà thôi, nhưng nổi đáng chất trong lòng lại chỉ bởi vì câu nói của Trần Ngự mà lạnh lẽo tan đi.

anh Ba đã gặp được chưa?

anh Ba đã gặp được rồi, nhưng anh Ba không dám có được cô ấy.

Tác giả có lời muốn nói:

Đức Thành Hoàng: Chờ khi nào về ta sẽ tra một chút, xem có động vật nào có khả năng sẽ tuyệt chủng nữa, để cho hai người này đi cứu vớt đi.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cương thi

Vì thời gian đi thành phố Bình hơi dài, Lâu Minh nói phải chuẩn bị hết một tuần lễ, Trần Ngư lấy lý do đi du lịch với bạn học để qua loa đối phó với ba mẹ Trần, nhưng còn anh trai nhà mình, không thể qua quýt như vậy, chỉ có thể ăn ngay nói thật.

“Em muốn đi thành phố Bình với Tam thiếu?” Về mặt Trần Dương vô cùng kinh ngạc

“Vâng!” Trần Ngư gật đầu, trong mắt là sự hưng phấn và kích động.

“Tại sao em phải đi?” Trần Dương khó hiểu hỏi.

“anh Ba cho em đi mà.” Trần Ngư đáp như đúng rồi.

Người ta cho em đi thi em liền đi theo hả?

Trần Dương nhìn nét mặt em gái nhà mình lộ rõ sự ngại thẹn, cục nghẹn trong lòng không biết phải làm sao, cố kìm nén hỏi tiếp “anh muốn nói là, Tam thiếu đi thành phố Bình tại sao lại muốn đưa em đi cùng.”

Lúc này Trần Ngư đã hiểu, nói “Vì phòng ngừa sát khí anh ấy tăng vọt a. anh Ba nói, lúc trước, bởi vì sát khí trong cơ thể anh ấy không ổn định, anh ấy không dám đi đâu xa nhà. Lần này vì có em đi cùng nên anh ấy mới đồng ý đến thành phố Bình.”

Sát khí? Từ nhỏ Trần Dương đã lớn lên trong khu tập thể này, những đứa con nít trong khu tập thể đều biết, hai dãy nhà phía sau khu tập thể là khu vực cấm, không ai có thể đến đó. Còn vì lý do gì? Những lời truyền miệng bí mật nói, khi tới gần nhà Tam thiếu sẽ xảy ra chuyện không tốt, nhưng chỉ là vì ngại thân phận của Tam thiếu mà không ai dám đồn chuyện này ra ngoài mà thôi, không ngờ lại là vì sát khí.

thì ra Thi Thi có thể không chế sát khí trong cơ thể Tam thiếu, trách không được mà Tam thiếu đối xử đặc biệt với Thi Thi như thế, nhưng mà ...

“Em rất thích thành phố Bình sao?” Trần Dương không cách nào bỏ qua vẻ mặt hưng phấn và vui vẻ của em gái nhà mình.

“Em chưa từng đến đó, không biết là thích hay không nữa ạ.” Trần Ngư lắc đầu.

“Vậy em vui vẻ như vậy làm gì?” Trần Dương không nén nổi, hỏi.

“Vi em được cùng anh Ba ra ngoài nè, còn được ngồi máy bay trực thăng nữa đó.” Trần Ngư hưng phấn “Nghĩ đến đó thôi là em lại thấy vui muốn chết à.”

“Thi Thi, có phải là em ...”

“Dạ?”

“trên đường đi phải cẩn thận, đừng làm phiền đến Tam thiếu.” Trần Dương thở dài, cảm thấy mình quá lo lắng, em gái nhà mình rõ ràng còn chưa biết gì, mà người như Tam thiếu, chắc là sẽ không thích một cô nhóc lách cha lách chách như vậy đâu nhỉ?

==

Hai ngày sau, trời vừa rạng sáng, Lâu Minh và Trần Ngư ngồi trên xe hơi, yên lặng rời khỏi khu tập thể, đi thẳng đến sân bay quân sự ở ngoại thành. đi cùng có hai vị cảnh vệ và một trợ lý là Phan Phong. một trợ lý khác, ngày hôm trước đã bay máy bay dân dụng đến thành phố Bình trước rồi.

Khi đến sân bay quân sự, máy bay trực thăng đã sẵn sàng đậu trên đường băng.

“anh Ba, đây là lần đầu tiên em được ngồi máy bay trực thăng đó.” Sau khi lên máy bay, Trần Ngư tò mò nhìn ngắm máy móc bên trong máy bay.

“anh cũng là lần đầu tiên.” Lâu Minh cười nói.

“Hở??? Hình như chúng ta có chung rất nhiều lần đầu tiên đó.” Trần Ngu như phát hiện điều gì đó thú vị.

Cái gọi là người nói vô tình người nghe có ý, Lâu Minh nghe xong thì thân thể cứng đờ, trái tim hoảng hốt đập loạn xạ.

“Lần đầu tiên đi nhà hàng ăn lẩu, lần đầu tiên đi Trường Thành du lịch, lần đầu tiên ngồi máy bay trực thăng ...” Trần Ngu đếm từng cái một.

“Còn gì nữa không?” Lâu Minh thấy cô đếm vui vẻ như vậy thì không kìm được mà hỏi thêm.

“Có a!” Hai mắt Trần Ngu đảo tròn, che miệng cười trộm.

“Còn gì nữa?” Lâu Minh nhớ lại, hình như không còn gì nữa mà.

“Lần đầu tiên sàm sỡ và bị sàm sỡ a.” Trần Ngu cười hi hi.

Trong đầu bùng lên một tiếng, Lâu Minh không kìm được mà nhớ đến đôi môi mềm mại và lông mi thật dài của cô nhóc, cổ họng chột khô nóng, anh khẽ rũ mắt xuống, không dám nhìn vào mắt Trần Ngu.

“A ... nói như vậy, chúng ta giống như là đang nói chuyện yêu đương vậy.” Trần Ngu nhớ đến mấy phim truyền hình mà mình từng xem, hình như nam nữ chính khi nói chuyện yêu đương cũng giống như vậy, cùng nhau ăn cơm, xem phim, du lịch, sau đó ... hôn hôn?

“Đầu óc em nghĩ chuyện gì đâu không vậy?” Lâu Minh đưa tay gõ thật mạnh lên trán Trần Ngu, khiển trách “Máy bay sắp cất cánh rồi, mau cài dây an toàn vào.”

“anh Ba, đau quá à.” Trần Ngu tủi thân che trán.

“...” Lâu Minh cũng biết là lúc này mình ra tay hơi nặng, chỉ là lúc này anh bị hoảng hốt nên không khống chế được lực tay. Lúc này, nhìn ánh mắt lên án của cô nhóc, trong lòng Lâu Minh càng cảm thấy chua xót và áy náy.

Trần Ngu không có tâm tư phức tạp như Lâu Minh, sau khi cô xoa xoa trán, cúi đầu bắt đầu cài dây an toàn cho mình. Nhưng dây an toàn của máy bay trực thăng không giống với dây an toàn trên xe hơi, cô mò mò lúc lâu nhưng không biết cách nào cài.

Ngồi bên cạnh Lâu Minh thờ dài, tháo dây an toàn của mình ra, nghiêng người qua cầm lấy dây an toàn đã bị cô nhóc xoắn lại thành mớ bòng bong nhanh chóng và lưu loát cài lên giúp cô.

Sau khi cài chắc, Lâu Minh ngẩng đầu, đối mặt với đôi mắt to sáng long lanh của Trần Ngu, còn nhìn anh chớp chớp hai lần. Trong lòng Lâu Minh lại hoảng hốt mà nhanh chóng dời mắt, sau đó nhìn thấy vết đỏ trên trán Trần Ngu, lại cảm thấy đau lòng.

“Đau nhiều không em?” Lâu Minh tự trách nói.

“Giờ không đau nữa rồi ạ.” Trần Ngu lại đưa tay xoa xoa trán. Đúng vậy, giờ không còn đau như nãy nữa.

“Con gái không được tùy tiện nói chuyện yêu đương như vậy với con trai.” Lâu Minh ngồi thẳng lên, cài dây an toàn của mình.

“Tại sao ạ?” Trần Ngu khó hiểu.

“Bởi vì ... sẽ dễ dàng bị lừa đi.”

“anh Ba, anh sẽ lừa em sao?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

“...” Lâu Minh không được tự nhiên, xoay người sang chỗ khác nói “Chờ máy bay bay ổn định rồi thì em tranh thủ ngủ một lúc đi. Khi máy bay hạ cánh, chúng ta còn phải đi một đoạn nữa.”

“Vậy ...” Có lẽ là vì muốn cứu vớt Tam thiếu gia đáng thương của chúng ta, lúc này máy bay bỗng nhiên khởi động. Trần Ngu oa lên một tiếng, kích động kêu “Máy bay bay rồi.”

Lâu Minh nghiêng mặt, không dấu vết thờ phào một hơi.

Máy bay bay từ một giờ sáng đến năm giờ sáng mới đến sân bay quân sự thành phố Bình. Vì đang là mùa đông nên năm giờ sáng, sân bay thành phố Bình vẫn chìm trong bóng tối.

Khi máy bay hạ cánh, không bao lâu đã nhìn thấy hai chiếc xe Jeep quân đội màu xanh đi đến, mọi người đối phương tiện lên xe Jeep, đi thẳng đến xưởng vũ khí quân sự nằm trong vùng núi sâu hẻo lánh.

Có lẽ lúc trên máy bay, Trần Ngu đã quá hưng phấn, nên khi ngồi trên xe Jeep một lúc thì đã cảm thấy buồn ngủ, cô nghiêng đầu tựa vào cửa sổ thủy tinh ngủ thiếp đi.

Khi Lâu Minh thấy Trần Ngu đã thực sự ngủ say, mới đưa tay tới kéo đầu Trần Ngu dựa vào vai anh, sau đó nhẹ giọng nói với Phan Phong đang lái xe phía trước “Cậu chạy xe chậm một chút.”

“Vâng.” Động tác của hai người ở ghế sau không thoát khỏi hai mắt của Phan Phong, thực ra trước khi Lâu Minh nói, chân của cậu ta đã đặt trên phanh xe rồi.

Mặc dù thời tiết mùa đông rất lạnh nhưng bầu trời lại vô cùng trong trẻo, Lâu Minh nhìn qua cửa sổ xe, nhìn về phía chân trời xa xa, nơi đó còn vài đốm sao nhỏ lấp lánh, đẹp như một bức tranh.

==

Xe Jeep chạy trên đường, hai bên là đồi núi nhấp nhô được phủ cây cối xanh rì. Trong một rừng cây nhô cách sân bay quân sự khoảng 30km, có hai người nam nữ trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi hình như đang tìm kiếm gì đó.

“anh, cương thi kia chạy đi đâu rồi?” Nghiêm Hân cầm la bàn trong tay, vừa đo vừa hỏi.

“La bàn không hiển thị hả?” Nghiêm Uy cầm lấy la bàn từ tay em gái, kim la bàn chuyển hai lần, cuối cùng dừng đưa giữa hai điểm khác nhau.

“Có phải la bàn bị hỏng không anh, sao lại chỉ hai hướng.” La bàn này là của ông nội Nghiêm Hân sửa lại, chuyên dùng để dò dấu vết của cương thi, chưa sai bao giờ.

“Có thể có hai cương thi ở gần nhau không?” Nghiêm Uy cau mày nói “Hân Nhi, chúng ta đừng tìm nữa nha, nếu có hai con cương thi thì chúng ta không thể dấu được với chúng nó.”

“không thể nào, ở đây núi này chỉ có một cương thi mà thôi, em đã kiểm tra đi kiểm tra lại rất nhiều lần rồi mà.” Nghiêm Hân nói.

“Nhưng la bàn không thể chỉ sai được, em xem này, nó dò được hai nơi có sát khí.” Nghiêm Uy chỉ cho em gái nhìn.

“Có phải la bàn bị hỏng không? Chúng ta đã tìm ở đây cả đêm rồi, la bàn vẫn luôn chỉ một điểm, với lại trong cùng một địa điểm, không thể nào tồn tại hai con cương thi được.”

“...” Nghiêm Uy biết em gái mình nói có lý nhưng ở nơi này bỗng nhiên xuất hiện nguồn sát khí khác, bất kể có phải là cương thi hay không thì trực giác của cậu ta cũng nhắc cậu ta không nên mạo hiểm.

“anh Hai, anh nhìn nè, kim đồng hồ ngừng lại rồi.” Nghiêm Hân kêu lên.

Nghiêm Uy cúi đầu nhìn, phát hiện kim la bàn vừa rồi không ngừng lay động giữa hai điểm, bỗng nhiên ngừng lại ở giữa.

“anh xem, em đã nói là không thể có hai cương thi mà.” Về mặt Nghiêm Hân mừng rỡ “anh Hai, chúng ta nhanh lên một chút không là trời sáng bây giờ.”

==

Cách xe Jeep khoảng năm mươi mét, hai bóng người chạy trong rừng cây, hướng về phía đường chính cạnh bìa rừng chạy đến.

Trong lúc nằm ngủ mơ, Trần Ngu cảm nhận có sát khí đang đến gần, chợt mở mắt.

“ Tỉnh rồi hả?” Lâu Minh thấy Trần Ngu tỉnh giấc, cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

“thì ra là anh Ba.” Trần Ngu mơ mơ màng màng rồi lại nhắm mắt lại, nhưng chỉ một tích tắc, cô lại mở mắt ra, không đúng, anh Ba vẫn luôn ở bên cô, tại sao lại có sát khí từ phía trước đang tiến tới gần.

“Àm!”

Cùng với tiếng phanh xe chói tai của Phan Phong, nhưng chiếc xe không kịp dừng lại, đụng phải một bóng đen từ bên hông đường lao ra.

Trần Ngu theo quán tính cúi đầu về hàng ghế trước, Lâu Minh vội vàng đỡ cô, lo lắng hỏi “Thi Thi, em không sao chứ?”

“Đừng xuống xe!” Trần Ngu còn chưa kịp ngẩng đầu đã lên tiếng trước.

“Cái gì?” Lâu Minh còn chưa nghe rõ.

“nói mọi người đừng xuống xe, đó là ... cương thi.” Tiếng cuối cùng vừa thoát ra khỏi miệng Trần Ngu, chiếc xe Jeep đã bị thứ gì đó nhấc lên cao, quay một trăm tám mươi độ trong không trung rồi bay vào đụng vào gốc cây bên đường, bắn ngược trở lại. Âm ầm ầm, những tiếng động liên tiếp vang lên, mặc dù Trần Ngu đã được Lâu Minh ôm vào lòng nhưng vẫn bị lực xung động mạnh mẽ làm choáng váng.

“Ầm ầm!”

trên chiếc xe Jeep thứ hai, hai cảnh vệ thấy Lâu Minh xảy ra chuyện, mở cửa xe rút súng nhắm bắn vào bóng đen phía trước, nhưng cương thi nào có sợ súng đạn ...

“Gào!” Con cương thi này đã bị hai người đuổi chạy cả đêm, bây giờ gặp mấy người nhìn không có tí uy hiếp nào, lập tức toàn bộ sát khí đều tấn công lên mấy người Lâu Minh.

Cảnh vệ thấy súng không có uy hiếp gì đối với bóng đen, biết là đã gặp phải đối tượng không phải người bình thường, thế là ném súng xuống, chạy đến phối hợp đánh tay đôi với cương thi.

Hai cảnh vệ mặc dù có võ công giỏi nhưng đối phó với cương thi ‘đao thương bất nhập’ (súng, dao không làm bị thương được), sức mạnh lại vô cùng lớn thì không phải là đối thủ của nó, huống hồ trên móng tay cương thi còn có thi độc (độc của thi thể). Hai người chiến đấu với cương thi được khoảng năm phút, lần thứ ba bị cương thi đánh bay đập vào vách đá, choáng váng ngất xỉu.

“Gào!” Cương thi sung sướng gầm thét.

Phan Phong từ trong xe có hết sức bò ra, không để ý đến đầu cậu ta đang chảy đầy máu, bò đến phía sau xe nhìn Lâu Minh và Trần Ngự.

“Tam thiếu!” Phan Phong thấy cánh tay Lâu Minh chảy máu, lập tức trong lòng run rẩy dữ dội.

“Cứu Thi Thi trước đi.” Lâu Minh lên tiếng “Tôi không sao!”

Phan Phong không dám chần chừ, dùng hết sức gỡ cửa xe, đỡ lấy Trần Ngự vẫn còn đang choáng váng trong tay Lâu Minh, cẩn thận chuyển ra phía ngoài xe, sau đó lại quay lại kéo Lâu Minh ra ngoài.

“Tam thiếu, anh sao rồi?” Phan Phong kiểm tra thương tích trên người Lâu Minh, thấy Lâu Minh chỉ bị trầy da một chút, còn lại không có việc gì thì lo lắng trong lòng mới hạ xuống.

“Gào!”

Nghe tiếng gào thét, Phan Phong ngẩng đầu nhìn thì thấy hai cảnh vệ nhà mình bị ném bay ra ngoài, Phan Phong biến sắc nói “Tam thiếu, anh đưa tiểu thư Trần Ngự đi trước đi.”

nói xong, lập tức chạy về phía trước, ngăn cản cương thi.

“Àm!”

Lâu Minh mới ôm Trần Ngự đứng dậy thì một tiếng vang ầm ầm từ phía sau truyền đến, Lâu Minh theo phản xạ quay đầu, liếc mắt thì thấy Phan Phong đã bị đi lên cửa xe không thể động đậy.

“Tam thiếu ... đi mau!” Phan Phong cố gắng đứng lên một lần nữa.

“Gào!” Cương thi nghi ngờ nhìn qua Lâu Minh, nó phát hiện trên người đàn ông này có hơi thở quen thuộc, mà người phụ nữ thì lại có hơi thở mà nó chán ghét, thế là nó sai bước đi về phía Lâu Minh.

Con người Lâu Minh co lại, xoay người đem Trần Ngự đặt lên mặt đất, rồi quay người tiếp đón.

Tác giả có lời muốn nói:

Mới từ hôn mê tỉnh lại, Phan Phong không để ý đến việc mình đang ở bệnh viện, cầm điện thoại lên báo cáo tình huống.

(Tiểu thư Trần Ngự nói khi ở cùng Tam thiếu giống như nói chuyện yêu đương, còn Tam thiếu nói tiểu thư Trần Ngự phải cẩn thận, không để bị người khác dụ dỗ lừa gạt.)

(Cậu tỉnh rồi hả?)

(Còn có sức buồn đưa lê, xem ra là chưa chết được.)

Bác sĩ quân y xông đến tịch thu di động, quát “Mấy người lính các cậu, chẳng người nào chịu nghỉ ngơi cho tốt, tỉnh dậy là làm nhiệm vụ ngay được hả.”

Con của: Bác sĩ, anh hiểu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hôn môi

trên con đường núi gấp gềnh, vắng vẻ không một bóng người, một bóng đen cao khoảng hai mét, đứng cách Lâu Minh chưa đến nửa mét, cúi đầu nghi ngờ đánh giá người mà nó cho là đồng loại với nó.

Gào! Tại sao đồng loại này nhìn không giống nó lắm nhỉ?

Tại sao trên người đồng loại này ngoài sát khí còn có hơi thở của người sống.

“Gào!” Cương thi hét lớn một tiếng, đưa tay bắt lấy bả vai của Lâu Minh, mặc kệ người trước mắt có phải là đồng loại của nó hay không, sát khí trên người của người này sẽ là thuốc bổ cho nó. Chỉ cần ăn người này, nó sẽ không phải trốn tránh hai Thiên Sư kia cả đêm như vậy.

Lâu Minh biết sức lực của anh không thể bằng cương thi nên cũng không thêm giãy dụa, chỉ mặc cánh tay thô to của cương thi bám lấy bả vai anh, bắt đầu nhấc anh lên khỏi mặt đất.

“Gào!” Cương thi hét lớn một tiếng, hơi thở tanh hôi phun vào mặt Lâu Minh làm anh không kim được mà nhắm mắt.

“Tam thiếu!” Lúc này Phan Phong đã gượng đứng lên được, cậu ta thấy Lâu Minh bị cương thi bắt thì sợ vỡ mật, ánh mắt đỏ hồng định chạy về phía Lâu Minh.

“Lui ra phía sau mau!” Lâu Minh vừa dứt lời đồng thời tay phải kéo nút ngọc trên tay trái xuống, sát khí đỏ như máu như một quả bom không khí nổ tung trong nháy mắt.

“Àm!”

Phan Phong bị áp lực sát khí đánh trúng, cả người bị đẩy lùi ra ngoài, lăn lông lốc xuống mặt cỏ ven đường.

“Gào? Gào! Gào ...!” Cảm nhận được sát khí trong cơ thể Lâu Minh trong nháy mắt bùng nổ ra ngoài, cương thi cảm thấy nó xong đời rồi. Nó định buông móng vuốt đang chụp lên vai Lâu Minh ra rồi tránh né, nhưng rồi nó chợt phát hiện, nó không thể vung thoát khỏi đối phương.

Lâu Minh hít một hơi thật sâu, hai cánh tay bắt thật chặt hai tay cương thi, không cho cương thi có cơ hội tránh thoát. Lâu Minh cảm nhận được một nguồn hơi thở vô cùng thoải mái từ cơ thể cương thi vận chuyển qua sự tiếp xúc giữa hai lòng bàn tay chuyển đến người anh, Lâu Minh biết đây là sát khí trong cơ thể cương thi.

Lâu Minh không nghĩ tới khi anh chạm vào cương thi, thân thể sẽ tự động hấp thu sát khí trong cơ thể của đối phương, nhưng cho dù là anh biết, anh cũng không có lựa chọn nào khác. Phan Phong và hai cảnh vệ đều không phải là đối thủ của cương thi, Trần Ngự thì lại hôn mê bất tỉnh, lúc này anh cũng buông tay thì tất cả mọi người đều không thể sống sót.

Đối với người khác, sát khí thật hung ác, lạnh lẽo, nhưng đối với Lâu Minh, mặc dù hơi lạnh một chút nhưng lại rất dễ chịu. Theo sát khí không ngừng vận chuyển khắp kinh mạch và các lỗ chân lông, Lâu Minh cảm giác được cánh tay của mình dần dần có sức mạnh.

Lâu Minh thử gơ cánh tay của mình lên, cơ thể cao lớn của cương thi bị Lâu Minh nâng lên một cách dễ dàng.

“Gào!! Gào ...” sát khí trong cơ thể cương thi đã bị Lâu Minh hấp thu bảy tám phần, lúc này đã không còn sức lực mà giãy dụa, nó ừ ừ sụp đầu, yếu ớt gào thét, cho đến khi chút sát khí cuối cùng trong cơ thể cũng bị hấp thụ. Thân thể cao lớn nứt nẻ khô khốc rồi hóa thành tro bụi, tàn mát rơi trên bãi cỏ trong ánh bình minh lấp ló phía xa xa.

Vì bị nút ngọc phong ấn trong thời gian dài nên cơ thể Lâu Minh rất yếu ớt, cái cảm giác tỉnh táo, bùng bùng sức sống tràn ngập sức mạnh như thế này, Lâu Minh chưa bao giờ cảm nhận được. Nhưng luồng sát khí trong cơ thể càng ngày càng biến động mạnh mẽ, nhắc nhở anh rằng sát khí trong người anh sẽ bùng phát ngay tức khắc.

Lâu Minh quay đầu, nhìn thoáng qua cô gái nhỏ đang nằm hôn mê bất tỉnh trong ánh sáng vàng yếu ớt của buổi bình minh và ba người lính đang nằm cách đó không xa, rồi quay đầu chạy về phía dãy núi. Sát khí của Lâu Minh đã tăng vọt vô số lần nhưng không có lần nào mà anh có thể nhớ được, anh không biết sau khi mình mất đi lý trí sẽ gây ra việc gì.

Ba lính cảnh vệ cũng không thể ngăn được anh sau khi sát khí bùng phát, mặc dù Trần Ngự không bị ảnh hưởng nhưng lúc này cô đã bị hôn mê, anh không thể ở chung một chỗ với họ mà đợi cô tỉnh lại được. Ôm ý nghĩ như vậy, Lâu Minh rời đi, anh muốn trước khi sát khí hoàn toàn bùng phát, anh phải tìm một nơi không làm ảnh hưởng đến người bình thường.

Khi bóng dáng Lâu Minh khuất sau rừng cây, vẫn đứng ở một nơi bí mật quan sát từ này đến giờ, anh em nhà họ Nghiêm mới lén lút đi ra.

“thì ra là thực sự có một con cương thi khác. anh Hai, có phải con cương thi lúc này đã nuốt mất con cương thi mà chúng ta truy lùng không?” Nghiêm Hân nhìn về hướng Lâu Minh vừa chạy đi, hỏi.

“Hình như là vậy.” Về mặt Nghiêm Uy nghiêm nghị gật đầu.

“anh Hai, hình như bên kia có người.” Nghiêm Hân nói xong, hai người vội vàng chạy về phía xe Jeep. Khi đến gần, cả hai nhìn hiện trường vô cùng thê thảm có bốn người hôn mê, về mặt Nghiêm Hân muốn khóc “anh Hai, có phải là chúng ta gặp rắc rối rồi không?”

“Hình như bọn họ vẫn còn sống, mau cứu người trước đã.” Nghiêm Uy quay người chạy về phía Phan Phong, còn Nghiêm Hân thì chạy về hướng Trần

Ngư.

Nghiêm Uy kiểm tra thương tích của Phan Phong, ngẩng đầu kêu em gái mình “Hân Nhi, xem trên người bọn họ có vết thương gì không, nếu có thì dùng linh lực diệt hết thi độc trên người họ đi.”

Những vết thương khác bệnh viện có thể điều trị, nhưng nếu để thi độc xâm nhập vào cơ thể thì không có cách nào cứu được.

“Vâng.” Nghiêm Hân kiểm tra vết thương của cô gái trước mặt mình, thấy cô gái này ngoài cái trán bị sưng, trên thân thể không có vết thương rách da nào. Nhưng mà vừa rồi hai con cương thi chiến đấu ác liệt như thế, sát khí bùng phát khổng lồ, Nghiêm Hân nghĩ nghĩ, quyết định vẫn nên dùng linh lực để làm sạch cho cô bé này đã.

Khi linh lực tinh khiết xuyên qua lỗ chân lông truyền vào cơ thể Trần Ngư, linh lực trong đan điền của Trần Ngư lưu chuyển nhanh chóng, có linh lực tắm rửa, Trần Ngư nhanh chóng tỉnh lại.

“Em tỉnh rồi sao? Có chỗ nào không thoải mái không?” Nghiêm Hân thấy Trần Ngư tỉnh lại thì kích động hỏi.

Sát khí nặng quá!

Trần Ngư vụt ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, phát hiện không thấy Lâu Minh đâu, cô cuống lên, chống tay lên ngồi dậy vội vàng chạy ra ngoài.

“Ài, em vừa mới tỉnh, đừng lộn xộn.” Nghiêm Hân vội kêu lên.

Trần Ngư chạy quanh hai xe Jeep, thấy chỉ có ba người lính đặc chủng đang nằm nhưng vẫn không thấy Lâu Minh đâu, ngay cả con cương thi trước khi cô hôn mê cảm nhận được cũng không thấy đâu.

Trần Ngư nhìn người thanh niên đang xử lý thi độc trên người Phan Phong, hỏi “Hai người là ai?”

“Chị là Nghiêm Hân, đây là anh trai chị Nghiêm Uy, chúng tôi vừa ... vừa ...” Nghiêm Hân ấp a ấp úng không biết nên nói thế nào.

“Con cương thi kia là do hai người dẫn tới?” Cương thi là một sinh vật rất hiếm khi ra ngoài, trừ bị bắt ép thì không bao giờ ra khỏi mộ huyết. Mà hai anh em nhà họ Nghiêm rõ ràng là Thiên Sư, trùng hợp xuất hiện ở chỗ này, Trần Ngư có thể chắc chắn khẳng định, con cương thi bỗng nhiên xuất hiện kia có liên quan đến hai người này.

“Em cũng là Thiên Sư sao?” Tu vi của Nghiêm Uy cao hơn nhiều so với Nghiêm Hân, cậu ta đã nhận ra linh khí vận chuyển quanh người Trần Ngư.

“Con cương thi kia đâu? Hai người khi đến đây có nhìn thấy người nào khác không?” Trần Ngư không trả lời câu hỏi mà hỏi lại, với sát khí của anh Ba thì cương thi bình thường cơ bản là không dám đến gần anh Ba, nhưng bỗng nhiên cả anh Ba và cương thi đều biến mất, điều này làm Trần Ngư cảm thấy vô cùng bất an.

“Con cương thi kia đã chết rồi.” Nghiêm Hân chỉ chỉ lên bãi cỏ.

Trần Ngư đi tới mấy bước, nhìn thấy trên bãi cỏ phủ một lớp bụi, đây là tro bụi cương thi sau khi bị diệt.

“Khi chúng tôi chạy đến, vừa lúc thấy một cương thi khác đang ăn cương thi kia, sau đó, cương thi đó chạy mất.” Nghiêm Hân giải thích.

“Ăn??”

Ăn, là chỉ một con cương thi hấp thu sát khí của một cương thi khác, thừa hưởng sát khí của cương thi bị hấp thu đồng thời giết chết đối phương.

Mặc dù sát khí trên người anh Ba là tiêu chuẩn của một cương thi ngàn năm, nhưng về bản chất anh ấy vẫn là con người mà, sao lại ...

“anh ấy chạy theo hướng nào rồi?” Trần Ngư nôn nóng hỏi.

“Bên kia.” Nghiêm Hân chỉ về hướng Lâu Minh vừa chạy đi.

Trần Ngư móc la bàn, muốn dùng la bàn tìm vị trí của Lâu Minh nhưng có thể là Lâu Minh đã chạy quá xa, la bàn không cảm nhận được.

“Em định tìm vị trí của cương thi kia sao?” Nghiêm Hân thấy Trần Ngư lấy la bàn ra để định vị thì suy đoán, nói “Em đừng đi thì hơn, con cương thi mà hai anh em chị truy lùng có tám trăm năm đạo hạnh, vậy mà lại bị cương thi kia ăn trong nháy mắt, chứng tỏ cương thi đó ít nhất phải là ngàn năm. Cương thi ngàn năm chúng ta không đánh lại đâu.”

Trần Ngư không có thời gian để ý đến cô ta, cô chạy về hướng Lâu Minh vài bước, đồng thời rút linh lực vào la bàn, la bàn vù vù chấn động hai lần nhưng vẫn không tra được vị trí của Lâu Minh.

Khi Trần Ngư đang không biết tìm cách gì thì lại nghe Nghiêm Hân nói “Con cương thi kia ở hướng đông nam cách đây hai cây số.”

Trần Ngư quay phát đầu lại, thấy trong tay Nghiêm Hân đang cầm một la bàn có hình thù kì lạ, cô hỏi “cô có thể dò được vị trí sao?”

“Đây là la bàn ông nội chị đã sửa lại, chuyên để tìm vị trí của cương thi, chưa từng sai lần nào.” Nghiêm Hân kiêu ngạo đáp.

Ánh mắt Trần Ngư sáng lên, giật phắt la bàn trong tay Nghiêm Hân.

“cô làm gì vậy? Đưa trả la bàn cho tôi.” Nghiêm Hân vội kêu lên.

Nghiêm Uy nghe tiếng em gái mình kêu to, vội vàng đứng lên, nhú mào nhìn Trần Ngư.

“Con cương thi vừa rồi chắc chắn là do hai người dẫn đến phải không?” Giọng nói của Trần Ngư không thân thiện nữa.

anh em nhà họ Nghiêm chột dạ không nói gì.

“Bây giờ tôi mượn la bàn này để tìm người, ở đây giao lại cho hai người, hai người thanh lọc thi độc trên người họ cho sạch sẽ, chờ tôi trở về.” Trần Ngư nói rồi xoay người rời đi.

“Nhưng mà ...”

“Hân Nhi!” Nghiêm Uy cắt ngang lời em gái.

“anh Hai, la bàn đó là em trộm mượn của ông nội, nếu cô ta làm hỏng nó thì sao?” Nghiêm Hân vội la lên.

“Chúng ta cứu người trước đã.” Nghiêm Uy khiển trách “Nếu không phải là chúng ta đem cương thi đuổi đến đây thì bọn họ cũng không xảy ra chuyện gì. Về tình về lý chúng ta đều phải chịu trách nhiệm”

“Dạ.” Nghiêm Hân chột dạ cúi đầu, đi theo anh trai cứu hai người còn lại đang hôn mê.

Ở nơi khác, dựa vào chỉ dẫn của la bàn, Trần Ngư chạy nhanh xuyên qua khu rừng. Cũng may là cô lớn lên ở vùng rừng núi nên tốc độ chạy trong rừng cây không chậm chút nào. Thời gian dần trôi qua cũng rút ngắn khoảng cách giữa cô và Lâu Minh.

Chạy được khoảng hai mươi phút, cũng không biết có phải là Lâu Minh đã mệt mỏi hay không, mà kim của la bàn bỗng nhiên dừng lại.

Trần Ngư thu hồi la bàn, chạy nhanh hơn, cuối cùng sau khi xuyên qua rừng cây, tại một cốc núi giữa hai quả núi nhỏ, cô nhìn thấy Lâu Minh.

Lúc này, vốn là một chàng trai anh tuấn, sạch sẽ, bây giờ áo màu nâu nhạt trên người Lâu Minh dính đầy lá khô, ngón tay thon dài trắng nõn đã dính đầy vết bẩn, anh quay lưng về phía Trần Ngư ngẩng đầu về hướng Đông nhìn bầu trời, dường như đang chờ ánh bình minh lộ dạng.

“Vù vù vù!”

La bàn mà Trần Ngư mượn từ Nghiêm Hân bỗng nhiên chấn động, bởi vì sát khí quá nặng, kim đồng hồ mãnh liệt quay vài vòng rồi bỗng nhiên bất động.

Còn la bàn của Trần Ngư thì kích động từ trong túi vải bay ra, bay vòng quanh người Trần Ngư không ngừng phát ra cảnh báo.

“anh Ba?” Trần Ngư không để ý đến cảnh báo của la bàn, cẩn thận bước về trước mấy bước.

“Rắc rắc!”

Lâu Minh xoay người lại, đập trúng nhánh cây khô, đôi mắt đỏ ngầu nhìn thẳng về phía Trần Ngư. Trần Ngư bị ánh mắt sắc bén của Lâu Minh quét tới, không kim được mà nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, thế mà mắt âm dương lại tự động mở ra.

Trong cốc núi vốn tối tăm mù mịt, lúc này biến thành một biển máu, đứng giữa biển máu này, đôi mắt đỏ ngầu kia của Lâu Minh tựa như một con ma vương từ trong truyện tranh rách không gian mà bước đến, lạnh lẽo không mang theo chút hơi ấm nào.

“Vù vù ...”

một trận gió thổi qua, trước mắt Trần Ngư bỗng nhiên xuất hiện một cảnh tượng mờ ảo, hình như là hình ảnh của một người nam và một người nữ cầm kiếm đứng đối đầu nhau.

“Huynh sẽ giết ta sao?” Người nữ hỏi.

“sẽ!” Người nam quả quyết trả lời.

“Quả nhiên đàn ông đều là đồ lừa đảo” Người nữ phẫn nộ nói.

Người nam im lặng không nói gì.

“Vù vù ...” Lại một trận gió thổi qua, hình ảnh kia dường như đã bị gió thổi tan biến, bên tai không còn âm thanh kì lạ nữa, Trần Ngư lại ngẩng đầu nhìn, Lâu Minh đã đứng trước mặt Trần Ngư.

“anh Ba?” Trần Ngự có một cảm giác kì lạ, sát khí không lò như vậy thì phong ấn phải hoàn toàn mất hiệu lực mới đúng. Nhưng nhìn anh Ba không giống như bị mất đi lí trí, mà sát khí quanh người giống như rất ổn định.

Lâu Minh nâng cánh tay lên, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt mềm mại của Trần Ngự, sau đó lại nâng một tay khác lên, chạm nhẹ lên cánh môi mềm mại của cô.

“anh Ba? anh có thể nghe em nói chuyện không?” Động tác của Lâu Minh rất dịu dàng nhưng cảm giác này thật kì quái, Trần Ngự không được tự nhiên, muốn né tránh.

Nhưng cơ thể của cô vừa mới lùi lại chút xíu, động tác của Lâu Minh vừa mới còn rất dịu dàng bỗng nhiên trở nên thô bạo. anh ngăn động tác của Trần Ngự lại, rồi kéo giật người cô vào người anh rồi mạnh mẽ hôn lên môi cô.

“Ừm!” Trần Ngự đã hôn Lâu Minh rất nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên bị Lâu Minh hôn. không giống như khi cô độ khí cho anh, Lâu Minh hôn ngang ngược mà càn quấy, cuốn lấy đầu lưỡi của cô, đem môi cô hút đến tê dại.

Trần Ngự hoảng sợ mở to hai mắt, một cảm giác tê dại từ lòng bàn chân lan truyền đến vỏ não.

Đây là ... cô bị anh Ba sàm sỡ hả?

Ánh mặt trời hồng rực cuối cùng cũng nhô lên từ phía chân trời, chiếu khắp rừng cây và lên đôi nam nữ đang hôn nhau trong cốc núi.

Động tác ôm Trần Ngự của Lâu Minh bỗng nhiên thả lỏng, Trần Nga cảm nhận được nguồn sát khí không lồ sắp bùng nổ, không kịp nghĩ nhiều, cô đuổi theo cánh môi của Lâu Minh định rời đi, hôn lên lần nữa, một luồng linh khí tiến vào trong cơ thể Lâu Minh.

Ánh mặt trời ấm áp tiếp tục chiếu sáng cốc núi, sát khí đỏ như máu cũng dần tàn đi trong ánh nắng rực rỡ.

Trần Ngự nhìn Lâu Minh đang mê man nằm gối đầu trên chân cô, vẻ mặt biến đổi vô cùng phức tạp.

“Nếu như khi người đó hôn cô mà cô không cảm thấy chán ghét, như vậy là có thể cô đã thích người ta rồi.”

“Nếu như cô hôn một người, sau đó lại muốn hôn tiếp, như vậy chắc chắn là cô thích anh ta rồi.”

Trần Ngự chớp chớp mắt, dường như muốn kiểm nghiệm điều gì đó, cúi đầu xuống lướt nhẹ lên môi của Lâu Minh.

Tác giả có lời muốn nói:

Phan Phong đang hôn mê: thật là tiếc mà, không có người nào chứng kiến được màn này.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Con đẻ ý một người

Khi Hà Thất và đoàn trợ lý lần theo dấu chân hai người tìm đến cốc núi, Lâu Minh cũng vừa tỉnh lại sau hôn mê.

Đôi mắt đen nháy từ từ mở ra, đập vào mắt là gương mặt Trần Ngự đang dán sát lại gần, hai cánh môi sưng đỏ ở khoảng cách gần như vậy làm anh nhìn mà giật mình.

“anh ...” Câu trả lời đã biết rõ ràng nhưng Lâu Minh lại không dám hỏi ra miệng, chúng ta lại hôn nhau sao?

“anh Ba, anh tỉnh rồi?” Trần Ngự thấy Lâu Minh tỉnh, con người sáng ngời càng thêm lấp lánh, ánh nắng từ phía sau Trần Ngự chiếu xiên lên người cô, làm những sợi lông tơ mềm mại trên người cô như được phủ một lớp ánh vàng nhàn nhạt, làm cả người cô vô cùng ấm áp mà tốt đẹp.

Lâu Minh sững sốt trong giây lát rồi mới tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện anh đang nằm gối đầu lên chân Trần Ngự. anh lúng túng ngồi dậy, nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, hỏi “Ở đây là đâu vậy?”

“Em cũng không biết.” Trần Ngự lắc đầu.

Đúng thế, lần đầu tiên Trần Ngự đến thành phố Bình, nên không biết dãy núi này tên là gì, ở đâu.

“Cách chỗ xảy ra chuyện khoảng bao xa?” Lâu Minh lại hỏi.

“Chắc là khoảng hơn ba cây số.” Trần Ngu ước chừng.

“Ba cây số?” Lâu Minh sững người, hiển nhiên là không nghĩ tới anh đã chạy xa như vậy.

“Tam thiếu...”

“Tiểu thư Trần Ngu...”

Hai người quay đầu nhìn lại, Hà Thất và hai trợ lý đang chạy từ trên sườn núi tới.

Lấy bán kính ba cây số, ở một nơi hoàn toàn xa lạ đầy núi đá lởm chởm, Trần Ngu còn tìm thấy anh nhanh hơn cả một người lính đặc chủng như Hà Thất sao?

Hai mắt hiền hòa của Lâu Minh khẽ run, hai tay chống đất đứng lên, anh xoay người đưa tay về phía Trần Ngu “Đứng lên thôi.”

Trần Ngu ngửa đầu, khuôn mặt cuối cùng cũng hiện rõ dưới ánh mặt trời, làm nổi bật cái trán sưng tím dưới hàng tóc mái, vẻ mặt Lâu Minh biến đổi “Trán của em sao bị thương nặng đến thế này?”

Chết tiệt, lúc đó Thi Thi ngất đi chắc chắn là bị thương nghiêm trọng rồi, anh vẫn không thể bảo vệ tốt cho cô nhóc này. Lâu Minh tự trách, ngồi xổm xuống, ghé lại gần xem xét vết thương trên trán Trần Ngu.

Hơi thở của Lâu Minh phả lên mặt Trần Ngu mà ánh mắt Trần Ngu lại lén lút nhìn lên cặp môi mỏng mà mình vừa mới hôn trộm nhiều lần xong, phát hiện quả nhiên là mình lại muốn hôn...

“Ồi!” Con đau đột ngột truyền đến làm Trần Ngu tỉnh táo lại.

“Xin lỗi em!” Lâu Minh lo lắng thu tay lại “Nghiêm trọng như vậy, chút nữa anh đưa em đến bệnh viện chụp Xquang đi.”

“Tam thiếu, tiểu thư Trần Ngu, hai người không sao chứ.” Lúc này Hà Thất và hai trợ lý đã chạy đến trước mặt hai người.

Hà Thất nhìn tình trạng của hai người, thấy không có gì bất thường, lo lắng trong lòng mới thả lỏng được một chút, thở phào một hơi.

“Tôi không sao, mấy người Phan Phong sao rồi?” Lâu Minh hỏi.

“Chúng tôi đã chuyển các cậu ấy đến bệnh viện, khám sơ bộ thì không có gì nghiêm trọng.” Hà Thất đáp.

“Em có một vấn đề.” Trần Ngu yếu ớt lên tiếng.

“Em sao thế?” Lâu Minh quay phát người lại, vẻ mặt lo lắng nhìn Trần Ngu.

“Chân em tê quá.” Trần Ngu đáng thương chỉ chỉ vào chân mình nói “Em đứng lên không nổi.”

Nỗi lo lắng trong lòng Lâu Minh được buông xuống, sau đó lại nhớ ngay đến cảm giác lúc anh mới tỉnh dậy đã cảm nhận, hiểu được chân Trần Ngu bị tê là vì nguyên nhân gì. Về mặt Lâu Minh lại biến thành lúng túng, anh quay đầu nhìn ba người trợ lý lúc này đang ngửa mặt nhìn trời, nét mặt hơi mất tự nhiên, nói “Vây đề anh công em nha.”

“Cám ơn anh Ba.” Trần Ngu cười hi hi, hai cánh tay vươn lên ôm cổ Lâu Minh, cả người ghé lên lưng anh.

“Sao em lại nhẹ hều vậy?” Lâu Minh cảm nhận trọng lượng trên lưng mình, cau mày nói.

“Vây sau này em lại ăn nhiều hơn một chút!” anh Ba cảm thấy mình nhẹ sao? Vây mình phải ăn nhiều hơn mới được.

Dáng vẻ nghe lời của cô nhóc thật ngoan ngoãn làm lòng Lâu Minh cảm thấy ngửa ngửa, nén không được mà khen “Ngao quá!”

Ba trợ lý đi phía sau liếc mắt nhìn nhau, ăn ý giao lưu (Khi tiểu thư Trần Ngu ở biệt thự, ba bữa cơm, lại thêm bữa khuya rồi thêm đồ ăn vặt, vậy mà còn muốn ăn nhiều hơn một chút??)

(nói lời vô dụng làm gì. Sau này tăng thêm bữa trà chiều, đồ ăn vặt phải thêm gấp đôi.) Hà Thất trực tiếp chỉ thị.

Lâu Minh công Trần Ngu đi được khoảng năm trăm mét thì gặp Điền Phi lái xe đến tiếp ứng, đi cùng Điền Phi còn có hai anh em nhà họ Nghiêm.

“Hai người kia là ai?” Lâu Minh hỏi.

“Là hai anh em đi ngang qua, khi chúng tôi nhận được tín hiệu chạy đến, hai anh em người này đang giúp mấy người Phan Phong xử lý vết thương.” Hà Thất nói “Nhưng thân phận của họ vẫn có điều khả nghi, nhưng chúng tôi vẫn chưa kịp kiểm tra.”

“Hai người họ chính là người đã dẫn cương thi tới đó.” Trần Ngu nhân cơ hội tố cáo.

Lâu Minh nhìn đôi nam nữ phía đối diện đang vội vàng chạy tới, ánh mắt lóe lên.

“Em thực sự tìm được bạn của em rồi?” Khi Nghiêm Hân nhìn thấy Lâu Minh, ánh mắt toát lên vẻ kinh ngạc, nghĩ thầm, cô nhóc này không phải là nói đi tìm cương thi sao, sao lại tìm về được một ‘soái ca’ thế này. “VẬY ... có thể trả la bàn cho chúng tôi không?”

đã tìm được Lâu Minh, giữ la bàn cũng chẳng có ích gì, Trần Ngự đưa tay vào túi lục lọi, lấy la bàn ra đưa cho Nghiêm Hân.

“không bị hỏng đấy chứ.” Nghiêm Hân nhìn la bàn trong tay hỏi.

“Hóng hay chưa mà cô cũng không nhìn ra sao.” Trần Ngự tức giận, cô vẫn không quên hai người trước mắt này là người làm hại cô và Lâu Minh bỗng nhiên lật xe, hại sát khí của anh Ba bỗng nhiên bùng phát, làm mấy người Phan Phong phải nhập viện đó.

“cô ...” Nghiêm Hân lớn đến chừng này chưa từng bị người nào đối xử như vậy, lập tức giận dữ, vừa muốn lên tiếng lấy lại danh dự thì bị anh trai cản lại.

“Thực là xin lỗi mọi người.” Nghiêm Uy nói “Vùng núi có một con cương thi đạo hạnh tám trăm năm ẩn nấp. Đêm qua, tôi và em gái định tìm nó để tiêu diệt lại không ngờ làm liên lụy đến mọi người. thật là có lỗi quá. Chi phí thuốc men điều trị, hai anh em chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm, có việc gì cần chúng tôi giúp đỡ mọi người cứ nói ra, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Còn chi phí sửa chữa ô tô nữa nha anh Ba.” Trần Ngự nhỏ giọng nói vào tai Lâu Minh “anh Ba, ô tô đắt lắm đó, để họ chịu phí sửa chữa đi.”

“Được.” Trong mắt Lâu Minh hiện lên nét cười “Hà Thất, cậu đi xử lý đi.”

Vốn là cảm giác của Lâu Minh với hai anh em nhà này cũng không tốt lắm, tuy là hai người này là vì bắt cương thi nhưng tự dưng lại hại năm người bọn anh suýt nữa thì mất mạng. Cho dù Lâu Minh có tốt tính đến đâu đi nữa thì cũng muốn nổi giận. Nhưng chẳng biết tại sao, Trần Ngự chỉ ghé tai anh nhẹ nhàng nói mấy câu cũng đủ để tâm tình của anh trở nên khá hơn nhiều.

Lâu Minh để anh em nhà họ Nghiêm cho Hà Thất xử lý, còn mình thì cõng Trần Ngự leo lên xe Jeep do Điền Phi lái.

“Chân tiểu thư Trần Ngự bị sao thế ạ?” Điền Phi thấy Trần Ngự luôn ở trên lưng Lâu Minh từ nãy đến giờ thì lo lắng hỏi.

“Chân tôi bị tê.” Trần Ngự đáp.

“Chân tê?” Động tác khởi động xe của Điền Phi khựng lại, kim không được mà bắt đầu bỏ ngõ: Theo lời anh em nhà họ Nghiêm nói, tiểu thư Trần Ngự lúc đi tìm Tam thiếu chân cô còn tung tăng nhảy nhót lắm mà. Sao khi trở về lại đột nhiên bị tê chân. Đây là trong tình huống như thế nào mới tạo được tình trạng này?

“Giờ còn tê hay không?” Lâu Minh nhíu mày hỏi.

“đã đỡ hơn nhiều rồi ạ.” Trần Ngự trả lời.

“Để anh giúp em massage nha, khí huyết lưu thông sẽ không bị tê nữa.”

“Vâng ạ.” Trần Ngự đập đập hai cái cho giày rơi xuống, hai bàn chân nhỏ lập tức đặt lên đùi Lâu Minh.

Về mặt Lâu Minh sững lại, động tác linh hoạt như vậy mà bảo còn tê sao. Nhưng đối mặt với ánh mắt mong đợi của Trần Ngự, Lâu Minh yên lặng cúi đầu, nhẹ nhàng ấn lên.

Điền Phi lái xe phía trước, nội tâm bắt đầu thết chóit tại: A a a, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

==

Trong khu tập thể quân đội nào đó của thành phố Bình, Lâu Tân Thành đang ngồi trong phòng sách chuẩn bị tài liệu cho buổi thị sát xí nghiệp vũ khí quân dụng chiều nay. Lúc này, một sĩ quan khoảng năm mươi tuổi đi đến, về mặt vội vàng nói “Bộ trưởng, Tam thiếu xảy ra chuyện rồi!”

“Lâu Minh làm sao?” Động tác cầm bút của Lâu Tân Thành ngừng lại.

“Xe của Tam thiếu gặp tai nạn trên đường đến địa điểm” Sĩ quan nói.

“Người có bị sao không?” Lâu Tân Thành hỏi.

“Nghe nói không có gì nghiêm trọng, nhưng cụ thể tình hình như thế nào vẫn còn phải kiểm tra mới kết luận được.” Sĩ quan trung niên nói “Bây giờ Tam thiếu đang ở bệnh viện quân khu.”

“đi thôi.” Lâu Tân Thành đặt tài liệu xuống, cầm lấy nón trên bàn, uy nghiêm hùng dũng bước ra ngoài.

Khi Lâu Tân Thành đến khoa phóng xạ bệnh viện quân khu, Lâu Minh còn đang đỡ Trần Ngự chụp CT não.

“Em nằm lên đi cho bác sĩ chụp CT não xem có tổn thương gì không.” Lâu Minh đỡ dành.

“Em không sao, em khỏe rồi mà, chỉ sưng bên ngoài mà thôi.” Trần Ngu sống chết lắc đầu, nói “Em không muốn đi vào đâu, trong đó có vật gì kỳ quái lắm, làm em không thoải mái chút nào.”

Bình thường, khi vào khoa phóng xạ, người ta đều có chút không thoải mái, huống hồ Trần Ngu là người có linh lực trên thân làm cho năm giác quan còn nhạy cảm hơn nhiều so với người thường “Em chụp một chút thôi mà, không thì anh không yên lòng.”

“Vây ... vậy được rồi.” Trần Ngu nghe Lâu Minh nói như vậy, do dự một chút rồi gật đầu.

Lâu Minh thở dài một hơi, khuôn mặt căng cứng lúc này mới mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu Trần Ngu an ủi “không có chuyện gì đâu, chỉ một chút là tốt hơn thôi.”

Trần Ngu mỉm cười với anh rồi ngoan ngoãn nằm lên bàn chụp.

Đây là ... Lâu Minh sao? Khi nào thì nó ... lại thân mật với người khác như vậy chứ?

Trong kí ức của Lâu Tân Thành, đứa con nhỏ này của ông, sau khi biết sát khí trên người nó sẽ gây ảnh hưởng cho người khác, thì luôn cố hết sức giữ khoảng cách với mọi người. Cho dù là với người nhà của nó, nó cũng đều tránh ở phía xa, vậy mà bây giờ lại có thái độ thân mật như vậy với một cô gái.

“cô gái kia là ai?” Lâu Tân Thành lên tiếng hỏi.

“Tôi vẫn chưa có tư liệu liên quan đến cô gái này, để tôi đi tìm hiểu.” Sĩ quan trung niên nói, đang định đi ra ngoài gọi điện cho Hà Thất thì thấy Hà Thất dẫn Mao đại sư đi từ bên ngoài vào.

“Chào thủ trưởng!” Hà Thất nhìn thấy hai vị thủ trưởng thì thực hiện tư thế chào theo nghi thức quân đội.

“Bộ trưởng Lâu.” Mao đại sư nhìn thấy Lâu Tân Thành thì gật đầu chào hỏi.

“Mao đại sư.” Lâu Tân Thành nhẹ gật đầu, sau đó nói “Vừa rồi tôi đã cho người phong tỏa cao ốc này, chút nữa làm phiền Mao đại sư làm sạch giùm.”

Làm sạch cái gì? Đầu tiên, Mao đại sư cũng người rồi rất nhanh định thần lại. Bộ trưởng Lâu vẫn chưa biết sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã được Trần Ngu phong ấn hoàn toàn, đây là muốn ông làm sạch sát khí mà Lâu Minh đã phát ra trong tòa nhà này.

Trần ... Trần tiểu hữu đã bị bộ trưởng Lâu nhìn thấy rồi sao, Mao đại sư hơi lo lắng.

“Hà Thất, cô gái kia là ai?” Sĩ quan trung niên hỏi thẳng Hà Thất.

“cô ấy ...” Hà Thất biến sắc, nguy rồi, chần chẫn không thể giấu tiểu thư Trần Ngu được nữa rồi.

Lâu Tân Thành thấy Hà Thất không trả lời thì nghi ngờ nhướn mày.

“cô bé là cháu gái của người bạn của tôi.” Mao đại sư tiếp lời “cô bé mặc dù còn nhỏ nhưng tu vi huyền học khá giỏi, còn giỏi hơn mấy đồ đệ của tôi nữa. Lần này Lâu Minh đến thành phố Bình, trong xưởng vũ khí quân dụng tôi đã bố trí trận pháp từ trước, trên đường sợ Lâu Minh xảy ra chuyện nên mới mời Trần Ngu đi cùng để trợ giúp.”

“cô bé tên Trần Ngu?” Lâu Tân Thành hỏi.

Mao đại sư gật đầu.

“Hình như Lâu Minh rất thích cô bé.” Lâu Tân Thành như có điều suy nghĩ nói.

Đâu chỉ có thích không đâu ...

“Có thể là vì Trần Ngu có linh lực bảo vệ nên đối với sát khí trên người Lâu Minh có thể chống được khá lâu. Do đó Lâu Minh mới thoải mái tiếp xúc, có thể là như vậy nên cậu ấy mới thân thiết với cô bé.” Mao đại sư giải thích.

“Thoải mái tiếp xúc?” Lâu Tân Thành quay đầu nhìn phòng chụp CT, lúc này Trần Ngu mới chụp xong, Lâu Minh đưa tay đỡ người từ trên bàn chụp xuống, hai người nhìn nhau cười vui vẻ, ánh mắt Lâu Tân Thành trầm xuống.

Lâu Minh à, lão phu đã cố hết sức rồi! Mao đại sư âm thầm thở dài.

“Ba!” Lâu Minh quay người, nhìn thấy ba mình đang đứng ngoài cửa sổ thì lập tức cứng đờ, cánh tay vịn nhẹ tay Trần Ngu buông ra, cứng nhắc chấp tay sau lưng.

Trần Ngu nghi ngờ quay lại nhìn theo, đối với ánh mắt tìm tòi của Lâu Minh, nở nụ cười ngốc ngốc.

Ba của anh Ba, phải lễ phép mới được. Nghĩ như vậy, Trần Ngu càng cười tươi tắn hơn nữa.

“...” Lâu Tân Thành thân nhiên gật nhẹ đầu.

Ba của anh Ba gật đầu chào mình kìa, Trần Ngự hưng phấn quay đầu nhìn Lâu Minh mới phát hiện Lâu Minh rời khỏi phòng từ lúc nào. Trần Ngự nhìn qua cửa sổ thấy Lâu Minh đến bên cạnh ba mình, sau đó hai người quay đầu rời đi.

Trần Ngự nghĩ hai người bạn công chuyện nên cũng không để trong lòng, an tâm đi theo Hà Thất về phòng bệnh. Sau đó ăn cơm trưa, cơm tối nhưng vẫn không thấy Lâu Minh xuất hiện.

Trần Ngự không nhận được lấy điện thoại di động nhắn tin (anh Ba, anh đang ở đâu dạ?)

Lâu Minh (anh đang ở xưởng vũ khí.)

(anh Ba, anh đi làm việc rồi hả? Sao anh không chờ em cùng đi?) Trần Ngự ngạc nhiên hỏi.

Lâu Minh (Trong xưởng vũ khí không cho người ngoài vào, anh lại quên mất. Em ở bệnh viện tĩnh dưỡng cho khỏe, chờ có báo cáo kiểm tra, anh nói Hà Thất đưa em về Đê Đô.)

Trần Ngự (anh Ba không về cùng với em hả?)

Lâu Minh (Việc của anh chưa biết đến khi nào mới xong, em về trước đi nha.)

Trần Ngự (Vậy em ở đây chờ anh Ba luôn đi. Nếu sát khí của anh Ba lại bùng phát, không có em ở đây thì phải làm sao (**))

không đâu, sau này sẽ không bùng phát nữa đâu.

Lâu Minh nâng tay trái lên, trên đó có nút ngọc phong ấn sát khí trong người anh.

Bởi vì biết Trần Ngự có thể giúp anh phong ấn sát khí khi bùng phát cho nên mấy lần anh mới tùy ý cởi nút ngọc ra. Cũng bởi vì có Trần Ngự bên cạnh, mà anh mới muốn ra ngoài dạo phố, ra ngoài ăn cơm, thậm chí còn leo Trường Thành nữa. anh bắt đầu từ từ mong chờ một cuộc sống của người bình thường, nên những yêu cầu với chính bản thân mình, anh cũng từ từ buông lỏng.

Nhưng cuộc nói chuyện lúc sáng với ba đã gõ cho anh một hồi chuông cảnh tỉnh.

“Nghe Mao đại sư nói, cô bé Trần Ngự kia cũng là Thiên Sư phải không?” Lâu Tân Thành hỏi Lâu Minh.

“Vâng.” Về mặt Lâu Minh căng cứng

“Nghe nói cô bé có thể đề kháng được với sát khí của con?”

“cô ấy chỉ mạnh hơn so với người thường một chút mà thôi, thời gian dài cũng sẽ bị ảnh hưởng.” Lâu Minh giải thích.

“thì ra là thế ...” Ánh mắt Lâu Tân Thành lóe lên sự tiếc nuối “thật là đáng tiếc, khó có khi thấy con thích một người như thế.”

Tim Lâu Minh đập lỡ một nhịp, bàn tay để xuôi bên người nắm chặt lại “cô ấy vì con mới gặp tai nạn xe nên con mới quan tâm một chút.”

“Ừ, được rồi.” Lâu Tân Thành vừa suy nghĩ vừa gật đầu.

Lâu Minh không biết lời giải thích của mình có xóa tan điều lo nghĩ của ba mình không, nhưng Trần Ngự đã bị bại lộ dưới tầm mắt của ông rồi, vậy thì anh không thể thường xuyên tiếp xúc với cô nữa.

Mà không biết Lâu Minh đang có ý định trốn tránh mình, Trần Ngự nằm trong phòng bệnh nhàm chán lên group chat nhóm bạn cùng phòng kí túc xá.

Trần Ngự: Hình như tớ thích một người rồi á.

Trương Mộc Oản:???

Phương Phi Phi: Thi Thi, cậu yêu đương rồi sao?

Hàn Du: anh ấy có đẹp trai không, có ảnh chụp không?

Trần Ngự: không cho các cậu xem

Trương Mộc Oản: Là bạn chung phòng với cậu, bọn tớ có trách nhiệm kiểm tra bạn trai cậu, xem cậu có phải bị dụ dỗ hay không.

Phương Phi Phi: không đúng a, Thi Thi, sao bỗng nhiên cậu lại thông suốt như thế.

Hàn Du: Cùng thắc mắc, Thi Thi, sao cậu lại nhận ra là mình thích người ta.

Trần Ngu: Tớ hôn anh ấy, hôn xong còn muốn hôn nữa, hôn trộm đến mấy lần luôn. Mặt thẹn thùng.JIP

Trương Mộc Oản: Ra là cậu chủ động theo đuổi người ta.

Phương Phi Phi: Nữ lưu manh!

Hàn Du: Trong nháy mắt, tôi cảm thấy thật đau tim.

Trương Mộc Oản: Ảnh chụp!

Phương Phi Phi: Ảnh chụp!

Hàn Du: Ảnh chụp!

Trần Ngu: không cho!!!

Trương Mộc Oản: Đồ keo kiệt!

Phương Phi Phi: không cho thì thôi, nhưng so với Tần Dật thì ai đẹp trai hơn.

Trần Ngu: Đương nhiên là người tớ thích đẹp trai hơn.

Hàn Du: Cái này là người yêu trong mắt hóa Tây Thi, không tính.

Trần Ngu: Chúng tớ vẫn chưa phải là người yêu nữa.

Phương Phi Phi: Khoe ân ái còn không cho xem ảnh chụp, kéo đen!

Trương Mộc Oản: Đồng ý.

Hàn Du: Đồng ý.

Trần Ngu: Tớ còn muốn hỏi các cậu tớ phải thổ lộ như thế nào bây giờ?

Trần Ngu đợi lúc lâu, thấy không có tin nhắn trả lời thì biết mấy bạn đã kéo đen mình. Trần Ngu không quan tâm nhún nhún vai, dù sao thì ngày mai các cậu ấy lại khôi phục danh sách bạn tốt ngay ấy mà.

Với lại anh Ba còn ở xưởng vũ khí mấy ngày nữa, nhân dịp này, cô phải suy nghĩ phải nói với anh Ba chuyện cô hôn rồi lại muốn hôn anh cho anh hiểu đây.

Trần Ngu tắt Wechat, rồi mở phần mềm QQ, nhìn hình đại diện màu xám, quyết đoán click vào: Ông nội, con đề ý một người.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô đánh xong trò chơi, nhìn thấy tin nhắn của Tây Thi thì lập tức kích động, vô cùng vui vẻ gọi nhân viên quán net: Hôm nay ông mời mọi người ở đây uống cocacola.

Nhân viên quán net: Ông nội, hôm nay có chuyện gì mà vui vẻ vậy ạ.

Ông Ngô: Cháu gái ông đề ý đàn ông.

Nhân viên quán net: Ông không sợ ... cái trắng nhà ông bị heo ủi mất rồi sao?

Ông Ngô: Ông quan tâm thằng nhóc đó là cái trắng nhà ai làm gì, dù sao thì heo là nhà ông, đen thui mập mạp, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ngô Lễ là gì của cô

“Bộ trưởng, Mao đại sư đến.” Cảnh vệ gõ cửa phòng Lâu Tân Thành báo cáo.

Lâu Tân Thành đặt tài liệu xuống, ngẩng đầu đã nhìn thấy Mao đại sư đứng ngoài cửa, cười đứng dậy “Mao đại sư.”

“Bộ trưởng Lâu, thật ngại quá, tôi đến muộn một chút.” Mao đại sư xin lỗi.

“Đường núi vốn không dễ đi mà.” Lâu Tân Thành khoát tay “Bên Lâu Minh đã sắp xếp xong rồi sao?”

Vì chuyến đi đến thành phố Bình lần này của Lâu Minh, Mao đại sư đã đến xưởng vũ khí trước hai ngày để chuẩn bị, hai ngày qua lại luôn đi theo bên Lâu Minh. Nếu không phải lần gặp Nghiêm lão tiên sinh này là do Mao đại sư giới thiệu thì Lâu Tân Thành cũng không gọi Mao đại sư đến đây.

“Tất cả đã sắp xếp xong rồi.” Thực ra, sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã được Trần Ngự phong ấn, những sắp xếp của Mao đại sư trong hai ngày nay căn bản không có tác dụng gì.

“Vậy chúng ta đến Nghiêm phủ thôi.” Lâu Tân Thành nói.

Hai người ngồi trên xe của quân đội chuyên dùng, rời khỏi khu tập thể đến Nghiêm phủ nằm ở phía Đông thành phố Bình, vừa đi, Mao đại sư vừa giới thiệu nhà họ Nghiêm với Lâu Tân Thành “Nghiêm Sùng Minh đã từng là cao thủ số một số hai trong giới huyền học, hai mươi năm trước bỗng nhiên lui về ở ẩn, nhiều năm qua không ai biết ông ấy đã đi đâu chỉ gần đây mới tra được ông ấy sống ở thành phố Bình.”

“thì ra là thế.” Trách không được mà tìm mãi không có tin tức gì, Lâu Tân Thành gật nhẹ đầu, lại hỏi “Tôi nhớ là Mao đại sư đã từng nói, Nghiêm Sùng Minh am hiểu nhất là ‘đuôi giết’.”

“Đúng thế. Ông ta vốn là người trộm mộ, một lần đi trộm mộ không cẩn thận đánh thức cương thi trong phần mộ, trong trận chiến sống còn đó (thập tử nhất sinh) ông ta trốn thoát được, sau đó chuyên tâm báo thù.” Mao đại sư nói “Số mệnh của ông ta khá tốt, tư chất cũng tốt, đã bái trường môn Nhất Trọng chân nhân của chùa Sùng Dương làm đệ tử tục gia (đệ tử không tu trong chùa), học tuyệt kỹ giết cương thi. Từ đó về sau, ông ta thích đi đến những vùng núi hoang, mộ hoang tìm giết cương thi.”

“Trộm mộ?” Lông mày Lâu Tân Thành cau lại.

“Đó là chuyện rất lâu rồi, còn bây giờ trong giới huyền học, không còn người theo việc trộm mộ nữa.” Mao đại sư vừa cười vừa nói, dù sao người trong giới huyền học đều không thiếu tiền, không cần thiết phải đi lấy trộm những đồ vật mà bị gánh lấy luật ‘nhân quả’.

Sắc mặt Lâu Tân Thành lúc này mới khá hơn, tuy rằng ông có việc cầu xin nhà họ Nghiêm, nhưng nếu những người đó là những kẻ trộm mộ sẽ làm ông cảm thấy không thoải mái.

“Vậy sát khí trên người Lâu Minh, Nghiêm Sùng Minh...”

“Sát khí trên người Lâu Minh có điểm giống với sát khí trên người cương thi, tôi chỉ có thể miễn cưỡng phong ấn lại nhưng làm thế nào để hóa giải hoàn toàn thì nhiều năm qua, tôi vẫn chưa tìm được cách nào thích hợp.” Mao đại sư nói “Nghiêm Sùng Minh có kinh nghiệm đấu với cương thi phong phú hơn, nhưng có thể có cách nào giải quyết sát khí trên người Lâu Minh không thì phải để ông ấy gặp Lâu Minh mới biết được.”

Lâu Tân Thành suy tư rồi gật nhẹ đầu, hai người im lặng cho đến khi chạy đến nhà họ Nghiêm.

Lúc này trong sân lớn nhà họ Nghiêm, một ông lão quốc thước (khỏe mạnh) đang giận dữ dạy bảo hai thanh niên nam nữ trẻ tuổi “nói mau, đã xảy ra chuyện gì?”

Nghiêm Hân bị dọa mà giật mình, lạng lẽ né ra sau lưng anh trai mình.

“Ông nội, là con lấy trộm đi.” Nghiêm Uy biết không thể giấu, chỉ có thể thành thật khai nhận.

“Con lấy đi làm cái gì?” Ông Nghiêm hỏi.

“Mấy hôm trước, chúng con đi núi Lộc Minh ở ngoại thành chơi, Hân Nhi phát hiện ở đó có một con cương thi.” Nghiêm Uy nói “Nên chúng con...”

“Khi đi chơi thì phát hiện? Mấy đứa là cố tình đi tìm thì đúng hơn, học được chút công phu như mèo quào mà cho là có thể bắt được cương thi hả?” Ông Nghiêm đập bàn “Con nghĩ cương thi là cái gì? Mấy đứa có khả năng được bao nhiêu chẳng lẽ không biết sao?”

“Ông nội, con cương thi đó cũng bình thường à, con và anh trai đã đánh nhau với nó, nó bị bọn con truy đuổi chạy tán loạn khắp nơi, căn bản không phải là đối thủ của tụi con.” Nghiêm Hân nói.

“Cái rắm. La bàn Huyền âm của ta đã bị hỏng, cương thi có đạo hạnh cao như vậy đến ngay ông nội của mấy đứa cũng chưa chắc đã đánh lại, vậy mà hai đứa nhóc các con còn dám nói đánh nó chạy khắp núi.” Ông Nghiêm không thể tin.

“La bàn hỏng rồi à?” anh em họ Nghiêm liếc nhau, vẻ mặt đều thể hiện sự ngạc nhiên và kinh hãi.

“Chắc chắn là cô ta.” Nghiêm Hân lập tức nhớ đến Trần Ngự, dù sao thì trước khi đưa cho Trần Ngự la bàn vẫn còn tốt mà, không thể có chuyện cầm về đến nhà thì hỏng.

“"cô ta" là chuyện gì?”

“Cha, cha có khách ạ.” Con dâu của ông Nghiêm là một phụ nữ trung niên có khuôn mặt tròn phúc hậu cắt ngang lời của ông.

“Ai vậy?” Ông Nghiêm ngạc nhiên hỏi.

“Ông ấy nói là một vị đạo hữu của cha, là Mao đạo trưởng.” Con dâu ông Nghiêm nói.

“Mao Kim Xuyên?” Ông Nghiêm buồn bực nói, ông Nghiêm do dự một lát mới quay người đi ra sảnh trước.

Mẹ Nghiêm nhìn thoáng qua con gái, con trai đang bị mắng té tát, dùng ngón tay chỉ lên trán Nghiêm Hân mắng “Bị ông nội mắng rồi phải không. Sau này xem các con còn dám náo loạn nữa không.”

“Sau này con không dám nữa. Mẹ, con đi ra ngoài nha, con hẹn bạn đi dạo phố rồi.” Nghiêm Hân nói xong, luồn qua người mẹ mình chạy ra ngoài.

Mẹ Nghiêm bắt đầu đi cười cười.

==

Ông Nghiêm đi ra phòng khách, xa xa đã nhìn thấy hai cảnh vệ đứng canh gác trước cửa thì nhủ mày, nét mặt lộ vẻ không kiên nhẫn đi vào.

Mao Kim Xuyên mang người nào đến làm phiền ông ta vậy?

“Sùng Minh?” Mao đại sư thấy Nghiêm Sùng Minh đi đến thì vui mừng đứng lên.

“Ông tìm tôi có chuyện gì vậy?” Ông Nghiêm liếc nhìn Mao đại sư rồi lại lướt qua Mao đại sư nhìn Lâu Tân Thành, chấp tay sau lưng ngồi ở ghế chủ nhà.

Hiển nhiên là Mao đại sư hiểu rõ tính tình của Nghiêm Sùng Minh nên không tức giận, cười rồi giới thiệu Lâu Tân Thành “Đây là Bộ trưởng Bộ quốc phòng Bộ trưởng Lâu, đây là Nghiêm đại sư Nghiêm Sùng Minh.”

“Nghiêm đại sư?” Lâu Tân Thành khách khí

“Bộ Quốc phòng?” Thời trẻ, Nghiêm Sùng Minh đã gặp không ít người có tiền có quyền, nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp người của Bộ quốc phòng. Người này trên thân đầy sát khí, xem ra là người không sợ quỷ thần, vẻ mặt ông Nghiêm nghiêm túc hẳn lên “Hai người tìm tôi có chuyện gì?”

==

Trần Ngự ở bệnh viện theo dõi một ngày, kết quả kiểm tra đã có. Kết quả cho biết thân thể Trần Ngự rất khỏe mạnh, ngay cả chấn động não nhỏ cũng không có. Lâu Minh vốn định để Hà Thất đưa Trần Ngự về nhưng Trần Ngự kiên quyết không chịu. Lâu Minh không có cách nào, đành nói Hà Thất sắp xếp chỗ ở cho cô, để cô một mình đi du ngoạn trong thành phố Bình.

Ngày hôm nay, Trần Ngự đang nhàn rỗi, nằm chán, đang đi dạo trên con đường nhỏ trong thành phố thưởng thức các món đặc sản, xem có thể mua món gì về. Khi tay trái đang cầm que thịt nướng, tay phải đang cầm hũ chao thì cánh tay bỗng nhiên bị người chụp lại.

Trần Ngự không cảm thấy, chao vừa mua đồ hơn nửa ra ngoài.

“Quả nhiên là cô!” một giọng nữ hơi kích động vang lên.

Trần Ngự quay đầu lại, cũng nhận ra cô gái nắm tay mình, đó là Nghiêm Hân – đã gặp vào hai ngày trước “cô làm gì vậy, đồ hết chao của tôi rồi.”

“Đền la bàn cho tôi đi.” Nghiêm Hân thờ phỉ phỉ nói

“La bàn cái gì? Trần Ngự buồn bực nói “Chao này tôi chưa ăn miếng nào đâu, mau đền cho tôi.”

“một hũ chao của cô có năm đồng, la bàn của tôi có giá mấy ngàn vạn đó.”

“cô định lừa ai hả?” Trần Ngự chưa gặp người nào không biết xấu hổ như vậy, mồm miệng là đòi mấy ngàn vạn. Chết đây cực cực khổ khổ cả một học kỳ mới kiếm được có một chút tiền.

“cô theo tôi về nhà, nói rõ ràng cho ông nội tôi.” Nghiêm Hân giữ chặt tay Trần Ngự định kéo về nhà mình.

“cô đùa gì đấy?” Trần Ngự giãy dụa, hất tay Nghiêm Hân ra.

“cô ...” Nghiêm Hân giữ không được Trần Ngự thì vô cùng tức giận, ánh mắt quét lên túi vải bên hông Trần Ngự, hai mắt sáng lên, nhân lúc Trần Ngự không chú ý, bỏ nhào qua ôm lấy Trần Ngự.

“Á, cô làm gì vậy?” Hai tay Trần Ngự đều đang cầm đồ, không thể làm gì Nghiêm Hân.

Nghiêm Hân đưa tay móc la bàn trong túi vải của Trần Ngự, sau đó xoay người chạy đi, khi cách xa năm mét mới quay người kêu “cô muốn lấy về thì đến nhà họ Nghiêm số 186 đường Nhân Dân phía Đông thành phố tìm tôi.”

nói xong, nhanh nhẹn xoay người chạy mất.

Trần Ngự sững sốt một lúc, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, tức giận đến mức hung dữ găm sạch xiên thịt dê nướng trên tay trái và hai miếng cháo còn sót lại bên tay phải, sau đó mới lấy điện thoại di động ra, bấm số báo án “Chú cảnh sát, cháu bị cướp.”

Cướp đồ của người ta mà còn báo địa chỉ, phách lối như vậy, muốn tôi tìm tới nhà thì tôi tìm, xem cô có dám lấy đồ tôi không?

Năm phút sau, Trần Ngự ‘hoang mang lo sợ’ ngồi trên xe cảnh sát, bên cạnh đồng chí cảnh sát rất có trách nhiệm, không ngừng an ủi cô “cô bé, đừng lo lắng, nếu đã biết ai lấy đồ của cháu, sẽ tìm được nhanh thôi.”

“Dạ, cháu tin chú cảnh sát.” Về mặt Trần Ngự vô cùng tin tưởng nhìn chú cảnh sát.

một cảm giác vô cùng tự hào trỗi dậy trong ngực chú cảnh sát, sau đó liền đảm bảo, nhất định hôm nay sẽ tìm được đồ về cho cô bé.

Hai mươi phút sau, xe cảnh sát dừng trước cổng nhà họ Nghiêm, vừa vặn gặp ba người đã nói chuyện xong là ông Nghiêm đang đi tiễn Mao đại sư và bộ trưởng Lâu ra ngoài.

Mao đại sư thấy xe cảnh sát dừng trước cổng thì hơi kinh ngạc, rồi lại thấy người nào đó từ trên xe cảnh sát bước xuống, hai mắt suýt nữa rớt khỏi trong.

“Đây có phải là cô bé Trần Ngự không?” Lâu Tân Thanh vẫn còn nhớ rõ Trần Ngự.

“A, đúng vậy.” Mao đại sư vẫn còn chưa định thần lại.

“Chào mọi người, tôi là cảnh sát khu vực đồn phía Đông thành phố Bình, xin hỏi trong các vị có ai là chủ hộ nhà này không?” Chú cảnh sát hỏi.

“Là tôi, xin hỏi anh có chuyện gì?” Ông Nghiêm vội về mặt bình tĩnh hỏi.

“Xin chào, lão tiên sinh, xin hỏi ông có biết ai là Nghiêm Hân không?” Cảnh sát hỏi.

“Đó là cháu gái của tôi. Con bé làm sao thế?” Ông Nghiêm nhíu mày.

“cô bé này báo cảnh sát, nói cháu gái ông cướp của cô bé này một vật, là vật cổ có giá trị ngàn vạn.” Đồng chí cảnh sát nói “Giá trị đồ vật còn chờ giám định nhưng nếu là đồ cổ thật thì chuyện này sẽ nghiêm trọng đó. Xin ông cho cháu gái ông ra để đối chất.”

Ánh mắt sắc bén của ông Nghiêm nhìn thoáng qua Trần Ngự, Trần Ngự cũng không sợ, nhìn thẳng lại. Lúc này cô mới nhìn thấy hai người đứng cạnh ông Nghiêm. Thế là sắc mặt Trần Ngự biến đổi, cười chạy đến ngọt ngào gọi “Mao đại sư, bác Lâu.”

Bác Lâu?? Mao đại sư cứ ngỡ mình đang nghe nhầm.

Lâu Tân Thành cũng sững người, nhưng đối mặt với khuôn mặt tươi cười ngây thơ của cô bé, ông chỉ nhàn nhạt gật đầu xem như đáp lại.

“Trần tiểu...” Mao đại sư định gọi là Trần tiểu hữu, nhưng nghĩ đến việc bộ trưởng Lâu đang ở bên cạnh ông, đã nói là đồ đệ của bạn tốt thì không thể xưng hô xa lạ được, vì thế sửa lại “cô nhóc, sao con lại đi cùng cảnh sát đến đây?”

“Có người cướp la bàn của con.” Trần Ngự nói

“Cái gì?” Mao đại sư cả kinh, có người dám cướp pháp khí của Thiên Sư sao.

“Mọi người quen nhau sao?” Đứng một bên, ông Nghiêm âm trầm hỏi.

...

Có Mao đại sư giải hòa, chuyện này tất nhiên là không lập án, thế là đồng chí cảnh sát kết thúc công việc, sớm rời đi.

“Bộ trưởng Lâu, ông còn nhiều việc bận rộn thì về trước, tôi làm rõ hiểu lầm ở đây rồi về sau cũng được.” Mao đại sư muốn bộ trưởng Lâu về trước.

“Được.” Lâu Tân Thành gật nhẹ đầu, nhắc chân vừa muốn lên xe thì dừng lại.

“Ông nội, chính cô gái này là người làm hư la bàn của chúng ta.” Lúc này Nghiêm Hân từ trong nhà đi ra, vừa trông thấy Trần Ngự thì vội tỏ cáo.

“Mao đại sư, chính cô gái này dẫn cương thi đến làm lật xe chúng ta làm hại sát khí của anh Ba bùng phát.” Tổ cáo thì ai mà không biết làm, anh Ba mềm lòng tha cho các người, các người thế mà lại muốn lừa tôi hả?

Sát khí bùng phát?

Lâu Tân Thành vừa bước chân lên xe, từ từ thu chân về, một lần nữa đi đến đứng cạnh Mao đại sư.

Mao đại sư nói thào một tiếng, hồng rồi.

“Tôi chờ ông cũng được, đúng lúc tôi cũng muốn đến thăm Lâu Minh.” Mặc dù Lâu Tân Thành nói như vậy nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chú Trần Ngự.

Trần Ngự không hiểu rõ, thấy bộ trưởng Lâu nhìn cô thì nở nụ cười ngọt ngào lại với ông.

“Con tên là Trần Ngự hả?” Bộ trưởng Lâu nhìn Trần Ngự cười hiền hậu.

“Dạ.” Trần Ngự gật đầu thật mạnh, tặng kèm thêm một nụ cười càng rực rỡ.

Muốn cho ba của anh Ba một ấn tượng thật tốt.

“Con nói sát khí của Lâu Minh bùng phát rồi?” Về mặt bộ trưởng Lâu không đòi hỏi.

“Bác không biết ạ?” Trần Ngự nghĩ hôm đó bộ trưởng Lâu đến bệnh viện là do nghe được tin sát khí của Lâu Minh bùng phát.

“Lâu Minh không nói với bác, chắc là sợ bác lo lắng.” Bộ trưởng Lâu cười nói.

“Thế ạ. Nhưng bác đừng lo lắng, lúc đó con đã phong ấn sát khí một lần nữa rồi.” Mau nhìn, mau nhìn, con có giỏi không.

Ánh mắt Lâu Tân Thành lóe lên sự kinh ngạc, sau đó ý vị sâu xa nói “Mao đại sư nói con còn nhỏ nhưng tu vi rất khá, không ngờ lại khá đến mức đó.”

“Dạ, cũng tạm tạm, hắc hắc ...” Mao đại sư còn khen cô nữa kia, Mao đại sư quả là người tốt.

cô nhóc ngốc nghếch! Mặt mo của Mao đại sư vụn vụn, bất lực mà oán thàn.

“Chút nữa bác và Mao đại sư sẽ đến xưởng vũ khí thăm Lâu Minh, con có muốn đi cùng không?” Bộ trưởng Lâu cười.

“Có thể ạ? anh Ba nói xưởng vũ khí không cho người ngoài tùy tiện đi vào.” Trần Ngự hỏi.

“Bác đồng ý là được rồi.”

“Tốt quá, tốt quá. Con muốn đi.” Trần Ngự vui vẻ suýt nữa nhảy dựng lên “Bác chờ con một chút, con muốn lấy lại đồ cái đã.”

Trần Ngự nói xong, quay đầu nhìn Nghiêm Hân nói “cô mau đem la bàn trả lại cho tôi.”

“cô đền la bàn cho tôi trước.” Nghiêm Hân nói xong, kéo tay ông nội, lần nữa tố cáo “Ông nội, chính là cô ta, lúc con đưa la bàn cho cô ta vẫn còn dùng tốt mà, chắc chắn la bàn là do cô ta làm hư.”

“Nếu hồng sao lúc đó cô không nói, giờ mới hỏi là sao.” Trần Ngự chất vấn.

“Tôi ...”

“Câm miệng!” Ông Nghiêm chỉ biết cháu gái nhà mình trộm la bàn ra ngoài quấy rối, không biết là lại làm liên lụy đến người khác, lập tức biến sắc mặt “Đưa trả đồ cho người ta, từ nhỏ ông đã dạy con thế nào, pháp khí của Thiên Sư mà con dám cướp đi sao?”

“Con ...”

“Còn không đi lấy mau?” Ông Nghiêm mắng. Cháu gái mình phải dạy dỗ đàng hoàng mới được, tùy tiện cướp pháp khí của người khác là điều tối kỵ với một Thiên Sư. Nếu Thiên Sư đó tính tình không tốt có thể dùng thuật pháp để nguyên rửa. Pháp khí của mình đã trong tay đối phương thì việc nguyên rửa đối phương là chuyện rất dễ dàng.

Nghiêm Hân uất ức dậm chân một cái, chạy về phòng đem la bàn ra, tiện tay ném đưa cho Trần Ngự.

Trần Ngự tiếp được la bàn, xem xét một hồi phát hiện không có vấn đề gì thì cất vào trong túi vải.

Ông Nghiêm còn đang định để cháu gái mình xin lỗi, nhưng khi ánh mắt chạm vào la bàn trên tay Trần Ngự thì trong nháy mắt nét mặt trở nên âm trầm, cho đến khi Trần Ngự quay người thì ông ta mới lên tiếng “Ngô Lễ là gì của cô?”

“A! Ông biết ông nội của tôi?” Lần đầu tiên Trần Ngự nghe thấy tên ông nội mình do người ngoài nói ra.

“Mao Kim Xuyên, nếu ông đã tìm ông ta thì còn đến tìm tôi làm gì?” Ông Nghiêm dứt lời, cũng không thèm để ý đến Mao đại sư, thờ phỉ phỉ rồi xoay người đi vào trong nhà.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Nghiêm: Cái lão già thú vị như ông mà cũng có cháu gái à?

Ông Ngô: Hừ, cháu gái của tôi còn kiếm tiền cho tôi chơi trò chơi nữa đó.

Ông Nghiêm: Cháu gái tôi là cháu gái ruột đó.

Ông Ngô: thật là không dễ dàng a. Vẫn là số tôi tốt, không cần sinh cũng có cháu gái.

Ông Nghiêm: Mẹ nó!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Bí mật của sắt khí

Xưởng vũ khí quân sự.

Lâu Minh kiểm tra đối chiếu các số liệu, xác định các chỉ số của lần thử này đều chính xác mới đi ra ngoài, vừa đi vừa nói với trưởng khoa Vương trợ đầu “Lúc trước, vũ khí sản xuất ra có vấn đề, chắc là do khí sản xuất mọi người sử dụng vật liệu mới để chế tạo khuôn đúc. Loại vật liệu này có độ dày khác với vật liệu thường dùng, mặc dù bình thường sẽ không ảnh hưởng đến tạo hình thành phẩm, nhưng do tôi thiết kế là vũ khí. Mà đối với vật liệu để sản xuất vũ khí cho dù có sự chênh lệch vô cùng nhỏ cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả sử dụng.”

“thì ra là thế, quả nhiên là kỹ thuật khoa học càng cao cấp thì các chi tiết càng quan trọng.” Trưởng khoa Vương tỉnh ngộ “Vật liệu mới này đã được đưa vào sử dụng mấy năm trước, tính năng rất tốt, chưa từng xảy ra sai sót gì. Công việc cần sự tư duy chất lượng cao như thế này, bên chúng tôi đúng là không bằng. Lâu viện sĩ, anh đúng là giỏi thật.”

“Lúc đó tôi cũng không nghĩ tới.” Lâu Minh khiêm tốn nói “Mấy ngày nay, tôi nghiên cứu dây chuyền sản xuất trên tất cả các thiết bị sản xuất, mãi vừa rồi mới phát hiện được vấn đề. Đây chính là ‘người ngoài tinh táo, người trong u mê’, trưởng khoa Vương vẫn luôn sử dụng loại vật liệu này để chế tạo khuôn đúc nên tất nhiên là không nghĩ đến vật liệu khuôn đúc có vấn đề.”

“Lâu viện sĩ, anh chỉ cần vịn vịn có hai ngày mà có thể nghiên cứu hoàn toàn mấy trăm loại thiết bị trong các dây chuyền sản xuất của chúng tôi, năng lực đến mức này, quả thực là ...”

“Ông đừng khách khí.” Lâu Minh nói “Tôi ở đây được ít ngày, ông vẫn nên nhanh chóng chế tạo khuôn đúc mới đi thôi, sản xuất lại loạt vũ khí mới xem có vấn đề gì không. Đúng dịp tôi còn ở đây, nếu có vấn đề thì tôi điều chỉnh lại.”

“Đúng vậy, tôi đi làm ngay đây.” Trưởng khoa Vương biết Lâu Minh không ở lại lâu được, không cùng Lâu Minh khách sáo nữa, vội vàng đưa ngoài tìm người chế tạo khuôn đúc mới.

Lâu Minh cười cười, lấy điện thoại trong túi ra, theo thói quen mở Wechat, trên đó vẫn còn hình ảnh do Trần Ngự gửi đến, cô nhóc đội mũ lông màu trắng, trên tay cầm xiên thịt dê nướng, vô cùng vui vẻ.

Lâu Minh giật giật ngón tay, nhấn nút tải lưu về điện thoại.

“Tam thiếu.” Sắc mặt Điền Phi không được tự nhiên chạy đến cổng xưởng vũ khí.

“Có chuyện gì vậy?” Lâu Minh thấy vẻ mặt Điền Phi bất thường thì nghi ngờ hỏi.

“Bộ trưởng và Mao đại sư đến.” Điền Phi nói

Lâu Minh nghe thế thì không nói gì, chỉ cất điện thoại vào túi rồi đi ra ngoài, vừa đi được hai bước thì nghe Điền Phi nói bổ sung “Còn có tiểu thư Trần Ngự nữa.”

Lâu Minh bỗng dừng bước, quay đầu nhìn Điền Phi “Ài?”

“Bộ trưởng đem tiểu thư Trần Ngự tới.” Điền Phi cẩn thận nhìn sắc mặt Tam thiếu nhà mình.

“...” Lâu Minh nhếch môi, sai bước ra ngoài, khi đến phòng tiếp khách của xưởng vũ khí, liếc mắt liến thấy ba nhà mình đang nói chuyện say sưa với cô nhóc ngốc kia.

“anh Ba!” Khi Lâu Minh bước vào phòng khách, Trần Ngự cũng nhìn thấy. cô nhảy từ trên ghế lên, chạy về phía Lâu Minh.

Lâu Minh không dấu vết tránh né một chút.

Trần Ngự sững người, chẳng lẽ biểu hiện của cô nhiệt tình quá mức?

Lâu Minh vất vả không chế không để mình nhìn về phía Trần Ngự, ánh mắt quét về phía Mao đại sư. Mao đại sư nhẹ gật đầu, vẻ mặt vô cùng ưu sầu.

Lâu Minh nhìn dáng vẻ của Mao đại sư, tất nhiên là biết mọi việc đã bị lộ, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, đối mặt với ánh mắt tìm tòi của ba mình.

“Ba, con có chuyện muốn nói với ba.” Lâu Minh nói thẳng.

Lông mày Lâu Tân Thành nhíu lại, đây là lần thứ hai, Lâu Minh dùng giọng điệu này nói chuyện với ông.

Lâu Tân Thành đặt chén trà xuống, đứng lên nói “Chúng ta vào bên trong rồi nói.”

Lâu Minh bỏ qua ánh mắt sốt ruột của Trần Ngự, đi theo bộ trưởng Lâu vào bên trong.

Cảm giác được thái độ nghiêm túc của Lâu Minh, Trần Ngự khó hiểu nhìn về phía Điền Phi “Công việc của anh Ba không thuận lợi sao ạ?”

Điền Phi lắc đầu.

Mao đại sư thờ dài, buồn bực hóp một hóp trà.

“không phải sao?” Trần Ngự suy tư một lát, rồi tự cho là mình thông minh nói “A, tôi biết rồi, có phải quan hệ giữa hai ba con nhà anh Bakhổng tốt không? Vì thế anh Ba nhìn thấy bác Lâu thì không vui.”

“Ài!” Mao đại sư buồn bực lại rót cho mình ly trà.

Điền Phi nhin không được mà khoé miệng giật giật, rất muốn vào nhóm chat để buồn dưa.

==

Gian phòng bên trong, dù bận rộn nhưng Lâu Tân Thành vẫn ung dung ngồi trên ghế, nhìn về mặt nghiêm túc của Lâu Minh, chờ anh mở miệng trước.

“Ba biết chuyện rồi.” Lâu Minh dùng câu khẳng định.

Về mặt hòa hoãn lúc đầu của Lâu Tân Thành, nghe xong câu nói của Lâu Minh thì giãn tái mặt “Nếu không phải ba tự mình phát hiện thì có phải con vẫn định giấu diếm không?”

“Vâng, đúng ạ.” Lâu Minh dứt khoát thừa nhận.

“Con ...” Lâu Tân Thành khó thở, nhưng là người đã trải qua nhiều thăng trầm nên ông mau chóng bình tĩnh lại. Ông hít sâu một hơi, khó hiểu nhìn Lâu Minh “Tại sao con lại gạt ba? Con biết rõ ba vì chuyện sát khí trên người con mà nghĩ bao nhiêu là biện pháp. Bây giờ khó khăn lắm mới có một người có thể áp chế sát khí trên người con, sao con lại phải gạt ba?”

“Vì Thi Thi cũng không có cách giải quyết hoàn toàn sát khí trên người con.”

“Vậy thì sao chứ. Có người có thể ngăn chặn khi sát khí của con bùng phát, đối với ba, đối với quốc gia mà nói đều là tin vô cùng tốt.” Lâu Tân Thành là một người lý trí, những năm gần đây, ông đã sử dụng hết tất cả các biện pháp để giải quyết sát khí trên người Lâu Minh. Ông chưa bao giờ mong chờ một kỳ tích là có người sẽ hoàn toàn giải quyết sát khí trên người Lâu Minh. Nhưng chỉ cần một chút thời cũng đủ để ông vui mừng khôn xiết.

“Bây giờ ba đã biết, ba định làm thế nào?” Đột nhiên Lâu Minh hỏi.

“Tất nhiên là để con bé ở bên người con.” Lâu Tân Thành không chút nghĩ ngợi nói.

Quả nhiên ...

“Đem cô ấy làm một phong ấn sống của con, giống như cái nút ngọc này sao?” Lâu Minh hỏi.

“Vậy thì sao đâu?”

“cô ấy là người, cô ấy mới mười tám tuổi. cô ấy có ước mơ, có hoài bão, có những nơi muốn đi, có người cô ấy thích. cô ấy không phải là đồ vật.” Lâu Minh chỉ cần nghĩ, cô nhóc hoạt bát đáng yêu đó, sau này sẽ giống anh phải ở trong biệt thự nhỏ cả đời thì cảm thấy không thể tỉnh táo được.

Lâu Tân Thành nhìn thái độ kích động của Lâu Minh, nét mặt trở nên tế nhị “Con rất xúc động, tại sao con lại xúc động như vậy?”

Lâu Minh hơi căng thẳng, rồi nói “Ba, mười lăm tuổi con đã phải sống một mình trong biệt thự, cuộc sống khép kín rồi ra xã hội thật chẳng dễ chịu chút nào. Con không muốn người khác sẽ giống con, đặc biệt là người này vẫn luôn giúp đỡ con.”

“cô bé không chỉ vì con, cô ấy còn vì quốc gia.” Tri thức của Lâu Minh là tài sản của quốc gia, tất cả những người đang bảo vệ Lâu Minh đều là đang vì

quốc gia mà cống hiến.

“...” Lâu Minh hiểu được là mình không thể thuyết phục ba mình, anh nhấm hai mắt lại, giọng mềm nhũn “Vậy thì duy trì như hiện nay có được không ba?”

Lâu Tân Thành không hiểu nhìn Lâu Minh.

“Sau khi Thi Thi biết chuyện sát khí trên người con, cô ấy vẫn luôn cố gắng giúp đỡ con. Vậy nên ba đừng cố gắng cột cô ấy chung một chỗ với con, hãy để cô ấy như bây giờ đi, khi con cần thì cô ấy có mặt là được rồi.” Lâu Minh nói.

“Vậy thì có gì khác nhau đâu?” Lâu Tân Thành khó hiểu.

“Đại khác là sự khác nhau giữa tự nguyện và ép buộc đi.” Lâu Minh nhìn thẳng ánh mắt ba mình.

Lần trước Lâu Minh dùng ánh mắt này nhìn ba mình là khi đang thương lượng với ông, khi sát khí của anh bùng phát mà không có cách nào không chế thì phải xử lý như thế nào. Lúc đó, Lâu Minh đã yêu cầu khi không thể không chế sát khí của anh thì phải tiêu diệt anh, ông không đồng ý. Lúc đó Lâu Minh đã dùng ánh mắt như bây giờ nhìn ông, nói “Nếu để đánh đổi cho việc con còn sống mà phải để người khác trả giá, thì con xin tự nguyện không sống nữa.”

“Được.” Lâu Tân Thành nhẹ gật đầu.

Lâu Minh hơi kinh ngạc vì ba mình lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Lâu Tân Thành thần nhiên nhìn Lâu Minh, nếu Lâu Minh không muốn cho Trần Ngự có cảm giác bị ép buộc thì duy trì như bây giờ cũng tốt. Dù sao thì theo sự quan sát của ông, cô bé Trần Ngự này rất thích con trai ông, chắc chắn sẽ không đứng ngoài đâu. Còn việc khác ... chỉ cần hạn chế con bé rời khỏi Đế Đô thì lúc nào cũng có thể tìm người.

“Còn chuyện của mấy người Hà Thất.” Lâu Minh vừa dứt lời, vẻ mặt Lâu Tân Thành biến đổi.

“Ba đã để bọn họ phục vụ cho con thì họ là người của con, trong tình huống tính mạng của con không nguy hiểm, họ phục tùng mệnh lệnh của con cũng không có gì sai.” Nếu ba anh đã biết chuyện anh lừa ông, như vậy chuyện bọn Hà Thất không báo cáo kịp thời sẽ bị coi là không hoàn thành nhiệm vụ. Lâu Minh sợ ba mình sẽ kỷ luật mấy người Hà Thất.

“Chuyện sát khí của con bùng phát là chuyện lớn như vậy, vậy mà không báo cáo. Như vậy không sai gì cả sao?” Lâu Tân Thành chất vấn.

“Nếu như không có Thi Thi, chờ mấy người họ báo cáo cho ba xong thì chắc là con đã mất không chế rồi, mấy cậu ấy chỉ còn theo mệnh lệnh diệt trừ con.” Lâu Minh nói “Nên nói hay không nói cho ba biết thì ba cũng đâu thể thay đổi được kết quả đâu.”

“Con ...”

“Đương nhiên là nếu ba đã biết chuyện của Thi Thi, sau này con cũng không ngăn cản họ báo cáo với ba nữa.” Ngay sau đó, Lâu Minh nói thêm

Lâu Tân Thành nghiêm mặt, tất nhiên là không vui về gì.

“Ba, nửa năm qua, sát khí của con đã bùng phát ba lần rồi, thời gian của con chắc là không còn nhiều lắm đâu.” Lâu Minh cười khổ “Tối thiểu thì ba hãy để cho con trong lúc còn có thể làm chủ được mình, cho con được bảo vệ những người bên cạnh con đi.”

Trong nháy mắt, khí thế toàn thân Lâu Tân Thành như bị rút cạn, coi như có thể ngăn chặn sát khí trên người Lâu Minh cũng không được, ông nhất định phải tìm cách giải quyết hoàn toàn sát khí trên người Lâu Minh.

==

Lâu Minh một mình quay lại phòng khách, Trần Ngự cao hứng bùng bùng chạy đến “anh Ba.”

“Hai ngày này có đi chơi vui không?” Lâu Minh cười hỏi.

“Cũng được ạ. Ở đây có rất nhiều món ăn ngon.” Trần Ngự nói “Khi nào anh xong việc, em dẫn anh đi ăn nha, em mời khách.”

“Rộng rãi dữ vậy.” Lâu Minh trêu chọc “Nhưng phải chờ mấy ngày nữa nha, anh còn bận mấy ngày nữa, em về khách sạn trước đi.”

“Nhưng em vừa mới đến mà, em có chuyện muốn nói với anh nè.” Trần Ngự vô cùng đáng thương.

“Em muốn nói gì với anh?” Lâu Minh tò mò.

Trần Ngự nhìn mấy bóng đèn lớn nhỏ trong phòng, nhỏ giọng nói “Em muốn nói riêng với anh.”

Lâu Minh nhin không được cười một tiếng “Được rồi, chờ anh hết bận thì sẽ nghe em nói.”

“Dạ, vâng.” Trần Ngự liên tục gật đầu, mấy ngày nữa cũng được, cô còn phải sắp xếp từ ngữ cái đã.

Đợi đến khi Hà Thất lái xe đến, Lâu Minh tự mình đưa Trần Ngự ra xe, hai người nói tạm biệt, khi Lâu Minh định đóng cửa xe thì Trần Ngự chợt gọi Lâu Minh.

“anh Ba.” Trần Ngự ngồi ở ghế sau, đưa tay vẫy vẫy Lâu Minh.

Lâu Minh kinh ngạc, cúi đầu “Sao thế?”

“anh Ba, sát khí trên người anh hình như không được ổn định đó.” Trần Ngự nhỏ giọng.

“thật sao? Vậy để chút nữa anh tìm Mao ...” hai chữ cuối chưa kịp nói ra, Trần Ngự bất ngờ hôn lên môi anh, chỉ chạm nhẹ rồi tách ra ngay.

Cảm xúc ấm áp còn chưa tan biến, Lâu Minh choáng váng nhìn cô nhóc trước mắt đang cười trộm như mèo vớ được cá, hồi lâu không nói lên lời.

“Em giúp anh phong ấn một chút.” Trần Ngự cười hắc hắc.

thì ra là thế, cảm giác căng thẳng trong lòng Lâu Minh buông lỏng xuống, nhưng động tác đóng cửa xe vẫn còn rất bối rối.

Mà Trần Ngự sau khi vụng trộm ‘sàm sỡ’ Lâu Minh thì ngồi ghế phía sau ngốc nghếch cười rộ lên.

Còn Hà Thất, nhìn thấy hết thảy, trong lòng cảm xúc lẫn lộn (bách vị tạp trần).

Sau khi Trần Ngự rời đi, Lâu Minh tiếp tục công việc của mình, chỉ là không biết có phải là tác dụng của tâm lý không, khoảng mười giờ tối, Lâu Minh đột nhiên cảm giác được sát khí trên người mình dường như không ổn định thật.

anh do dự một chút, rồi cho người tìm Mao đại sư đến.

“Cậu sao rồi?” Mao đại sư nhìn thấy Lâu Minh thì hỏi.

“Mao đại sư, có phải sát khí trên người tôi không được ổn định không?” Lâu Minh hỏi.

Mao đại sư khựng lại, lại kiểm tra một lúc lâu nút ngọc trên tay Lâu Minh, lắc đầu nói “Lúc trước, sát khí của cậu đã được Trần tiểu hữu phong ấn lại, sát khí trong người cậu cũng được cô ấy hấp thụ một phần. Mặc dù phong ấn của Trần tiểu hữu có giảm đi, sát khí đã lưu chuyển trong người, nhưng sát khí trong người cậu vẫn chưa đến mức bùng phát.”

“Nhưng mà ... tại sao tôi luôn cảm thấy sát khí trên người tôi không ổn định.” Lâu Minh nghi ngờ hỏi.

“Để tôi kiểm tra lại.” Mao đại sư nghe Lâu Minh nói vậy thì duỗi tay đặt lên cổ tay Lâu Minh, dùng linh lực bắt đầu kiểm tra. một lúc sau, ngón tay Mao đại sư bỗng run lên một cái, ông hoảng sợ nhìn Lâu Minh “Gần đây cậu có gặp phải chuyện gì đặc biệt không?”

“Lâu Minh lắc đầu “Sao thế ạ?”

“Tốc độ lưu chuyển của sát khí trong người cậu tăng đột biến, gấp ba bình thường.” Mao đại sư nói “Nếu như theo tốc độ này mà nói thì sát khí trong người cậu sẽ tăng trưởng rất nhanh.”

“...” Lâu Minh hơi sững sốt, cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, dường như trong chớp mắt anh có thể nhìn thấy đường vân tay biểu thị cho sinh mệnh của anh đột nhiên rút ngắn chỉ còn một phần ba.

Sát khí trong cơ thể Lâu Minh gần giống như của cương thi nhưng dù sao thân thể của anh cũng không phải cương thi. Cho nên, ngay từ sớm Mao đại sư đã nhắc anh, nếu như sát khí tích tụ đến một mức độ nhất định nào đó thì thân thể của anh không có cách nào phụ tải được, như vậy anh ...

Đây cũng là một nguyên nhân Lâu Minh không dám thừa nhận là anh thích Thi Thi, anh đã được định trước không phải là người sống lâu.

“Dựa theo tốc độ này thì tôi còn bao lâu nữa?” Lâu Minh hỏi.

“Nhất định sẽ có biện pháp.” Mao đại sư an ủi “Sát khí của cậu bỗng nhiên tăng trưởng nhanh như vậy, nhất định là có tác động từ bên ngoài, chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết. Bây giờ cậu nghĩ lại xem, gần đây cậu có gặp chuyện gì ảnh hưởng đến sự tăng trưởng của sát khí không?”

Sát khí? Lâu Minh nhớ lại rồi nói “Hôm đó khi chúng tôi gặp cương thi giữa đường, tôi đã hấp thu sát khí trong cơ thể nó.”

“Khó trách!” Sắc mặt Mao đại sư tái xanh “Riêng sát khí trong người cậu đã mạnh như vậy rồi, cậu còn đi hấp thu sát khí của cương thi làm gì?”

“Tôi cũng không biết tại sao, tôi chạm vào cương thi thì sát khí tự động hút qua người tôi.” Lâu Minh nói “Lúc trước khi chạm vào ác ma cũng không có cảm giác này.”

“Cương thi?” Mao đại sư suy tư một lát “Cậu đừng vội, để tôi điều tra xem chuyện gì đã xảy ra.”

Lâu Minh gật đầu.

Mao đại sư vội vàng vàng rời đi, trong đêm đi xe vào nội ô thành phố Bình, gặp Nghiêm Sùng Minh.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: anh Ba, sát khí trong người anh lại không ổn định.

Tam thiếu: không phải đâu, anh thấy trong người bình thường mà.

Tây Thi: Em là Thiên Sư, em nói không ổn định là không ổn định.

Tam thiếu: ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Lục lạc

Ông Nghiêm tuy là giận dữ nói đi tìm Ngô Lễ rồi thì không cần tìm ông, nhưng đến khi Mao đại sư thực sự đi xe suốt đêm đến nhờ ông hỗ trợ, ông vẫn theo Mao đại sư đến xưởng vũ khí.

“Sao rồi?” Mao đại sư chờ ông Nghiêm kiểm tra xong, mong chờ hỏi.

“Trong thân thể của cậu ta có hai nguồn sát khí, trong đó một nguồn nhỏ hơn chắc là hấp thu của con cương thi kia.” Ông Nghiêm nói xong, ngạc nhiên nhìn Lâu Minh “Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người có thể hấp thu sát khí của cương thi.”

Lâu Minh nhìn ông Nghiêm nở nụ cười khổ.

“Vậy ông có cách nào giải quyết không?” Mao đại sư hỏi

“Nguồn sát khí của cương thi chưa hoàn toàn hòa nhập với cậu ấy, để tôi thử làm sạch xem có được không.” Ông Nghiêm nói “Nhưng bản thân cậu ấy có sát khí trong người, tôi cũng bất lực.”

“Sát khí của Lâu Minh tương tự như sát khí của cương thi.” Mao đại sư khó hiểu “Ông có thể làm sạch sát khí của cương thi, vì sao không thể làm sạch sát khí trong cơ thể cậu ấy.”

“Muốn làm sạch cũng được thôi. Nhưng cậu nhóc này đoán chừng là không sống được đâu.” Ông Nghiêm trợn trắng mắt.

“Sùng Minh, lúc này không phải là lúc nói đùa.” Mao đại sư vội kêu lên.

“Ai đùa với ông.” Ông Nghiêm chỉ vào Lâu Minh nói “Sát khí trên người cậu ta không phải là cơ thể mang theo mà đến từ linh hồn. Nếu như tôi ép buộc làm sạch sát khí trong cơ thể cậu ấy cũng tương đương với việc giết chết linh hồn của cậu ấy. Với lại, sở dĩ tôi có thể làm sạch sát khí cậu ấy hấp thu từ bên ngoài cũng bởi vì nguồn sát khí đó vẫn còn ở trong mạch máu của cậu ấy. Nếu chậm hơn mấy ngày, cậu ấy đã hấp thu hoàn toàn thì ngay cả nguồn sát khí này tôi cũng không thể làm sạch được.”

“Ngay cả ông cũng không có cách nào sao?” Mao đại sư tuyệt vọng nói.

“Tôi là thầy trừ ma, ông nói tôi giết cương thi thì đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng ông muốn tôi làm sạch một cơ thể của cương thi thành cơ thể của người bình thường, thì thật có lỗi, lão già này vẫn không có nổi bản lĩnh như thế.” Ông Nghiêm nói.

“Ngài có ý gì, tôi là một cơ thể của cương thi?” Lâu Minh nghe hai người nói chuyện, kìm không được hỏi.

“Cương thi sống.” Ông Nghiêm nhìn Lâu Minh nói “Ngoại trừ có hô hấp, có nhiệt độ cơ thể ra thì thân thể của cậu không khác gì cương thi. Nếu không phải Mao Kim Xuyên nói ông ấy đã nhìn cậu từ nhỏ đến lớn, nếu tôi gặp cậu ở giữa đường, không chừng tôi cũng ra tay thu cậu.”

Lâu Minh nghe vậy, bất giác nhớ đến cảnh lúc mới gặp Trần Ngự ở đại học Đê Đô, khóe miệng không nhịn được mà cong lên.

Lông mày ông Nghiêm nhíu lại, cậu ta nghe thấy tin dữ mà còn mỉm cười, thế là lại xem trọng anh thêm mấy phần.

“Vậy thì phiền ngài làm sạch sát khí của con cương thi kia trước đi.” hiện tại đối với Lâu Minh, có thể làm thân thể khôi phục trạng thái như lúc đầu đã là vô cùng may mắn rồi.

Đợt làm sạch này, chính là ròng rã suốt ba ngày, bộ trưởng Lâu mỗi ngày đều đến một lần. Khi ông biết việc mình đã trăm cay ngàn đắng mới tìm được Nghiễm đại sư nhưng vẫn không giải quyết được sát khí trên người Lâu Minh thì một nỗi bất lực lại nổi lên trong lòng.

Cả đời bộ trưởng Lâu thuận buồm xuôi gió, chỉ có chuyện Lâu Minh là liên tục gặp bất lợi.

Khi ông Nghiễm mời một từ trong phòng đi ra, bộ trưởng Lâu đã cho người chuẩn bị trước trà, ân cần đưa lên.

“Hai vị vất vả quá.” Bộ trưởng Lâu mời hai người ngồi.

Ông Nghiễm nhận ly trà uống một ngụm, linh lực bị tiêu hao làm thân thể ông vô cùng không thoải mái.

“Bộ trưởng Lâu, tình hình của Lâu Minh đã được khống chế rồi.” Mao đại sư nói “Nhưng vì thời gian làm sạch hơi dài nên cơ thể Lâu Minh vẫn hấp thu một phần sát khí của cương thi, tuy nhiên vẫn còn trong tầm khống chế.”

“Vậy có ảnh hưởng gì đến tuổi thọ của nó không?” Mao đại sư đã từng khẳng định, nếu sát khí trong cơ thể Lâu Minh tích lũy đến một mức nhất định sẽ làm thân thể nó không chịu được phụ tải mà sụp đổ.

“Ai ...” Động tác uống trà của Mao đại sư cứng đờ, nhìn không được thờ dài. Mặc dù ông không nói rõ ra nhưng từ thái độ của Mao đại sư, Lâu Tân Thành vẫn đoán được câu trả lời. sự kiện cương thi lần này vẫn có ảnh hưởng đến tuổi thọ của Lâu Minh.

“Nó còn bao lâu?” Lâu Tân Thành nhìn thẳng Lâu Minh.

Mao đại sư cầm chén trà, mấy lần định mở miệng nhưng cuối cùng vẫn không thể thốt nên lời.

một bên Nghiễm đại sư thấy thế thì nói thay “Theo cơ thể con người mà nói, thân thể của Lâu Minh đã có sức chịu đựng vô cùng siêu việt rồi.”

Lâu Tân Thành đưa mắt nhìn ông Nghiễm.

“Mỗi khi sát khí trên người cậu ấy bùng phát một lần thì tổn thương đối với cơ thể sẽ lớn hơn một phần, nếu không phải được linh lực bồi dưỡng trong thời gian dài như thế thì chắc chắn cậu ấy đã sớm rời khỏi trần gian rồi.” Ông Nghiễm đề nghị “Cơ thể của cậu ấy như vậy, cơ bản là không thể tùy ý rời khỏi vùng có linh lực bồi dưỡng.”

“Ý của ngài nói là?”

“Nếu cậu ấy vẫn luôn ở nơi có linh khí dồi dào, chắc là sẽ sống được từ ba đến năm năm, nếu không, khi sát khí bùng phát lần nữa, nếu không có linh lực bồi dưỡng thì thân thể cậu ấy lúc nào cũng sẽ bị sụp đổ.” Ông Nghiễm nghĩ nghĩ một lúc rồi nhắc nhở “Sát khí trên người cậu ấy đến từ linh hồn, tuy rằng người ta hay nói, người sau khi chết, linh hồn sẽ về âm phủ, nhưng tình huống của Lâu Minh cũng rất có thể sau khi chết sẽ bị ‘thi hóa’”

“Thi hóa?” Lâu Tân Thành lần đầu tiên nghe được từ này.

“Cũng chính là biến thành cương thi.” Ông Nghiễm nói “Sát khí trong cơ thể cậu ấy mạnh hơn bất kỳ con cương thi nào mà tôi từng biết, cho nên tôi đề nghị mọi người nên sớm tìm ra biện pháp thôi. Nếu như thực sự hóa thành cương thi, không nói đến chuyện sẽ làm hại đến nhân gian mà cơ hội đầu thai của cậu ấy sẽ chẳng còn.”

Ba đến năm năm?

Lâu Minh đã cống hiến cho quốc gia nhiều như vậy, sau khi chết đến cơ hội đầu thai cũng không có? Đây là đạo lý chó má gì vậy?

“Rắc rắc.”

Về mặt Lâu Tân Thành không có nhiều biến hóa, chỉ có chén trà vỡ vụn trong tay ông mới cho thấy sự chấn động trong lòng ông.

Ông Nghiễm thu tầm mắt không nói gì thêm, về mặt Mao đại sư tràn đầy bi thương.

==

Phố cổ thành phố Bình

Đêm qua, Trần Ngự vô tình đi dạo trên mạng thấy có người nói, khi thiếu tiền thì nên đi dạo chợ bán đồ cũ, có thể tìm được thứ thứ tốt. Mua mấy đồ có sát khí nặng, âm khí nặng, linh khí nặng gì đó thì tám phần sẽ là đồ cổ có giá trị.

Trần Ngự cảm thấy chuyện này rất có lý, thường thường một đồ vật có âm khí, sát khí nặng đều đến từ các phần mộ, âm khí càng nặng thì có niên đại càng xa.

Ngược lại với âm khí và sát khí, một vật có linh khí nặng thì tỉ lệ là đồ cổ nhỏ hơn một chút, chỉ có thể nói rằng, vật đó có phong thủy tương đối tốt.

Nhưng mà gặp được đồ tốt không có dễ dàng như vậy, cô đi dạo phố cổ đến trưa mà vẫn chưa gặp được vật nào có âm khí và sát khí.

Khi Trần Ngự đang định đi nốt con đường này rồi quay về, thì trong một cửa hàng đồ cổ cách cô đứng không xa có ba thanh niên nam nữ.

Trong đó, một nam một nữ chính là anh em nhà họ Nghiêm, hai người đang đứng cạnh một thanh niên mặt mũi thanh tú mang khí chất cổ điển.

“anh Lục Ninh, đi Lâm mà thấy món quà này chắc là vui lắm đó.” Đôi mắt ngập nước của Nghiêm Hân luôn dính chặt lên người mỹ nam.

Lục Ninh nhìn hộp ngọc trong tay, cười nói “May mà em và Nghiêm Uy dẫn anh đến đây mới có thể mua được vòng ngọc tốt như này, còn tốt hơn mấy cái anh nhìn thấy ở Đệ Đô nhiều.”

“Cậu đừng coi thường thành phố Bình nhò chứ, đồ tốt không ít đâu đó.” Nghiêm Uy cười nói.

“Hi vọng tối nay đi chợ ma tôi có thể tìm được thứ đang cần.” Lục Ninh nói

“Nhất định là tìm được mà.” Nghiêm Hân nói xong thì ảo não “Nếu hôm đó em và anh đuổi kịp được con cương thi kia thì anh Lục Ninh đã không phải đi chợ ma tìm rồi.”

“thì ra hôm đó em nhất quyết kéo anh đi bắt cương thi là vì Lục Ninh?” Nghiêm Uy trêu chọc.

“anh!” Nghiêm Hân bị anh trai trêu thì gương mặt xinh đẹp ửng hồng, tức giận nhéo tay anh trai mình một cái.

“Đừng nhéo, đừng nhéo ... đau quá nha.” Nghiêm Uy vội xin tha.

Lục Ninh nghe anh em họ Nghiêm nói chuyện thì có chút không vui nói “Em nghe bác gái nói, hai người trộm la bàn của ông nội Nghiêm ra ngoài bắt cương thi, suýt nữa thì xảy ra chuyện, thì ra là vì em sao.”

“Áy ...” anh em họ Nghiêm có chút xấu hổ.

“Sau này không được làm vậy nữa nghe. Có thể hóa thành cương thi thì những người đó khi còn sống chắc chắn là người vô cùng độc ác, cho nên cương thi còn tàn bạo hơn nhiều so với ác ma. Hai người còn chưa học thành nghề mà dám đi bắt cương thi, rất là nguy hiểm.” Lục Ninh nghiêm túc nói.

“Em ... em biết rồi.” Nghiêm Hân hơi xấu hổ cúi đầu.

“Nhưng mà tôi vẫn phải cảm ơn hai người.”

Nghiêm Hân nghe anh Lục Ninh thân yêu cảm ơn cô thì lập tức lại được hồi máu sống lại, tinh thần lại trở nên hưng phấn.

Đứng một bên, Nghiêm Uy nhìn thấy vậy thì vừa cảm thán trong lòng ‘nuôi con gái lớn không nhờ được gì’, vừa nói “Trưa rồi, chúng ta đi ăn cái gì đi. Rồi về ngủ một giấc, tinh thần tỉnh táo thì đến đêm mới đi chợ ma được.”

“Ừ.” Lục Ninh gật gật đầu, ba người quay đầu đi ra khỏi phố cổ.

Vì là ngày nghỉ nên người đến phố cổ khá đông, khi Trần Ngự và anh em nhà họ Nghiêm đi lướt qua nhau cũng không ai phát hiện ra.

“Đình linh linh!”

Khi hai bên sắp sửa lướt qua nhau, lục lạc bên hông Lục Ninh bỗng nhiên rung lên. Lục Ninh dừng chân, quay phắt người lại, nhìn về phía sau lưng mình, ánh mắt xuyên qua đám đông đang chen chúc khóa chặt lên hình bóng một thiếu nữ mặc áo khoác lông màu trắng.

“Lục Ninh, sao thế?” Nghiêm Uy thấy Lục Ninh khác thường thì ngạc nhiên hỏi.

“Người kia ... có sát khí rất nặng.” Lục Ninh chỉ về phía cô gái mặc áo khoác trắng phía xa.

“Sát khí nặng?” Nghiêm Hân hỏi “Bị ác ma quần thân?”

“Chúng ta đi xem coi, nếu bị ác ma quần lấy thì chúng ta giúp đỡ một chút.” Nghiêm Uy nói.

“Được.” Lục Ninh cũng nghĩ vậy, thế là ba người quay người, đi theo bóng cô gái mặc áo trắng.

Trần Ngự đang ngồi xổm xem cửa hàng bày bán đồ cổ nhưng vẫn chưa chọn được món nào, đang định đứng dậy rồi đi, lúc xoay người thì đối diện với ba cặp mắt đang nhìn mình chăm chăm làm cô bị dọa suýt nữa thì đặt móng bạch xuống đám đồ cổ đang được bày dưới đất.

“cô gái nhỏ, cẩn thận một chút, làm hỏng là phải bồi thường cho tôi đó. Đây đều là đồ cổ nha.” Ông chủ cửa tiệm đồ cổ lo lắng nói.

“thật xin lỗi, xin lỗi chú.” Trần Ngự vội vàng đứng lên, quay đầu đối diện với vẻ mặt kỳ lạ của anh em nhà họ Nghiêm, nhũn mày nói “Hai người muốn làm gì, định cướp đồ của tôi nữa hả?”

“Ai muốn cướp đồ của cô.” Vì Trần Ngự mà lần trước Nghiêm Hân bị ông nội trách mắng, sau đó nghe mẹ mình nói Trần Ngự còn báo cảnh sát nữa, cảnh sát suýt nữa thì bắt cô ta đến đồn công an. Nghĩ tới đây, Nghiêm Hân thấy Trần Ngự thì tất nhiên là sắc mặt không được vui vẻ.

“Vậy các người vây quanh tôi làm gì?” Trần Ngự hỏi “Chẳng lẽ các người muốn mua đồ cổ.”

“Cái chỗ toàn bán hàng giả, ai mà thèm mua.” Nghiêm Hân nhìn thoáng qua vỉa hè, khinh thường nói.

“cô gái này, cô còn nhỏ, sao lại có thể nói như thế, cái gì gọi là hàng giả, cô nói thì phải có chứng cứ nha.” Trần Ngự còn chưa nổi giận thông chủ cửa hàng đồ cổ đã giành trước.

“thật xin lỗi, thật xin lỗi, em gái tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, ông chủ, mong ông bỏ qua cho.” Nghiêm Uy vội vàng vàng kéo em gái ra phía sau, vừa xin lỗi ông chủ cửa hàng.

“Mọi người biết nhau sao?” Lục Ninh thấy thế thì kinh ngạc nói.

“anh Lục Ninh, anh đừng để ý đến cô ta, cô ta không chết được đâu.” Nghiêm Hân tức giận.

“Tôi đương nhiên là không chết được, tôi cũng không phải là người không biết lượng sức mình mà chạy ra ngoài bắt cương thi, nhân rồi không có chuyện gì làm mà đi cướp pháp khí của người khác.” Trần Ngự ám chỉ nói.

“Bắt cương thi, em cũng là Thiên Sư sao?” Lục Ninh vừa dứt lời, lục lạc bên hông cậu ta lại rung lên lần nữa.

Mà la bàn bên trong túi vải của Trần Ngự cũng tham gia náo nhiệt rung động theo.

“Đình linh linh!”

“Vù vù vù!”

một xướng một họa tựa như là bạn cũ lâu ngày gặp nhau.

Hai người liếc nhau, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Tác giả có lời muốn nói:

La bàn: Lục lạc, lục lạc, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Lục lạc: Cậu là đồ quý, lăn đi!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chợ ma

Trong một nơi vắng vẻ nào đó ở khu phố cổ.

“Đình linh linh...”

“Vù vù vù...”

Lần đầu tiên Trần Ngự thấy la bàn vui vẻ như vậy, mà thiếu niên phía đối diện cũng đang ngạc nhiên nhìn lục lạc trong tay mình.

“Bọn chúng... biết nhau?” Trần Ngự nghi ngờ nói.

“anh cũng không rõ.” Lục Ninh lắc đầu “Vừa lúc này, chuông ‘chiêu hồn’ bỗng nhiên vang lên, anh còn tưởng nó cảm nhận được sát khí trên người em. Nhưng bây giờ thì chắc là nó cảm ứng được la bàn của em.”

“Chuông ‘chiêu hồn’?” Trần Ngự do dự một chút rồi nói “Có thể cho tôi xem một chút được không?”

“không được!” Lục Ninh chưa kịp nói chuyện thì đứng bên cạnh, Nghiêm Hân đã giành nói “anh Lục Ninh, đừng đưa chuông ‘chiêu hồn’ cho cô ta, chính cô ta là người làm hư la bàn của ông nội em đó.”

Lục Ninh không tin tưởng nhìn về phía Nghiêm Hân, la bàn của ông nội Nghiêm có uy lực mạnh mẽ, nào có dễ dàng làm hỏng như thế.

“anh không tin thì anh hỏi anh trai em đi.” Nghiêm Hân lôi anh trai nhà mình ra làm chứng.

Nghiêm Uy do dự một chút rồi nói “Đúng là la bàn từ tay vị đạo hữu này cầm về thì bị hỏng.”

“Tôi nói này, anh em mấy người đừng có bắt nạt người.” Trần Ngư lập tức nổi giận “Mấy người nếu không cam lòng thì chúng ta đi báo cảnh sát. Nếu cảnh sát nói tôi làm hư của mấy người thì tôi sẽ bồi thường mà không có ý kiến gì.”

“Chuyện của giới huyền học thì sao có thể đi tìm cảnh sát.” nói đến tìm cảnh sát, Nghiêm Hân nghĩ đến việc cô ta suýt nữa thì bị coi là kẻ cướp mà bị dẫn lên đồn cảnh sát, lập tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch “Nào có Thiên Sư động một chút là báo cảnh sát.”

“Giáo viên tiểu học không dạy cô à? Có chuyện thì phải tìm chú cảnh sát!” Trần Ngư giễu cợt.

“cô ...”

“Mọi người đừng ồn ào nữa.” Lục Ninh đã nhìn ra, hai người này có xích mích với nhau, nhưng cậu ta cũng rất tò mò về chuyện chuông ‘chiêu hồn’ của mình và la bàn có thể xuất hiện cộng hưởng. Với lại trước mặt mọi người, Trần Ngư không thể giữ trò gì với chuông ‘chiêu hồn’, thế nên vô cùng rộng rãi đưa chuông ‘chiêu hồn’ đến trước mặt Trần Ngư.

“Đây này.”

Trần Ngư kinh ngạc ngẩng đầu, hiển nhiên không nghĩ người này lại rộng rãi đưa pháp khí của cậu ta cho cô kiểm tra sau khi bạn cậu ta hết sức ngăn cản. Thế là Trần Ngư lập tức cảm thấy có thiện cảm với thiếu niên này “Cảm ơn anh.”

“không có gì.” Lục Ninh mỉm cười, khoe miệng ẩn hiện hai lúm đồng tiền.

“anh Lục Ninh ...” Nghiêm Hân thấy Lục Ninh đưa lục lạc cho Trần Ngư thì kêu lên.

“không sao.” Lục Ninh nhìn Nghiêm Hân cười cười. Nhìn thấy nụ cười của thiếu niên, Nghiêm Hân còn một bụng bất mãn bỗng dưng yên tĩnh lại.

Nghiêm Uy nhìn thấy cảnh này thì lại lắc đầu, rõ ràng Lục Ninh chỉ coi Nghiêm Hân như em gái nhưng em gái nhà mình lại không nghĩ như vậy a.

một tay Trần Ngư cầm la bàn, một tay cầm chuông ‘chiêu hồn’, chẳng biết tại sao, cô luôn cảm thấy hơi thở trên chuông ‘chiêu hồn’ này vô cùng quen thuộc, dường như là cô cũng đã sử dụng pháp khí này.

“anh ... A ..., ngại quá, tôi tên Trần Ngư, anh trên gì?” Trần Ngư cảm thấy thiếu niên này rộng rãi, phóng khoáng, thế nên khi nói chuyện cũng lịch sự hơn.”

“anh là Lục Ninh.” Lục Ninh tự giới thiệu.

“Lục đạo hữu.” Trần Ngư lắc lắc chuông ‘chiêu hồn’ trong tay hỏi “Tôi có thể hỏi pháp khí này có công dụng gì và nguồn gốc của nó không?”

Lục Ninh nhẹ gật đầu, nói “Chuông ‘chiêu hồn’ là pháp khí bà nội anh để lại, công dụng chủ yếu là để gọi hồn. Hồn ma có đạo hạnh ba trăm năm đổ xuống, nghe được tiếng chuông sẽ không tự chủ mà mất đi thần trí, mất sức chiến đấu.”

“một lần rung chuông có thể khống chế được mấy hồn ma?” Trần Ngư hỏi.

“Tu vi của anh có hạn, mỗi lần nhiều nhất được khoảng ba đến năm hồn ma, nếu như đều là ác ma đạo hạnh ba trăm năm thì một lần nhiều nhất là được hai con.” Lục Ninh đáp.

“Là thế sao ...” Trần Ngư suy tư gật nhẹ đầu, cô nâng cao lục lạc lên lần nữa, một cơn gió thổi qua, lục lạc lắc lư mấy lần nhưng không có tiếng chuông vang lên. Khác thường như thế nhưng Trần Ngư không cảm thấy có điều gì kỳ quái, trong lòng cô thậm chí còn cảm thấy, uy lực của chuông ‘chiêu hồn’ này không thể kém như vậy được.

“Trả lại anh này, cảm ơn.” Trần Ngư cũng không hiểu tại sao mình lại hiểu rõ ... pháp khí này như vậy.

“không có gì.” Lục Ninh lại đeo lục lạc bên hông.

“La bàn này là ông nội để lại cho tôi. Có thể lúc còn trẻ, ông nội tôi và bà anh quen biết nhau nên hai pháp khí này cũng nhận biết nhau.” Trần Ngư suy đoán “Ông nội tôi tên Ngô Lễ, anh có nghe bà anh nói đến tên này không?”

Lục Ninh lắc đầu, trả lời “anh chưa gặp bà nội bao giờ, trước khi anh sinh ra, bà đã qua đời rồi.”

“Ày ...” Trần Ngư không ngờ là nghe được câu trả lời như thế, lập tức lúng túng không biết phải làm sao.

“không sao.” Lục Ninh thấy thái độ lúng túng của Trần Ngư thì cười lên một tiếng. Về mặt này xuất hiện ở người bình thường thì có thể hiểu được, nhưng Thiên Sư đều biết, người sau khi chết chỉ là đến âm phủ để đầu thai mà thôi. Nên đối với việc người nhà qua đời, Thiên Sư không buồn khổ nhiều như vậy.

“Đỉnh!”

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Ngu vang lên âm báo tin nhắn, Trần Ngu lấy ra xem, vẻ lúng túng nháy mắt chuyển thành vui vẻ.

anh Ba (Buổi chiều nay anh về lại thành phố, chúng ta đi ăn com nha.)

anh Ba về rồi! Trần Ngu vô cùng vui vẻ, hoàn toàn không còn tâm trạng tò mò về chuông ‘chiều hôn’ nữa, cô vẫy vẫy tay với ba người “Tôi có việc phải đi trước đây, có duyên gặp lại.”

nói xong, Trần Ngu cũng không chờ đối phương đáp lại, quay người chạy đi mất, lưu lại vẻ mặt kinh ngạc của Lục Ninh.

==

Trần Ngu tốn một buổi chiều, tắm rửa, gội đầu, thay một bộ quần áo mới, nếu không phải cô là người chưa bao giờ trang điểm, chắc chắn lã sẽ tự mình trang điểm một phen.

Bởi vì thể chất đặc thù của Lâu Minh cần hạn chế tiếp xúc với người khác, nên việc anh gọi là về lại thành phố, thực ra là về một tòa nhà ở ngoại ô thành phố mà không phải là vào nội ô.

Khi năm giờ, trời dần tối, Trần Ngu ngồi trong phòng khách, hai mắt nhìn qua ô cửa sổ ra ngoài đường.

một lát sau, đèn xe Jeep chiếu vào sân, ngay sau đó có ba chiếc xe Jeep dừng trước sân, Trần Ngu bị lóa mắt, một chút rồi nhìn thấy Lâu Minh, liền vui vẻ chạy ra đón “anh Ba!”

Trần Ngu chạy nhanh đến trước mặt Lâu Minh.

“Em chờ lâu chưa?” Lâu Minh nhìn nụ cười trên gương mặt Trần Ngu, môi cũng vô thức nở nụ cười theo.

“Dạ, em chờ rất lâu đó, ba ngày luôn.” Trần Ngu tính toán rõ ràng, cô đã ba ngày không nhìn thấy anh Ba, TV thường nói, một ngày không gặp như ba năm, cái này, bốn bỏ năm lên là mười năm. Mười năm đều có thể sinh em bé luôn rồi.

“Xin lỗi em, sau này không như vậy nữa.” Lâu Minh thấy Trần Ngu nóng nảy tức, nghĩ là cô thấy buồn chán thì vô cùng đau lòng.

“anh nhớ nha.” Trần Ngu nhớ kỹ câu này.

“anh hứa mà.” Lâu Minh cười đảm bảo.

“Hi hi ...” Trần Ngu cười đắc ý, dường như đã chiếm được món hời lớn vậy.

nói đến chiếm món hời, ánh mắt Trần Ngu lại không tự chủ rơi lên môi Lâu Minh, sau đó ... mắt Trần Ngu lóe lên nghi ngờ “anh Ba, hình như anh gầy đi?”

Đúng thế, tuy không rõ ràng nhưng người Lâu Minh nhìn ốm hơn, môi cũng nhợt nhạt hẳn đi.

Lâu Minh cứng người lại, sau đó điềm nhiên không có việc gì cười “Gần đây anh bận quá, không có thời gian ăn bữa com ngon.”

“Vậy chúng ta đi ăn com liền đi, trợ lý Hà đã chuẩn bị nhiều món ngon lắm.” Trần Ngu nghe thấy Lâu Minh nói không được ăn ngon thì kéo Lâu Minh vào nhà, hoàn toàn quên Mao đại sư và bộ trưởng Lâu đang đứng phía sau.

Mao đại sư và Lâu Tân Thành nhìn hai người, Mao đại sư còn đỡ, trước đó đã từng thấy qua nhưng Lâu Tân Thành thì không giống. Lâu Minh như thế này là lần đầu tiên ông chứng kiến, không, nếu ở bệnh viện được coi là một lần thì đây là lần thứ hai.

Hai lần đều là đối xử với cùng một người, hai lần đều là Lâu Minh mà ông chưa bao giờ gặp qua.

Bộ trưởng Lâu không tự chủ mà nhớ tới mấy tháng trước, bà xã gọi điện nói cho ông, muốn tìm một cô gái có số mệnh cực kỳ cao quý để mai mối làm vợ cho Lâu Minh. Lúc đó bà xã ông đã nói thế nào, hình như là, Lâu Minh luôn luôn lẻ loi trợ trợ ở một mình trong biệt thự nhỏ, thực ra trong lòng nó rất khao khát sự ấm áp của gia đình. Nó thậm chí vì đi gặp Tông Tông mà mạo hiểm dùng bữa trần sát để trần sát sát khí về nhà.

Bộ trưởng Lâu chưa từng nói với bà xã nhà mình chuyện sát khí trên người Lâu Minh sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ của anh. Nên khi bà xã mình vì chuyện của Lâu Minh mà tìm người mai mối vợ cho con, mặc dù ông không đồng ý lắm nhưng cũng không phản đối. Đồng thời, cũng bởi vì ông biết là Lâu Minh sẽ không đồng ý nên không hết sức ngăn cản bà xã.

Nhưng nếu như ... nếu như có thể tìm được một người có thể làm cho Lâu Minh có được thần sắc nhẹ nhàng như vừa rồi, bộ trưởng Lâu nghĩ, bỗng nhiên ông có thể hiểu được tâm trạng của bà xã nhà mình.

“Lâu Minh với cô bé kia vẫn ở chung với nhau như thế sao?” Hai ngày này, bộ trưởng Lâu đã cho điều tra rất nhiều tư liệu về Trần Ngu, bao gồm cả việc cô bị lừa bán lúc nhỏ, sau đó được Trần Dương đón về từ tỉnh Thanh Sơn, ngày đầu tiên liền chạy đến biệt thự nhỏ, cả chuyện nửa đêm thường xuyên trèo tường tìm con trai mình.

Vì ... Trần Ngu là người duy nhất không sợ sát khí trên người Lâu Minh.

“Trần Ngự là người duy nhất không bị sát khí của Lâu Minh làm ảnh hưởng, cũng là người duy nhất Lâu Minh không hề e dè khi tiếp xúc, cho nên, Trần Ngự là người rất đặc biệt với Lâu Minh.” Mao đại sư đáp.

“Lâu Minh thích ở cùng cô bé.” Bộ trưởng Lâu tựa như hỏi lại tựa như trả lời.

==

Bữa cơm tối là bốn người ăn, khẩu vị của Trần Ngự rất tốt, nhìn cô ăn ngon, những người trên bàn cũng không tự chủ mà ăn nhiều hơn bình thường một chút.

Trần Ngự không chỉ gấp đồ ăn cho mình mà thỉnh thoảng còn gấp mấy món mà cô cảm thấy ăn ngon cho Lâu Minh. Lâu Minh thấy thế chỉ cười cười rồi ăn hết đồ ăn không thừa lại chút nào.

“anh Ba, khi nào chúng ta về lại Đế Đô?” Trần Ngự hỏi

“Em nhớ nhà hả?”

“anh trai gọi điện hỏi em khi nào về?” Trần Ngự giải thích.

“Vốn định là tối nay bay nhưng dự báo thời tiết nói Đế Đô có bão có khả năng máy bay không hạ cánh được, nên có thể ngày mai chúng ta mới về được.”

“Thế ạ.” Trần Ngự chọc chọc bát cơm, hai mắt đảo vòng vòng.

“Em lại nghĩ gì thế?” Hai mắt Trần Ngự chuyển động quá rõ ràng, Lâu Minh muốn xem như không thấy cũng khó.

“Em ... em đang suy nghĩ chuyện tối nay.” Trần Ngự chợt dạ rũ mắt xuống, tuyệt đối không thể cho anh Ba biết cô đang suy nghĩ đến chuyện tối nay sẽ chạy đến phòng anh Ba tỏ tình hay là về đến Đế Đô mới tỏ tình.

“Đêm nay?” Lâu Minh ngạc nhiên “Ban đêm em có chuyện gì muốn làm sao?”

“A ...”

“Trần tiểu hữu có phải muốn đi chơi chợ ma không?” Mao đại sư chợt nhớ đến chuyện Nghiêm Sùng Minh nói đêm nay có chợ ma nên đoán.

“Dạ, đúng rồi!” Trần Ngự cảm kích nhìn thoáng qua Mao đại sư, cô còn đang tìm cớ đây.

“Chợ ma?” Bộ trưởng Lâu tò mò nhìn Mao đại sư “Là ... loại chợ giống như trong truyền thuyết, nơi các hồn ma tụ tập?”

“Đúng vậy.” Mao đại sư giải thích “Bình thường, chợ ma sẽ được tổ chức vào rằm tháng bảy, lúc đó cửa âm mở ra, các loại hồn ma dưới âm phủ sẽ được trở lại dương gian, có thể cùng người thường đi chợ mua sắm hàng hóa. Ban đầu chỉ là một số người thường có thể nhìn thấy hồn ma đem hàng hóa đến giao dịch, sau này phát triển thành chợ ma. Nhưng chợ ma ở thành phố Bình không giống với chợ ma rằm tháng bảy âm, chợ ma này là nơi tụ tập của các cô hồn đã quỷ không thể đi đầu thai, cùng một số yêu tinh đã tu luyện thành công đến tham gia.”

“Loại chợ ma cho cô hồn đã quỷ như thế này cũng cho Thiên Sư tham gia sao?” Lâu Minh nhíu mày hỏi, hồn ma và Thiên Sư không phải đối địch với nhau sao?

“Thiên Sư chỉ bắt những ác ma có tính uy hiếp thôi, hồn ma bình thường thì không đụng đến.” Mao đại sư giải thích “Vói lại, chợ ma sẽ có người tổ chức và quản lý. Hai bên đều ăn ý, sẽ không xảy ra việc gì.”

“Chợ ma lần này là ai tổ chức?” Trần Ngự tò mò hỏi.

“Nghe nói là một chồn tinh đã tu hành được năm trăm năm Hoàng Đại Tiên.” Mao đại sư cười nói, thực ra BOSS chân chính phải là Nghiêm Sùng Minh, nếu Nghiêm Sùng Minh không ngầm đồng ý thì một con chồn năm trăm năm nào dám phách lối.

“anh Ba ... nhiều năm rồi em chưa được đi chợ ma, dù sao tối nay cũng không bay được, không bằng chúng ta đi xem một chút nha.” Trần Ngự đề nghị.

“Em đi đi, trên người anh có sát khí sẽ làm ảnh hưởng đến các loại ma quỷ kia.”

“Có em ở đây mà, em giúp anh phong ấn a.” Còn có thể nhân cơ hội ‘săm sỡ’ anh Ba nữa, ánh mắt Trần Ngự lập tức khóa chặt môi Lâu Minh.

“Được đó, vậy em về bùa trấn sát đi.” Mắt Lâu Minh sáng lên.

Bùa ... bùa trấn sát.

Trần Ngự chợt cảm thấy, bùa trấn sát ngày thật đáng ghét, là ai phát minh ra đồ quỷ này vậy chứ!

==

Địa điểm chợ ma cũng đúng là ở vùng ngoại thành nên hai người đi không mất bao nhiêu thời gian, chỉ hai mươi phút là đến nơi. Lần đầu tiên Lâu Minh tham gia chợ ma, nhìn những hồn ma, quỷ dữ các hình dáng kỳ quái ngồi xổm trước các quầy bán hàng thì cảm giác thật mới lạ.

“Bọn họ bán gì vậy?” Lâu Minh chỉ một hồn ma khoác trên người mấy cở cây xanh, hỏi, trước mặt hồn ma này chẳng có gì cả.

“Đó là một con ma rơi xuống nước, nó bán những cây rong rêu trên người nó.” Trần Ngự nói.

“Cây rong cũng có thể bán à?” Lâu Minh kinh ngạc.

“Số của nó khá may mắn, nơi rơi xuống có âm khí nặng hơn nên trên thân mới bị quấn mấy cây cở Cửu âm. Cỏ Cửu âm có thể bổ sung âm khí cho hồn ma, có tác dụng ổn định hồn thể, giống như tác dụng của nhân sâm đối với con người chúng ta.”

Làm ma rơi xuống nước mà cũng được coi là số may mắn.

“Đây có phải là ma thất cở không?” Lâu Minh chỉ vào một ma nữ có cái lưỡi thè ra gần sát đất.

“Đúng vậy ạ.” Trần Ngự nhìn thoáng qua đồ vật để trước ma thất cở “Cái nó bán là một cái trâm cài tóc, chắc là đồ của nó khi còn sống, có oán khí cực nặng, là một vật để nguyên rửa rất mạnh.”

“Thứ này cũng có thể lấy bán sao?” Lâu Minh vừa nghe trâm cài tóc này là vật để nguyên rửa thì nhú mày.

“anh Ba, đây là chợ ma. Mấy đồ được bán hầu như chẳng có đồ nào tốt với người sống cả.” Trần Ngự ghé vào tai Lâu Minh nói nhỏ.

Lỗi tai Lâu Minh hơi ngứa, nhin không được mà tránh về sau một chút.

“anh Ba, chúng ta đi lên phía trước đi. Phía đó có mấy yêu tinh, đồ của họ bán sẽ thú vị hơn đó.” Trần Ngự cũng cảm thấy những món đồ kỳ quái này không hợp để hai người đi hẹn hò ngắm.

Đúng thế, đây là lần đi chơi bên ngoài đầu tiên sau khi Trần Ngự nhận ra là mình thích Lâu Minh, nên cũng phải tính là hẹn hò chứ.

“Vù vù vù ...”

“Đình linh linh ...”

Mới đi đến gần mấy quầy hàng của yêu tinh, la bàn trong túi Trần Ngự chột rung lên, ngay sau đó, một hồi chuông quen thuộc cũng vang lên.

Tiếng chuông ‘chiêu hồn’ vừa vang lên, tất cả hồn ma trong chợ ma đột ngột ngừng hết đầu lên, lú lú tìm nơi phát ra tiếng chuông. Lục Ninh vội dè lục lạc bên hông lại, không cho nó kêu nữa.

“Vù vù vù ...”

“Đình linh linh ...”

Dường như đang đáp lại la bàn, chuông ‘chiêu hồn’ lại vang lên.

“Vị đạo hữu này, cậu đã đến chợ ma thì nên tuân thủ quy định ở đây.” một người mặc áo choàng dài màu vàng (màu lông chồn) đi đến trước mặt Lục Ninh, giọng điệu không vui vẻ gì, cảnh cáo.

“Xin lỗi, tôi sẽ làm nó yên lặng ngay.” Lục Ninh vội vàng xin lỗi.

Tất nhiên Trần Ngự cũng nhận ra các hồn ma đang xao động, cô nhìn thoáng qua thiếu niên đứng cách đó không xa, đưa tay vỗ vỗ la bàn “Yên lặng.”

La bàn nghe lời an tĩnh lại, tiếng chuông ‘chiêu hồn’ trong nháy mắt cũng ngừng lại.

Lục Ninh thở dài thật to một hơi, lại xin lỗi Hoàng Đại Tiên một lần nữa, rồi quay đầu đối diện với Trần Ngự.

“Trần đạo hữu? anh đang thắc mắc sao chuông ‘chiêu hồn’ lại kêu lên, hóa ra là em à.” Ra chợ ma gặp người quen, Lục Ninh rất vui vẻ.

“Làm cho anh gặp rắc rối, tôi xin lỗi nha.” La bàn gây phiền phức, tất nhiên là Trần Ngự muốn xin lỗi.

“không sao, em đâu phải cố ý.” Thiếu niên cười thoải mái, hai lúm đồng tiền nhỏ nhỏ lại ẩn hiện, cho dù ở nơi âm trầm như chợ ma cũng lộ ra sức sống bùng bùng.

“anh đến đây mua cái gì à?” Trần Ngự tò mò hỏi.

“Đá Thái Sơn.” Lục Ninh đáp.

“Đá Thái Sơn? Ở đây cũng có bán đá Thái Sơn à?” Đá Thái Sơn là đồ vật dùng để trấn tà (xua đuổi cái xấu) thường dùng nhất trong giới huyền học. Đá Thái Sơn có công lực trấn tà tự nhiên, tuy không lớn lắm nhưng lại có đặc tính tà mà không xâm chiếm được. Cho nên, đá Thái Sơn ở nơi có âm khí, sát khí càng lâu thì công hiệu sẽ càng tốt. Bình thường đá Thái Sơn có thể vừa ý Thiên Sư phải trải qua mấy trăm năm âm khí sát khí ăn mòn.

“Ông nội Nghiêm nói ở đây có nên anh và Nghiêm Uy, Nghiêm Hân đến tìm xem”

“Bọn họ cũng tới?” Trần Ngự chẳng có tình cảm gì với anh em họ Nghiêm, với lại mỗi lần gặp Nghiêm Hân là lại muốn gây lộn. Hôm nay, khó có dịp cô và Lâu Minh ra ngoài hẹn hò, không muốn gặp người làm mình không vui, thế là quay người kéo Lâu Minh định đi ra chỗ khác.

Chỉ là khi cô quay đầu thì thấy sắc mặt Lâu Minh khác thường “anh Ba, anh sao thế? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

“anh không sao.” Lâu Minh chột dạ, rồi mất đi chỗ khác.

“Có phải anh không thoải mái không, hay là chúng ta về thôi.” Trần Ngự lo lắng, cầm tay Lâu Minh nói.

Trong chớp mắt được Trần Ngự nắm tay, nắm đầm tay Lâu Minh chột buột lòng, nỗi chua xót trong lòng chột voi đi rất nhiều “anh không sao, em cứ nói chuyện với bạn thêm chút nữa đi.”

Bạn? Trần Ngự quay đầu liếc Lục Ninh, Lục Ninh thấy Trần Ngự nhìn thì mỉm cười mang theo hai lúm đồng tiền đáng yêu với cô. Trần Ngự lễ phép gật đầu xem như đáp lễ. Sau đó quay đầu, giật giật tay áo Lâu Minh làm Lâu Minh cúi người xuống, lúc này mới nhỏ giọng nói “Thực ra em và anh ta không quen biết lắm”

Lâu Minh sững người, suy nghĩ trong đầu chột được một tia chớp xoẹt qua, sáng bừng lên.

“anh Ba, chúng ta về đi, ở đây chẳng có gì thú vị hết.” Trần Ngự đến chợ ma vốn là được ở bên Lâu Minh, nếu anh Ba đã không thích ở đây thì bọn họ về nhà cũng được. Đợi ngày mai về Đế Đô, cô có thể làm tổ cả ngày ở biệt thự nhỏ của anh Ba.

Trần Ngự nghĩ vậy liền cảm thấy vui vẻ.

“anh Lục Ninh, tìm được rồi nè, anh mau đến...” Giọng của Nghiêm Hân chột truyền đến từ phía sau.

“Trần đạo hữu, anh đi trước...” Lục Ninh chào Trần Ngự.

“anh đi đi, chúng tôi cũng phải đi đây.” Trần Ngự vẫy vẫy tay.

Lục Ninh gật gật đầu rồi quay người đi về hướng Nghiêm Hân, còn Trần Ngự thì kéo tay Lâu Minh, cười trộm rồi bước ra ngoài.

đi được một lúc, Lâu Minh chột phát hiện tay của hai người vẫn nắm lại với nhau không buông, anh dừng lại một chút, rồi bỏ qua nỗi tiếc nuối trong lòng, định rút tay ra.

Nhưng tay anh vừa khẽ động thì Trần Ngự chột cầm chặt hơn, Lâu Minh kinh ngạc nhìn lại.

“Mấy hồn ma này thích chèo kéo khách lắm, em nắm tay anh thì bọn nó sẽ không dám nữa.” Trần Ngự nghiêm trang nói.

thật sao? Từ nãy đến giờ có gặp trường hợp chèo kéo khách nào đâu nhỉ? Mặc dù trong lòng nghi ngờ nhưng Lâu Minh cũng không rút tay ra nữa.

Về mặt Trần Ngự hơi hơi đắc ý, nhưng cô cúi đầu xuống không dám cho Lâu Minh thấy mặt mình.

“Em phải nhìn phía trước chứ, cẩn thận không té bây giờ.” Lâu Minh nhắc nhở.

“không...” Chữ cuối còn chưa nói ra khỏi miệng, chột một luồng khí khổng lồ ập tới thổi cô bay về phía trước. Trong chớp mắt hai người bay lên, Lâu Minh duỗi tay ra ôm Trần Ngự vào lòng, làm đệm thịt cho Trần Ngự khi rơi xuống đất.

“A a a...”

Như cuồng phong quét qua, chợ ma vừa trong cảnh yên bình bỗng nhiên biến thành cảnh đất đá bay mù trời, xung quanh kêu khóc hãi hùng, ma quỷ, yêu tinh kinh hoàng chạy trốn khắp nơi nhưng lại bị một nguồn lực vô cùng lớn hút bay đi.

“Ma Vương!” Trần Ngự bò lên từ dưới đất, liếc nhìn Ma Vương đang bay giữa không trung, há to miệng cắn nuốt hồn phách của ma quái tham gia chợ ma. “Tại sao lại có Ma Vương ở đây?”

“Chạy mau!” Hoàng Đại Tiên (chồn tinh) định cứu mấy hồn ma sắp bị cắn nuốt nhưng tốc độ cắn nuốt của Ma Vương thực sự là quá nhanh.

“anh Lục Ninh!” Nghiêm Hân cũng bị lực hút bay lên, mặc dù Ma Vương không cắn nuốt sinh hồn (hồn người sống) nhưng nó sẽ không ngại chomột chương để người đó chết đi rồi cắn nuốt.

“Hân Nhi!” Nghiêm Uy và Lục Ninh mỗi người nắm một tay Nghiêm Hân mới miễn cưỡng kéo lại được.

“Chúng ta chạy mau!” Nghiêm Uy nắm tay Nghiêm Hân định chạy đi.

“Hai người đi trước đi.” Lục Ninh rút kiếm gõ đào, nhú mảy nhìn Ma Vương.

“Lục Ninh, chúng ta không phải là đối thủ của Ma Vương đâu, chúng ta chạy đi trước đi, rồi anh sẽ gọi cho ông nội ngay.” Trong chợ ma không có tín hiệu điện thoại, chỉ có thể chạy ra ngoài rồi gọi điện thoại.

“Hai người chạy trước đi, em cứu được mấy người thì cứ cứu.”

“Việc này không có quan hệ gì với cậu mà!” Nghiêm Uy gấp muốn chết rồi.

“Ma Vương là do em thả ra.”

“Đá Thái Sơn đâu phải do cậu mang tới, cậu làm sao biết nó là vật phong ấn Ma Vương chứ.” thì ra là, lúc này Lục Ninh vừa mới mua được đá Thái Sơn, đang muốn dùng linh lực để thăm dò phẩm chất của đá thì không cẩn thận phá giải phong ấn bên trong, làm một con Ma Vương vô cùng hung ác từ đâu bỗng chạy ra.

“Hai người đừng để ý đến em, mau chạy đi.” Coi như không phải là vì những cô hồn dã quỷ này, thì một con Ma Vương hung dữ như thế này thì cậu ta cũng không thể để cho nó rời khỏi đây. Lục Ninh còi chuông ‘chiêu hồn’ ra, ném về phía Ma Vương.

“Đinh linh linh ...”

Chuông ‘chiêu hồn’ rung lên trong bầu âm khí dày đặc, phát ra từng hồi chuông âm vang. Ma Vương dường như bị làm phiền đến mức không còn kiên nhẫn nữa, vung tay lên tung một chưởng đánh bay chuông ‘chiêu hồn’ ra ngoài.

“Vù vù vù ...”

La bàn đang nằm yên trong túi vải của Trần Ngự, vèo một cái bay ra ngoài, mạnh mẽ đâm vào đầu Ma Vương.

Ai bảo mi dám khi dễ lục lạc, ai bảo mi dám khi dễ lục lạc ...

“...” Trần Ngự vì linh lực chưa được khôi phục hoàn toàn, bây giờ vẫn còn đang do dự có nên động thủ hay không.

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Ngự: Mày vì la bàn đánh không lại người ta nên tới cứu sao?

La bàn: Vù vù vù ... (là đàn ông, lúc nào nên ra tay thì phải ra tay ngay)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chuông ‘chiêu hồn’

Lục Ninh đang cùng Ma Vương vật lộn, trông thấy la bàn bỗng nhiên xuất hiện thì ngạc nhiên quay đầu “Trần đạo hữu!”

Trần Ngự nhìn vẻ mừng rỡ của thiếu niên, động tác đưa tay muốn gọi la bàn về đột nhiên dừng lại, cô chợt dạ quay đầu hỏi Lâu Minh “Nếu bây giờ mà em bỏ đi thì có phải là không từ tế lắm không?”

“Đây chính là Ma Vương?” Lần trước, khi gặp phải Ma Vương, Mắt âm Dương của Lâu Minh vẫn chưa mở phong ấn nên đây là lần đầu tiên Lâu Minh nhìn thấy hình dáng của Ma Vương.

Thân thể Ma Vương khổng lồ, cao bằng tòa nhà hai tầng đang bay giữa không trung, cái miệng há rộng đang không ngừng cắn nuốt các hồn ma xung quanh. một đôi mắt đỏ hồng như máu sáng rực lên như đèn lồng, lấp lóe trong đêm tối làm người khác phải rùng mình.

“Vâng.” Trần Ngự cảm nhận linh lực trong cơ thể mình, mới chỉ khôi phục được khoảng một phần ba, nơi này không phải là Đế Đô, không có biệt thự nhỏ của nhà họ Lâu để gia tăng linh khí cho cô nên tốc độ khôi phục của cô chậm hẳn đi.

Mặc dù các linh hồn bị cắn nuốt đều là cô hồn dã quỷ nhưng nhìn họ bị cắn nuốt như vậy cũng có chút không đành lòng. Lâu Minh do dự một chút rồi bước về phía trước.

“anh Ba, anh định đi đâu?” Trần Ngự kéo tay Lâu Minh lại.

“Em ở đây chờ anh một chút, anh đi xử lý con Ma Vương kia.” Lâu Minh nói rồi định cời nút ngọc ở tay trái ra.

“không được.” Trần Ngự giữ chặt nút ngọc lại không cho Lâu Minh cời ra.

Lâu Minh kinh ngạc nhìn Trần Ngự.

“anh Ba, cời nút ngọc ra thì bùa trấn sát không thể phong ấn sát khí của anh nữa.” Mặc dù bùa trấn sát của Trần Ngự lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể phong ấn được sát khí còn dư của Lâu Minh sau khi đã được nút ngọc phong ấn lần một. Lúc ở trường học, sở dĩ cô có thể dùng bùa trấn sát phong ấn sát khí của Lâu Minh là bởi sát khí của anh đã được khí lạnh tiêu trừ bớt.

“anh biết.” Chính bởi vì biết nên Lâu Minh mới định cời nút ngọc để lợi dụng sát khí của chính bản thân anh diệt trừ Ma Vương.

“anh Ba, linh lực của em mới khôi phục được ba phần. Nếu sát khí của anh lại bùng phát thì em sẽ không có khả năng phong ấn được đâu.” Trần Ngự nhắc nhở.

một khi sát khí của anh Ba bùng phát mà cô không có khả năng kiềm chế thì hậu quả xảy ra khó mà lường được.

“...” Lâu Minh muốn nói, anh chỉ cời nút ngọc một chút mà thôi, không đến mức để sát khí bùng phát, nhưng rồi lại nghĩ đến tình trạng cơ thể gần đây của mình, anh lại không thể chắc chắn gì nữa. Mao đại sư đã dặn đi dặn lại, anh không được tùy ý cời nút ngọc ra.

Hơn nữa, so với Ma Vương, thì sự tồn tại của anh còn là điều đáng sợ hơn cả.

“anh Ba, anh chờ ở đây đi, em đi cho.” Trần Ngự nói xong thì chạy xông lên.

“Thi Thi ...” Lâu Minh giật mình, anh biết, Thi Thi đánh không lại Ma Vương.

Lục Ninh thấy Trần Ngự chạy tới, gấp gáp hỏi “Trần đạo hữu, chúng ta cố gắng cầm cự với Ma Vương, ông nội Nghiêm sắp đến rồi.”

“anh có vẽ được bùa ‘mời thần’ không?” Tu vi của Ma Vương quá cao, cả hai người đều không phải là đối thủ.

“Em định mời người nào?” Lục Ninh hỏi

“Ma Vương!” Lần trước, khi cô suýt nữa bị Ma Vương đánh bị thương, ông Ngô đã dạy cô vẽ bùa ‘mời thần’. Lần sau nếu cô gặp ác ma mà đánh không lại thì có thể dùng bùa ‘mời thần’ để mời Ma Vương chính tông của âm phủ.

Ma Vương đều dựa vào việc cắn nuốt hồn ma để mạnh lên, nhưng Ma Vương của âm phủ đã vào biên chế của âm phủ thì không thể tùy tiện cắn nuốt hồn ma. Cho nên, nếu có Thiên Sư có thể dùng bùa ‘mời thần’ để gọi Ma Vương đến, Ma Vương có món ngon tẩm bổ như vậy chẳng những sẽ cắn nuốt luôn mà còn rất cảm kích Thiên Sư. Chỉ tiếc bây giờ linh lực của Trần Ngự không đủ, không thể vẽ bùa để mời Ma Vương đến.

“Có thể mời được Ma Vương nữa sao?” Lục Ninh kinh ngạc “anh chỉ mới mời quý sai của Thành Hoàng mà thôi.”

“Quý sai đánh không lại Ma Vương, đức Thành Hoàng đến thì may ra có thể.” Trần Ngự nói.

“Àm!”

Bàn tay to lớn của Ma Vương vỗ xuống đầu hai người, Trần Ngự lăn khỏi chỗ đứng, tay bấm pháp quyết gọi la bàn quay về.

“Vù vù vù ...”

“Đình linh linh ...”

Trần Ngự nhìn hai pháp khí bay đến trước mặt mình thì kinh ngạc nhìn Lục Ninh.

“Sao chuông ‘chiêu hồn’ lại ...” Lục Ninh thấy chuông ‘chiêu hồn’ tự động bay đến trước mặt Trần Ngự cũng rất kinh ngạc.

“Cẩn thận!” Đợt công kích thứ hai của Ma Vương ập đến ngay sau đó, Lâu Minh thấy Trần Ngự còn sống người thì gọi to.

Trần Ngự nhanh chóng lùi về sau, cũng không thối nắc sao chuông ‘chiêu hồn’ lại nghe lời triệu tập của cô, một lần nữa tay bấm pháp quyết, điều khiển cho la bàn bay lên.

“Vù vù vù ...”

“Đình linh linh ...”

La bàn bay lên, chuông ‘chiêu hồn’ cũng bay theo.

Trần Ngự giật mình phát giác, hình như điều khiển chuông ‘chiêu hồn’ này cũng dùng pháp quyết mà ông nội đã dạy cho cô. cô trầm tư một chút, pháp

quyết biến đổi, trên không trung, la bàn bắt đầu tăng tốc xoay tròn, một nguồn linh lực mạnh mẽ bắn thẳng vào mắt Ma Vương.

“Gào...” Ma Vương kêu lên thảm thiết, dùng tay che mắt.

Tay trái Trần Ngự chỉ chuông ‘chiêu hồn’, mang tâm lý may mắn bấm pháp quyết.

“Đỉnh linh linh...” trên không trung, chuông ‘chiêu hồn’ hóa thành vệt sáng bay đến đỉnh đầu Ma Vương, theo từng trận chuông rung, từng đợt từng đợt sóng linh lực từ trên cao tủa xuống đầu Ma Vương.

“Gào, gào, gào!”

Ma Vương che mắt một lúc, rồi bật lỗ tai một lúc, đau đớn đứng dậm chân, không còn hơi sức đâu mà cắn nuốt hồn ma nữa. Nó nhắm mắt lại bước lung tung tìm cách đánh rơi hai pháp khí.

Trần Ngự làm sao có thể để nó thực hiện được ý đồ, tay trái điều khiển chuông ‘chiêu hồn’, tay phải điều khiển ‘la bàn’ không ngừng thay đổi vị trí của hai pháp khí. Ma Vương hình như rất sợ tiếng chuông ‘chiêu hồn’, bị lỗ tai gào thét, vô cùng đau đớn.

“Gào!!!”

Dưới sự tấn công không ngừng của Trần Ngự, Ma Vương rốt cục không chịu nổi, nó không thể không từ bỏ chợ ma, hóa thành luồng âm khí bỏ chạy.

Trần Ngự thấy Ma Vương bỏ chạy, lúc này linh khí đã cạn kiệt, ngã ngửa trên mặt đất.

“Thi Thi...” Lâu Minh thấy Trần Ngự ngã xuống đất, nghĩ là cô bị thương, vội vàng chạy tới “Sao rồi, em bị thương ở đâu?”

“Em không sao, chỉ hết sức thôi.” Vốn linh khí trong người Trần Ngự đã không được khôi phục hoàn toàn, vừa rồi lại đồng thời điều khiển hai pháp khí chiến đấu với Ma Vương, lúc này linh lực đã khô kiệt, không còn chút khí lực.

Lâu Minh thấy Trần Ngự nói không việc gì thì mới yên lòng, thấy mồ hôi cô đầy đầu, nhin không được nâng tay áo giúp Trần Ngự lau mồ hôi.

Trong lòng Trần Ngự ngọt ngào, đôi mắt to nhìn chăm chú anh Ba nhà mình, đáng vẻ lo lắng cho mình của anh Ba càng nhìn lại càng đẹp, hi hi...

Lâu Minh thấy Trần Ngự cứ chăm chú nhìn anh không nháy mắt, lập tức động tác cứng đờ, chợt dạ thu tay lại, người cũng lặng lẽ lui về sau một chút.

Hả?? Sao lại không lau nữa rồi!!!

“Trần đạo hữu...” Lục Ninh cầm la bàn và chuông ‘chiêu hồn’ đến trước mặt Trần Ngự.

Lúc Trần Ngự hết sức, la bàn và chuông ‘chiêu hồn’ cũng rơi xuống đất. Lục Ninh thấy Trần Ngự đã có người chăm sóc nên đi nhặt hai pháp khí trở về.

“Cám ơn anh.” Trần Ngự nhận lấy la bàn từ tay Lục Ninh, phát hiện linh khí trong la bàn đã hao hết sạch, lúc này rũ rượi, một chút khí lực để động đậy cũng không có.

“Trần đạo hữu, sao em... có thể điều khiển chuông ‘chiêu hồn’?” Khi Lục Ninh bắt đầu sử dụng chuông ‘chiêu hồn’, bà nội đã qua đời nên không có người nào dạy cho cậu ta sử dụng chuông ‘chiêu hồn’ như thế nào. Hơn chục năm qua, cậu ta vẫn nghĩ rằng công dụng của chuông ‘chiêu hồn’ chỉ là để mê hoặc thần trí của những hồn ma có đạo hạnh không cao thâm mà thôi, không thể ngờ uy lực của nó còn có thể là Ma Vương e sợ.

“Tôi cũng không biết.” Trần Ngự lắc đầu “Lúc đó tôi chỉ nghĩ điều khiển la bàn, không nghĩ là chuông ‘chiêu hồn’ cũng nghe sự điều khiển của tôi.”

“Pháp quyết em dùng là gì?”

“Đó là pháp quyết riêng của sư môn tôi.” Trần Ngự suy đoán “Tôi nghi ngờ trước đây chuông chiêu hồn là pháp khí của sư môn tôi, nếu không pháp quyết của sư môn tôi sẽ không thể ảnh hưởng đến nó được.”

“Chuông ‘chiêu hồn’ này là của bà nội để lại cho anh.” Về mặt Lục Ninh lo lắng nói.

“anh đừng lo lắng, môn phái của chúng tôi đã suy tàn chỉ còn tôi và ông nội, pháp khí bị mất mát là bình thường. Cho dù chuông ‘chiêu hồn’ này đúng là pháp khí của môn phái chúng tôi thì tôi cũng không cướp lại đâu mà.” Trần Ngự nói.

Lục Ninh nghe Trần Ngự nói vậy thì về mặt hơi buồn lòng. Nếu pháp khí này đúng là của sư môn cô bé này thì mình giữ lại có vẻ không đúng lắm, nhưng cái này lại là di vật của bà nội...

“Nhưng mà chuông ‘chiêu hồn’ đưa cho anh, anh cũng không biết dùng nó như thế nào a.” Trần Ngự tiếc nuối nói.

“...” Lục Ninh buồn bực nhìn chuông ‘chiêu hồn’ trong tay mình, cậu ta biết Trần Ngự nói đúng, chuông ‘chiêu hồn’ ở trong tay cậu ta sẽ không phát huy được hết công dụng của nó, nhưng pháp quyết điều khiển lại là bí mật sư môn nhà người ta, cậu ta không thể mặt dày xin học được.

“anh Lục Ninh...”

“Lục Ninh...”

Đúng lúc này, anh em nhà họ Nghiêm chạy quay lại, Nghiêm Hân được dịp nhào vào lòng Lục Ninh, khóc lóc hỏi “anh Lục Ninh, anh không bị làm sao chứ?”

“anh không sao.” Lục Ninh cười lắc đầu.

“Chúng ta trở về đi.” Ma Vương đã chạy mất, mọi việc hạ màn, Trần Ngư lại mệt đến mất hết sức lực, Lâu Minh đau lòng muốn đưa cô về nghỉ ngơi.

“Vâng.” Trần Ngư vươn tay về phía Lâu Minh muốn cho anh đỡ cô.

Lâu Minh không đỡ tay Trần Ngư mà đi đến trước mặt cô rồi ngồi quay lưng lại, nói “Em lên đi, anh công em về.”

Đầu tiên, Trần Ngư giật mình, sau đó vui mừng, vui vẻ nhào tới.

“anh Ba, anh tốt quá.” Trần Ngư ghé trên lưng Lâu Minh, ngọt ngào nói.

Lâu Minh cười dịu dàng, công thân hình nhỏ xinh của cô gái đi ra ngoài, cảm thụ từng hơi thở ấm áp của cô phun lên mặt mình, cố gắng không để những suy nghĩ kiêu diễm lan tràn trong đầu.

“anh Ba, chúng ta nhanh quay về Đế Đô đi, em muốn đến nhà anh.” Bỗng nhiên Trần Ngư nói.

“Sau này em...” Lâu Minh định nói Trần Ngư nên ít đến nhà anh đình hưng lời vừa lên khoe miệng lại không tài nào thoát ra được.

“Nơi này có ít linh khí quá, em mất sức là cả người khó chịu. Nếu mà ở Đế Đô, em chỉ cần đến nhà anh Ba một lát là khôi phục sức chiến đấu ngay.” Trần Ngư vui vẻ nói “Cà la bàn cũng thế.”

“Ngày mai chúng ta về ngay.” Đúng rồi, Thi Thi phải hấp thu linh lực, nếu linh lực không đủ, khi cô ra ngoài bắt ma sẽ rất nguy hiểm.

Lâu Minh rất dễ dàng thuyết phục chính mình như vậy.

“Gần đây em lên mạng huyền học nhận mấy nhiệm vụ, sau khi về em phải nhanh chóng hoàn thành, nếu không thì vào học kì mới em vẫn còn chưa kịp thăng cấp mất thôi.”

Hai người vừa đi vừa câu được câu không trò chuyện, phần lớn là Trần Ngư nói, Lâu Minh phụ họa, chỉ một lát là ra ngoài chợ ma, vừa vặn gặp Mao đại sư, bộ trưởng Lâu và mấy người Nghiêm Sùng Minh đang lo lắng chạy tới.

Mao đại sư và bộ trưởng Lâu vừa nhìn thấy hai người thì thở phào nhẹ nhõm. Hà Thất lập tức chạy lại đỡ Trần Ngư, Lâu Minh không nỡ buông ra nhưng lại nghĩ có ba mình đang ở đây nên đành phải thả lỏng tay.

“Còn những người khác đâu?” Nghiêm Sùng Minh không thấy anh em họ Nghiêm và Lục Ninh thì nhú mày hỏi.

“Họ vẫn còn ở bên trong.” Lâu Minh chỉ vào bên trong chợ.

Mao đại sư bước lại xem tình trạng của Trần Ngư, nói “cô chỉ bị tiêu hao linh lực quá mức, nghỉ ngơi mấy ngày là được.”

“Vâng, cảm ơn đại sư.” Trần Ngư nói cảm ơn.

“Mọi người giải quyết Ma Vương như thế nào?” Mao đại sư tò mò hỏi.

“Nó bị tôi đánh chạy mất dép rồi.” Trần Ngư cười hắc hắc “Nếu không phải tôi bị tiêu hao quá nhiều linh khí chưa kịp khôi phục lại thì đã tiêu diệt nó luôn rồi.”

“Giỏi quá, giỏi quá.” Ngoài mặt Mao đại sư cười ha ha, nhưng trong lòng vì biết Lâu Minh không cỏi nút ngọc ra mà thở phào một hơi. Lúc này ông nghe nói ở chợ ma có Ma Vương thoát ra, trong lòng cảm thấy hơi lo lắng, ông sợ Lâu Minh sẽ muốn tiêu diệt Ma Vương mà mở phong ấn lần nữa. Sát khí trong người Lâu Minh không thể dễ xảy ra chút sơ sót nào nữa.

Còn bộ trưởng Lâu đứng bên cạnh, sau khi thấy Lâu Minh không việc gì thì ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Trần Ngư, cho nên nghe rất rõ ràng cuộc đối thoại giữa cô và Mao đại sư.

Thực lực của Ma Vương lúc này đã được Mao đại sư phổ cập khoa học cho ông khi trên đường đến đây. Ở thành phố Bình này, chỉ có tu vi của Nghiêm Sùng Minh mới có thể đối đầu với Ma Vương, ngay cả Mao đại sư cũng chưa chắc đánh lại nó. Vậy mà Trần Ngư, theo lời cô bé nói là linh lực chưa được khôi phục hoàn toàn mà có thể đánh cho Ma Vương chạy...

Ánh mắt bộ trưởng Lâu lại nhìn qua Lâu Minh.

“Ba ạ.” Lâu Minh chào.

“không việc gì là tốt rồi.”

==

Rạng sáng hai giờ rưỡi, Trần Ngu đang say giấc nồng thì bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa.

Trần Ngu ngồi dậy mở cửa, ngạc nhiên nhìn anh lính lạ mặt đang đứng trước cửa phòng. “anh là?”

“Tiểu thư Trần Ngu, bộ trưởng Lâu muốn gặp cô tâm sự.”

“Bộ trưởng Lâu? Bác Lâu á?” Trần Ngu do dự một chút, mặc dù cảm thấy kì lạ nhưng vẫn quay vào phòng mặc thêm áo khoác rồi đi theo anh lính.

Khi hai người vừa rời khỏi phòng thì đã bị Hà Thất đứng trong bóng tối phát hiện, ánh mắt của Hà Thất đối diện với ánh mắt của anh lính dẫn Trần Ngu ra ngoài.

anh lính thu hồi mắt, tiếp tục đi về phía trước, Hà Thất đứng sững người tại chỗ.

Đó là cảnh vệ của bộ trưởng Lâu?

Bộ trưởng Lâu muốn gặp tiểu thư Trần Ngu.

Phải nhanh chóng đi báo cho Tam thiếu mới được!

Hà Thất vừa định xoay người báo cho Lâu Minh, nhưng động tác đột nhiên dừng lại.

Có lẽ, có một số việc, tuy là Tam thiếu không muốn nói nhưng vẫn cần phải có người nói cho tiểu thư Trần Ngu biết.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhóm bát quái của các trợ lý.

(Trợ lý Hà, hôm nay cậu phản bội Tam thiếu. Sao cậu lại không nói cho Tam thiếu biết chuyện bộ trưởng Lâu tìm tiểu thư Trần Ngu.)

Hà Thất (Cậu thì biết cái gì, bộ trưởng Lâu là người càng mong cho Tam thiếu và tiểu thư Trần Ngu đến được với nhau đó. Đây là người một nhà, hiểu chưa?)

(đã hiểu!)

(đã hiểu ...)

(Xin dạy cho chúng tôi ...)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Giận dữ

Trời đêm thành phố Bình tương đối lạnh lẽo, khi Trần Ngu ra khỏi nhà, cảm nhận sự lạnh lẽo của mùa đông, không tự chủ mà run mình một cái.

Lâu Tân Thành đứng bên cạnh xe Jeep cách đó không xa, đáng người thẳng tắp, mặc dù tóc đã lấm tấm bạc nhưng toàn thân vẫn toát khí thể hiện ngang của một người lính.

“Lạnh lắm sao?” Lâu Tân Thành thấy Trần Ngu run run thì nói với cảnh vệ đưa Trần Ngu đến “Cậu lấy cái áo khoác đến đây.”

“Vâng.”

“Dạ, không cần đâu ạ.” Trần Ngu vội vàng ngăn lại.

“Đêm hôm khuya khoắt tìm con, cũng không thể để con thành cây nước đá được.” Lâu Tân Thành nhìn Trần Ngu, cười vô cùng hiền hòa.

Trần Ngu muốn nói cô không thể đông lạnh thành nước đá được, lúc này chỉ là do chênh lệch nhiệt độ trong nhà và ngoài trời làm cô chưa thích ứng được mà thôi, bây giờ cô cũng không thấy lạnh lắm. Nhưng đồng chí cảnh vệ đã rời đi, cô cũng không tiện nói gì thêm.

Rất nhanh, đồng chí cảnh vệ đưa đến một áo khoác bông màu xanh quân đội, Lâu Tân Thành cầm lấy rồi tự tay khoác lên người Trần Ngu.

“Dạ, cảm ơn bác Lâu.” Trần Ngu xấu hổ cười cười.

Tuy không phải là lần đầu tiên Lâu Tân Thành gặp Trần Ngu nhưng đây là lần đầu tiên ông quan sát cô ở khoảng cách gần như vậy. Về mặt cô nhóc còn nguyên vẻ ngây thơ, như lời Lâu Minh đã nói cô vẫn còn là một đứa trẻ. Cho dù bản lĩnh trừ ma của cô có cao siêu đến đâu nhưng cô vẫn chỉ là cô gái vừa tròn mười tám tuổi. Xem ra là lúc trước ông đã suy nghĩ quá nhiều, tình cảm của Lâu Minh với cô bé này chỉ giống như anh trai với em gái mà thôi.

“Có phải con thấy lạ khi bác lại gọi con ra nói chuyện không? Hơn nữa còn vào giờ này không?” Lâu Tân Thành hỏi.

Trần Ngu gật mạnh đầu, ánh mắt ánh lên vẻ nghi hoặc.

“Vi bác có chuyện muốn nhờ con, nhưng chuyện này lại không thể để Lâu Minh biết nên mới lén gọi con ra ngoài như này.”

“Chuyện có liên quan đến anh Ba sao ạ.” Trần Ngu đoán.

“Con là đứa trẻ thông minh.” Lâu Tân Thành khích lệ.

“Bình thường khi nói chuyện về người nào đó thì người ta sẽ tránh không đề người đó biết mà.” Về mặt Trần Ngu tò mò nói “Bác Lâu, bác muốn nói chuyện gì ạ?”

Lâu Tân Thành nhìn về mặt kích động và tò mò của Trần Ngu, nhìn không được cười nói “Con rất thích Lâu Minh phải không?”

Bị ... bị phát hiện rồi sao??? Trần Ngu ngượng ngùng đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu. Ai da ... còn chưa kịp thổ lộ đã bị người lớn của đối phương phát hiện ra trước ...

“Lâu Minh cũng rất thích con.”

Trần Ngu ngẩng phắt đầu, vô cùng vui mừng, anh Ba cũng thích cô sao?

“Nên bác Lâu có việc muốn nhờ con đây.” Lâu Tân Thành vào đề.

“Dạ, bác nói đi ạ.” Mặt Trần Ngu sáng lấp lánh, âm thầm quyết định, chỉ cần không tách cô và anh Ba ra, thì chút nữa dù ba của anh Ba nói gì cô cũng đều đồng ý.

“Thế chất của Lâu Minh con cũng biết rồi đó.” Lâu Tân Thành thấy Trần Ngu gật đầu mới tiếp tục nói “Bởi vì thế chất như vậy nên nó chưa bao giờ có quan hệ gần gũi với người nào cả, từ khi còn nhỏ đến giờ, nó vẫn luôn sống một mình trong thế giới riêng của nó.”

“Mẹ của Lâu Minh không đành lòng nhìn Lâu Minh sống cô độc như thế, thậm chí đã dùng mọi cách tìm một cô gái có số mệnh cực tốt để mai mối cho Lâu Minh ...”

“Con biết, con cũng gặp rồi ạ.” Trần Ngu vẫn còn nhớ rõ chuyện này, lúc đó không cảm thấy gì nhưng giờ nhớ lại thì thấy thật nguy hiểm, suýt nữa thì anh Ba đã bị người khác đoạt mất.

Trần Ngu nói “Mặc dù chị đó rất xinh đẹp, số mệnh lại tốt nhưng chị ấy cũng không thể chịu được khi sát khí của anh Ba bùng phát. một khi sát khí của anh Ba bắt đầu nổi lên thì rất nguy hiểm”

Cho nên cô vẫn là người thích hợp nhất, cô không sợ sát khí của anh Ba, khi sát khí của anh Ba bùng phát, cô còn có thể hỗ trợ phong ấn, còn ai phù hợp hơn Trần Ngư nữa chứ.

nói như vậy giống như người xưa hay nói gì ấy nhỉ, à, trời sinh một đôi, Trần Ngu đắc ý nghĩ.

“Dù cô gái kia không bị ảnh hưởng bởi sát khí thì Lâu Minh cũng sẽ không đồng ý.”

Đó là đương nhiên, anh Ba đâu có thích cô ấy đâu.

“Bởi vì Lâu Minh sẽ không kết hôn, thậm chí nó chưa bao giờ nghĩ đến việc thích một cô gái, cho dù nó thích thì cũng sẽ không thừa nhận.” Ở một mức độ nào đó, Lâu Tân Thành rất hiểu con trai mình.

“Tại sao ạ?” Trần Ngu khó hiểu.

“Bởi vì ... Lâu Minh ... biết mình không sống được lâu.” Về mặt Lâu Tân Thành đau đớn.

“Cái gì?” Trần Ngu hoảng sợ và không thể tin được “Bác nói gì ạ?”

Nhìn phản ứng của Trần Ngu, Lâu Tân Thành biết mục đích của cuộc nói chuyện đêm nay đã đạt được.

“Mao đại sư vẫn luôn cẩn thận không chế sát khí của Lâu Minh, bởi vì mỗi lần sát khí bùng phát, thân thể Lâu Minh sẽ suy yếu đi một phần, tuổi thọ vì thế cũng giảm bớt.” Lâu Tân Thành nói “Con cũng là Thiên Sư nên chắc chắn là hiểu sự tổn thương của sát khí đối với cơ thể con người.”

“Nhưng mà ... sát khí trong cơ thể anh Ba là trời sinh mà.” Trần Ngự khó hiểu nói.

Khi cơ thể bị sát khí xâm chiếm sẽ gây ra những tổn thương cho người đó, đây là nguyên nhân Lâu Minh không thể tiếp xúc với người thường. Nhưng sát khí trên người Lâu Minh là bẩm sinh, có thể nói, thân thể của anh có sát khí trên người nghĩa là thân thể của anh có thể chịu được sát khí đó, sẽ không giống với cơ thể của người bình thường.

“Tốc độ phát triển cơ thể của Lâu Minh không theo kịp tốc độ phát triển của sát khí.” Lâu Tân Thành nói “Từ khi Lâu Minh hai mươi tuổi, thân thể của nó bắt đầu từ từ suy yếu.”

“anh Ba ... cơ thể anh Ba giờ đã ở mức nào rồi ạ?” Trần Ngự sốt sáng hỏi.

“Năm ngày trước, sau khi sát khí của Lâu Minh bùng phát, cơ thể của nó đã có chút thay đổi.” Lâu Tân Thành khàn giọng nói “Mao đại sư và Nghiêm tiên sinh đều dự đoán ... nói Lâu Minh ... sống không quá ba đến năm năm ...”

“không thể như thế được!” Trần Ngự đỏ mặt, hốt hoảng nói “Chỉ cần ... chỉ cần có thể giải quyết vấn đề sát khí là được rồi mà.”

“Điều này chúng ta đều hiểu rõ.” Lâu Tân Thành lặng lẽ lắc đầu “Mười năm qua, bác đã tìm tất cả các đại sư trong giới huyền học, ngay cả người am hiểu nhất về trừ sát khí như Nghiêm tiên sinh đều được bác mời đến nhưng không có ai có thể giải quyết hoàn toàn sát khí trên người Lâu Minh được.”

“Sao lại thế được a ... Nhất định là phải có biện pháp chứ.” Trần Ngự vội kêu lên “Con ... Ông nội của con rất giỏi, để con tìm ông nội hỏi thử xem.”

Ánh mắt của Lâu Tân Thành sáng lên, mục đích thứ nhất đã đạt được.

Ông đã hỏi trước Hà Thất, ông nội của Trần Ngự sau khi rời thôn Đại Mộc thì không thấy tung tích, cậu ta đã dùng tất cả các biện pháp mà không tìm thấy ông nội của Trần Ngự ở đâu. Người duy nhất có thể trông cậy được là Trần Ngự, Lâu Tân Thành mới dùng phương pháp này để Trần Ngự vô cùng khẩn cấp chủ động tìm ông nội của mình.

Lâu Minh chắc chắn sẽ không nói cho Trần Ngự biết chuyện của mình nên chuyện này đành phải để ông nói ra. Chỉ cần Trần Ngự thực sự quan tâm đến Lâu Minh thì hơn ai hết cô sẽ là người sốt ruột nhất đi tìm ông nội của cô.

“Nếu ông nội của cháu có thể đến thì đó là chuyện không thể nào tốt hơn, nhưng thật ra đã nhiều năm như vậy, bác đối với chuyện có thể giải quyết hoàn toàn sát khí trên người Lâu Minh hay không đã không còn ôm hi vọng quá lớn. Bác chỉ hi vọng giúp Lâu Minh sống vui vẻ hơn mà thôi.” Lâu Tân Thành thành khẩn nói “Nên ... bác Lâu muốn nhờ con, thời gian này xin con hãy luôn ở bên cạnh Lâu Minh, bởi vì con là người duy nhất không sợ sát khí của nó, với lại ... nó rất thích con.”

“Bác Lâu, bác yên tâm, con biết phải làm thế nào!” Trần Ngự gật đầu thật mạnh, chẳng những cô sẽ ở bên Lâu Minh mà còn mau chóng giục ông nội đến Đế Đô một chuyến.

“Vậy Lâu Minh đành nhờ vào con.”

==

trên trục thẳng bay về Đế Đô, bình thường luôn riu rít không ngừng, vậy mà lúc này Trần Ngự không thêm nói câu nào với Lâu Minh. không chỉ ở trên máy bay, hẳn là từ lúc rời giường, Trần Ngự đã không nói chuyện với Lâu Minh rồi.

cô nhóc xụ mặt, mỗi lần Lâu Minh muốn nói chuyện với cô, Trần Ngự đều ngoảnh mặt đi một cách cố ý, đáng về sợ người khác không biết là cô đang tức giận đây mà.

Lúc ở biệt thự, Trần Ngự còn có chỗ trốn tránh Lâu Minh, bây giờ ngồi trên máy bay, hai người ngồi song song đối diện, Lâu Minh đã tìm được cơ hội nói chuyện.

“Thì Thì ...”

Trần Ngự quay đầu không thèm để ý.

“Thì Thì?”

Cả người Trần Ngự đều xoay cả đi.

Lâu Minh nhìn không được mà bật cười, anh cảm thấy vẻ mặt giận dữ của Trần Ngự nhìn sao cũng thật đáng yêu “Xin lỗi em.”

Trần Ngự cứng người, thân người xoay nghiêng uốn éo quay trở về nhưng mà vẫn không chịu nhìn Lâu Minh. cô biết tính tình của mình có hơi gàn dở nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Lâu Minh giấu cô việc lớn như thế, thì tâm tình lại sa sút, nhìn không được mà cảm thấy tức giận.

“Xem ra quả nhiên vấn đề là ở anh rồi.” Lâu Minh vừa đỡ vừa chăm chú nhìn Trần Ngư “Thì Thì ... có thể nói cho anh biết sao em lại giận không?”

Bởi vì anh giấu em a, sát khí của anh làm nguy hiểm đến tính mạng của anh, thế mà lại không nói cho em biết.

Nhưng mà bác Lâu nửa đêm lên đến tìm cô chính là vì không muốn anh Ba biết. Nếu như cô nói ra, chẳng phải là cô bán bác Lâu đi sao?

Trần Ngư suy đi nghĩ lại, cuối cùng im lặng lắc đầu.

“...” Lâu Minh thấy Trần Ngư không chịu nói, lại phát hiện cô nhóc này đã chịu để ý đến anh thì cũng không hỏi nữa, mà nói sang chuyện khác “Lúc ở xưởng vũ khí, em nói có chuyện muốn nói với anh mà, chuyện gì vậy em?”

“Bây giờ em không thể nói.” Trần Ngư nhớ đến ý định tỏ tình của mình, lần nữa im lặng lắc đầu.

“Tại sao?” Lâu Minh khó hiểu.

Từ buổi nói chuyện tối qua, Trần Ngư còn rút ra được một vấn đề quan trọng. Đó chính là, nếu không giải quyết hoàn toàn vấn đề sát khí trên cơ thể Lâu Minh, thì dù Lâu Minh có thích cô đi nữa thì anh cũng sẽ không thừa nhận, như vậy, nếu cô mà thổ lộ thì năm mươi phần trăm là sẽ thất bại.

Với lại, nếu không có cách giải quyết được sát khí trên người Lâu Minh, cô cũng không có tâm trạng mà tỏ tình gì nữa.

“anh Ba, sau này em sẽ nói với anh.” Trần Ngư nghiêm túc nói.

“Được rồi.” Việc gì mà không thể nói bây giờ? Đầu óc Lâu Minh mơ hồ bay về Đé Đô.

==

Khi máy bay đáp xuống Đé Đô là rạng sáng, Trần Ngư ở lại biệt thự nhỏ nhà họ Lâu đến buổi chiều mới mang theo túi lớn túi nhỏ các loại đặc sản làm bộ từ ngoài đi về nhà mình.

Mẹ Trần thấy con gái về nhà thì vô cùng vui mừng, buổi tối chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon cho con gái.

Nhưng cả bàn đồ ăn chỉ có cô và mẹ Trần ăn thì hơi lãng phí, Trần Ngư ngạc nhiên hỏi “Mẹ, ba với anh đâu ạ?”

“Sắp hết thăm rồi, ba con còn phải thị sát mấy vùng nông thôn, mỗi ngày đều bận rộn đến khuya mới về.” Mẹ Trần nói “Còn anh con hình như gần đây có án lớn, đã đi mấy ngày chưa thấy về.”

“không phải anh sắp nghỉ Tết sao mẹ?” Trần Ngư hỏi.

“Công việc của anh con rất đặc thù, càng vào ngày nghỉ thì càng bận rộn, năm ngoái nó còn không có thời gian ăn Tết nữa.” Mẹ Trần nhìn con gái nói “Cũng may là năm nay còn có con với mẹ đó.”

“Công việc của ba với anh bận rộn quá à.” Trần Ngư cảm thán.

“Đúng vậy đó, đúng rồi ...” Mẹ Trần nghĩ đến một chuyện “Ông Ngô cũng ăn Tết có một mình đi, con hỏi ông có muốn đến Đé Đô ăn Tết cùng gia đình mình không?”

Mẹ Trần đã sớm nghĩ đến chuyện gặp mặt cảm ơn ông lão đã nuôi dưỡng con gái mình, chỉ là bà nhiều lần hỏi Trần Ngư nhưng Trần Ngư đều nói ông không nguyện ý đến Đé Đô chơi.

“Chút nữa để con hỏi ông xem sao.” Thực ra, đêm hôm qua sau khi nói chuyện với bộ trưởng Lâu, Trần Ngư đã gửi tin nhắn trên QQ cho ông Ngô, cũng không biết lúc nào ông nội mới nhắn trả lời cô.

“Reng reng reng ...”

Điện thoại bỗng nhiên vang lên, Trần Ngư xem số, nhanh chóng đặt đĩa xuống, cầm điện thoại chạy nhanh lên lầu “Mẹ, con nói chuyện điện thoại một chút.”

“Đứa nhò này ...” Mẹ Trần nhìn con gái hấp tấp chạy đi, lắc đầu.

“Mao đại sư.” Trần Ngư đóng cửa phòng lại mới nhấn nút nghe.

“Xin lỗi cô, tôi bận quá nên đến giờ mới có thời gian gọi lại cho Trần tiểu hữu.” Giọng nói áy náy của Mao đại sư từ bên kia truyền tới.

“Tôi biết ngài rất bận.” Sau khi nói chuyện với bộ trưởng Lâu, Trần Ngư liền tìm Mao đại sư để tìm hiểu thêm về tình trạng cơ thể của Lâu Minh nhưng Mao đại sư luôn bận việc nên không có thời gian gặp cô. Trần Ngư đành phải nhắn tin cho ông, hi vọng khi nào ông xong việc thì gọi điện lại cho cô.

“Bộ trưởng Lâu nói với tôi là cô muốn hiểu rõ hơn về tình trạng cơ thể của Lâu Minh.” Mao đại sư nói.

“Vâng ạ, tôi muốn biết rốt cuộc là sát khí trong người anh Ba là như thế nào và thân thể của anh Ba có thể chịu đựng được đến khi nào.” Mặc dù bộ trưởng Lâu đã nói với Trần Như nhưng cô vẫn muốn nghe xác nhận từ Mao đại sư.

“Mặc dù sát khí của Lâu Minh vẫn không ngừng tăng trưởng, nhưng khoảng thời gian trước vẫn được khống chế rất tốt, chỉ là nửa năm gần đây ... đã liên tiếp phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn, bùng phát hai lần, ngũ đông một lần cho nên đã gây ra ảnh hưởng rất lớn đến cơ thể của Lâu Minh.” Mao đại sư thờ dài nói “Đặc biệt là khi ở thành phố Bình, Lâu Minh đã hấp thu sát khí của cương thi nên đã đẩy nhanh tốc độ tăng trưởng sát khí trong cơ thể cậu ấy.”

“Mao đại sư, ngài nghiên cứu lâu như vậy có biết nguyên nhân gì đã tạo nên sát khí trong cơ thể anh Ba không ạ?”

“Sát khí của Lâu Minh đến từ linh hồn, không phải do sức mạnh bên ngoài gây nên.” Lúc Mao đại sư nói câu này đã nhìn thoáng qua Nghiêm Sùng Minh đang ngồi bên cạnh.

“Linh hồn mang theo sát khí? Như vậy có nghĩa là chỉ cần sát khí chưa bị diệt trừ thì cho dù anh Ba chuyển thể đầu thai sẽ vẫn mang sát khí trong người hay sao?” Trần Như vô cùng kinh hãi, linh hồn có thể luân hồi đầu thai, nhưng trên thế giới này, có rất ít cái gì có thể theo linh hồn trải qua những lần luân hồi tiếp theo.

==

nói chuyện với Trần Như xong, Mao đại sư cúp điện thoại ngồi xuống.

“Ông nói rõ mọi chuyện với cô nhóc đó là để cô bé mời thẳng cha Ngô xuống núi hả?” Nghiêm Sùng Minh nhíu mày nói.

“Nếu như trên thế giới này có người nào có thể giải quyết được chuyện này, chắc chắn là chỉ còn ông ấy.” Lúc này Mao đại sư mới biết, thì ra ông nội của Trần Như là một tuyệt thế kỳ tài vang danh trong giới huyền học vài chục năm trước “Lạc Hà chân nhân.”

“Tôi không giải quyết được vấn đề sát khí không có nghĩa là thẳng cha đó nhất định có biện pháp.” Nghiêm Sùng Minh khinh thường nói.

“Nhưng Trần tiểu hữu là người duy nhất không sợ sát khí trên người Lâu Minh.” Mao đại sư nói “Nếu ‘Lạc Hà chân nhân’ có thể bồi dưỡng được một người nổi nghiệp như vậy thì chắc chắn là sẽ có biện pháp.”

“cô nhóc kia ...” Đêm qua, Nghiêm Sùng Minh đã đi thu thập con Ma Vương kia. Con Ma Vương đó đã bị phong ấn trong đá Thái Sơn mấy trăm năm, mặc dù bị đối trong thời gian dài nhưng thực lực của nó vẫn còn rất mạnh. Vậy mà cô nhóc đó có thể đồng thời điều khiển la bàn và chuông ‘chiêu hồn’ đánh cho Ma Vương bỏ chạy ...

“Ngô Lễ đã thề, lão ta sẽ không xuống núi.” Nghiêm Sùng Minh nói.

“Cho nên ... mới cần Trần tiểu hữu đi mời.” Mao đại sư đã cân nhắc đến điều này.

Nghiêm Sùng Minh nhíu mày lại, vẻ mặt xem thường. Mặc dù cái tên Ngô Lễ kia là kẻ kiêu căng ngạo mạn, yêu tiền như mạng, nhưng nếu đã thề thì hẳn ta sẽ tuyệt đối không dễ dàng phá vỡ. Nếu không thì không có chuyện nhiều năm đã trôi qua nhưng ta vẫn còn mai danh ẩn tích.

Tác giả có lời muốn nói:

Bộ trưởng Lâu: Hình như tôi vô tình đã ngăn trở con đường tỏ lộ của con dâu rồi.

Hà Thất: Tha thứ cho tôi nói thẳng, bộ trưởng, trình độ trợ giúp của ngài không bằng tôi rồi ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Trúng đạn

Gần đến thời gian cuối năm, nhân viên công vụ lũ lượt về quê ăn Tết, thành phố vốn đông đúc, nhộn nhịp dần trở nên vắng vẻ, ngay cả thế giới trên mạng cũng không còn náo nhiệt như trước.

Nhân viên phòng Net Tiểu Triệu cảm hộp com mới gọi bên ngoài đi đến khu không hút thuốc.

“Ông ngoại, ăn com thôi ạ.” Tiểu Thiệu lấy phần ăn của ông Ngô để lên bàn.

“Cậu đặt ở bàn đi, chờ ta đánh xong ván này cái đã.” Ông Ngô nhìn chăm chú vào màn hình, hai mắt không di chuyển một chút nào.

Tiểu Thiệu nhìn thoáng qua màn hình vi tính cảnh đang đánh nhau dữ dội, mặc dù cậu ta đã sớm biết kỹ năng siêu phàm của ông Ngô nhưng mỗi lần nhìn

thấy đều không kim được sự ngạc nhiên “Ông ngoại, người này cũng giỏi quá ha, ông gặp được đối thủ rồi này.”

Trong trò chơi, hai nhân vật đang đánh nhau kịch liệt, PK tương đương nhau.

Ông Ngô không trả lời, một tay ông để trên bàn phím, một tay cầm con chuột, cho đến khi nhờ còn một chút máu mà chiếm được ưu thế trước đối thủ mới trầm tĩnh lại, quay đầu hỏi “Cậu mua com thịt băm hương cá phải không?”

“Vâng, nhưng chỗ ông ngoại hay ăn, người ta đóng cửa về quê ăn Tết rồi, con mua của quán khác, cũng không biết là có ngon như chỗ cũ hay không.” Tiểu Thiệu vừa nói vừa ăn phần com của mình.

Ông Ngô cũng không kén chọn, mở hộp com, từ từ xúc ăn.

“Ông ngoại, ông đã ở đây hơn nửa năm rồi, sao hết năm rồi ông không về nhà?” Tiểu Thiệu quả thực là rất tò mò, trước kia cậu ta chỉ gặp những thiếu niên mới lớn nghiện game, ông Ngô đã làm cậu ta mở mang kiến thức, làm cậu ta được gặp một người cao tuổi nghiện game.

“không về.” Ông Ngô vô cũng lạnh lùng ném ra hai chữ.

Đến Tết không về nhà, hoặc là giống cậu ta vì kiếm tiền mà không thể về nhà, hoặc là giống ông chủ của cậu ta, bị người nhà thúc giục kết hôn mà không muốn về nhà. Còn vẫn không về nhà, chắc chắn là có nhà nhưng không thể trở về a.

Trách không được ông ngoại suốt ngày ngâm mình ở quán net, chắc là vì con gái không có hiếu rồi, không muốn nuôi ông.

“Chát!”

“Ái!” Ông Ngô đập một phát lên đầu Tiểu Thiệu làm cậu ta đau đến nhe răng trợn mắt “Ông ngoại, sao ông lại đánh con.”

“Lúc này nhìn thái độ cậu nhìn ta, không biết tại sao lại cực kì đáng ăn đòn.” Bởi vậy ông Ngô mới không thể khống chế được bàn tay mình.

Tiểu Thiệu bĩu môi, quyết định không thêm chấp với ông lão côai cút này.

“Đình!”

Lúc này, điện thoại di động của ông Ngô bỗng vang lên.

“Ông ngoại, ông có tin nhắn kia, chắc là cháu gái của ông nhắn đó.” Tiểu Thiệu nhắc nhở.

“không phải.” Đầu ông Ngô không thêm nhắc lên “Cháu gái ta không có số điện thoại của ta, có việc gì nó chỉ có thể nhắn trên QQ.”

“...” Đồng chí Tiểu Thiệu theo bản năng nhìn thoáng qua màn hình máy tính của ông lão, ngạc nhiên hỏi “Sao ông không mở QQ lên?”

“Bây giờ không phải là sắp đến Tết rồi sao? Ta sợ cô nhóc kia nói ta đến Đê Đơ ăn Tết.” Ông lão đáp.

“... Vậy ông cũng không thể luôn tắt QQ chứ, nếu ông không muốn đi thi từ chối là được rồi.” Tiểu Thiệu nói.

“Ai, lớn tuổi rồi, ta sợ mình mềm lòng.” Ông Ngô thờ dãi nói.

Mềm lòng? Mềm lòng cái gì? Tiểu Thiệu không tiện hỏi, cúi đầu tiếp tục ăn com.

Com nước xong xuôi, Tiểu Thiệu phát hiện ông Ngô xem điện thoại, liền thuận miệng hỏi “Ai nhắn tin cho ông vậy ạ?”

“Chiến đội Du Long.” Ông Ngô xem xong tin, tiện tay ném điện thoại lên bàn.

“Ai cơ ạ??”

Ông Ngô chỉ chỉ poster trên tường “Hình như là chiến đội này này.”

Chiến đội Du Long – chiến đội nổi tiếng nhất của giới E-sport Trung Quốc!?

“Chiến đội này quá hẹp hòi, chỉ là lần trước ta lỡ tay giết một đứa bé trong chiến đội của bọn họ thôi hay sao? Bọn họ mỗi ngày đều đuổi theo ta đòi PK. Cũng không biết từ đâu mà biết số điện thoại của ta, còn gọi điện thoại tới muốn gặp ta nói chuyện.” Ông Ngô phàn nàn “Takhông thêm nhận điện thoại, vậy là nhắn tin hàng ngày cho ta, phiền muốn chết à.”

Đầu tiên Tiểu Thiệu không thể tin nhìn ông Ngô, sau đó lập tức bỏ nhào qua cầm lấy điện thoại di động mà ông Ngô vừa ném lên bàn. Điện thoại không có mật mã, cậu ta mở mục tin nhắn lên (Chào anh Đại Hào. Tôi là quản lý chiến đội Du Long – Mạc Thành Trạch, không biết anh có thể cho tôi gặp một lần được không. Tôi muốn nói chuyện với anh một chút về chuyện trò chơi.)

“...”

“Phát nổ gì đó, cậu mau đi vứt rác đi.” Ông Ngô đem hộp cơm đã ăn xong, nhét vào tay cậu nhân viên phòng net đang còn trợn mắt há mồm.

“Đậu xanh rau má ...” Cậu ta vốn cho rằng đã 19 tuổi thì nên từ bỏ mộng tưởng trở thành game thủ chuyên nghiệp đi thôi. Mẹ nó ... người ta hơn sáu mươi tuổi còn có thể dễ dàng đạt được.

==

Trong nhà máy hoang nào đó vùng ngoại thành Đê Đô, Trần Dương mang theo một đội cảnh sát đặc nhiệm tiếp cận cửa nhà máy. Theo tin tình báo nhận được, hôm nay trong nhà xưởng này sẽ diễn ra một cuộc giao dịch mua bán ma túy.

“Lão đại.” Lần đầu tiên được tham gia nhiệm vụ bắt giữ người cỡ lớn như vậy, Khâu Hằng có chút hồi hộp tựa vào bên người Trần Dương.

“Đừng lo lắng.” Trần Dương trấn an.

“Đạ.” Mặc dù Khâu Hằng có hết sức giữ bình tĩnh nhưng cánh tay cầm súng vẫn không kìm được mà hơi run run.

Nghĩ đến một chút nữa sẽ diễn ra cảnh chiến đấu sống chết, Trần Dương theo bản năng sờ sờ lên cổ tay mình chợt phát hiện trống không. Trần Dương sững người, lúc này mới nhớ, mấy ngày trước anh đi tắm, sau đó phải đi gấp nên đã quên bùa hộ mệnh ở nhà công vụ.

“Lão đại, anh đã tham gia nhiệm vụ lớn như thế này bao giờ chưa?” Khâu Hằng hỏi Trần Dương.

“đã tham gia mấy lần rồi.” Trần Dương cố gắng trấn tĩnh lại.

không biết có phải vì cảm thấy bùa hộ mệnh do Thi Thi đưa có hiệu quả hay không mà anh lại có cảm giác ý lại bùa hộ mệnh thế này. Mấy lần trước đã tham gia nhiệm vụ như thế này, không có bùa của Thi Thi, không phải là anh vẫn rất tốt sao.

“Hành động!” Trong tai truyền đến mệnh lệnh của cấp trên, Trần Dương nắm súng trong tay, dẫn đầu tiến vào trong nhà máy.

==

“Xoảng!”

“Sao vậy mẹ?” Trần Ngự nghe tiếng rơi vỡ thì mở cửa phòng chạy xuống lầu.

“Mẹ không cần thận làm rơi.” Dưới chân mẹ Trần có các mảnh sứ vỡ, Trần Ngự nhận ra là bình hoa bằng sứ vẫn bày ở phòng khách.

“Mẹ, mẹ đừng nhặt, để con lấy chổi quét.” Trần Ngự thấy mẹ định ngồi xuống nhặt mảnh vỡ thì cản lại rồi chạy vào phòng bếp lấy cây chổi ra.

“Cái bình hoa này đã ở nhà ta mấy chục năm, sao đột nhiên lại vỡ.” Lúc này sắp đến Tết, mẹ Trần nhìn bình hoa vỡ mà trong lòng cảm thấy nao nao.

“không sao đâu mẹ, chờ mấy bữa nữa con với mẹ đi mua cái mới đẹp hơn.” Trần Ngự an ủi.

“Vậy thì tốt.” Mẹ Trần nghe vậy thì vui vẻ hơn một chút.

“Đình linh linh ...”

Điện thoại trong phòng khách bỗng nhiên vang lên, mẹ Trần đi đến cầm điện thoại lên nghe “Alo.”

“...”

Cũng không biết bên kia điện thoại nói gì, chân mẹ Trần nhũn ra, ngã ngồi trên mặt đất.

“Mẹ, mẹ sao thế?” Trần Ngự thấy vậy, ném chổi đi vội vàng chạy đến.

“Thi Thi ... Thi Thi ...” Mẹ Trần nắm chặt tay con gái, toàn thân run rẩy, hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt tuyệt vọng nói “anh con ... anh con ... nó ...”

“anh con làm sao ạ?” Trong lòng Trần Ngự dâng lên cảm giác bất an.

“anh con bị trúng đạn rồi.”

==

Khi Trần Ngự và mẹ Trần chạy đến bệnh viện, thị trưởng Trần đã đợi trước phòng phẫu thuật, đứng cùng ông còn có mấy cảnh sát.

“Kiến Huân, Trần Dương sao rồi?” Mẹ Trần níu tay chồng, lo lắng hỏi.

“Bác sĩ vẫn đang phẫu thuật.” Thị trưởng Trần nhú màu đầy nôn nóng và lo âu.

“Con bị thương ở đâu? Súng bắn trúng vào đâu?” Người điện thoại đến chỉ nói Trần Dương đang được cấp cứu mà không nói rõ Trần Dương bị thương tích như thế nào.

“...” Thị trưởng Trần rũ mắt, mấp máy mấy lần nhưng không mở miệng được.

“Rất nguy hiểm sao ông?” Mẹ Trần nhìn sắc mặt của chồng thì biết chắc Trần Dương đã bị thương rất nặng, nếu không thì chồng bà sẽ không nói nên lời như vậy. Nhận ra điều này, chân mẹ Trần mềm nhũn, suýt nữa đứng không vững.

“Tôi cũng vừa mới đến, nên cũng không rõ lắm, chờ bác sĩ ra sẽ biết thôi.” Thị trưởng Trần đỡ vợ.

Trần Ngu thấy thế vội chạy tới an ủi “Ba, mẹ, hai người đừng lo lắng quá, trên người anh trai có bùa hộ mệnh, chắc chắn là không sao đâu ạ.”

“Đúng rồi, bùa hộ mệnh do Thi Thi cầu chắc chắn là hữu dụng, chắc chắn là có tác dụng.” Mẹ Trần cũng không biết là bùa hộ mệnh của công gái có tác dụng hay không, nhưng bây giờ bà cũng chỉ có thể tin là bùa hộ mệnh có tác dụng.

Trần Ngu vẫn có lòng tin đối với bùa hộ mệnh do Mao đại sư làm ra, nên mặc dù cô cũng rất lo lắng cho thương thế của Trần Dương nhưng lại không lo Trần Dương bị nguy hiểm đến tính mạng. cô quay đầu nhìn lướt qua mấy cảnh sát đang đứng bên góc thì phát hiện có Khâu Hằng.

Trần Ngu đi qua hỏi về thương thế của Trần Dương “anh Khâu, anh trai em bị thương ở đâu?”

“Thi Thi ...” Về mặt Khâu Hằng vô cùng đau khổ và tuyệt vọng.

“Rất nghiêm trọng sao?” không thể nào, bùa hộ mệnh của Mao đại sư chắc chắn sẽ không để đại ca bị thương nghiêm trọng mới phải chứ.

“Đạn ... đạn trúng ngay ... gần tim” Trước khi đưa vào phòng phẫu thuật, bác sĩ đã nói cho bọn họ chuẩn bị tốt tư tưởng, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh lão đại trúng đạn ngã xuống là lòng ngực Khâu Hằng lại khó chịu muốn nổ tung.

“Lão đại phúc lớn mạng lớn, chắc chắn là không sao đâu.” một cảnh sát đứng bên cạnh vỗ vỗ vai Khâu Hằng.

một nỗi bất an bỗng tràn lên trong lòng Trần Ngu, khi tâm trạng cô còn đang rối bời thì một trận gió âm khí chợt thổi tới, một quỷ sai mặc quần áo trắng bỗng xuất hiện ở phía đầu hành lang bên kia.

Trong nháy mắt nhìn thấy quỷ sai, cơ thể Trần Ngu dường như không kịp suy nghĩ gì, vèo một cái chạy đến ngăn trước cửa phòng phẫu thuật.

“Thi Thi?” Mẹ Trần kinh ngạc nhìn con gái bỗng nhiên chạy đến trước cửa phòng phẫu thuật.

“Thi Thi, sao con đứng ở đó làm gì?” Thị trưởng Trần thấy con gái giang tay như ngăn cản thứ gì đó thì ngạc nhiên hỏi.

Trần Ngu không để ý đến câu hỏi của cha mẹ, chỉ nhìn thẳng về phía trước.

“Thiên Sư? Phiền cô tránh ra, tôi muốn vào dẫn hồn người chết đi.” Quỷ sai đứng trước mặt Trần Ngu cất tiếng.

Trần Ngu nhíu mày, nhìn chòng chọc vào quỷ sai, một bước cũng không rời “anh đến đây làm gì?”

“Tất nhiên là để dẫn hồn người chết đi.” Quỷ sai nhìn thoáng qua cửa phòng phẫu thuật “Thời gian sắp đến rồi, mau cho tôi vào.”

Ánh mắt Trần Ngu run lên, thân thể căng cứng, một bước cũng không nhúc nhích.

“cô không tránh ra thì đừng trách tôi không khách khí.” Quỷ sai không ngờ lại có người ngăn mình không cho dẫn hồn người chết, lập tức quát lớn.

“đi ra!” Trần Ngu gầm nhẹ một tiếng, linh lực trên thân lưu chuyển, cả người vận sức chờ phát động. Đây là không đợi quỷ sai ra tay, cô đã không kìm được mà đánh trước.

Quỷ sai đến đón là người mới, tu vi không cao, căn bản không phải là đối thủ của Trần Ngu. Cảm nhận được linh lực mạnh mẽ trên người Trần Ngu, quỷ sai cũng không dám lớn tiếng nữa. không có cách nào, cậu ta đánh không lại a. Chỉ có thể bình tĩnh ôn hòa khuyên “Người bên trong sắp chết rồi, nếu hôm nay tôi không dẫn anh ta xuống âm phủ thì anh ta sẽ biến thành cô hồn dã quỷ. cô là Thiên Sư, chắc là cô biết điều này chứ.”

Tất nhiên là Trần Ngu biết, vừa rồi quỷ sai bỗng nhiên xuất hiện, Trần Ngu ý thức được là quỷ sai đến câu hồn nên điều khiển thân thể ngăn lại trước cửa phòng phẫu thuật. cô cũng biết là mình không nên làm như thế, nhưng mà ...

Khi nội tâm của Trần Ngu còn đang tranh đấu, không biết nên làm thế nào, thì cửa phòng phẫu thuật bỗng nhiên mở ra, Trần Ngu vội nghiêng người tránh ra.

“Trần Dương!” Trần Dương được đẩy ra, mẹ Trần kích động nhào đến theo Trần Dương đẩy vào phòng hậu phẫu.

“Bác sĩ, con trai tôi thế nào rồi?” Thị trưởng Trần hỏi bác sĩ.

“Đội trưởng của chúng tôi thế nào?” một đám cảnh sát hỏi.

“Chúng tôi đã gấp đạn ra, nhưng đạn đã tổn thương tim của bệnh nhân, nên ...” Bác sĩ không đành lòng nói.

“Cho nên?” Thị trưởng Trần lo lắng hỏi

“Bệnh nhân có khả năng mất đi sinh mệnh bất cứ lúc nào.” Về mặt bác sĩ xin lỗi “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Mọi người đi gấp cậu ấy lần cuối đi.”

Cái gì? Mất thị trưởng Trần tối sầm lại.

“Thị trưởng.” Trợ lý vội vàng đỡ thị trưởng Trần đang lao đảo muốn ngã.

Về mặt thị trưởng Trần xám ngắt, không thể tin nhìn về hướng Trần Dương đang được đẩy đi. Ông không thể nào tin được, đứa con trai mà ông luôn tự hào sắp chết rồi sao, tim ông như bị khoét đi một miếng.

“Ông nói bậy cái gì đó, ông là đồ lang băm ...” Khâu Hằng kích động xông lên hét to, lại bị mấy người đứng bên cạnh dè xuống.

Khi Trần Dương được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, Trần Ngự đã nhìn thấy sinh khí trên người anh trai mình đã tan rã một lượng lớn, sự thật này khiến cô cảm thấy bất lực và tuyệt vọng.

“Còn bao lâu?” Trần Ngự nhìn về phía quý sai.

Quý sai sững người, rồi mới định thần lại lấy điện thoại di động mở sổ Sinh tử kiểm tra một lúc rồi nói “Còn mười phút nữa.”

“Chưa hết thời gian mà anh đã đến đây làm gì?” Trần Ngự thở hổn hển mắng.

Đây là ngày đầu tiên tôi đi làm, tôi thể hiện niềm yêu nghề không được sao? Quý sai cảm thấy mình vô cùng oan ức.

Trần Ngự trừng mắt nhìn uy hiếp quý sai, sau đó mới chạy theo mọi người vào phòng bệnh, dường như nếu quý sai không đi theo thì anh trai cô sẽ không phải chết.

Quý sai do dự một chút, quyết định mười phút sau rồi đi vào, cái cô Thiên Sư này thật là hung dữ mà.

Trần Ngự mới chạy đến cửa phòng bệnh đã nghe tiếng mẹ Trần tuyệt vọng gào thét.

“không, không đâu, Dương Dương sẽ không sao đâu, con trai tôi sẽ không sao đâu mà.”

“Bà bình tĩnh một chút.” Thị trưởng Trần an ủi vợ.

“Đều là tại ông, sao ông lại cho nó theo nghề cảnh sát chứ.” Mẹ Trần trách móc chồng xong rồi lại quay ra trách bản thân mình “không phải, đều là do tôi, nếu như không phải là tôi làm lạc Thi Thi nên từ nhỏ Dương Dương đã cố hết sức thi vào cảnh sát.”

Thị trưởng Trần ôm vợ, bóng dáng cao lớn đỉnh đặc thường ngày dường như gầy yếu đi rất nhiều.

Trần Ngự nghe mẹ Trần nói thế thì sững sờ, thì ra anh trai đi làm cảnh sát là vì cô sao?

“Thi Thi ...”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Trần Ngự ngẩng đầu nhìn, khi cô nhìn thấy hồn phách của Trần Dương đứng trước mặt mình không xa, hai mắt đột nhiên trừng to.

“Mặc dù anh biết là em có thể nhìn thấy anh, nhưng gặp nhau ở tình huống như thế này vẫn là một trải nghiệm mới lạ mà kỳ quái.” Trần Dương nhìn không được mà cười lên một tiếng.

“anh Hai ...” Trần Ngự há to miệng, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Sau này ... ba mẹ đành nhờ vào em.” Trần Dương quay đầu nhìn mẹ Trần đang khóc đến sắp ngất đi và ba Trần hai mắt đỏ vẫn tuyệt vọng, về mặt vô cùng áy náy nói.

Giọng nói Trần Dương khàn khàn “Đồng ý với anh, em chăm sóc cho ba mẹ thật tốt nhé, cũng quan tâm đến mình nhiều hơn.”

Trần Dương giơ tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Trần Ngự “Mọi người ... đều đừng quá đau lòng.”

“Thời gian đã hết rồi.” Hai người còn chưa dứt lời, quý sai bỗng nhiên lại xuất hiện.

Trần Ngự cực kỳ khó chịu nhìn quý sai.

“Còn ... còn một phút nữa.” Quý sai không hiểu sao lại chột dạ, nói.

“Tít tít tít ...” Trong phòng bệnh bỗng nhiên vang lên tiếng còi chói tai, mẹ Trần nhìn máy điện tâm đồ từ từ biến thành đường thẳng, tuyệt vọng nhào lên người con trai, dường như chỉ cần ôm chặt lấy Trần Dương thì anh sẽ không rời đi.

“Dương Dương, Dương Dương, con cố gắng chịu đựng đi mà. Con đừng đi, con đừng bỏ mẹ mà.”

“Trần Dương!” Nước mắt thị trường Trần cuối cùng cũng rơi xuống.

Nhìn ba mẹ đau lòng muốn chết, trên gương mặt cương nghị của Trần Dương rơi xuống hai hàng nước mắt, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, Trần Dương cảm thấy mình thật là người con bất hiếu.

“Chăm sóc cho ba mẹ thật tốt nhé.” Biết mình không còn thời gian, Trần Dương đỏ mắt, đi qua Trần Ngự về phía quý sai.

Khi anh sắp lướt qua Trần Ngự, bỗng dưng Trần Ngự đưa tay ra giữ tay anh lại.

“...” Trần Dương kinh ngạc quay đầu.

“cô muốn làm gì?” Quý sai luôn cảm thấy sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

Trong mắt Trần Ngự hiện lên sự kiên quyết, cô cắn răng một cái, tay trái lờ hờ phách của Trần Dương trở lại, tay phải hướng về phía quý sai, hô lên “Đứng yên!”

Hồn thể của quý sai bị giữ chặt không nhúc nhích được, cậu ta hoảng sợ nhìn về phía Trần Ngự kêu lên “cô đừng làm loạn nha.”

“Thì Thì, em định làm gì vậy?” Trần Dương cũng vô cùng ngạc nhiên.

Trần Ngự không trả lời, cô dắt hồn phách của Trần Dương, chạy nhanh đến bên giường bệnh, sau đó đưa hồn phách của anh trở lại thân thể.

Trước khi sinh khí của anh trai tan đi hết, cô nhất định phải cứu được anh trở về.

Ông nội, con muốn dùng thuật cấm.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhân viên tiệm net: Con bỏ học trung học đến đây làm quản trị mạng chính là vì muốn được tham gia chiến đội.

Ông Ngô: Vậy thì sao?

Nhân viên tiệm net: Ba năm, con đã mười chín tuổi rồi mà vẫn chưa thực hiện được ước mơ của mình, vậy mà chiến đội Du Long lại mời ông.

Ông Ngô: Năm nay ta đã sáu mươi chín tuổi rồi, nhóc con, cậu vẫn còn năm mươi năm đường đi nữa.

Nhân viên tiệm net: (rất muốn đánh người)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70-1: Thuật cấm

Trần Ngự đem linh hồn của Trần Dương cưỡng ép đưa vào cơ thể, tiếp đó lại đưa tay còi hết mặt nạ dưỡng khí trên mặt Trần Dương ra.

“Thì Thì, con làm gì vậy?” Mẹ Trần thấy hành động khác thường của con gái thì kêu to.

Làm gì ư?

Trước khi đến Đế Đô, thực ra Trần Ngự không có nhiều hứng thú với việc học cách trừ ma. Trải qua mười năm thời gian, nếu kể đến thời điểm nào mà cô thấy việc học trừ ma thú vị nhất thì chắc là khoảng vào kỳ nghỉ đông năm lớp mười đó.

“Con lại làm bài tập à? Đừng làm nữa, ra ngoài với ông một chút đi.” Ông Ngô lấy tẩu thuốc gõ gõ bàn của Trần Ngự.

“Con không đi.” Trần Ngự không thèm ngẩng đầu, lật sách sang trang mới.

“Sao con suốt ngày học bài rồi làm bài vậy, thằng nhóc Nhị Mao bên cạnh học cùng con mà đâu có học nhiều như con chứ?” Ông Ngô khó hiểu.

“Vậy nên thành tích học tập của cậu ấy không tốt như con.” Trần Ngu đáp.

“Bình thường con đi học, không có thời gian nên ông không ép con. Nhưng bây giờ đang nghỉ đông mà, không bằng con tranh thủ thời gian học tập chút kỹ năng trừ ma của ông đi.”

“Ông nội, con sắp thi tốt nghiệp rồi, không còn mấy thời gian đâu.” Năm ngoái, nghỉ đông và nghỉ hè Trần Ngu đều theo ông Ngô ra ngoài, nhưng năm nay không được, sắp thi tốt nghiệp rồi, thầy chủ nhiệm nói là phải tranh thủ thời gian.

“Năm nào con cũng xếp thứ nhất mà, chẳng lẽ không thi đậu trường PTTH được?” Ông Ngô hỏi.

“Con muốn đậu vào lớp chọn, thầy giáo nói, thi vào lớp chọn thì mới có thể thi đậu trường đại học trọng điểm.” Trần Ngu vừa nói vừa tính toán xong một đề toán, lúc này mới giành thời gian nhìn ông nội nhà mình “Vội lại, con học mấy cái thuật pháp kia có tác dụng gì chứ.”

“Sao lại không có tác dụng, con không cảm thấy rất oai sao.” Ông Ngô kích động nói “Con có thể nhìn thấy những thứ người bình thường không nhìn thấy được, hơn nữa còn có thuật pháp nữa.”

“Vậy thì có lợi ích gì, trông thấy hồn ma cũng không thể nói cho người khác biết, nếu không người ta sẽ cho con là bệnh tâm thần. Còn thuật pháp thì không thể dùng trên người thường, nếu không sẽ dính vào luật nhân quả. Mấy cái ông dạy con, trừ việc có thể siêu độ cho mấy hồn ma, đơn giản là chẳng có chút ý nghĩa nào.” Trần Ngu phân tích “Vội lại, siêu độ hồn ma không thể kiếm tiền, hơn nữa còn thường gặp phải ác ma, không cẩn thận còn phải tốn tiền thuốc men nữa chứ.”

“Con không cảm thấy siêu độ hồn ma và tiêu diệt ác ma là đang giữ gìn hòa bình thế giới sao?” Ông Ngô hỏi.

“Thế giới mà thiếu con sẽ trở nên nguy hiểm hơn sao?” Trần Ngu hỏi lại.

“Việc này ...” Ông Ngô phát hiện, từ khi cô nhóc này lên cấp hai, ông không thể nói lại con bé.

“không thay đổi gì hết!” Trần Ngu trả lời thay ông Ngô “Thế giới thiếu người nào cũng đều không thay đổi gì hết. Chúng ta siêu độ cho hồn ma sẽ không gây ra ảnh hưởng lớn đến vậy, cùng lắm chỉ coi là người tốt làm việc tốt mà thôi.”

“Làm chuyện ‘người tốt làm việc tốt’ thì nghe kêu như vậy nhưng có thể mang lại cho chúng ta cái gì đâu?” Trần Ngu hỏi “Người ta nhường ghế trên xe buýt còn có thể có lời khen, chúng ta đi bắt ma một gần chết nhưng có ai biết đâu? Vội lại ... thế giới này nhiều người như vậy, tại sao cứ phải là con đi làm cái chuyện ‘người tốt làm việc tốt’ này.”

“Con nhóc chết tiết kia, thầy giáo dạy con giá trị chân thiện mỹ đi đâu hết rồi?” Hiển nhiên là ông Ngô không muốn Trần Ngu nói ra những lời như thế “Tuổi còn nhỏ mà sao lại có ý nghĩ ích kỷ như thế.”

“Con không nói việc ‘người tốt làm việc tốt’ là không tốt, lúc trước chúng ta gặp ác ma, chỉ cần là đang hại người, có khi nào con đứng khoanh tay nhìn không?” Trần Ngu nói “Chẳng qua là con cảm thấy, loại chuyện này chúng ta vẫn nên lượng sức mình thì hơn. Cũng không cần vì làm chuyện ‘người tốt làm việc tốt’ mà tốn thời gian như vậy đi đặng tu vi. Con còn có chuyện quan trọng hơn cần làm mà, con muốn học bài, con muốn thi đại học, sau này còn phải làm việc kiếm tiền nữa.”

“Thầy trừ ma cũng kiếm được rất nhiều tiền.” Ông Ngô nói.

“Làm một vụ trừ ma được một trăm đồng, mực đỏ, lá bùa, nến trừ đi sáu mươi đồng, còn lại bốn mươi đồng đủ trả tiền xe đi về cho hai ông cháu mình sao?” Trần Ngu liếc ông nội nhà mình.

“Đó là vì ông không thể lấy nhiều tiền.” Ông Ngô nói

“Đó là vì ông không thu được đi.” Trần Ngu mới không tin ông nội nhà mình đâu “Dù sao, con cảm thấy mấy thuật pháp trừ ma đối với cuộc sống tương lai của con hoàn toàn không giúp ích gì nên con muốn giành nhiều thời gian hơn vào việc học.”

“Mấy bí quyết trừ ma con mới học được chút ít bề nổi, con căn bản là chưa biết được những thuật pháp ông dạy con nó lợi hại như thế nào.”

“Vậy ông nói cho con xem nó lợi hại như thế nào đi.” Về mặt Trần Ngu không tin tưởng.

“Thuật pháp cao cấp có thể cái tử hoàn sinh (chết đi sống lại), trực tiếp cướp người với Diêm Vương.” Ông Ngô bị cháu gái chê bai mà không phản bác được, vì bảo vệ sự tôn nghiêm của thầy trừ ma, ông nhất định phải kể thuật pháp này làm cho con bé tâm phục khẩu phục mới được.

“Cái tử hoàn sinh? Ngày đầu tiên con học thuật pháp, ông đã dạy con, không được ý lại việc mình biết thuật pháp mà can thiệp vào sự sống chết của người khác, nếu không sẽ gặp sự trừng phạt của Thiên đình.” Trần Ngu nói “Cho dù có bản lĩnh cái tử hoàn sinh, nhưng mà bị trừng phạt của Thiên đình, ... thôi con vẫn là không nên học nó đi. Ông không chỉ muốn con trừ ma bắt quái ‘gặp chuyện bất bình chẳng tha’ mà còn muốn con chết thay người khác nữa sao.”

Con nhóc này sao mồm mép ngày càng lợi hại vậy trời, ông Ngô thật là bức mình, cầm đầu thuốc chọt chọt lên trán Trần Ngu “Ông không có ý nói như vậy.”

“rõ ràng ông đã nói với con nếu cái biến số mệnh trái ý trời sẽ bị sự khiển trách của Thiên đình mà?” Trần Ngự vô tội nói.

“Còn phải xem đó là phương pháp gì.” Ông Ngô nêu ví dụ “Thời xưa, người ta chỉ bị cảm cũng có thể chết người, vậy người phát minh ra thuốc trị cảm sẽ bị khiển trách của Thiên đình sao? Bác sĩ cứu được nhiều người như vậy cũng bị khiển trách của Thiên đình sao?”

“Cái này cũng giống như mấy điều ông nói sao?” Trần Ngự hồ nghi nói.

“Cùng Diêm Vương đoạt người thì phải dựa vào phương pháp, phương pháp hợp lý thì gọi là trị bệnh cứu người, không hợp lý thì gọi là cái mệnh trái ý trời.”

“Thuật trừ ma này còn có thể trị bệnh cứu người được sao?” Trần Ngự tò mò hỏi.

“Cũng gần như thế.” Ông Ngô quyết định phải phổ cập cho cháu gái nhà mình nắm thật tốt những điều kỳ diệu của thuật pháp trừ ma “Trước tiên, ông hỏi con, trong giới huyền học định nghĩa như thế nào về người chết.”

“Nhìn sinh khí, nếu một người đã không còn sinh khí thì đó là người chết. Nhưng nếu như còn sinh khí, cho dù hồn phách có rời xa thân thể (ly thể) thì cũng không gọi là tử vong.” Trần Ngự đáp.

“Đúng thế.” Ông Ngô nói “Nếu như con gặp một sinh hồn ly thể, như vậy khi con đưa hồn phách của người đó trở lại thân thể của người ta, thì tương đương với việc trị bệnh cứu người.”

“không phải ông nói là thuật pháp này tất cả các Thiên Sư đều biết sao? Với lại thuật pháp của môn phái chúng ta tương đối đặc biệt, sát khí quá nặng, coi như là ra tay đưa người ta trở về nhưng đồng thời cũng lưu lại di chứng cho người ta.” Trần Ngự chân thành đề nghị “Cho nên phương pháp này vẫn nên để cho Thiên Sư khác đi làm thì hơn, chúng ta không làm thuật pháp này cũng đâu ảnh hưởng đến hòa bình thế giới.”

“Nhưng Thiên Sư khác không có bản lĩnh đi âm phủ đoạt sinh hồn.” Ông Ngô vênh vác nói.

“đi âm phủ đoạt sinh hồn?” Trần Ngự kinh ngạc nói.

“Đúng thế.” Ông Ngô đặc ý nói “Chỉ cần tu vi của con đủ điều kiện, cho dù sinh hồn đã nhập xuống âm phủ, con cũng có thể đi âm phủ đưa người ta về.”

“Cái này nghe có vẻ hay đó.” Cuối cùng Trần Ngự cũng cảm thấy có hứng thú.

“không chỉ có vậy” Ông Ngô tiếp tục nói “Người có sinh hồn ly thể, phần lớn đều là số mệnh của người đó chưa đến mức tận cùng. Mà số mệnh chưa đến đường cùng thì cứu trở về cũng không có gì quá kỳ lạ.”

“Chẳng lẽ là còn có điều càng kỳ hơn?” Trần Ngự hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Ông Ngô ra vẻ thần bí “Cho dù trên Sổ sinh tử đã viết tên người đó, chúng ta cũng có biện pháp đoạt lại.”

“Làm sao mà đoạt được ạ?” Trần Ngự không tin hỏi.

“Tất nhiên là đoạt lại sinh khí.” Ông Ngô giải thích “Trong quá trình một người chết đi, sinh khí bị tan rã cũng phải trải qua một khoảng thời gian, mà trong khoảng thời gian này, chỉ cần hồn phách của người đó không đi xa, mà con lại có thể thu hồi ngay lập tức sinh khí của người đó đang bị tan rã, thì người kia có cơ hội sống lại một lần nữa.”

“Đây không tính là cái mệnh trái ý trời sao?” Trần Ngự hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70-2: Thuật cảm 2

“không hoàn toàn.” Ông Ngô nói “Cái gọi là cái mệnh trái ý trời, sở dĩ sẽ bị trừng phạt là vì đại đa số việc cái mệnh trái ý trời đều gây ra nhưng tổn hại cho lợi ích của người khác như mạng đời mạng hay là cướp số mệnh của người khác. Nhưng phương pháp mà ông nói thì không giống, bởi vì chúng ta cướp sinh khí vốn chính là từ người đó tan rã ra, nói cách khác là chúng ta thu sinh khí của người đó về. Cách này cũng giống như bác sĩ dùng thuốc hay phẫu thuật cứu người bị bệnh sống lại.”

“Nhưng trên sổ sinh tử đã ghi người đó đến số chết rồi mà?” Trần Ngự lại hỏi.

“Chỉ cần con có bản lĩnh đem người cứu trở về thì thời gian sống của người đó trên sổ sinh tử sẽ thay đổi.” Ông Ngô nói “Khi Sổ sinh tử thay đổi thời gian thì tự nhiên dưới âm phủ cũng phải đồng ý.”

“Vậy thì Sở sinh tử còn ý nghĩa gì nữa ạ? Sao có thể dễ dàng bị sửa lại như vậy được?”

“Cái gì mà dễ dàng như vậy!” Ông Ngô mắng “Muốn làm được điều này phải có mấy điều kiện đó, đầu tiên người con định cứu nhất định là phải gặp bất trắc nên sắp chết, như thế thì sinh khí to lớn của người đó mới có thể bị tan rã trong chớp mắt, thì con mới có cơ hội thu hồi về được. Trái lại, nếu người này chết một cách tự nhiên, sinh khí đã bị tan rã từ lâu thì con sẽ không có cách nào mà thu hồi sinh khí của người đó về được nữa.”

“Vội lại, con cho rằng, ai cũng có thể cướp được người sắp chết vì tan rã sinh khí như thế sao? Khi âm phủ phát hiện Sở sinh tử có dấu hiệu thay đổi, sẽ phái quỷ sai ở nơi đó đến xem xét.” Ông Ngô tiếp tục nói “Cho nên con phải vừa thu hồi sinh khí tan rã vừa phải đối phó với quỷ sai đến ngăn cản.”

“Vậy là rất khó để thành công?” Trần Ngự chỉ cần tưởng tượng một chút đều cảm thấy việc này có khả năng thành công rất thấp.

“Vậy phải xem con có bản lĩnh này hay không, thế giới này ấy mà, người mạnh là vua.” Ông Ngô nói “Nếu tu vi của con mạnh đến mức vừa có thể thu hồi sinh khí, vừa có thể chống cự lại sự công kích của quỷ sai, như vậy thì con có khả năng cướp người cùng với Diêm Vương.”

“Vậy thì phải tu luyện đến trình độ nào mới được ạ?”

“Đến trình độ như ông là được.” Ông Ngô đắc ý nói.

Vì nâng cao hứng thú học thuật pháp trừ ma cho Trần Ngự, ông Ngô đã dạy thuật cấm cải tử hoàn sinh cho Trần Ngự, đồng thời dặn dò “Thuật pháp này là tổ sư của phái Lạc Sơn chúng ta sáng lập ra, bị cho vào thuật cấm không phải là vì nó có thể cải tử hoàn sinh mà bởi vì khi Thiên Sư sử dụng thuật pháp này sẽ vô cùng nguy hiểm, nếu tu vi không đủ thì nhất quyết không được sử dụng thuật pháp này.”

“Sẽ có nguy hiểm gì ạ?” Trần Ngự hỏi.

“Nếu tu vi của con không đủ thì sẽ không đánh lại quỷ sai, quỷ sai có thể câu hồn con đi, con có thể chết cùng người mà con muốn cứu.” Ông Ngô nói “Còn có ... khi con đem sinh khí thu về, sinh khí sẽ bị nhiễm những thứ không tốt như sát khí, oán khí, ác khí ...”

“Con đâu sợ những thứ này.” Trần Ngự biết thể chất của mình đặc biệt.

“Thân thể của con không sợ sát khí nhưng linh hồn của con sẽ không chịu được.” Ông Ngô nói “Thuật pháp phức tạp như vậy sao có thể cho con tùy ý sử dụng được, khi con đem sinh khí rót vào thân thể người muốn cứu một lần nữa, thì trước hết con phải dùng chính linh hồn của con để làm sạch sinh khí của người đó trước.”

“Khi người còn sống, bình thường sát khí sẽ chiếm đoạt thân xác đó, sau đó mới chiếm đoạt linh hồn của người đó. Thân thể của con không sợ sát khí nên linh hồn của con vẫn ở trong trạng thái được bảo vệ ở một mức độ nào đó.” Ông Ngô nói “Nhưng khi con sử dụng thuật cấm, nhất định phải đem sát khí dẫn vào linh hồn, nếu như không làm sạch hoàn toàn, sát khí sẽ lưu lại trong linh hồn của con, đời đời kiếp kiếp không biết luân hồi đến lúc nào mới có thể tiêu trừ được.”

Lúc ông nội nói cho cô những vấn đề cần chú ý và những điều nguy hiểm khi sử dụng thuật cấm, Trần Ngự đã nghĩ chắc là cả đời này cô cũng không sử dụng đến chúng. Vội lại khi sử dụng thuật cấm phải có tu vi vô cùng cao, nhưng lúc này tu vi của Trần Ngự vẫn còn kém xa.

Thực ra, khi ở cửa phòng phẫu thuật nhìn thấy quỷ sai, Trần Ngự đã suy nghĩ đến vấn đề sử dụng thuật cấm. Lý trí nói với cô, với tu vi của cô bây giờ nếu cố ý sử dụng thuật cấm thì có khả năng cả hai đều sẽ phải chết, cô vẫn còn đang do dự, nhưng khi Trần Dương muốn đi theo quỷ sai, lý trí của cô đã hoàn toàn sụp đổ trong nháy mắt.

Nếu nằm ở đây là một người xa lạ nào đó, chắc là Trần Ngự sẽ chẳng nghĩ gì đến chuyện sử dụng thuật cấm. Nhưng đây lại là Trần Dương, đó là anh trai của cô, cho dù thế nào cô cũng phải thử một lần.

Trong phòng bệnh chỉ có ba mẹ Trần và một quỷ sai đang bị thuật ‘đứng yên’, thời gian còn lại không nhiều, Trần Ngự không có thời gian để ý đến ba mẹ Trần. Hai tay cô để trước ngực bắt đầu thi triển thuật, la bàn và một tiếng bay ra từ túi vải bên người cô, lơ lửng bay trước giường bệnh.

“Á!” Ba mẹ Trần không thể tưởng tượng nhìn cảnh đang diễn ra trước mắt.

“Đây là ...” Nhìn con gái nhỏ đang đứng trước giường bệnh, hai tay tung bay không ngừng thi triển thuật pháp, thị trưởng Trần dường như không còn nhận ra cô nữa.

“Ba, ba với mẹ cách ra xa một chút, con muốn cướp anh trai từ tay Diêm Vương về.” Trần Ngự nói, động tác hai tay không ngừng.

Thị trưởng Trần sững sờ nhưng rất nhanh định thần lại, ông đỡ lấy bà xã đã không còn tỉnh thần lui về sau hai mét. Nhìn con gái nhỏ đang không ngừng biến hóa động tác tay, thị trưởng Trần bỗng nhiên nhớ lại khi Trần Dương trở về từ thôn Đại Mộc đã nói với ông “Người thu dưỡng em gái là một ông lão người bản xứ, là một thầy trừ ma.”

Thầy trừ ma! Trong lòng thị trưởng Trần khẽ động, ánh mắt lóe lên tia hi vọng.

“Cô đang làm cái gì vậy? Sao cô có thể làm thế được?” Quỷ sai nhìn diễn biến trước mặt mình, không thể tin mà kêu lên.

Theo thuật cấm mà Trần Ngự khởi động, sinh khí vừa tan rã đã liên tục quay trở về, đầu tiên chui vào thân thể Trần Ngự, sau đó lại thông qua đầu ngón tay của cô, từng chút từng chút quay trở về thân thể của Trần Dương một lần nữa.

Sinh khí của người sau khi chết làm sao có thể thu trở về một lần nữa, chẳng lẽ là khi dễ cậu ta vừa mới thi đậu công chức, chưa được thấy qua việc đòi sao?

Tu vi của Trần Ngự không đủ, tốc độ làm sạch sinh khí không được nhanh, nhưng tốc độ tan rã của sinh khí lại quá nhanh, Trần Ngự sợ có người lạ đến làm xáo trộn sinh khí đồng thời để sinh khí bên ngoài thời gian dài sẽ không tốt, thế là cẩn trọng mặc kệ cô có thể làm sạch được hay không, trước tiên đem sinh khí của Trần Dương đã bị tan rã thu hút hết vào linh hồn của cô.

Theo sinh khí tiến vào linh hồn còn có những thứ khác, sắc mặt của Trần Ngự trong nháy mắt trở nên tái nhợt, sự khó chịu của linh hồn làm cho linh khí trong cơ thể cô cũng run rẩy theo.

Khi Trần Ngự đã làm sạch sinh khí của Trần Dương được khoảng một phần năm, thì một hơi thở (khí tức) trong phòng bệnh chợt chấn động, một nguồn âm khí to lớn chợt xuất hiện bao phủ toàn bộ phòng bệnh.

“Phán Quan đại nhân.” Quý sai nhìn thấy vị Văn phán quan xuất hiện trong phòng bệnh thì mừng rỡ kêu.

· *Phán quan: (chức quan phụ tá quan địa phương, xử lý công vụ thời Đường Tống, theo mê tín thì xem chức quan này là thuộc hạ của Diêm Vương, quyết định sự sống chết)*

Văn phán quan nhìn lướt qua quý sai đang bị ấn ‘đứng yên’, rồi đưa tay giải phong ấn cho cậu ta.

“Phán Quan đại nhân, cái cô Thiên Sư kia đang muốn cải mệnh trái ý trời đó.” Quý sai vừa được tự do liền tố cáo với phán quan.

Văn phán quan đến đây chính là để xử lý việc này, mấy phút trước, đức Thành Hoàng phát hiện có người định thay đổi số Sinh tử vì thế phái cậu ta đến đây để xử lý. Đây là nhiệm vụ đầu tiên cậu ta tiếp nhận sau khi làm chức vụ này, tất nhiên là muốn giải quyết một cách hoàn mỹ. Văn phán quan xoay xoay bút Phán Quan trong tay, đang chuẩn bị đánh một kích mắt mạng thì chợt đối diện với ánh mắt của Trần Ngự.

“Trần Thiên Sư?” Động tác của Văn phán quan dừng lại, sát khí quyết liệt cũng thu lại trong nháy mắt.

“Hương Nam?” Về mặt Trần Ngự cũng vô cùng kinh ngạc “Cậu là quý sai mà âm phủ phái tới ngăn cản tôi sao?”

Đúng thế, Thành Hoàng phái văn phán quan đến, chính là đồng chí Hương Nam vừa mới tiếp nhận nhiệm vụ không lâu.

Nếu như ân tình và pháp luật có xung đột lẫn nhau, vậy ta nên lựa chọn cái nào? đi làm ngày đầu tiên, Hương Nam đã bị rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan (khó cả đôi đường).

“Phán Quan đại nhân.” Quý sai ngạc nhiên nhìn phán quan bỗng nhiên dừng tay.

“Ta đánh không lại Thiên Sư này.” Mặt Hương Nam không đổi sắc nói.

“Ngài cũng đánh không lại cô ta?” Quý sai nhìn về Trần Ngự, ánh mắt kinh sợ, cô Thiên Sư này lợi hại như vậy sao?

Trần Ngự biết là Hương Nam muốn giúp mình, cô cảm kích nhìn Hương Nam gật đầu một cái, rồi hết sức tập trung làm sạch sinh khí, cho đến khi trái tim của Trần Dương bắt đầu lại đập nảy lên, lồng ngực bắt đầu nhấp nhô một lần nữa.

==

Mà trong quán internet của một thành phố nào đó, khi Trần Ngự bắt đầu sử dụng thuật cấm, đồng thời ông Ngô đứng phắt dậy, về mặt lo lắng nhìn về hướng Đê Đô.

“Ông ngoại, sao ông lại dừng lại, áy, ông bị chết rồi kia.” Nhân viên phòng net Tiểu Thiệu tức nuối nhìn nhân vật trò chơi bỗng nhiên ngã xuống trên màn hình máy tính.

“Cậu giúp tôi đặt một vé máy bay đến Đê Đô.” Ông Ngô nói.

“Ông muốn đến chỗ chiến đội Du Long?” Tiểu Thiệu giật mình nói.

đi âm phủ thì có, con nhóc chết tiệt kia nếu bị âm phủ câu hồn đi, thông đây còn phải xuống đó cướp người nữa đây này.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Di chứng

Hướng Nam đứng một bên, “trơ mắt” nhìn Trần Ngự đưa người cứu trở về, sau đó mới ra hiệu cho quý sai rời đi cùng cậu ta.

Linh lực trong người Trần Ngự trong quá trình sử dụng thuật cấm đã bị tiêu hao hết, giai đoạn cuối cùng đều phải dựa vào linh lực của la bàn cung cấp mà chống đỡ, Hướng Nam cũng phát hiện Trần Ngự sắp không chịu nổi mới kịp thời mang quý sai rời khỏi phòng bệnh.

Trước đó, Hướng Nam không rời đi là vì Trần Dương chưa hoàn toàn được cứu trở về, sở Sinh Tử chưa có thay đổi thì cậu ta còn có nghĩa vụ ngăn cản, cậu ta không rời đi trước là sợ quý sai nhìn ra manh mối.

Trần Ngự chờ Hướng Nam dẫn quý sai rời đi, sức lực chống đỡ cuối cùng tiêu tan, cả người như vũng bùn xẹp lợ dưới chân giường. La bàn cũng đột nhiên rơi choang xuống đất.

“Thì Thì!” Ở một bên nhìn từ đầu đến cuối, ba mẹ Trần vội vàng chạy tới, thị trưởng Trần nhanh chóng bế Trần Ngự lên.

“Thì Thì, con làm sao vậy, con đừng dọa mẹ mà.” Mẹ Trần run giọng hỏi, bà không thể tưởng tượng được trong cùng một ngày mà cả con trai con gái đều gặp chuyện, làm sao bà có thể chịu đựng được đây.

“Con không sao ... Con chỉ bị đuối sức thôi, ngủ một giấc là khỏe thôi mẹ.” Trần Ngự yếu ớt nói “Ba mẹ tìm bác sĩ, kiểm tra xem anh trai có phải không sao rồi không.”

Trần Ngự nói xong câu đó, nghiêng đầu qua một bên, hôn mê bất tỉnh.

“Thì Thì, Thì Thì ...” Mẹ Trần thấy con gái bỗng nhiên bị hôn mê thì bị dọa mất hồn, bà đưa tay ra lay người con gái, vừa lay được hai lần thì bị ba Trần cản lại.

“Thì Thì chỉ bị choáng vì quá mệt mỏi thôi.” Thị trưởng Trần tinh táo hơn bà xã nhà mình nhiều, ông còn nhớ rõ trước khi hôn mê con gái đã nói “Bà đi tìm bác sĩ coi Dương Dương sao rồi.”

“Dương Dương ...” Lúc này mẹ Trần cũng lấy lại tinh thần, hai vợ chồng quay đầu nhìn về giường bệnh, nhìn lên máy điện tâm đồ phía đầu giường, trên màn hình biểu thị gọn sóng có quy luật và tiếng máy bíp bíp nhắc nhở vô cùng rõ ràng. Đường như cách đây không lâu, một chùm sáng chói xuất hiện trên người Dương Dương mà họ đã nhìn thấy chỉ là ảo giác.

==

Bên ngoài bệnh viện, Hướng Nam thân thiết nói chuyện cùng quý sai “Cậu tên gì?”

“Bẩm Phán Quan đại nhân, tôi tên là Triệu Nghị.” Quý sai Triệu Nghị đáp.

“Tôi đã từng gặp cậu.” Hướng Nam nói “Chúng ta đã cùng tham gia khóa huấn luyện cho người mới của Hắc Bạch Vô Thường.”

“Đại nhân, ngài còn nhớ tôi sao.” Triệu Nghị không ngờ cậu ta chỉ là một quý sai nho nhỏ mà có thể lưu lại ấn tượng trong mắt Phán Quan, lập tức vô cùng kích động “Tôi và đại nhân cùng tham gia khóa huấn luyện người mới của hai đại nhân Hắc Bạch Vô Thường, tôi cũng giống ngài, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm đó.”

“Đây là nhiệm vụ thứ nhất của cậu đúng không?” Hướng Nam hỏi.

“Đúng thế. Đáng tiếc là thất bại rồi.” Về mặt Triệu Nghị vô cùng ảo não.

“Đây cũng là nhiệm vụ thứ nhất của tôi.” Về mặt Hướng Nam cũng vô cùng ưu sầu, cảm thán “thật vất vả mới tìm được công việc này a.”

“Đúng thế đó! Tôi thì ba mươi năm mới đầu được công chức.” Triệu Nghị vô cùng đồng cảm.

“Tôi chờ sáu trăm năm mới được làm phán quan, cũng không dễ dàng chút nào.” Hướng Nam ‘vô cùng phiền muộn’ nói “Cậu nói xem, sao chúng ta lại xui xẻo như vậy chứ, nhiệm vụ đầu tiên đã gặp phải Thiên Sư lợi hại như vậy.”

“Đúng đó, nếu trên dương gian Thiên Sư nào cũng lợi hại thế này thì chúng ta còn có việc để làm nữa không đây?” Triệu Nghị gật đầu phụ họa.

“Công việc có thể giữ hay không còn chưa chắc chắn đâu, cũng không biết còn có cơ hội làm việc nữa không chứ.” Hướng Nam lo lắng nói.

“không ... không thế nào.” Triệu Nghị kinh hoàng “Chỉ vì chút chuyện này mà chúng ta không thể giữ công việc này sao?”

“Ai ... chỉ có thể trách số phận chúng ta không tốt.” Hướng Nam ‘oán giận’ nói “Cậu nói xem, nếu Thiên Sư kia muốn cứu người, sao không để lúc chúng ta chưa tới cứu về trước đi, sao cố tình đúng lúc chúng ta có mặt ở đó chứ. Cậu nói chúng ta phải viết báo cáo như thế nào đây? nói hai quý sai chúng ta không đánh lại một Thiên Sư, cuối cùng trơ mắt nhìn cô ta đem người cứu trở về.”

“Đúng rồi ha, chúng ta còn phải viết báo cáo ...” nói đến báo cáo, hai mắt của Triệu Nghị đảo đảo, trong đầu nhanh chóng vạch ra các kế sách, sau đó

nhìn Phan Quan đại nhân đang lo lắng, cẩn thận đề nghị “Đại nhân, tôi có một kế, có thể bảo vệ công việc của chúng ta, không biết có nên nói ra hay không?”

“Cậu cứ nói đi.” Ánh mắt Hường Nam lóe lên tia sáng vì ‘gian kế’ đã thành công.

“Chuyện này cũng chỉ có hai chúng ta biết rõ, vậy chúng ta cùng thống nhất viết báo cáo.” Triệu Nghị đề nghị “Chúng ta cùng viết là khi hai chúng ta đến bệnh viện thì người đã được cứu mất rồi, Sở Sinh Tử đã thay đổi, chúng ta cũng không có cách nào ngăn cản.”

“Viết như vậy có được không?” Hường Nam ra vẻ khó xử.

“Có thể chứ, khi tôi còn sống đi làm, đồng nghiệp xung quanh đều làm vậy đó, mà cũng từ người chết mà thành, phương thức làm việc chắc cũng như nhau mà thôi.” Triệu Nghị nói “Vớ lại, chúng ta chỉ hơi sửa lại trình tự thời gian một chút thôi, chẳng gây hại gì cho ai cả.”

Dù sao kết quả cũng là không ngăn cản được, không bằng tỏ vẻ thêm một chút cho bớt trách nhiệm, dù sao thì công việc khó tìm, người mới khó lẫn lộn a!

“Nếu chúng ta có thể thống nhất ý kiến thì đây là ý hay đó.” Hường Nam ‘cảm kích’ nhìn Triệu Nghị “Nếu lần này có thể giữ được chức quan này, coi như là vi huynh thiếu hiền đệ một ân tình, sau này có việc gì hiền đệ đều có thể đến tìm huynh.”

“Đại nhân khách khí, đại nhân quá khách khí rồi.” Trong lòng Triệu Nghị mừng thầm, ai nha, đây là lãnh đạo nợ mình món ân tình đó nha, sau này có hi vọng thăng chức, tăng lương rồi nha.

==

Trần Ngu tỉnh lại đã là nửa đêm.

“Thi Thi, con tỉnh rồi hả.” Vẫn ngồi một bên canh giữ cho con, mẹ Trần kích động.

“Mẹ.” Trần Ngu ngồi dậy “anh Hai sao rồi ạ?”

Mẹ Trần lấy một cái gối để sau lưng con gái, lúc này ánh mắt phức tạp nhìn con gái “Bác sĩ đã kiểm tra qua, Dương Dương đã vượt qua thời kì nguy hiểm, nhưng vết thương vẫn còn rất nguy hiểm, bây giờ đang nằm trong phòng bệnh nặng.”

Kết quả kiểm tra của bác sĩ cho thấy, vết thương của Trần Dương vẫn còn, từ góc độ khoa học cho thấy, bị thương nặng như vậy thì trái tim của Trần Dương không thể nào đập được nữa. Nhưng thần kỳ là, dù bị thương nặng như vậy nhưng trái tim của Trần Dương vẫn kiên cường nảy lên, đồng thời chính cơ thể của Trần Dương từ từ bình phục lại.

Đối với hiện tượng này, bác sĩ không có cách nào giải thích, sau khi cảm thấy ngạc nhiên thán phục thì cũng chỉ có cách xem đó là kỳ tích.

“Vậy là tốt rồi. Ba đâu mẹ?” Trần Ngu nghe thấy anh trai không sao, nỗi lo trong lòng mới buông xuống.

Trước lúc té xỉu, mặc dù xác định là cô đã thu hết sinh khí về, nhưng chưa tận tai nghe xác nhận của bác sĩ, Trần Ngu vẫn không yên lòng.

“Ba con thấy các con đã không có việc gì thì đi làm rồi, công việc của ông ấy chính là như vậy. Con có khỏe không?” Mẹ Trần lo lắng hỏi “Bác sĩ nói con là do mệt mỏi quá độ, con ... con làm việc đó ... có thể ảnh hưởng không tốt gì cho con không?”

Trong thời gian Trần Ngu hôn mê, mẹ Trần vẫn luôn điều chỉnh thế giới quan của bản thân mình. Từ trước đến giờ, bà chưa bao giờ tưởng tượng được, trên thế giới này lại có những chuyện thần kỳ như vậy, đến mức hiện tại bà cũng không biết phải hỏi Trần Ngu như thế nào nữa.

“Con không sao, con chỉ mất sức lực thôi, linh lực tiêu hao hơi nhiều, hiện tại đã khôi phục được ... Ồi!” Trần Ngu vừa nói vừa định huy động linh lực trong cơ thể xem sao. Nhưng trong nháy mắt cô muốn huy động linh lực, một cơn đau nhức kịch liệt chọt từ sâu trong tâm hồn tràn ra làm cho cô nhin không được mà kêu lên một tiếng.

“Con sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái hả?” Mẹ Trần vội kêu lên.

“Con không sao, có thể là do con nằm quá lâu, người hơi tê mỏi một chút.” Trần Ngu nhìn mẹ Trần cười yếu ớt.

“Vậy để mẹ xoa bóp cho con.” Mẹ Trần nói rồi bắt đầu xoa bóp cho con gái cách qua tám mền.

Thừa dịp mẹ Trần tập trung xoa bóp, Trần Ngu lại lặng lẽ huy động linh lực trong cơ thể một lần nữa, nhưng cơn đau đớn từ sâu trong linh hồn lại tràn ra, dường như toàn bộ máu trong cơ thể cô đều đang chảy ngược.

Trần Ngu cúi đầu, cẩn thận chặt môi mới kìm nén tiếng kêu rên, trong lòng vô cùng kinh hoàng.

Tại sao cô lại không thể huy động linh lực, đó nghĩa là sau này cô không thể sử dụng linh lực được nữa hay đây chỉ là tạm thời.

Đây là di chứng của thuật cấm sao? Ông nội đâu có nói tới di chứng này đâu. Trần Ngu vội vàng muốn biết nguyên nhân, quay đầu nhìn xung quanh để tìm điện thoại di động của mình, muốn nhắn tin hỏi ông nội.

“Con tìm gì đó?” Mẹ Trần thấy vậy thì hỏi.

“Mẹ, mẹ có thấy điện thoại di động của con ở đâu không?” Trần Ngự gấp gấp hỏi.

“Mẹ không thấy, có phải hôm qua con đi gấp rồi bỏ quên ở nhà không?” Mẹ Trần đoán.

“...” Trần Ngự nhớ lại, lúc đó cô đang ở trong phòng, chuẩn bị ra ngoài làm nhiệm vụ, vừa lấy la bàn và mấy lá bùa bỏ vào túi vải khoác lên vai, thì nghe dưới lầu có tiếng bình hoa rơi vỡ, sau đó cô chạy ngay xuống lầu, chẳng lẽ lúc đó cô vẫn còn quên điện thoại ở trên lầu.

“Thân thể không thoải mái thì đừng nghịch điện thoại nữa con, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai mẹ mang đến cho con.” Mẹ Trần nói.

“Vâng.” Trần Ngự gật đầu một cái “Mẹ, hôm nay mẹ cũng mệt mỏi cả ngày rồi, mẹ cũng về sớm nghỉ ngơi đi ạ.” Lúc này, Trần Ngự rất muốn một mình yên tĩnh một chút.

“Để mẹ xoa bóp cho con xong rồi qua thăm anh con một chút rồi mẹ về.” Lúc đầu, mẹ Trần định ở lại bệnh viện qua đêm, nhưng rồi lại muốn về nhà hâm ít canh gà cho Trần Ngự. Giờ lại thêm chuyện Trần Ngự quên điện thoại ở nhà, mẹ Trần suy nghĩ rồi quyết định phải về nhà một chuyến.”

“Con khỏe rồi mẹ, không còn tê nữa.” Trần Ngự nói xong thì giật giật tay chân.

Mẹ Trần nhìn đồng hồ thấy đã hơn mười hai giờ, cũng không kéo dài thời gian, dặn dò con gái nghỉ sớm, đi qua phòng bệnh của Trần Dương nhìn con qua ô cửa sổ rồi trở về nhà.

Mẹ Trần vừa đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Trần Ngự, cô lại huy động linh lực trong cơ thể một lần nữa, lần này không có mặt mẹ Trần, Trần Ngự dùng hết sức để huy động tất cả linh lực của cơ thể.

“A!!” Trần Ngự bị đau kêu lên thảm thiết.

“Tiểu thư Trần Ngự, cô bị làm sao vậy?” Khi Trần Ngự bị đau mà kêu lên thành tiếng, một bóng người kêu lên rồi nhảy vào phòng bệnh.

“Trợ lý Điền?” Trần Ngự nhìn Điền Phi bỗng nhiên xuất hiện trong phòng bệnh, kêu lên.

“Tiểu thư Trần Ngự, cô sao rồi? Có chỗ nào không thoải mái sao, để tôi đi gọi bác sĩ.” Điền Phi thấy sắc mặt Trần Ngự xám lại, toát mồ hôi lạnh, đáng vẻ vô cùng đau đớn, thì lo lắng hỏi.

Chẳng lẽ tin tình báo có sai lầm, không phải bác sĩ nói là chỉ bị mệt mỏi quá độ thôi sao? Xong rồi, xong rồi, nếu tiểu thư Trần Ngự xảy ra chuyện gì, sao cậu ta dám báo với Tam thiếu đây.

“anh đừng đi! Tôi không sao.” Trần Ngự ngăn cản “Sao anh lại tới đây?”

“Tam thiếu nghe cô bị bệnh thì rất lo lắng nên phải tôi đến đây hỏi rõ tình hình.” Thực ra thì Điền Phi đã đến từ lâu nhưng do mẹ Trần luôn ở trong phòng bệnh nên cậu ta không tiện đi vào “Thực sự là cô không có việc gì sao?”

“Tôi không sao.” Cho dù có sao thì chuyện này bác sĩ cũng không thể giải quyết được “anh nói với anh Ba là tôi không sao để anh ấy không phải lo lắng.”

“Tam thiếu nghe cô xảy ra chuyện thì vô cùng lo lắng, nếu không phải vì thể chất của anh ấy, thì anh ấy đã đến đây từ sớm rồi.” Điền Phi nói rồi lấy điện thoại ra đề nghị “Hay là cô nói chuyện video với anh ấy một chút, Tam thiếu phải tận mắt nhìn thấy cô không sao mới yên tâm được.”

“Được.” Trần Ngự do dự một chút rồi gật nhẹ đầu.

Điền Phi thấy Trần Ngự đồng ý nói chuyện video, ánh mắt sáng lên, hấp tấp đi tới, bấm ngay cuộc gọi video rồi đưa điện thoại đến tay Trần Ngự. Sau đó tức tốc ra khỏi phòng bệnh, sợ quấy rầy thể giới hai người của Tam thiếu.

Điện thoại được kết nối rất nhanh, trên vẻ mặt anh tuấn của Lâu Minh vô cùng lo lắng “Thi Thi, em sao rồi? Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

“anh Ba, em không sao.” Trần Ngự ỉu xiu lắc đầu.

“Vậy sao em lại ỉu xiu vậy hả?” Lâu Minh chưa bao giờ thấy Trần Ngự sa sút như vậy “Có phải em lo lắng cho anh trai em không? sự việc của Trần Dương anh đã nghe nói rồi, may mắn là được cứu. Chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng, thân thể sẽ từ từ khôi phục, em đừng quá lo lắng.”

“Dạ.” Trần Ngự gật đầu.

“Đừng rồi, sao em lại té xỉu, bác sĩ nói là em mất sức quá độ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Em không sao, chỉ là bị tiêu hao linh lực thôi.”

“Tiêu hao linh lực?” Ở chợ ma thành phố Bình, khi gặp Ma Vương, linh lực của Trần Ngự đã bị tiêu hao một lần, nhưng lần đó là vì chống lại Ma Vương, lần này là vì ...

“Trần Dương là do em cứu sao?” Về mặt Lâu Minh đột nhiên biến đổi “Lúc đó Trần Dương ... là do em dùng thuật pháp cứu về sao?”

Lúc đó, bệnh viện đã thông báo Trần Dương tử vong, sau đó lại xảy ra kỳ tích sống lại. Ban đầu anh chỉ cảm thấy Trần Dương đúng là phúc lớn mạng lớn, bây giờ nghe Thi Thi nói bị tiêu hao linh lực, Lâu Minh chỉ cần suy nghĩ một chút là kết nối được hai việc với nhau. anh đúng là nên sớm nhận ra, thế giới này làm gì có nhiều kỳ tích như vậy chứ.

“Dạ.” Trần Ngự thành thật gật đầu.

“Cải mệnh trái ý trời ... em ...” Lâu Minh lo lắng nói “Có ảnh hưởng gì đến em không?”

Vừa trải qua sự việc cha con nhà họ Liễu đổi mệnh, Lâu Minh biết việc cải mệnh trái ý trời sẽ chịu trừng phạt rất lớn, anh sợ Trần Ngự xảy ra chuyện.

“Em không cải mệnh trái ý trời, em chỉ thu lại sinh khí của anh Hai thôi.” Trần Ngự nói rồi bỗng nhiên đỏ mặt “anh Ba ...”

Lâu Minh nghe Trần Ngự nói không cải mệnh trái ý trời thì thở phào một hơi, sau đó nhìn trong video hai mắt Trần Ngự đỏ lên “Em ... Sao vậy? đã xảy ra chuyện gì?”

“anh Ba ...” Linh lực bỗng nhiên không thể huy động, thân thể lại không thoải mái, ông nội thì liên lạc không được, trong lòng Trần Ngự sợ hãi, mất tinh thần. Bây giờ lại được Lâu Minh hỏi thăm như vậy, rốt cuộc Trần Ngự không nín được, òa khóc nức nở “anh Ba ... em ... hình như em không thể sử dụng linh lực được nữa rồi, hu hu ...”

“Em đừng khóc, em đừng khóc mà.” Lâu Minh thấy Trần Ngự khóc nức nở như thế thì luống cuống tay chân an ủi, vậy mà anh lại không thể đến bên cô được vì thể lại vô cùng đau lòng.

“Nếu em không thể sử dụng linh lực được nữa thì làm sao bây giờ? Hu hu ... Mặc dù trước kia em không thích làm thầy trừ ma đâu, nhưng bây giờ em cảm thấy hơi thích một chút rồi, tiền sửa đường không biết em đã kiếm đủ hay chưa nữa, hu hu ...” Trần Ngự càng khóc càng đau lòng.

“không sao, không sao đâu, có lẽ linh lực chưa khôi phục lại thôi.”

“trên người em có linh lực, nhưng em lại không huy động được, hu hu ... Làm sao bây giờ ...”

“Ngày mai anh sẽ hỏi Mao đại sư, em đừng khóc nữa, mọi chuyện chưa rõ ràng mà, em đừng suy nghĩ nhiều.”

“Sau này em không thể ra ngoài kiếm tiền được nữa, hu hu ...”

“không sao, tiền của anh Ba đều cho em, đừng khóc nữa nha.”

“anh Ba ...” Trần Ngự nhìn Lâu Minh ở bên kia video, khóc càng đau lòng “Nếu em không thể sử dụng linh lực nữa, sau này sát khí của anh bùng phát thì phải làm sao? Hu hu ... em không muốn anh có chuyện gì đâu.”

“Em đừng khóc ... Em đừng lo lắng cho anh, anh không sao đâu.” Lâu Minh vừa đau lòng, vừa cảm động, đến lúc này rồi mà Trần Ngự vẫn còn lo lắng không có ai phong ấn khi sát khí của anh bùng phát.

“Hu hu ...” Trần Ngự đau lòng gần chết. Sao cô có thể không lo lắng cơ chứ, cuộc sống của con người có hai việc quan trọng nhất là tiền tài và tình yêu. Bây giờ không thể sử dụng linh lực, tiền không thể kiếm, ngay cả tình yêu cũng không thể bảo vệ được, hu hu hu ...

Cuộc sống còn gì là vui thú nữa a ...

Tiếng khóc của Trần Ngự từng tiếng một truyền đến giống như có người cầm con dao đâm từng nhát từng nhát vào tim anh. Lâu Minh vô cùng khó chịu, nhưng trừ việc nhắc đi nhắc lại câu em đừng khóc nữa, anh không biết mình có thể làm gì khác.

Lâu Minh nôn nóng đến mức hai mắt đỏ bừng, nhưng rồi lại bất lực.

Lâu Minh, mày thật là vô dụng, người mày thích đang khóc, vậy mà ngay cả một cái ôm mày cũng không thể cho cô ấy, thậm chí mày còn không tùy ý ra khỏi sân cái nhà này nữa.

Tác giả có lời muốn nói:

Từ quán net ra sân bay, ông Ngô liên tục gọi điện cho Trần Ngự nhưng đầu dây bên kia không có người nghe máy.

Ông Ngô: Con nhóc chết tiệt kia, nó đã bị âm phủ bắt đi rồi ư.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Hiểu lầm

Khi Ông Ngô truyền thuật cấm cho Trần Ngự, đã dẫn đi dẫn lại cô nếu tu vi không đủ thì không được tùy ý sử dụng. Dựa trên thái độ lười nhác tu luyện trước đây của Trần Ngự, ông Ngô thậm chí cảm thấy con nhóc đó có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội sử dụng thuật cấm này. không ngờ mới rời thôn Đại Mộc chưa được bao lâu, vậy mà dám to gan sử dụng đến cả thuật cấm luôn rồi.

Dám cướp người với Diêm Vương là việc làm nguy hiểm đến mức nào, ngay cả chính ông cũng không dám tùy tiện sử dụng linh tính. Khi ở quán net, cảm nhận được thuật cấm bắt đầu khởi động, ông tức giận đến mức hận không thể lấy cái tẩu thuốc này gõ sừng đầu cô cháu gái không làm ông bớt lo kia.

Hai giờ sau, ông Ngô từ quán net chạy ra sân bay, ông đoán là thuật cấm cũng đã kết thúc, thế là lấy điện thoại di động gọi cho Trần Ngự.

Kết quả, một cuộc, hai cuộc, ba cuộc ... đầu bên kia điện thoại vẫn không có người bắt máy.

“Con nhóc chết tiệt kia, không phải là nó đã xảy ra chuyện gì thật rồi chứ.” Hiếm khi ông Ngô phải nhíu mày.

Quý sai không thể tùy tiện câu hồn phách của người sống đi, nhưng nếu có người can thiệp làm xáo trộn hoạt động bình thường của âm phủ, quý sai có thể mang sinh hồn của người này xuống dưới âm phủ trước, sau khi thẩm vấn, định tội rồi mới quyết định xử lý như thế nào.

nói cách khác, nếu Trần Ngự bị quý sai câu hồn đi, như vậy trong vòng hai mươi bốn giờ, thân thể sẽ bị hôn mê. Nhưng sau hai mươi bốn giờ, sau khi âm phủ thẩm vấn có kết quả xử lý, nếu tội danh nghiêm trọng, sinh khí trong sinh hồn sẽ bị tước đoạt, như vậy coi như là đã chết.

Ông Ngô tính thời gian, từ sân bay chỗ ông bay đến Đế Đô mất hai giờ, từ quán net đến sân bay cũng mất hai giờ. Còn hai mươi tiếng, ông định đến Đế Đô xem tình hình của Trần Ngự, không có việc gì là tốt nhất, nếu quả thật hồn phách bị câu đi, vậy ông cũng đành đi một chuyến xuống âm phủ. Mặc dù ông không muốn xuống âm phủ trước khi tuổi thọ hết mà chết già một chút nào.

“Thưa quý khách, chuyến bay số hiệu MU2066 đến Đế Đô sẽ bị hoãn lại vì nguyên nhân thời tiết, kính mong quý khách thông cảm và chờ đợi.” Hệ thống loa sân bay vang lên tiếng nhắc nhở việc chuyến bay bị delay.

“Máy bay bị hoãn?”

“Tôi biết ngay sẽ bị delay mà, thời tiết xấu quá.”

“Vậy đến lúc nào mới bay được a.”

“Chắc phải chờ hết giông. không biết đến lúc nào mới hết mưa giông đây trời.”

Ông Ngô nghe hành khách bàn tán xung quanh, đứng dậy đi lại trước cửa sổ phòng chờ, ông ngẩng đầu nhìn bầu trời dày đặc mây đen, đoán chừng mưa giông còn bao lâu mới hết, sau đó đi về phía phòng vệ sinh của phòng chờ máy bay.

Mặc dù ông Ngô là thầy trừ ma, không am hiểu phong thủy và xem bói nhưng cũng có thể nhìn đoán thiên văn. Lúc này, khi quan sát bầu trời, ông Ngô tính toán mưa giông phải mười hai giờ sau mới hết được. Coi như là mười hai giờ sau máy bay mới cất cánh, chờ ông tìm được Trần Ngự đã không còn thời gian mang người từ âm phủ trở về.

Ông Ngô đi đến phòng vệ sinh, tìm một phòng xa nhất, đi vào, khóa trái cửa.

đã không liên lạc được với Trần Ngự, vậy thì ông đành phải làm một chuyến đến âm phủ tìm hiểu tình hình. Nếu hồn phách Trần Ngự không ở dưới âm phủ, vậy thì ông đến Đế Đô chậm một chút cũng không sao, nếu hồn phách Trần Ngự đã ở dưới âm phủ, thì ông đến sớm một chút sẽ có thời gian giải quyết lâu hơn.

Hạ quyết tâm, ông Ngô đẩy nắp bồn cầu xuống, dứt khoát ngồi lên, nhắm mắt lại, niệm thần chú. Trong nháy mắt khi hồn phách rời thân thể (ly thể), ông Ngô đang ngồi thẳng trên nắp bồn cầu, bỗng nhiên mất hết sức lực ngã nghiêng dựa vào vách ngăn phòng vệ sinh, cả người nhìn không có chút sức lực nào.

Ông Ngô không dám trì hoãn quá lâu, dùng linh lực mở cửa âm rồi nhanh chóng đi vào. Mặc dù hồn phách ly thể một thời gian sẽ không gây ảnh hưởng gì không tốt đến thân thể, nhưng bây giờ không phải ông đang ở nhà mà là ở sân bay. Nếu kéo dài thời gian, bị người bình thường phát hiện thân thể của ông, chắc chắn sẽ tưởng lầm là thi thể của người chết, đến lúc đó không thể biết được là họ sẽ báo cảnh sát hay là đưa ông đến bệnh viện.

Nhưng mà lúc này âm phủ cũng không giống như trong truyền thuyết, phim ảnh, cô hồn đã quý ở khắp nơi. Bây giờ âm phủ thiết kế cơ sở hạ tầng còn phồn hoa hơn dương gian nhiều, cô hồn đã quý sẽ được tập trung lại trong các căn hộ bên bờ sông Vong Xuyên, không có chuyện gì làm thì có thể cùng nhau ra ngoài dạo phố, nếu may mắn có thể gặp được tổ tiên bảy tám đời của chính mình, cùng tâm sự một chút chuyện năm đó về lịch sử gia tộc.

“Hình như phòng ở còn nhiều hơn so với trước kia nữa.” Ba mươi năm trước, ông Ngô đã từng một lần xuống âm phủ, khi đó bên dòng sông Vong Xuyên không có nhiều căn hộ và cửa hàng như thế này.

“Sách tham khảo thi công chức mới nhất anh đã mua chưa?”

“Tôi mua rồi, lần này tôi phải ôn tập thật tốt, thi không đậu công chức là phải đi đầu thai đó.”

“Đúng vậy a, tôi không muốn đi đầu thai đâu.”

“...” Bây giờ ông Ngô đã biết vì sao dưới âm phủ có nhiều phòng ở hơn rồi.

(Các cư dân thân yêu của âm phủ chúng ta, hiện tại âm phủ đang triển khai kế hoạch đầu thai làm động vật quý hiếm, mỗi lần đầu thai thành động vật quý hiếm, có thể đổi lấy đời sau được đầu thai làm phú nhị đại (con nhà giàu), mỹ nữ xinh đẹp (tuyệt thế mỹ nữ), soái ca, ba lựa chọn cho một lần làm động vật quý hiếm.)

(Nếu thời gian sống sót trên dương gian đủ dài, sau khi chết nếu muốn thì công chức sẽ được cộng điểm thưởng, hoan nghênh các bạn cư dân âm phủ nhiệt tình báo danh.)

“Nếu năm nay không thi đậu công chức, tôi sẽ chọn đầu thai thành động vật quý hiếm có tuổi thọ tương đối ngắn.”

“Tôi cũng nghĩ vậy đó, lúc trước có người nào đó, vì đầu thai làm cá sấu Dương Tử (cá sấu sống ở sông Dương Tử), sau đó được cộng thêm mười phần trăm điểm mà thi đậu công chức đó.”

“...” Hồn ma bây giờ có ý tưởng thật đặc biệt.

Cái gọi là nơi đăng ký cho tử hồn (hồn người chết), chính là nơi mà mỗi hồn ma sau khi chết xuống âm phủ đều phải đến đây đăng ký, tử hồn phải đăng ký, đương nhiên sinh hồn cũng phải đăng ký. Tư duy của ông Ngô rất rõ ràng, đi đến đó trước nhìn xem có tên của Trần Ngự trong sổ đăng ký không, như thế là có thể xác định Trần Ngự có bị mang xuống âm phủ hay không. Nếu như không có tên con bé, ông sẽ quay lại cửa âm phủ đi về, nếu như có tên, ông lại phải nghĩ cách cứu người ra.

Nếu như Trần Ngự đã bị quỷ sai đưa đến âm phủ, như vậy nhất định chỗ này sẽ có ghi tên. Ông chỉ cần xem trong vòng hai giờ qua, trong sổ có ghi tên những sinh hồn nào đã bị đưa đến thì biết Trần Ngự có bị đưa đến đây không.

Nhưng mà sinh hồn dưới âm phủ rất dễ nhìn thấy, cho nên khi bước xuống âm phủ, ông Ngô đã trang bị cho mình một ‘phép che mắt’ (chương nhân pháp), che lại hơi thở (khí tức) của mình lại làm cho ông và tử hồn không có gì khác biệt.

Chỗ ghi danh có tổng cộng bảy cửa sổ, sau cửa sổ là nơi cho tử hồn ghi danh, chỉ có cửa sổ ngoài cùng bên phải là chỗ sinh hồn ghi danh. Những cửa sổ khác đều tương đối bận rộn, chỉ có cửa sổ này là vô cùng nhân nhả, quỷ sai ngồi bên trong uể oải dựa lưng vào ghế chơi điện thoại di động.

“Chào ngài, xin hỏi một chút, ngài xem giùm tôi con gái tôi đã chết hay chưa được không ạ?” một ông lão chạy đến bên cửa sổ hỏi.

“Ông Dương, sao ngày nào ông cũng đến hỏi cái này vậy?” Giọng nói của quỷ sai vô cùng bắt đầu đã.

“Tôi cảm thấy con bé sắp chết rồi.” Ông Dương nói.

“Ông Dương, ông quá nóng vội rồi, sao ông cứ muốn con gái ông chết nhanh vậy.”

“Tôi không phải là sợ nó không chết, tôi sợ đến lúc tôi đi đầu thai rồi nó mới chết, như vậy thì tôi chẳng có cách nào quất cho nó mấy roi được nữa.”

“Tôi biết là khi ông còn sống, con gái ông đã ngược đãi ông, đợi con gái ông xuống âm phủ, đương nhiên là sẽ phải chịu phạt.” Quỷ sai an ủi.

“Nhưng nếu không tự tay đánh nó mấy roi, tôi đi đầu thai cũng chẳng muốn mở mắt!” Ông Dương vô cùng đau đớn nói, cái nỗi đau ‘chết không nhắm mắt, sống không thể mở mắt’ nào ai có hiểu được.

Ông Ngô đứng bên cạnh yên lặng quan sát hồi lâu, lúc này mới cẩn thận bước tới.

“Chào ngài, tôi tới đăng ký.” Ông Ngô nói.

Nhân viên đăng ký ở cửa sinh hồn ngẩng đầu một cái, ông Ngô liền gỡ bỏ ‘phép che mắt’ trên người mình.

“Tên.” Xác định đây là sinh hồn, quỷ sai mới bỏ điện thoại trong tay xuống, uể oải bật máy tính lên.

“Trương Hồ” Ông Ngô tùy tiện bịa ra một cái tên.

“Tại sao lại xuống âm phủ?” Quỷ sai hỏi.

“Tôi là Thiên Sư, xuống âm phủ tìm Hắc Bạch Vô Thường hỏi chút chuyện.”

“Thiên Sư? Đầu năm nay, Thiên Sư có thể xuất sinh hồn xuống âm phủ không nhiều lắm.” Quỷ sai vừa nói vừa gõ gõ đánh đánh trên máy tính, sau đó nhún mày hỏi “Sa trên hệ thống không có tên của anh?”

Việc quản lý của âm phủ đối với sinh hồn tương đối lơ lửng, nguyên nhân chủ yếu là vì sinh hồn xuất hiện dưới âm phủ thường có hai loại. Loại thứ nhất

là bị quý sai câu sai hoặc câu nhằm sinh hồn, mà quý sai câu nhằm sẽ đưa sinh hồn đến đây để trực tiếp đăng ký. Mà sinh hồn xuống nhằm âm phủ, vì trên người có sinh khí nên rất bắt mắt, dễ dàng bị quý sai phát hiện mang đến đăng ký.

Loại thứ hai chính sinh hồn của Thiên Sư xuống âm phủ, lại này thì tương đối ít, hệ thống của âm phủ đối với Thiên Sư trên dương gian đều đăng ký quản lý, chỉ cần kiểm tra trên hệ thống, sau đó ghi vào sổ là xong.

“Tôi lần đầu tiên tới âm phủ, trong hệ thống sao lại có tên của tôi được?” Ông Ngô tỏ vẻ không biết.

“anh mới đến đây lần đầu tiên nên không biết, âm phủ chúng tôi đều có ghi chép danh sách tên của Thiên Sư dương gian các anh, cho dù anh có xuống dưới này hay chưa, tôi đều có tư liệu.” Quý sai vừa nói vừa kiểm tra lần nữa “Đúng là không có tên của anh.”

“Sao lại thế được, ngài cho tôi nhìn một chút.” Ông Ngô thò đầu vào.

Chắc là quý sai cũng không nghĩ đến chuyện có người giả mạo sinh hồn, không nghi ngờ gì, trực tiếp quay màn hình máy tính về phía ông Ngô “anh xem đi, không có tên anh mà.”

“Đứng yên!” Nhân lúc quý sai không để ý, ông Ngô triển khai phép đứng yên, quý sai bị thuật pháp tác động đứng yên không thể động đậy.

Ông Ngô nhìn xung quanh, thấy quý sai ở các cửa sổ khác đều đang bận rộn, không ai chú ý tới bên này, thế là chồm người qua, lấy con chuột trong tay quý sai, nhấn mở sổ ghi chép tình hình sinh hồn đăng ký hôm nay trên máy vi tính.

Cũng may là ông đã lẩn lộn ở quán internet nửa năm trời, nếu không thì chẳng biết cách nào mà sử dụng máy tính, lần trước ông xuống đây, rõ ràng là còn dùng sổ ghi chép thủ công.

Ông Ngô mở ra, hôm nay toàn bộ âm phủ sinh hồn đến đăng ký chỉ có hai trường hợp, đều là sinh hồn đi nhằm xuống âm phủ, đăng ký xong đều được đưa trở về, không thấy tên của Trần Ngư đâu.

Con nhóc chết tiết kia không bị âm phủ câu hồn, chẳng lẽ nó sử dụng thuật cảm thành công rồi? Trong lòng ông Ngô đột nhiên dâng lên một niềm tự hào, không hổ là mình dạy bảo.

Ông Ngô yên lòng, nghĩ đến thời gian ông ở âm phủ cũng đã gần một giờ, phải nhanh về thôi, nếu không bị người khác phát hiện ông nằm ngất trong phòng vệ sinh, chuyện báo cảnh sát không phải là không có khả năng.

Ông Ngô trả con chuột về lại chỗ cũ, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt hoảng sợ của quý sai, ông lấy điện thoại di động quý sai vừa bỏ xuống nhét lại vào tay quý sai, cười cười nói “Đúng là không có tên của tôi, ngài tiếp tục chơi điện thoại đi.”

Ông Ngô nói xong, cũng không quay đầu lại đi thẳng về hướng cửa chính phòng ghi danh.

Nhân viên sát bên cạnh cửa sổ sinh hồn, quay người nhìn đồng nghiệp bên cạnh, phát hiện đồng nghiệp vẫn đang chơi điện thoại di động như cũ, trong lòng ghen tỵ, vừa cúi đầu tiếp tục làm việc. Ai bảo mình không có ô dù, không được phân công việc nhân nhả.

Khi ông Ngô đến sảnh lớn phòng đăng ký, lại triển khai thuật ‘che mắt’ lên người mình, định đi ra cửa âm phủ thì tình cờ gặp phải hai người quen.

“Ngô Lễ?” Hắc Vô Thường liếc mắt một cái liền nhận ra ông Ngô “Lão Bạch, cậu nhìn xem, kia có phải là Ngô Lễ không?”

“...” Ông Ngô chửi thề một tiếng, thôi hòng rồi.

“Đúng rồi.” Bạch Vô Thường nhìn thoáng qua ông Ngô.

Hắc Vô Thường giao hồn phách mình vừa câu về cho đệ tử bên người để cậu ta đưa vào đăng ký, còn mình và Bạch Vô Thường đi về hướng ông Ngô.

Hắc Vô Thường nhìn trên nhìn dưới người ông Ngô “Cuối cùng cậu cũng chết rồi?”

“...” Ta tha thứ cho ngài vì không nhìn phát hiện ra thuật ‘che mắt’ lão phu mới nghiên cứu ra gần đây.

“Ghi danh chưa vậy?” Bạch Vô Thường nói xong định lấy điện thoại di động ra.

“Vẫn chưa đâu.” Ông Ngô vội vàng ngăn cản.

Động tác nhìn điện thoại của Bạch Vô Thường ngừng lại, nghi ngờ nhìn về phía ông Ngô.

“Các ngài cũng biết là ta ... trước đó không phải ... ha ha ha ... tuổi trẻ hơi bông bột một chút.” Ngô Lễ cười khan nói.

“Giờ biết sợ rồi, đã nói trước với cậu rồi, làm người phải biết khiêm tốn.” Hắc Vô Thường trêu chọc “Con người đều là thế, khi còn sống làm việc gì không phải, sau khi chết đều phải trả giá rất lớn.”

“Tôi bây giờ hối hận lắm rồi. Nên mới đứng ở cửa này kiểm điểm bản thân.” Về mặt ông Ngô vô cùng ân hận.

“Tránh được hôm nay cũng không tránh được ngày mai.” Bạch Vô Thường nói “Ồ đây là âm phù, nếu cậu muốn ở lại thì cả đời phải làm cô hồn đã quỷ đó.”

“Tránh được lúc nào hay lúc ấy đã.” Ông Ngô vừa khóc vừa cười nói.

“Xem cậu sợ kìa.” Hắc Vô Thường vỗ vỗ bả vai ông Ngô nói “Hai anh em tôi tan việc rồi, muốn đi uống chén rượu. Tình cờ gặp cậu ở đây, mời cậu một chén, sau đó tôi dẫn cậu đi ghi danh.”

“...” Tôi không muốn đi, tôi thực sự không muốn đi đâu.

Cho dù trong lòng ông Ngô không tình nguyện đến cỡ nào, cuối cùng vẫn bị Hắc Bạch Vô Thường kéo vào quán rượu.

“Việc lúc trước cậu phạm phải, sau khi cậu ghi danh xong, chắc chắn sẽ bị đi tù dưới mười tám tầng địa ngục. Đến đây, coi như là chúng ta đã quen biết từ trước, hôm nay uống một trận thật sảng khoái đi nào.” Hắc Vô Thường nói.

“không ... không cần khách khí vậy đâu.”

“Lão Bạch, tôi mời rượu, chút nữa cậu mời hát nha.”

“Được!!!” Bạch Vô Thường dứt khoát gật đầu.

Còn muốn đi hát nữa hả!!! Mẹ nó ... lúc ông tỉnh lại là ở nhà hỏa táng hay là ở bệnh viện đây?

==

Sáng sớm hôm sau.

Nhân viên quét dọn sân bay khi đến quét dọn phòng vệ sinh, phát hiện nhà vệ sinh cuối cùng vẫn luôn đóng cửa, gõ cửa lại không có người trả lời. Bác gái nghi ngờ, cúi đầu nhìn qua khe cửa thì phát hiện chân người.

“A a a ... người chết.”

Thế là lúc sáng sớm hôm sau, khi mẹ Trần đang đưa điện thoại cho Trần Ngự, cuộc gọi đầu tiên mà Trần Ngự nhận được là cuộc gọi của cục cảnh sát trong thành phố nào đó gọi đến.

“Xin chào, xin hỏi cô và Ngô Lễ tiên sinh có quan hệ gì với nhau?” Đồng chí cảnh sát hỏi.

“Ông là ông nội của tôi, đã xảy ra chuyện gì sao?” Trần Ngự nghi ngờ hỏi.

“Ngô Lễ tiên sinh, sáng nay đã được phát hiện chết trong phòng vệ sinh của sân bay, bước đầu nghi ngờ nguyên nhân chết là đột tử, mong cô đừng quá đau lòng.” Giọng nói của đồng chí cảnh sát nặng nề “Mời thân nhân nhanh chóng đến nhận lại thi thể, làm thủ tục sau đó mới có thể đưa đi hỏa táng.”

“Chờ một chút ... Đừng đưa đi hỏa táng a.” Trần Ngự giật nảy mình “Ông của tôi không dễ chết như vậy đâu.”

“Còn cần thân nhân đến làm thủ tục mới có thể hỏa táng, nếu như thân nhân có thắc mắc về nguyên nhân chết thì chúng tôi có thể thu phí để thực hiện giám định pháp y.” Cảnh sát lại bổ sung.

“Đừng đừng ... có lẽ ông ấy chưa chết đâu.” Trần Ngự đã bị dọa sợ muốn khóc rồi.

Ông nội à, ông đang làm cái gì vậy?!!

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: Đây không phải là phương thức ra sân mà tôi muốn.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Ông nội

Trần Như sợ ông Ngô thật sự bị đưa đến nhà hỏa táng, liên tục dặn dò chú cảnh sát để nguyên ‘thi thể’ của ông nội, sau đó vội vàng cúp điện thoại, gọi cho Lâu Minh.

“anh Ba, cứu mạng a!”

Đêm qua, thấy Trần Ngự khóc đau lòng như thế nên cả đêm Lâu Minh khó chịu không ngủ được. Sáng nay vừa nhận cuộc gọi của Trần Ngự lại nghe được ba chữ kinh dị như thế làm anh sợ hãi đứng phắt lên “Em bị làm sao?”

“không phải em, là ông nội em.” Trần Ngự vội vàng kể lại chuyện của ông Ngô, sau đó năn nỉ “Em sợ cảnh sát thực sự đưa ông em đi làm gì đó, anh Ba có thể giúp em nhờ người đưa ông nội ra khỏi cục cảnh sát trước không.”

Lâu Minh nghe đầu đuôi câu chuyện, tâm trạng từ sợ hãi chuyển thành im lặng, nghe giọng nói mềm mại của Trần Ngự năn nỉ, không chút nghĩ ngợi gì mà đồng ý ngay “Em đừng lo, bây giờ anh cho người bay trực thăng đi đón ông Ngô.”

“Cám ơn anh Ba, em cúp máy trước, anh nhanh cho người đi giúp em nha.”

“Chờ một chút.” Lâu Minh lên tiếng.

“Dạ?”

“Em ... cảm giác của em bây giờ tốt hơn chưa?” Lâu Minh quan tâm hỏi.

“Em tốt hơn rồi, chút nữa sẽ xuất viện.” Trần Ngự cười đáp.

“Ừ, tốt quá.” Nghe tiếng cười quen thuộc của cô nhóc, tâm tình của Lâu Minh cũng tốt hơn theo “Vậy em nghỉ ngơi đi, anh cho người đi đón ông Ngô, khi nào xong anh báo cho em.”

“Vâng!”

Lâu Minh cúp điện thoại, ra khỏi phòng sách giao nhiệm vụ cho Trình Bằng tìm người xử lý chuyện này.

Thế là, hai mươi phút sau, trong cục cảnh sát của thành phố nào đó được đón tiếp một đội quân đội vũ trang súng ống đầy đủ, không cần cứu thương, đem ông Ngô ra khỏi túi bọc tử thi, rồi dưới ánh mắt kinh dị của cảnh sát và bác sĩ pháp y, cẩn thận khiêng đi.

==

âm phủ, trong phòng KTV nào đó.

Ông Ngô bỏ ra một buổi tối, tâm trạng từ lo lắng chuyển sang bất chấp tất cả. không có cách nào a, Hắc Bạch Vô Thường giữ ông cả đêm không chịu thả, lúc này thân thể của ông chắc chắn đã có người phá hoại rồi.

“Mấy giờ rồi?” Hắc Vô Thường uống hơi nhiều.

“Trời đã sáng rồi.” Vẫn luôn chú ý thời gian, ông Ngô trả lời.

“Ngô Lễ à, cậu phải tập cho quen đi.” Hắc Vô Thường chỉ ông Ngô nói “âm phủ thì làm gì có ngày đêm, phương pháp tính thời gian ở dương gian không dùng được dưới này đâu.”

“Cậu uống nhiều quá rồi đấy.” Bạch Vô Thường ghét bỏ nhìn đồng sự.

“Tôi không phải là quá vui mừng sao! Cái thằng này cuối cùng cũng chết rồi, ha ha ...” Hắc Vô Thường chỉ vào ông Ngô cười ha ha.

“...” Ông Ngô giật giật khóe miệng, kiềm chế không nổi điên.

Bạch Vô Thường có chút đồng tình nhìn ông Ngô, nói “đi thôi, cậu nên đi ghi danh đi.”

Mặt ngoài ông Ngô bất đắc dĩ gật đầu, trong đầu lại vung trộm tính toán, Hắc Vô Thường đã say rồi, ông có thể từ tay Bạch Vô Thường thoát ra được có tỉ lệ phần trăm là bao nhiêu.

Ông Ngô vừa tính toán, vừa đi sau lưng Hắc Bạch Vô Thường ra khỏi KTV, đang muốn tìm cơ hội thích hợp để chạy đi thì bên tai chợt vang lên tiếng loa.

“Chú ý, chú ý, các hồn ma xin hãy chú ý, sau đây là lệnh truy nã. Vào giờ Mùi ba khắc hôm qua, một kẻ mạo danh là Thiên Sư Trương Hổ đã chui xuống âm phủ, ở trước mặt nhiều người đánh bị thương nhân viên công vụ phòng ghi danh, hiện đã bị truy nã toàn âm phủ. Trong video này là băng ghi hình tại sảnh lớn phòng ghi danh đã ghi nhận được bóng lưng, nếu ai nhìn thấy bóng lưng nào tương tự hoặc sinh hồn xa lạ, hãy lập tức báo ngay cho quý sai truy nã gần nhất.”

“Các hồn ma hãy chú ý, các hồn ma hãy chú ý, sau đây là lệnh truy nã. Ngày hôm qua ...”

Loa thông báo phát loa ba lần, trong lòng ông Ngô mang chút tâm lý may mắn liếc nhìn màn hình lớn phía trước, mặt lập tức tái mét: Chết mẹ, sao dưới âm phủ lại có camera giám sát, với lại ... mình lúc nào đánh bị thương nhân viên công vụ chứ.

“Có người dám ... xông vào âm phủ sao?” Hắc Vô Thường quay đầu nhìn ông Ngô nói “không ngờ trên dương gian cũng có người lớn gan giống cậu ...”

“Cậu nhìn người trên màn hình kia đã rồi hãy nói.” Bạch Vô Thường ra hiệu cho Hắc Vô Thường nhìn lên màn hình treo trên tường.

“Ủm?!” Hắc Vô Thường quay đầu nhìn màn hình lớn, liếc mắt một cái liền nhận ra tội phạm truy nã là ai “Đây không phải là Ngô ...”

Ông Ngô không đợi Hắc Vô Thường nói xong, vèo một cái chạy biến ra ngoài.

Bạch Vô Thường sớm có chuẩn bị, móc câu hồn trong tay theo sát văng ra ngoài, ông Ngô xoay mình mấy vòng trên không trung, tránh thoát công kích, rồi xoay người đá một cước cho xích câu hồn quay trở về.

Nhưng thuật ‘che mắt’ trên người ông Ngô, ngay khi đụng phải xích câu hồn liền tan biến trong chớp mắt.

“Sinh hồn!!”

“Oa, nơi này có sinh hồn ...”

“Mặc quần áo giống tội phạm truy nã kia ...”

“Nhanh, nhanh lên, gọi quỷ sai mau ...”

Ông Ngô chửi thề một câu, chạy vào đám hồn ma đang hỗn loạn.

“Ngô Lễ, để mạng lại!” một tiếng hét lớn vang lên, theo đó một mặt đầu trâu to bự bỗng xuất hiện trên bầu trời Vong Xuyên.

“Ngư huynh!” Ông Ngô nhìn đầu trâu bự chẳng xuất hiện, bị dọa mà chạy nhanh hơn.

“Àm!” một lưỡi búa khổng lồ từ trên không trung đập xuống, ông Ngô lẩn mình tránh né, xông vào dãy nhà chung cư phía trước. Đầu trâu lại giờ búa định đập xuống lần nữa.

“Lão Ngư, nếu cậu bỏ nát tòa nhà này, tiền lương của năm trăm năm tới đừng có nhận đấy.” Mặt Ngựa kịp thời lên tiếng ngăn cản.

Đầu Trâu nghe Mặt Ngựa nói thì càng tức hơn nhưng cũng không dám đánh xuống nữa, chỉ có thể trừng đôi mắt trâu, nhìn trong một đồng hồn ma lít nhít nhit tìm vị trí của Ngô Lễ để đập một phát cho trúng.

“Đầu Trâu với Mặt Ngựa, không phải là người ở Vong Xuyên mà trực tiếp chạy đến đây bắt người, thù này có bao lớn a.” Đứng xem diễn một thời, Hắc Vô Thường nhin không được mà oán thán.

“Lần trước, khi Ngô Lễ đến đây cướp người, Đầu Trâu Mặt Ngựa đang phụ trách câu hồn.” Bạch Vô Thường nhắc nhở.

“Sau đó, tại lần khảo sát đó, chúng ta được xếp thứ nhất.”

“Bọn hán bị trừ năm trăm năm tiền lương.”

Hắc Bạch Vô Thường liếc nhau, cùng thu hồi móc câu hồn, quay trở vào KTV vừa ra khỏi chưa được hai phút. Đúng thế, bọn họ cảm thấy mình vẫn còn có thể hát một hai canh giờ nữa.

một bên ông Ngô chạy trời chết, vừa cố gắng chạy về hướng cửa âm phủ “Trâu huynh, Mã huynh, hàng năm tôi vẫn đốt vàng mã cho các anh mà ...”

Đầu Trâu, Mặt Ngựa mỗi người một búa, đánh quên trời đất.

“Lần trước tôi trong tình huống bắt buộc mà thôi, tôi xin lỗi mà, xin lỗi ...”

“Vậy để tôi ném cậu vào chảo dầu năm trăm năm rồi hãy nói ...”

Giê su ma cả na xí muội ... Ông Ngô thề, đời này ông chưa bao giờ mà khôn đồn như vậy đó.

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chia cắt sát khí

Khi Trần Ngự tỉnh lại thì đã là buổi tối, ông Ngô và Lâu Minh đang ngồi chơi cờ vây cách đó không xa.

“Thì Thi, em tỉnh rồi hả?” Đầu ngón tay của Lâu Minh còn kẹp quân cờ trắng, nghiêng đầu về phía Trần Ngự mỉm cười.

“Đạ!” Trần Ngự ôm chầm lấy ngồi lên, vừa chuẩn bị duỗi lưng cho đỡ mỏi thì phát hiện thân thể mình có chút gì đó không đúng, hình như hơi thờ trong người đã trôi chảy hơn. Trần Ngự chớp chớp mắt, thử huy động linh lực trong cơ thể một lần nữa.

Lâu Minh hạ quân cờ chốt, ông Ngô cầm quân cờ trên tay nhìn nước cờ chốt suy nghĩ hồi lâu vẫn không đặt xuống thì chợt nghe cháu gái kêu hét om sòm, dọa ông làm tay mất thăng bằng, quét ngang nửa bàn cờ.

“Om sòm gì thế, tại con mà làm hỏng bàn cờ rồi đây này.” Ông Ngô thờ phỉ phò mắng.

Lâu Minh im lặng nhìn bàn cờ mà anh đang giành lợi thế đã bị phá hủy, EQ rất cao không vạch trần ông Ngô.

“Ông nội, anh Ba, linh lực của con lại vận chuyển được rồi nè.” Trần Ngự kích động nhảy tới nhảy lui trên ghế sofa.

“Biết rồi, đừng nhảy nữa.” Về mặt ông Ngô ghét bỏ.

Trần Ngự không thêm đề ý đến ông nội, vọt đến trước mặt Lâu Minh, vui vẻ nói “anh Ba, linh lực của em lại sử dụng được rồi, sau này em còn có thể giúp anh phong ấn sát khí được rồi nè.”

“Ừm.” Lâu Minh nhìn dáng vẻ vui mừng nhảy cẫng lên của Trần Ngự, nhớ đến lời ông Ngô đã nói với anh.

“Cậu có biết là nếu như vừa rồi cậu hấp thu sát khí trong linh hồn của Trần Ngự thì có thể cậu sẽ chết không?”

Đối với câu hỏi của ông Ngô, lúc đó Lâu Minh không trả lời, mặc dù anh biết sát khí trong cơ thể mình vô cùng bất ổn, Mao đại sư cũng nói thân thể anh cầm cự được nhiều nhất là ba năm nữa. Nhưng có lẽ bởi vì xác định được thời gian như thế nên anh mới không chút nghĩ ngợi gì mà hấp thu sát khí trên người Trần Ngự mà không cân nhắc đến hậu quả.

Nhưng nếu anh biết được hậu quả thì sao ... Lâu Minh cảm thấy chắc chắn là mình vẫn sẽ lựa chọn như vậy, dù sao thời gian còn lại của anh cũng không còn nhiều, mà tương lai của Trần Ngự thì lại còn rất dài.

“Ông nội, vậy mà ông còn gạt con là không có cách nào.” Trần Ngự trừng mắt lên án ông nội không đáng tin cậy nhà mình, hại cô ỉu xiu mãi, đến ngủ cũng không ngủ ngon được.

“Đó là do số con may mắn thôi.” Ông Ngô như có như không nhìn thoáng qua Lâu Minh.

Khóe miệng Lâu Minh mỉm cười, nhìn ông Ngô khề gật đầu, thầm cảm ơn ông.

Hừ! Ông Ngô ghét bỏ nghiêng đầu qua chỗ khác, cuộc đời Ngô Lễ của ông ghét nhất là hành vi ngu ngốc ‘làm việc tốt mà không cần lưu danh’, nếu không phải là sợ cháu gái mình cảm thấy áy náy, ai thêm gánh nặng ‘oan ức’ này trên lưng làm gì.

==

Lúc ăn cơm tối, Trần Ngự đưa ông Ngô về nhà mình.

Biết ông Ngô đến Đế Đô, ba mẹ Trần đã chờ ở nhà từ sớm, mẹ Trần đã thay đổi hết đồ dùng trong phòng nghỉ cho khách, cân nhắc đến việc ông Ngô là một người có vị trí cao như vậy nên đã trang trí căn phòng theo kiểu cổ xưa, đồ gỗ các kiểu cho người có tuổi tác và địa vị cao ở.

“Ông Ngô, chúng tôi vẫn muốn cảm ơn ông mà đến hôm nay mới có cơ hội.” Mẹ Trần kích động nói.

“Lần trước không thể đích thân đến thôn Đại Mộc để cảm ơn mọi người, văn bối thấy thật có lỗi.” Thị trưởng Trần cũng nói theo.

Hai người ba mẹ Trần thực lòng cảm kích ông Ngô, nếu lúc trước chỉ là vì ông Ngô đã cứu được Thì Thi nhà họ, bây giờ còn là việc ông Ngô đã dạy thuật pháp cho Thì Thi mới cứu được Trần Dương con trai họ. Ông Ngô có ân cứu mạng với cả hai con của ba mẹ Trần nên lòng cảm kích này đúng là không có từ ngữ nào có thể diễn tả thành lời.

“Hai người không cần khách khí như thế.” Ông Ngô cười ha ha, từ trong ba lô của mình lấy ra hai lá bùa đưa cho ba mẹ Trần mỗi người một tấm “Lần đầu tới cửa, cũng không có gì làm lễ gặp mặt, đây là bùa trừ ma cao cấp do tôi vẽ ra. Hai người mang theo nó, thì ma quỷ bình thường sẽ không dám tiếp cận, còn nếu bên cạnh có ác ma thì nó sẽ nổi lên để cảnh báo, rất là hữu dụng đó.”

Nghe ông Ngô nói như thế, thị trưởng Trần còn bình tĩnh, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười, còn mẹ Trần thì sắc mặt dần trắng bệch. không có ma quỷ đến gần là chuyện tốt, nhưng mà ý thứ hai ... không biết có phải là ảo giác hay không, mẹ Trần bỗng nhiên cảm thấy lá bùa trừ ma này có chút nóng phỏng tay.

Chẳng lẽ trong nhà lúc nào cũng có ác ma, chỉ do là bà không hay biết thôi sao?

Nghĩ đến việc ông Ngô đi tàu xe mệt nhọc (ba mẹ Trần không hay biết ông cụ mà bọn họ nghĩ mệt nhọc vì tàu xe, đã ở trong khu tập thể này ngủ một giấc đã đời rồi), ăn cơm tối xong, ba mẹ Trần cũng không làm phiền ông Ngô nữa mà để Trần Nư đưa ông về phòng nghỉ ngơi.

Đưa ông Ngô về phòng nghỉ, khi trông thấy cách trang trí trong phòng trở nên sang trọng, rục rờ hẳn lên, Trần Nư không nhận được mà cảm thán một câu “Mẹ con vậy mà dám đòi hết đồ đạc trong phòng luôn.”

Ông Ngô tất nhiên cũng nhận ra thái độ kính trọng của ba mẹ Trần đối với ông, nhưng đối với người đã trải qua việc đời như ông, việc này cũng là bình thường. Ông nhìn qua cách bài trí trong phòng, đồ gỗ xung quanh, trên bàn sách còn đặt cả giấy mực, bút nghiên.

“Con ở phòng nào?” Ông Ngô thu hồi mắt rồi thuận miệng hỏi.

“Con ở phòng kia.” Trần Nư chỉ căn phòng thứ nhất bên phải của lầu hai.

“Ông qua nhìn một chút.”

Trần Nư không nghĩ ngờ gì, đưa ông Ngô đến phòng ngủ của mình, đẩy cửa phòng giới thiệu “Con ở phòng này, phòng anh trai con bên cạnh, ba mẹ con ở dưới lầu.”

Ông Ngô gật đầu, ánh mắt quét qua phòng một lượt rồi dừng lại chỗ bàn sách ... trên đó để hai máy vi tính “Sao con lại có hai máy tính?”

“một cái là trong phòng có sẵn, một cái là anh trai con mua cho con cái laptop chuyên chơi game.”

Laptop chuyên chơi game!!!

Ông Ngô đi qua, vô cùng tự nhiên nhìn ngắm laptop chơi game, sau đó thản nhiên nói “Cái này cho ông nha.”

Ba mẹ Trần suy nghĩ rất nhiều, duy chỉ có không nghĩ đến là người lớn tuổi như ông Ngô có lẽ không thích giấy mực bút nghiên mà lại thích chơi game hơn.

“...”

Dường như sợ Trần Nư không cho, ông Ngô ôm laptop xoay người dứt khoát rời đi không chút lưu luyến.

Nhìn ông nội nhà mình đi dứt khoát như thế, nếu Trần Nư còn không rõ vì sao ông muốn đến phòng của cô thì đã không phải là người sống chung với ông mười lăm năm.

“Cốc cốc!”

Qua hai phút, cửa phòng bỗng vang lên tiếng gõ, Trần Nư mở cửa, nghi ngờ nhìn ông nội nhà mình đang đứng phía trước.

“Nhóc con à, mật khẩu wifi nhà con là gì thế?” Ông Ngô cười rặng rờ hỏi.

“...”

==

Sáng hôm sau, thị trưởng Trần đi làm ngày cuối năm, Trần Nư đi cùng mẹ Trần đến bệnh viện thăm Trần Dương. Tuy Trần Dương còn hôn mê nhưng tình hình hồi phục rất tốt, bác sĩ nói khoảng hai ngày nữa là tỉnh lại.

Mẹ Trần yên lòng, nghĩ đến việc ông Ngô đang ở nhà một mình nên cũng không để Trần Nư ở lại bệnh viện lâu.

Trong lòng Trần Nư còn băn khoăn hỏi ông nội việc giải quyết sát khí trên người Lâu Minh nên cũng không ở lại. Sau khi cùng mẹ nghe bác sĩ thông báo tình hình của Trần Dương xong liền trở về nhà. Sau đó, kéo ông Ngô còn đang ngủ thẳng giấc từ trên giường dậy.

“đã sắp mười một giờ trưa rồi mà ông vẫn còn ngủ sao.” Trần Nư khiếp sợ không thể tin.

“Tuổi tác lớn rồi, thích ngủ nướng.” Ông Ngô vừa đi đến phòng vệ sinh vừa nói.

“...” Làm như cô chưa bao giờ biết người lớn tuổi nào khác sao?

Hôm qua, sau khi rời nhà Lâu Minh, cuối cùng ông Ngô cũng đồng ý với Trần Nư sẽ nghĩ cách giúp Lâu Minh một tay.

Hôm qua, sau khi Lâu Minh hấp thu sát khí của Trần Nư, vì sợ Trần Nư biết chuyện mà áy náy nên Lâu Minh đã nhiều lần xin ông giúp anhche giấu. Mặc dù nói là vì nể mặt mũi cháu gái nhà mình nên ông mới chịu gánh ‘oan ức’ này, nhưng trong lòng ông Ngô vẫn có cách nhìn khác đối với Lâu Minh.

Quan trọng nhất là ...hôm qua, sát khí trong linh hồn Trần Nư lại có thể tự động chảy ra ngoài về hướng cơ thể Lâu Minh làm ông Ngô rất là nghi ngờ.

Sát khí vận chuyển trong không khí xung quanh làm ảnh hưởng đến con người, nhưng tuyệt đối sẽ không thể có ý thức mà chảy vào một người nào đó được.

Nếu như nói đây là đặc thù của cơ thể Lâu Minh, gặp phải sát khí sẽ tự động hấp thu, như vậy thì chỉ sợ Lâu Minh không thể sống đến bây giờ được. Cho nên, giải thích duy nhất được đưa ra chính là ... con nhóc nhà mình và thằng nhóc kia có một mối liên hệ nào đó.

“Ông nội, ông đã nghĩ ra biện pháp nào chưa?” Trần Ngự thấy từ khi ông Ngô tới đây vẫn ngồi trên ghế sofa ngăn người nhìn Lâu Minh, nhin không được mà lên tiếng thúc giục.

“Gấp cái gì.” Ông Ngô tức giận trừng mắt nhìn cháu gái nhà mình, sau đó mới nhìn về phía Lâu Minh, lười biếng nói “Nhà cậu có nhiều tiền không?”

“A?” Lâu Minh sững sờ rồi lập tức nhớ đến quy định của môn phái mà Trần Ngự đã từng nói với anh, nói “Cũng được ạ.”

“Vậy thì đi mua mấy món pháp khí đi, có càng nhiều linh khí càng tốt.” Ông Ngô nói.

“Có yêu cầu cụ thể gì không ạ?”

“Pháp lực càng mạnh, có niên đại càng cổ xưa thì càng tốt.” Ông Ngô nói “Tìm được thì lại tới tìm ta.”

“Vâng.” Lâu Minh thấy ông Ngô không nói gì thêm thì cũng không hỏi nữa, chỉ gật đầu đồng ý.

Loại diễn xuất của người bề trên ‘chỉ nói việc cho cậu làm, không cần nói cho cậu lý do’, Trần Ngự có thể nhìn khi ông Ngô đối xử với người khác như thế, nhưng lại không nhìn được khi ông Ngô đối xử như vậy với Lâu Minh. Thế là tự tay rót một ly trà đưa đến trước mặt ông Ngô, cười hỏi “Ông nội, ông muốn tìm pháp khí, cụ thể để làm cái gì?”

“...” Ông Ngô liếc nhìn cháu gái nhà mình hiếm khi mà ‘chân chó’ như vậy, thản nhiên nhận ly trà uống một ngụm, sau đó mới lên tiếng “anh Ba nhà con ...”

Câu ‘anh Ba nhà con’ vừa thốt lên, Trần Ngự thì chẳng cảm thấy gì còn Lâu Minh lại ngượng đến mức đỏ bừng cả mặt, trong lòng không ngừng nói với chính mình: chắc là ông Ngô không có ý gì đâu, ông ấy chỉ thuận miệng nói thôi, Lâu Minh, mày đừng có hiểu lầm.

“Sát khí của cậu ấy đến từ linh hồn, nói cách khác là có khả năng có từ kiếp trước, mỗi một đời linh hồn của cậu ấy sẽ đều mang theo sát khí.” Ông Ngô nói “Trước đó ông đã dạy con, trên thế gian này, sát khí phân thành hai loại, một loại có thể làm sạch, một loại không thể làm sạch. Sát khí của Lâu Minh thuộc về loại không thể làm sạch.”

“Thực sự là không có biện pháp gì sao ạ?” Trần Ngự nghe xong còn kích động hơn so với Lâu Minh là người trong cuộc “Nếu như không thể làm sạch, chẳng phải là anh Ba sẽ mang sát khí đời đời kiếp kiếp luân hồi sao.”

“Nghe ông Ngô nói xong đã.” Lâu Minh lên tiếng trấn an Trần Ngự.

Ông Ngô nhìn thoáng qua Lâu Minh, nhủ mày, nói thầm, cậu ta vẫn giữ được bình tĩnh, tốt lắm.

Thực ra, Lâu Minh đã được nghe giả thuyết về sát khí của mình sẽ theo luân hồi từ ông Nghiêm, nghe rồi cũng quen nên cũng không có phản ứng gì lớn.

“Theo lý thuyết mà nói, trên đời này không có việc gì là không thể làm, nếu có thì đó là thực lực không đủ hoặc do không tìm được phương pháp thích hợp.”

“Phương pháp gì ạ?” Mắt Trần Ngự sáng lên.

“Vẫn chưa tìm thấy.” Ông Ngô đặc biệt ‘thích ăn đòn’, trả về bốn chữ.

“...” Trần Ngự nghẹn họng, cảm thấy ông nội đang có ý chơi cô, tức giận muốn nhổ hết râu của ông.

Lâu Minh cũng đã nhìn ra, ông Ngô rất thích trêu chọc Trần Ngự, lại thêm Trần Ngự là người nóng tính, dăm ba câu liền xù lông, lập tức nín cười giữ người lại “Thì Thi, em đừng kích động, nghe ông nói hết cái đã.”

Ông Ngô nhìn Trần Ngự một lần nữa lại được Lâu Minh xoa dịu, về mặt đáng tiếc, nói tiếp “Sát khí trong cơ thể Lâu Minh, trước mắt mà nói thì không có cách nào làm sạch. Cho dù ông có phong ấn sát khí lại thì nó sẽ tiếp tục mạnh thêm trong cơ thể cậu ấy.”

“Bởi vì sát khí của con ... không phải do hấp thu sát khí bên ngoài mà hình thành, mà là do linh hồn của chính con sinh ra.” Lâu Minh hiểu rõ.

“Đừng thế.” Ông Ngô gật đầu “Linh hồn của cậu tương đương với một vật chứa sát khí to lớn, thời gian càng dài, sát khí trong sâu tận linh hồn tràn ra càng nhiều, thân thể của cậu từ từ sẽ không chứa nổi, vì thế đây là nguyên nhân mà cậu không thể sống lâu được.”

“Cho nên ... phong ấn đối với cậu mà nói đã không còn chút ý nghĩa nào.” Ông Ngô nói “Muốn kéo dài tuổi thọ cho cậu, chỉ còn cách đem linh hồn của cậu tách rời sát khí.”

Tách rời?

Lâu Minh không thể tin nhìn ông Ngô.

“Linh hồn và sát khí có thể tách rời sao ạ?” Trần Ngư cũng là lần đầu tiên nghe thấy điều này.

“trên lý thuyết là có thể ...” Ông Ngô nói “Trong cuốn sách cổ xưa của phái Lạc Sơn chúng ta có ghi chép về điều này nhưng mà đến nay vẫn chưa có người nào thử qua.”

Ông Ngô nhìn Lâu Minh, giọng nói nghiêm túc “Chờ đến khi tìm được pháp khí thích hợp, ta sẽ lấy linh hồn của cậu ra, dùng bí thuật (thuật pháp bí mật) tách sát khí với linh hồn của cậu riêng biệt rồi gửi vào trong pháp khí. Quá trình này sẽ có điều gì xảy ra, ta cũng không biết rõ, linh hồn của cậu và linh hồn của người bình thường không giống nhau, ta thậm chí không dám cam đoan, khi lấy linh hồn của cậu ra có thể đưa trở lại nguyên dạng được hay không.”

“nói cách khác ... hoặc là thành công, hoặc là chết?” Lâu Minh tổng kết hỏi.

Ông Ngô gật đầu: Nên cậu ... có còn muốn thử hay không.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày nào đó, nhà họ Trần nhận được chuyển phát nhanh.

Mẹ Trần: Đây là cái gì?

Nhân viên chuyển phát: Bàn phím chuyên dụng cho game thủ.

Ông Ngô: Con nhóc Trần Ngư này bắt đầu ham mê chơi game rồi hả, tịch thu! (bàn phím laptop dùng không thuận tay chút nào a!)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Giao thừa

Bởi vì một câu ‘cần pháp khí’ của ông Ngô, Mao đại sư và bộ trưởng Lâu gần như dấn tận dụng hết các mối quan hệ để tìm kiếm tất cả các pháp khí có thể tìm được.

Nhưng cho dù họ có mối quan hệ rộng rãi đến mức nào, và lại thời đại này không phải là thời hưng thịnh của thuật pháp nên muốn tìm được pháp khí tốt là điều vô cùng khó khăn.

Mặc dù trong thời gian ngắn chưa thể tìm thấy pháp khí, nhưng năm mới khi lần đầu tiên Trần Ngư đến Đế Đô đã gõ cửa mọi nhà.

Trần Ngư mặc chiếc áo len đỏ rực, giúp thị trưởng Trần viết câu đối xong, lại đến phòng bếp phụ giúp mẹ Trần. Làm phụ nhân thị trưởng, ngày bình thường mẹ Trần không có thời gian nấu cơm, mà chính bà cũng không thích việc bếp núc lắm. Nhưng mỗi dịp vào ngày cuối năm, bà đều đích thân xuống bếp làm một bữa cơm tất niên.

một là vì hôm nay người giúp việc cũng về quê ăn Tết, hai là vào ngày như ngày hôm nay, mẹ Trần hi vọng tất cả mọi việc trong nhà đều do người trong gia đình cùng làm.

“Mẹ, đem nhân sủi cáo bỏ vào như thế này có bị rơi ra không ạ?” Trần Ngư vừa bỏ nhân sủi cáo thơm ngào ngạt vào vỏ bánh, vừa hỏi.

“sẽ có cái bị, nhưng không sao đâu.” Mẹ Trần nói xong lại nhắc “Con nhớ cho chút dầu vào nhé, sủi cáo không có dầu ăn không ngon đâu.”

“Dạ ...” Trần Ngư lên tiếng, nghĩ nghĩ rồi hỏi “Mẹ, bây giờ anh Hai có ăn được mấy món này không?”

Hai ngày trước, cuối cùng Trần Dương đã tỉnh lại, ở phòng bệnh nặng quan sát thêm hai mươi bốn giờ nữa, đã được chuyển sang phòng bệnh thường. Tuy nói là bệnh tình đã chuyển biến tốt lên nhưng trong thời gian tới vẫn chưa thể xuất viện được, mẹ Trần sợ thời gian năm mới Tết đến, con trai một mình trong bệnh viện cô đơn, thế là đã chuẩn bị một phần ăn Tất niên, dự định mang đến bệnh viện buổi trưa cùng Trần Dương ăn Tết.

“anh con không ăn được đâu.” Mẹ Trần vừa nói vừa chuẩn bị một phần thịt kho tàu.

“Vậy chúng ta chuẩn bị nhiều món như vậy làm gì ạ?” Trần Ngư khó hiểu.

“Chúng ta ăn a, anh trai con nhìn là được rồi.” Mẹ Trần vừa cười vừa nói.

“Mẹ, mẹ đang quan tâm anh hay là đến kích thích anh con vậy?” Trần Ngu không nhin được mà lú lười.

“Chỉ là hình thức thôi mà, quan trọng là cả nhà chúng ta cùng nhau ăn Tết niên.” Mẹ Trần nói xong thì nhìn lên lầu hai “Nếu không con ở nhà cùng ông Ngô đi.”

Mẹ Trần và thị trưởng Trần cùng đến bệnh viện thăm Trần Dương cùng anh ăn bữa cơm Tết niên, ông bà ấn định đi vào buổi trưa để buổi tối còn về tổ chức bữa cơm tết niên cùng ông Ngô. Nhưng mà trong nhà còn có khách mà cả nhà đều ra ngoài nên mẹ Trần luôn cảm thấy có chút thất lễ.

“không sao đâu ạ, con và ông lão ... ông nội đã nói chuyện rồi.” Dưới ánh mắt không đồng ý của mẹ, Trần Ngu sửa miệng “Vớ lại, ... xưa giờ ông nội không ăn Tết, trước kia, khi ở thôn Đại Mộc, mỗi khi Tết đến, ông nội đều đem con ra ngoài.”

“Ra ngoài làm gì?”

“Ra ngoài trừ ma ... ách ... là ... là như vậy ạ.” Phát hiện thân mình mẹ Trần đột nhiên cứng đờ, Trần Ngu vội vàng ngừng chủ đề.

Ngày đó, tại bệnh viện, sau khi cứu Trần Dương trở về, ba mẹ Trần chỉ biết Trần Ngu tại sao lại biết những thuật pháp này và xác định sử dụng thuật pháp cứu Trần Dương không gây ra ảnh hưởng không tốt với Trần Ngu xong thì không hỏi thêm gì nữa. Hai người không hỏi, Trần Ngu cũng không nhiều lời, chỉ là ngẫu nhiên nói chuyện, sẽ không còn cố ý tránh né như trước nữa.

Đặc biệt là sau khi ông Ngô đến đây, ngẫu nhiên trong lúc trò chuyện, cũng sẽ đề cập đến chuyện trừ ma. Mỗi lúc như thế, ba Trần còn có thể giữ thái độ bình thường nhưng mẹ Trần lại có chút sợ hãi. một hai lần, Trần Ngu cũng phát hiện ra nên sau này trước mặt mẹ Trần, cô cũng không nói gì thêm nữa.

Mẹ Trần đem món ăn cuối cùng bỏ vào hộp giữ nhiệt, đẩy nắp lại.

“Mẹ, mẹ đưa con để con cầm lên xe cho.” Trần Ngu cầm hộp từ tay mẹ Trần, quay người chạy ra ngoài.

Mẹ Trần nhìn bóng lưng nhảy nhót của con gái chạy đi xa, ánh mắt lóe lên sự ảo não. Bà phiền muộn vì sự nhát gan của mình. Khó có dịp Thi Thi chủ động nói cho bà về cuộc sống của con bé trước đây, vậy mà sao hết lần này đến lần khác bà cứ vô dụng như vậy, nghe một chút để không khống chế nổi mà sợ hãi.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong, thị trưởng Trần lái xe đưa ba người đến bệnh viện, trong phòng bệnh của Trần Dương, bốn người ăn một bữa cơm tết niên đơn giản nhưng không kém phần ngon miệng. Đương nhiên, vừa mới tỉnh lại không lâu, Trần Dương cũng chỉ uống một chút canh gà.

Ăn cơm xong, Trần Ngu cùng mẹ Trần thu dọn đồ lại rồi cả nhà cùng ngồi nói chuyện tán gẫu. Mẹ Trần cầm dao gọt trái cây cho cả nhà ăn.

Trần Ngu ngại phiền phức, cầm một quả táo cho vào miệng cắn một miếng nhai rôm rốp.

“Mẹ sắp gọt xong rồi này.” Mẹ Trần nhin không được mà nói.

“Con thích ăn thế này cũng được ạ.” Trần Ngu cười hi hi, tiếp tục gặm quả táo trong tay.

Trần Dương thấy thế cười cười, nhin không được lên tiếng hỏi “anh nghe nói ông Ngô đã đến Đế Đô rồi?” Hôm trước Trần Dương mới tỉnh lại, hai ngày qua trạng thái vẫn chưa hoàn toàn tốt đến hôm nay mới khá hơn được một chút.

“Dạ.” Trần Ngu gật đầu.

“Vậy Thi Thi ... em không sao chứ?” Trần Dương hỏi

“Em?” Trần Ngu ngạc nhiên trừng mắt “Em thì có thể có chuyện gì?”

“Nếu như em không có chuyện gì thì ông Ngô sẽ không tới Đế Đô.” Trần Dương chắc chắn nói.

Mặc dù Trần Dương không có ký ức lúc linh hồn ly thể nhưng vết thương của anh nặng như thế nào, chính anh là người rõ ràng nhất, vớ lại ba mẹ Trần cũng đã nói cho anh biết việc Trần Ngu cứu anh như thế nào. Là một người đã từng tận mắt nhìn thấy Trần Ngu đại chiến với Ma Vương, Trần Dương cảm thấy phỏng đoán của mình là hoàn toàn hợp lý.

“không phải ... Ông nội đến Đế Đô chỉ là để ăn Tết. không phải là trước đó mọi người hay nhắc con mời ông đến ăn Tết hay sao.” Trần Ngu cười ha ha, muốn lừa gạt cho qua.

“Thi Thi ... Mặc dù anh đã được em cứu về, hiện giờ nói cái gì cũng không vô ích, nhưng ít nhất là em phải nói cho anh và ba mẹ biết, vì cứu anh mà có ảnh hưởng gì đến em không.” Giọng Trần Dương nghiêm túc “Nếu không biết rõ, anh và ba mẹ đều không thể yên lòng.”

Trần Ngu sững sờ, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện không biết từ lúc nào, ba mẹ Trần đều nhìn cô với vẻ mặt lo lắng.

“Mặc dù ... Con vẫn nói là việc cứu Trần Dương không gây ảnh hưởng gì đối với con, nhưng ... việc cải tử hồi sinh này, coi như chúng ta không hiểu hết chuyện trong giới huyền học, cũng hiểu đây là một việc vô cùng khó.” Thị trưởng Trần nói.

Trước đó, cho dù ba mẹ Trần luôn thúc giục cô mời ông Ngô đến Đế Đô, Trần Ngu luôn nói là cô không liên lạc được với ông Ngô. Nhưng khi Trần Ngu xảy ra chuyện thịchô dù ông Ngô không được thông báo, nhưng ngày hôm sau đã chạy đến Đế Đô.

Trùng hợp như thế, nếu như nói tình trạng ngày hôm đó hoàn toàn không gây ảnh hưởng gì đến Trần Ngu thì bọn họ không thể nào tin được. Ba mẹ Trần không hỏi nhiều, một là cảm thấy việc trong giới huyền học họ không hiểu rõ, sợ bên trong có điều gì kiêng kị không thể nói cho người ngoài. Hai là Trần Ngu cố tình giấu ba mẹ Trần, họ gắng hỏi nhiều cũng không tốt.

Nhưng nếu không hỏi rõ ràng, trong lòng họ vẫn luôn lo lắng, cũng may là ông Ngô đến kịp thời, mới khiến họ yên tâm không ít.

“Trước đó việc của Trương Tử Dương, em đã nói với anh, cái mệnh trái ý trời sẽ phải trả giá vô cùng lớn, như vậy chuyện em cứu anh ...”

“không giống, không giống, chuyện của anh không giống với chuyện của Trương Tử Dương.” Trần Ngu không đợi Trần Dương nói xong, vội vàng ngắt lời.

“không giống chỗ nào?” Trần Dương hỏi.

“Là ...” Trần Ngu cũng không biết phải giải thích với ba người bình thường về những chuyện của giới huyền học, thế là lại một lần nữa có ý lừa gạt cho qua “Ài da ... nói cho mọi người nghe cũng không hiểu đâu, dù sao thì ... em bây giờ không sao nữa rồi.”

Ba người nhà họ Trần nhìn nhau một chút, cuối cùng ba Trần lên tiếng “Nếu con thực sự không muốn nói thì thôi, nhưng mà ... nếu như con thực sự gặp vấn đề gì không tốt, con phải nói với ba mẹ và anh trai, được không con.”

“Thì Thi, ba mẹ đều là người bình thường, không hiểu rõ chuyện trong giới huyền học các con. Con không biết là ngày đó, khi con hôn mê, ba mẹ đã lo lắng như thế nào đâu. Nếu như hôm sau mà ông Ngô không tới, thì chúng ta ...” Mẹ Trần nói đến đây, giọng cũng nghẹn lại “Mẹ chỉ hi vọng con bình an, mạnh khỏe, con và Dương Dương đều là con của ba mẹ, mẹ mong cả hai con đều không có chuyện gì xấu.”

Ba Trần thấy bà xã nói là khóc, thở dài, vừa giúp bà xã lau nước mắt vừa nhẹ nhàng an ủi.

“Con ... con ...” Trần Ngu thấy mẹ khóc đau lòng, lập tức luống cuống tay chân “Thực sự là con không sao mà, mẹ, mẹ đừng khóc.”

Chính vì sợ mẹ Trần như thế này mà Trần Ngu muốn cố ý muốn giấu, không nghĩ tới là tránh không được a.

Trần Ngu càng nói vậy, mẹ Trần càng bỏ não, lập tức khóc càng đau lòng hơn.

“Ai, mẹ ... Con không sao mà.” Trần Ngu rồi rầm hồi lâu, cuối cùng đành chịu thua “Được rồi, con thừa nhận đúng là ông nội đến Đế Đô là vì con.”

Lập tức mẹ Trần ngừng khóc, ba người tập trung nhìn Trần Ngu, chăm chú nghe cô nói.

“Lúc đó, khi cứu anh Hai, con đã sử dụng một thuật cấm, cái thuật cấm này sẽ tạo phản lực lên cơ thể con nên ngày đó con mới đột nhiên bị ngắt xiu. Ông nội cảm nhận được việc con sử dụng thuật cấm, sợ con bị phản phệ (tác động ngược lại) nên mới chạy đến Đế Đô tìm con, sau đó đã chữa khỏi cho con.” Trần Ngu giải thích mọi việc một cách ngắn gọn, dễ hiểu.

“Chữa khỏi rồi?” Mẹ Trần vẫn còn hoài nghi.

“Vâng ạ, chữa khỏi thật rồi. Nếu không chữa cho con xong rồi, mẹ nghĩ là ông lão đó sẽ có tâm tình cả ngày nhàn nhả làm tổ ở trong phòng mà chơi game sao?” Nghĩ đến ông lão lớn tuổi mà còn nghiện game, Trần Ngu không nhịn được mà oán thán, đến gọi ‘ông nội’ mà cũng quên.

“...” Ba mẹ Trần liếc nhìn nhau, thấy trong mắt hai người là vẻ không thể tin được. thỉra, ông Ngô trốn trong phòng cả ngày không phải để về bữa mà là để chơi game sao?

“Nên mọi người yên tâm nha, con thực sự là không sao đâu.” Trần Ngu nhắc lại lần nữa.

“Vậy sau này con cũng không được làm ầu ầu như vậy nha.” Mẹ Trần không yên lòng dặn dò.

“Mẹ, mẹ đừng chỉ nói con, mẹ phải nhắc anh Hai nè. Nếu như anh ấy nhớ mang theo bùa hộ mệnh thì làm gì mà xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Trần Ngu chườn bóng.

nói đúng quá, ba mẹ Trần lập tức quay đầu nhìn về phía ‘kẻ đầu têu’ nào đó.

“Ai ... sao con cảm thấy ngực hơi đau, chắc là con cần phải nằm nghỉ mới được.” Trần Dương tự nói rồi tự nằm xuống, còn thuận tay đắp chăn che kín mình.

“...”

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 76-1: Trừ ma đêm giao thừa

Chờ đến khi hồn vía lên mây của Lâu Minh trở về vị trí ban đầu thì Trần Ngự đã rời khỏi phòng sách. Trong phòng sách vắng lặng chợt vang lên tiếng điện thoại, là mẹ Lâu gọi điện đến hỏi thăm nhưng dường như Lâu Minh không hề nghe thấy.

anh ngồi thừ trên ghế, trong miệng vẫn lưu lại cảm giác tê dại khi đầu lưỡi của Trần Ngự liếm qua, mỗi lần nhớ lại, đều làm anh lâng lâng như mất hết sức lực.

cô nhóc, em đang đùa với lừa đó, em có biết không?

Lâu Minh khó chịu nhắm mắt lại, trái tim trong cơ thể xui xẻo nhảy nhót dữ dội, tựa như mỗi âm thanh là một tiếng trống thúc giục anh đi làm một việc gì đó mà anh vẫn luôn kiểm chế mình không được làm.

“Cốc cốc!”

Hà Thất đứng ngoài gõ cửa, chờ trong chốc lát không thấy Lâu Minh trả lời. Hà Thất hơi nhíu mày, một lát sau lại gõ cửa lần nữa, lúc này mới vang lên giọng nói của Lâu Minh kêu cậu ta đi vào.

“Tam thiếu.” Hà Thất đẩy cửa bước vào.

“Có chuyện gì sao?” Lâu Minh vẫn duy trì tư thế ngồi trên ghế, thậm chí không thèm quay đầu nhìn Hà Thất.

“Phu nhân vừa gọi điện thoại cho anh mà không thấy anh nghe máy.”

Lâu Minh sững người, đưa tay cầm điện thoại trên bàn, quả nhiên phát hiện có hai cuộc gọi nhỡ từ mẹ Lâu. Vừa rồi anh vẫn luôn ngồi đây mà, sao anh lại không nghe thấy nhỉ.

“Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Sau khi Hà Thất rời đi, Lâu Minh điều chỉnh cảm xúc lại một chút rồi mới gọi điện lại cho mẹ Lâu.

==

Trần Ngự mang theo sát khí đầy người, vui sướng chạy trên đường phố Đệ Đô. Nếu như lúc này có người mở mắt âm dương ra, nhìn xa xa giống như thấy một nữ cương thi toàn thân mang sát khí đỏ như máu chạy lăng quăng trên đường.

Con vật của năm sẽ xuất hiện vào giờ Tý, chính là thời điểm cách thời khắc giao hòa giữa năm cũ và năm mới một canh giờ, hóa thành vô số phân thân tán mát trên khắp thế gian, cắn nuốt hết những không khí dơ bẩn trên trần gian. Ngày bình thường, những thứ dơ bẩn này sẽ trộn lẫn trong không khí, yếu ớt làm người ta không cảm nhận được. Nhưng trong vòng một canh giờ khi con vật của năm xuất hiện, những thứ không khí dơ bẩn này sẽ giống như quả cầu tuyết không ngừng tụ lại, càng lăn càng lớn, cuối cùng tụ tập lại trước mặt con vật của năm, cho nó một ngụm nuốt sạch.

Nhưng trong khoảng thời gian để không khí dơ bẩn tụ lại trước mặt con vật của năm, khi những không khí dơ bẩn này sẽ tụ lại thành từng đám nhỏ sẽ là đồ ăn đại bổ cho ác ma.

Cho nên, mỗi năm vào lúc giao thừa, cùng với không khí mới của một năm mới đến thì một bộ phận ác ma cũng lớn lên theo. Đến mức mỗi dịp ăn Tết, mạng huyền học đều sẽ tổ chức hoạt động trừ ma cỡ lớn. một con ác ma đổi lấy một điểm tích lũy, Trần Ngự tính toán, mặc dù hôm nay trừ ma không có trả phí, nhưng nếu bắt được một trăm con, như vậy cô có thể lên cấp độ A, có tư cách nhận nhiệm vụ có giá trị một trăm vạn.

Nghĩ đến trên mạng huyền học còn treo những nhiệm vụ mà cô chỉ có thể xem, không thể nhận làm, lập tức Trần Ngự cảm thấy cả người phấn chấn, hăng hái vô cùng, hôm nay, đừng có ai nghĩ đến việc ngăn cản cô thăng cấp nhé.

Trần Ngự nắm chặt hai tay, đưa tay ngăn một chiếc taxi chạy đến vùng ngoại ô. Vì phân thân của con vật của năm xuất hiện ở rất nhiều nơi, phần lớn là vùng rừng núi thưa thớt người ở, mà trong quá trình ngưng tụ, không khí dơ bẩn cũng di động, phần lớn hình thành những cụm không khí trong vòng bán kính năm dặm quanh nơi con thú của năm sẽ xuất hiện, đồng thời, ác ma cũng sẽ tụ tập nhiều ở đó.

Bởi vậy ... trong lễ mừng năm mới, đón giao thừa trong nhà là một lựa chọn vô cùng tốt, bởi vì nếu chạy loạn khắp nơi trong ngày này sẽ dễ dàng gặp ma.

Đằng sau xe taxi Trần Ngự ngồi là một chiếc xe hơi màu đen theo sát phía sau.

Vì hôm nay là giao thừa, nghĩ đến việc ở bên ngoài có quá nhiều ác ma, Lâu Minh sợ Trần Ngự xảy ra chuyện, đặc biệt cử hai trợ lý mang theo bùa huyền sát đi phía sau Trần Ngự.

“Tôi thực sự là không hiểu lắm.” Trình Bằng vừa nói vừa nhìn chiếc xe taxi ở trước mặt không gần không xa.

“không hiểu cái gì?” Điền Phi vừa báo cáo hướng đi của Trần Ngự cho Hà Thất vừa hỏi.

“Tam thiếu muốn bảo vệ tiểu thư Trần Ngự, tại sao lại phải lên lút.” Vấn đề này Trình Bằng mãi không hiểu, nếu như muốn bảo vệ thì không phải là càng ở gần càng dễ bảo vệ sao? Với lại, bọn họ có xe, tiểu thư Trần Ngự muốn đến chỗ nào cũng được, tiện hơn phải đón xe nhiều.

“Bởi vì ...” Điền Phi ra vẻ bí hiểm, khó đoán “Thích là buông thả, yêu là kiểm chế.”

Trình Bằng liếc nhìn Điền Phi, ghét bỏ nói “không có việc gì làm thì cũng đừng xem mấy bộ phim truyền hình vớ vẩn, suốt mướt than khóc nữa đi.”

==

Khi xe đến vùng ngoại thành đã gần mười một giờ ba mươi, mặc dù không khí dơ bẩn còn chưa bắt đầu ngưng tụ nhưng âm khí đã hết sức dày nặng trong rừng cây, hầu như không cần cố gắng tìm cũng có thể phát hiện mấy bóng hồn ma đang lơ lửng.

Trần Ngự nhìn xung quanh rồi chọn một vị trí có âm khí yếu nhất trong rừng cây mà đi đến. Bình thường Thiên Sư hay chọn nơi có âm khí dày đặc nhất, bởi vì ở đó sẽ tập trung nhiều ác ma có khả năng gây hại lớn. Nhưng hôm nay, mục tiêu của Trần Ngự là cố gắng trừ được một trăm con ma, thời điểm mau chốt như vậy cũng không cần phải chú ý lắm đến vấn đề chất lượng.

Trần Ngự đi vào rừng cây, nhìn những ác ma đang cho là bí mật trốn sau những nhánh cây, nói lớn “Đầu tiên, tôi giới thiệu một chút, tôi là thầy trừ ma, chút nữa tôi sẽ bắt đầu bắt ma, nếu mấy người không muốn bị tan thành tro bụi, thì trong vòng năm phút hãy rời khỏi nơi này ngay.”

Trần Ngự vừa nói xong, trong rừng cây một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió thổi xào xạc thì không còn tiếng động nào khác. Trần Ngự cũng không vội chờ được đáp lại, chỉ cầm điện thoại trên tay, định chơi đấu địa chủ năm phút. Nếu như năm phút sau, nhưng ác ma này vẫn không rời đi, như vậy cô chỉ có thể ra tay.

Sột sột ...

Lời nói của Trần Ngự vẫn có tác dụng nhất định, một số ác ma nhát gan, không muốn tan thành tro bụi đã bay đi mất, còn một số thì vẫn ôm tâm lý may mắn ở nguyên một chỗ.

Năm phút trôi qua, Trần Ngự cất di động thật kĩ, hoạt động tay chân cho giãn cơ, mang theo sát khí dày người, bắt đầu ra tay trừ ma.

Trước kia, Trần Ngự trừ ma là dựa vào bùa chú và linh lực, nhưng hôm nay cô trừ ma dựa vào sát khí hấp thu trên cơ thể Lâu Minh. Dùng linh lực trừ ma có thể làm sạch ác khí trong linh hồn của ác ma, nếu oán niệm của ác ma không sâu, thậm chí có thể được linh lực siêu độ đi luân hồi. Nhưng nếu dùng sát khí trừ ma thì chỉ có thể tiêu diệt cho tan thành tro bụi mà thôi, nên đây là lý do mà trước khi ra tay, Trần Ngự mới đưa ra lời cảnh báo như vậy.

Ác ma chứng kiến năng lực mạnh mẽ của Trần Ngự, lại chạy một số, nhưng trong vòng hai mươi phút ngắn ngủi, Trần Ngự đã tiêu diệt được ba mươi ác ma.

Vù vù!

Dường như có một dòng khí thổi qua, Trần Ngự phát hiện, oán khí và ác khí của ác ma sau khi bị đánh tan bay phiêu lãng trong không trung bắt đầu từ từ tụ lại thành một hình cầu, rồi bay về một hướng. Trần Ngự cảm nhận được một nguồn sức mạnh thần kì, đó là ... con vật của năm xuất hiện rồi.

Trần Ngự cúi đầu xem sát khí trên người mình, phát hiện sát khí mà cô hấp thu trên người Lâu Minh, bị tiêu hao một ít do lúc nãy cô ra tay trừ ma, vậy nhưng chẳng suy chuyển chút nào dưới lực làm sạch mạnh mẽ của con thú của năm.

“Đúng là không được thật.” Lúc đầu cứ nghĩ khi sát khí chuyển qua người cô có thể được làm sạch, thì ra là cũng không được.

“Ác ma, xem kiểm của ta đây.” Khi Trần Ngự đang còn sững người, một tiếng quát chói tai chợt vang lên, sau đó một thanh kiếm gỗ đào chợt bổ xuống vai Trần Ngự làm sát khí đang vây quanh người cô rung động lên rồi tiêu trừ đi một chút.

Trần Ngự bị đau cau mày, theo hướng thanh kiếm nhìn người mới đến, phát hiện là một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi, hỏi “Cậu làm gì vậy?”

“Ta chính là truyền nhân đời thứ mười lăm của nhà họ Tàn, Tàn Quan Hải, ác ma, chịu chết đi.” Người thiếu niên lại giơ kiếm gỗ đào lên định chém về hướng Trần Ngự lần nữa, Trần Ngự không thể nhìn được nữa, một cước đạp tới.

“A!” Tàn Quan Hải kêu lên thảm thiết, cả người bay ra ngoài.

“Tiểu sư đệ.” một giọng nói lo âu từ phía bìa rừng truyền đến, tiếp đó một thanh niên khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi vội vàng chạy đến.

“Sư huynh, ác ma này rất lợi hại đó, huynh mau mau thu đi.” Tàn Quan Hải che bụng bị Trần Ngự đạp đau, chỉ vào cô kêu lên.

Người thanh niên nhìn Trần Ngu với cả người đầy sát khí mà giết mình, nói thầm, ác ma này sát khí nặng quá. Ngay lúc đó, Trần Ngu quay đầu lại, động tác chạy của người thanh niên ngừng lại, qua một hồi lâu mới nhìn Trần Ngu làm một động tác cúi chào thật sâu “Vị đạo hữu này, thật thất lễ quá.”

Đạo hữu?? Tàn Quan Hải không thể tin nhìn Trần Ngu.

“Sư đệ nhà anh hình như mắt không được tốt, vậy thì đừng có chạy loạn bên ngoài chứ.” Trần Ngu nhin không được mà nói móc.

“thật xin lỗi, sư đệ nhà tôi có thể là do nhìn thấy sát khí trên người cô nên mới hiểu lầm như vậy.” Thực ra người thanh niên đối với việc sát khí trên người Trần Ngu còn kinh khủng hơn cả ác ma cũng rất là tò mò.

“Sư huynh, cô ấy ... là người?” Lúc này Tàn Quan Hải từ dưới đất bò lên, vẻ mặt không thể tin được nhìn Trần Ngu.

“Tiểu sư đệ, đừng nói lung tung, mau xin lỗi đi.” Kiến thức của người thanh niên hiển nhiên là sâu rộng hơn tiểu sư đệ nhà anh ta nhiều, một người mang theo sát khí nồng đậm như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh, tự nhiên đứng ở đây, có thể thấy là tu vi sâu không lường được.

“thật xin lỗi ...” Tàn Quan Hải biết đối phương không phải ác ma mà là người thì đỏ mặt lên nói xin lỗi.

“Cậu cho rằng tôi là ác ma mới xông lên?”

“Dạ.” Thiếu niên đỏ mặt nhẹ gật đầu.

“Tu vi của cậu có chừng ấy mà cũng dám liều lĩnh xông lên sao?” một thân sát khí này của cô có thể ngang với ác ma sáu trăm năm, còn thiếu niên này vừa nhìn là biết thời gian tu luyện thuật pháp chưa được bao lâu, cũng không biết đứng khí từ đâu mà có.

Thiếu niên nghe thế thì càng cảm thấy xấu hổ.

Giờ Tý đã đến, con vật của năm bắt đầu cắn nuốt không khí dơ bẩn, lấy con vật của năm làm trung tâm, trong vòng bán kính năm dặm, ác ma cũng bắt đầu nao động, Trần Ngu không để ý đến hai người này nữa, nghĩ đến mục tiêu còn phải tiêu diệt bảy mươi con ác ma nữa, Trần Ngu quay người ra khỏi rừng cây, đi về phía ác ma đang tụ tập.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76-2: Trừ ma đêm giao thừa 2

Sau khi Trần Ngu đi không lâu, trong rừng cây lại đi đến ba Thiên Sư, cầm đầu là một thiếu niên đẹp trai nho nhã (mì thanh mục tú), nếu Trần Ngu ở đây thì nhất định nhận ra người này chính là chủ nhân của chuông chiêu hồn đã gặp ở thành phố Bình – Lục Ninh.

“Quan Hải, em không sao chứ?” Lục Ninh và hai người nữa vội vàng hỏi.

“Em không sao.” Người thiếu niên không vui vẻ gì, lắc đầu.

Phát hiện thiếu niên không vui, Lục Ninh ngạc nhiên nhìn người thanh niên đứng bên cạnh hỏi “Sao vậy ạ?”

Lo lắng cho mặt mũi của tiểu sư đệ, người thanh niên lắc đầu không nói gì.

Lục Ninh cũng không hỏi nhiều, chỉ lên tiếng nói “đã qua mười hai giờ, con vật của năm bắt đầu cắn nuốt không khí dơ bẩn, ác ma còn lại sẽ càng lợi hại hơn, mấy người chúng ta vẫn nên cùng nhau hành động đi, đừng có tách ra.”

“Lục Ninh nói đúng, năm người chúng ta hành động cùng nhau đi.” đi cùng Lục Ninh, người nhỏ tuổi hơn gật đầu đồng ý.

“Lương sư huynh, em đi trước dẫn đường, anh đi cuối cùng, Lương Vũ và Quan Hải đi chính giữa.” Lục Ninh đề nghị.

Lương Quang gật đầu đồng ý với sắp xếp của Lục Ninh.

Năm người này, trừ Lục Ninh ra, bốn người còn lại đều là con cháu của hai dòng họ trừ ma nổi tiếng của Đế Đô, nhà họ Lương và nhà họ Tàn. Vì muốn tích lũy điểm công đức, năm người kết thành đội đi trừ ma. Trong năm người thì tu vi kém hơn là Lương Vũ và Tàn Quan Hải nên Lục Ninh để hai người đi giữa.

Nhóm năm người từ từ đi về phía trước, vừa đi vừa thuận tay trừ khử những ác ma gặp phải, đương nhiên là lực lượng chủ công vẫn là ba người phía trước và sau của nhóm.

đi ở giữa, Lương Vũ nhìn thiếu niên lúc trước khi xuất phát còn khí thế bùng bùng (sinh long hoạt hổ) nói muốn chém yêu trừ ma, nay bỗng nhiên lại ủ rũ cúi đầu, nhếch nhếch miệng được tởm hỏi “Quan Hải, em làm sao vậy?”

“anh Lương Vũ...” Thiếu niên buồn rầu nhìn Lương Vũ nói “Em chợt phát hiện ra là mình thật vô dụng.”

Lương Vũ ngạc nhiên hỏi “Sao tự nhiên em lại nói vậy. Ông nội anh còn mới khen em mà. nói em đối với vật có âm sát khí vô cùng nhạy cảm.”

“...” Cũng vì thế mà thiếu niên mới đem sai lầm vừa rồi nhìn con người thành ác ma mà canh cánh trong lòng a. Cũng may lúc này là dùng kiếm gỗ đào, nếu dùng pháp khí khác mà làm bị thương người ta thì phải làm sao đây.

“Mặc dù bây giờ tu vi của em chưa thể bằng sư huynh của em được, nhưng đó là vì em khai thông muộn, đợi một thời gian nữa mà coi, chắc chắn em sẽ mạnh hơn so với sư huynh của em” Lương Vũ nói “anh mới thăm đây này, tư chất của anh không tốt, chắc chắn là không qua được anh họ của anh.”

Tần Quan Hải cũng nghe một ít việc liên quan đến Lương Vũ, trước khi cậu được khai thông thì tình trạng của cậu cũng không khác gì Lương Vũ, cũng giống như trong dòng họ những gia tộc trừ ma sẽ có một số người không có thiên phú gì. Mà mạnh hơn Lương Vũ, chắc là người anh họ thiên tài không gì không biết “Lương Quang sư huynh và Lục Ninh sư huynh đều là thiên tài hiếm có trong huyền học, ba em nói tư chất của họ rất là hiếm có.”

“Bọn họ mà tính là thiên tài cái gì, anh còn biết một đại thần khác mới gọi là thiên tài đó.” Bọn trên mạng ‘sửa đường’ đại thần, năm nay mới học đại học năm nhất làm có thể thu thập được ác ma mà ngay cả thiên tài Lương Quang cũng không làm được.

nói đến mới nhớ, ‘sửa đường’ đại thần cũng ở Đế Đô, nếu như anh ấy cũng ra ngoài tích lũy công đức thì bây giờ cũng đang ở gần đây. Nghĩ đến đây, Lương Quang lấy điện thoại di động ra nhắn tin: Đại thần, đại thần, anh có ra ngoài trừ ma không?

“Còn có người giỏi hơn cả Lương Quang sư huynh và Lục Ninh sư huynh sao?” Tần Quan Hải kinh ngạc.

“Đương nhiên, không chừng bây giờ anh ấy đang ở gần đây đó.” Lương Vũ thấy nhắn tin xong mà đối phương vẫn chưa trả lời thì cảm thấy hơi mất mát, nhưng nghĩ đến có khả năng đối phương đang còn bận rộn trừ ma thì cũng không nghĩ nhiều nữa.

“A...” Hai người đang trò chuyện, Tần Quan Hải bỗng nhiên dừng chân, nhìn về một khe núi phía nam mà sững người.

“Sao thế?” Lương Vũ bỗng nhiên thấy Quan Hải đứng bất động thì tò mò hỏi.

Tần Quan Hải không nói gì, ánh mắt nhìn thẳng về khe núi phía nam, lông mày nhíu lại, không tự chủ mà run lên.

Phát hiện thiếu niên bất thường, Lương Vũ vội vàng gọi hai người đi phía trước “Lục Ninh, Thiệu sư huynh, chờ một chút.”

đang dò đường phía trước, Lục Ninh nghe vậy thì ngừng lại, quay người đi về phía hai người “Sao thế?”

“Quan Hải bỗng nhiên đứng bất động.” Lương Vũ giải thích.

Lục Ninh sững người lại, ánh mắt liếc nhanh trao đổi với sư huynh của Tần Quan Hải, hai người không hẹn mà cùng nhớ đến lời dặn của người lớn trong nhà cách đây không lâu.

Lúc này, Lương Quang đi cuối cùng, vừa diệt xong một ác ma cũng đi lên, trông thấy bốn người đứng bất động thì tò mò hỏi “Sao mọi người đứng lại hết vậy?”

Lục Ninh không nói gì, chỉ nháy mắt ra hiệu về hướng Tần Quan Hải.

Hiển nhiên là Lương Quang cũng biết điều đặc biệt của Tần Quan Hải, cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng không lên tiếng hỏi nữa.

Khoảng năm phút đồng hồ trôi qua, Tần Quan Hải mới dần dần phục hồi tinh thần, cậu giơ tay chỉ về phía khe núi mà cậu vẫn nhìn từ này “Bên kia ... Hình như có vật gì đó, rất nguy hiểm.”

Tần Quan Hải là cháu trai nhỏ của chủ dòng họ Tần hiện nay, sinh ở một gia tộc huyền học thế gia như vậy nhưng trước đó không lâu, cậu vẫn không có cách nào cảm nhận được linh lực. Cho đến khi cậu được mười ba tuổi thì mới bắt đầu khai thông, sau đó có năng lực cảm nhận cực kỳ nhạy cảm, có thể dự báo trước nguy hiểm.

Trước khi ra ngoài, người nhà họ Tần đã dặn dò, lần này để Tần Quan Hải ra ngoài trừ ma chủ yếu là để trải nghiệm. Nếu như phát hiện điều gì mà Tần Quan Hải cảm nhận được là vật nguy hiểm thì nhất định không thể đụng vào.

“Vậy chúng ta tránh đi thôi.” Tương đối nhất gan-Lương Vũ nói.

“đi qua xem một chút đi.” Lương Quang chợt cảm thấy hứng thú, đêm nay ra ngoài gặp toàn ác ma có đạo hạnh không cao, đánh nhau mà không có tính thách thức gì cả.

“Nhưng bác Tần đã dặn đi dặn lại là nếu Quan Hải cảm nhận được điều nguy hiểm thì nhất định không được đi.” Lục Ninh khó xử nói.

“Quan Hải mới tu luyện được ba năm, năm nay là lần đầu tiên đi trừ ma, cậu ấy cảm thấy nguy hiểm không có nghĩa là cũng nguy hiểm với chúng ta.” Lương Quang nói.

Lục Ninh nghe vậy thì cảm thấy Lương Quang nói cũng có lý, mặc dù Tần Quan Hải rất nhạy cảm với những vật có âm-sát khí, nhưng tu vi của cậu quá thấp, cậu ấy cảm thấy nguy hiểm nhưng chưa chắc đã nguy hiểm với người khác.

“Như vậy đi, để anh một mình qua đó xem sao.” Lương Quang thấy Lục Ninh do dự thì quyết định một mình anh ta đi qua đó xem.

“không được, đã nói là cùng nhau hành động mà.” Lục Ninh do dự một chút rồi nói “Thiếu sư huynh, anh ở đây cùng Quan Hải và Lương Vũ chờ, em và Lương sư huynh sẽ qua đó thăm dò.”

“Em... Em cũng phải đi.” không đợi Thiếu sư huynh trả lời, Tần Quan Hải bỗng nhiên lên tiếng.

“không phải là em cảm giác có nguy hiểm sao? Nguy hiểm mà em còn muốn đi?” Lương Vũ hỏi.

“Em cảm giác nơi đó có thứ gì đó, rất tốt.” Tuy là nguy hiểm nhưng cũng rất tốt.

==

Mà bên kia, sau khi lợi dụng sát khí diệt trừ được sáu mươi ác ma, Trần Ngự móc điện thoại đi động ra nhìn xem còn bao nhiêu thời gian thì lại nhìn thấy tin nhắn của ‘Mưa bay tháng ba’.

Mưa bay tháng ba: Đại thần, đại thần, anh có ra ngoài trừ ma không?

Trần Ngự thuận tay trả lời: Tôi đang ở ngoài, cậu cũng đang trừ ma sao?

Trần Ngự trả lời xong, vừa mới đem điện thoại bỏ vào túi thì lại nghe tiếng chuông báo tin nhắn đến, biết là đối phương trả lời. cô định lấy ra xem thì đối diện lại bay đến một con ác ma. Trần Ngự nhíu mày lại, một chuông bay ra, trực tiếp đập cho ác ma kêu thét lên.

một khi bắt đầu trừ ma, Trần Ngự liền quên luôn chuyện tin nhắn, đến khi cô nhớ rathì đã là hai mươi phút sau. Trần Ngự lấy điện thoại ra xem, chỉ thấy có hai chữ thật to thêm một dấu chấm than thật lớn:

Cứu mạng!

...

Bây giờ cô mới đi qua có còn kịp không?

Trần Ngự nhìn vị trí định vị phía sau phát hiện ‘Mưa bay tháng ba’ cách chỗ cô khoảng năm trăm mét.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâu Minh nói chuyện điện thoại cùng người nhà.

Mẹ Lâu: Con trai, lúc này sao con không nhận điện thoại.

Lâu Minh xấu hổ: Con không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Mẹ Lâu: Đêm nay con ăn món cay Tứ Xuyên sao? Mồi sung hết lên rồi kìa.

Lâu Minh im lặng che miệng...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Kết giới

Kết giới: là một không gian bảo vệ mang tính tâm linh, phép thuật. Kết giới được lập bởi các pháp sư (hay kết giới sư), thuật sĩ, phù thủy cao tay ẩn và thường dùng để bảo vệ người đó hoặc những người đặc biệt, những bảo vật bị dòm ngó bởi tà ma. Ngoài ra kết giới còn do tự bản thân một vật có tính pháp thuật tiết ra để bảo vệ chính nó. (nguồn: internet)

Mặc dù thời gian ‘Mưa bay tháng ba’ cầu cứu cô đã qua hai mươi phút, Trần Ngự cũng không biết bây giờ cô chạy đến còn có thể giúp được gì hay không, nhưng mà đã biết rồi thì không thể khoanh tay đứng nhìn. Và lại, đối với ‘Mưa bay tháng ba’ là khách hàng đầu tiên của cô, Trần Ngự vẫn

có chút tình cảm.

Xác định phương hướng và vị trí, Trần Ngự ra khỏi rừng, chạy về hướng khe núi mà ‘Mưa bay tháng ba’ đã định vị cho cô.

“Tiểu thư Trần Ngự định đi đâu vậy?” Vẫn luôn núp ở đằng sau âm thầm bảo vệ - Trình Bằng thấy Trần Ngự bỗng nhiên chạy đi thì nghi ngờ hỏi Điền Phi.

“Chắc là bên kia có thứ gì đó, chúng ta đi theo trước cái đã.” Điền Phi cầm trong tay một lá bùa huyền sát, thỉnh thoảng thân thể lại lắc lư bốn phía.

Trình Bằng thấy điệu bộ của cậu ta như thế thì nhin không được mà tròn trắng mắt “Cậu đâu có nhìn thấy ma, lắc la lắc lư cái ...”

Xi xi

Trình Bằng chưa nói hết câu, thì thấy bùa huyền sát trong tay Điền Phi bỗng nhiên xoạt một cái rồi bốc cháy rừng rực. một ngọn lửa màu xanh nhạt lóe lên trước mặt hai người rồi vọt lên.

“...” Sắc mặt Trình Bằng vô cùng khó coi giống như nuốt phải một con ruồi.

“Cậu xem!...” Điền Phi kích động nhìn đồng đội “Tiểu Bằng, có phải tôi cũng được xem là thầy trừ ma rồi không?”

“... Đuổi theo!” Trình Bằng như bị đánh vào mặt, buồn bực chạy ra khỏi rừng cây, đuổi theo bóng Trần Ngự phía xa xa.

Điền Phi hưng phấn lại móc một lá bùa huyền sát ra, nắm chặt trong tay, lúc này mới đuổi theo Trình Bằng.

Năm trăm mét – Trần Ngự chỉ cần chạy trong hai phút là tới. Đứng trên gò núi, cô nhú mày nhìn xuống khe núi không có vật gì.

Cái khe núi này quá bình thường, bình thường như một khe núi thông thường, còn có những mầm cây non đang nhú lên khi xuân về. Nhưng đêm nay là đêm giao thừa, nơi này là trong phạm vi bán kính năm dặm ảnh hưởng của con vật của năm, không thể có chuyện, xung quanh thì đầy sát khí và ác ma nhưng chỉ có nơi này là ngoại lệ, thành chốn bồng lai tiên cảnh như vậy được.

Trần Ngự nghĩ nghĩ, sau đó lấy điện thoại mở khung chat với ‘Mưa bay tháng ba’, nhấn cuộc gọi video.

Tút tut ... tut tut ...

âm thanh điện thoại vang lên nhưng trong khe núi yên tĩnh, không có một âm thanh nào khác.

không có tín hiệu sao?

Trần Ngự cất điện thoại, móc la bàn mà vẫn chưa có cơ hội sử dụng trong đêm nay ra, rồi bước vào khe núi.

Sau đó, cả người cô biến mất trong không gian.

“Người đâu rồi?” Người phải bảo vệ bỗng nhiên biến mất ngay trước mắt, Trình Bằng bị dọa vọt ra từ sau thân cây.

“Sao thế?” Điền Phi ngẩng đầu nhìn, trên gò núi đã không còn bóng dáng của Trần Ngự “Tiểu thư Trần Ngự đâu?”

Hai người chạy nhanh lên gò núi, cúi đầu nhìn, trong khe núi trống rỗng, trừ cây cỏ, đá sỏi thì không còn gì khác.

“Người đâu rồi?” Sau khi xem xét xung quanh nhưng không thấy Trần Ngự, Điền Phi hỏi Trình Bằng vẫn luôn chú ý theo dõi Trần Ngự.

“Tôi không biết.” Trình Bằng nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, đến giờ vẫn không thể tin “Lúc nãy, tiểu thư Trần Ngự vẫn còn đứng ở đây, rồi cô ấy đi về phía trước một bước, ngay sau đó bỗng nhiên liền biến mất không thấy đâu, không thấy tăm hơi.”

“không thấy tăm hơi? Sao có thể chứ?” Điền Phi kinh hãi.

“...” Thế giới này, con vật của năm và ác ma đều có thì có gì mà không có khả năng, tìm không thấy Trần Ngự, cả hai ngo ngác đứng trên gò núi, nhìn khe núi tĩnh mịch dưới ánh trăng mà không có cách nào.

==

Trong nháy mắt bước vào khe núi, cảm giác đầu tiên Trần Ngự cảm nhận là một luồng hơi lạnh thấm vào cơ thể mình, ngay sau đó, âm-sát khí đầy trời ập vào mặt, đột nhiên không kịp phòng ngừa, Trần Ngự bị thổi lùi về sau mấy bước mới đứng vững được.

“Sát khí nặng thật, vậy mà lúc nãy ở bên ngoài lại không cảm nhận được nhỉ? không đúng ...” Đầu tiên, Trần Ngự dừng lại một chút rồi quay phắt người lại.

cô nhớ rõ mình chỉ đi về phía trước một bước, mà lại là đi xuống dốc, nhưng mà lúc nãy cô bước lui mấy bước lại không cảm nhận được cảm giác lên dốc. Trần Ngự ngo ngắc nhìn khoảng không đen như mực xung quanh, nơi nào còn có gò núi, dốc núi gì gì đó nữa, bốn phía đều đen đặc, ngay cả ánh

trắng cũng không có.

Đây là ... bị ‘quỷ dữ tòng’?

Quỷ dữ tòng: Được gọi là “**Quỷ dữ tòng**” là vì khi đi vào ban đêm hoặc ở ngoại ô thì không phân rõ được phương hướng, bản thân cảm giác mơ hồ, không biết phải đi đâu về đâu, cho nên luôn đi xoay quanh một chỗ.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, bản thân cô phủ định ngay, với tu vi bây giờ của cô, mấy thứ vớ vẩn như ‘quỷ dữ tòng’ không có tác dụng gì với cô.

Vậy là chuyện gì đã xảy ra? Trần Ngư vẫn có thể chắc chắn đây vẫn là khe núi kia, nhưng chỉ một bước chân như thế sao lại có biến hóa ‘ngiên trời lở đất’ như vậy được.

“Chẳng lẽ lại là kết giới?” Suy nghĩ thật lâu, Trần Ngư nghĩ đến một khả năng.

Nhưng hình như kết giới chỉ có thể xuất hiện ở những trận pháp trong truyền thuyết mà thôi, hiện nay đâu có người nào dùng a. Với lại, nếu vị đại sư nào đó có năng lực bố trí kết giới, tại sao không trực tiếp ra tay trừ khử âm-sát khí ở đây đi, mà lại tốn công phu bố trí kết giới như vậy.

“A!!”

Khi Trần Ngư đang cố gắng tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra ở đây thì một tiếng hét thảm thiết bỗng vang lên trong thung lũng tràn ngập sát khí này.

‘Mưa bay tháng ba’? Trần Ngư giật mình, không kịp nghĩ nhiều, một tay cầm la bàn, một tay cầm bùa chú chạy về phía tiếng hét.

==

“Ngậm miệng lại!” Lương Quang vừa chống đỡ với ác ma không ngừng đến gần vừa quay đầu mắng.

“anh Lương Vũ, anh không sao chứ.” Tần Quan Hải nhìn cổ tay Lương Vũ đã bị ác ma bóp bầm đen, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“anh không sao.” Sắc mặt Lương Vũ trắng bệch, cậu ta biết rằng trong thời điểm này cậu ta không nên gây thêm phiền phức, nhưng mà lúc này suýt nữa cậu ta bị ác ma lôi đi nên mới nhìn không được mà kêu lên.

“Ác ma ở đây đều rất lợi hại, chúng ta chỉ có thể tạm thời ứng phó, em đừng có mà lộn xộn nữa.” Lục Ninh nhìn thoáng qua điện thoại di động Lương Vũ đang cầm chặt trong tay, muốn nói điều gì nhưng rồi lại thôi.

“anh Lương Vũ, điện thoại rơi rồi thì thôi, anh còn cố nhặt làm gì?” Lúc này, Lương Vũ vì đi nhặt điện thoại di động bị rơi nên mới suýt bị ác ma bắt đi, may mà Lục Ninh nhanh tay lẹ mắt bắt người lại.

“anh tìm đại thần tới cứu chúng ta.” Khoảng nửa giờ trước, năm người bọn họ bước vào khe núi. Sau khi đi vào, họ đã phát hiện có vấn đề nhưng khi muốn quay lại thì không có cách nào tìm được đường ra.

không có cách nào, năm người đành ở trong khe núi tìm tòi tìm đường ra, nhưng chỉ đi được một lát đã gặp phải ác ma tấn công. Năm, sáu con ác ma có thực lực mạnh mẽ đồng thời tấn công, cũng may là Lục Ninh phản ứng kịp dùng ‘chuông chiêu hồn’ mê hoặc ác ma, mọi người mới tránh được sự tập kích của ác ma.

Lục Ninh, Lương Quang, Thiệu Kỳ - tu vi của ba người này coi như khá giỏi, che chở cho Lương Vũ và Tần Quan Hải có tu vi không cao, vừa đánh vừa lui, nhưng cuối cùng cũng không phải là đối thủ của ác ma đến ngày càng nhiều. Cuối cùng, năm người bị ép lui đến một chỗ trong khe núi, bị mười mấy con ác ma vây quanh không nhúc nhích được.

“Nhưng mà nơi này đâu có tín hiệu.” Khi phát hiện nơi này có vấn đề, mấy người họ đã sớm gọi cho người lớn trong nhà tìm cách cứu viện, nhưng lúc đó điện thoại đã hoàn toàn mất tín hiệu.

“Có!” Lương Vũ mở giao diện điện thoại lên, cho Tần Quan Hải nhìn khung chat của mình và đại thần “Lúc đó không phải là có tia linh quang (ánh sáng thần kỳ) hiện lên sao? Lúc đó tín hiệu điện thoại khôi phục được mấy giây đồng hồ.”

Khi mấy người Lương Vũ gặp phải tấn công của ác ma lần đầu tiên, bầu trời bỗng nhiên hiện lên tia linh quang bảy màu, lập tức Lương Vũ nghe được điện thoại của mình vang lên âm thanh ‘ding’ nhắc nhở. Phát hiện điện thoại có tín hiệu, trong nháy mắt Lương Vũ dùng tốc độ bàn tay hai mươi năm độ thân của mình, trong hai giây ngắn ngủi, đánh ra hai chữ cứu mạng, còn thuận tay gửi định vị vị trí kèm theo luôn.

Mưa bay tháng ba: Đại thần, đại thần, anh có ra ngoài trừ ma không?

Tôi muốn xây đường: Tôi đang ở ngoài, cậu cũng ra ngoài trừ ma sao?

Mưa bay tháng ba: Cứu mạng! (kèm theo vị trí định vị)

Tần Quan Hải phát hiện câu nhắn đầu tiên là vào năm mươi phút trước, đối phương trả lời vào hai mươi phút trước, mà hai mươi phút trước, năm người họ đã vào trong khe núi rồi.

“Thực sự là có tín hiệu này?” Tần Quan Hải vui mừng nói.

“Chắc chắn bây giờ là đại thần đang tìm anh!” Lương Vũ nói “Nhưng mà nơi này nhiều ác ma quá, một mình đại thần đến đây chắc cũng không xử lý được, anh phải nhắn tin cho đại thần để anh ấy tìm người đến giúp đỡ.”

“Vậy tại sao anh lại không gọi cho ông nội anh?” Tần Quan Hải nghi ngờ hỏi, có tín hiệu sao lại không gọi cho người lớn trong nhà.

“Có mấy giây ít ỏi, chưa kết nối được với ông nội anh thì đã mất tín hiệu rồi.” Lương Vũ nói

“anh cũng có thể gửi tin nhắn mà.” Tần Quan Hải nhắc nhở.

“...” Về mặt Lương Vũ đỡ ra, chẳng biết tại sao, lúc đó trong đầu cậu ta chỉ có đại thần ‘xây đường’.

“Để em nhắn cho ba em.” Tần Quan Hải nói, lấy điện thoại ra bắt đầu đánh nội dung tin nhắn, định lúc nào có tín hiệu thì sẽ trực tiếp bấm gửi đi.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77-2: Kết giới 2

Trần Ngự theo tiếng kêu thảm thiết mà chạy tới, vốn còn kỳ quái tại sao ở đây có sát khí nồng đậm như vậy mà lại không có ác ma nào, đến lúc trông thấy mười mấy ác ma vây quanh mấy người trong một góc của khe núi thì đã hiểu rõ.

“Thiếu sư huynh, chúng ta cứ như vậy cũng không phải là biện pháp tốt.” Lương Quang nhìn Thiệu Kỳ nói.

“Kiên trì một lúc nữa, con vật của năm sắp rồi đi rồi.” Con vật của năm chỉ xuất hiện một canh giờ vào giờ Tý, khi hết thời gian sẽ rời đi ngay. Sau khi con vật của năm rời đi, ác ma cũng ngừng hấp thu sát khí, ai đi đường nấy.

“Em luôn cảm thấy những ác ma này không giống với ác ma bên ngoài kia.” Ở đây, rõ ràng là âm sát khí mạnh hơn bên ngoài rất nhiều, những ác ma này căn bản là không cần phải đi đến nơi con vật của năm ngưng tụ âm sát khí mà làm gì.

“Vậy thì chờ đến khi trời sáng.” Tuy hồn ma không sợ ánh nắng nhưng đại đa số hồn ma vẫn thích trốn đi vào ban ngày, ban đêm mò ra, có lẽ những ác ma này sẽ rời đi vào sáng mai.

“Bùa chú trên người em không đủ...” Lương Quang định móc bùa chú ra nhưng đã không còn cái nào, ác ma thấy thế hét lớn nhào lên. Lương Quang giờ kiểm gỗ đào trong tay lên đỡ, tiếng ‘răng rắc’ vang lên, kiểm gỗ đào không chịu nổi xung kích của âm khí ác ma, trong nháy mắt vỡ làm hai.

“Cẩn thận!” Lục Ninh ném ‘chuông chiêu hồn’ ra, đinh linh linh, tiếng chuông vang lên rồi cản lại sự công kích của ác ma vào Lương Quang.

Trong lòng Lương Quang giật mình, ném kiểm gỗ đào trong tay đi, giật lấy pháp khí trong tay Lương Vũ.

“anh làm gì vậy?” Lương Vũ che lại pháp khí theo phản xạ, cậu ta biết Lương Quang đã thêm nhò dải pháp khí này của cậu ta từ lâu.

“không muốn chết thì đưa cho anh.” Lương Quang từng mắt nhìn cậu em họ ngu xuẩn, rút kiểm gỗ đào của Lương Vũ chém về phía ác ma. Kiểm gỗ đào của Lương Vũ là pháp khí cực phẩm khó gặp, trong đó có pháp lực khắc chế âm khí rất lợi hại. Ác ma bị kiểm gỗ đào quét qua, lui về sau một bước.

một người có chút thời gian thở dốc nhưng vẫn không có cách nào ra khỏi khe núi, chỉ có thể sống chết phòng thủ.

Khi bọn họ đang còn do dự không biết phải làm sao thì một tiếng kêu thê lương thảm thiết bỗng nhiên vang lên, sau đó, một ngọn lửa màu xanh nhạt bỗng sáng lên trong không gian đen như mực, đó là linh hồn của ác ma tiêu tán khi bị ‘hồn bay phách lạc’.

“Gào!”

Trần Ngự mang theo sát khí đỏ như máu đầy trên người, thân nhiên đi vào trong đám ác ma. Có lẽ bởi sát khí trên người Trần Ngự quá nặng, cũng có thể vì thân chí của ác ma nơi này đã không còn tinh táo nên những ác ma này vậy mà không tấn công Trần Ngự. Nhưng Trần Ngự cũng không khách khí gì với bọn chúng, trực tiếp đưa tay giữ chặt một ác ma, lợi dụng sát khí trên người mình để khống chế đối phương.

Nhưng ác ma ở đây hình như rất lợi hại, bên ngoài khe núi, Trần Ngự sử dụng sát khí hoành hành không gặp trở ngại gì, nhưng lại không có tác dụng gì lớn đối với ác ma trong này. Trần Ngự thấy thế, đành phải đưa tay vào túi móc một lá bùa trừ ma cao cấp, dán lên.

“Ầm...” một âm thanh vang lên, một ngọn lửa màu xanh lam chợt xuất hiện, bốc cháy rừng rực.

Cứ thế mà làm, động tác của Trần Ngự nhanh chóng, ngắn gọn, một tay nắm một con ác ma, rồi chỉ nghe tiếng bốc cháy của ngọn lửa, theo tiếng ngọn lửa xuất hiện, ác ma từng con từng con biến thành tro bụi.

Rốt cục đến khi Trần Ngự giết được bảy ác ma, những ác ma còn lại đã cảm giác được sợ hãi, lập tức giải tán, trong khe núi lại yên tĩnh trở lại.

Với giá trị vũ lực kinh khủng và thuật pháp trừ ma vô cùng mạnh mẽ của mình, Trần Ngự đã làm rung động năm vị thanh thiếu niên Thiên Sư đang ở trong khe núi này.

Năm người đứng đối diện, trừ ngăn người ra thì là vô cùng khiếp sợ không nói ra lời.

“Trong mấy người, ai là ‘Mưa bay tháng ba’?” Trần Ngự nhíu mày hỏi.

“Đại ... đại thần?” Lương Vũ lấy lại tinh thần, không thể tin hỏi.

“Cậu là ‘Mưa bay tháng ba’?” Trần Ngự nhìn về phía Lương Vũ.

Lương Vũ gật đầu cứng ngắc.

“Bảy triệu!” Trần Ngự giơ tay thành số bảy, một lá bùa trừ ma cao cấp giá một triệu, cái này là còn chưa tính tiền công đâu đó.

“...”

==

Ở bên ngoài, sau khi tìm một vòng mà vẫn không tìm thấy Trần Ngự, Trình Bằng và Điền Phi đành phải gọi điện thoại về báo cáo tình hình cho Lâu Minh.

Lâu Minh nhận được tin, đầu tiên là gọi điện cho Trần Ngự, đầu dây bên kia báo hiệu không thể kết nối tín hiệu. Lâu Minh lập tức cúp điện thoại, gọi ngay cho ông Ngô.

“A lô?” Giọng nói của ông Ngô rất hào hứng.

“Ông Ngô, Thi Thi không thấy đâu ạ.” Lâu Minh nóng ruột nói.

“Con bé ra ngoài trừ ma mà.”

“không phải ... Người mà cháu cử đi bảo vệ Thi Thi báo về, khi Thi Thi đến một khe núi bỗng nhiên biến mất. Bọn họ xác định là Thi Thi ở trong khe núi kia nhưng không có cách nào tìm thấy người.” Lâu Minh nóng ruột nói rõ nguyên nhân.

“Bỗng nhiên không thấy?”

“Vâng, ông Ngô, cháu cử người đến chờ ông đi đến chỗ đó xem sao, được không ạ?” Lâu Minh đề nghị.

“Ai da!” Ông Ngô bỗng nhiên hô to.

“Ông Ngô, sao thế ạ?” Nghĩ rằng Trần Ngự thực sự có chuyện, Lâu Minh đứng phắt dậy.

“không có gì, chỉ là ta đang PK với người ra, chút nữa thì tiêu tùng.” Ông Ngô nói thêm “Cậu không cần quá lo lắng, con bé không có việc gì đâu. Nếu có chuyện gì, ta sẽ báo cho cậu biết đầu tiên.”

“Nhưng mà ...” Lâu Minh vẫn không yên lòng.

“Yên tâm đi, chắc chắn là nó không có việc gì đâu, ta cúp máy trước.” Ông Ngô cúp máy, tiếp tục chiến đấu với trò chơi.

Chỉ là năm phút sau ...

Ông Ngô cảm nhận sâu sắc cái gọi là cảm giác bị đánh vào mặt, vừa mới nói con nhóc Trần Ngự kia không có việc gì, kết quả con bé liền sử dụng một lúc bảy lá bùa trừ ma cao cấp.

Con bé đã gặp chuyện gì mà lại phải dùng nhiều bùa trừ ma cao cấp như vậy chứ? Tuy nói trong đêm giao thừa, ác ma sẽ ra ngoài hấp thụ sát khí để tăng cường tu vi cho mình, nhưng ác ma mạnh thực sự sẽ không thèm để ý đến sát khí lẻ tẻ này, nên trong đêm giao thừa chỉ có mấy ác ma nhỏ lẻ có tu vi yếu kém mà thôi. Với tu vi bây giờ của Trần Ngự thì nhắm mắt lại cũng sẽ không xảy ra chuyện gì mới phải chứ.

Ông Ngô nghĩ nghĩ, rồi cầm điện thoại di động mới bị mình vắt qua một bên, gọi lại “Cậu cho xe đến đây đi.”

Chỉ trong chốc lát, xe Lâu Minh cử đến đã chạy tới dưới lầu, vì sợ ba mẹ Trần hỏi nên ông Ngô trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Mở cửa xe ra, ông Ngô nhìn Lâu Minh đã ngồi sẵn trong xe đợi ông, nhíu mày nói “Cậu cũng muốn đi sao?”

“Cháu không yên lòng.” Lâu Minh trả lời.

“Ồ đó, ác ma phân bố tương đối rộng, với sát khí trên người cậu như thế này, đi đến đó không phải là hành động sáng suốt.” Ông Ngô nhắc nhở.

Với một người đầy sát khí như Lâu Minh, khi đến gần, ác ma sẽ không chịu được mà tan thành tro bụi, nhưng nếu đứng xa xa, sát khí mà Lâu Minh đi ngang qua sẽ là đồ ăn bổ dưỡng cho ác ma.

“Vậy phiền ông về cho cháu linh bùa trấn sát với ạ.” Điều này Lâu Minh đã tính tới.

“...” Con nhóc này, sao chuyện gì cũng nói với người ta thế này, linh bùa trấn sát mà cũng có thể tùy tiện về cho người ta sao.

Tác giả có lời muốn nói:

Trong nháy mắt Lương Vũ phát hiện Trần Ngư là đại thần ‘xây đường’, trong lòng cậu hiện lên một câu hát “God is the girl” ()

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Cương thi ngàn năm

“Trần đạo hữu?” Lúc này Lục Ninh cũng nhận ra Trần Ngư, một lần nữa bị chấn động và kinh ngạc vì tu vi của cô.

“Lục đạo hữu?” Lúc Trần Ngư trông thấy Lục Ninh cũng cảm thấy ngoài ý muốn “Tại sao anh lại ở đây?”

“Tôi và mấy người bạn đến đây trừ ma.” Lục Ninh giải thích.

“À.” Trần Ngư chỉ thuận miệng hỏi xã giao, đối với việc Lục Ninh xuất hiện ở đây cũng không tò mò, cô gật nhẹ đầu rồi tiếp tục nhìn qua ‘Mưa bay tháng ba’ đang đứng sững sờ.

Lương Vũ lấy lại tinh thần, là một khách hàng quen thuộc lâu ngày nên cậu có thể hiểu được ý tứ trong mắt Trần Ngư, lúc này bảo đảm nói “Khi ra ngoài tôi sẽ chuyển khoản, ở đây tín hiệu không tốt.”

Lúc này Trần Ngư mới yên tâm gật đầu.

“Chuyển khoản? Lương Vũ, em thiếu tiền của Trần đạo hữu sao?” Sao Trần đạo hữu vừa nhìn thấy Lương Vũ đã đòi tiền, chẳng lẽ Trần đạo hữu vì đòi nợ mà đuổi đến đây.

“không phải ...” Lương Vũ lắc đầu, trong thời gian ngắn không biết phải giải thích thế nào, nếu nói cậu dùng tiền để mời đại thần đến cứu mạng, có phải là làm giảm hình tượng của đại thần quá không.

“Đây là phí dịch vụ.” một giây sau, Trần Ngư đã phụ lòng ‘dụng tâm lương khổ’ của Lương Vũ “‘Mưa bay tháng ba’ lên mạng tìm tôi cứu mạng, lúc này tôi đã dùng bảy lá bùa trừ ma cao cấp, mỗi lá một triệu, tổng cộng là bảy triệu.”

Dụng tâm lương khổ: dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại

“...” Lương Vũ cảm thấy đại thần thật là người thực tế, giảm hình tượng là cái gì, căn bản là người ta không thèm để ý.

“...” không có chút chuẩn bị nào bỗng nhiên được nghe thấy giá cả mạng sống của mình, trong lòng Lục Ninh rất là không đồng ý, thực ra nhà cậu ta rất có tiền, giá trị bản thân của cậu ta không thể chỉ có một triệu bốn trăm ngàn được.

“Vị đạo hữu này, cô biết cách ra khỏi đây không?” Lương Quang đứng bên cạnh nghe một hồi, mặc dù cậu ta đối với hành động thu phí của Trần Ngư cũng cảm thấy căm lạnh, nhưng mà lúc này vẫn đề cậu ta quan tâm hơn là làm cách nào thoát khỏi chỗ này.

“Tôi không biết.” Trần Ngư lắc đầu rất dứt khoát.

“Em cũng không biết cách ra khỏi đây sao?” Lục Ninh có chút thất vọng.

“Tôi vừa vào đây thì nghe tiếng hét nên vội vàng chạy đến đây, chưa có thời gian tìm đường ra.” Trần Ngư nói.

“Vậy chúng ta cùng nhau tìm đi.” Thiệu Kỳ đề nghị, bây giờ có thêm vị Thiên Sư có tu vi cao thâm như vậy, không còn sợ phải gặp ác ma nữa.

Tất cả mọi người đều không có ý kiến, thế là sáu người mò mẫm tìm đường ra trong khe núi đen thẫm. Nhưng mà vòng qua vòng lại hai ba lần

cũng không tìm thấy đường ra.

“Rốt cuộc là đã có chuyện gì? rõ ràng là chúng ta đi tới nhưng sao lại không tìm thấy đường ra?” Lương Quang bức bối nói.

“Nơi này có gì đó rất kỳ quái, cảnh trong khe núi cũng không giống như với ban đầu chúng ta nhìn thấy.” Lục Ninh nói.

“Đúng thế, trước khi chúng ta vào khe núi này, chúng ta đều cảm nhận được trong này có sát khí.” Thiệu Kỳ nói, nếu có, không có khả năng mấy người họ không cảm nhận được.

“Có khả năng chúng ta không còn ở trong khe núi nữa rồi.” Bỗng nhiên Lương Vũ nói.

“?” Đám người nhìn Lương Vũ không hiểu.

“Trước khi vào đây, rõ ràng chúng ta đã nhìn thấy mấy cò hoa, cây cối bình thường, nhưng mọi người nhìn xem, bây giờ ở đây đen như mực, chỉ có ác ma và âm-sát khí mà thôi.” Lương Vũ vạch ra chứng cứ mình phát hiện “Vói lại, đại thần ‘xây đường’ không phải đã nói rồi sao, vị trí của đại thần cách khe núi có năm trăm mét nhưng mà phải bỏ rông rã hai mươi phút mới tới được đây.”

“Ấy ... cái đó ...” Trần Ngự hơi lúng túng, ngắt lời “Qua hai mươi phút tôi mới nhìn thấy tin nhắn.”

“...”

một trận gió thổi qua, bầu không khí bỗng trở nên lúng túng.

“Khụ ...” Lục Ninh cố gắng nói sang chuyện khác “Chúng ta vẫn nên nghĩ cách làm sao đi ra ngoài đi.”

“Nhưng chúng ta đã tìm rất lâu rồi mà, căn bản là không có đường ra.” Lương Quang nói “Nếu như nơi này vẫn là khe núi kia, vậy thì chỉ có một cách giải thích, chúng ta đã ở trong một trận pháp to lớn nào đó.”

“Trận pháp?” Thiệu Kỳ được nhắc nhở, cảm thấy lời của Lương Quang rất có khả năng “Nhưng nếu là trận pháp thì chúng ta phải làm sao mới phá được trận đây?”

Đám người hai mặt nhìn nhau, nhất thời không có ý kiến gì, ngay cả trận pháp là gì mà cũng không biết thì làm sao mà phá trận.

“Tôi có một đề nghị.” Trần Ngự bỗng nhiên lên tiếng.

“Trần đạo hữu, em có biện pháp sao?” Lục Ninh vui mừng nói, mấy người nhớ lại thực lực mạnh mẽ của Trần Ngự, vẻ mặt ai cũng chờ mong.

“Chỉ là đề nghị thôi, chưa chắc đã thành công ...” Trần Ngự nói “Tôi cảm thấy, nếu chúng ta đã không tìm được đường ra ngoài, cũng không biết cách phá trận, vậy thì trước mắt cứ làm điều cần làm trước đi.”

“Chúng ta có thể làm gì?” Lục Ninh tò mò.

“Trừ ma.” Trần Ngự phân tích “Chúng ta có thể diệt trừ ác ma, trừ âm-sát khí đi, xem thử trận pháp có thay đổi gì không?”

“Đó cũng coi như là một biện pháp.” Lương Quang gật đầu đồng ý.

“Nhưng mà ...” Khi mọi người ở đây nhao nhao gật đầu, quyết định làm như thế trước thử xem thì bỗng nhiên Trần Ngự thông thêm một câu.

“Sao thế?” Lục Ninh hỏi.

“Nhưng mà như thế sẽ phải tăng thêm phí dịch vụ tôi cứu mọi người.” Trần Ngự tính toán “Mấy anh xem, một lá bùa trừ ma cao cấp là một triệu, như vậy chút nữa mà đuổi ma chắc chắn là phải dùng tới. Vậy là phí dịch vụ phải điều chỉnh một chút chứ, phải không?”

“...”

“...”

“Nếu không tôi giảm giá cho mọi người?” Nghĩ đến việc mình ở bên trong cũng không ra được, Trần Ngự quyết định giảm giá.

“không cần!” Lương Quang nhiều tiền như nước (đại tài khí thô) trừng mắt nhìn Trần Ngự “Chỉ cần chúng ta ra khỏi đây được, chút tiền đó không tính là gì.”

Trần Ngự nhìn Lương Quang, hai mắt tỏa sáng, thì ra ‘thỏ hào’ là người như thế này a.

(thỏ hào: Phú hào địa chủ có quyền thế ở nông thôn, trong xã hội cũ.)

Có quyết định, mọi người không trì hoãn nữa, Thiệu Kỳ che chở Trần Quan Hải và Lương Vũ đứng sang một bên, Trần Ngự mang theo Lương Quang và Lục Ninh dùng bùa trừ ma cao cấp giải quyết nốt số ác ma còn lại.

Nhưng mà giải quyết hết ác ma, âm-sát khí trong khe núi cũng tiêu tán đi được một chút nhưng trận pháp lại hầu như không thay đổi gì, mọi người vẫn không tìm được đường ra.

Mọi việc lại trở về điểm xuất phát, đám người ử rữ cúi đầu ngồi dưới đất nghỉ ngơi.

Trần Ngự nhìn đồng hồ, phát hiện sắp ba giờ sáng rồi, nếu đến sáng mà chưa ra được thì chắc chắn ba mẹ sẽ lo lắng, một khi lo lắng thì chắc chắn ba mẹ sẽ đi tìm ông nội, nếu ông lão tới, chắc chắn cô sẽ bị chế giễu, nghĩ đến đó là cảm thấy khó chịu rồi.

“Tại sao mọi người lại tới nơi này?” Trần Ngự hỏi.

Mọi người sững sốt, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tần Quan Hải-người trở nên ít nói kể từ khi vào khe núi.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Cương thi ngàn năm 2

Nhưng mà thân thể cương thi vốn là ‘mình đồng da sắt’, Trần Ngự cũng không nghĩ một kiếm của mình có thể gây tổn thương gì cho nó, cô điều khiển la bàn và ‘chuông chiêu hồn’ không ngừng tấn công liên tiếp về phía cương thi.

La bàn chuyển động không ngừng, tỏa ra linh lực đánh liên tục lên người cương thi, định tìm ra điểm yếu nhất trên người nó.

‘Chuông chiêu hồn’ thì không ngừng rung lên bên tai cương thi, phát ra sóng âm có thể làm choáng váng những vật mang âm-sát khí.

Động tác của cương thi hơi khựng lại, nó bị hai pháp khí này gây vò mà cảm thấy phiền phức, đưa tay muốn đánh rớt chúng nhưng không làm cách nào mà bắt được hai pháp khí linh hoạt. Trần Ngự nhân cơ hội cương thi không chú ý, cầm kiếm chạy tới, đâm một nhát vào mu bàn chân cương thi.

“Phốc ... Xi ...” một kiếm dồn hết linh lực của Trần Ngự cũng chỉ có thể đâm xuyên qua giày của cương thi, làm lộ ra xương ngón chân đen nhánh của nó.

Trần Ngự thấy cương thi không để ý đến mình, thừa cơ lấy ra một lá bùa trừ ma cao cấp, dán thẳng lên chân cương thi. Bùa trừ ma cao cấp nổ tung trong nháy mắt, cương thi bị đau, bay lên đập một cước về phía Trần Ngự. Trần Ngự nhanh nhạy lật nghiêng người vọt và né tránh.

“Trần ... Đạo hữu ...” Lục Ninh thấy chỉ có một mình Trần Ngự chiến đấu với cương thi, cố hết sức giương kiếm gõ vào tay lên muốn hỗ trợ nhưng dưới bầu không khí nồng đậm sát khí như vậy thì không có cách nào tiến lên được một bước.

Hai người khác cũng không khá hơn Lục Ninh, bọn họ vận linh lực toàn thân cũng chỉ có thể ngăn chặn sát khí ăn mòn lí trí mà thôi, căn bản không thể động đậy.

“Đừng đứng ngay ở cửa hang!” (cái lỗ lúc cương thi tỉnh dậy bò ra) Trần Ngự tranh thủ thời gian quay đầu lại, phát hiện ba người đang đứng ngay chính giữa cửa hang, sát khí trong cửa hang rót thẳng vào người họ. Sát khí mà cương thi góp nhặt cả ngàn năm, mấy người họ có thể nhúc nhích mới là lạ.

Mấy người kịp thời phản ứng, cùng lui về phía sau mấy bước, thay đổi phương hướng chạy về phía cương thi, phát hiện đã không còn khó cử động như lúc nãy nữa, sau đó từng người giờ kiếm gõ vào tay lên hỗ trợ.

Cùng với sự tấn công của ‘chuông chiêu hồn’ và la bàn, bốn kiếm đâm của bốn người căn bản không đá động gì được tới cương thi, nó bức bối nhắc chân định đập bay Thiệu Kỳ đang định tấn công nó.

“Linh lực của chúng ta quá yếu, căn bản là không thể gây tổn thương gì cho cương thi.” Lương Quang thất bại nói.

Hai người khác cũng phát hiện vấn đề này, vẻ mặt cũng đều rất khó coi.

Trần Ngự cắn răng một cái, đem túi vải đựng bùa chú của mình ném cho Lục Ninh, nói “Bên trong có mấy bùa chú có thể dùng, mấy người giúp tôi phân tán sự chú ý của cương thi.”

“Vậy còn em?” Lương Quang hỏi

“Tôi đi xuống hang của nó xem sao.” Trần Ngự nói “không phải là Tần Quan Hải nói trong này có pháp khí hay sao? Chắc chắn thanh pháp khí đó dùng để trấn áp con cương thi này, tôi đi tìm thử xem sao.”

“Sát khí trong hang còn dày đặc hơn ngoài này đó.” Lục Ninh lo lắng.

“không sao, tôi không sợ sát khí.” Trần Ngu điều khiển la bàn và ‘chuông chiêu hồn’ dẫn cương thi rời xa cửa hang một chút, nói.

Mọi người cũng biết khả năng này bây giờ là biện pháp duy nhất, Trần Ngu đợi đến khi ba người đều cầm chắc bùa chú trong tay, thừa dịp cương thi đuổi đánh la bàn, nhanh chóng chạy về hướng cửa hang.

“Gào!!!”

“Cẩn thận!!!”

Trong nháy mắt khi Trần Ngu đến gần cửa hang, cương thi vẫn còn đang đánh nhau với la bàn, dường như bị cái gì đó chọc giận, quay người nhảy lên, vùng vẫy về hướng đầu Trần Ngu.

Trần Ngu phát giác nguy hiểm, hai đầu gối khễ cong, gắng gượng lấy sức vọt tới trước, tránh được cú đánh của cương thi trong gang tấc. Nhưng cương thi không buông tha cho cô, dường như đã bị Trần Ngu chọc giận hoàn toàn, không quan tâm đến ‘chuông chiêu hồn’ và la bàn nữa, tập trung tấn công Trần Ngu.

Trần Ngu bị cương thi truy đuổi vô cùng chật vật, sau mấy lần né tránh thành công, nhưng cũng bị sức ép của cương thi mà nằm ngửa trên mặt đất, khi một cánh tay của cương thi chuẩn bị đánh xuống thì la bàn bay tới, khó khăn lắm mới chặn được nắm đấm của cương thi.

“Vù vù ...” La bàn xoay tròn nhanh chóng, linh lực quanh thân phát ra cực đại.

Trần Ngu còn chưa kịp thở ra một hơi, chỉ thấy một tay khác của cương thi vươn ra bắt lấy la bàn, một cái nắm tay thật mạnh, tiếng ‘răng rắc’ vang lên, âm thanh rõ ràng truyền đến tai Trần Ngu.

“La bàn!” Trần Ngu biến sắc, cũng mất đi cảm ứng với la bàn.

“Đỉnh linh linh ...” ‘Chuông chiêu hồn’ rung lên mãnh liệt nhưng cương thi ‘mất điếc tai ngơ’, nó ném la bàn trong tay đi, lại vùng một nắm đấm về phía Trần Ngu đang ngã xuống đất không dậy nổi.

“Trần đạo hữu!” Ba người Lục Ninh bị dọa mất cật khôn còn giọt máu, nhao nhao bay tới cứu người, ba tấm bùa trừ ma cao cấp dán hết lên người cương thi.

“Ầm ầm ầm!” Ba tiếng nổ cực lớn của linh lực cũng không thể ngăn cản động tác của cương thi, nắm đấm của nó vẫn bay về phía mặt Trần Ngu.

Trước khi ra ngoài đêm nay, một nửa linh lực trong cơ thể của Trần Ngu đã được dùng để đổi lấy sát khí trên người Lâu Minh nên linh lực trong người cô vốn không còn nhiều. Lúc này lại mới dùng để điều khiển pháp khí chiến đấu với cương thi một lúc lâu nên lúc này chắc còn chút linh lực dư thừa nào. Bây giờ nguy hiểm đang ngay trước mắt, theo bản năng, Trần Ngu chỉ có thể điều động sát khí hấp thu từ cơ thể Lâu Minh, giờ tay lên chặn cú đánh xuống của cương thi.

“Ầm!”

Sát khí đỏ như máu và sát khí đen kịt của cương thi va chạm với nhau, dưới ánh mắt không thể tin của ba người kia, Trần Ngu đã chặn được cú đấm của cương thi.

“Gào, gào!”

Hiển nhiên là cương thi ngàn năm không thể ngờ cú đấm của mình lại bị ngăn chặn, tưởng rằng sức đánh của mình chưa đủ lớn, sau khi thu tay về lại đánh thật mạnh xuống.

Tiếp theo là cú đánh thứ hai, cú đánh thứ ba ...

Tuy rằng sát khí của Lâu Minh có thể chống đỡ sát khí của cương thi nhưng sức lực của Trần Ngu lại căn bản không thể ngăn cản sức mạnh của cương thi. Sau khi chống đỡ được cú đánh thứ ba, Trần Ngu cảm thấy cánh tay của mình muốn gãy rời, nhưng cương thi không cho cô giây phút thở lấy hơi nào, cú đánh thứ tư tiếp tục rơi xuống ...

Khốn kiếp ... sao cứ nhắm vào mặt cô mà đánh thế này, muốn cô chết thật khó coi phải không?

“Thi Thi!” Khi Lâu Minh và ông Ngô chạy đến thì nhìn thấy hình ảnh con cương thi to lớn đè Trần Ngu xuống đất đánh liên tiếp.

Lâu Minh không còn kịp suy nghĩ gì nữa, hai mắt anh lập tức vằn đỏ, anh dường như phát điên chạy về hướng Trần Ngu.

“Quay lại!” Ông Ngô biến sắc, đưa tay cản Lâu Minh nhưng chỉ bắt được không khí.

“Ầm!”

Ngay khi Trần Ngự nhắm mắt quay đầu cam chịu, cố gắng không để mặt mình bị đánh thành bánh nướng, thì một cánh tay gầy yếu trắng nõn đưa ra cản lại cánh tay cường tráng đen sì của cương thi.

“Thôi xong!” Sắc mặt ông Ngô căng cứng.

Trong khoảng khắc Lâu Minh tiếp xúc với cương thi, trên thân chợt dâng lên sát khí bàng bạc, sát khí đỏ như máu hòa tan với sát khí đen kịt, tựa như ngọn lửa đang dần dần cháy lan trên đồng cỏ.

“Gào ... gào gào?” Cương thi định rút cánh tay đang bị nắm chặt lại.

Trần Ngự đợi nhưng không thấy sự đau đớn mãnh liệt mà ngược lại cảm nhận được nguồn sát khí quen thuộc, cô đột nhiên mở to mắt, đập vào mắt là khuôn mặt đông băng, cả người đầy sát khí của Lâu Minh.

“anh Ba!?” Trần Ngự giật mình.

Lâu Minh nhìn Trần Ngự, đôi mắt đỏ rực nhìn còn đáng sợ hơn cả cương thi, lạnh buốt nhìn Trần Ngự, cổ sức phun ra một chữ “đi ...”

“anh Ba, anh sao rồi?” Trần Ngự trở mình từ dưới đất bò dậy, định lại gần xem tình hình của Lâu Minh thì bị ông Ngô bỗng nhiên xuất hiện túm áo kéo đi.

“Gào, gào, gào!” Cương thi phát hiện người trước mắt có sát khí còn mạnh hơn của nó nhiều, nó muốn tránh ra để chạy trốn liều mạng vùng vẫy thân thể.

Khuôn mặt Lâu Minh đã không còn cảm xúc, anh dùng tay phải nắm chặt cánh tay của cương thi, dù cương thi có gãy dựa mãnh liệt như thế nào cũng không thể thoát ra được.

“Ông nội!” Trần Ngự thấy ông Ngô thì vô cùng kích động “Ông nội, ông mau giúp anh Ba đi!”

“Nó còn cần ta hỗ trợ làm gì.” Ông Ngô giờ cầm ra hiệu cho Trần Ngự nhìn về phía trước.

Trần Ngự quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâu Minh và cương thi đang giằng co, sát khí đen kịt quanh thân của cương thi đã bị sát khí đỏ như máu của Lâu Minh ăn mòn hầu như không còn. Thân hình cao hơn hai mét của cương thi đứng run rẩy mãnh liệt trước thân hình một mét tám của Lâu Minh, không thể tránh thoát được.

“Àm!” Lâu Minh chợt khoát tay, đem cương thi quăng xuống đất, sau đó tiến đến, đánh từng cú từng cú vào mặt cương thi làm có kêu gào thảm thiết.
(anh báo thù cho người mình yêu nè!)

“Giờ mà còn mạng thù!” Ông Ngô nhin không được mà nói mát.

Lâu Minh đánh từng cú từng cú không mệt nghỉ cho đến khi cương thi nằm trên mặt đất không thể động dậy được nữa, sát khí màu đen hoàn toàn tản đi, thân thể cao lớn hóa thành tro bụi mới dừng lại.

Cương thi ngàn năm với sức mạnh to lớn nhưng không chống cự nổi qua ba phút với sự tấn công của Lâu Minh.

“anh Ba!” Trần Ngự thấy cương thi đã bị tiêu diệt, định chạy về phía Lâu Minh.

“Con đừng đi qua!” Ông Ngô lập tức ngăn Trần Ngự lại.

Trần Ngự khó hiểu nhìn ông Ngô.

“Bây giờ cậu ta nguy hiểm hơn cương thi nhiều.” Về mặt ông Ngô nghiêm túc nhìn người thanh niên đang từ từ đứng dậy, sát khí đỏ như máu dữ dội, hai mắt lạnh băng nhìn thẳng qua.

“Sát khí của anh Ba bùng phát rồi, ông nội, ông mau phong ấn cho anh ấy đi.” Linh lực trong người Trần Ngự không đủ không thể nào phong ấn, chỉ có thể cầu xin ông nội giúp đỡ.

“Ta không phong ấn được!” Ông Ngô đem Trần Ngự giấu ra sau lưng “Cương thi đã bị diệt, chắc kết giới đã được mở con nhanh ra ngoài đi!”

“Ông nội, ông có ý gì?” Trần Ngự có cảm giác không tốt, nhìn ông nội.

“Bản thân Lâu Minh chắc cũng không muốn cứ như vậy đi ra ngoài làm hại nhân gian đâu nhì.” Ông Ngô rút kiếm gỗ đào trong tay Trần Ngự.

Sát khí trong người Lâu Minh đã đến bờ sụp đổ, hoàn toàn không thể chịu được lần bùng phát nào nữa, huống hồ anh lại mới hấp thu sát khí của một con cương thi ngàn năm, bây giờ đã không còn cách nào nữa rồi.

Lúc này, khi Lâu Minh chạy đến cứu Trần Ngự, ông Ngô liền biết mọi chuyện đã hỏng việc, đáng tiếc động tác của Lâu Minh quá nhanh, ông không kịp ngăn lại.

Trần Ngự hoảng sợ nhìn ông Ngô: Ông nội ... muốn giết anh Ba sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Trông thấy sát khí của Lâu Minh bùng phát, trong đầu ông Ngô là như vậy

Ông Ngô: Muốn không chế cương thì còn có Thiên Sư là ta ở đây cơ mà, cậu chạy cái gì? Muốn so là cậu chạy nhanh hơn ta phải không? Ban đầu chỉ cần bắt cương thì là có thể giải quyết mọi chuyện, bây giờ ta xem cậu kết thúc mọi chuyện như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Ánh sáng (linh quang) bảy màu

Sát khí đỏ như máu phá qua màn đêm đen xông thẳng lên bầu trời, sát khí bay lên khoảng không bầu hai tầng lầu thì hình như bị thứ gì đó cản trở. Sát khí đỏ như máu ngừng lại một chút, chỉ một chút thôi, ngay sau đó dường như không còn gì cản trở, bay thẳng lên tầng mây.

Ngay khoảng khắc sát khí phá qua trời ngai, dường như có vật gì đó bị phá vỡ, trong khe núi vốn đen như mực bỗng trở nên sáng hơn, ánh trắng bàng bạc rơi rải khắp mọi nơi soi rõ mọi vật trong khe núi.

“Tam thiếu?”

Khi kết giới bị vỡ vụn, vẫn chờ ở ngoài, nhóm trợ lý chạy vội qua, từ xa xa bọn họ dần nhìn thấy trạng thái của Lâu Minh, vẻ mặt của tất cả mọi người đều căng thẳng, chạy nhanh hơn.

“Đây là cái gì vậy?” Sau khi kết giới bị phá vỡ, đám người Lương Vũ cũng không rời khỏi khe núi ngay, bọn họ đều tò mò nhìn Lâu Minh đang đứng giữa khe núi.

“Khí đỏ như máu này ...” Lục Ninh đã từng nghe sư phụ nói qua, cậu biết điều này “Là huyền sát?”

“Huyền sát?” Biểu lộ của Lương Quang cũng biến đổi “Sau khi chết, hồn không rời thân thể, hài cốt không thay đổi có thể biến thành cương (cương thi), cương có thể tu luyện thành yêu, gọi là bạt (yêu quái gây hạn hán), bạt có huyền sát.”

“Đây là bạt sao?” Nghe thấy bạt, Thiệu Kỳ vừa hồi phục chút máu trên mặt, nay mặt càng trắng bệch hơn, cương thi còn không đánh lại, nay còn xuất hiện bạt?

Ông Ngô nhìn Lâu Minh đang từng bước từng bước chậm chậm bước đến gần mình, cũng không quay đầu mà nói với Trần Ngư “Sát khí của Lâu Minh quá nặng và nguy hiểm, người bình thường không thể chịu được, con mau dẫn mọi người rời khỏi đây đi.”

“Ông nội.” Trần Ngư bắt lấy một tay của ông Ngô “Ông định làm gì?”

“Nhóc con ...” Ông Ngô thở dài, ông biết Trần Ngư đang lo lắng điều gì, nhưng mà “Lâu Minh không cứu được nữa rồi.”

“không ... không đâu.” Sắc mặt Trần Ngư trắng bệch, bờ môi run rẩy, lắc đầu nguầy nguậy “Sát khí của anh Ba chỉ bùng phát thôi mà, phong ấn lại là được rồi. Lúc trước đều như thế này, con phong ấn lại là tốt thôi mà.”

“Trần Ngư!” Vẻ mặt ông Ngô trở nên nghiêm túc “Mau đưa họ rời khỏi đây!”

Trần Ngư vô cùng hoảng sợ và không thể tin, cô bình tĩnh nhìn ông Ngô một lúc, dường như muốn xác nhận có phải là ông nội đang dọa cô hay không. Sau đó lại quay đầu nhìn Lâu Minh đang bước từng bước chậm chậm về phía cô.

Lúc này, trên mặt Lâu Minh đã không còn nụ cười nhàn nhạt mà ảm áp như ngày thường nữa, cặp mắt xua luôn phản chiếu hình bóng cô nay tràn ngập sắc đỏ như máu. Sát khí đỏ như máu ngập trời, ừn ừ tỏa ra khắp nơi, chỉ trong chớp lát đã chiếm đầy nửa khe núi.

anh Ba ... đã hoàn toàn mất đi lí trí rồi?

“Tiểu thư Trần Ngư!” Hà Thất chạy đến bên Trần Ngư “Sát khí của Tam thiếu bùng phát, cô mau nghĩ biện pháp gì đi.”

Trần Ngư quay đầu, sững sờ nhìn Hà Thất, bỗng nhiên không thốt nên lời.

Nhân lúc này, ông Ngô hất tay Trần Ngư ra, cầm kiếm gỗ đào nghênh đón Lâu Minh.

Cảm giác được hành động của ông Ngô, Trần Ngư hoảng sợ quay người, cô nhìn Lâu Minh đang từng bước từng bước đi về phía ông nội, càng nhìn Lâu Minh đi lại gần, cô chợt nhớ đến cuộc nói chuyện giữa cô và anh trước đó ...

“anh có tin là tôi thu anh không?”

“Được, nếu như một ngày nào đó sát khí của tôi bùng phát, lúc đó đành nhờ đến em.”

“Tại sao lại như vậy?” Trong lòng Trần Ngư lại một lần nữa phủ nhận, nhất quyết không chịu tin một câu nói đùa ngày hôm đó mà nay đã thành sấm (lời tiên tri).

“Tiểu thư Trần Ngư, ông Ngô đi phong ấn sát khí cho Tam thiếu sao?” Hà Thất thấy ông Ngô bước ra thì suy đoán.

Trần Ngư quay đầu nhìn Hà Thất, cô không thể rời khỏi nơi này, nhưng mấy người Hà Thất không thể ở lại đây, nếu không anh Ba sẽ tức giận “Trợ lý Hà, sát khí của anh Ba bùng phát, anh mang mọi người rời khỏi đây đi.”

“Vậy Tam thiếu thì sao?” Hà Thất không yên tâm.

“Có tôi đây rồi.” Chỉ còn chưa đến lúc cuối cùng, Trần Ngư cô sẽ tuyệt đối không từ bỏ.

“Vậy Tam thiếu đành nhờ vào tiểu thư Trần Ngư.” Trần Ngư không phải lần đầu tiên phong ấn sát khí của Tam thiếu nên Hà Thất vẫn luôn tín nhiệm cao với Trần Ngư. Cậu ta không chút nghi ngờ xoay người, ra hiệu cho Điền Phi, Trình Bằng đem toàn bộ nhân viên và những người không liên quan ra khỏi khe núi.

Động tác của Hà Thất vô cùng nhanh chóng, chỉ hai phút, trong khe núi chỉ còn ba người ông Ngô, Lâu Minh và Trần Ngư.

Sát khí đỏ như máu đã tràn ra hơn nửa khe núi, nhưng dường như sát khí trong cơ thể Lâu Minh vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

Ông Ngô đứng trước mặt Lâu Minh khoảng mười mét, tay trái bấm pháp quyết định gọi la bàn.

“Lên!” Ông Ngô khẽ quát một tiếng, ‘chuông chiêu hồn’ phát ra tiếng kêu ‘đỉnh linh linh’ từ trong đồng đá vỡ bay vọt lên.

“Chuông chiêu hồn?” Ông Ngô vô cùng kinh ngạc nhưng bây giờ ông cũng không có tâm trạng tìm hiểu, gọi la bàn không đến thì sử dụng ‘chuông chiêu hồn’ cũng được.

“Chia ra!” Ngón tay của ông Ngô chỉ vào chuông chiêu hồn từ xa, ba cái chuông vốn được buộc lại một chỗ bỗng tự động tách ra, tạo thành hình tam giác lơ lửng trên đầu Lâu Minh. Theo tiếng ‘đỉnh linh linh’ liên tiếp vang lên, quanh chiếc chuông bỗng xuất hiện ánh sáng bắt đầu tác động qua lại lẫn nhau, từ từ kết nối thành một trận pháp phức tạp, lơ lửng trên đầu Lâu Minh.

“Roi xuống!” Ông Ngô thấy trận pháp đã hình thành, ngón tay nhanh chóng ra hiệu roi xuống.

“Keng!” một nguồn linh lực to lớn từ giữa trận pháp được hình thành, sau đó từ không trung rơi xuống, bao vây chặt chẽ lấy Lâu Minh.

“Reng reng reng...” Tiếng chuông của ‘chuông chiêu hồn’ vang lên không ngừng, từng đợt từng đợt sóng linh lực rơi xuống, truyền qua trận pháp vào Lâu Minh đang bị bao vây ở giữa.

Trần Ngư chưa chạy đến bên cạnh ông Ngô, từ xa đã nhìn thấy cảnh tượng này, sợ Lâu Minh nhà mình bị ông nội đánh cho hồn bay phách lạc, tập tức cuống quýt muốn đi cứu người. Nhưng cô chưa kịp chạy đến thì Lâu Minh đang bị chuông chiêu hồn bao vây đã bùng phát.

Bên trong trận pháp của chuông chiêu hồn, sát khí dày đặc cuộn cuộn xoay tròn tạo thành một ốc xoáy nhỏ, trên độ cao hai mét, chuông chiêu hồn cũng xoay tròn, ốc xoáy càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhanh, cuối cùng vang lên một tiếng ‘phịch’, phá vỡ trận pháp chuông chiêu hồn do ông Ngô tạo ra.

“Phụt...” Ông Ngô lui lại sau nửa bước, che ngực phun ra một ngụm máu tươi.

“Ông nội!” Trần Ngư thấy ông Ngô phun máu, kinh hãi không thua gì lúc ông Ngô nói Lâu Minh không thể cứu được nữa, cô chạy đến nâng ông Ngô, kêu lên “Ông nội, ông có sao không?”

“La bàn đâu?” Ông Ngô lấy lại sức, hỏi Trần Ngư.

“Nó bị con cương thi kia làm hỏng rồi ạ.”

“Hỏng rồi?” Ông Ngô kinh ngạc “Chẳng lẽ đây là ý trời sao?”

Sau khi phá vỡ vòng vây của chuông chiêu hồn, sát khí quanh người Lâu Minh cũng không ngừng xoay tròn, giống như Thần Chết, phía sau là gió lốc sát khí như máu, có khi thể cuốn tất cả mà hủy diệt, bay thẳng lên trời, từ từ mà đến, cho đến...

“Àm! Âm! Âm âm...”

Bầu trời đêm trong vắt bỗng xuất hiện sấm sét.

“Đây là ...” Trần Ngu hoảng sợ ngẩng đầu.

“Thiên Lôi!” Ông Ngô thương tiếc nói “Nếu như ông có thể không chế Lâu Minh, có lẽ còn có thể cứu hồn phách của cậu ấy về, một khi bị Thiên Lôi đánh xuống thì chỉ có thể ...”

Hồn bay phách tán!!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80-2: Ánh sáng (linh quang) bảy màu 2

(tiếp theo)

“không được!” Ý thức được sự việc có thể xảy đến, Trần Ngu theo bản năng muốn chạy đến bên người Lâu Minh.

“Quay lại!” Sắc mặt ông Ngô biến đổi, đưa tay định giữ Trần Ngu lại nhưng Trần Ngu đã nghiêng mình tránh đi, tiếp tục chạy về hướng Lâu Minh.

“Ầm!” Lại một tiếng sấm sét nổ vang trên bầu trời.

Xông lên phá vỡ sự bảo vệ của linh khí, không để ý đến sự cảnh cáo của Thiên Lôi, Lâu Minh đang từng bước bước về phía Trần Ngu chợt dừng bước, hai mắt đỏ ngầu bình tĩnh nhìn cô gái đang chạy về phía mình, bỗng nhiên đứng im không động đậy nữa.

“Con đừng đi qua!” trên trời mây đen tụ càng ngày càng nhiều, ánh trắng bạc dần dần bị mây đen lấp kín, sấm sét ầm ỉ dường như lúc nào cũng có thể bị Thiên Lôi đánh xuống. Ông Ngô hoảng sợ hét lên, muốn ngăn cản hành vi như là chịu chết của Trần Ngu.

“anh Ba!” Khoảng cách hai người không xa lắm, dù Lâu Minh không bước đến nữa nhưng Trần Ngu chạy tới cũng chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi.

Trần Ngu mặc một bộ đồ màu trắng nhanh như chớp nhào vào người Lâu Minh đang bị bao phủ bởi một lớp sát khí đỏ như máu, giống như một con bò câu trắng nhào vào biển máu, ôm eo Lâu Minh thật chặt.

“anh Ba, em không còn linh lực nữa, anh đừng phóng thích sát khí nữa được không, Thiên Lôi sắp đánh xuống đến nơi rồi, em xin anh mà.” Trần Ngu gào khóc. Lúc này, cô đã quên sát khí phóng thích không còn chịu sự khống chế của Lâu Minh nữa, cũng đã quên Lâu Minh đã không còn thần chí gì nữa, nhưng mà ngoại trừ nói những lời này, cô không biết phải làm gì hơn.

“Ầm! Ầm ầm ...”

“Lộp bộp ...”

trên tầng mây đen kịt, những tia sét đã xuất hiện, Thiên Lôi chuẩn bị đánh xuống.

Lâu Minh cúi đầu, trong đáy mắt lạnh như băng như có một tia nghi hoặc, anh nâng khuôn mặt cô gái trong lòng ngực lên, nhìn những giọt nước mắt lấp lánh, cảm thấy có gì đó không đúng.

anh chỉ muốn đi về hướng cô, đâu có muốn cho cô phải khóc!

Theo bản năng, Lâu Minh dùng ngón tay lau sạch hàng nước mắt trên mặt Trần Ngu, hoàn toàn không để ý đến việc Thiên Lôi sắp đánh lên đầu mình.

“Nhóc con!” một luồng tia chớp to lớn màu tím từ đám mây đen kịt phóng xuống, ông Ngô thảm thiết gọi tên Trần Ngu. Trong khoảng khắc nghìn cân treo sợi tóc đó, một chùm ánh sáng vàng từ thân thể Lâu Minh chợt lóe lên, phóng lên trời, ở giữa ranh giới giữa sát khí và mây đen tạo thành một màn chắn.

Tia chớp tím dừng lại giữa không trung, bỗng nhiên bị mất mục tiêu, dừng lại một chút, tạo thành một trận đùng đoàng ầm vang trong không khí rồi biến mất trong màn đêm. Bầu trời đầy mây đen cũng lặng lẽ tan đi, trong khe núi lại trở nên tĩnh lặng dường như chưa từng xảy ra việc gì.

Ông Ngô không thể tin nhìn những gì đã xảy ra, chỉ thấy dưới ánh trắng sáng trong, trong tấm màn chắn của ánh sáng vàng là một bầu sát khí đỏ như máu, mà đứng giữa không gian sát khí đó là một đôi nam nữ đang ôm nhau.

“anh Ba?” Nhận ra được động tác của Lâu Minh, Trần Ngu cảm thấy lúc này có lẽ Lâu Minh vẫn còn thần chí, cô ngẩng đầu cố gắng nhìn nét mặt của anh, nhưng trong con mắt đỏ như máu ấy, dường như cô chẳng thấy điều gì cả.

Thiếu nữ ngẩng đầu, đôi mắt vừa khóc xong nên đặc biệt sáng trong, bờ môi đỏ thắm khép khép mở mở hình như đang nói gì đó. Lâu Minh nghe không rõ nhưng cảm thấy có chút ôn ào. anh cúi đầu muốn bịt kín âm thanh đang làm phiền lòng mình kia.

“Ừm...” Bỗng nhiên bị hôn, Trần Ngu kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, ngón tay núm lấy quần áo của Lâu Minh, dưới ánh nhìn chăm chú của đôi mắt đỏ ngầu, cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Biết cháu gái yêu đương là một chuyện, trông thấy cháu gái của mình bị người khác ‘sàm sỡ’ là một chuyện khác, ông Ngô cũng mặc kệ mình có đánh lại được hay không, vung kiếm gỗ đào muốn xông đến.

Nhưng mà chưa đợi ông xông đến, một chùm ánh sáng linh quang bảy màu từ cái hang sau lưng Lâu Minh chiếu rọi ra, chùm linh quang này chiếu thẳng vào hai người nam nữ đang ôm hôn nhau.

Khi linh quang bảy màu chiếu xuống, sát khí đang không ngừng bốc ra từ trong cơ thể Lâu Minh chợt ngưng lại, mà sát khí đỏ như máu đang tràn ngập trong khe núi cũng vụt xuất hiện của linh quang mà dần dần được lọc sạch, cuối cùng chỉ còn sót lại một chút âm-sát khí. Đường như là đã hoàn thành một sứ mạng nào đó, khi sát khí biến mất, linh quang bảy màu cũng từ từ biến mất không chút dấu vết.

“Phù phù!”

“anh Ba?” Trần Ngu hoảng hốt kêu lên, ngồi xổm đỡ lấy Lâu Minh bỗng nhiên bị té xỉu. Khi phát hiện sắc mặt hồng hào và nhịp thở bình thường của Lâu Minh, Trần Ngu ngạc nhiên quay đầu kêu ông Ngô “Ông nội, sát khí của anh Ba hình như đã bị phong ấn.”

Ông Ngô đi đến cạnh hai người, vẻ mặt phức tạp nhìn Lâu Minh đang ngất xỉu, phát hiện quả nhiên sát khí của Lâu Minh đã bị phong ấn lại. Ông Ngô biết đây là tác dụng của linh quang bảy màu, quay đầu nhìn về phía cửa hang cách đó không xa. “Trong đó có cái gì vậy?”

Trần Ngu mờ mịt lắc đầu.

Ông Ngô cũng không trông cậy Trần Ngu có thể trả lời ông, ông đi qua hai người đến cửa hang rồi nhảy vào.

không lâu sau khi ông Ngô nhảy xuống hang, Trần Ngu lại thấy trong không gian hơi bị vặn cong, một trận gió âm thổi qua, Hường Nam cầm trong tay bút Phán Quan chợt xuất hiện trước mặt cô.

“Hường Nam?”

“Trần Thiên Sư?” Khi Hường Nam nhìn thấy Trần Ngu thì rất kinh ngạc.

“Sao cậu lại tới đây?” Trần Ngu cảnh giác nhìn Hường Nam. Bây giờ Hường Nam là quỷ sai, cô sợ Hường Nam đến đây là muốn câu hồn.

“Thành Hoàng phát hiện âm khí ở đây có hơi dị thường nên phái tôi đến kiểm tra một chút.” Hường Nam nhìn bốn phía nói “Tôi thấy ở đây có sát khí và âm khí rất nặng nhưng lại không thấy có gì bất thường. Trần Thiên Sư, cô có biết ở đây đã xảy ra chuyện gì không?”

Nghe thấy Hường Nam đến đây không phải là để bắt Lâu Minh, Trần Ngu thở phào một hơi, giải thích “Ở đây lúc trước có kết giới, bên trong có mười mấy ác ma và một con cương thi ngàn năm.”

“Cương thi? thì ra là thế.” Hường Nam kinh ngạc nói, cương thi đã thoát khỏi ‘lục đạo luân hồi’, không thuộc quản lý của âm phủ, điều này cũng có thể giải thích nguyên nhân ở đây có âm khí khác thường.

đã biết được nguyên nhân, Hường Nam ném bút Phán Quan ra không trung, chiếc bút đỏ thắm chuyển động hai vòng trong không gian, bắt đầu hấp thu các âm-sát khí dư thừa còn sót lại trong không khí. Trong nháy mắt toàn bộ âm-sát khí còn đọng lại trong khe núi đã bị bút Phán Quan hấp thu sạch sẽ.

Thu hồi bút Phán Quan, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Ngu, Hường Nam giải thích “Đây là bút Phán Quan, âm phủ giao cho tôi làm pháp khí, có thể hấp thu âm-sát khí trên dương gian, lọc sạch không khí.”

“Xem ra cậu ở dưới âm phủ phát triển rất khá ha?” Trần Ngu nói.

“Cũng nhờ may mắn có cô, Trần Thiên Sư.” Hường Nam cười nói “Nếu không phải là cô dẫn tôi đi tìm Thành Hoàng khỏi kiện, có lẽ bây giờ tôi đã cùng nhà họ Liễu ‘đồng quy vu tận’ (cùng chết) rồi, làm sao mà đi đến âm phủ, được thăng chức Văn Phán Quan cho Thành Hoàng được chứ.”

“Cậu đã là Phán Quan rồi?” Trần Ngu kinh ngạc. Phải biết là đức Thành Hoàng có hai phụ tá đặc lực là Văn – Võ Phán Quan. Văn Phán Quan phụ trách tuần sát (tuần tra, kiểm sát) nhân gian, quyền lực không thể coi thường.

“May mắn mà thôi, Trần Thiên Sư, sau này cô có việc gì cần tôi giúp đỡ thì cứ liên hệ với tôi, lúc nào tôi cũng sẵn lòng.” Hường Nam nói, móc trong túi chiếc điện thoại di động màu đen, nói “Chúng ta trao đổi phương thức liên hệ đi.”

(Editor: âm phủ mà cũng hiện đại quá!)

“Điện thoại dưới âm phủ cũng có thể liên lạc với dương gian sao?” Trần Ngu kinh ngạc.

“Có thể chứ, nhưng còn cần tôi phải cài đặt một số phần mềm chuyên dụng trên điện thoại mới được.”

Khi Hường Nam làm Phán Quan ở khu vực Đế Đô vẫn luôn muốn tìm cơ hội báo đáp Trần Ngu, do lần trước ở bệnh viện đang trong hoàn cảnh đặc

biệt nên Hướng Nam chưa kịp nói chuyện với Trần Ngư.

Hai người trao đổi phương thức liên lạc xong, Hướng Nam liền cáo từ “Hình như có người tới, Trần Thiên Sư, tôi đi đây.”

nói xong, không khí lại trở nên vắng vẻ, Hướng Nam đi vào cửa âm xuống âm phủ.

Sau khi Hướng Nam rời đi không lâu, Hà Thất và nhóm trợ lý từ trên gò đất chạy xuống bên người Trần Ngư.

“Tam thiếu! Tiểu thư Trần Ngư, Tam thiếu...” Hà Thất lo lắng nhìn Trần Ngư.

“anh Ba xui rồi.” Trần Ngư đáp

Nhóm trợ lý thở phào một hơi, sau mỗi lần sát khí bùng phát, Lâu Minh đều rơi vào hôn mê một khoảng thời gian, bọn họ cũng đã quen rồi.

“Chúng ta đưa Tam thiếu về nghỉ trước đi.” Hà Thất nói xong, cùng Trình Bằng nhận lấy Lâu Minh từ tay Trần Ngư, đi ra khỏi khe núi.

Trần Ngư đứng dậy nhưng không rời đi cùng Lâu Minh mà quay đầu nhìn về phía cửa hang cách đó không xa.

“Tiểu thư Trần Ngư, ông Ngô đâu?” Ở lại chờ Trần Ngư, Điền Phi không thấy ông Ngô thì nghi ngờ hỏi.

Có lẽ là nghe thấy có người hỏi đến mình, ông Ngô đột nhiên từ cửa hang nhảy ra.

“Ông nội.” Trần Ngư vội vàng chạy tới.

“Lâu Minh đâu?” Ông Ngô nhìn phía trước rồi hỏi.

“Mấy người trợ lý Hà đưa anh ấy về trước rồi ạ.”

Ông Ngô gật gù đầu, không nói gì.

“Ông nội, ông có phát hiện cái gì dưới đó không?” Trần Ngư tò mò hỏi.

Ông Ngô nghe vậy, nâng tay phải lên, mở bàn tay để lộ đồ vật bên trong, đó là một cây trâm... cài tóc đen nhánh.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: Kết hôn không? Cậu đã ôm rồi lại hôn con bé, có còn coi mặt mũi tôi hay không đây?

Mặt Lâu Minh đỏ lên, ngượng ngùng nói: Ông nội, ông bức hôn con sao?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chuyển biến tốt đẹp

Khi Lâu Minh được đưa trở về biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, đã nhận được tin tức, bộ trưởng Lâu, Mao đại sư và đội ngũ bác sĩ chuyên môn đã chờ từ lâu. Sau cuộc kiểm tra kỹ lưỡng, tỉ mỉ, xác định thân thể Lâu Minh chỉ hơi mệt mỏi, ngoài ra không có thương tổn gì, lúc này bộ trưởng Lâu mới yên lòng trở lại.

Nhưng khi ông quay lại, nhìn thấy Trần Ngư vẫn luôn đứng canh ngoài cửa, thì vẫn không tự chủ mà nhú mày lại. Mặc dù mấy lần sát khí của Lâu Minh bùng phát đều do Trần Ngư phong ấn lại, nhưng nửa năm này, những lần ngoài ý muốn của Lâu Minh đều do Trần Ngư mang tới.

rõ ràng, từ khi ở thành phố Bình, Mao đại sư đã nhiều lần khuyên bảo Lâu Minh, trước khi có thể tìm thấy phương pháp giải quyết hoàn toàn sát khí, Lâu Minh tuyệt đối không thể tùy ý rời khỏi biệt thự.

rõ ràng biết tất cả mọi chuyện và là một người biết kiềm chế bản thân mình như Lâu Minh mà lại nhiều lần phá vỡ nguyên tắc vì Trần Ngư.

“Bác Lâu?” Phát hiện bộ trưởng Lâu đang nhìn đánh giá mình, Trần Ngư nghi ngờ quay đầu.

“Con...” Bộ trưởng Lâu đang định nói gì đó thì Mao đại sư bỗng từ trong phòng Lâu Minh đi ra. Bộ trưởng Lâu dừng lại, quay đầu hỏi Mao đại sư “Lâu Minh thế nào rồi?”

“Rất tốt.” Về mặt Mao đại sư chẳng những không lo lắng mà còn lộ ra vẻ vui mừng.

“Ông nói gì?” Trong lòng bộ trưởng Lâu khẽ động.

“Sát khí trong cơ thể của Lâu Minh không những không gia tăng mà ngược lại còn giảm đi rất nhiều, nhiều năm như vậy, tình huống này vẫn là lần đầu tiên xảy ra.” Giọng nói của Mao đại sư lộ vẻ kích động “không hổ là Lạc Hà chân nhân, cao nhân chính là cao nhân.”

Chân nhân: (đạo giáo nói đến những người tu hành đắc đạo, thường dùng làm danh hiệu như "Thái Ất chân nhân", "Ngọc Đình chân nhân".)

Cao nhân: người tài giỏi

Bộ trưởng Lâu nghe thế thì cũng rất vui mừng.

“Bây giờ tôi có thể vào thăm anh Ba không?” Trần Ngự nghe Mao đại sư nói thì cũng rất vui vẻ nhưng mà lúc này cô muốn được vào gặp mặt anh hơn bao giờ hết. Từ nãy đến giờ vẫn luôn có bác sĩ trong phòng kiểm tra cho Lâu Minh nên Trần Ngự vẫn chưa có cơ hội đi vào.

“cô vào đi.” Mao đại sư nói rồi bước sang bên nhường đường cho Trần Ngự.

Bộ trưởng Lâu cũng không lên tiếng ngăn lại, ông còn có chuyện muốn hỏi Mao đại sư, hai người cùng nhau đi xuống lầu, sau đó tại phòng khách lầu một nhìn thấy ông Ngô đang loay hoay làm gì đó.

“Lạc Hà chân nhân!” Mặc dù sớm biết ông Ngô đã đến Đế Đô nhưng đây là lần đầu tiên Mao đại sư được gặp ông Ngô, nhìn thấy nhân vật truyền kỳ trong giới huyền học, đã trải qua những thăng trầm của cuộc đời nhưng Mao đại sư vẫn có một chút kích động.

Ông Ngô ngẩng đầu, nhìn hai người đi tới, rất là tùy ý gật nhẹ đầu, xem như chào hỏi, sau đó lại cúi đầu nhìn đồ vật trong tay.

“Đây là la bàn Vạn Hướn?” Mao đại sư đã được kể rằng, trước đây khi Lạc Hà chân nhân ‘hành tẩu giang hồ’, trên người luôn mang theo hai pháp khí là la bàn Vạn Hướn và chuông chiêu hồn. Mao đại sư nói xong, ánh mắt lại đánh giá chiếc chuông đang được tùy ý đặt bên cạnh, trong mắt lóe lên tia sáng.

Ông Ngô đem la bàn mở ra một lần nữa, sau đó nhẹ nhàng chuyển một cái, chỉ nghe tiếng răng rắc vang lên, chiếc la bàn trong tay ông Ngô vù vù chuyển động, ngay sau đó bắt đầu hấp thu linh khí xung quanh.

“Lâu Minh sao rồi?” Sửa xong la bàn, ông Ngô để la bàn bên cạnh chuông chiêu hồn.

“Lâu Minh không sao. Chẳng những không có nguy hiểm gì mà sát khí trong cơ thể Lâu Minh còn giảm đi rất nhiều, mau mà nhờ có Lạc Hà chân nhân.” Về mặt Mao đại sư vô cùng khâm phục nói, phiền não mấy chục năm của mình mà người ta chỉ cần mấy ngày là làm xong.

“Đây không phải là công lao của tôi.” Ông Ngô không dám giành công, từ trong túi móc ra cây trâm cài tóc lấy từ huyết mộ của cương thi, đưa ra trước mặt hai người “Là bởi Linh Khí này.” (Linh Khí này nghĩa là vật phẩm mang khí thiêng nham, có viết hoa)

“Linh Khí?” Mao đại sư nhìn qua chiếc trâm cài tóc đen nhánh không có gì đặc biệt kia, cảm thấy không thể tin, cây trâm cài tóc này vậy mà lại là Linh Khí trong truyền thuyết sao?

“Lần này, sát khí của Lâu Minh bỗng nhiên bùng phát là vì một con cương thi ngàn năm.” Ông Ngô nói “Trâm cài tóc này là Linh Khí trấn áp con cương thi đó.”

“Linh Khí trấn áp cương thi ngàn năm.” Mao đại sư kêu lên kinh ngạc, ánh mắt nhìn trâm cài tóc càng thêm nóng bỏng.

Mặc dù bộ trưởng Lâu không thể giống Mao đại sư có thể cảm nhận trực tiếp điều huyền diệu của cái trâm cài tóc này, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến sự nhận thức của ông là chính cái trâm cài tóc này làm giảm bớt sát khí trên người Lâu Minh “Có phải chúng ta lại cần tìm những món Linh Khí như thế này thì sát khí trong cơ thể của Lâu Minh có thể hóa giải không?”

Bộ trưởng Lâu vẫn còn nhớ rõ, vị Lạc Hà chân nhân này lúc mới đến đây, há miệng liền yêu cầu mọi người tìm kiếm Pháp Khí và Linh Khí thích hợp.

“Hoàn toàn hóa giải thì không có khả năng lớn, nhưng ít nhất có thể giảm bớt.” Tuy rằng khi ở khe núi, thời gian gấp rút nhưng ông Ngô cũng đã kịp thời kiểm tra tình trạng thân thể của Lâu Minh lúc đó.

Sở dĩ sát khí trong cơ thể Lâu Minh giảm bớt chỉ là vì lúc đó sát khí trong người anh đang ở mức cực đại. Sát khí bùng phát, thực ra chính là khi sát khí vẫn luôn bị áp chế bên trong linh hồn bắt đầu điên cuồng tràn ra bên ngoài. Lúc trước, khi sát khí bùng phát, Mao đại sư và Trần Ngự cũng chỉ phong ấn được mà thôi. Cái gọi là phong ấn, thực ra là đem sát khí ‘nhốt’ vào trong cơ thể Lâu Minh một lần nữa, nên có thể nói là căn bản là sát khí không được hóa giải.

Nhưng điều khác biệt ở đây chính là, ánh sáng (linh quang) bảy màu phát ra từ trâm cài tóc, trong khoảng thời gian cực ngắn có thể trực tiếp làm sạch (tinh lọc) sát khí đang tràn ra ngoài cơ thể Lâu Minh.

Nhưng cũng phải nói rằng, sát khí giảm bớt như vậy cũng chỉ là tạm thời, chân chính khối sát khí khổng lồ vẫn ẩn sâu trong linh hồn của Lâu Minh như cũ. Nếu không giải quyết được điều này, thì trong khoảng thời gian ngắn, cơ thể Lâu Minh lại quay về trạng thái như trước.

Còn có ... Ông Ngô không tự chủ mà nhủu mảy khi nghĩ đến hiện tượng khi Thiên Lô sắp sửa đánh xuống, từ trong cơ thể Lâu Minh lóe lên tia sáng.

“Như thế này là tốt rồi.” Trước đó, tình trạng cơ thể của Lâu Minh đã đến gần ranh giới sụp đổ rồi, trước đó ông Ngô đã yêu cầu mọi người sưu tập pháp khí, cũng chỉ nói là có khả năng có thể hóa giải sát khí trong cơ thể Lâu Minh, mà khi cây trâm cài tóc này xuất hiện thì đã đem cái khả năng biến thành chắc chắn rồi.

Đối với người nhà họ Lâu và Mao đại sư vốn đã không còn ôm hi vọng gì, tin này đã là tin cực kỳ vui mừng.

“Vậy mọi người cần tăng tốc độ tìm kiếm lên, tranh thủ lúc sát khí của Lâu Minh còn ổn định.” Ông Ngô nói.

Bộ trưởng Lâu và Mao đại sư cùng gật đầu mạnh mẽ, một người quyết định trở về sêra lệnh cho cấp dưới lập tức tăng tốc độ tìm kiếm lên, một người quyết định sẽ hỏi thăm hết lượt những gia đình lớn trong giới huyền học xem nhà ai có pháp khí dư thừa nào không.

“Con nhóc Trần Nư đâu rồi?” Nhìn thấy trời sắp sáng, ông Ngô cảm thấy nên về nhà nghỉ ngơi.

“cô ấy ở trên lầu với Lâu Minh.” Mao đại sư trả lời.

“Đề tôi đi gọi con bé xuống.” Ông Ngô cau mày, đứng lên định lên lầu gọi người.

“không cần đâu.” Bộ trưởng Lâu vội ngăn ông Ngô lại, quay đầu nháy mắt ra hiệu cho trợ lý Điền Phi. Điền Phi hiểu ý xoay người lên lầu hai.

Ông Ngô cũng thuận theo mà ngừng lại, sau đó đem la bàn và chuông chiêu hồn cất cùng một chỗ. Mao đại sư biết đây là ông Ngô muốn đi, thế là vội vàng đưa trâm cài tóc trong tay cho ông Ngô.

Ông Ngô cảm lấy, nghĩ nghĩ rồi nói “Lần này Lâu Minh hôn mê, chắc sẽ phải mất một thời gian.”

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81-2: Chuyển biến tốt đẹp 2

Một thời gian này chính là ngủ một tuần lễ, nếu như không phải là ông Ngô đã nhắc nhở trước, người trong nhà họ Lâu và Mao đại sư chắc chắn là lo lắng muốn chết.

Nhưng mặc dù ông Ngô đã sớm dự báo nhưng một người nào đó vẫn không ngừng hỏi mỗi ngày.

“Ông lão, rốt cuộc là anh Ba còn ngủ đến khi nào mới tỉnh a?” Mỗi lần từ nhà họ Lâu về hoặc trước khi đi đến nhà họ Lâu, Trần Nư đều hỏi một câu như vậy.

“Nhanh thôi.” Ông Ngô hờ hững trả lời.

“Lần nào ông cũng nói vậy hết á. Nhưng một tuần lễ đã qua, con sắp phải khai giảng rồi mà anh Ba vẫn còn chưa tỉnh nữa.” Trần Nư không hài lòng nói.

“Sao? Con vì đàn ông mà ngay cả việc học cũng không cần nữa?” Trước kia, con nhóc này yêu thích nhất là việc học hành, mỗi ngày đều la hét phải làm đề thi đại học. Bây giờ vất và thi đậu đại học, vì một người đàn ông mà muốn bỏ ngang?

Trần Nư lo lắng quay đầu lại, phát hiện cửa phòng vẫn đóng thì thở phào một hơi, may quá, ba mẹ không có nghe thấy.

“Ông đừng chơi trò chơi nữa, mau cùng con đi xem sao.” Trần Nư cũng bị việc ông Ngô ham chơi trò chơi mà tức muốn chết.

“Hai ngày trước đã xem rồi mà.” Đầu ông Ngô không thèm quay lại, nói.

Trần Nư im lặng, chỉ có thể tung ra đòn sát thủ “Con đi đóng router.”

“Đừng, đừng, ông đang đánh phỏ bản đó. Rót mạng sẽ bị diệt toàn đội đó.” Có đứa cháu gái mà mỗi lần nói đến việc của Lâu Minh thì lại muốn đóng router, thực sự làm một tim mà “Ông không phải đã nói rồi sao? Sở dĩ Lâu Minh bị hôn mê là vì khi cậu ấy ngăn cản Thiên Lô, năng lượng linh hồn bị tiêu hao quá nhiều, chờ đến khi năng lượng linh hồn của cậu ấy khôi phục thì tự nhiên là cậu ấy sẽ tỉnh lại thôi.”

Đêm giao thừa ấy, khi Thiên Lô sắp đánh xuống, ánh sáng lóe lên từ người Lâu Minh chính là năng lượng linh hồn của anh. Mỗi lần nhớ đến một màn này, ông Ngô đều không nhịn được mà cảm thán một câu, có thể chịu đựng được sát khí khổng lồ như thế thì năng lượng linh hồn của cậu ta quả nhiên

là không tầm thường.

“Nhưng mà đã một tuần lễ rồi.” Trần Ngu lo lắng nói.

“Biệt thự nhà họ Lâu có linh lực rất dồi dào, tốc độ hồi phục của Lâu Minh đã là nhanh rồi.” Ông Ngô nói “Năng lượng linh hồn có thể chấn được Thiên Lô sao có thể dễ dàng hồi phục được, con cứ kiên nhẫn đi.”

Trần Ngu nhếch miệng, lại nghĩ đến một chuyện “Ông nội, đưa chuông chiêu hồn cho con.”

Tay đang cầm chuốt của ông Ngô chợt cứng đờ “Con muốn làm gì?”

“Chút nữa thăm anh Ba xong, con muốn trả lại pháp khí cho mấy người Lục Ninh.” Hai ngày trước Trần Ngu lên mạng liên hệ với ‘Mưa bay tháng ba’, nhờ cậu ta liên lạc với Tàn Quan Hải và Lục Ninh, hẹn gặp mặt để trả kiếm gỗ đào và chuông chiêu hồn.

“Lục Ninh?” Hai mắt ông Ngô tối sầm lại, một chút ngần ngại làm nhân vật trong trò chơi bị Boss đập chết, trong nháy mắt, màn hình máy tính biến thành màu xám.

“Đúng rồi, ông lão, có phải cái chuông chiêu hồn này có quan hệ gì đó với phái Lạc Sơn chúng ta không? Lần trước con phát hiện chuông chiêu hồn này có phản ứng với niệm chú của chúng ta.” Trần Ngu tò mò hỏi “Vội lại, la bàn hình như cũng nhận ra nó.”

Ông Ngô kéo ngăn kéo bàn, lấy chuông chiêu hồn đưa cho Trần Ngu “Chuông chiêu hồn đúng là vật trong phái Lạc Sơn chúng ta.”

“Vậy sao lại ở trong tay người khác ạ?” Trần Ngu hỏi “Lục Ninh nói, chuông chiêu hồn này là di vật của bà nội cậu ta, ông biết bà của Lục Ninh không?”

“...” Ông Ngô nhìn không được thúc giục “Ồ đâu ra mà con có nhiều vấn đề thế, con lấy đồ rồi thì đi đi, đừng ảnh hưởng ông chơi game.”

“Chẳng qua là con cảm thấy đáng tiếc, chuông chiêu hồn trong tay Lục Ninh căn bản không thể phát huy uy lực vốn có của nó.”

“trên thế giới này có nhiều chuyện đáng tiếc lắm, con có thể để ý hết được không?”

Trần Ngu còn muốn nói gì đó nhưng nhạy cảm phát hiện cảm xúc của ông Ngô không tốt lắm, mặc dù không biết nguyên nhân là gì, nhưng khi ông Ngô thực sự tức giận, Trần Ngu không dám cãi lại “Vậy con đi đây. Ông lão, ông cũng đừng suốt ngày chơi game, buổi trưa nhớ ra ngoài ăn cơm nha.”

Sau khi Trần Ngu đi, trong phòng trở nên yên tĩnh, ông Ngô nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính yên lặng sững sờ, đối với tin nhắn của tổ đội xuất hiện liên tục trên màn hình làm như không thấy.

==

Trần Ngu đi đến biệt thự nhà họ Lâu nhìn Lâu Minh một cái, sau đó chạy ra khỏi khu tập thể, đến chỗ hẹn với ‘Mưa bay tháng ba’ ở đường bán đồ cổ.

Nhà họ Lương và nhà họ Tàn đều có cửa hàng ở phố đồ cổ này, địa điểm gặp mặt chính là cửa hàng của nhà họ Lương “Cổ Nguyệt cư”.

Khi Trần Ngu đến “Cổ Nguyệt cư”, Lương Vũ đã đứng đợi ngoài cửa. Khi trông thấy Trần Ngu, cậu ta kích động chạy ra đón rồi đưa Trần Ngu ra phía sau cửa hàng.

Sau nhà có một công viên nhỏ, Lương Quang, Tàn Quan Hải, Lục Ninh, Thiệu Kỳ, năm người có mặt trong khe núi đều không thiếu một người.

“Trần Thiên Sư.”

“Trần Thiên Sư.”

...

Mọi người thấy Trần Ngu đến đều đứng lên chào hỏi.

Trần Ngu gạt nhẹ đầu, nhìn Tàn Quan Hải rồi đưa kiếm gỗ đào ra “Trả lại cho cậu nè.”

Tàn Quan Hải nhận lại pháp khí, nói lời cảm ơn “Cám ơn chị!”

“Tôi mượn pháp khí của cậu mà cậu cảm ơn cái gì.” Trần Ngu buồn cười nói.

“Chị đã cứu mọi người mà.” Tàn Quan Hải sưng lại.

“A, nhắc đến mới nhớ.” Trần Ngu quay người nhìn Lương Vũ, nói thẳng “Khi nào cậu chuyển bảy triệu cho tôi?”

“...”

Cả đám người không ngờ đến Trần Ngu vừa đến đã đòi tiền, với lại ... có bảy triệu mà thôi, cần phải đòi gặt gao như thế sao, một chút đáng đáp của ‘cao nhân’ cũng không có. Từ nhỏ bọn họ đã được ‘nghe quen tai, nhìn quen mắt’, thấy cũng kha khá người trong giới huyền học nhưng chưa thấy người nào đòi tiền trực tiếp như vậy. Phần lớn đều là khách hàng đòi gấp bọn họ bằng được để đưa tiền, còn sợ họ không nhận nữa ấy chứ.

“Khụ ... À ... Lần trước không phải là cô nói là phải điều chỉnh lại mức thu sao?” Vẫn là người có giao dịch với Trần Ngu mấy lần – Lương Vũ phản ứng lại đầu tiên.

“không cần đâu, bảy triệu là được rồi.” Bởi vì Lâu Minh ‘gặp họa thấy phúc’, khổng chế được sát khí trong cơ thể, tâm trạng của Trần Ngu rất vui vẻ nên quyết định giảm giá đặc biệt. Bằng không, chỉ riêng một con cương thi ngàn năm cũng không biết là cần lấy bao nhiêu tiền nữa.

“A, được, chút nữa tôi chuyển tiền cho cô.” Lương Vũ trả lời.

Trần Ngu hài lòng gật đầu, tiếp đó lại móc chuông chiêu hồn ra đưa cho Lục Ninh “Trả chuông chiêu hồn lại cho anh nè, cảm ơn anh.”

“không có gì ...” Lục Ninh đưa tay vừa định cầm lấy chuông chiêu hồn, chuông chiêu hồn chợt rung lên, tiếng đing linh linh vang lên không ngừng.

Lục Ninh sửng người lại, tay đưa ra cũng dừng lại.

Trần Ngu nhú mày, cũng móc la bàn cũng đang không ngừng rung lên trong túi vải ra, sau đó đặt la bàn bên cạnh chuông chiêu hồn.

“Có phải hai pháp khí này không nở tách nhau ra không?” Người có giác quan nhạy bén nhất, Tần Quan Hải suy đoán.

Trần Ngu và Lục Ninh đều sửng sờ, im lặng liếc nhau một cái.

“anh ...” Trần Ngu rất muốn hỏi Lục Ninh có thể bán chuông chiêu hồn lại cho cô không, nhưng rồi lại nghĩ chuông chiêu hồn này là di vật của bà nội Lục Ninh, thì lời muốn hỏi lại không nói ra được. Với lại tuy ông nội nói chuông chiêu hồn này là pháp khí của phái Lạc Sơn nhưng cũng không có ý định thu hồi lại.

Trần Ngu thở dài, nhìn la bàn đang rung lên liên hồi, trong lòng thầm nói thật xin lỗi, mạnh mẽ lấy la bàn lại.

“Vù vù vù!”

“Đing linh linh!”

Khi Trần Ngu định thu tay lại, dường như ý thức được phải tách ra, la bàn và chuông chiêu hồn rung động càng mãnh liệt.

“Đừng làm ồn!” Trần Ngu vỗ về la bàn trong tay.

“Vù vù vù ...” thật kỳ lạ là từ những rung động bất thường của la bàn, Trần Ngu có thể nhận ra nó đang rất tức giận, cô nhện không được ngẩng đầu, hai mắt mở to nhìn chăm chăm chuông chiêu hồn trong tay Lục Ninh, thực sự là hận không được sao Lục Ninh không là người xấu cho rồi, nếu thế thì cô có thể ra tay cướp về.

“Cho em!”

Trần Ngu nhìn chuông chiêu hồn đưa đến trước mặt mình, không hiểu ngẩng đầu nhìn.

“Chuông chiêu hồn chắc là muốn ở bên em rồi, với lại ...” Lục Ninh cười thân nhiên “Đêm đó, khi được chứng kiến uy lực thực sự của chuông chiêu hồn, anh mới hiểu được nếu nó vẫn ở trong tay anh thì có bao nhiêu là lãng phí.”

“Nhưng đây không phải là di vật của bà anh cho anh sao?” Trần Ngu kinh ngạc hỏi.

“Thực ra anh chưa được gặp bà anh bao giờ.” Lục Ninh cười nói “Chỉ là vì thiên phú của anh tốt nhất nên người nhà đưa chuông chiêu hồn cho anh thôi.”

“anh cho tôi thật sao?” Trần Ngu vẫn có chút không tin.

“Chỉ có trong tay em nó mới phát huy hết uy lực vốn có của nó.” Lục Ninh nói “anh nghĩ, nếu bà nội của anh biết thì cũng sẽ vui vẻ thôi.”

“Vây ... tôi cũng không khách sáo nữa.” Sau khi xác định người ta thật lòng muốn cho cô, Trần Ngu vội vàng cầm lấy, dường như là sợ chỉ chậm một giây thôi thì người ta lại đổi ý.

“Vù!”

“Đing linh!”

Dường như là nhận ra bọn chúng không phải tách ra nữa, la bàn và chuông chiêu hồn liền rung lên một cái nữa rồi hoàn toàn yên tĩnh lại.

“Quả nhiên ...” Lục Ninh trông thấy vậy thì nở nụ cười.

“Từ giờ chúng ta sẽ trở thành bạn bè, sau này có việc gì cần giúp đỡ thì anh cứ tìm tôi, tôi sẽ không thu tiền của anh.” Có được chuông chiều hồn, hiếm khi mà Trần Ngự hào phóng một lần.

“Được, vậy anh cũng không ngại đâu đấy.” Nếu dùng chuông chiều hồn mà có thể kết bạn được với một Thiên Sư lợi hại như vậy, thực ra nếu nghĩ kĩ thì chưa biết là ai có lợi hơn ai đâu.

Trần Ngự quay đầu, nói với Lương Vũ đang đứng bên “Vậy cậu chuyển cho tôi năm triệu sáu là được rồi, phần của Lục Ninh không cần tính.”

“...” Mạng của mình chỉ đáng giá một triệu bốn trăm ngàn thôi sao, Lục Ninh quả thật là cảm thấy dờ khóc dờ cười.

Tác giả có lời muốn nói:

La bàn: Linh Linh, rốt cuộc cậu cũng quay về rồi!

Chuông chiều hồn: Năm đó, lão già đem tôi đi ‘nịnh’ con gái nhà người ta, kết quả gái thì không mang về nhà được mà còn ném tôi ở ngoài bao nhiêu năm

Ông Ngô: ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tỉnh lại

Thời gian một tuần nữa lại trôi qua, Tết Nguyên tiêu cũng đã qua, người nằm viện đã lâu – Trần Dương đã được bác sĩ quyết định cho xuất viện. Đại học Đê Đô sẽ khai giảng vào ngày mai nhưng ngủ hơn nửa tháng qua – Lâu Minh vẫn còn chưa tỉnh lại.

“Nhanh thôi, chắc là khoảng một hai ngày nữa.” Vì Lâu Minh vẫn còn hôn mê nên mấy ngày nay, ngày nào ông Ngô cũng đến xem một chút.

Vậy có nghĩa là sắp tỉnh lại rồi sao? Mao đại sư và bộ trưởng Lâu nghe thế thì yên lòng.

“Ngô đại sư, người tôi cho đi khắp nơi tìm pháp khí đã đem về rồi, ngài kiểm tra xem có thể dùng hay không.” Nửa tháng trước, bộ trưởng Lâu đã cho người đi các nơi vơ vét các loại pháp khí, đem qua vừa mới về tới.

“Ừ.” Ông Ngô nhẹ gật đầu, đi theo bộ trưởng Lâu và Mao đại sư xuống lầu một.

Bọn họ vừa đi, trong phòng chỉ còn một mình Trần Ngự. Trong thời gian Lâu Minh hôn mê, ngày nào Trần Ngự cũng đến thăm, có khi chỉ là để ngồi một lát, có khi cô ngồi ngơ ngẩn cả giờ.

Mấy ngày nay có khả năng lúc nào Lâu Minh cũng có thể tỉnh lại nên cả ngày cô đều ngồi ở đây, cô muốn khi Lâu Minh mở mắt là có thể nhìn thấy cô.

Trần Ngự chống hai tay lên cằm, ngắm nghía thật kĩ Lâu Minh còn đang hôn mê, chỉ cảm thấy anh Ba nhà mình quả thật là càng nhìn càng đẹp mắt, đẹp trai hơn nhiều so với tất cả những người đàn ông mà cô đã được gặp, thực sự không hổ là người mà Trần Ngự cô coi trọng.

anh Ba chẳng những đẹp trai mà còn vô cùng thông minh, khắp nơi trong nhà đều là sách. Ánh mắt Trần Ngự đảo qua mấy cuốn sách Lâu Minh để ở đầu giường, nghĩ thầm chắc là mấy cuốn sách anh đọc trước khi đi ngủ. Trần Ngự tò mò cầm lấy một cuốn, mở ra, phát hiện là một quyển thơ hiện đại, tự nhủ chắc đây là sách Lâu Minh thích, thế là cầm say sưa đọc.

==

Phòng khách dưới lầu một treo sáu món pháp khí, trong đó bốn món là vũ khí chiến đấu là kiếm đồng và kiếm gỗ đào, món thứ năm là một la bàn, món thứ sáu là một cái ngọc bội.

Ông Ngô ghét bỏ đảo qua sáu món pháp khí, ánh mắt dừng lại trên chiếc ngọc bội “Cái này có thể dùng tạm.”

“Chỉ có thể dùng được một cái thôi sao?” Sáu món pháp khí này đều là bộ trưởng Lâu vơ vét khắp cả nước, dùng số tiền rất lớn mua về, vậy mà chỉ có thể dùng được có một cái.

“Trước đó tôi cũng đã nói, sát khí trong cơ thể Lâu Minh không phải bình thường, cần pháp khí có phẩm cấp vô cùng cao mới được. Cái ngọc bội kia cũng không phải là tốt lắm, chỉ có thể dùng tạm mà thôi.” Ông Ngô giải thích “Còn mấy cái còn lại, nếu cố ý dùng để chứa sát khí, chắc chắn sẽ bị vỡ nát.”

“VẬY ... ĐÃ ĐỦ CHƯA?” Khi bộ trưởng Lâu hỏi câu này, dường như không khí trong ngực bị nghẹn lại.

“CHƯA ĐỦ!” Quả nhiên là ông Ngô lúc đầu nói “Mặc dù tôi không biết sát khí trong linh hồn của Lâu Minh có thể tách rời ra được nhiều hay ít, nhưng mọi người vẫn nên chuẩn bị nhiều pháp khí một chút, dù sao đến lúc thực hiện việc tách sát khí ra, có nhiều pháp khí vẫn hơn là không đủ pháp khí để chứa đựng sát khí.”

Bộ trưởng Lâu nhíu nhíu mày nói “Được, tôi biết rồi. Tôi sẽ cho người tiếp tục tìm.”

“Bộ trưởng Lâu, ngài cũng đừng nóng vội, pháp khí vốn là khó tìm” Mao đại sư nói “Hôm qua, giới mua bán trong huyền học mới đưa ra mấy món pháp khí có phẩm cấp không tệ lắm, tôi đã dò hỏi để bọn họ đưa đến cho tôi xem, chắc ngày mai sẽ có, phẩm cấp còn tốt hơn so với ngọc bội này.”

“Quá tốt rồi.” Bộ trưởng Lâu nghe được tin tức tốt, vẻ mặt hớn hở hẳn lên.

Ông Ngô nghe vậy cũng gật đầu, rồi nhìn trợ lý Hà Thất đang đứng bên cạnh “Cái trăm đầu?”

Ông Ngô đem trăm cái tóc về nghiên cứu một ngày, sau đó lại phát hiện trăm cái tóc bị thiếu linh khí nên hôm sau đưa cho Trần Ngư đem đến biệt thự để.

“Tiểu thư Trần Ngư nói trăm cái tóc cần bổ sung linh khí nên chúng tôi đã để nó ở mắt trận pháp, để tôi đi lấy.” Hà Thất nói rồi quay người ra khỏi phòng khách. Trận pháp Tụ Linh trận được bố trí cạnh hòn núi giả bên ngoài phòng khách.

Chỉ chốc lát sau, Hà Thất cầm một hộp gỗ từ đàn màu đỏ vào, rất cung kính đưa cho ông Ngô.

Ông Ngô đưa tay cầm, mở hộp ra để lộ cây trăm cái tóc đen nhánh. Kiểu dáng cây trăm vô cùng đơn giản, chỉ có một viên trân châu đen nằm ở phần đầu. Thân cây trăm đen nhánh không biết làm từ vật liệu gì, sau khi được bổ sung linh khí, viên trân châu nằm trên đầu trăm đang tỏa ra ánh sáng lung linh. Nhớ đến linh quang bảy màu hôm đó, chắc là từ viên trân châu này chiếu ra.

“Linh Khí này cũng có thể dùng để tách rời sát khí cho Lâu Minh.” Mao đại sư trông thấy trăm cái tóc thì nói.

“Tất nhiên là Linh Khí này có thể, nhưng mà ...” Ông Ngô nói “Đây là đồ vật duy nhất có thể làm sạch sát khí cho Lâu Minh, ông nhất định muốn dùng nó để phân tách sát khí sao?”

Bị ông Ngô nhắc như thế, Mao đại sư liền lắc đầu. Tất nhiên là Linh Khí có thể dùng để phân tách sát khí của Lâu Minh, nhưng phân tách sát khí cũng chỉ có thể giảm bớt sát khí trong người Lâu Minh mà thôi, cũng không thể giải quyết triệt để. Giữ lại món Linh Khí này để khi sát khí trong người Lâu Minh bùng phát thì có thể dùng để lọc sạch, so với việc dùng nó để phân tách sát khí thì càng có giá trị hơn.

Ông Ngô xác định linh khí trong trăm cái tóc đã được khôi phục thì lại thả vào hộp gỗ, đưa cho Hà Thất “Cậu tiếp tục để ở đó đi. Khi nào cần phân tách sát khí thì có thể dùng.”

“?” Mao đại sư nghi ngờ nhìn ông Ngô, vừa rồi ý của ngài không phải là đừng nên dùng nó để chứa đựng pháp khí hay sao?

“Để để phòng vấn đề ngoài ý muốn phát sinh.” Ông Ngô giải thích.

Nghe thấy mấy chữ ‘ngoài ý muốn’, sắc mặt của ba người đều biến đổi. Khi lần đầu tiên ông Ngô nói đến chuyện phân tách sát khí, ông Ngô cũng đã nói tỷ lệ phân trăm không thể là một trăm phần trăm, có thể phát sinh ngoài ý muốn nhưng bọn họ đều lựa chọn không nghĩ đến vấn đề này.

Về mặt Hà Thất nặng nề nhận lại hộp gỗ, đem trăm cái tóc để lại trong mắt trận pháp.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82-2: Tỉnh lại 2

Phòng ngủ của Lâu Minh ở hướng nam là một vị trí rất tốt, lúc sáng sớm, ánh nắng ban mai chiếu xuyên qua cửa sổ chiếu xạ lên giường ngủ. Nhưng lúc này đã gần trưa, ánh nắng thu về góc phòng chuẩn bị lui ra ngoài, nhưng cửa sổ phòng ngủ dù không có ánh nắng chiếu thẳng vào vẫn sáng rọi như thường.

Đặc biệt đối với người đã hôn mê nửa tháng trời mà nói, hai mắt chỉ mới hé được một chút đã bị ánh nắng kích thích mà phải nhắm lại lần nữa.

Theo bản năng, Lâu Minh nghiêng người qua một bên để lưng quay về phía ánh mặt trời. Khi một lần nữa mở mắt ra, đập vào mắt chính là tập thơ anh vẫn để ở đầu giường cùng đầu ngón tay trắng nõn trên bìa thơ màu xanh nhạt.

Là Thi Thi, cô ấy không sao!

Trong nháy mắt, Lâu Minh cảm thấy an tâm, khoe miệng không tự chủ lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Động tác nghiêng người của Lâu Minh rất nhẹ nhưng Trần Ngự vẫn nhận ra, cô đặt sách xuống, ánh mắt liếc rơi vào đôi mắt đen như mực đầy thâm thúy của Lâu Minh, cô kêu lên mừng rỡ “anh Ba, anh tỉnh rồi!”

“Ừ!” Lâu Minh há miệng, giọng nói hơi trầm khàn.

“anh Ba, anh khát nước hả? Để em lấy nước cho anh, không đúng, để em gọi bác sĩ đến.” Trần Ngự nói, ném quyển sách trong tay xuống, vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn dáng vẻ kích động của Trần Ngự, Lâu Minh bật cười, tâm tình tự nhiên cảm thấy thật vui vẻ, cũng không biết là vì Trần Ngự đã được cứu hay là vì khi vừa mở mắt đã nhìn thấy cô.

Có lẽ đều có đi.

Rất nhanh, Mao đại sư, bộ trưởng Lâu, ông Ngô, đoàn bác sĩ chữa bệnh như ong vỡ tổ ồ ạt vào phòng Lâu Minh, lại qua một đợt kiểm tra, xác định thân thể của Lâu Minh không có vấn đề gì, lại theo thứ tự rời đi, chỉ còn Trần Ngự vẫn ở lại phòng như cũ, nhìn Lâu Minh húp cháo.

“Món cháo này chẳng có hương vị gì cả.” Trần Ngự uống hai ngụm liền chê.

“Vậy em đừng uống, để anh cho Hà Thất chuẩn bị mấy món khác cho em.” Lâu Minh nói.

“Dạ, không cần đâu.” Trần Ngự lắc đầu.

“Em không thích ăn mà?”

“Nhưng anh đâu ăn được mấy món đó.

“...” Lâu Minh sững người “Em không cần ăn mấy món giống anh đâu.”

“Nhưng mà ... Nếu em ăn mấy món quá thơm, anh thấy thèm thì làm sao bây giờ.” Trần Ngự đương nhiên nói “Nên anh phải nhanh khỏe lên nha, sau đó chúng ta có thể ăn cùng nhau rồi.”

Lâu Minh rất muốn nói là mình không thèm, nhưng nhìn vẻ mặt thành thật của cô nhóc, anh chỉ có thể gật đầu đồng ý “Được, anh sẽ nhanh khỏe mà.”

Trần Ngự hài lòng cười một tiếng, cúi đầu uống từ ngụm cháo. Lâu Minh dùng thìa múc một muỗng cháo, trong miệng còn đọng lại hương vị mềm xốp của hạt gạo, đầu lưỡi cảm nhận được mùi vị ngọt ngào thơm mát, thực ra ... không phải là không có hương vị gì đâu.

==

Ăn cơm trưa xong, Trần Ngự đỡ Lâu Minh đi dạo trong sân một lát, sau đó hai người ngồi trên ghế mây phơi nắng. Nhân tiện, Trần Ngự cũng kể lại cho Lâu Minh nghe hoàn cảnh nguy hiểm trong đêm giao thừa hôm đó.

“anh Ba, sau này nếu lại gặp cương thi ngàn năm nữa, anh tuyệt đối không được ra tay nữa đâu.” Chỉ cần Lâu Minh chạm tay vào cương thi thì sát khí sẽ bùng phát, trải qua hai lần, Trần Ngự cảm thấy thật sợ hãi.

“Được.” Lâu Minh gật đầu đồng ý.

“Hôm đó, ông nội em cũng ở đó mà. Em đã nói với anh rồi, ông nội em bắt cương thi rất giỏi, có ông ở đó căn bản là anh không cần ra tay.” Trần Ngự nói “Nếu lúc đó để ông nội ra tay thì anh đã không phải hôn mê lâu như vậy.”

“Sau này anh không thể nữa.” Lâu Minh cười.

“Tuy rằng sát khí của anh có thể bắt ma, bắt cương thi gì đó rất hiệu quả, nhưng những việc này vẫn nên để Thiên Sư bọn em làm thì hơn, sau này anh tuyệt đối không được làm bừa nữa nha.” Trần Ngự nói thật lâu, lái nhà lái nhái lại quay về vấn đề này.

“Được, sau này anh không làm bừa nữa.” Thực ra vấn đề này không phải là Lâu Minh không hiểu, chỉ là lúc đó anh chẳng kịp suy nghĩ gì.

“anh Ba, anh không biết là hôm đó nguy hiểm như thế nào đâu, sém chút nữa là Thiên Lô đánh xuống rồi, nếu bị Thiên Lô đánh, thì ...”

“Em cũng thích thơ hiện đại hả?” Lâu Minh sợ trưa nay Trần Ngự sẽ còn nhắc mãi vấn đề này, vì thế đành tìm chuyện dời sự chú ý của cô.

“Cái gì?” Trần Ngự còn chưa kịp phản ứng lại.

“Khi anh tỉnh lại thấy em đang đọc cuốn thơ hiện đại.” Lâu Minh nhắc nhở.

“A, cuốn đó sao ... khá hay đó.” Trần Ngự gật đầu.

“Em thích bài nào nhất?” Lâu Minh tùy ý hỏi.

“Em thích ... anh Ba, anh chờ một chút nha.” Bị Lâu Minh hỏi như vậy, Trần Ngự chợt nhớ đến bài thơ đọc sáng nay mà cô cảm thấy rất thích.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâu Minh, Trần Ngự chạy đi, nhưng chỉ hai phút sau cô đã quay về, trong tay cầm quyển thơ mà họ vừa nói đến.

“anh Ba, em thích nhất là bài này.” Trần Ngự ngồi xuống ghế, cầm quyển thơ đưa lại gần Lâu Minh, lật đến một trang sách.

Lâu Minh tò mò nhìn, sau đó nét mặt hơi chững lại “Em thích bài này sao?”

“Vâng, em thích nhất là bài này.” Trần Ngự gật đầu thật mạnh.

là một bài thơ tình rất nổi tiếng, Thi Thi thích bài này, chẳng lẽ là cô nhóc này đã lớn rồi sao? cô ấy thích ai? Ánh mắt của Lâu Minh lóe lên tia u ám.

“anh Ba, anh đọc cho em nghe bài này được không?” Gương mặt của Trần Ngự đỏ hồng, ánh mắt lộ vẻ chờ mong.

“Cái gì?” Lâu Minh kinh ngạc.

Khuôn mặt của Trần Ngự bùng một cái lại đỏ hơn, cô biết yêu cầu này của mình kỳ cục, cô không phải là không biết chữ mà còn cần nhờ người khác đọc cho nghe hay sao, thật là ...

“Em, ... Trường học của em sắp khai giảng rồi mà.” Trần Ngự cái khó ló cái khôn, bắt đầu bịa chuyện “Hai ngày trước, lớp trưởng nhắn tin cho em, nói sau khi khai giảng lớp sẽ tổ chức một cuộc thi đọc diễn cảm, mỗi người đều phải chuẩn bị một tác phẩm. Em muốn ngâm bài thơ này nhưng em có cảm giác mình ngâm thơ không hay lắm, nên ... anh Ba, ... anh đọc thử một lần cho em nghe thôi.”

Trần Ngự nói đến mấy tiếng cuối, giọng nói có phần chột dạ mà càng lúc càng nhỏ.

Lâu Minh nhìn chăm chú Trần Ngự, nhìn mặt cô nhóc càng ngày càng đỏ, chợt bật cười một tiếng, đôi mắt sáng lên “Được rồi, để anh đọc cho em nghe.”

Lập tức Trần Ngự ‘chân chó’ (nịnh nọt) đưa quyển thơ đến tay Lâu Minh.

Lâu Minh liếc Trần Ngự, dưới ánh mắt sáng ngời của cô nhóc, nhẹ giọng đọc.

“anh muốn được là dòng sông chảy siết

Sông nhỏ từ núi

Băng qua thác ghềnh

Vượt muôn đèo dốc ...

Chỉ cần người anh yêu

Là một con cá nhỏ ...”

Đọc đến đây, Lâu Minh không nhịn được mà liếc liếc mắt nhìn Trần Ngự ngồi bên, đột nhiên cảm thấy những lời thơ này như một lời tỏ tình mờ ám.

Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi, chính là câu này, người yêu của anh là ‘cá nhỏ’, cô chính là ‘cá nhỏ’ nha, hi hi ... Trần Ngự cố gắng kiềm chế bản thân, không thể để cảm xúc trong nội tâm biểu hiện ra ngoài mặt, nhưng đôi mắt to tròn đang sáng lấp lánh đã bán đứng cảm xúc trong lòng cô.

“Ở giữa bọt sóng anh

Tung tăng bơi lội

anh muốn được là rừng sâu

Ở bên bờ sông nhỏ ...”

Lâu Minh mỉm cười, âm thanh êm dịu mà sâu lắng tiếp tục đọc bài thơ, cho đến khi bài thơ kết thúc.

“anh Ba, anh đọc hay quá.” Trần Ngự được voi đòi tiên, lấy điện thoại di động ra, nóra yêu cầu “anh có thể đọc lại lần nữa không, để em ghi âm lại rồi học theo, khi thi đấu chắc chắn sẽ giật gài nhất luôn đó.”

Lâu Minh liếc nhìn điện thoại di động đang được Trần Ngự nắm chặt trong tay, còn phải đọc một lần nữa, muốn ghi âm để từ từ học?

“Ừ!” Lâu Minh cũng không vạch trần, đợi Trần Ngự mở phần mềm ghi âm rồi nhẹ nhàng đọc lại một lần nữa.

Nhìn cô nhóc hí hửng như mèo trộm cá rán, khóe miệng của Lâu Minh càng cong hơn. Xem ra là không phải ảo giác của anh, cô nhóc này chắc là thích anh rồi, nhớ lại cái hôn trong đêm giao thừa đó, Lâu Minh cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

“anh Ba?” Trần Ngự nghi ngờ ngẩng đầu.

“Thì Thi, khi nào ông Ngô giúp anh phân tách sát khí xong, anh có chuyện muốn nói với em.” Lâu Minh nhìn Trần Ngự nghiêm túc nói.

“Chuyện gì vậy ạ?” Trần Ngự tò mò.

“Bây giờ không thể nói!” Lâu Minh lắc đầu

“A.” Mặc dù tò mò nhưng Trần Ngự cũng không hỏi dò nữa, suy nghĩ một chút cũng nói “... Đến lúc đó em cũng có chuyện muốn nói với anh.”

“Được, lúc đó cho em nói trước đó.”

“Vâng.” Trần Ngự vui rạo rức đáp.

Tác giả có lời muốn nói:

Từ nay về sau, trong phòng kí túc xá nữ số 518 của đại học Đê Đô, chuông báo thức cho cả phòng luôn là giọng nói trầm ấm của Tam thiếu.

Thế nên, khi ba bạn gái còn lại trong phòng muốn tìm bạn trai, đều cho người đó đọc bài thơ này trước, đọc không hay bằng Tam thiếu, lập tức PASS.

Con cua: Rất ngọt có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tôi là kí ức của cậu

Hôm nay là ngày khai giảng của Đại học Đê Đô, sau khi trải qua kì nghỉ đông vắng vẻ, quán xá ở phố ăn vặt gần trường trở nên đông vui, náo nhiệt hẳn lên. Sau một thời gian không gặp nhau, các sinh viên sau khi hết giờ học đều đến đây, cùng chọn một quán, vừa ăn vừa trò chuyện những điều thú vị đã trải qua trong kì nghỉ.

Nhóm bạn gái phòng 518 ban đầu cũng lên kế hoạch như vậy, thậm chí Hàn Du đã đặt trước một bàn tại quán thịt quay hot nhất trong phố. Kết quả đợi đến khi hết giờ học, Trần Ngự đã quay đầu chạy mất.

“Cậu ấy vừa nói cậu ấy muốn đi đâu?” Hàn Du hỏi Phương Phi Phi đang đứng bên cạnh, vừa mới được Trần Ngự quăng cho đồng sách vở.

“Hình như cậu ấy về nhà.” Phương Phi Phi cũng không chắc chắn.

“không phải là cậu ấy vừa từ nhà đến trường thôi sao?” Hàn Du nghi hoặc nói.

“Qua một kì nghỉ đông, Tây Thi bây giờ đã không còn là Tây Thi trước đây nữa.” Trương Mộc Oản chợt cảm thán.

“Sao cậu lại nói thế?” Phương Phi Phi khó hiểu nhìn Trương Mộc Oản.

“Cậu ấy có bạn trai a.” Trương Mộc Oản không nhịn được mà cảm thán, cuộc đời này đúng là không biết trước được điều gì (thể sự vô thường), Tây Thi vốn là người ngây thơ về tình cảm nhất trong số bọn họ, ấy vậy mà lại là người đầu tiên trong phòng họ thoát số FA.

“Đúng rồi.” Hàn Du bưng tỉnh “Lúc sáng tớ còn hỏi cậu ấy khi nào dẫn bạn trai đến giới thiệu cho bọn mình nữa ấy.”

“Rồi cậu ấy nói sao?” Trương Mộc Oản và Phương Phi Phi tò mò hỏi.

“Cậu ấy nói ... Bây giờ bạn trai của cậu ấy ... không thể gặp người.” Hàn Du không còn gì để nói.

“...” Phương Phi Phi và Trương Mộc Oản cũng chẳng nói nên lời.

==

Trần Ngự ra khỏi cổng trường, đón một chiếc xe taxi đi về khu tập thể. cô vội vội vàng vàng chạy về như vậy là vì tối nay ông Ngô sẽ giúp Lâu Minh tách rời sát khí.

Ngày hôm qua, bộ trưởng Lâu đem về sáu món pháp khí thì chỉ có một món có thể tạm sử dụng, nhưng chiều nay Mao đại sư đem đến hai món nữa, có phẩm cấp rất tốt. Ông Ngô suy nghĩ một chút, quyết định tối nay sẽ thực hiện việc tách rời sát khí cho Lâu Minh.

Sở dĩ ông Ngô quyết định sớm như vậy vì sát khí của Lâu Minh mới được trâm cài tóc làm sạch, sát khí trong linh hồn đang ở trạng thái ổn định nhất. Vì không rõ sát khí có biến động như thế nào, ông Ngô sợ chậm trễ sẽ phát sinh những vấn đề khó lường trước nên quyết định làm càng sớm càng tốt.

Lúc chiều Trần Ngư mới biết tin là ông nội định tối nay sẽ tách rời sát khí cho Lâu Minh nên mới hốt hoảng chạy về khu tập thể.

Trần Ngư xuống xe, chạy thẳng đến biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, liếc mắt nhìn thấy Lâu Minh trong trang phục ở nhà đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, thì tức khắc thờ phào nhẹ nhõm, may quá, còn kịp.

“Trần tiểu hữu đến rồi hả.” Mao đại sư thấy Trần Ngư thì lên tiếng chào hỏi.

“Mao đại sư, bác Lâu, anh Ba.” Trần Ngư đi tới, chào từng người một.

Bộ trưởng Lâu gật gù đầu, Lâu Minh thì hơi đau lòng nhìn trán Trần Ngư rịn một lớp mồ hôi mỏng, trong lòng anh hiểu rõ, vì anh nên cô mới phải gấp gáp chạy về đây như vậy.

“Em ăn cơm chưa?” Lâu Minh hỏi.

“Em ăn rồi.” Trần Ngư không chút nghĩ ngợi trả lời.

nói xạo quá!

cô chạy về gấp như vậy thì làm gì có thời gian ăn cơm, nhưng Lâu Minh cũng không nói gì mà dặn dò Điền Phi mang đến ít điểm tâm, nói “Em ăn rồi thì ăn thêm ít điểm tâm đi.”

“Dạ.” Lúc chạy đến đây, Trần Ngư chẳng cảm thấy đói gì, bây giờ nhìn thấy điểm tâm mới bất chợt nhận ra là đói bụng, cô liền ăn mấy miếng điểm tâm rồi hỏi “Ông nội em đâu ạ?”

“Ông đang chuẩn bị ở trên lầu.” Lâu Minh trả lời.

Cái gọi là chuẩn bị, tất nhiên chính là chuẩn bị cho việc tiến hành tách rời sát khí. một giờ trước, ông Ngô đã đến mang theo pháp khí cần dùng lên lầu. Ông không cần ai giúp đỡ cũng không muốn ai chứng kiến, một mình mò mẫm trong phòng đã lâu mà chẳng thấy động tĩnh gì, làm những người ở ngoài chờ cũng cảm thấy nôn nóng.

Bộ trưởng Lâu nhìn Trần Ngư đang ăn điểm tâm hỏi “Tiểu Ngư, chuyện tách rời sát khí ông Ngô nắm chắc được mấy phần vậy con?”

Vấn đề nắm chắc được bao nhiêu phần trăm, bộ trưởng Lâu cũng đã hỏi ông Ngô nhưng ông không trả lời chính xác mà chỉ nói sẽ cố gắng hết sức mình.

Tối nay thực hiện tách rời sát khí sẽ hoàn toàn khác với việc phong ấn lúc trước, trước tiên phải đem hồn phách của Lâu Minh câu ra ngoài thân thể, trong đó lại từ trong linh hồn tách rời sát khí ra. Trước khi tiến hành, ông Ngô vẫn luôn nhấn mạnh, nếu việc tách rời không thành công sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của Lâu Minh.

Tuy ông luôn nói ông Ngô đừng áp lực gì mà hãy mạnh dạn làm thử đi, nhưng việc nguy hiểm đến tính mạng của Lâu Minh, làm sao bộ trưởng Lâu có thể không lo lắng. Nghĩ đến việc bà xã nhà mình chẳng chút cảm kích gì đối với việc này, lòng mày bộ trưởng Lâu càng nhũn nhũn hơn.

“Ba, ba đừng lo lắng quá, con sẽ không có chuyện gì đâu.” Lâu Minh nhìn ba mình, nhẹ giọng an ủi.

“Con lạc quan quá ha.” Bộ trưởng Lâu thấy con trai bình tĩnh như không có chuyện gì thì nhỏ giọng oán trách.

Lâu Minh cười khẽ một tiếng, quay đầu nhìn người nào đó đang ở bên cạnh. Gần ba mươi năm cuộc đời của anh, nếu mỗi ngày đều trôi qua anh đều cảm thấy nhàm chán, không có hi vọng thì làm sao anh có thể sống vững vàng đến bây giờ. Mà hiện giờ, anh đã có khát vọng đối với cuộc đời, lần đầu tiên có dự vọng phải sống, anh chợt nghĩ chắc hẳn trời cao sẽ không làm anh phải dừng bước ở đây đi.

“Bác Lâu.” Trần Ngư nghiêm túc nói “Vì tình trạng của anh Ba tương đối đặc biệt, trước đây ông nội con cũng chưa gặp được bao giờ, mà phương pháp tách rời sát khí này cũng do ông nội con nghĩ ra tức thời dựa trên tình trạng của anh Ba nên hẳn là ông cũng không nắm chắc được tỉ lệ thành công là bao nhiêu.”

“Nhưng mà ...” Trần Ngư tiếp tục nói, vẻ mặt tràn đầy tin tưởng “Nếu như việc này hoàn toàn không có tính khả thi thì chắc chắn ông nội con sẽ không nói ra phương pháp này với mọi người.”

“Đúng vậy.” Mao đại sư cũng góp lời “Tu vi của ông Ngô có thể nói là cao nhất trong giới huyền học, chúng ta phải có lòng tin.”

Bộ trưởng Lâu gật đầu cho thấy mình đã hiểu rõ, nhưng nỗi lo lắng trong lòng vẫn không giảm bớt chút nào.

“anh Ba, anh yên tâm, ông nội em ...”

“anh tin tưởng ông Ngô.” Lâu Minh ngắt lời Trần Ngu muốn nói, anh không muốn Trần Ngu phải hứa hẹn đủ điều ở trước mặt ba mình.

“Vâng!” Trần Ngu gật đầu thật mạnh.

Trong lòng Trần Ngu tất nhiên là tin tưởng ông nội mình, tuy có rất nhiều chuyện ông không đáng tin cậy lắm, nhưng việc liên quan đến sống chết của một người, chưa bao giờ ông Ngô lấy ra để đùa chơi.

Mọi người lại chờ đợi một lát, cuối cùng trên lầu cũng có tiếng động, mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy ông Ngô đứng ở đầu cầu thang lầu hai. Ánh mắt ông thản nhiên nhìn lướt qua mọi người, phát hiện Trần Ngu đã đến rồi mới quay qua nói với Lâu Minh “Có thể bắt đầu rồi, cậu lên đi.”

“Vâng.” Lâu Minh không chút do dự, đứng dậy đi lên lầu.

“Lâu Minh!” Bộ trưởng Lâu và Mao đại sư cùng đứng lên, mặc dù trước đó họ đã tự trấn an bao nhiêu lần, nhưng đến khi bắt đầu, trong lòng vẫn lo lắng sốt ruột.

“Mọi người yên tâm, con lên đây.” Lâu Minh quay người lại, cười nhẹ, dáng vẻ bình tĩnh ung dung như chỉ đang chúc mọi người ngủ ngon.

Trần Ngu chờ đến khi Lâu Minh theo ông Ngô vào phòng mới xoay người ra khỏi phòng khách. Trong biệt thự ông Ngô đã bố trí một trận pháp mà trong thời gian ngắn có thể ngăn chặn được tất cả các loại sát khí.

“Tiểu thư Trần Ngu.” Trần Ngu vừa ra khỏi phòng khách thì Điền Phi liền cầm hộp gỗ đựng cây trầm đưa cho cô.

Trận pháp này là để phòng ngừa những tình huống xấu có thể xảy ra, tuy trong phòng ngủ trên lầu hai ông Ngô cũng đã bố trí trận pháp, nhưng nhờ đâu vì sát khí của Lâu Minh quá mạnh mẽ mà phá vỡ trận pháp tràn ra ngoài thì Trần Ngu ở bên ngoài biệt thự sẽ tiến hành biện pháp chặn lại lần hai, đồng thời dùng cây trầm này để lọc sạch sát khí, đảm bảo không làm bị thương người thường.

Thực ra việc tách rời sát khí này vốn không nên tiến hành trong khu tập thể, nếu như không phải là khi tiến hành tách rời sát khí sẽ làm tiêu hao một lượng linh khí khổng lồ, ông Ngô sợ sẽ bị cạn kiệt linh lực nên cần phải ở một nơi có nguồn linh khí dồi dào để bù đắp.

Trần Ngu nắm chặt cây trầm cài, đứng dưới ánh đèn mờ vàng, ngẩng đầu nhìn cửa sổ lầu hai, trong lòng có chút hồi hộp.

“Tiểu thư Trần Ngu, Tam thiếu sẽ không sao chứ.” Đứng ở bên, Điền Phi đại diện nhóm trợ lý hỏi.

“sẽ không sao đâu!” Trần Ngu nói như đinh đóng cột, dường như chỉ cần nói như vậy là mọi chuyện có thể suôn sẻ hoàn toàn.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83-2: Tôi là kí ức của cậu 2

(tiếp theo)

Lầu hai, trong phòng ngủ của Lâu Minh.

“Cậu chuẩn bị xong chưa?” Ông Ngô nhìn Lâu Minh đang đứng ở trung tâm ba chiếc pháp khí.

“Con đã sẵn sàng.” Lâu Minh gật đầu nói.

“Vậy ta bắt đầu.” Ông Ngô đứng trước người Lâu Minh, trên không vẽ một lá bùa chiêu hồn, sau đó ngón tay chạm nhẹ vào trán Lâu Minh, chờ đến khi lá bùa chiêu hồn lóe lên ánh sáng vàng rực chạm vào ngón tay trên trán Lâu Minh, chợt cong lên như ôm lấy một vật gì đó, nhẹ nhàng kéo ra bên ngoài.

“Phịch!”

Vốn đang đứng thẳng, thân hình Lâu Minh đột nhiên ngã ra nằm lên giường, còn một Lâu Minh khác vẫn đang đứng ở chỗ cũ là một hình bóng trong suốt.

Câu hồn ... thành công!

“Đây là ...” Lâu Minh giơ tay lên, rồi lại xoay người nhìn chính mình đang nằm trên giường, về mặt đầy mới lạ. Đây là cảm giác linh hồn ly thể sao? (linh hồn rời xa thân thể)

“Kể tiếp, ta sẽ tách rời sát khí của cậu.” Sắc mặt ông Ngô nghiêm túc.

“Con nhờ ông.” Lâu Minh nhìn ông Ngô khề khom người.

Trong nháy mắt linh hồn của Lâu Minh được câu ra, ông Ngô liền phát hiện trên linh hồn của anh có phong ấn, mà sát khí đang bao quanh thân thể của Lâu Minh chính là từ khe hở nơi phong ấn đang không ngừng trào ra ngoài.

Sự phát hiện này làm ông Ngô nửa vui nửa buồn. Vui là vì sát khí của Lâu Minh có một bộ phận đang bao xung quanh linh hồn, nên ông cũng không cần phải làm thương tổn linh hồn của Lâu Minh cũng có thể tách rời sát khí này ra. Buồn chính là, sợ rằng cái ở dưới phong ấn này mới là nguồn gốc của sát khí.

Ông Ngô trầm ngâm trong chốc lát, quyết định trước tiên sẽ tách rời sát khí đang bao quanh linh hồn Lâu Minh. Ông Ngô cầm lấy ngọc bội mà bộ trưởng Lâu tìm được, dùng linh lực dẫn nguồn, từng bước từng bước đem sát khí dẫn vào. Miếng ngọc bội màu xanh biếc, sau khi hấp thụ sát khí trở nên đỏ rực. Quá trình này mất một giờ đồng hồ, cho dù liên tục bổ sung linh khí, ông Ngô cũng vì mệt mỏi mà mồ hôi đầy đầu.

Tách rời sát khí còn khó hơn nhiều so với tưởng tượng của ông, hơn nữa ... những sát khí này còn không phải là sát khí gắn bó chặt chẽ với linh hồn.

Ông Ngô nghỉ ngơi trong chốc lát, lúc ngừng đầu mới phát hiện sát khí vừa được ông hấp thụ không còn một chút nào bỗng nhiên lại toát ra. Ông Ngô quan sát kỹ lại thì phát hiện sát khí là từ phong ấn trên ngực Lâu Minh tràn ra.

Dựa theo tốc độ tràn ra ngoài như thế này, ông Ngô ước chừng, để sát khí trở lại như lúc chưa tách rời thì mất khoảng thời gian một năm.

Nói cách khác, để ông cực khổ trăm cay nghìn đắng một lần tách rời sát khí nhưng chỉ có thể duy trì được một năm. Một năm sau, tình trạng cơ thể của Lâu Minh sẽ trở lại như ban đầu.

Đối với người sống, hồn phách không thể tùy ý câu ra ngoài thân thể, lý lẽ nhiều lần sẽ làm hồn phách trở nên không ổn định, huống hồ trong cơ thể Lâu Minh còn phong ấn một vật nguy hiểm như vậy. Cho nên ông Ngô không hy vọng là một năm sau, thậm chí mỗi năm về sau ông được bị yêu cầu giúp Lâu Minh tách rời sát khí.

Ông Ngô nhìn hai món pháp khí chưa sử dụng đến, ánh mắt dừng trên ngực Lâu Minh nơi có dấu phong ấn. Ông Ngô đang tự hỏi ông có nên đem khe hở kia mở rộng ra một chút, sau đó cố gắng hết sức giúp Lâu Minh tách rời sát khí ra nhiều hơn một chút. Nhân đó cũng có thể ước lượng bên trong cơ thể Lâu Minh có bao nhiêu sát khí, cần bao nhiêu pháp khí mới có thể tách rời và hấp thụ hết sát khí trong người Lâu Minh.

Ông Ngô ngập ngừng rồi đưa ngón tay dẫn linh lực định chạm vào phong ấn, khi ngón tay ông còn cách phong ấn một khoảng nhỏ thì một nguồn lực cản vô cùng mạnh mẽ từ bên trong phong ấn bắn ra, ông Ngô không kịp phòng ngừa bị đẩy lùi về sau ba bốn bước.

“Ông Ngô, ông bị làm sao vậy?” Lâu Minh vẫn đang đứng thẳng để ông Ngô thoải mái tách rời sát khí, thấy sắc mặt ông Ngô đột nhiên trắng bệch lui về sau mấy bước thì vội vàng định tiến lên.

“Cậu đừng nhúc nhích!” Ông Ngô quát lớn một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm phía sau lưng Lâu Minh.

Chỉ thấy từ linh hồn Lâu Minh tỏa ra nguồn sáng vàng nhạt quen thuộc, ngay sau đó, một bóng người mặc quần áo dài kiểu cổ xưa từ linh hồn Lâu Minh tách ra.

Đó là một người đàn ông, đang nhắm mắt, vẻ ngoài giống Lâu Minh đến tám phần, tóc dài bay bay, không nói lời nào chỉ an tĩnh đứng đó nhưng lại tạo ra một cảm giác ‘tiên phong đạo cốt’ (có dáng vẻ như thần tiên).

Đây là ... một thể hai hồn?

Dưới ánh mắt không thể tin của ông Ngô, người đàn ông cuối cùng mở mắt, một đôi mắt phượng sáng lung linh, dường như có thể nhìn thấu tâm hồn của người khác.

“Tiền bối!” Ông Ngô không tự chủ mà kêu lên một tiếng.

Lúc này Lâu Minh cũng nhận ra có điều gì đó không đúng, anh kinh ngạc xoay người, trong nháy mắt vừa nhìn thấy người đàn ông thì vô cùng hoảng sợ “anh là ai?”

Người đàn ông mở to mắt, dường như vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, anh ta ngẩn người, quay đầu nhìn Lâu Minh, quan sát một lúc rồi chợt nở nụ cười “Ta là kiếp trước của cậu, hoặc có lẽ nên nói là rất nhiều thế trước kia của cậu.”

“anh là tôi?” Lâu Minh hoàn toàn ngây người.

Người đàn ông cười gật đầu, rồi xoay người về phía ông Ngô nói “Ông muốn phong ấn huyền sát vào mấy pháp khí này sao?”

“Đúng vậy ạ.” không biết làm sao nhưng không hiểu sao nhìn người đàn ông này, ông Ngô luôn có một cảm giác tôn kính.

“Phẩm cấp của mấy pháp khí này không được tốt, thu không được bao nhiêu, nhưng dù sao được một ít vẫn còn hơn không!” Người đàn ông vừa dứt lời, ông tay áo khẽ phất, phong ấn trên ngực Lâu Minh bỗng nhiên mở ra, sát khí không ngừng liên tục tràn ra ngoài cho đến khi hai pháp khí còn lại hấp

thu tràn đầy sát khí.

Ông Ngô nhìn việc mà ông phải cực khổ tiến hành trong thời gian dài, người ta chỉ cần giờ tay một cái là làm xong, tu vi mạnh mẽ như thế làm ông cảm thấy kinh hãi trong lòng.

“Xoạt!”

Khi mọi người còn không chú ý, chiếc tủ sắt vẫn nằm sừng sững ở góc phòng bỗng lay động một cái, rồi một thanh kiếm bay xuyên qua tủ sắt, trên không trung bay lượn vài vòng rồi dừng trước mắt người đàn ông, vù vù rung động.

“Các cậu đã tìm được kiếm đồng rồi sao?” Người đàn ông hơi kinh ngạc nhíu mày, ngón tay thon dài giờ lên, đụng vào kiếm đồng đang kích động, kiếm đồng cũng vui vẻ mà vù vù hưởng ứng.

“Đây là kiếm của anh?” Lâu Minh hỏi.

“Cũng là kiếm của cậu.” Người đàn ông quay đầu nói.

“Cho nên anh cũng là tôi?” Lâu Minh bối rối “Nếu như anh chính là tôi, tại sao anh không chuyển thể đầu thai.”

Mỗi người chỉ có một linh hồn, nếu đời trước linh hồn còn chưa đi đầu thai thì sẽ không có anh của đời này, cho nên hai người không có khả năng cùng tồn tại.

“nói một cách chính xác thì ta chỉ là một phần kí ức của cậu, ngủ sâu trong linh hồn, dùng để phong ấn sát khí.” Người đàn ông giải thích “Để phong ngừa sát khí bùng phát đến tình trạng không thể cứu vãn được nữa.”

“Đêm giao thừa hôm đó, tia sáng vàng bỗng nhiên xuất hiện...” Ông Ngô bừng tỉnh hiểu ra.

“Là ta, ta vẫn đang ngủ say, chỉ có khi sát khí bùng phát không thể khống chế hoặc là khi có người có thể đánh thức ta, ta mới có thể thức tỉnh.” Người đàn ông nói “Hôm đó, khi sát khí bùng phát, ta có thể cảm nhận được linh lực của trâm Thanh Linh.”

“Là cây trâm cài tóc kia.”

So với sự khiếp sợ của ông Ngô, Lâu Minh lý trí hơn nhiều, anh nhìn người đàn ông tự xưng là kí ức kiếp trước của anh, hỏi “Nếu anh là kí ức kiếp trước của tôi, anh phải biết sát khí trên người tôi là từ đâu mà có chứ?”

“Ta không biết.” Ngoại ý muốn của mọi người, người đàn ông lắc đầu.

“Sao lại thế được? không phải anh cũng là tôi sao?” Lâu Minh nhìn không được mà hỏi tiếp.

“Ta chỉ là một đoạn kí ức, chỉ nhớ được những gì mà cậu muốn ta nhớ.” Người đàn ông nói “Ta nhớ được phải phong ấn sát khí cũng như làm cách nào hóa giải nó, nhưng ta lại không biết nguồn gốc sát khí từ đâu mà có.”

“Ngài/anh biết cách hóa giải sát khí sao?” Ông Ngô và Lâu Minh cùng đồng thời kêu lên.

“Đương nhiên, chính vì thế mà ta tồn tại.” Người đàn ông trả lời.

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Ngư: anh Ba, kiếp trước của anh thật đẹp trai, như thần tiên luôn í... (mắt lấp lánh)

Tam thiếu: Kiếp trước mình có phải bị đầu đất không vậy? Lưu lại kí ức làm gì chứ, cắt bỏ, cắt bỏ ngay...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84-1: Sáu linh khí

Khi người đàn ông vừa dứt lời, Lâu Minh vừa khiếp sợ lại vừa không tin, nếu thực sự việc này dễ giải quyết như vậy, tại sao kiếp trước của anh lại phải cố gắng lưu giữ lại kí ức này.

“Cách giải quyết như thế nào?” Lâu Minh bình tĩnh hỏi

Người đàn ông hơi mỉm cười, hình như rất hài lòng với phản ứng bình tĩnh của Lâu Minh, anh ta chỉ tay vào thanh kiếm đồng đang bay lơ lửng trước mặt

“Dùng nó.”

“Kiểm đồng?” Lâu Minh nhíu mày “Nhưng khi tôi vừa tiếp xúc với nó thì sát khí trong cơ thể sẽ bùng phát thì làm sao có thể dùng nó để giải quyết sát khí trong người tôi?”

“Sau khi cậu chạm vào kiểm đồng, sát khí sẽ bị mất không chế là vì sát khí bên trong kiểm đồng vốn chính là đến từ cậu.” Người đàn ông giải thích

“Sát khí trong kiểm đồng là sát khí của tôi?” Lâu Minh sùng sốt, rồi ngay lập tức lắc đầu “Sát khí trong cơ thể tôi màu đỏ (huyền sát) nhưng sát khí trong kiểm đồng là sát khí thông thường màu đen, bản chất không giống nhau.”

“Nó cùng một loại.” Người đàn ông giải thích “Trải qua thời gian dài, lại không có sát khí mới bổ sung, huyền sát cũng từ từ yếu đi.”

“anh muốn nói ... Nghìn năm trước, bên trong kiểm đồng lưu trữ sát khí huyền sát trong cơ thể tôi, nhưng trải qua nghìn năm, huyền sát biến thành sát khí thông thường như bây giờ.” Lâu Minh nói.

“Đúng thế.” Người đàn ông gật đầu “Nếu như thời gian đủ lâu thì sát khí thông thường này cũng từ từ biến mất. không có thứ gì có thể tồn tại dưới sự vùi lấp của thời gian.”

“Như vậy, phải dùng kiểm đồng như thế nào mới hóa giải sát khí trong người tôi?” Sau khi hiểu rõ, Lâu Minh hỏi lại một lần nữa.

“Thực ra phương pháp thì mọi người đã tìm được rồi đó.” Ánh mắt người đàn ông dời về ba món pháp khí vừa mới được hấp thu sát khí của Lâu Minh “Chỉ có cái là ... sử dụng vật trung gian chưa đúng.”

“Là phẩm cấp của pháp khí quá thấp sao?” Từ lời nói của người đàn ông lúc trước, ông Ngô suy đoán.

Sát khí của Lâu Minh đến từ sâu trong linh hồn, như vậy muốn từ linh hồn tách rời sát khí ra là biện pháp giải quyết duy nhất. Nếu như nói có điều gì đó không được thích thì những vật trung gian làm nơi cất giữ sát khí có phẩm cấp không đủ.

Khi phát hiện trong linh hồn Lâu Minh còn có phong ấn, ông Ngô biết sát khí trong cơ thể Lâu Minh quá khổng lồ, pháp khí thông thường làm vật trung gian cất giữ sát khí không được bao nhiêu.

“Đúng thế.” Người đàn ông gật đầu “Cần phải biết rằng, sát khí trên người cậu là đến từ sâu trong linh hồn nên muốn từ trong linh hồn của cậu tách rời sát khí ra không phải là việc khó, cái khó chính là ... vật trung gian làm nơi chứa đựng sát khí của cậu không dễ tìm.”

“Như vậy, tách rời một phần sát khí trong linh hồn của cậu ra, chuyển dời lên trên pháp khí này, hoặc dùng trâm Thanh Linh lọc sạch sát khí tràn ra ngoài cũng chỉ là phương pháp trị phần ngọn mà không giải quyết được phần gốc của vấn đề. Tôi đoán, sát khí trong người cậu sẽ lại khôi phục và còn lớn mạnh hơn nữa.” Người đàn ông giải thích.

Càng lớn mạnh hơn? Lâu Minh nhíu mày, vẻ mặt căng thẳng.

“không nói đến chuyện mọi người có thể tìm đủ pháp khí làm vật trung gian tách rời sát khí hay không, cho dù tìm được rồi, thân thể của cậu cũng không chịu nổi.” Người đàn ông còn nói thêm.

“Vậy cần phải có pháp khí như thế nào mới tách rời được hết sát khí trong cơ thể tôi ra?” Lâu Minh hỏi.

“Linh khí cực âm cực tà.” Người đàn ông đáp.

“không thể có được.” Ông Ngô nói “Nếu đã là linh khí thì làm sao lại có thể cực âm cực tà được.”

một linh khí được sinh ra, cần mấy trăm đến mấy ngàn năm hấp thụ linh khí làm cho nó sinh ra linh tính, sau đó dùng làm pháp khí, có thể chém các vật âm tà, bảo vệ bình an. Nên bản thân linh khí hoàn toàn đối lập với các vật âm tà, căn bản là không có khả năng cùng tồn tại.

“Đó là một cái đó!” Ngón tay người đàn ông vẫy nhẹ, thanh kiếm đồng bay đến trước mặt hai người.

“Cái này ...” Ông Ngô bắt đầu cẩn thận quan sát kiếm đồng, sau đó nhìn không được mà tròn to mắt, đây là lần đầu tiên ông được thấy một vật tràn đầy âm-sát khí bên trong mà lại có bình thân như thế.

“Cái này được sinh ra như thế nào?” Ông Ngô tò mò hỏi.

“Kiếm đồng này là một linh khí có phẩm cấp vô cùng cao, sau khi nó hấp thụ huyền sát sẽ được người ta dùng biện pháp đặc biệt để phong ấn, huyền sát trong kiếm đồng sẽ từ từ suy yếu đồng thời sẽ làm biến đổi thuộc tính của kiếm đồng, cho đến khi nó trở thành một linh khí cực tà cực âm”

thì ra còn có thể như vậy, ông Ngô nhìn không được mà lú lờ.

“Như vậy, chúng ta cần phải tìm mấy linh khí cực âm cực tà?” Trực giác nói cho Lâu Minh biết không phải chỉ cần một cái.

“Sáu cái!” Người đàn ông nhẹ nhàng phun ra hai chữ lại làm người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Quả nhiên ... Lâu Minh nhin không được cười khổ một tiếng, trong mắt đều là bất đắc dĩ.

“Tiền bối, thời đại bây giờ huyền học đã xuống dốc, hầu như không tìm được linh khí chứ đừng nói là linh khí cực âm cực tà, huống hồ không chỉ một mà còn là sáu cái.” Ông Ngô thờ dài một tiếng.

“Nếu vật tốt mà dễ tìm như thế thì sát khí đã sớm được hóa giải rồi, mọi người làm sao có thể gặp ta.” Người đàn ông nhìn Lâu Minh nói “sự tồn tại của ta chính là đảm bảo cuối cùng sẽ có một ngày tìm được sáu linh khí cực âm cực tà.”

“anh muốn nói ...” Nghĩ đến khả năng nào đó, Lâu Minh không thể tin nhìn người đàn ông.

“1256 năm qua, ta đã thức tỉnh mười sáu lần.” Người đàn ông nói “Đem kí ức niệm phong cất giấu sâu trong linh hồn, trải qua luân hồi chuyển thế nhưng không bị mất sẽ đòi hỏi một nguồn năng lượng vô cùng to lớn. Đồng thời ta còn phải ổn định sát khí bên trong linh hồn cậu nên thời gian ta thức tỉnh không được nhiều lắm”

“Để cho ta có thể thức tỉnh, có hai phương pháp, thứ nhất là có người chạm vào phong ấn của linh hồn.”

Ông Ngô sững sốt, nhớ tới hành động lúc nãy của mình, mới biết được thì ra ông đánh bậy đánh bạ mà cũng làm thức tỉnh người này.

“Loại thứ hai là, khi sát khí của cậu không có cách nào khống chế, hơn nữa sẽ gây ảnh hưởng lớn đến những người xung quanh, ta sẽ tỉnh lại ngăn chặn sát khí tràn ra, đồng thời mang cậu vào lại luân hồi.”

Vào lại luân hồi? Trong lòng Lâu Minh hơi hồi hộp “Đêm giao thừa ...”

“Đúng thế.” Hình như hiểu rõ Lâu Minh muốn nói gì, người đàn ông đáp “Nếu không phải trăm Thanh Linh xuất hiện đúng lúc làm sạch sát khí cho cậu, lúc này chúng ta đã có mặt ở dưới âm phủ rồi đó.”

thì ra anh đã cùng Tử Thần lướt qua nhau sao, Lâu Minh cảm thấy thật may mắn đồng thời nhin không được mà cười khổ “Kiếp thứ nhất của tôi đã sắp xếp thật chu đáo.”

Xem ra lo lắng của anh về việc mình sẽ biến thành quái vật gây họa cho nhân gian đã thành dư thừa.

“Nhưng kiếp này cậu là người may mắn nhất.” Dưới ánh mắt nghi ngờ của Lâu Minh, người đàn ông nói tiếp “Bởi vì ... sáu linh khí cực âm cực tà đã được hình thành.”

“Cái gì? Ở đâu?” Cho dù Lâu Minh là người hết sức lý trí nhưng lúc này cũng không nhin được mà kích động.

“Ta cũng không biết.” Người đàn ông lắc đầu “Ta đã nói ... Ta chỉ mới thức tỉnh tất cả mười sáu lần, mỗi lần thời gian đều rất ngắn. Trong đó có mười lần là khi sát khí của cậu không còn khả năng khống chế nữa, ta tỉnh lại đưa cậu vào luân hồi. Còn sáu lần khác ta đã gặp được sáu linh khí. Xem xét thời gian trải dài đến bây giờ, nếu số của cậu tốt thì năm linh khí còn lại cùng với thanh kiếm đồng sẽ chuyển hóa thành công thành linh khí cực âm cực tà, như vậy cậu có thể tách rời sát khí ra khỏi linh hồn.”

“Vậy phải làm sao mới tìm được năm linh khí còn lại?” Lâu Minh lại hỏi.

“Điều này tùy thuộc vào cậu.” Lúc này trên người đàn ông chợt lóe lên tia sáng vàng, người đàn ông ngừng lại một chút rồi nói “Thời gian ra ngoài của ta đã hết, ta phải trở về. Mọi người hãy nhớ kĩ, chỉ cần đưa được sáu linh khí cực âm cực tà đến, ta sẽ thức tỉnh một lần nữa, sẽ hoàn toàn tách rời sát khí trong linh hồn của cậu đi.”

“Chẳng lẽ một chút manh mối gì cũng không có sao?” Kiếm đồng bị chôn cả ngàn năm mới được các nhà khảo cổ khai quật, anh phải tốn bao nhiêu lâu mới có thể tìm được năm linh khí còn lại đây.

Người đàn ông lắc đầu, thân thể chợt bắt đầu hóa thành vô số điểm sáng, dường như tan biến trong hư vô, Lâu Minh chợt gọi “Chờ một chút, anh ... Kiếp thứ nhất của tôi tên là gì?”

“Phượng Lạc!” Người đàn ông mỉm cười, điểm sáng chui vào linh hồn Lâu Minh, biến mất không còn thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84-2: Sáu linh khí 2

Ông Ngô đưa sinh hồn của Lâu Minh trở lại cơ thể anh, bởi vì ly hồn nên thân thể bị tiêu hao một lượng năng lượng, Lâu Minh cần ngủ một hai giờ mới có thể hồi phục. Mà trong khoảng thời gian này, ông Ngô kể lại chi tiết mọi chuyện đã xảy ra trong phòng ngủ cho mọi người cùng nghe.

“nói như vậy ... Lâu Minh đã mang sát khí luân hồi ít nhất là mười lần.” Mà những lần luân hồi đó đều là chết trẻ, nghĩ đến điều này, Mao đại sư thở dài một hơi.

“Đề tôi cho người đi tìm năm linh khí còn lại.” Bộ trưởng Lâu nghe chuyện xong vẫn trầm mặt không nói lời nào, lúc này chợt đứng lên, kích động muốn đi ra ngoài.

“Bộ trưởng Lâu.” Mao đại sư vội vàng ngăn lại “Tôi hiểu tâm trạng của ông, nhưng thế giới rộng lớn như vậy, ông đi đâu mà tìm năm linh khí kia được.”

“Kiếm đồng là do các nhà khảo cổ khai quật từ mộ cổ, như vậy những linh khí khác có thể ở bên trong các mộ cổ.” Bộ trưởng Lâu nói.

“một năm, các nhà khảo cổ có thể tìm được mấy mộ cổ? Lâu Minh không đợi được lâu như vậy đâu.” Mao đại sư nói.

“Vậy ông nói chúng ta phải làm thế nào đây?” Chỉ cần bộ trưởng Lâu vừa nghĩ tới việc nếu như không tìm được đủ sáu linh khí cực tà cực âm, thì đời này sang đời tiếp theo, Lâu Minh vẫn còn phải mang sát khí trong người, ông liền cảm thấy khó chịu, thậm chí là tức giận.

Nếu như không có biện pháp nào thì ông cũng đành chấp nhận. Nhưng bây giờ đã có biện pháp rồi, lại không thể tìm được năm linh khí cần thiết thì làm sao ông có thể cam tâm. Nếu đời này không tìm đủ, Lâu Minh lại một lần nữa chuyển thế, lần nữa lãng quên kí ức của một đời này, vậy chẳng phải là làm lại từ đầu hay sao. Nếu không may mắn, rất có thể đến lúc chết, Lâu Minh cũng chẳng biết về chuyện sáu linh khí này.

“Thực ra ... cũng không phải là hoàn toàn không có manh mối.” Ông Ngô bỗng nhiên nói.

“Ông nội, ông có biện pháp sao?” Trần Ngự đỏ vành mắt, nắm chặt tay ông Ngô.

Từ khi nghe Lâu Minh đã mang sát khí luân hồi mười lần, Trần Ngự cảm thấy dường như có một tảng đá đang đè nặng lên ngực cô làm cô khó chịu không thể thở nổi.

Mười đời trước đó, anh Ba có gặp được người nào không sợ sát khí của anh giống như cô không, hay anh chỉ lẻ loi trợ một mình trên cõi đời. Càng nghĩ Trần Ngự càng đau lòng, hai mắt đỏ ửng lên.

“Nhưng mà việc này có chút khó khăn.” Ông Ngô còn nói thêm.

“Dù khó khăn như thế nào cũng không bằng có manh mối, biện pháp như thế nào, ông nội mau nói đi.” Trần Ngự nhịn không được mà thúc giục.

“Trần tiểu hữu nói đúng, khó khăn chúng ta có thể vượt qua, chỉ cần có thể có được manh mối.” Mao đại sư cũng nói.

“Đúng thế, Ngô đại sư, phương pháp như thế nào ông cứ nói đi, vấn đề còn lại tôi sẽ giải quyết.” Bộ trưởng Lâu nói theo.

“Mọi người kích động như vậy làm gì, tôi đã nói ra thì tất nhiên sẽ không giấu diếm.” Ông Ngô ghét bỏ, gạt tay cháu gái ra rồi mới nói “Thực ra thì manh mối ngay trên người của Lâu Minh.”

Đám người không hiểu nhìn ông Ngô, manh mối sao lại trên người Lâu Minh được?

“Phượng Lạc đã nói, ngài ấy đã rót sát khí vào sáu linh khí.” Ông Ngô phân tích “Mặc dù thời gian Phượng Lạc thức tỉnh rất ngắn, cũng không biết sáu linh khí được rót sát khí đang ở đâu, nhưng nhất định là Lâu Minh biết.”

“Kiếp trước của anh Ba?” Trần Ngự hiểu ra.

Ông Ngô tán thưởng nhìn cháu gái nhà mình, không hổ là đứa nhỏ thi đậu đại học Đế Đô, có đầu óc.

“Đúng rồi.” Lúc này, Mao đại sư cũng nhận ra, ông kích động nói “Mặc dù Lâu Minh không có kí ức của kiếp trước, nhưng sổ Sinh Tử dưới âm phủ đối với sổ kiếp mấy đời của một người sẽ ghi lại tỉ mỉ những gì người đó đã trải qua. Nếu có thể đọc Sổ Sinh Tử tìm tư liệu về mười đời trước của Lâu Minh thì có thể tìm được nơi mà năm linh khí còn lại đang được chôn giấu.”

“Sổ Sinh Tử? Có thể tìm đọc được sao?” Mặc dù bộ trưởng Lâu không phải là người của giới huyền học nhưng cũng biết đây là vật không phải là ai cũng có thể nhìn thấy.

“Người bình thường tất nhiên là không thể xem Sổ Sinh Tử được, nhưng mà quý sai thì có thể.” Mao đại sư giải thích “Tuy là âm phủ có quy định, quý sai không được tùy ý tiết lộ kiếp trước kiếp này cho con người, nhưng nếu thực lực của Thiên Sư đủ mạnh và có quan hệ tốt với quý sai thì cũng không phải là không được. Dù sao thì kiếp trước khác với kiếp này, kiếp trước đã thành lịch sử, dù biết những chuyện xảy ra ở kiếp trước cũng không thay đổi được gì.”

“Vậy, Mao đại sư ... ông có quen biết với quý sai để nhờ xem sổ Sinh Tử mấy kiếp của Lâu Minh không?” Bộ trưởng Lâu hỏi.

“thật ngại quá, mặc dù bản đạo miễn cưỡng có thể coi là được xuống âm phủ một lần nhưng mà lại không quen biết với quý sai.” Mao đại sư quay qua nhìn ông Ngô “Chỉ sợ chuyện này phải nhờ Lạc Hà chân nhân đi một chuyến xuống âm phủ mới được.”

Về mặt của bộ trưởng Lâu tràn đầy mong chờ nhìn ông Ngô.

“thật ngại quá, mặc dù xuống âm phủ một chuyến không phải là việc khó, tôi cũng coi như có quen biết một số quý sai, nhưng mà ... khụ ... Quan hệ của tôi với mấy người dưới âm phủ không được hòa thuận lắm.” Ông đề một tội phạm truy nã của âm phủ đến tìm cảnh sát âm phủ đọc tư liệu, cái này không phải là đi tự thú à.

Mao đại sư không ngờ tới vậy mà ông Ngô cũng không thể đi âm phủ, lập tức nhăn mày, bắt đầu suy nghĩ về các mối quan hệ của mình trong giới huyền học, xem còn ai có đủ thực lực để đi âm phủ một chuyến hay không.

“Cấp bậc quý sai như thế nào mới có thể xem Sổ Sinh Tử ạ?” Nãy giờ vẫn yên lặng nghe mọi người nói chuyện, Trần Ngự bỗng lên tiếng hỏi “Phán Quan của đức Thành Hoàng có được không ạ?”

“cô biết cả Phán Quan?” Mao đại sư kinh ngạc.

“Vâng!” Trần Ngự lắc lắc điện thoại “Con có số điện thoại của cậu ta.”

Tác giả có lời muốn nói:

Mao đại sư: Tôi có số điện thoại của tất cả các đại sư trong giới huyền học.

Bộ trưởng Lâu: Tôi có số điện thoại của các lãnh đạo cấp cao trong chính phủ.

Tây Thi: Tôi có số điện thoại của âm phủ.

Ông Ngô: Cái năm mà ta đại náo âm phủ, trên trần gian còn chưa có điện thoại nữa, nếu không ngay cả số của Diêm Vương ta cũng có nữa là ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tư liệu tuyệt mật

Khi Trần Ngự gọi điện thoại cho Hường Nam, Hường Nam đang trên phố ăn vặt cạnh đại học Đé Đô, Trần Ngự liền ra ngoài để trợ lý lái xe đưa cô đến đại học Đé Đô.

Từ đường lộ đi vào phố ăn vặt, Trần Ngự không tốn nhiều công sức đã thấy Hường Nam, trên đường vô số học sinh sinh viên ra ngoài ăn khuya, Hường Nam mặc bộ áo dài kiểu cổ xưa đặc biệt nổi bật.

“Hường Nam” Trần Ngự bước nhanh tới.

“Trần Thiên Sư.” Hường Nam cũng đi đến gần Trần Ngự, gật đầu.

“Tôi tưởng cậu phải ở miếu Thành Hoàng chứ, sao cậu lại ở đây?” Trần Ngự hỏi “Có phải trong trường học ...”

“không phải, tôi chỉ đến đây mua đồ ăn khuya thôi.” Hường Nam lắc đầu.

“Ăn khuya?” Dù Trần Ngự hiểu biết không ít về giới hồn ma cũng có ít nhiều kinh ngạc, bây giờ âm phủ đều lên nhân gian mua đồ ăn khuya như vậy sao.

“Đúng thế.” Hường Nam cười giải thích “Ngày mai là ngày nghỉ của tôi, nên tôi muốn về âm phủ, Duy Duy gọi điện thoại cho tôi nói bỗng nhiên cô ấy thèm ăn món mì chua cay ở cổng trường học của cô nhờ tôi thuận tiện đến đây mua về.”

“Duy Duy?” Trần Ngự sững sờ rồi nhớ đến Duy Duy chính là cô sắc ma nữ, nhìn không được hỏi “cô ấy thực sự đi thi nhân viên công vụ dưới đó hả?”

“Ừ, nhưng thành tích kì thi thử không được tốt lắm.” Hình như nghĩ đến điều gì đó, Hường Nam cười khẽ một tiếng.

“Vậy Tiểu Khang đâu?” Trần Ngự hỏi.

“Tiểu Khang đã đi đầu thai, lần đầu thai của nhóc rất tốt, cuộc sống sau này cũng sẽ rất thuận lợi.” Hường Nam nói.

“Vậy là tốt rồi.”

“Mọi chuyện đều nhờ có cô, nếu không phải ba mẹ Tiểu Khang lấy danh nghĩa cậu nhóc làm từ thiện năm trăm ngàn làm trên người nhóc có ánh sáng công đức, nhờ thế mà âm phủ mới sắp xếp cho cậu nhóc một đời tốt như vậy.”

Trần Ngự cười cười, nghĩ đến chuyện phải nhờ Hường Nam cũng không dám kể công, mà nói “Được rồi, không phải là cậu muốn mua mì chua cay sao? Để tôi mua giúp cậu, đỡ cho cậu phải tìm người nhập vào.”

Quý sai không thể hiện thân ở trần gian cũng không có tiền của trần gian, nên nếu quý sai muốn mua đồ của trần gian thì nhất định phải nhập vào một người sống, sau đó dùng tiền của người này đi mua đồ mà mình muốn. Mà người bị nhập tương đương với việc đã giúp quý sai một chuyện, sau này trong cuộc sống của người này, nếu có cơ hội, quý sai sẽ bồi thường cho họ, hoặc sau khi người này chết, quý sai sẽ ưu tiên cho người đó một số chuyện.

Cho nên nếu có một ngày mà người nào đó không hiểu vì sao mình lại mua cái đồ vật không phải là đồ mình thích, hoàn toàn không có ấn tượng gì về việc mình đã mua thì có khả năng là đã bị quý sai bám vào người. *(Ghê quá)*

“Vậy làm phiền Trần Thiên Sư.” Hường Nam biết Trần Ngự có việc nhờ cậu ta giúp đỡ nên cũng không chần chừ.

“Đừng khách sáo.” Vừa đi đến quán ăn vặt ở đầu đường, Trần Ngự vừa nói “Duy Duy có nói phải mua của quán nào không? Ở đây có mấy quán bán mì chua cay luôn đó.”

“Có.” Hường Nam gật đầu “Duy Duy nói quán Thảm Kỳ là bán mì chua cay chính tông nhất.”

Trần Ngự vào quán Thảm Kỳ mua một tô mì chua cay, sau đó hai người đi vào trường học, tìm một khu công viên nhỏ không có người qua lại. Lớn đến chừng này nhưng Trần Ngự chưa vào giờ phải đi nhờ người khác giúp đỡ, trong lúc nhất thời cô không biết phải mở miệng như thế nào.

Hường Nam thấy rõ sự do dự của Trần Ngự, chủ động nói “Trần Thiên Sư, cô có việc gì cần tôi giúp đỡ thì cứ nói. Nếu có thể giúp thì nhất định tôi sẽ giúp hết mình, nếu tôi không giúp được thì tôi cũng sẽ không miễn cưỡng chính mình đâu.”

Thấy Hường Nam nói vậy, Trần Ngự há miệng mấy lần rồi nói “Hường Nam, bây giờ cậu đã là Phán Quan, thì có thể tìm đọc Sổ Sinh Tử được không?”

Hường Nam khẽ nhíu mày, tuy rằng cậu ta biết việc mà Trần Ngự muốn tìm cậu ta nhờ giúp đỡ thì nhất định không phải là việc đơn giản, nhưng vẫn không ngờ được việc này lại có quan hệ tới Sổ Sinh Tử. Hường Nam do dự một chút rồi gật đầu “Có thể được.”

Hai mắt Trần Ngự lập tức sáng bừng “Cậu còn nhớ rõ tên Kỳ Trường Minh, cái tên nuôi dưỡng con Ma Vương lúc trước không?”

“Tôi nhớ chứ.” Làm sao Hường Nam có thể quên, trên thực tế, sau khi Hường Nam trở thành Phán Quan, sắc ma nữ Duy Duy vẫn không thể nuốt trôi cục tức này nên nhiều lần nói với Hường Nam, chờ đến khi Kỳ Trường Minh chết, nhất định Hường Nam phải trực tiếp đi câu hồn hắc ta, hù chết hắc ta.”

“Mặc dù tu vi của Kỳ Trường Minh không cao nhưng con Ma Vương mà hắc ta nuôi dưỡng thì rất lợi hại.” Trần Ngự nói “Ngày đó, trong hẻm, hắc ta vì tôi báo cảnh sát mà bị câu lưu mấy ngày, sau khi ra ngoài liền ghi hận với tôi, sau đó phái Ma Vương tìm giết tôi.”

Hường Nam vẫn không biết đến chuyện này, lúc này nghe nói thì sắc mặt không khỏi có chút cứng lại. Trần Ngự bị Kỳ Trường Minh gây thù rõ ràng là vì liên quan đến cậu ta.

“Lúc đó căn bản là tôi không phải là đối thủ của Ma Vương kia, suýt nữa là gặp chuyện không may, nhưng may mà có anh Ba cứu tôi.” Trần Ngự nói “Chuyện lần này tôi xin cậu giúp chính là có liên quan đến anh Ba.”

“Vị anh Ba này cũng là một Thiên Sư sao?” Hường Nam hỏi.

“không phải, anh Ba chỉ là người thường, nhưng anh ấy có sát khí trời sinh trong người.”

Hường Nam đã từng đấu với con Ma Vương kia, cho dù hiện tại, cậu ta cũng không dám cam đoan mình có thể đánh thắng được nó, thế nhưng sát khí của một người bình thường lại có thể đánh bại được Ma Vương ... Nghĩ tới đây, Hường Nam bỗng nhiên có thể hiểu được.

“Hắc là cậu cũng đoán được, sát khí trên người anh Ba không giống người bình thường.” Trần Ngự cười khổ nói.

“cô tìm tôi giúp đỡ là có liên quan đến chuyện sát khí kia?” Hường Nam hỏi.

“Ừ.” Trần Ngự gật đầu “Chúng tôi đã tìm rất nhiều biện pháp để nỗ lực hóa giải sát khí trên người anh Ba nhưng chỉ trị được phần ngọn, không trị được phần gốc. Nhưng ngay lúc này, chính xác là lúc tôi gọi điện thoại cho cậu, cuối cùng chúng tôi đã tìm được biện pháp hóa giải hoàn toàn sát khí trên người anh Ba.”

“Có quan hệ với Sổ Sinh Tử?” Kết hợp những lời Trần Ngự đã kể, Hường Nam kết luận.

“Đúng thế.” nói chuyện một lúc lâu, chủ đề cuối cùng cũng nói đến điểm mấu chốt “Khi chúng tôi đã cố gắng tách rời sát khí của anh Ba, thì một phần kí ức kiếp trước trong linh hồn anh ấy bỗng nhiên thức tỉnh.”

Kí ức của kiếp trước? Hường Nam giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85-2: Tư liệu tuyệt mật 2

“Phần kí ức này nói, muốn hóa giải hoàn toàn sát khí trên người anh Ba thì nhất định phải tìm được sáu linh khí cực âm cực tà mà những nơi chôn giấu linh khí này chỉ có kiếp trước của anh Ba biết.” Trần Ngự nói xong, hai mắt không chớp nhìn chăm chú vào Hường Nam, chờ câu trả lời.

“Nên cô muốn tôi tìm đọc Sổ Sinh Tử, tìm những nơi mà anh ta đặt những linh khí kia?” Hường Nam hiểu rõ, vẻ mặt hiện lên vẻ khó xử.

“không được sao?” Nhận ra Hường Nam khó xử, trong giọng nói của Trần Ngự ẩn giấu sự sợ hãi mà chính cô cũng không nhận ra.

Hường Nam do dự một chút, rồi nói “Sổ Sinh Tử là văn kiện tuyệt mật của âm phủ, quyền hạn đọc nó được phân ra rất nhiều loại. Giống như quỹ sai câu hồn, trước ba ngày mới từ Sổ Sinh Tử biết được thời gian tử vong, hơn nữa chỉ có thể đọc những thông tin cơ bản như thời gian, địa điểm, tên họ gì đó.”

“Còn nếu cô muốn đọc những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước một người nào đó thì phải có quyền hạn rất cao mới được đọc. Ở âm phủ, trước mắt chỉ có mấy người như đức Thành Hoàng, Hắc Bạch Vô Thường với Đầu Trâu Mặt Ngựa mà thôi.” Hường Nam nói “Chức trách của tôi là điều tra công tội của người sống nên quyền hạn của tôi cũng chỉ có thể điều tra công tội trong kiếp trước của người đó, không thể đọc được những chi tiết khác đâu.”

Trần Ngự nhấp môi, vẻ mặt đầy thất vọng.

“Xin lỗi cô, tôi không thể giúp được rồi.” Hường Nam ngượng ngùng xin lỗi.

“không liên quan đến cậu, vốn nhờ cậu đọc Sổ Sinh Tử đã không đúng nguyên tắc rồi, chính là do tôi ôm hi vọng quá lớn.” Trần Ngự lắc lắc đầu, ý nghĩ trong đầu bây giờ toàn là manh mối từ Sổ Sinh Tử đã bị chặt đứt, nếu ‘mỏ kim đáy biển’ mà tìm linh khí, thì thân thể anh Ba có thể cảm cực được đến lúc đó không.

Đối với việc mình không giúp được gì, Hường Nam cũng áy náy trong lòng, cậu ta suy tư một lúc rồi nói “Mặc dù tôi không trực tiếp đọc được những nơi mà linh khí được chôn giấu, nhưng tôi có thể tìm kiếm những nơi mà anh ta đã từng sống, như vậy cũng có thể giúp mọi người thu hẹp phạm vi tìm kiếm.”

Trần Ngự ngẩng phát đầu, khuôn mặt kích động, nếu biết được nơi đã từng đi qua thì có khả năng có thể tìm được linh khí ở đó.

“Giờ tôi tra giúp cô.” Hường Nam nhìn phản ứng của Trần Ngự thì biết đề nghị của mình có tác dụng, cậu ta lấy điện thoại cầm tay ra, ấn mở APP “Sổ Sinh Tử”, đăng nhập tài khoản, mật khẩu, sau đó hỏi “Họ tên và ngày sinh tháng đẻ của anh ấy.”

Trần Ngự báo tên và ngày tháng năm sinh của Lâu Minh cho Hường Nam.

Hường Nam nhập vào, sau đó khẽ giật mình.

“Sao rồi? Tra được không?” Trần Ngự ngồi bên nôn nóng.

Hường Nam do dự một chút, rồi đưa điện thoại sang cho Trần Ngự nhìn.

Trần Ngự lo lắng nhìn, chỉ thấy trên màn hình hiện lên mấy chữ đỏ chói: Tài liệu tuyệt mật, cấm tìm đọc!

“Sao ... Tại sao lại như vậy?” Trần Ngự không thể tin được.

“Xem ra ... Vị anh Ba này của cô có lai lịch không hề đơn giản.” Người có thể bị Sổ Sinh Tử dán nhãn ‘Tài liệu tuyệt mật’ không nhiều lắm “Loại tài liệu tuyệt mật này chỉ có Diêm Vương mới có quyền tìm đọc.”

Trần Ngự không ngờ được kết quả lại như thế này, chỉ có Diêm Vương mới có thể đọc tài liệu, nghĩa là đem con đường tìm Linh Khí từ Sổ Sinh Tử phá bỏ hoàn toàn.

“Xin lỗi.” Hường Nam có thể nhận ra Trần Ngự bị sốc nhưng cậu ta cũng không biết phải an ủi như thế nào.

“không sao.” Trần Ngự cố gắng lên tinh thần, miễn cưỡng cười gượng “thật ngại quá, làm cậu tốn nhiều thời gian như vậy, không phải là cậu phải về âm phủ đưa mì chua cay cho Duy Duy sao, cậu đi trước đi.”

“Vậy tôi đi trước.” Hường Nam biết mình không giúp được gì, nhưng vẫn nói “Nếu có chuyện gì khác cần tôi giúp, lúc nào tìm tôi cũng được.”

“Cám ơn cậu!” Trần Ngự nói.

Hường Nam vẫy tay, tô mì chua cay trong túi xách của Trần Ngự bỗng nhiên tách ra thành một tô giống như đúc, bay đến tay Hường Nam. Hường Nam nhận lấy rồi xoay người rời đi.

Trần Ngự ngồi ngẩn người một lúc lâu, thở dài rồi đem tô mì chua cay không còn mùi vị gì bỏ vào thùng rác ven đường, sau đó trở về biệt thự nhỏ nhà họ Lâu.

==

Khi hướng từ Sở Sinh Tử tìm nơi chôn giấu linh khí không thực hiện được, bộ trưởng Lâu chỉ có thể cho người đi khắp nơi tìm kiếm. Khi Lâu Minh biết chuyện này cũng chỉ thở dài nhưng không ngăn cản, bởi anh biết, nếu không làm như vậy thì cha anh sẽ cảm thấy áy náy cả đời.

Sau khi Mao đại sư dặn dò không được để cho sát khí của Lâu Minh bùng phát lần nữa, trên trang web huyền học tuyên bố nhiệm vụ tìm kiếm linh khí.

Chỉ có ông Ngô khi nghe tài liệu về thân phận của Lâu Minh lại là tài liệu tuyệt mật của Sở Sinh Tử, nhìn không được như ông này “Trách không được cậu ta có thể mạng theo kí ức luân hồi, cậu nhóc này quả không phải là người bình thường.”

Chỉ có Trần Ngự nhất quyết không buông tay, cô định từ trong dòng chảy mệnh mông của lịch sử tìm nhân vật tên Phụng Lạc. Tin tức duy nhất mà bọn họ có hiện giờ là kiếp thứ nhất của Lâu Minh tên Phụng Lạc, nếu có thể tìm được tin tức về nhân vật lịch sử này thì có thể có được những thông tin hữu dụng.

“Em đừng tìm nữa.” Lâu Minh thấy Trần Ngự không làm gì mà suốt ngày dán mình trên ghế sofa cầm điện thoại di động tìm kiếm thông tin về Phụng Lạc, khuôn mặt đều là bất đắc dĩ, đã tìm tám trăm lần rồi, nếu có tin tức gì thì đã sớm tìm được.

“anh Ba, anh chờ một chút, em còn bài post này chưa viết xong nữa nè.” Trần Ngự đang trên diễn đàn những người yêu thích lịch sử, post bài.

“Vô ích thôi.” Lâu Minh lắc đầu.

“Có tác dụng mà, từ trước đến giờ họ Phụng rất hiếm trong nước mình, nếu trong lịch sử có nhân vật nào tương tự như vậy thì nhất định chúng ta sẽ tìm ra.”

“anh đã hỏi rất nhiều nhà nghiên cứu lịch sử, trong lịch sử trước giờ chưa bao giờ nghe nói đến nhân vật tên Phụng Lạc, nên em đừng tìm nữa.” Lâu Minh ngăn cản.

“Nhà nghiên cứu lịch sử cũng là người mà, có thể họ cũng không thể biết hết những bí mật lịch sử.” Trần Ngự mạnh miệng nói.

“...” Lâu Minh thấy Trần Ngự liều mạng làm điều vô ích như vậy, vừa không nổi lại vừa khó chịu “Thì Thi, em là Thiên Sư, nếu như anh thực sự ...”

“Có người trả lời tin của em.” Trần Ngự chợt hưng phấn la âm lên, sau đó vội vã bấm vào bài trả lời bài viết của cô, thì phát hiện đối phương không phải trả lời về vấn đề Phụng Lạc mà là một bài viết khác mà hai ngày trước cô thuận tiện post lên [Làm thế nào để có quyền hạn tra cứu tư liệu tuyệt mật?]

Hacker 001: Nếu như tư liệu đó có trên internet, thì tôi có cách.

Trần Ngự và Lâu Minh liếc nhau một cái, lập tức trả lời: Cách gì?

Hacker 001: Nhìn tên của tôi đi.

Hacker!!!!

một ý tưởng kì lạ trong chớp mắt hiện lên trong đầu Trần Ngự, cô kích động nhìn Lâu Minh “Mạng internet âm phủ!!!”

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn đàn nhân viên công vụ dưới âm phủ tán gẫu với nhau

Nhân viên công vụ mới: Tường lửa của chúng ta có phải quá yếu không?

Nhân viên công vụ lâu năm: Yên tâm đi, nơi này đâu phải nhân gian, một đám hồn ma chờ đầu thai thì hack mạng internet âm phủ làm cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Hack mạng internet âm phủ 1

Hacker 001 đã mở rộng cánh cửa đến một thế giới mới cho Trần Ngự, cung cấp một loại khả năng mới, cô cố nhịn sự kích động trong lòng, đem đó chạy đi tìm Hưởng Nam.

Hướng Nam nghe Trần Ngu nói chuyện, mang theo nghi ngờ hỏi “Cái này ... có thể làm được không?”

“Có thể được.” Trần Ngu kích động gật đầu nói “Cậu là hồn ma cổ đại nên có thể không hiểu rõ, hacker là một nhân vật có sức chiến đấu hết sức mạnh mẽ.”

“...” Hồn ma cổ đại Hướng Nam yên lặng không nói.

“Vội lại ... dù sao bây giờ cũng chẳng có cách nào khác, thôi thì ‘lấy ngựa chết làm ngựa sống’ đi, có còn hơn không!” Trần Ngu nói thêm.

“Vậy cô cần tôi làm gì?” Hướng Nam gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Tôi muốn cậu ở dưới âm phủ tìm giúp tôi một hacker.” Trần Ngu đã suy nghĩ từ trước “Mạng internet dưới âm phủ không liên quan đến mạng internet trên trần gian, nên nếu muốn hack mạng internet âm phủ chúng ta vẫn nên ra tay từ dưới âm phủ là hơn.”

“Khả năng này không lớn.” Hướng Nam lắc đầu “Sở Sinh Tử dưới âm phủ là một vật không thể xâm phạm, không có hồn ma nào dám có ý đồ với nó. Nếu như trên trần gian, phạm tội thì phải ngồi tù cả đời không nói làm gì, nhưng ở dưới âm phủ, nếu phạm tội thì có thể vĩnh viễn không được siêu sinh, đồng thời sẽ bị giam dưới mười tám tầng địa ngục. Cho nên ... mặc dù âm phủ quản lý lỏng lẻo, nhưng lại không có người nào có gan làm loạn.”

“Vậy thì chỉ có thể tìm người trên trần gian sao?” Trần Ngu sừng sốt một giây, sau đó bắt đầu suy nghĩ đến loại khả năng thứ hai này.

Sau đó mấy ngày, Trần Ngu lên mạng tìm hiểu về thế giới hacker, lại vừa suy nghĩ làm cách nào để một người sống trên dương thế có khả năng hack mạng internet của âm phủ. Đầu tiên là phải có một máy tính có thể kết nối với mạng internet của âm phủ, tiếp theo là phải mang hacker đó xuống âm phủ.

Máy tính có thể nhờ Hướng Nam tìm biện pháp, còn hacker ư? Trần Ngu tính khi đã tìm được điều kiện thứ nhất thì sẽ tìm hacker 001.

Mặc dù Lâu Minh không biết âm phủ quản lý như thế nào, thế nhưng cũng không khó để tưởng tượng hành động của Trần Ngu nguy hiểm đến mức nào, anh đã hơn một lần khuyên can cô, nhưng cô nhất quyết không nghe.

“Thi Thi, chuyện này không phải là chuyện đùa đâu.” Lâu Minh khuyên lần nữa “Mỗi người sau khi chết đều phải xuống âm phủ luân hồi, nếu em làm chuyện này sẽ hoàn toàn đắc tội âm phủ, hậu quả ...”

“Vậy nên em sẽ không để âm phủ biết được.” Vấn đề này Trần Ngu đã suy nghĩ từ lâu “Chỉ cần bọn họ không phát hiện được là sẽ không có chuyện gì. Em đã điều tra, trong lịch sử, có rất nhiều mạng internet bị hack nhưng sau đó không tìm thấy hacker.”

“Em đây là hoàn toàn trông chờ vào may mắn.” Lâu Minh không đồng ý nói.

“Em mang tâm lý chờ may mắn thì có sao đâu. Nếu may mắn thì chúng ta có thể tìm được linh khí, tách rời hoàn toàn sát khí ra khỏi cơ thể anh.” Trần Ngu trình trọng nói.

một nguồn cảm xúc khó tả dâng lên trong lòng, Lâu Minh nói “Thi Thi ... anh hi vọng em không bị liên lụy gì vì chuyện của anh.”

“anh Ba, từ lần đầu tiên em nhìn thấy hồn ma, khi biết con người thực sự có kiếp sau, ông nội đã nói với em” Trần Ngu bỗng nhiên nói “Bởi vì con người có luân hồi, nên con người làm biết bao việc thiện để tích lũy nhân quả cho kiếp sau, nhưng cũng không thể vì nhân quả của kiếp sau mà để bản thân mình do dự không tiến lên phía trước. Nếu con người không thể sống mà không thẹn với lương tâm, thì ít nhất cũng phải sống để mình không cảm thấy hối hận, có như thế mới không uổng phí cho một kiếp sống trên cõi đời này.”

Lâu Minh sững người.

“anh Ba, nếu bây giờ em không làm như vậy, thì em sẽ hối hận.” Trần Ngu nhếch môi, vẻ mặt tràn đầy cương quyết, một đôi mắt to tròn, đen sáng ánh lên khí thế ‘phải làm như thế’.

Thôi vậy, trong lòng Lâu Minh vô cùng cảm động, anh đưa tay xoa xoa đầu Trần Ngu “Vậy chúng ta thử một lần, nếu quả thật phải xuống âm phủ thì chúng ta cùng đi.”

“Dạ.” Trần Ngu gật nhẹ đầu, sau đó lại vô cùng tin tưởng nói “anh Ba, anh đừng có nản chí trước như vậy có được không, em đã tính toán rồi, khả năng thành công rất lớn đó.”

“Được.” Lâu Minh nhin không được cười một tiếng, ông Ngô nói đúng, bất kể là kiếp trước, kiếp này hay kiếp sau, người ta hẳn là nên sống như thế nào để không hối hận.

Lâu Minh không biết kiếp trước anh có gặp được cô gái nào giống như Trần Ngu không, cũng không biết đời sau mình có thể sống tốt hơn so với bây giờ không, nhưng con người ta chỉ trong những tình huống bất đắc dĩ nhất mới có thể gửi gắm hi vọng cho kiếp sau.

một đời này anh thích Trần Ngu, một đời này Trần Ngu cũng thích anh, cho dù khi chuyển thế đầu thai họ có gặp lại nhau, đã uống canh Mạnh Bà thì sẽ không thể nào nhớ được tình cảm ở đời này.

Cho nên ... để họ thử một lần đi, nếu thực sự ông Ngô đã nhìn thấy ánh sáng công đức ở trong linh hồn anh thì anh nguyện dùng tất cả công đức mà anh có để đổi lấy một đời bình an cho Thi Thi.

==

Lại qua mấy ngày, khi Trần Ngự đã sắp xếp mọi chuyện hết sức chu đáo cẩn kẽ, cô bắt đầu liên lạc với hacker 001. Khâu quan trọng nhất trong kế hoạch chính là, phải ‘thành không biết quý không hay’ mang hacker 001 xuống âm phủ. Nhưng mà theo tìm hiểu đã nhiều ngày của cô, bình thường một hacker sẽ rất ít khi xuất hiện trước mặt khách hàng, nên Trần Ngự suy nghĩ ra một biện pháp.

Đập tiền!

Nếu như nói điều khác nhau nhất khi học PTTH và đại học ở đâu, một trong số đó chính là, dù cho người đó có ngủ trên giảng đường thì giảng viên cũng lười phải để ý đến anh, huống hồ là Trần Ngự chỉ cúi đầu chơi điện thoại di động.

Trần Ngự đến diễn đàn, nhắn tin cho Hacker 001, trước tiên là nhắn thử một câu: Có thể gặp mặt giao dịch không? Bao nhiêu tiền cũng được.

Đối phương lập tức đáp lại: Tôi không cần tiền.

OMG, không cần tiền, vậy cô phải thương lượng tiếp thế nào đây.

Hacker 001: Gặp mặt giao dịch cũng được.

Để nói chuyện như vậy sao? Trần Ngự hơi không tin tưởng, thận trọng hỏi: Vậy anh muốn gì?

Hacker 001: Thực không dám giấu, anh là học trưởng của em cách ba năm ... khụ ... muốn cùng giao lưu với phòng ngủ kí túc xá của em.

Giao lưu? Trần Ngự yên lặng liếc nhìn ba vị mỹ nữ ngồi bên trái mình.

“Sao thế?” Phương Phi Phi cảm nhận được ánh mắt của Trần Ngự.

“không có gì!” Trần Ngự chột dạ cúi đầu, suy nghĩ một chút rồi bấm điện thoại di động: Chỉ là giao lưu thôi?

Hacker 001: Đúng, chỉ giao lưu thôi, cùng nhau ăn bữa cơm tối là được.

Đơn giản như vậy? Trần Ngự lại nghiêng đầu liếc mắt lần nữa nhìn ba vị mỹ nữ ngồi bên.

“Rốt cuộc là cậu có chuyện gì?” Phương Phi Phi có chút im lặng nhìn bạn học Tây Thi cứ liếc trộm mình muốn nói lại thôi.

“Phi Phi, trước giờ có người nào muốn cùng giao lưu với phòng của chúng ta bao giờ chưa?” Trần Ngự nhỏ giọng hỏi.

“Có chứ, còn có rất nhiều là đằng khác.” Phương Phi Phi trả lời.

“Vậy sao phòng của chúng ta chưa bao giờ đi?” Trần Ngự khó hiểu.

“Phòng của chúng ta cần phải giao lưu sao? Mười đại mỹ nữ trong trường ta thì có ba vị ở phòng chúng ta ...” Phương Phi Phi nhìn thoáng qua Trần Ngự rồi nói tiếp “Chắc là lần bình chọn tới, chúng ta sẽ được bốn vị trí đó. Mỗi ngày từ chối người khác làm quen đã mệt muốn chết, còn hơi sức đâu mà đi giao lưu.”

“Dữ vậy luôn hả?” Sao cô chẳng hề có cảm giác này.

“Sao cậu lại hỏi cái này, có người tìm cậu hỏi giao lưu sao?” Phương Phi Phi hỏi.

“Giao lưu cái gì?” Ngồi cạnh Phương Phi Phi, Hàn Du nhàn rỗi cũng bu lại “Có người thông qua Thi Thi muốn giao lưu với chúng ta sao?”

“A, ừ.” Trần Ngự chột dạ đáp.

“Ai vậy? Tàn Dật hả?” Hàn Du hỏi.

“không phải ... Là một người bạn trên mạng, sư huynh của trường chúng ta, đã từng giúp tớ một việc lớn.” Nếu việc hack mạng internet âm phủ thành công, thì cũng chính là một việc lớn đó.

“Được a!” Hàn Du sáng khoái đồng ý “Dù sao cũng không có việc gì, cùng nhau ăn một bữa cơm mà thôi, coi như là cùng Thi Thi đi gặp bạn trên mạng.”

“Nhưng ... có thể chứ?” Trần Ngự ngạc nhiên hỏi, tuy rằng từ đầu cô cũng định nhờ mấy bạn giúp đỡ, nhưng khi Hàn Du chủ động đồng ý đi thì cô vẫn vô cùng mừng rỡ.

“Có thể a.” Hàn Du cười tủm tỉm “Nhưng mà, nếu đối tượng giao lưu không đủ đẹp trai, thì cậu phải giới thiệu bạn trai của cậu cho chúng tớ biết đó.”

Phương Phi Phi và Hàn Du liếc mắt nhìn nhau, vô cùng ấn ý gật đầu “Đúng thế!”

“Đồng ý!” Trần Ngu không hề do dự, nếu sự việc lần này giải quyết thuận lợi, sau khi sát khí của anh Ba được tách rời thì tất nhiên là anh có thể gặp người khác được rồi.

Vẫn đang ngủ bù bên cạnh, Trương Mộc Oản cứ vậy mà bị ba bạn cùng phòng bán đi.

Sau khi được các bạn đồng ý, Trần Ngu cúi đầu trả lời hacker 001: Có thể, tôi đồng ý, giữa trưa chúng ta gặp mặt trò chuyện cụ thể đã.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86-2: Hack mạng internet âm phủ 2

Thực ra, ban đầu Lâu Minh muốn sắp xếp cho Trần Ngu một người chuyên nghiệp nhưng Trần Ngu từ chối. Lần này cần hack chính là mạng internet âm phủ, giống như sự lo lắng trước đó của Lâu Minh, nếu như sự tình bị âm phủ phát hiện thì có thể phải gánh chịu sự trừng phạt vô cùng nghiêm trọng, nên ... thay vì đặc biệt đi tìm một người làm chuyện này, không bằng dùng người trên mạng tự động tìm đến cửa-hacker 001.

Hacker 001 chính là người mà Trần Ngu đã quen biết từ trên mạng internet, đứng ở một góc độ nào đó mà nói thì đây chính là có duyên. Hơn nữa Trần Ngu cũng không nói rõ cho Hacker 001 việc cần anh ta làm là việc cụ thể gì, anh ta sẽ chỉ coi đây là một nhiệm vụ phá tường lửa của một hacker bình thường mà thôi. Nói như vậy, cho dù bị âm phủ điều tra ra, theo luật nhân quả mà nói thì hacker 001 sẽ không bị phạm lỗi quá nặng.

Hiện tại ngay cả tiền hacker 001 cũng không cần, nếu sự việc bị bại lộ, anh ta cùng lắm chỉ bị coi là em bé bị Trần Ngu ‘hớ hênh’. Tuy làm như vậy cô cảm thấy có lỗi với anh ta, nhưng Trần Ngu đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Sau khi quyết định chọn người, lại tốn thêm hai ngày để Hường Nam làm công tác chuẩn bị dưới âm phủ, Trần Ngu dẫn theo hacker 001 – sinh viên năm thứ tư khoa máy tính đại học Đê Đê-Hà Cảnh Hành đi đến phòng ở mình đã chuẩn bị từ trước.

Hà Cảnh Hành theo Trần Ngu ra khỏi trường học đến một khu biệt thự (đã được Lâu Minh cho người bố trí từ trước), trong lòng cảm thấy phát run “Học muội Trần Ngu, đây là ... không phải là em tham gia tổ chức trái pháp luật nào đó chứ?”

Từ lúc bắt đầu Hà Cảnh Hành đã cảm thấy có gì đó không đúng, hacker sao, chỉ cần máy tính có mạng internet là được rồi, cần gì phải đến tận nơi như thế này mới làm được.

“Học trưởng Hà, anh suy nghĩ nhiều quá đó, đây là nhà em.” Trần Ngu tính toán lừa gạt cho qua.

“Nhà em giàu quá ha.” Hà Cảnh Hành nhìn biệt thự rộng hơn ba trăm mét vuông, cảm thán trong lòng.

“Dạ, cũng đủ xài.” Trần Ngu dẫn Hà Cảnh Hành đến một căn phòng đã chuẩn bị trước, vừa đi vừa nói “Máy vi tính ở trong này, anh đừng vội hack mà xem tình hình trước cái đã nha.”

“Nghiêm túc vậy sao, học muội Trần Ngu, không phải là em muốn hack trang web tuyệt mật nào đó của quốc gia chứ?” Hà Cảnh Hành nói đùa.

“Làm sao có thể hack trang web tuyệt mật của quốc gia được chứ, học trưởng, chút nữa anh xem địa chỉ trang web là sẽ biết à.” Trần Ngu cười nói.

“Vậy cũng được.” Lòng tự tin vào chính mình Hà Cảnh Hành vẫn phải có, mặc dù trong lúc nhàn rỗi, thỉnh thoảng cậu ta sẽ nhận đơn hàng để kiếm chút tiền tiêu, nhưng xâm chiếm trang web cao cấp dạng đó thì cậu ta chưa làm bao giờ.

Khi nói chuyện, Hà Cảnh Hành bước một chân vào căn phòng, trong chớp mắt khi cậu ta vừa bước vào cửa phòng, Trần Ngu đã chuẩn bị sẵn một lá bùa câu hồn dán ngay lên người, đem sinh hồn của Hà Cảnh Hành câu ra. Rồi sau đó từ phía sau đỡ thân thể đang muốn ngã xuống đất, dùng sức kéo ra bên ngoài cửa.

Hà Cảnh Hành không hề hay biết bước vào căn phòng, phát hiện bên trong phòng trang trí có vẻ kỳ quái mang hơi hướng thần bí, khác biệt hoàn toàn với phong cách đơn giản, phóng khoáng kiểu Trung Hoa phía ngoài, nhìn không được định bước ra khỏi phòng, cảm thán với Trần Ngu “Nhà em có phong cách thiết kế thật khác nhau quá xa.”

Trần Ngu bị dọa mà khẽ run, nhanh chóng đẩy người vào một lần nữa, sau đó đóng ngay cửa phòng lại, cười khan “Cũng ... cũng được.”

Cửa phòng này thực ra chính là cửa âm do Trần Ngu sử dụng la bàn mở ra, vừa bước vào chính là âm phủ. Bên trong gian phòng đen như mực, chỉ có ở giữa phòng đặt một cái bàn, bên trên để một cái laptop.

Vì hai người là sinh hồn xuống âm phủ nên không dám đi sâu vào bên trong, Hường Nam chỉ có thể ở gần cửa âm chọn một nơi khá vắng vẻ, dựng một cái lều tạm. Một điều thuận lợi là hiện tại toàn bộ âm phủ đều được phủ sóng internet, cho dù là ở gần cửa âm cũng được phủ sóng WIFI, nếu không thì lại phải nghĩ cách kéo cáp đến.

Hà Cảnh Hành ngồi trên ghế, bật máy tính lên, nhìn màn hình chờ (Screensaver) là hình Đầu Trâu Mặt Ngựa, lại nhin không được mà cảm thán “Học muội, sở thích của em thật đặc biệt.”

“Cũng bình thường ... Học trưởng, đây là địa chỉ cần xâm chiếm (hack).” Trần Ngu xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, ngón tay chỉ lên màn hình đã có sẵn địa chỉ kết nối internet “Em muốn từ trang web này tra cứu tư liệu của một người.”

Gặp được vấn đề chuyên nghiệp, Hà Cảnh Hành lập tức nghiêm túc hẳn lên. Mặc dù địa chỉ trang web nhìn hơi lạ nhưng hình như cũng không phải là trang web tuyệt mật không thể đụng không thể sờ nào đó. Đợi đến khi Hà Cảnh Hành xâm chiếm quyền quản lý của trang web thì càng thêm chắc chắn về điều này, tưởng lừa yếu như vậy, nói trong đó có tài liệu tuyệt mật thì chẳng ai tin.

“Sao rồi ạ?” Trần Ngu hỏi hộp “Có thể hack được không?”

“Học muội, tuy học trưởng anh không được đẹp trai lắm, nhưng dù gì cũng là sinh viên chính quy hệ máy tính của đại học Đé Đô đứng đầu cả nước được không, loại trang web bình thường thế này mà hack vào không được, anh đều phải xin lỗi thầy giáo anh.”

“Có thể hack được ạ?” Trần Ngu hiểu ra, vẻ mặt vô cùng vui mừng.

“đã vào được rồi.” Ngón tay Hà Cảnh Hành đặt trên bàn phím “Em muốn tư liệu của ai, anh tìm giúp em.”

“Lâu Minh, ngày sinh là ...” Trần Ngu nói ngày tháng năm sinh của Lâu Minh ra.

Hà Cảnh Hành gõ nhanh vào “A, hồ sơ của người này đã bị mã hóa, em chờ một chút.”

một phút sau, Hà Cảnh Hành phá mật mã thuận lợi, nhủ này “Học muội Trần Ngu, tư liệu người này không cho download, đồng thời chỉ có thể đọc trong một phút.”

“không thể download?” Tư liệu mười đời của Lâu Minh, một phút làm sao mà đọc hết.

“Em muốn tìm tư liệu gì, anh giúp em kiểm” Hà Cảnh Hành đề nghị “Rồi em lấy điện thoại di động chụp lại, sau này xem từ từ.”

“Linh khí, anh kiểm tra tư liệu về linh khí đi.” Trần Ngu lập tức nói.

“Linh khí?” Mặc dù Hà Cảnh Hành cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn giúp Trần Ngu tìm kiếm tư liệu, chỉ hai ba giây, mấy chục trang tài liệu trong chớp mắt chỉ còn rút lại thành hai trang. Trần Ngu cầm điện thoại di động, chụp hai cái.

“Xong chưa?” Hà Cảnh Hành chờ Trần Ngu chụp xong, hỏi.

“Xong rồi ạ.” Tay cầm điện thoại của Trần Ngu hơi run lên.

“OK, vậy anh thoát ra ngoài nhe.” Hà Cảnh Hành nhanh chóng thoát ra khỏi quyền quản lý trang web, thuận tiện xóa toàn bộ dấu vết, ‘thần không biết quỷ không hay’ hack mạng internet âm phủ.

Hai người cùng nhau ra khỏi phòng, khi Hà Cảnh Hành vừa ra khỏi phòng thì sinh hồn tự động trở về với cơ thể, rơi vào trạng thái ngủ say, khi tỉnh lại cũng không nhớ được kí ức đã xảy ra trong căn phòng.

Trần Ngu đem tư liệu chụp được trong điện thoại di động học thuộc lòng, sau đó để điện thoại di động và máy laptop lại cho Hướng Nam xử lý, rồi đóng cửa âm trở về cơ thể của mình.

==

thật lâu về sau, khi Hà Cảnh Hành bước xuống âm phủ, đã được Đầu Trâu Mặt Ngựa ‘thân thiết hỏi thăm’, lúc đó mới biết khi cậu ta còn chưa chết, dưới âm phủ đã có truyền thuyết về cậu ta.

Hacker đầu tiên trong lịch sử hack mạng internet âm phủ!

Hà Cảnh Hành: Thực sự là tôi chẳng biết gì cả ...

Tác giả có lời muốn nói:

Nơi nào đó dưới âm phủ, nhân viên lấy máy tính cũ sau khi được trang bị máy tính mới, thì phát hiện thiếu mất một máy.

“Máy tính của Đầu Trâu Mặt Ngựa thay ra không thấy đâu ...” Nhân viên công vụ nghi ngờ nói.

Sau đó không lâu, sự việc bị bại lộ, Diêm Vương nổi giận lôi đình.

“Đầu Trâu Mặt Ngựa, lại là các cậu!”

Đầu Trâu Mặt Ngựa: ... (Đổi một cái máy tính mà cũng không gặp may)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Giải thi đấu Huyền Linh

Tin tức về Linh Khí đã lấy được, nhưng thời gian trôi qua rất lâu, theo sự biến đổi của lịch sử, nhiều địa danh và thành phố đã không còn được sử dụng cho ngày nay nữa. Bởi vậy, Trần Ngu chỉ có thể đưa thông tin đến nhà họ Lâu để nhà họ Lâu phái người đi tìm kiếm.

Mặc dù bộ trưởng Lâu đã tìm mấy vị chuyên gia nghiên cứu lịch sử để tra cứu địa danh kiểm thông tin về Linh Khí, nhưng Trần Ngu vẫn cảm thấy không yên lòng, cô dùng bút chống cằm, hỏi Lâu Minh “anh Ba, Linh Khí chắc chắn sẽ tìm được, phải không?”

“Ừ, nhất định sẽ tìm được!” Trần Ngu tự hỏi tự trả lời còn chưa đủ, lại gật đầu một cái thật mạnh.

Lâu Minh nhìn Trần Ngu mà nhin không được cười khẽ một tiếng “Việc tìm Linh Khí em đừng bận tâm, học bài cho tốt đi.”

“Nhưng mà em lo lắng mà.” Trần Ngu nói “Trong Sở Sinh Tử có những địa điểm mà em chưa từng nghe đến lần nào.”

“Có thể là em không giỏi về lịch sử.” Lâu Minh cười nói.

“thì tại hồi PTTH (cao trung) em học ban khoa học tự nhiên mà.” Hình như không muốn để lộ mình là một cô ngốc trước mặt Lâu Minh, Trần Ngu vội vàng giải thích.

“Ừ, không trách em, đều do anh trước kia sống ở nơi quá hẻo lánh.” Lâu Minh duỗi tay gõ gõ lên bài kiểm tra Trần Ngu vừa hoàn thành cách đây hai phút “Đề có mười câu mà em làm sai hết năm câu rồi, nếu như thế này coi chừng lại thi rớt nữa đó.”

Trần Ngu nhìn bài thi, cả khuôn mặt xụ xuống “Em ghét toán học cao cấp, ghét luôn cái tên Kỳ Trường Minh!”

Đúng thế, bài thi kiểm tra cuối kỳ môn toán cao cấp của bạn học Trần Ngu vì bị người ‘chơi xấu’ mà cuối cùng bị rớt môn.

“Đừng bức bối, để anh giảng lại cho em lần nữa, sáu mươi điểm mà, thực ra chỉ cần em cẩn thận một chút là có thể đạt được.” Lâu Minh nói rồi cầm bút lên chuẩn bị giảng bài cho Trần Ngu.

“Đinh!”

Lúc này điện thoại bỗng vang lên chuông báo tin nhắn, Trần Ngu cầm điện thoại ấn mở phát hiện là tin nhắn của ông Ngô. Trần Ngu liếc mắt nhìn rồi lập tức đứng phắt dậy.

“Ừ!” đang khom người giúp Trần Ngu giảng bài, Lâu Minh không tránh kịp mà bị va vào cằm.

“anh Ba!” Trần Ngu giật nảy mình “anh Ba, anh không sao chứ.”

“anh không sao.” Lâu Minh che cằm, lắc lắc đầu.

“anh không sao thật không, đầu em cứng lắm đó.” Trần Ngu lo lắng nói “Lúc trước ông nội cầm tàu thuốc gõ em mà gãy hai cái tàu luôn đó.”

“Ông Ngô dùng tàu thuốc gõ đầu em?” Lâu Minh nhíu mày.

“Ừm, nhưng em không có bị thương đâu.” Thấy Lâu Minh lo lắng, Trần Ngu vội vàng giải thích “Thân thể của em khác với người bình thường, chẳng những chẳng sợ sát khí mà còn vô cùng rắn chắc, sức lực cũng lớn hơn người bình thường nhiều. anh nhớ lần em bị cưỡng thi ngàn năm đánh mấy cái không, em có bị thương gì đâu nào.”

Chuyện này Lâu Minh còn nhớ rõ, nhin không được tò mò hỏi “Tại sao lại thế?”

“Ông nội nói ... Có thể em là cô gái được trời ban cho sức mạnh dị thường.” nói đến ông nội, Trần Ngu liền nhớ đến tin nhắn vừa nhận được, vẻ mặt biến sắc “anh Ba, anh chờ em chút, em gọi điện cho ông lão này cái đã.”

Trần Ngu tức giận đến mức không thèm kêu ‘ông nội’ luôn rồi, vội vàng gọi điện thoại, bên kia vừa bắt máy là Trần Ngu bắt đầu gào thét “Ông lão, ông muốn đi đâu???”

“Gào cái gì mà gào, gào nữa là ông cúp máy giờ.” Giọng nói mạnh mẽ vang dội của ông Ngô từ đầu bên kia điện thoại truyền đến.

“Ông nhắn cho con tin đó là có ý gì?”

Vừa rồi ông lão gửi đến cho cô một tin vô cùng ngắn gọn, thêm dấu câu phía sau mới được bốn chữ: Ông đi! (Tiếng Trung là 我走了!)

“Ý trên mặt chữ chứ còn gì nữa.” Ông Ngô không thêm đề ý nói “Sát khí của Lâu Minh bây giờ đang rất ổn định, nếu ngẫu nhiên có biến hóa gì đó thì con vẫn có thể giải quyết được. Còn chuyện linh khí, muốn tìm đủ chắc chắn là mất một thời gian nữa, nên ông quyết định trong khoảng thời gian này ông phải dành cho chính mình.”

“Ông có chuyện gì cần làm, ông đã nói ông sớm từ bỏ hết rồi sao?” Trần Ngự cả giận.

“Cuộc sống sau khi về hưu thì không được bận rộn hả? Ông bận lắm, nhóc con, con không biết một tháng qua ông đã chậm trễ bao nhiêu là chuyện đâu.” Ông Ngô cũng nóng lên, nói đối với Trần Ngự.

“Ông không phải lại tìm quán net chơi game chứ.” Trần Ngự nghiêng răng nghiêng lợi nói “Lúc trước Tết, ông còn phàn nàn tốc độ đường truyền trong nhà không tốt, qua Tết mẹ con đã cho người nâng cấp đường truyền rồi mà. Vậy mà ông còn không yên tâm ngồi nhà chơi game giúp con nữa.”

“Con cũng quá coi thường ông nội con rồi, ông đây là người sẽ bị vây trong phòng hay trong quán internet sao?”

“Sao nữa, ông còn muốn xuất đầu ra thế giới nữa sao.” Sao ông không lên trời luôn đi.

“Con đừng có kích ông, con có tin là ông thực sự tiến ra thế giới cho con xem.”

không ngờ ông Ngô lại là ông lão nghiện quán net chơi game, biết được sự thật mà Lâu Minh vẫn không thể tin được.

“Tóm lại, tạm thời ông có việc phải rời Đế Đô, có việc thì liên lạc điện thoại cho ông. Với lại...” Cùng cháu gái nhà mình hờn dỗi một lúc, ông Ngô mới ngập ngừng nói “Giúp ông... khụ... chuyển lời cảm ơn ba mẹ con đã tiếp đón ông trong thời gian qua.”

Nghe thế, Trần Ngự sững người, bỗng nhiên hiểu được tại sao ông nội muốn rời đi. Lúc Tết cô ở nhà thì không sao, nhưng bây giờ cô đã đến trường học, nếu một mình ông nội ở lại trong nhà, vẫn là có chút ngại ngùng.

Sau khi Trần Ngự nghĩ thông suốt thì giọng nói cũng dịu lại, chỉ dặn dò thêm “Vậy ông nhớ lúc nào cũng phải bật máy nha, không thể giống như trước không nhận điện thoại của con, khi chơi game cũng không được thức khuya, phải nhớ ăn cơm đầy đủ nữa đó.”

“Ông biết rồi, con nhóc con thật phiền muốn chết.” Ông Ngô nhin không được nói “Con cũng đừng vì chuyện người đàn ông của con mà quên mất việc xây đường cho thôn Đại Mộc, cả tháng nay ông có thấy con ra ngoài kiếm tiền đâu.”

“...” Trần Ngự bị ông Ngô chặn họng, không biết nói làm sao, đúng là một tháng quacô không đi ra ngoài làm nhiệm vụ kiếm tiền.

Lâu Minh chờ Trần Ngự cúp điện thoại mới hỏi “Ông Ngô dọn ra ngoài rồi sao?”

“Dạ.” Trần Ngự gật đầu.

“Dọn ra ngoài ông sẽ cảm thấy thoải mái hơn.” Lâu Minh thấy Trần Ngự không vui thian ủi.

“Em biết.” Trần Ngự cất điện thoại, lại ngồi vào ghế làm toán cao cấp. Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

“Vào đi.” Lâu Minh lên tiếng.

Hà Thất bước vào nói “Tam thiếu, Mao đại sư đến.”

Lâu Minh sững sốt một chút rồi cúi đầu nói với Trần Ngự “Em làm mấy đề này trước đínhé, chút nữa anh coi lại cho.”

“Dạ.” Nghĩ đến việc phải thi lại môn toán cao cấp, Trần Ngự cảm thấy cuộc đời này thật là u ám mà. (nguyên văn là sầu mi khổ kiếm: mặt mày ủ dột)

Nhìn Trần Ngự nhúu khuôn mặt bánh bao lại, Lâu Minh buồn cười lắc đầu, sau đó mới ra khỏi phòng sách đi xuống lầu. Lúc này, Mao đại sư đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách uống trà, thấy Lâu Minh xuống thì lập tức cười ha ha.

Lâu Minh thấy Mao đại sư không hề che giấu sự sung sướng trong lòng thì đoán là có tin về Linh Khí “Ông có tin gì sao?”

“Có, hơn nữa còn là tin rất tốt.” Mao đại sư cười mà rung cả râu “đã tìm được một Linh Khí rồi.”

“Nhanh vậy sao?” Lâu Minh kinh hãi nhúu mày.

“Nên tôi mới nói là tin tốt mà.” Mao đại sư nói “Những thông tin liên quan đến Linh Khí mà Trần tiểu hữu mang về đã giải được hai địa điểm. Trong đó có một Linh Khí đặt ở Hoàng Lăng Tô Bắc Hán. Lăng mộ này đã được khai quật từ mười năm trước, Linh Khí hiện đang đặt tại viện bảo tàng Đế Đô.”

“Kiểm tra chính xác rồi sao?”

“Tôi đã kiểm tra rồi, cũng đến đó xem, đó là một cây sáo.” Mao đại sư nói “Nhưng đây là di sản văn hóa của quốc gia, nên muốn lấy đi thì phải có công

văn xin phép, nhưng cũng không có khó khăn gì lắm”

Vấn đề sát khí gây rắc rối cho anh ba mươi năm qua bỗng nhiên sắp được hóa giải, Lâu Minh vừa cảm thấy vui mừng vừa có cảm giác không chân thật.

“một Linh Khí khác cũng đã xác định được vị trí cụ thể, dưới đáy hồ Ngũ Phương, chắc hẳn cũng ở trong một ngôi mộ cổ. Bộ trưởng Lâu đã liên hệ đội khảo cổ để tiến hành khai quật, sau khi tìm được sẽ đưa tới Đế Đô.” Mao đại sư nhìn còn kích động hơn cả Lâu Minh “Còn hai địa điểm chưa được giải nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian. Lâu Minh, ước nguyện của cậu sắp thành sự thật rồi, cậu rốt cuộc có thể sống như người bình thường ...”

“A!”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87-2: Giải thi đấu Huyền Linh 2

Bỗng nhiên, Trần Ngự hét lên một tiếng thảm thiết, Lâu Minh nháy mắt nháy lên, như một trận gió chạy lên lầu hai. Khí thế sắc bén đến nỗi một bộ đội đặc chủng như Hà Thất cũng không dám đoạt vị trí của Tam thiếu nhà mình vọt vào phòng sách đầu tiên.

“Thi Thi!” Lâu Minh hoảng hốt đẩy cửa phòng.

Trần Ngự quay đầu lại, tay cầm điện thoại di động, vẻ mặt ‘sống không còn gì luyến tiếc’ nhìn Lâu Minh.

“đã xảy ra chuyện gì?” Thoạt nhìn, hình như là ... không có gì nguy hiểm

“Em ... Điểm tích lũy của em không đủ.” Trần Ngự nước mắt đầm đìa nhìn điện thoại di động của mình, trên đó hiện lên số 98 làm Trần Ngự đau lòng không thở nổi.

“Điểm tích lũy cái gì?” Lâu Minh kinh ngạc nói.

“Điểm tích lũy trên trang web huyền học á, hôm giao thừa, trang web huyền học đưa ra nhiệm vụ, chỉ cần ‘làm sạch’ 100 con ác ma tích lũy được 100 điểm là em có thể thăng cấp lên hạng A. Nhưng mà vừa rồi em mới tra ... em tra ...” Trần Ngự vô cùng đau lòng “Chỉ còn thiếu có 2 điểm, 2 điểm mà thôi.”

Lâu Minh dờ khóc dờ cười “Còn thiếu có 2 điểm thì em đi ‘làm sạch’ thêm 2 ác ma nữa là được mà.”

“Nhưng mà hoạt động này đã kết thúc rồi, kết thúc rồi a!” Lúc này ông Ngô nhắc công việc kiểm tiền, Trần Ngự còn nói bây giờ cô đã lên cấp độ A, kiểm tiền còn nhiều hơn trước rất nhiều. Ai biết được lấy điện thoại di động ra tra đề xin cấp duyệt lại phát hiện còn thiếu 2 điểm. Như một tiếng sét giữa trời quang, đánh cho cô kêu lên thảm thiết.

“Vậy ... vậy thì em thăng cấp từ từ cũng được mà.” Lâu Minh cũng không biết phải an ủi như thế nào.”

“rõ ràng là em đã thăng cấp, rõ ràng đã thăng cấp rồi mà ...” Trần Ngự càng nghĩ càng tuyệt vọng, giống như người biết mình trúng số xổ một trăm triệu nhưng lại phát hiện mình đã làm mất vé số.

“Có chuyện gì vậy?” Mao đại sư đi đến phòng sách, nhìn thấy bộ dạng thương tâm muốn chết của Trần Ngự thì vô cùng tò mò.

Trần Ngự còn đang chìm trong cảm xúc đau thương, không còn hơi sức đâu để nói với Mao đại sư. Lâu Minh đành phải dờ khóc dờ cười nói thay “Tài khoản trong mạng huyền học của cô ấy không được thăng lên cấp A nên cô ấy đang khó chịu.”

“Hả? Tài khoản của Trần tiểu hữu còn chưa được lên cấp A sao?” Mao đại sư kinh ngạc.

Trần Ngự nghe thế lại càng khó chịu, tức giận đến mức giậm chân bình bịch.

“Mao đại sư, ông đừng kích thích cô ấy.” Lâu Minh nhỏ giọng nói với Mao đại sư, nhưng nói xong chính bản thân anh lại không nhịn được mà cười khê.

“Tôi không có ý này, tôi muốn nói là tu vi của Trần tiểu hữu hoàn toàn có thể trực tiếp xin thăng lên cấp A, căn bản là không cần phải lên theo từng bước.”

Trần Ngự ngẩng phắt đầu lên, không thể tin nhìn Mao đại sư.

“Có thể xin trực tiếp sao?” Lâu Minh cũng giật mình.

“Đương nhiên, dù sao thì thực lực của Trần tiểu hữu cũng đạt mà, chỉ cần có người đề cử ... Đề tôi đề cử.” Mao đại sư vừa nói vừa dứt khoát lấy điện

thoại đi động ra “Tài khoản của Trần tiểu hữu là gì, bây giờ tôi đề cử cho cô. Rất nhanh thôi, ngày mai là cô có thể thăng lên cấp A rồi.”

“Loảng xoảng!” Mao đại sư đoán là Trần Ngư sẽ vô cùng cao hứng nhưng cũng không thể nghĩ cô cao hứng đến mức lấy đầu nện xuống bàn a.

“A ...” Lâu Minh không nhịn được nữa mà bật cười thành tiếng.

==

Nửa tháng sau, mặt mũi Trần Ngư xanh xao từ trong phòng thi đi ra, cô thề là từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ thấy giám thị nào coi nghiêm như vậy. Móa, cả phòng thi có một mình cô, toàn bộ thời gian giám thị coi thi đều nhìn cô chăm chăm.

“Thi Thi, cậu thi thế nào?” Mấy người Hàn Du, Phương Phi Phi, Trương Mộc Oản đã chờ từ bên ngoài từ sớm.

“Tớ không biết nữa.” Trần Ngư hết sức lực, lắc đầu nói.

“không phải là cậu đã chăm chỉ ôn luyện từ nửa tháng trước à?” Phương Phi Phi hỏi.

“Tớ quá hồi hộp, cả cái phòng thi có mỗi mình tớ, giám thị thì cứ kè kè ngồi bên cạnh tớ.” nói đến đây, Trần Ngư nhịn không được mà bi thương “Lẽ nào môn toán cao cấp này cả trường chỉ có tớ rớt môn thôi sao?”

“Ừ!” Ba người thống nhất gật đầu.

“không phải chứ!” Trần Ngư kinh hãi.

“Có thể đại học Đê Đô thì người nào mà chả là học bá, có ai mà ngay học kì đầu tiên đã thi rớt môn chứ.” Trương Mộc Oản nói “Từ một góc độ nào đó mà nói thì cậu đã là người nổi tiếng rồi đó.”

“...” Mặt Trần Ngư đã xanh nay còn xanh hơn, OMG, chỉ có mình cô rớt môn mà không thể tha cho cô được sao? Vì một mình cô mà phải tổ chức cả một kì thi lại, tốn kém bao nhiêu tiền chứ!

“Thi xong rồi thì bỏ qua đi, chúng ta đi ăn cơm nào.” Phương Phi Phi vỗ vỗ vai Trần Ngư nói “Trước cổng trường mới mở một quán, nghe nói đồ ăn rất ngon đó.”

Trog chớp mắt, Trần Ngư tỉnh lại, đi theo ba bạn học ra khỏi trường, nhưng vừa mới đến cổng đã nghe có người gọi cô.

“Thi Thi!” Từ xa, Lục Ninh đã nhìn thấy nhóm người Trần Ngư.

“Lục Ninh?” Trần Ngư nhìn chàng thanh niên tuấn tú đang đứng cách đó không xa vẫy vẫy tay, cười đi tới “Sao anh lại đến đây?”

“anh có chút việc muốn tìm em.” Từ lần trước khi Lục Ninh đưa chuông chiều hồn cho Trần Ngư, Trần Ngư đối xử thân thiết với Lục Ninh hơn nhiều, hai người thỉnh thoảng sẽ liên lạc trên mạng, sau đó Trần Ngư còn nói Lục Ninh gọi tên thân mật của cô. Lục Ninh nhìn về phía sau Trần Ngư “Em với các bạn đi ăn cơm à?”

“không phải, không phải, chỉ có ba bạn em đi ăn thôi, Thi Thi không đi cùng chúng em đâu.” Hàn Du không đợi Trần Ngư liền mở miệng nói trước.

“Lục Ninh? anh tên là Lục Ninh?” Phương Phi Phi nhìn chàng trai có khí chất tươi mát, hào hoa phong nhã thì nhịn không được mà tấm tắc khen ngợi.

“Chào các em, anh tên là Lục Ninh.” Lục Ninh rất tự nhiên phóng khoáng giới thiệu tên mình.

“Chào anh, chào anh ...” Về mặt Phương Phi Phi nhiều chuyện “anh là ... bạn trai của Thi Thi nhà chúng em sao?”

Lục Ninh sững sốt, khuôn mặt đỏ bừng lên.

“Các cậu nói bậy cái gì đấy, không phải đâu.” Trần Ngư nóng nảy khề đầy Phương Phi đang kêu oai oái.

“Mặt anh ấy đỏ rần rồi kìa, còn nói không phải cái gì.” Hiển nhiên là ba cô bạn không tin.

“Các cậu có thôi đi không!” Trần Ngư chống nạnh, giả bộ tức giận.

“Ai da, được rồi, được rồi, chúng tớ đi ăn trước đây.” Trương Mộc Oản khoác tay hai bạn, kéo dài giọng “Chúng ta không nên quấy rối thế giới hai người các cậu.”

“Đúng thế, đúng thế, chúng ta mau đi thôi.” nói xong, ba cô cười cười nhón nháo rồi đi.

Trần Ngư tức giận hừ một tiếng, lúc quay đầu lại, mặt Lục Ninh đã đỏ như tôm luộc, đôi mắt sáng lấp lánh, vẻ vô cùng xấu hổ (nhưng trong mắt Tây Thi của chúng ta đó là ánh mắt lúng túng).

“anh đừng để trong lòng nha, mấy bạn em đùa đó.” Trần Ngư vội giải thích.

“không ... không sao đâu.” một tia mắt mát nhỏ ánh lên trong mắt người thanh niên.

“anh nói có việc tìm em sao?” Trần Ngư lại hỏi.

“Ừ.” Lục Ninh điều chỉnh cảm xúc “anh đến hỏi em có định tham gia giải thi đấu Huyền Linh năm nay không?”

“Giải thi đấu Huyền Linh? Đó là cái gì?” Trần Ngư ngạc nhiên hỏi.

“Em không biết sao?” Lúc này đến phiên Lục Ninh kinh ngạc, ai là người trong giới huyền học thì đều biết giải thi đấu Huyền Linh này mà.

Sau khi được Lục Ninh phổ cập kiến thức, cuối cùng Trần Ngư cũng đã hiểu về giải thi đấu Huyền Linh. Cái gọi là giải thi đấu Huyền Linh, thực ra là trận tranh tài về huyền học cho các thanh thiếu niên Thiên Sư do giới huyền học tổ chức, tất cả Thiên Sư dưới ba mươi tuổi đều có tư cách tham dự.

Nhưng giải thi đấu Huyền Linh khác với các giải thi đấu thông thường, đó là một giải thi đấu về huyền học có truyền thống từ xưa đã được mấy trăm năm nay. Quan trọng hơn cả là địa điểm tổ chức chính là ở dãy núi Kỳ Liên Ngũ Linh hội tụ. Cho dù ngày nay huyền học đã xuống dốc, kết giới đã gần như thất truyền, nhưng nơi này vẫn luôn được bao trùm trong kết giới.

Kết giới Ngũ Linh hội tụ mười năm sẽ mở một lần, nên giải thi đấu Huyền Linh cũng mười năm tổ chức một lần.

“Tất cả mọi người đều tham gia, có phải bên trong có vật gì tốt hay không?” Trần Ngư hỏi.

“Có chứ, mỗi lần kết giới mở ra, trong đó sẽ xuất hiện một pháp khí có phẩm cấp cực cao, nhưng mà rất khó để có được nó.” Lục Ninh nói “Lần trước là cây kiếm gỗ đào ngàn năm, chính là kiếm trong tay Lương Vũ, là thanh kiếm mà ba mươi năm trước bác Lương đã giành được khi tham gia giải Huyền Linh.” *(Ừa mình nhớ thanh kiếm gỗ đào này tác giả nói là Lương Vũ mua được ở tiệm đồ cổ mà ta)*

Trần Ngư tính toán trong lòng “Giải thi đấu Huyền Linh khi nào bắt đầu?”

“Ngày sáu tháng sau.” Lục Ninh đáp.

Mười năm mới tổ chức một lần, vậy thì không thể nào bỏ qua được, với lại pháp khí cực phẩm có thể bán mấy triệu, thậm chí mấy trăm triệu luôn, vậy là kiếm tiền còn nhanh hơn đi làm nhiệm vụ.

“Lục Ninh, cảm ơn anh cho em biết việc này. Em hứa với anh, nếu em giành được pháp khí bán được tiền sẽ chia cho anh một phần.” Vì cảm ơn Lục Ninh cung cấp ‘tin tức’ mà hiếm khi Trần Ngư rộng rãi một phen.

“không cần ... không cần khách sáo.” Lục Ninh xấu hổ giật giật khóe miệng.

Cách đó không xa, Hà Thất lái xe đón Trần Ngư về, yên lặng chụp một tấm hình rồi gửi cho Tam thiếu nhà mình cùng hàng chữ “Bạn cùng phòng của tiểu thư Trần Ngư đều nghĩ làm đây là bạn trai của tiểu thư Trần Ngư.”

==

“Rắc rắc!” đang cùng Mao đại sư và bộ trưởng Lâu ăn cơm, Lâu Minh ‘không cẩn thận’ bẻ gãy đũa trong tay.

“Con sao thế?” Bộ trưởng Lâu ngạc nhiên hỏi.

“không có gì ạ.” Lâu Minh đặt điện thoại di động xuống, đôi đôi đũa khác, tiếp tục ăn cơm.

Tác giả có lời muốn nói:

đã lâu không gặp nhóm chat “Bầy trợ lý”

Hà Thất: Thế nào, Tam thiếu phản ứng ra sao?

Hà Thất: Tiểu Bàng, đừng có giả chết.

Trình Bàng đang trong ca trực, bắt đắc dĩ đáp lại: Bẻ gãy đũa rồi! (cuối cùng Trình Bàng cũng bị kéo vào nhóm ‘ông Tám’ rồi)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88-1: Linh Khí thứ ba

Hà Thất chờ cho đến khi Trần Ngự và các bạn ăn cơm xong mới xuất hiện, chờ Trần Ngự về biệt thự nhỏ nhà họ Lâu.

trên xe, Trần Ngự hỏi Hà Thất “Trợ lý Hà, hai Linh Khí còn lại xác định được địa điểm chưa?”

Trước đó, Trần Ngự đã dặn Lâu Minh, có tin tức về hai Linh Khí còn lại thì bất cứ lúc nào cũng phải báo cho cô biết.

“Tôi cũng không biết, nhưng Mao đại sư và bộ trưởng Lâu đều đến.”

“Vậy chắc là có tin rồi.” Trần Ngự nghe thấy Mao đại sư và bộ trưởng Lâu đều đến thì chắc chắn là có tin tức về Linh Khí. Nghĩ đến việc chẳng mấy chốc nữa mà sát khí trên người Lâu Minh sẽ được thanh trừ hết, mỗi tề bào trong người Trần Ngự đều muốn nhảy cẫng lên.

Hà Thất nhìn trong kính chiếu hậu về vui mừng phấn khởi của Trần Ngự, lại nghĩ đến Tam thiếu nhà mình bê gãy đĩa trên bàn cơm, hai mắt Hà Thất đảo vòng, bắt đầu tán gẫu “Tiểu thư Trần Ngự đã gặp mẹ của Tam thiếu chưa?”

“Chưa ạ.” Trần Ngự thật thà lắc đầu, sau đó nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Mẹ anh Ba hình như ít đến thăm anh ấy thì phải.”

“Thực ra Lâu phu nhân là người quan tâm đến Tam thiếu nhất, nhưng mà hai năm trước đột nhiên sức khỏe của Lâu phu nhân không được tốt.” Hà Thất nói “cô cũng biết thể chất của Tam thiếu nên anh ấy không cho Lâu phu nhân đến biệt thự, chỉ nói chuyện qua điện thoại thôi.”

“thì ra thế ... Nhưng mà sẽ nhanh tốt thôi. Chờ đến khi tìm được Linh Khí, hoàn toàn làm sạch sát khí trên người anh Ba là anh Ba có thể về thăm bác gái rồi.”

“Đúng vậy.” Hà Thất gật đầu “Kể từ khi biết sát khí trên người Tam thiếu sắp được giải quyết, Lâu phu nhân vô cùng vui mừng. Gần đây bà còn đang vội vàng tìm kiếm bạn gái cho Tam thiếu nhà chúng tôi nữa đó.”

“Bạn gái?” Mặt Trần Ngự biến sắc.

“Đúng vậy ạ.” Hà Thất mắt nhìn phía trước, trong giọng nói lộ vẻ vui sướng từ đáy lòng “Lúc trước, khi sát khí của Tam thiếu còn chưa được giải quyết, Lâu phu nhân cũng đã tìm một người rồi, hình như là thiên kim (con gái) nhà thị trưởng nào đó. Lúc đó, Tam thiếu lấy lý do chuyện sát khí để từ chối Lâu phu nhân, nhưng còn lần này, chắc là chẳng còn lý do gì nữa rồi.”

Hà Thất lặng lẽ liếc nhìn lên kính chiếu hậu, quả nhiên phát hiện sắc mặt Trần Ngự đã thay đổi, trong lòng thầm đắc ý, tiếp tục ‘ném bom’ “Chắc là chẳng bao lâu nữa, biệt thự nhỏ sẽ có nữ chủ nhân.”

Sau đó Hà Thất còn nói gì đó nữa nhưng Trần Ngự đã không còn nghe thấy gì nữa, trong đầu cô tràn đầy ý nghĩ anh Ba có thể có bạn gái, như cuồng phong quét qua thổi cả người cô tan tác tơi tả.

Mẹ anh Ba giới thiệu bạn gái cho anh Ba chắc chắn là nhìn đẹp hơn cô. anh Ba lại hiểu thảo như thế, mẹ anh Ba thích thì chắc anh Ba sẽ thích, với lại ... Minh và anh Ba hình như hơn kém hơi nhiều tuổi, anh Ba và mẹ Lâu có thể cảm thấy mình quá nhỏ, quá ngây thơ, có phải không ... có phải không ta?

Trần Ngự càng nghĩ càng cảm thấy sức cạnh tranh của mình hơi thấp thì phải.

Cứ nghĩ như thế một đường, cho đến khi về đến biệt thự, về mặt Trần Ngự vẫn còn mắt hờn mắt vía. Hà Thất thấy thì nói thầm một tiếng, không biết là cậu ta có kích thích quá mức hay không.

“Thì thì ...” Lâu Minh thấy Trần Ngự bước vào, lại thấy sắc mặt không tốt của cô, vốn chỉ định lên tiếng hỏi thì lúc này Lâu Minh từ ghế sofa đứng hẳn lên, đi đến bên Trần Ngự nhỏ giọng hỏi “Em sao thế? Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

Trần Ngự ngửa đầu, nhíu mày nhìn chăm chú Lâu Minh.

“Có phải em bị bệnh rồi không?” Lâu Minh nói rồi đưa tay lên trán Trần Ngự thử nhiệt độ.

Khi tay Lâu Minh chạm vào trán Trần Ngự thì cô chợt tỉnh người lại, giờ tay của mình lên cầm chặt lấy tay Lâu Minh đang để trên trán cô.

“Hà?” Lâu Minh kinh ngạc cúi đầu.

Trần Ngự nhíu mày, về mặt thì thân đang muốn mở miệng nói thì Mao đại sư ngồi bên bỗng lên tiếng hỏi “Trần tiểu hữu làm sao vậy?”

“cô ấy không sao.” Lâu Minh thu tay lại, trả lời Mao đại sư xong mới quay sang nói nhỏ với Trần Ngự “Em có muốn lên phòng nghỉ ngơi một chút không?”

Trần Ngự lắc đầu, đi theo Lâu Minh vào phòng khách, đến chỗ Mao đại sư và bộ trưởng Lâu đang ngồi, chào hỏi rồi cũng ngồi xuống.

Hai người đều phát hiện cảm xúc của Trần Ngự không cao nhưng cũng không tiện mở miệng hỏi.

Mặc dù Lâu Minh còn nghi ngờ nhưng cũng không thể trước mặt hai người mà dò hỏi cô. Sau khi xác định Trần Ngự không bị sốt, Lâu Minh nhún nhường định đợi đến khi Mao đại sư về thì sẽ hỏi cô.

Mao đại sư thấy mọi người đã có mặt đầy đủ thì mới lên tiếng “Hôm nay tôi đến là để báo với mọi người là địa điểm của Linh Khí thứ ba đã được xác định.”

So với hai Linh Khí trước, Linh Khí thứ ba để giải mã được địa điểm thì phức tạp hơn, vì trong tư liệu không đề cập đến tên địa danh hay một từ ngữ liên quan nào. Cuối cùng chuyên gia chỉ có thể đưa ra nhận định sơ bộ có khả năng Linh Khí thứ ba có liên quan đến vật phẩm phong thủy nào đó. Vì thế nên bộ trưởng Lâu đã nói với Mao đại sư để ông rà soát trong giới huyền học.

Mao đại sư đã liên hệ với mấy bậc thầy về phong thủy để hỏi tin tức, trong buổi sáng nay đã có kết quả.

“Nó ở đâu?” Bộ trưởng Lâu kích động.

“Ở dãy núi Kỳ Sơn.”

Núi Kỳ Sơn? Trần Ngự sững người, hình như Lục Ninh đã nói với cô là giải thi đấu Huyền Linh được tổ chức ở núi Kỳ Sơn, không thể nào lại trùng hợp như vậy chứ?

“Dãy núi Kỳ Sơn sao? Có vị trí cụ thể không để tôi sắp xếp người đi tìm?” Bộ trưởng Lâu vội kêu lên.

“Bộ trưởng Lâu, ngài đừng vội, nghe tôi nói xong trước đã, Linh Khí thứ ba này sợ là người bình thường không thể lấy được.” Mao đại sư vừa cười vừa nói.

“Tại sao vậy?” Lâu Minh cũng không nhận được tò mò hỏi.

“Qua hai món Linh Khí đã tìm được, bao gồm cả thanh kiếm đồng, tôi phát hiện có một điểm chung.”

“Mấy vật đó đều trong mộ cổ của các triều đại trước.” Lâu Minh nói.

“Đúng thế, người xưa tìm nơi đặt huyết mộ, đặc biệt là những người có thân phận cao quý sẽ tìm đến những nơi có phong thủy cực kỳ tốt.” Mao đại sư nói “Linh Khí thứ ba cũng như thế. Dưới lòng đất của dãy núi Kỳ Sơn có năm nguồn linh mạch xuyên qua, ở nơi năm nguồn linh mạch giao nhau tại thành một trận pháp linh lực vô cùng to lớn, chúng tôi gọi là Ngũ Linh hội tụ.”

Mao đại sư tiếp tục nói “Truyền thuyết nơi Ngũ Linh hội tụ là nguồn gốc của môn phái lớn trong giới huyền học chưa rõ tên, về sau không biết vì sao lại dần dần suy tàn, người kế thừa cũng biến mất. Nhưng vì linh khí nơi Ngũ Linh hội tụ không phải là tầm thường, kết giới bảo vệ ngôi chùa trên núi không vì môn phái xuống dốc mà biến mất.”

Mao đại sư thấy mọi người chăm chú lắng nghe thì tiếp tục nói “Khoảng năm trăm năm trước, một vị đại sư trong giới huyền học đến núi Kỳ Sơn du lịch, ngẫu nhiên thấy trong dãy núi có linh quang lấp lóe (ánh sáng thần linh), biết là có pháp khí xuất hiện, tò mò đi vào bên trong tìm kiếm mới phát hiện kết giới ở đây.”

“Vì có kết giới nên người thường không vào được sao?” Lâu Minh hỏi.

“Đúng thế.” Mao đại sư gật đầu “Chẳng những người bình thường không vào được, mà người trong giới huyền học như chúng tôi cũng chỉ vào được khi kết giới mở ra.”

“Vậy lúc nào thì kết giới được mở ra?” Bộ trưởng Lâu cau mày hỏi.

“Mười năm mở ra một lần!”

“Mười năm!” Bộ trưởng Lâu lo lắng nhìn qua Lâu Minh, mặc dù ông không nói gì nhưng ai cũng đều hiểu ý ông muốn nói, thân thể Lâu Minh không thể đợi được mười năm nữa.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88-2: Linh Khí thứ ba 2

“Ngài đừng sốt ruột, nếu thật là mười năm sau kết giới mới mở ra thì tôi đã không bình tĩnh ngồi ở đây như vậy.” Mao đại sư nói rồi nhìn thoáng qua Trần Ngự “Lần mở kết giới tiếp theo là vào tháng sau.”

“Tháng sau?” Bộ trưởng Lâu vốn là định nói mau cho người đi tìm nhưng rồi lại nghĩ đến chuyện có kết giới, người bình thường không vào được nên vô cùng nghiêm trang nói với Mao đại sư “Vậy Mao đại sư, lần này nhờ ngài nói bạn bè trong giới huyền học giúp đỡ giùm.”

“Tất nhiên rồi.” Mao đại sư cười một cái “Nhưng mà ngài nhờ tôi giúp không bằng nhờ Trần tiểu hữu có khi còn nhanh hơn.”

Mao đại sư vừa nói xong, ánh mắt bộ trưởng Lâu và Lâu Minh đều nhìn về phía Trần Ngự, Trần Ngự ngơ ngác nhìn Mao đại sư.

“Trần tiểu hữu, chắc là Lạc Hà chân nhân đã nói với cô về giải thi đấu Huyền Linh rồi chứ.” Mao đại sư đã tính trước, nói.

“Chưa ạ!” Trần Ngự rất không nể mặt mũi mà lắc đầu.

“...” Mao đại sư.

Cao nhân đều không tuân theo kịch bản như vậy sao?

“Nhưng về giải thi đấu Huyền Linh tôi đã được nghe từ một người khác rồi.” Trần Ngự nói “Nghe nói, khi giải thi đấu Huyền Linh diễn ra, trong kết giới sẽ có pháp khí xuất hiện, có phải pháp khí này chính là Linh Khí thứ ba hay không?”

Cũng may Mao đại sư là người từng trải nên rất nhanh điều chỉnh tâm trạng “Giải thi đấu Huyền Linh mười năm tổ chức một lần, mỗi lần kết giới mở ra, bên trong đều sẽ có một pháp khí. Từ giải thi đấu đầu tiên cho tới giờ, đã có mười pháp khí xuất hiện, nhưng chỉ có sáu người thành công mang ra. Cho nên...”

“Cho nên, pháp khí xuất hiện không nhất định là Linh Khí chúng ta muốn tìm, nhưng Linh Khí chúng ta muốn tìm nhất định là có ở bên trong kết giới.” Trần Ngự đã hiểu rõ.

“Đúng thế.” Mao đại sư gật đầu.

“Tôi biết rồi, để tôi đi tìm.” Trần Ngự tự tin nói, giống như chỉ cần cô đi tìm là nhất định có thể tìm được pháp khí.

Biết Trần Ngự sẽ đi tìm Linh Khí giúp mình là một chuyện, nhưng khi thấy Trần Ngự không chút do dự gật đầu, giống như cô ở trong tình thế bắt buộc mà đồng ý, tim Lâu Minh không nhịn được mà run lên.

“Mao đại sư.” Lâu Minh hỏi “Ông vừa mới nói trong năm trăm năm qua chỉ xuất hiện mười pháp khí, trong đó chỉ có sáu cái mang ra ngoài, nói cách khác là pháp khí trong kết giới rất khó lấy được, đúng không?”

Lúc này bộ trưởng Lâu cũng phản ứng lại, nghi ngờ nhìn Mao đại sư.

“Đúng thế, đây cũng là điều mà tôi lo lắng nhất.” Mao đại sư nói “Nếu lần này chúng ta không thành công tìm được Linh Khí thì chắc chắn là phải đợi mười năm nữa.”

“Chúng ta không thể đợi thêm mười năm.” Bộ trưởng Lâu nói ngay.

Nhưng Lâu Minh không quan tâm đến vấn đề thời gian, anh lo lắng chính là “Xác suất thành công thấp như vậy là vì bên trong có gì nguy hiểm sao?”

“Về điều này cậu không cần phải lo lắng.” Mao đại sư an ủi “Thực ra kết giới này có một hạn chế là chỉ cho Thiên Sư dưới ba mươi tuổi đi vào, cho nên có thể nói là mức độ nguy hiểm không quá cao. Chúng tôi đoán đây có lẽ là địa điểm để các môn phái huyền học dùng để rèn luyện đệ tử trẻ của mình. Năm đó khi tôi đi vào, tu vi còn kém xa so với Trần tiểu hữu, chẳng phải là tôi cũng an toàn đi ra sao, ha ha...”

Mao đại sư nói xong còn cười mấy tiếng.

“anh Ba, anh yên tâm Nhất định em sẽ tìm được Linh Khí.” Trần Ngự nói chắc nịch.

“không phải là anh lo lắng chuyện Linh Khí...”

“Em biết là anh lo lắng cho em, anh yên tâm, nhất định em sẽ tìm được Linh Khí và an toàn trở ra.” Trần Ngự đảm bảo một lần nữa.

“...” Thấy Trần Ngự nói như vậy, Lâu Minh chỉ có thể thờ dài nhìn Mao đại sư nói “Cũng không thể để Thi Thi đi một mình được.”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Mao đại sư nói “Trước khi giải thi đấu Huyền Linh bắt đầu, tôi sẽ lên trang web huyền học tuyên bố nhiệm vụ tìm kiếm Linh Khí, để tất cả Thiên Sư vào kết giới cùng nhau tìm kiếm.”

Lâu Minh gật nhẹ đầu, cảm thấy yên tâm hơn.

Mặc dù bộ trưởng Lâu vẫn còn hơi lo lắng, nhưng ông biết đây là biện pháp tốt nhất rồi.

“Thực ra Linh Khí thứ ba không phải là khó khăn nhất, khó khăn nhất chính là Linh Khí cuối cùng.” Mao đại sư nhìn bộ trưởng Lâu hỏi “Phía bên mấy chuyên gia có tin không?”

“Tạm thời chưa có.” Bộ trưởng Lâu bắt đầu lắc đầu.

“Ai.” Mao đại sư thất vọng thở dài.

“Linh Khí cuối cùng?” Trần Ngự nhớ trong sổ Sinh Tử đã ghi lại “Ta đặt ở nơi sáng nhất nhưng cũng là nơi tối tăm nhất, chỗ nào vừa sáng nhất lại vừa tối tăm nhất đây?”

không ai biết nơi nào vừa là sáng nhất vừa là tối tăm nhất, ban đầu Trần Ngự nghi ngờ nơi đó có phải là cửa âm không. Dù sao bước một bước là sinh hoặc chết, một bước là Dương hoặc âm, từ một góc độ nào đó, cửa âm là nơi phù hợp nhất với địa điểm kia. Nhưng ông Ngô đã bác bỏ giả thiết này, sát khí của Lâu Minh sẽ là thúc đẩy sự biến đổi của hồn ma, nếu đặt ở cửa âm là nơi hồn ma đến hồn ma đi thì hậu quả như thế nào là có thể nghĩ đến. âm phủ sẽ không cho phép có người đặt đồ vật như vậy gần cửa âm được.

Vì bộ trưởng Lâu không thể ở biệt thự lâu được, nên mọi người nói chuyện về Linh Khí một lúc nữa thì Mao đại sư và bộ trưởng Lâu đứng dậy rồi đi. Trước khi đi, Mao đại sư nói với Trần Ngự “Trần tiểu hữu, chuyện tham gia giải thi đấu Huyền Linh, cô nên nhờ Lạc Hà chân nhân cố vấn (tư vấn) thêm một chút, vì la bàn Vạn Hướng chính là pháp khí được Lạc Hà chân nhân lấy ra từ trong kết giới năm mươi năm trước.”

Tiền hai người đi, Lâu Minh nhìn đồng hồ rồi nói với Trần Ngự “Buổi chiều em còn có tiết phải không, để anh nói Hà Thất đưa em đi.”

“Dạ.” Trần Ngự gật đầu.

Chốc lát sau Hà Thất lái xe đến, Lâu Minh kéo cửa xe giúp Trần Ngự, Trần Ngự cúi đầu bấm điện thoại rồi thuận thế ngồi vào xe.

Lâu Minh thấy Trần Ngự không thèm nhìn anh, nhờ đến bức ảnh Hà Thất đã gửi cho anh cách đây không lâu, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, anh nắm cửa xe, bỗng nhiên gọi “Thi Thi!”

“Dạ?” Trần Ngự quay đầu.

Lâu Minh nhìn đôi mắt to tròn đen láy của Trần Ngự bỗng nhiên cảm thấy không tin tưởng vào suy đoán của anh lúc trước, Thi Thi thích anh thật sao? Hay là cô có thích anh, nhưng bây giờ vì sự xuất hiện của một người thích hợp cùng lứa tuổi với cô nên cô phát hiện tình cảm với anh không phải là tình yêu thực sự?

Cuối cùng thì Thi Thi vẫn còn nhỏ, chưa hiểu biết về tình cảm là điều bình thường mà, không phải sao?

“Sáng nay em thi toán cao cấp thế nào rồi?” Lâu Minh cười khổ rồi hỏi.

“Chắc là đủ điểm đậu đi.” Trần Ngự cũng không dám chắc.

“Phải chăm chỉ học tập đó, coi chừng lại rớt môn bây giờ.” Lâu Minh đóng cửa xe, nhìn xe chạy càng ngày càng xa, chỉ một chốc đã biến mất nơi ngã ba đường.

Lâu Minh ngẩng đầu, nheo nheo mắt đón ánh nắng, trong lòng hiểu rõ, cho dù bây giờ Thi Thi có thích anh hay không, chờ sau khi sát khí được hóa giải hoàn toàn, anh sẽ nhất định phải giành lại.

Nếu không thì phải làm sao mới có thể giảm được nỗi mất mát và rung động trong lòng anh bây giờ đây.

==

Lúc này ở trong xe, Trần Ngự gọi điện cho ông nội nhà mình.

“Ông lão, ông có biết giải thi đấu Huyền Linh không?”

“Giải thi đấu Huyền Linh? Ông biết, sao vậy nhóc?”

“Con muốn đi tham gia giải đấu Huyền Linh.” Trần Ngự nói.

“Con muốn tham gia?” Ông Ngô dừng một chút rồi nói “Thực ra con đi hay không đều được, nếu không con đừng tham gia, gian lận là không tốt đâu.”

“Cái gì ạ?”

“Ông vẫn chưa nói với con sao? Phái Lạc Sơn chúng ta có nguồn gốc (nhà tổ) chính là ở núi Kỳ Sơn.” Ông Ngô đã không nói thì thôi, nói câu nào ra cũng làm người khác kinh ngạc đến chết mới thôi.

WHAT???

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi-khi biết chân tướng: Ông lão, con vẫn cho là chúng ta chỉ là dân ‘chân đất mất toét’, không ngờ cũng là dạng ‘con ông cháu cha’ chứ bộ.

Ông Ngô: đã biết ông nội con khiêm tốn thế nào chưa!

Tây Thi ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Lại phong ấn lần nữa

Khi biệt thự Kim Hải nào đó của thành phố Đế Đô.

Ông Ngô vừa gặm quả táo vừa bước từ lầu hai xuống, đụng phải một thiếu niên hơi mập, thiếu niên cười híp mắt “Ông nội, nghe nói chút nữa cháu gái ông sẽ qua đây.”

“Ừ.” Ông Ngô thận trọng gật đầu

“Cháu gái ông có dễ thương không ạ?” Thiếu niên tò mò hỏi.

“Thằng mập chết bầm” Ông Ngô gõ thật mạnh lên đầu cậu thiếu niên “Cháu gái ta là sinh viên đại học Đế Đô lận đó, làm sao mà giống mấy thằng tui bay không chịu học hành suốt ngày cắm mặt vào game hả?”

Ông Ngô vừa dứt lời, trong khu huấn luyện, mấy thiếu niên đều dừng tay, đồng loạt xoay đầu hết lên “Ông nội, ông quá đáng quá nha.”

“Đúng thế, chúng con là tuyển thủ e-sport đó, có thể thi đấu làm rạng danh nước nhà mà.”

“Đúng thế, bao nhiêu người muốn được chơi game như chúng ta mà không được nữa kìa.”

“Ah ... vậy tui bay đưa nào thi đấu được đại học?” một câu nói của ông Ngô trong nháy mắt giết hơn nửa số thiếu niên ngồi đây.

“không phải là đại học Đế Đô thôi sao? Đội trưởng của chúng ta chính là sinh viên đại học Đế Đô, nhưng mà anh ấy đã tạm nghỉ học mà thôi.” Thiếu niên Tròn Vo nói xong, quay đầu tìm sinh viên duy nhất trong chiến đội nhà mình.

“Cái gì mà tạm nghỉ học? Chắc chắn là mê chơi game nên thi rớt môn, bị đuổi học chứ gì!” Ông Ngô phán một câu lạnh lùng.

Là một thanh niên thời đại mới mà còn PK không thắng được một ông già đã rất xấu hổ rồi, nay ở trong sinh hoạt mà còn bị ông DISS (chửi) nữa thì thực sự là không thể nhẫn nhịn được, Tròn Vo quay đầu nhìn đội trưởng nhà mình này giờ vẫn không lên tiếng “Lão đại, anh nói đi a.”

“Tập trung huấn luyện đi.” Vị đội trưởng lạnh lẽo nhỏ ra mấy chữ.

“Đúng đấy, bản lĩnh thì kém mà còn không cố gắng rèn luyện, sợ rằng ngay cả chơi trò chơi cậu cũng không làm được nữa giờ.” Ông Ngô gặm quả táo rồi đi sang chỗ khác.

Tròn Vo quê độ, trên thế giới này sao lại có một ông lão khủng bố như vậy chứ, cháugái của ông ấy nhất định cũng đáng ghét giống ông vậy.

Vì vậy, Trần Ngu còn chưa bước chân vào chiến đội Du Long, đã bị ông nội kéo thù như vậy đấy.

==

Nửa giờ sau, Trần Ngu gõ cửa trụ sở chiến đội Du Long, cô nhìn căn phòng có mười mấy máy vi tính và năm sáu thiếu niên, nhỏ giọng hỏi “Xin hỏi số 6 có đây không ạ?”

“Chị là cháu gái ông Ngô sao?” Thiếu niên mở cửa hỏi.

“Ừ.” Trần Ngu gật đầu “Ông nội của tôi có ở đây không?”

Thiếu niên quay đầu vào phòng gọi “Ông nội, cháu gái ông đến này.”

nói xong thì quay đầu nhìn Trần Ngu cười “Chị vào ngồi đi, ông ấy sắp ra rồi đó.”

“Cám ơn cậu.” Trần Ngu đi theo thiếu niên vào phòng, an tĩnh ngồi trên ghế salon trong phòng khách, ánh mắt tò mò nhìn khu huấn luyện bên cạnh phòng khách.

Mấy thiếu niên đang vui đầu huấn luyện lặng lẽ mở diễn đàn thảo luận.

“Đây là cháu gái của ông lão kia sao?”

“thật là mềm mại đáng yêu mà.”

“Chắc chắn không phải là ruột thịt rồi.”

“Nếu là ruột thịt chắc chắn không do ông lão kia nuôi lớn.”

“Đúng thế, ông lão quái gở đó sao có thể nuôi ra được một em gái đáng yêu như vậy chứ.”

Lúc này, ông Ngô từ trong phòng đi ra, trong tay cầm chai nước trái cây, đưa cho Trần Ngu “Con ăn cơm trưa chưa?”

“Dạ, rồi.” Trần Ngu vừa vấp nắp chai vừa nói “Bây giờ quán net đều cao cấp như vậy sao? Mở ở khu biệt thự luôn?”

“Đây không phải là quán net, đây là trụ sở của chiến đội.” Ông Ngô chỉ chỉ mấy thiếu niên đang ngồi huấn luyện phía đối diện “Mấy người kia chính là đội viên, vì không thi đậu đại học nên chỉ có thể đến đây chơi game.”

“Cạch!” Lực tay bấm bàn phím của Tròn Vo không khống chế được, tức giận đến mức suýt nhảy lên mắng chửi người, bình thường DISS mình thì cũng coi như xong, nhưng ngay trước mặt em gái thì không thể được.

“A.” Mặc dù Trần Ngu đã từng là học bá, nhưng cô cũng không kì thị học tra.

“Chúng ta ra phía sau nói chuyện.” Ông Ngô nói xong thì dẫn Trần Ngu đi vào.

không phải, em gái, em đừng đi, nghe anh giải thích, bọn anh không giống như ông nội đã nói đâu, Tròn Vo ở phía sau ‘sống không còn gì luyến tiếc’, giờ tay Nhĩ Khang ra.

“Tập trung huấn luyện.” Đội trưởng ghét bỏ nhìn Tròn Vo ngồi bên “Nếu không chỉ có thể về trường đi học.”

“...”

** Giờ tay Nhĩ Khang: các nàng tra google sẽ biết nha. Minh dán ảnh lên mà không được*

==

P phía sau biệt thự có một khoảng sân hoa viên nhỏ, ngày bình thường, khi đội viên huấn luyện mệt mỏi thì có thể đến đây hít thở không khí, ông Ngô đưa Trần Ngu đến đây, hai ông cháu trò chuyện về chuyện Linh Khí.

“Con nói một Linh Khí đang ở nhà tổ của phái Lạc Sơn sao?” Đúng thế môn phái lớn trong truyền thuyết của giới huyền học mà để vô số người bàn tán, chính là phái Lạc Sơn và ở đây còn lại hai vị đệ tử cuối cùng của môn phái.

“Vâng.” Trần Ngu nói “Mao đại sư tìm mấy đại sư phong thủy, kiểm tra mấy lần đề xác nhận Linh Khí thứ ba đặt ở bên trong kết giới dãy núi Kỳ Sơn.”

Hôm nay Trần Ngu tới đây chính là vì việc này.

Ông Ngô nhíu mày, nhớ lại một lúc mới nói “Nhưng ông chưa bao giờ gặp được Linh Khí, bên trong đúng là có mấy món pháp khí nhưng không có Linh Khí.”

“Có phải bị mấy vị tiền bối của môn phái chúng ta lấy đi rồi không?” Trần Ngu đoán.

“không thể nào!” Ông Ngô lắc đầu “Khi mang pháp khí ra khỏi kết giới đều phải ghi nhận lại, ông đã đọc qua rất nhiều lần các bản ghi chép, không có Linh Khí nào.”

Trần Ngu nghe ông nội nói chắc chắn như vậy thì cảm thấy có cảm giác không ổn chút nào “Chẳng lẽ thông tin bị sai lệch?”

“Thông tin trong Sổ Sinh Tử sao có thể sai lệch được.” Ông Ngô lắc đầu.

“Nhưng ông đã nói trong kết giới không có Linh Khí sao?”

“Ông chỉ nói là ta chưa gặp bao giờ, chưa gặp bao giờ không có nghĩa là không có.” Ông Ngô như suy nghĩ điều gì đó, nói.

“nói cách khác là có thể trong kết giới có Linh Khí.” Trần Ngu vui mừng nói, chỉ cần có ở trong kết giới thì có thể tìm được.

“Rất có thể.” Ông Ngô sờ sờ cằm nói “Trước kia ông vẫn không hiểu, phái Lạc Sơn tại sao nhất định phải làm kết giới mười năm mở một lần, đồng thời cố ý để pháp khí trong đó hấp dẫn người trong giới huyền học đến tìm kiếm bảo vật. Như vậy có thể là ... các tiền bối của chúng ta không có cách nào tìm được Linh Khí nên mới mượn tay người khác để tìm Linh Khí.”

“Là như vậy sao?” Nếu suy đoán của ông nội chính xác, vậy Linh Khí nhiều năm như vậy mà không tìm được, chắc chắn là cô cũng không thể dễ dàng tìm thấy, nhưng mà ...

“Ông nội, kết giới mười năm mới mở một lần, vậy là đệ tử của phái Lạc Sơn, chúng ta cũng phải mười năm mới vào được một lần sao?”

“Tất nhiên là không cần, người nhà mà, muốn vào lúc nào cũng được.”

“Vậy thì tốt rồi.” Trần Ngự thở phào một hơi, nếu lúc nào cũng có thể vào kết giới, vậy thì sẽ không bị hạn chế về thời gian, như thế cô có thể từ từ đi tìm.

“Bây giờ nói những cái này cũng không có ích gì, vừa vặn giải thi đấu Huyền Linh sắp bắt đầu, con về trường xin phép nghỉ, hai ngày nữa cùng ta đến núi Kỳ Sơn.”

“Giải thi đấu Huyền Linh mấy tuần nữa mới bắt đầu mà ông?” Trần Ngự hỏi.

“Người khác là đi tranh tài, chúng ta là nhà tổ chức, đương nhiên là phải đi sớm rồi.” Ông Ngô cau mày nói “Mấy ngày nữa ông cháu ta còn phải bắt mấy con ác ma bỏ vào đó.”

“!!!” Trần Ngự không thể tin nhìn ông nội nhà mình “Bắt ác ma ... bỏ vào?”

“Chứ sao nữa?” Ông Ngô thở dài “Giải thi đấu này đã được năm trăm năm, mỗi lần có nhiều Thiên Sư đến như vậy, cho dù có nhiều ác ma như thế nào đi nữa chắc cũng bị tiêu diệt gần hết rồi, nếu ta không bắt thêm mấy con bỏ vào thì giải đấu còn gì là thú vị nữa.”

thì ra là thế! Tuy rằng nghe rất hợp lý nhưng tam quan của Trần Ngự vẫn không thể chịu được.

** Tam quan gồm Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan*

“Đúng lúc con có thể đi theo mà học tập, mười năm sau việc này do con phụ trách đó nha.” Nuôi người lâu như vậy, đã đến lúc ông tính đến chuyện nghỉ hưu thôi.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89-2: Lại phong ấn lần nữa 2

Trần Ngự về trường học xin nghỉ học, rồi nói với ba mẹ một tiếng, sau đó mua vé máy bay ngày hôm sau cùng ông nội bay đến núi Kỳ Sơn.

Lâu Minh biết Trần Ngự muốn đến núi Kỳ Sơn trước, đêm hôm đó anh gọi Trần Ngự đến biệt thự, đưa một hộp nhỏ ra trước mặt Trần Ngự.

“Đây là cái gì vậy anh?” Trần Ngự tò mò hỏi.

Lâu Minh thấy Trần Ngự không cảm, thì tự mình mở hộp lấy đồ ra đưa cho Trần Ngự “Trâm Thanh Linh.”

“anh Ba, trâm Thanh Linh này để dành để làm sạch sát khí cho anh, sao anh lại đưa cho em?” Trần Ngự không cảm.

“Em mang theo phòng thân đi.” không phải là Lâu Minh quá nhạy cảm, nhưng thực sự là mỗi lần Trần Ngự muốn làm việc gì đó thì đều có một chút ít rắc rối kéo đến theo, từ xác sống (hoạt tử nhân) đến Ma Vương rồi lại đến cương thi ngàn năm, mỗi một lần đều vô cùng nguy hiểm. Lần này Trần Ngự muốn đến núi Kỳ Sơn, Lâu Minh không có cách nào đi cùng cô nên chỉ có thể đưa pháp khí cho cô phòng thân.

“không cần đâu ạ. Em đã nói với anh rồi mà, núi Kỳ Sơn chính là nhà tổ của phái Lạc Sơn bọn em mà, mấy ác ma trong giải thi đấu Huyền Linh cũng đều là do ông nội em bắt bỏ vào, căn bản là không có gì nguy hiểm đâu.” Vì giữ bí mật, Trần Ngự chỉ nói chuyện này cho Lâu Minh biết, mấy người Mao đại sư cũng không biết đâu.

“anh biết, nhưng anh muốn em mang theo, có như vậy anh mới an tâm được.” Lâu Minh nói.

“Nhưng mà ... Em không ở Đế Đô, trâm Thanh Linh cũng bị em mang đi, sát khí của anh bùng phát thì làm sao?” Trần Ngự lắc đầu, kiên quyết không nhận.

“Em quên rồi sao, ông Ngô mới giúp anh tách rời sát khí không lâu mà, trong vòng một năm, sát khí của anh sẽ không bùng phát.” Lâu Minh nói “Đưa trâm Thanh Linh cho em, anh cũng đã nói cho Mao đại sư biết, Mao đại sư cũng đồng ý.”

“Nhưng mà em không cần dùng cái này mà.” Nếu như nói Trần Ngự mang trâm Thanh Linh đi sẽ làm Lâu Minh an tâm, cũng giống vậy, Trần Ngự không cảm trâm Thanh Linh đi là để cô thấy yên tâm. Mỗi lần Lâu Minh đều nói sát khí của anh không dễ dàng mà bùng phát, nhưng luôn có vô số

ngoài ý muốn khiến sát khí của anh hết lần này đến lần khác bùng phát. Lần này cô và ông nội đều rời khỏi Đê Đô, nhờ đầu Lâu Minh gặp chuyện gì đó thì bọn họ không thể nào về kịp được.

“anh cũng hi vọng em không phải dùng nó.” Lâu Minh nhủ mảy, bỗng nhiên nói “Em còn nhớ Linh Khí ở địa điểm hồ Ngũ Phương không?”

“Em nhớ, Linh Khí thứ hai trong Sổ Sinh Tử, đã khai quật được rồi sao anh?” Trần Ngự vui mừng nói.

“Vẫn chưa.” Lâu Minh lắc đầu “Khi việc khai quật được một nửa thì Thiên Sư được Mao đại sư phái đến cảm giác được bên trong đó có cương thi.”

“Cương thi? Vậy để em đến hồ Ngũ Phương tiêu diệt con cương thi đó trước rồi đến núi Kỳ Sơn sau cũng được.” Trần Ngự nhảm tính, đi máy bay vừa đi vừa về thì nhiều lắm là trễ mất một ngày.

“không cần đâu, Mao đại sư đã liên hệ với Nghiêm đại sư để xử lý.” Lâu Minh nói tới Nghiêm đại sư chính là ông Nghiêm đã gặp ở thành phố Bình, Thiên Sư chuyên gia bắt cương thi.

“Sau khi biết chuyện này, Mao đại sư cho người kiểm tra hai địa điểm hai mộ cổ đã khai quật thanh kiếm đồng và cây sáo trước đó, thì đều phát hiện có dấu vết của cương thi, chỉ là ở hai địa điểm này cương thi đã sớm bị người khác tiêu diệt.” Lâu Minh nói “Mao đại sư nói những Linh Khí này đều vật chứa sát khí của anh, cho nên xung quanh Linh Khí có khả năng là có cương thi hoặc ác ma.”

Nghe đến đó, Trần Ngự bỗng nhiên hiểu được tại sao Lâu Minh nhất quyết muốn công trang Thanh Linh đi.

“Trừ thanh kiếm đồng là Linh Khí được phong ấn lâu nhất thì em đi tìm Linh Khí này đã bị phong ấn hơn 900 năm, nếu như bên trong có cương thi thì chắc sẽ là cương thi ngàn năm” Lâu Minh lo lắng nói “Nên em mang theo trang Thanh Linh để phòng ngừa bất trắc, anh muốn em được bình an trở về.”

Lâu Minh lại đưa trang đến trước mặt Trần Ngự.

Lời nói của Lâu Minh rất thấu đáo, chỉ từ câu đầu tiên Trần Ngự đã được thuyết phục. cô muốn mang Linh Khí trở về như vậy mới có thể ở bên Lâu Minh được. Nghĩ như vậy, Trần Ngự quyết định mang trang Thanh Linh đi.

Trần Ngự tiếp nhận trang Thanh Linh, rồi nói “Vậy em sẽ mang theo.”

Lâu Minh hài lòng cười.

“anh Ba, anh yên tâm, chắc chắn em sẽ mang Linh Khí bình an trở về.” Trần Ngự nắm trang Thanh Linh trong tay, sau đó có chút tiếc nuối nói “Nếu em không cắt tóc ngắn thì hay quá, như vậy em có thể dùng trang Thanh Linh cài búi tóc lên, khi gặp cương thi các loại, em chỉ cần rút ra một cái ...”

Trần Ngự tưởng tượng đến cảnh mình gặp phải cương thi, giờ tay rút trang Thanh Linh trong tóc ra, sau đó ... mái tóc đen dài xổ ra, tung bay theo gió, nhin không được kích động nói “Chú củ của cây trang Thanh Linh này chắc chắn là một mỹ nhân (người đẹp).”

Có lẽ là Trần Ngự miêu tả quá sinh động, Lâu Minh dường như cũng có thể nhìn thấy hình ảnh đó, anh liếc nhìn mái tóc ngắn ngang cổ của Trần Ngự, cười nói “Em cũng có thể mà.”

Trần Ngự đưa tay sờ sờ đầu mình, rồi cài trang Thanh Linh lên, sau đó nghiêng đầu nhìn Lâu Minh “anh Ba, anh nhìn em có giống một đạo sĩ không?”

“Em chắc chỉ được coi là đạo đồng thôi.” Lâu Minh cười nhẹ một cái, nhìn trang cài trên tóc Trần Ngự đã bị lệch, anh đưa tay rút xuống sau đó cài lại cho cô.

“Vậy em cũng là đạo đồng xinh đẹp nhất.” Trần Ngự tự kỷ.

Dù Trần Ngự có phải là đạo đồng đẹp nhất hay không nhưng trong mắt Lâu Minh, Trần Ngự là độc nhất vô nhị. Lâu Minh cười gật đầu, đang muốn nói gì đó thì chợt có một hình ảnh chợt lóe lên trong đầu anh, làm anh nhin không được mà nhủ mảy.

“anh Ba, anh làm sao vậy?” Trần Ngự nhạy cảm phát hiện Lâu Minh không đứng lắm.

“anh không sao, chỉ bị choáng một chút thôi.” Lâu Minh nhìn Trần Ngự nói “đã trễ rồi, ngày mai em bay sớm, về nghỉ ngơi đi.”

Trần Ngự nhìn đồng hồ thấy đã sắp mười hai giờ thì ngạc nhiên “đã trễ vậy rồi sao.”

Nghĩ đến ngày mai phải đi xa mà còn trong thời gian dài, Trần Ngự có chút tủi thân nhìn Lâu Minh, không muốn về nhà.

“Ngày mai anh Ba không thể đưa em đi, em đi bình an nha.” Lâu Minh tiếc nuối nói.

Trần Ngự bĩu môi, lưu luyến đi ra ngoài, đến lúc sắp đến cửa thì Trần Ngự xoay người lại chạy nhanh vào.

“Sao thế em?” Lâu Minh ngạc nhiên nhìn Trần Ngự chạy đến bên anh.

“anh Ba.” Trần Ngự đỏ mặt lên, lắp bắp nói “Tuy ... tuy là sát khí trong cơ thể anh đã ổn định hơn nhiều rồi, nhưng ... nhưng lần này có lẽ là em đi khá

lâu, nên ... cho nên ...”

Cho nên làm sao? Lâu Minh nghĩ ngò nhìn Trần Ngự.

“Nếu không ... em lại giúp anh phong ấn một lần nữa.” Trần Ngự mở to hai mắt, rụt rè giơ một ngón tay lên.

“...”

“Có được không anh?” Trần Ngự thấy Lâu Minh yên lặng không nói lời nào, lại lên tiếng hỏi lần nữa, hoàn toàn không có chút rụt rè nào của một cô gái.

Trần Ngự vừa dứt lời, Lâu Minh không còn kiềm chế được nữa, anh cúi đầu xuống, khi Trần Ngự còn chưa kịp phản ứng thì anh đã đặt môi lên môi cô.

Đây là ... đây là ... lần đầu tiên anh Ba ở trạng thái thanh tịnh tự chủ động hôn cô?

Trần Ngự che đôi môi tê dại, ngơ ngẩn ngẩn rời khỏi biệt thự, hồn nhiên quên mất việc cô chỉ lo hôn môi mà quên làm động tác làm bộ hấp thu sát khí cho Lâu Minh.

Mà Lâu Minh một mình đứng trong phòng khách, vừa từ cái hôn ngọt ngào kia định thần lại, nghĩ đến hình ảnh chột lóc lên khi anh cài lại trâm Thanh Linh cho Trần Ngự.

“Thanh Linh? Nàng thích không?” Người đàn ông thu tay từ búi tóc mềm mại của người phụ nữ, nhìn chiếc trâm tinh xảo vừa được đeo lên, dịu dàng hỏi.

Đó là ... trâm Thanh Linh?

Tác giả có lời muốn nói:

Mỗi mười năm, ông Ngô đều trở về để mở kết giới.

Ông Ngô: Nhóc con, con nhớ cho kỹ, sau này bắt mấy con ác ma về thì nhớ đổi cho bọn chúng y phục cổ đại.

Tây Thi: Tại sao?

Ông Ngô: Kết giới năm trăm năm mà có ác ma mặc trang phục hiện đại, cái này có hợp lý không?

Tây Thi: ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Cảnh trong mơ

Sáng sớm hôm sau, Trần Dương lái xe đưa em gái ra sân bay, trên đường đi Trần Ngự đều nằm ngủ bù trên xe, Trần Dương liếc em gái mấy lần, sau đó giảm tốc độ xe, cho xe chạy êm hơn một chút.

Chờ đến sân bay, Trần Dương chỉ có thể đánh thức Trần Ngự đang say sưa trong giấc nồng. Trần Ngự vuốt mắt, bộ dạng mơ mơ màng màng không biết đây là đâu.

“Tối hôm qua em lại ra ngoài bắt ma sao?” Nếu là người khác, chắc là Trần Dương phải hỏi là tối hôm qua có phải là em gặp ma rồi không, nhưng em gái anh gặp ma đã không còn là chuyện lạ nữa.

“Dạ, không ạ.” Trần Ngự mơ màng đáp “Đêm qua, em ngủ không ngon thôi, cứ mơ suốt.”

Trần Dương thờ dãi, đưa bữa sáng anh mới mua trên đường cho cô “Em ngồi đây ăn sáng trước đi, để anh đi đổi vé cho em.” (đổi thẻ đăng ký thành vé lên máy bay)

“Dạ, cảm ơn anh Hai.” Trần Ngự nhận, lấy bánh bao bên trong ra cắn một cái.

“À, ông Ngô đã tới chưa?” Trần Dương biết lần này là em gái đi cùng với ông Ngô nhưng cụ thể là làm gì thì Trần Ngự không nói, chỉ biết là có liên quan đến môn phái của hai người.

“anh đừng để ý đến ông ấy, ông ấy không đi lạc được đâu.” Trần Ngự cắn bánh bao, trả lời mơ hồ.

“...” Trần Dương cảm thấy em gái mình trả lời như thế không ổn chút nào, nhưng nghĩ đến tình cảm của em gái và ông Ngô, cuối cùng anh quyết

định không nói gì thêm, quay người giúp Trần Ngu đổi vé lên máy bay.

Nhưng đúng là Trần Ngu nói không sai, ông Ngô không đi lạc được, chờ đến khi Trần Ngu cầm vé máy bay bước và sảnh chờ, đã thấy ông Ngô ngồi trên ghế, cầm điện thoại di động chơi game.

Trần Ngu đi qua, bỏ hai balo cô mang theo tùy tiện ném ra ghế bên cạnh, sau đó đặt mông ngồi xuống cạnh ông nội nhà mình.

“Tối rồi?” Ông Ngô cũng không nhấc đầu lên, hỏi.

Trần Ngu vẫn còn rất buồn ngủ, nghe ‘vâng’ một tiếng rồi nhũn người ngã ra sau (nguyên văn là hữu khí vô lực).

Ông Ngô đánh xong một ván, quay đầu nhìn cháu gái nhà mình, thấy đáng về buồn ngủ không mở mắt ra nổi của cô thì không nhìn được mà ‘giáo dục’ “Ông đã nói với con rồi, con gái con đứa phải ý tứ, hôm qua ở biệt thự nhà họ Lâu cả đêm phải không? May mà con tốt số sống ở hiện đại, nếu mà ở cổ đại thì đã sớm bị người khác nhét vào lồng heo mà ngâm nước.”

Trần Ngu liếc mắt, để cho ông Ngô tự biên tự diễn.

Lúc này, Trần Ngu cảm giác điện thoại di động của mình rung lên một cái, cô lấy ra nhìn thì phát hiện là tin nhắn của Lâu Minh, trong phút chốc cô như lấy lại được tinh thần.

anh Ba: Em lên máy bay chưa?

Trần Ngu: Vẫn chưa ạ, em đang còn trong phòng chờ.

Lâu Minh đứng trước cửa sổ, nhìn bầu trời phương xa: Xin lỗi, anh không thể đến tiễn em được.

Trần Ngu: anh không tiễn cũng không sao, chỉ cần anh chờ em về là được rồi.

Trong mắt Lâu Minh tràn đầy lưu luyến, dịu dàng, khóe miệng cong lên nụ cười cung chiêu: Được, anh chờ em trở về.

Trần Ngu: anh Ba, em phải lên máy bay rồi.

Lâu Minh: Em đi đi, đến nơi nhớ gửi tin báo cho anh biết.

Trần Ngu: Dạ.

Khi Lâu Minh đang định để điện thoại di động xuống, Trần Ngu lại gửi một tin đến anh Ba, anh đồng ý với em một việc được không?

Lâu Minh: Chuyện gì vậy?

Trần Ngu: anh đồng ý với em trước đã.

Lâu Minh bất đắc dĩ cười: Ủ.

Trần Ngu: anh không được phép lúc không có mặt em ở đó mà đi xem mặt đâu đấy!

Trần Ngu: Em lên máy bay, không cần trả lời em, nhớ là anh đã đồng ý với em rồi.

Lâu Minh hơi sững sốt, không thể hiểu nhìn tin nhắn Trần Ngu vừa gửi đến, xem mặt. Xem mặt là sao?

Lúc này, Hà Thất gõ cửa rồi bước vào phòng sách, nhìn Lâu Minh đang đứng sững người trước cửa sổ, nói “Tam thiếu, bữa sáng đã chuẩn bị xong.”

Lâu Minh xoay người, dáng người cao gầy đứng ngược sáng đối mặt với Hà Thất “Trợ lý Hà, có phải cậu đã nói gì đó với Thi Thi không?”

Lâu Minh càng nghĩ, có thể làm cho Trần Ngu có ảo giác này chắc là cũng chỉ có mấy người bên cạnh anh, mà Hà Thất là hiềm nghi số một.

“Áy ...”

Xong đời, lộ tẩy rồi!

==

Trần Ngu gửi cho Lâu Minh tin nhắn cuối cùng xong thì bấm tắt nguồn luôn, sợ Lâu Minh gửi cho cô tin nhắn có nội dung mà cô không muốn thấy.

Lúc ở phòng chờ, tuy rằng Trần Ngu rất mệt nhưng vẫn biết là còn phải đăng ký lên máy bay nên chưa hoàn toàn ngủ say. Lúc này đã lên máy bay, Trần Ngu không còn gì bận khoăn, cài dây an toàn xong, ngoẹo đầu qua một bên liền ngủ say.

Ông Ngô ghét bỏ nhìn cháu gái nhà mình, chuyển điện thoại sang chế độ trên máy bay, sau đó tiếp tục cúi đầu chơi game.

Trong mơ màng, Trần Ngự như trở về với giấc mơ tối qua.

Trong giấc mơ, một người đàn ông cô không nhìn rõ mặt dùng giọng nói vô cùng dịu dàng đang nói chuyện với cô.

Hình ảnh trong giấc mơ cũng rất đẹp, ở đó hình như là một sườn núi, trên sườn núi là những đóa hoa đang khoe muôn sắc thắm, trên bầu trời từng đám mây lững lờ trôi, thỉnh thoảng từng cơn gió nhẹ thoảng qua làm lay động làn váy dài của cô.

Thực kỳ lạ, rõ ràng là cô đâu có loại quần váy dài như vậy đâu.

“Vạn vật trên thế gian, tình yêu của ta có ba điều, ngày, tháng và khanh (vợ chồng gọi nhau thời xưa). Ngày là triều (sớm mai), tháng là mộ (về già), khanh là sớm sớm chiều chiều.” *(Ai biết dịch câu này không, giúp mình nha: Nhật vi triều, nguyệt vi mộ, khanh vi triều triều mộ mộ)*

Lưu manh, đây là thổ lộ với cô sao, coi như giọng nói của anh ta dễ nghe đi chăng nữa thì cô cũng không đồng ý với anh ta đâu. cô đã có anh Ba mà cô thích rồi, ai thêm cùng anh ta gì mà ‘sớm sớm chiều chiều’, cô chỉ muốn làm con cá nhỏ trong dòng suối chảy siết của anh Ba thôi.

Nhưng mặc kệ Trần Ngự nghĩ như thế nào cũng không có cách nào ngăn cản được ở trong mơ, khuôn mặt cô dựa sát vào lồng ngực của người đàn ông không ... đây không phải là cô, anh Ba, em rất xin lỗi anh.

Hình ảnh lại chuyển, trời trong nắng ấm biến thành mưa rền gió dữ, đó hình như là một đêm rất tối tăm, chung quanh không có một bóng đèn, chỉ có trên bầu trời thỉnh thoảng lóe lên ánh chớp mới làm cô nhìn rõ người đứng đối diện.

Vẫn là người đàn ông đó, tuy rằng cô vẫn không nhìn rõ mặt như cũ, nhưng không biết tại sao, Trần Ngự có thể chắc chắn đó là người kia.

Mà trong giấc mơ, cô đang vô cùng đau lòng, trong tay cầm kiếm dài, chỉ thẳng vào đối phương, lạnh lùng chất vấn “Huỳnh có tin là ta sẽ giết huynh ngay bây giờ không?”

“Tin” Giọng người đàn ông không buồn không vui.

“Tìm của huynh đâu?”

“Chắc là đã chết rồi.”

Đây là chia tay sao? Chắc chắn người đàn ông trong giấc mơ này đã làm chuyện gì đó có lỗi với cô. Mau, nhanh ra tay đi, giết chết anh ta, giết anh ta xong, chúng ta tính lại đi tìm anh Ba.

Ngay sau đó, hình ảnh lại chuyển, cảnh tượng thay đổi một lần nữa, đó là một triền núi vô cùng hoang vu, cỏ khô đầy đất, mặt đất nứt nẻ, bầu trời u ám, ánh mặt trời đỏ như máu. Trong mơ, cô mặc một bộ váy dài đỏ rực, lẳng lặng đứng trên triền núi. Trần Ngự có cảm giác triền núi này rất quen thuộc.

“Huỳnh tới rồi sao?” Trần Ngự nhìn không được người đang đi từ phía sau tới là ai, nhưng một giọng nói trong lòng nói cho cô biết, vẫn là người đàn ông kia, xem ra là lần trước quả nhiên vẫn chưa giết chết.

“Ta tới rồi.” một giọng nói ôn hòa từ phía sau truyền đến.

“Ta vẫn luôn suy nghĩ đến khi nào huynh mới chủ động đi tìm ta, nhưng chưa từng nghĩ sẽ gặp vào hôm nay, ngay ở chỗ này.” Trong mơ, Trần Ngự cảm thán.

Người đàn ông chưa đáp lại, trên triền núi, trừ tiếng gió xoáy và tiếng đất đá bay lạo xạo thì còn lại sự yên tĩnh đáng sợ.

Trong mơ, Trần Ngự quay đầu nhìn người đàn ông mỉm cười, người đàn ông theo bản năng nhú mày lại.

Dường như biết người đàn ông tại sao lại nhú mày, trong mơ, Trần Ngự cười tự giễu một cái, đưa tay chỉ chỉ triền núi đầy đất đá hỏi “Huỳnh còn nhớ rõ nơi này không?”

“Ta nhớ rõ.” Về mặt người đàn ông đã bình tĩnh trở lại.

“Huỳnh còn nhớ lúc đó huynh đã nói gì không?” Trong mơ, Trần Ngự nhìn người đàn ông, Trần Ngự không biết trong mơ cô đã nhìn thấy những gì, nhưng chính cô chỉ thấy một màn sương mù dày đặc.

“Vạn vật trên thế gian, tình yêu của ta có ba điều, ngày, tháng và khanh. Ngày là triều (sớm mai), tháng là mộ (về già), khanh là sớm sớm chiều chiều.” Cùng một lời nói nhưng trong giọng nói của người đàn ông đã không còn sự dịu dàng lưu luyến nữa.

“Ta không ngờ rằng có một ngày còn được huynh nói lại lời này.” Trong mơ, dường như Trần Ngự hơi ngạc nhiên, ánh mắt đảo qua thanh kiếm đồng người đàn ông đang cầm trên tay “Huỳnh tới giết ta sao?”

“...” Người đàn ông im lặng không trả lời.

“Huynh sẽ giết ta sao?” Trong mơ, Trần Ngự thấy người đàn ông không trả lời, trong lòng bỗng dâng lên một tia mong chờ.

“sẽ!” Cuối cùng, người đàn ông cũng trả lời.

“Quả nhiên ...” Trong mơ, Trần Ngự cười châm chọc “Đàn ông toàn là kẻ lừa đảo, ta nên sớm biết mới phải.”

Nghe đến đó, Trần Ngự tức giận trong lòng, người ta đến giết cô đó, cô còn đứng đó mà cảm thán, loại đàn ông xấu xa như thế này, giết trước rồi nói sau!

==

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90-2: Cảnh trong mơ 2

“Giết anh ta, giết anh ta, mau giết anh ta!”

Mọi người xung quanh hoảng sợ quay lại nhìn, ông Ngô chịu đựng, gân xanh nổi đầy trán, tát thật mạnh lên mặt người nào đó, làm Trần Ngự vừa kêu gào giết người giết mình kêu thảm thiết rồi tỉnh lại.

“Ông lão, ông làm gì vậy?” Trần Ngự che mũi, trừng mắt nhìn ông nội nhà mình, dùng cách bình thường gọi người khác tỉnh lại có được không?

“Con muốn giết ai hả?” Ông Ngô nhướn mày hỏi.

“Con ...” Trần Ngự vừa muốn nói chuyện, quay đầu nhìn thấy gương mặt đề phòng, lo lắng của tiếp viên hàng không đang nhìn cô, trong nháy mắt liền cảm thấy không khí trên mây bay có gì đó sai sai. cô quay đầu nhìn xung quanh, thấy ánh mắt mọi người đều ánh lên nỗi sợ hãi, Trần Ngự chợt dạ, cúi đầu hỏi nhỏ ông Ngô “Sao mọi người lại nhìn con như vậy, bầu không khí không được bình thường lắm?”

“Có người bị bệnh thần kinh cứ hô lên muốn giết người thì không khí làm sao có thể bình thường được.” Ông Ngô tức giận nói.

Trần Ngự nghẹn lời, sau khi hiểu được chuyện gì đã xảy ra thì lúng túng đỏ mặt, cầm chìa khóa an toàn, đứng lên, làm tiếp viên hàng không đứng gần đó bị dọa mà lùi sau mấy bước. Trần Ngự lúng túng cười cười “thật ngại quá, lúc này là tôi gặp ác mộng, chỉ là nằm mơ thôi, thực sự là không phải tôi muốn cái gì ...”

Trần Ngự vừa nói vừa xoay xung quanh liên tục nói xin lỗi với hành khách “Xin lỗi, thật xin lỗi mọi người, lúc này là tôi nằm mơ gặp ác mộng, xin lỗi đã làm mọi người sợ hãi ...”

Mọi người thấy chỉ là sợ bóng sợ gió, sau khi nhao nhao thì yên lòng ngồi xuống, tiếp tục làm chuyện của mình đi thôi.

Tiếp viên hàng không thấy chỉ là hiểu lầm nên thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười chuyên nghiệp dặn dò “Máy bay sắp hạ cánh rồi, xin quý khách ngồi xuống và cài dây an toàn giúp ạ.”

“Dạ, vâng, được ạ.” Trần Ngự lúng túng ngồi xuống, cài dây an toàn một lần nữa.

Tiếp viên hàng không còn tươi cười nói thêm “Sắp hạ cánh rồi, em gái đừng ngủ thêm nữa nha.”

“Dạ ... dạ.” Trần Ngự lúng túng muốn chết, chỉ có thể cười trừ gât đầu.

Ở một bên, ông Ngô không nhịn được nữa phì cười thành tiếng.

Trần Ngự tức giận quay đầu lại muốn nhổ trụi hết râu ông lão, lúc này mới nhớ từ khi ông rời thôn Đại Mộc thì đã không để râu mép nữa rồi. Vì vậy cô chỉ có thể trừng mắt hỏi “Sao ông lại không giúp con giải thích chút nào hết vậy?”

“Ta phải làm bộ không biết con chứ, quá mất mặt.” Ông Ngô ghét bỏ nói

“Ông ...” Trần Ngự tức chết đi được, lại không làm được gì ông lão, chỉ có thể khoanh tay ngồi tại chỗ mà giận dỗi.

“Nhưng mà ... Con mơ thấy cái gì vậy? Sát khí nặng như vậy.” Nếu không phải cảm nhận được linh khí trên người Trần Ngự bắt đầu xao động, ông Ngô cũng không đánh cho cô tỉnh dậy.

“Con không cần ông lo!”

“không cần thì không cần.” Dù sao nếu con nhóc này có chuyện gì thì ông cũng sẽ biết được thôi. Ông Ngô nghĩ khoảng hai mươi phút nữa là máy bay hạ cánh, dứt khoát lấy lá bùa trong túi ra đưa cho Trần Ngu “Nếu con không ngủ được thì xé xé quần áo này ra một chút.”

“Quần áo?” Trần Ngu tò mò mở lá bùa thì thấy trên đó dùng mực đỏ vẽ bảy tám bộ quần áo cổ đại, nhìn không được mà dè bủi “Sao xấu thế ạ?”

“Dùng có một lần, còn muốn quần áo đẹp làm gì?” Ông Ngô chẳng sao cả, nói.

Trần Ngu bủi môi, chỉ có thể đem lá bùa gấp thành một xấp lên, sau đó theo nét mực đỏ xé thành từng bộ từng bộ quần áo.

Hai mươi phút sau, máy bay đáp xuống thành phố Mông – một thành phố du lịch cách núi Kỳ Sơn hai tiếng đồng hồ xe chạy.

“Chúng ta tìm khách sạn nghỉ ngơi trước đã, đến tối chúng ta sẽ ra ngoài bắt ma.”

Đối với sắp xếp của ông nội, Trần Ngu không phản đối, hai người bắt xe taxi vào nội thành tìm một khách sạn để thuê, ăn cơm trưa, sau đó sửa soạn cả một buổi chiều rồi lại bắt xe đi bắt ma.

Đến địa điểm cần đến, Trần Ngu trả tiền, bác tài nhiệt tình tốt bụng ân cần hỏi han “Chỗ này khá vắng vẻ, phía trước còn có một bãi tha ma thời xưa, nghe người ta nói thường xuyên gặp phải những thứ không sạch sẽ, hai người vẫn cứ xuống ở nơi này sao?”

“không có chuyện đó đâu ạ.” Trần Ngu không chút chột dạ, an ủi “Bây giờ là xã hội khoa học hiện đại, làm gì có mấy thứ gọi là không sạch sẽ chứ.”

“Mấy người trẻ tuổi các cô không tin những thứ này, thằng nhóc con trai tôi cũng vậy.” Bác tài cũng không đối co với khách nữa, từ trong xe lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Trần Ngu nói “Ở đây rất khó bắt xe, nếu hai người cần trở về thì có thể gọi điện thoại cho tôi, nếu tôi vẫn chưa giao ca thì sẽ đến đón hai người.”

“Được, cảm ơn bác tài.” Trần Ngu vẫy vẫy tay tạm biệt bác tài tốt bụng, sau đó cùng ông Ngô đi thẳng đến bãi tha ma cách đó không xa.

Khi Trần Ngu tiến vào bãi tha ma thì nhú mảy, kinh ngạc hỏi “Nơi này sát khí không nặng lắm, cũng không có ác ma đạo hạnh cao thâm mà.”

“Vốn dĩ ta chỉ mượn địa điểm mà thôi.” Ông Ngô nói.

Trần Ngu nghi ngờ nhìn ông nội nhà mình, không phải ông nói là đi bắt ma sao, nơi này không có hồn ma thì làm sao mà bắt?”

“Chút nữa con sẽ biết.” Ông Ngô nói rồi đưa tay về phía Trần Ngu “Đưa chuông chiêu hồn cho ông.”

Trần Ngu nghe lời, đưa chuông chiêu hồn cho ông Ngô.

Ông Ngô cầm chuông chiêu hồn, đứng ở giữa bãi tha ma rồi vung tay phải lên, chuông chiêu hồn bay giữa không trung, dưới linh lực điều khiển của ông Ngô, hóa thành một cái chuông thật lớn, ngay sau đó tiếng đình linh linh, đình linh linh liên tục vang lên, từng luồng từng luồng sóng âm khuếch tán khắp bốn phía.

Lúc này Trần Ngu bỗng nhiên hiểu được, ông nội tới bãi tha ma cũng không phải là nơi dùng để bắt ma, mà cần một nơi trống trải không người để gọi hồn ma tới.

Theo tiếng rung của chuông chiêu hồn, sát khí trong bãi tha ma dần dần dày đặc lên, một con, hai con ác ma có ác khí đầy người xuất hiện trong bãi tha ma. Chưa đến nửa giờ, trong bãi tha ma đã chen chúc gần hai trăm con ác ma. Trần Ngu nhìn một đám ma lúc nhúc, bỗng phát hiện một hiện tượng kỳ quái “Ông nội, chuông chiêu hồn gọi hồn phách đến, sao con thấy chủ yếu là hồn ma hiện đại không?”

Cũng không phải sao, gần hai trăm con ác ma mà hồn ma hiện đại đã chiếm sáu bảy phần rồi.

“Người hiện đại có ác khí nặng hơn, sau khi chết dễ biến thành ác ma.” Ông Ngô giải thích “Mà người cổ đại sau khi chết, phần lớn lựa chọn đầu thai.”

“Ác khí của người hiện đại nặng? Cuộc sống của thời bây giờ phải thoải mái hơn thời xưa nhiều chứ ạ? Tại sao ác khí lại nặng?” Trần Ngu khó hiểu.

“Điều này ta cũng không rõ.” Ông Ngô quay đầu nhìn Trần Ngu dặn dò “Con đem quần áo cho bọn chúng thay đi.”

“A.” Trần Ngu lấy lá bùa đã được xé gọn trên máy bay, giơ tay ném ra không trung, lá bùa đón gió tự cháy lên, hóa thành mấy trăm đốm sáng bay lên người đám ác ma. Chỉ trong nháy mắt, hai trăm ác ma đã được thay quần áo mới.

Ông Ngô vẫy ngón tay lên chuông chiêu hồn, bỗng nhiên một luồng ánh sáng từ chuông chiêu hồn bắn ra, thu hết tất cả ác ma trong bãi tha ma vào trong chuông chiêu hồn, trong đó chiếc chuông to hóa thành nhỏ rồi bay trở lại trong tay ông Ngô một lần nữa.

Ông Ngô ném chuông chiêu hồn cho Trần Ngu, Trần Ngu cầm lấy, hỏi “Tuy nói là thu ác ma, nhưng những ác ma này có phải là quá yếu không ông nội?”

“Con gấp cái gì? Giải thi đấu Huyền Linh còn một thời gian nữa mới bắt đầu mà, đưa bọn chúng bỏ vào trong kết giới nuôi một thời gian là tự

nhien sẽ mạnh lên thôi.” Ông Ngô vừa đi ra ngoài vừa nói “Ngày mai chúng ta đi núi Kỳ Liên, ta đưa con đi nhận tổ quy tông.”

Tác giả có lời muốn nói:

Sau khi Trần Ngự đổi quần áo cho hồn ma xong thì hỏi ông nội

Trần Ngự: Nhiều hồn ma đều mặc quần áo giống nhau như vậy, có làm mọi người thấy kỳ quái không ông?

Ông Ngô: ... Ta quan tâm nhiều như vậy làm gì.

Trần Ngự: Người cổ đại hình như đều để tóc dài, ở đây toàn hồn ma tóc ngắn, có thể bị lộ hay không?

Ông Ngô tức giận, vung tay lên đốt tất cả tóc của hồn ma “Ma cổ đại chắc chắn là có đầu trọc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Đài tự hồn

Dãy núi Kỳ Liên là một trong số ít nơi của Trung Hoa có linh mạch hội tụ, có lẽ vì có kết giới nên linh mạch ở đây không bị phá hỏng. Cho nên động thực vật ở núi Kỳ Liên có vẻ khác hơn so với những nơi khác, nhất là vào mùa xuân, hoa tươi đầy đất, cỏ xanh mơn mơn, ngay cả không khí cũng tươi mát hơn nhiều, đây là một thắng cảnh du lịch nổi tiếng của cả nước.

Trần Ngự nhìn dòng du khách nối liền không dứt cùng với vô số khách sạn xây dựng trên sườn núi thì nghi ngờ hỏi “Ông lão, nhiều người như vậy mà kết giới không bị phá hủy hay sao?”

“Kết giới ở chỗ kia.” Ông Ngô đứng ở chân núi, chỉ lên đỉnh núi cao ngất đang chìm trong màn mây.

Ông Ngô vừa dứt lời, hai người nước ngoài đứng cách đó không xa, cũng giơ tay làm động tác giống ông Ngô, trong miệng còn thì thầm nói gì đó. Ông Ngô không hiểu lắm, quay đầu hỏi Trần Ngự “Bọn họ nói gì vậy?”

“Bọn họ nói, hôm nay nhất định phải trèo lên đến đỉnh Kỳ Liên.” Trần Ngự quay đầu nghe một lúc rồi phì cười lại.

“A ... Nằm mơ đi.” Ông Ngô xì một tiếng “Kết giới chưa bị phá, ta xem ai có thể đi vào.”

“Vậy núi Kỳ Sơn là một trong những ngọn núi cao khó trèo nhất, nguyên nhân lớn nhất chính là do phái Lạc Sơn chúng ta đặt kết giới ở trên đó sao?” Trần Ngự kinh ngạc nói.

“Đúng thế.” Ông Ngô thừa nhận.

“thì ra là thế.” Trần Ngự đột nhiên có suy nghĩ, trên thế giới có những truyền thuyết không có lời giải đáp hoặc những nơi mà con người không thể nào đặt chân tới được, có phải cũng là do có kết giới hay không?

“đi thôi.” Ông Ngô nói xong thì quay đầu ngược hướng cổng vào núi Kỳ Sơn đi ra.

“Chúng ta không lên núi sao ă?” Trần Ngự ngạc nhiên hỏi.

“đi mua vé trước đã.”

“Mua vé? Vé gì ă?” Trần Ngự vẫn không hiểu gì.

“Mua vé lên cáp treo a.” Vẻ mặt ông Ngô vô cùng ghét bỏ, dường như muốn nói ‘con là đồ đầu đất ă’.

“...” Cho nên cái người gọi là cao nhân trong giới huyền học, về đến nhà tổ của mình mà cũng phải ngồi cáp treo sao? thật chẳng có đáng về của một cao nhân gì cả!

Dù trong lòng Trần Ngự có oán thầm như thế nào đi nữa (nguyên tác là từ viết tắt BGM, mình không biết từ này nghĩa là gì, có bạn nào biết thì nói mình sửa lại nha), thì cuối cùng hai người vẫn mua vé lên cáp treo lên trên núi Kỳ Sơn. Núi Kỳ Sơn có độ cao trên năm ngàn mét, cáp treo chỉ có thể lên được đến độ cao bốn ngàn mét, phần còn lại vẫn chưa được khai phá du lịch. Những người yêu thích leo núi vẫn có thể tiếp tục leo lên, nhưng từ xưa đến giờ chưa có người nào có thể leo lên đến đỉnh, mà nguyên nhân là ...

Vừa rồi chắc là mọi người đã biết nguyên nhân rồi ha.

Trần Ngu ngồi trong buồng cáp treo, nhìn ông Ngô đang ngồi bên mở mở điện thoại di động, khoe miệng giật giật “Ông làm gì mà như lần đầu tiên đến đây thế.”

“Tuy không phải là lần đầu tiên ta tới đây nhưng là lần đầu tiên cầm theo điện thoại di động chụp hình nha.” Ông Ngô nói rồi đưa điện thoại cho Trần Ngu “Mau lên, chụp cho ông một tấm, ông muốn lấy hình phong cảnh biển mây đó nha.”

Trần Ngu nhận điện thoại, qua ống kính nhìn ông Ngô giờ động tác chữ V kinh điển, hình ảnh đó cay mắt đến mức làm Trần Ngu phải mở to mắt.

“Con có muốn chụp một tấm không?” Ông Ngô nhiệt tình hỏi cháu gái nhà mình.

“Con không muốn.” Trần Ngu ngại mất mặt.

“Chụp một tấm sau này về nhà đưa cho anh Ba của con xem” Ông Ngô liếc cháu gái.

Trần Ngu khựng lại, nghĩ nghĩ, cô rời đi lâu như vậy, hay là chụp một tấm rồi gửi cho anh Ba, nhắc anh không được quên cô. Nghĩ thế, Trần Ngu lập tức đưa điện thoại di động của mình ra đưa cho ông Ngô “Vay ông chụp cho con một tấm.”

“A ... phụ nữ.”

Nè, cái giọng điệu của tổng tài bá đạo này là cái gì vậy, với lại ông đã lớn tuổi lắm rồi có được hay không, con còn là cháu gái của ông nữa đó.

Khi cáp treo lên đến nửa chừng, cần đôi buồng, hai người xuống buồng cáp treo để lên một cái lớn hơn. Lúc này trong buồng cáp treo không chỉ có Trần Ngu và ông Ngô mà còn có mấy thanh niên có linh khí quanh mình nữa.

Vừa liếc mắt, Trần Ngu đã nhận ra mấy thanh niên này là Thiên Sư đến tham gia giải thi đấu Huyền Linh.

“Trời ạ, cao quá trời luôn. Thời của ông nội bọn mình phải leo bộ lên thật sao.” một thanh niên liếc ra ngoài, kinh ngạc kêu lên.

“Khi đó không có cáp treo, thì phải leo bộ lên chứ sao.”

“Vay số chúng ta may mắn hơn, may mà có cáp treo.”

“Vẫn còn hơn ngàn mét cho chúng ta leo mà, có người nói leo hơn ngàn mét này phải mất hai ba giờ đấy.”

“Mất hai ba giờ không quan trọng, tớ lên mạng tra rồi, núi Kỳ Liên rất là dốc, đoạn sau rất là khó leo.”

“Đó là vì có kết giới, ông nội tớ nói là người không có linh lực thì không vào được đâu.”

“Dù sao giải thi đấu còn mấy ngày nữa mới bắt đầu, hôm nay chúng ta khảo sát tình hình trước đã.”

“Vị đạo hữu này, em cũng tới khảo sát tình hình sao?” Trần Ngu đang ngồi một bên yên tĩnh nghe mấy thanh niên nói chuyện, đột nhiên bị hỏi đến, trong lúc nhất thời còn chưa phản ứng lại.

“Con bé cùng ta tới đây du lịch.” Ông Ngô trả lời thay Trần Ngu.

“A?” Thanh niên vừa hỏi hơi kinh ngạc “Vị đạo hữu này không tham gia giải thi đấu Huyền Linh sao?”

“Tham gia cái đó làm gì? Còn không phải là vì pháp khí sao? Nhà chúng ta có rất nhiều, nếu cháu gái ta muốn ta đều cho nó, không cần phải khổ sở đến đây tranh đoạt.” Ông Ngô cũng không đợi Trần Ngu nói, chính mình giành nói trước, hơn nữa còn lộ ra khí thế nhà giàu ‘nứt đố đổ vách’.

“A ...” Cho nên những người như bọn họ đến tham gia đều là vì nghèo sao?

“Tiền bối, giải thi đấu Huyền Linh là một sự kiện quan trọng của giới huyền học, hầu hết các Thiên Sư trẻ đều tham gia, chúng tôi tham gia không chỉ vì có pháp khí đâu.” Thanh niên bên cạnh thấy không vừa mắt, nói thêm vào.

“A, nếu không có pháp khí thì các cậu có tới tham gia không?” Ông Ngô liếc mắt hỏi.

Tất nhiên là không rồi.

Mấy thanh niên bị ông Ngô nói mà ghen đỏ mặt, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng lại không biết phản bác như thế nào, buồn bực hừ một tiếng rồi không thèm phản ứng với hai ông cháu nữa. Chờ xe cáp đến điểm cuối, mấy thanh niên cũng không chờ hai người mà tự đi trước luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91-2: Đài tự hồn 2

Trần Ngự nhìn mấy thanh niên có dáng vẻ chạy trốn chết, nhin không được hỏi ông Ngô “Ông làm gì mà nói móc người ta vậy?”

“Nào có? Ta nói toàn là sự thật mà, đúng không?” Ông Ngô hỏi ngược lại.

Trần Ngự sững người, hình như, dường như, đúng là sự thật. Giữ vai trò chủ nhà, pháp khí của phái Lạc Sơn đều không phải là pháp khí của nhà mình.

“đi bên này.” Ông Ngô dẫn Trần Ngự đi phía bên kia, khi quay người không nhìn được mà thở dài, con bé này có phải ngốc hay không, không thấy là vừa rồi mắt của mấy thằng nhóc thúi đó đều dán hết lên người con bé sao?

Bạn muốn hỏi, vì sao cháu gái nhà mình coi trọng Lâu Minh ông lại không tức giận, đó đương nhiên là bởi vì: Con nhóc ngốc nhà ông coi trọng người khác, cùng người khác coi trọng con bé nhà ông có thể giống nhau sao?

Ông Ngô dẫn Trần Ngự đi theo đường núi lòng vòng mấy đường, đi đến một hang động, vị trí hang động này tương đối vắng vẻ, hơn nữa huyết động không sâu nên không được mở thành địa điểm du lịch.

Hai người đứng trước một vách núi, ông Ngô đưa tay lên lấy một hòn đá trên đó ra. Trần Ngự ghé đến nhìn kĩ mới phát hiện chỗ vách núi mà hòn đá vừa che lên có một khe hở.

“Ở đây là chỗ vào.” Ông Ngô nói “Bên trong có một chót mở, đưa linh lực vào là có thể mở ra.”

Ông Ngự vừa nói vừa đồng thời đưa tay truyền linh lực vào, chỉ chốc lát sau, Trần Ngự nghe âm thanh của cơ quan chuyển động, ken két vang lên, ba mươi giây sau vách núi trước mặt hai người bỗng nhiên mở ra, lộ ra một cầu thang sâu thăm thẳm hướng về phía trước.

Mặc dù biết ở đây có cơ quan nhưng lần đầu tiên được chứng kiến cảnh này, Trần Ngự vẫn không nhìn được mà bật lên tiếng xuyết xoa.

“Vào đi thôi.” Ông Ngô mở đèn pin trên điện thoại, đi vào trước.

Trần Ngự đi theo vào, khi hai người đi được khoảng mười mét thì vách đá đằng sau lại vang lên tiếng ầm ầm đóng lại.

âm thanh vang dội làm Trần Ngự nhìn không được mà lo lắng “âm thanh lớn như vậy có bị người biết thì sao ạ?”

“Nơi này đã là ở bên trong kết giới rồi, bên ngoài không nghe được âm thanh gì đâu.” Ông Ngô nói.

“đã ở trong kết giới rồi? Sao con chẳng có cảm giác gì hết vậy.” Khi tiến vào kết giới sẽ có cảm gì đó mà.

“Kết giới là để ngăn cản người ngoài, con là đệ tử phái Lạc Sơn, kết giới nhận biết ngầm thừa nhận cho con vào.” Ông Ngô nói “Chốt mở ở cửa nếu không phải là dùng linh lực công pháp của phái Lạc Sơn để mở thì cũng không mở được.”

Đây cũng là lý do vì sao, giải thi đấu Huyền Linh đã được tổ chức năm trăm năm, tất cả mọi người biết bên trong kết giới có pháp khí nhưng cũng chỉ có thể mười năm vào được một lần.

“Đến rồi.” đi khoảng nửa giờ, hai người đến một căn phòng bằng đá (thạch thất), một chùm sáng từ đỉnh thạch thất tỏa ra làm cho cả căn phòng sáng bừng lên.

Trần Ngự ngẩng đầu nhìn vòm trần cong cong rộng lớn trên đỉnh đầu, nhìn không được cảm thán “Nơi này nhìn giống miệng núi lửa hả ông.”

Trần Ngự quan sát thạch thất trong giây lát, lúc quay đầu nhìn thì thấy ông Ngô đang đứng ở góc phòng cách đó không xa hình như đang nhìn một vật gì đó. Trần Ngự tò mò đi tới, phát hiện đó là một bệ đá, trên đó có bốn pháp khí. Ông Ngô sờ cảm, hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Trần Ngự nhảy cảm, không thể tin hỏi “Ông lão, đây chính là nơi đặt pháp khí của phái Lạc Sơn chúng ta sao?”

“Đúng vậy.” Ông Ngô còn đang rối rắm về việc đưa pháp khí nào ra cho năm nay, trả lời không tập trung.

“Còn có mấy cái này thôi ạ?” Trần Ngự nhìn không được nói “Vậy thì ba mươi năm nữa giải thi đấu Huyền Linh không còn tổ chức được nữa sao?”

Bốn pháp khí, năm nay đưa ra một món, còn lại ba món cũng chỉ có thể sử dụng trong ba mươi năm mà thôi.

“Sao có thể được chứ.” Ông Ngô nói “Năm trăm năm qua, người ta cũng chỉ lấy đi được có sáu pháp khí sao? Nên ba món pháp khí này ít nhất cũng phải được hai trăm năm mươi năm nữa.”

“Nếu như gặp được người có thực lực mạnh thì sao? Trần Ngự hỏi

“Vậy cũng không sao.” Ông Ngô vô cùng tự tin nói.

“Vì sao?” Trần Ngự hỏi.

“Còn phải xem pháp khí có tự nguyện đi theo người đó nữa hay không.” Ông Ngô nói “Chỗ đặt pháp khí là một chốt mở khác của kết giới, nếu pháp khí không thích chủ nhân mới của nó thì sẽ ngay lập tức phát ra linh khí đóng cửa kết giới, sau đó, kết giới sẽ tổng tắt cả mọi người bắn ra.”

Trần Ngu kinh ngạc nhìn ba món pháp khí thoát nhìn vô cùng bình thường đang nằm trên bệ đá, tại nó có thể tự lựa chọn chủ nhân nữa sao? (Lúc đầu nói có bốn, sao giờ còn có ba, không hiểu lắm, hay một cái tự đến chỗ đặt khác rồi)

“Cho nên ... giải thi đấu Huyền Linh không phải là Thiên Sư tranh đoạt pháp khí mà là pháp khí lựa chọn chủ nhân mới.” Ông Ngô nói.

Trần Ngu hiểu rõ gật đầu.

“Vù vù vù ...”

La bàn trên người bỗng nhiên rung động. Trần Ngu liền lấy chuông chiêu hồn và la bàn ra, đặt bên cạnh ba pháp khí khác, nói “Biết rồi, biết rồi, mầy vui vì được về với ông bà tổ tiên đúng không, tao để cho mầy ở cùng bạn bè nha.”

“Vù vù vù ...”

La bàn vui vẻ lại rung lên.

Trần Ngu cười, rồi lại nghĩ đến một chuyện “Đúng rồi, lần trước Mao đại sư nói, la bàn là ông lấy ra từ giải thi đấu Huyền Linh, vậy là la bàn đã chọn ông nội sao.”

Nghe Trần Ngu nói xong, dường như ông Ngô nhớ đến ký ức không vui nào đó, vẻ mặt buồn bực “La bàn và chuông chiêu hồn là tín vật của chương môn.”

“Tín vật của chương môn?” Trần Ngu kinh ngạc “Tín vật của chương môn sao lại đưa ra giải thi đấu Huyền Linh.”

“Còn không phải là do lão già chết tiết kia ...” Ông Ngô cắn răng nói.

Lão già chết tiết ...

“Ông ấy nói pháp khí của phái Lạc Sơn không nhiều lắm, nếu có thể tiết kiệm thì tiết kiệm đi, liền đem la bàn bỏ vào kết giới rồi nói ta thắng giải mang trở về.” Ông Ngô xin một tiếng khinh bỉ “Đúng là chó má mà, tất cả đều là vì ông ta đánh cuộc với người khác xem đồ đệ nhà ai có thể giành được quán quân giải Huyền Linh, nhất quyết bắt ta đi ăn gian, quả thật là không biết xấu hổ.”

“Là ... sư phụ của ông nội sao?” Trần Ngu không dám khẳng định.

“Cái gì mà sư phụ, nhiều lắm là một lão già đã chết nhiều năm rồi mà thôi.” Chỉ bởi vì ông ta là chó độc thân mà cũng làm cho đồ đệ thành chó độc thân như mình sao chứ?

Nếu như ông biết sớm người đối đầu với mình là cô ấy, lại còn là đệ tử của người đối đầu với lão già chết tiết kia thì ông tuyệt đối sẽ không lấy la bàn đi.

Trần Ngu thấy cảm xúc của ông Ngô bất thường nên không tiện hỏi thêm. cô tiếp tục quan sát thạch thất, sau đó phát hiện ở phía đông thạch thất phát hiện một chiếc bàn bằng ngọc rất lớn trên đó bày trận pháp (trận bàn), chất ngọc trắng, trong suốt nhìn rất đẹp. Trần Ngu tò mò đi tới, sau đó nhấc chân đứng lên trên, trong nháy mắt cảm nhận được nguồn linh khí âm áp, ôn hòa thấm đẫm từ dưới lòng bàn chân đi lên, lưu chuyển toàn thân, vô cùng thoải mái.

“Ông lão, đây là cái gì?” Trần Ngu hỏi.

Ông Ngô quay đầu, nhìn thoáng qua rồi nói “Đó là đài tụ hồn.”

“Đài tụ hồn?”

“Khi con còn bé, suýt nữa ta đã phải đưa con tới đây.” Ông Ngô nhớ lại chuyện xưa năm cũ.

“Là vì hồn phách lúc con còn nhỏ không ổn định sao ă? Vậy tại sao lại không dẫn con đến đây nữa?” Trần Ngu biết khi còn nhỏ, hồn phách của cô đã ly thể (rời thân thể) một lần nên có một thời gian hồn phách không ổn định.

“Ba hồn bảy vía của con ta đã thu hồi về rồi, hơn nữa con bắt đầu tu luyện huyền học nên hồn phách cũng từ từ ổn định, ông cũng lười mang con đi ...” Ông Ngô chợt dừng lại, không thể tin nhìn đài tụ hồn dưới chân Trần Ngu.

“Ông lão, sao đài tụ hồn này lại sáng lên?” Trần Ngu nói xong thì định bước xuống.

“Con đừng xuống!” Ông Ngô vội ngăn cản.

Tác giả có lời muốn nói:

Lúc còn trẻ, khi ông Ngô tham gia giải đấu Huyền Linh, đã coi trọng một cô nương rất dễ thương. Sau khi kết thúc giải đấu thì lôi kéo làm quen.

Chàng trai họ Ngô: anh tên là Ngô Lễ, còn em tên gì vậy?

cô nương: ...

Sư phụ của cô nương: Cậu là đồ đệ của tên Tư kia hả?

Sư phụ của chàng trai Ngô: Ha ha, đồ đệ của tôi mạnh hơn đồ đệ của bà rồi.

Sư phụ của cô nương: Đồ nhi, con nhớ cho rõ, không được đội trời chung với bọn họ.

cô nương: Đồ nhi biết rồi.

Thế là năm đó chàng thanh niên họ Ngô thất tình ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Cây sáo

Đế Đô.

Biệt thự nhà họ Lâu.

Lâu Minh đang ở phòng sách lâu hai sửa bản thiết kế, gần đây anh nảy ra một ý tưởng mới định đem thiết kế vũ khí mấy năm trước của mình ra cải tiến một chút, tăng thêm lực sát thương cho nó đồng thời giảm bớt trọng lượng của vũ khí.

“Đỉnh!”

Lúc trước, khi Lâu Minh thiết kế hoặc sửa chữa bản vẽ, dù không có người nào tìm anh nhưng Lâu Minh vẫn sẽ tắt nguồn để đảm bảo một trăm phần trăm không có bất kì sự việc gì có thể cắt ngang suy nghĩ của anh. Nhưng hình như từ khi Trần Ngự xuất hiện trong thế giới của anh, quy định này đã không còn tồn tại nữa.

cô có thể tùy ý ra vào phòng sách bất cứ lúc nào, cũng có thể ở lúc Lâu Minh đang vẽ thiết kế được một nửa, trực tiếp kéo người xuống dưới nhà ăn cơm. Càng về sau, vì dễ hợp với thời gian của Trần Ngự mà thậm chí anh còn sửa lại thời khóa biểu làm việc của mình, chỉ cần khi Trần Ngự ở lại biệt thự thì rất ít khi làm việc.

Lúc này chợt nghe tiếng điện thoại di động kêu, Lâu Minh dừng bút, mở điện thoại, quả nhiên thấy người mà mình tâm tâm niệm niệm (nhớ mong). trên ảnh, Trần Ngự để tóc xõa (*nguyên tác là chải kiểu nửa viên thuốc, không biết là gì luôn nên chém đại*), khuôn mặt bé xíu đỏ bừng, đôi mắt đen sáng bóng đang cười rộ lên, ngoẹo đầu, phía sau là biển mây tầng tầng lớp lớp bao la, đồ sộ.

Lâu Minh đã biết từ trước là phong cảnh núi Kỳ Liên rất đẹp, đáng tiếc anh không thể đi cùng cô đến đó. Lâu Minh nhìn không được đưa ngón tay cái xoa xoa lên khuôn mặt hồng hồng của Trần Ngự trong hình, âm thầm tự nhủ, nếu như anh có thể hóa giải hoàn toàn sát khí trên cơ thể, nhất định sẽ cùng Trần Ngự đi đến thăm tất cả những nơi mà họ muốn đến thăm.

Gần đây trên mạng không phải đang có một câu rất hot sao “Nếu bạn yêu cô ấy thì hãy đưa cô ấy đi du lịch, đi đến tất cả những nơi đẹp đẽ và lãng mạn.”

“Đỉnh linh, đỉnh linh ...”

Điện thoại rung và tiếng chuông vang lên, Mao đại sư gọi điện video đến, Lâu Minh thu lại khóe miệng cười ngọt ngào, nhận điện thoại “Mao đại sư.”

“Lâu Minh, lấy được rồi, lấy được rồi.” Mao đại sư vui mừng mà nói lộn xộn.

“Lấy được Linh Khí rồi sao ạ?” Nếu có đồ vật gì có thể khiến Mao đại sư vui mừng mà gọi điện ngay cho anh thì chỉ có thể là Linh Khí.

“Đúng thế. Cuối cùng Linh Khí thứ hai cũng xin phép được rồi, viện bảo tàng mới cử chuyên gia đưa đến cho tôi, bây giờ tôi đang mang nó đến nhà cậu đây.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâu Minh không còn tâm trí sửa chữa bản thiết kế nữa, anh đứng lên đến bên cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài, tự

lắm lắm “Thì Thì, anh đã đến gần em hơn một bước rồi.”

Khoảng năm mươi phút sau, Mao đại sư ôm một hộp gỗ từ đàn cười ha hả đi tới, Lâu Minh đứng lên “Mao đại sư.”

“Ha ha, tôi đến rồi đây. Đây chính là Linh Khí thứ hai, cậu mau nhìn xem.” Mao đại sư nói xong liền đưa hộp gỗ cho Lâu Minh.

Lâu Minh đột nhiên lùi về sau một bước, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Mao đại sư thì cười xấu hổ “Mao đại sư, ông quên rồi sao, tôi không để bụng đến mấy Linh Khí này.”

Tình huống khi lần đầu tiên Lâu Minh chạm vào thanh kiếm đồng còn rõ ràng trước mắt, hiện giờ Thì Thì lại không ở Đệ Đô, anh không dám làm điều gì khiến cho anh xảy ra điều gì ngoài ý muốn nữa.

“không sao đâu.” Mao đại sư cười “Sát khí trong Linh Khí này hầu như đã không còn, cậu cầm trên tay cũng không bị ảnh hưởng gì.”

“Sát khí không còn nữa?” Lâu Minh kinh ngạc nói.

“Đúng thế, có thể là nó hấp thu sát khí trên người cậu không nhiều bằng thanh kiếm đồng, hơn nữa còn bị cương thi hấp thu không ít nên sát khí còn sót lại rất yếu.” Mao đại sư nói.

“Vậy ... nó vẫn là Linh Khí cực tà cực âm sao?” Nếu sát khí đã bị hóa giải thì Linh Khí này còn phù hợp với yêu cầu của Phượng Lạc không?

“Chắc là không có vấn đề gì đâu.” Mao đại sư nói “Cái gọi là Linh Khí cực tà cực âm là chỉ pháp khí vừa có thể hấp thu sát khí vừa có thể hấp thu linh khí, sát khí trong Linh Khí này gần được hóa giải hết nhưng vẫn còn chút ít, mà chút ít sát khí này đang cùng linh khí trong cây sáo này đang chung sống rất hòa bình.”

Mao đại sư nói rồi mở hộp gỗ ra, lộ ra cây sáo màu trắng bạc nằm nổi bật trên lớp vải nhung màu vàng.

Cây sáo có màu trắng, trên thân có năm lỗ, phần đuôi cây sáo còn có hoa văn không rõ đường nét. Lâu Minh nghi ngờ nói “Cây sáo này bị chôn nhiều năm như vậy sao nhìn như mới thế này?”

“Chuyện này, Giám đốc Viện bảo tàng cũng không nói rõ, chỉ nói khi mới khai quật lên thì cây sáo hơi ố vàng, nhưng không biết tại sao, khi đặt trong viện bảo tàng thì từ từ trắng lên.” Mao đại sư đoán “Tôi đoán chắc là cây sáo này đã hấp thu linh khí mà như vậy, dù sao thì viện bảo tàng cũng là nơi có phong thủy rất tốt.”

Lâu Minh hiểu rõ gật đầu, cầm cây sáo lên đưa lên trước mặt quan sát, chỉ vào hoa văn không rõ nét phía đuôi sáo nói “Đáng tiếc hoa văn bỏ công anh này đã sắp không nhìn rõ nữa rồi.”

“Sao cậu biết đó là hoa văn bò công anh?” Mao đại sư nghi ngờ bước tới, chỉ vào hoa văn hỏi “Các chuyên gia nghiên cứu rất nhiều năm, cũng chỉ suy đoán hoa văn này có thể là hoa mai, hoa đào gì đó, sao cậu lại cảm thấy đây là cây bò công anh. Cái này nhìn giống cây bò công anh sao?” Lâu Minh sửng sốt, quan sát một lần nữa hoa văn trên thân sáo, sau đó không tự chủ nhíu mày. Theo như lời Mao đại sư nói, hoa văn này đã bị phá hủy sắp không nhìn rõ hình dáng, vì sao anh lại có thể chắc chắn đây là cây bò công anh vậy nhỉ?

“Tôi cũng không biết, chỉ là vừa nhìn thấy, tôi liền biết chắc đây là cây bò công anh.” Lâu Minh đáp.

“Vậy chắc là cậu bị hoa mắt.” Mao đại sư cũng không để chuyện hoa văn bò công anh trong lòng, mà chăm chú quan sát cây sáo trong tay Lâu Minh. Đến khi nhìn thấy màn khí đỏ nhạt xung quanh thân sáo, Mao đại sư mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Cây sáo này đã hấp thu sát khí của cậu thành công rồi, linh khí trong cây sáo cũng không xuất hiện phản ứng loại trừ, điều này chứng tỏ suy đoán của tôi không sai, cây sáo này đúng là Linh Khí chúng ta cần tìm.” Mao đại sư chỉ vào cây sáo nói.

Lâu Minh lấy lại tinh thần, quả nhiên thấy xung quanh cây sáo trắng tinh xuất hiện sợi khí màu đỏ, sắc mặt anh không tự chủ mà căng lên, hình như hình ảnh này anh đã từng thấy qua rồi.

thật kỳ quái, gần đây trong đầu anh luôn xuất hiện những hình ảnh mà anh chưa bao giờ gặp qua, chẳng lẽ nó có quan hệ gì với việc Phượng Lạc thức tỉnh?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92-2: Cây sáo 2

Cách ngàn dặm, núi Kỳ Liên.

Ông Ngô nhìn đài tụ hồn bỗng nhiên khởi động mà không hiểu, lúc trước khi mà ông nhận được Trần Ngự, đúng là Trần Ngự đã bị tán mất hai hồn, nhưng ông đã lập tức tìm cách gọi (chiêu) hai hồn đó về ngay.

Ba hồn bảy phách của Trần Ngự đã hoàn chỉnh, đây là việc mà ông có thể xác nhận vô cùng chắc chắn, nhưng mà, tại sao đài tụ hồn lại bỗng nhiên khởi động.

“Ông lão, có chuyện gì xảy ra sao?” Trần Ngự cũng không sợ hãi, bởi vì đài tụ hồn tán ra năng lượng rất ôn hòa, không làm cô cảm thấy không thoải mái gì cả.

“Đài tụ hồn đã được con khởi động.”

“Con?” Trần Ngự ngạc nhiên “Nhưng mà con có làm cái gì đâu?”

“Có phải lúc này con rót linh lực vào đài tụ hồn không?”

“Con ...” Trần Ngự sửng sốt, lúc này mới nhớ tới, vừa rồi, khi linh khí của đài tụ hồn xuyên qua bàn chân thấm vào cơ thể cô, hình như vô thức cô đã lưu chuyển một ít linh lực trong cơ thể, lẽ nào cũng bởi vì vậy “Vậy bây giờ phải làm sao ạ?”

“Con ngồi xuống, vận chuyển linh lực, chờ đến khi trận pháp kết thúc.” Ông Ngô hướng dẫn.

“Dạ.” Trần Ngự nghe lời ngồi xuống, nhắm mắt lại, từ từ vận chuyển linh lực toàn thân.

Lúc này đài tụ hồn đã khởi động hoàn toàn, linh khí nồng đậm không ngừng tập trung về đài tụ hồn, lấy trận pháp làm trung tâm, hình thành một khối linh khí tròn, trong suốt, bọc Trần Ngự vào giữa.

Chỉ chớp lát sau, một sức mạnh huyền diệu bỗng nhiên toát ra từ đài tụ hồn, xuyên qua đỉnh thạch thất, cửa hang động, phá tan tầng mây nơi đỉnh núi Kỳ Liên, ở trong không trung hơi dừng lại, rồi bay thẳng về hướng Đông Nam.

Hướng đó chính là ... tỉnh Thanh Sơn!

Chẳng lẽ lúc trước đúng là ông thực sự làm mất hồn phách của Trần Ngự? Ông Ngô nhìn không được mà nghi ngờ chính bản thân mình.

“Vù ...” Khoảng nửa giờ sau, một tiếng động trầm thấp bỗng vang lên, ông Ngô quay đầu nhìn lại, cây trâm trong túi Trần Ngự mang theo bên mình lóe lên ánh sáng bảy màu rồi trôi bồng bềnh, cuối cùng lơ lửng trên đỉnh đầu Trần Ngự.

“Trâm Thanh Linh?” Ông Ngô kinh ngạc nói “Đây là ... nó cảm ứng được cái gì sao?”

Chợt, linh khí trong phòng rung động, ông Ngô cảm giác ngẩng đầu, chỉ thấy trên cửa hang nơi đỉnh đầu bỗng nhiên bay vào vô số hình ảnh hư vô (hư ảnh), như vô số mảnh nhỏ, từng mảnh từng mảnh tụ lại chung quanh phạm vi của Trần Ngự. Hư ảnh theo linh lực xoay tròn, xoay tròn rồi từ từ hòa hợp thành một.

Ông Ngô nhìn những mảnh ghép bắt đầu hình thành hình ảnh rõ nét, hóa thành một cô gái dịu dàng có mái tóc dài đến eo, mặc áo xanh quần trắng.

“cô là ...” Ông Ngô nhìn không được mà đến gần một bước.

cô gái có vẻ ngoài gần giống Trần Ngự, chỉ là nhìn dịu dàng và trưởng thành hơn mà thôi, trên người mặc bộ đồ quần áo cổ mang phong thái của cô gái miền phố cổ sông nước Giang Nam.

Lông mi dài cong vút của cô gái hơi run rẩy, sau đó nhẹ nhàng mở mắt ra, ánh mắt đầu tiên của cô không phải nhìn ông Ngô mà giờ tay cầm cây trâm Thanh Linh đang lơ lửng giữa không trung. cô gái mỉm cười, đôi môi đỏ hén mở, mi mắt cong cong, ngón tay mảnh khảnh khẽ động, giờ tay cầm cây trâm cài lên tóc mình.

Ánh sáng bảy màu chợt lóe, cây trâm cài đen nhánh bỗng nhiên xuất hiện màu sắc vốn có của nó, một viên trân châu mà trắng ngà cần ở phần đuôi trâm cài, thanh tú mà trang nhã.

“cô là ...” Ông Ngô thấy đối phương không để ý đến mình, nhìn không được mà hỏi lần nữa.

Dường như lúc này cô gái mới nhận ra ông Ngô, cô ngẩng đầu nhìn ông Ngô mỉm cười, sau đó hóa thành một cái bóng mờ từ từ biến mất trong cơ thể Trần Ngự.

“Chờ một chút ...” Ông Ngô vội vàng cản lại nhưng không kịp.

“Cạch!” Trong nháy mắt cô gái biến mất, cây trâm Thanh Linh từ không trung rơi xuống, lại trở thành dáng vẻ màu đen như lúc này.

Ông Ngô ngẩn người, vẫn chưa kịp định thần, cho đến khi Trần Ngự đang ngồi ngay ngắn trên đài tụ hồn bỗng nhiên té xỉu, đài tụ hồn ngừng vận chuyển. Ông Ngô chỉ có thể nhặt cây trâm Thanh Linh dưới đất lên, coi chừng Trần Ngự đang hôn mê, thở dài.

“Cuối cùng là có chuyện gì đây!”

==

Nửa đêm, trong biệt thự nhỏ nhà họ Lô.

Cây sáo được đặt trong tủ sắt, linh khí quanh thân bỗng nhiên rung động. Đồng thời, trong phòng ngủ, Lô Minh đang ngủ không tự chủ mà nhú mày, sau đó rơi vào một giấc mơ kỳ lạ.

Trong mơ, Lô Minh đứng trên một sườn núi hoang tàn, vắng vẻ, hoàng hôn im lìm, trong chốc lát anh không biết đi về phía nào. một cảm giác cô độc quen thuộc theo bóng đêm cuốn tới, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, cảm thán, chắc là chỉ có trăng sao trên trời cao sẽ không vì sát khí trên người anh mà chạy trốn.

anh đứng thẳng, ngẩng đầu như người bị điểm huyết, mặc cho gió đêm lạnh lẽo, cũng không để ý đến sương đêm thấm đẫm vào quần áo, anh chăm chú nhìn về phương Đông như đang đợi mặt trời mọc. Nhưng Lô Minh biết, trong mơ anh thực ra chẳng chờ đợi điều gì, anh chỉ đang không biết mình nên làm gì, chỉ ngây ngốc, mù mờ.

“Rắc ...” Là âm thanh của cành cây bị gãy.

“Ai đó?” Nhận thấy có người đang tới gần, trong mơ Lô Minh nghi hoặc quay đầu.

một bóng dáng mơ hồ từ sau thân cây đi tới, người đang đi tới hình như cầm gì đó trên tay, óng ánh phát ra tia sáng lấp lánh, cô gái đi đến trước mặt anh, cách một mét thì đứng lại.

“Công tử tuần tú ới, có muốn làm phu quân của ta không?” Người con gái khẽ cười một tiếng, giọng nói lộ vẻ trêu đùa.

“cô nương, cô đừng tới gần tôi.” Trong mơ, Lô Minh lui về sau mấy bước.

“Công tử sợ ta sao?”

“Ta sợ ... làm cô bị thương.” Bùa chú trên người anh đã bị mất, đại sư vẫn chưa tìm đến đây, lúc này anh không được ở gần bất cứ người nào.

“Công tử muốn chỉ sát khí trên người công tử sao? Thực ra ta không sợ đâu.” cô gái cười nói.

“cô ... cô là hồ tiên sao?” Trong mơ Lô Minh hỏi, đại sư đã nói với anh, một số ít yêu quái, ác ma sẽ thích sát khí trên người anh.

“Chắc công tử muốn nói ta là hồ ly chứ gì?”

“không ... Tôi không có ý đó.” Lô Minh cảm giác trong mơ anh hơi hoảng loạn.

“Dù công tử có phải có ý đó không, ta coi như là công tử khen ta xinh đẹp.” cô gái khẽ cười, tiếng cười dường như không cẩn thận mà đánh thức mặt trời đang ngủ say, để nó từ từ từng chút một lộ dạng trên bầu trời.

Cảnh vật đen như mực trong phút chốc sáng bừng lên, đứng trước triền núi đang bay đầy cây cỏ công anh là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, nàng cười cười mở mà kiều diễm, không chút e sợ hỏi người đàn ông ở đối diện “Thế nào, có muốn cùng ta thành thân không?”

“Vì ... vì sao?”

“Ta cũng không biết tại sao, vừa thấy công tử ta đã muốn cùng công tử thành thân, luôn cảm thấy chúng ta sớm nên thành thân rồi. Ông tay áo dài màu xanh phát lên, cô gái đưa ống sáo bằng xương trắng cho Lô Minh “Nếu công tử đồng ý, ta đưa cái này cho công tử làm sính lễ.”

Đây là ... suýt nữa thì Lô Minh kêu lên.

Lúc này cảnh tượng bỗng nhiên chuyển động, triền núi đầy cây cỏ công anh bỗng chốc hóa thành đầy trời đất vàng.

“Vù vù ...” Trong tủ sắt, thanh kiếm đồng nhẹ nhàng rung động.

Trong mơ, Lô Minh nhận ra hình như anh đang nắm thứ gì đó, anh cúi đầu nhìn thì phát hiện mình đang nắm thân thanh kiếm đồng. Mà chuôi thanh kiếm đồng đang trong tay một người mặc bộ quần áo màu đỏ rực.

“Từ nay về sau ... vĩnh viễn không gặp nhau ...”

“Thì thì!” Lô Minh chợt tỉnh giấc, anh ngồi trên giường, che ngực thở mạnh, một cảm xúc thất vọng cùng cực lan tràn trong đầu anh, thật lâu không tan đi.

“Tam thiếu!” Hà Thất nghe tiếng kêu sợ hãi của Lô Minh thì vọt vào “Tam thiếu, anh làm sao vậy?”

“Khụ khụ ...” Lô Minh bỗng nhiên bật ho khan dữ dội giống như người chết đuối vừa được cứu lên.

“Tam thiếu, Tam thiếu...”

một đêm này, đèn của biệt thự nhà họ Lâu không lúc nào tắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Chàng trai họ Ngô khổ sở vì mối quan hệ của sư môn, không thể bày tỏ lòng mình với cô nương yêu dấu. Vì vậy định tạm thời phản bội sư môn.

Sư phụ: Nghịch đồ, sa vào sắc đẹp!

Chàng thanh niên Ngô: Ông lão, do ông chưa biết yêu thôi.

Sư phụ nghĩ thật lâu, vì trợ giúp cho đồ đệ, đưa một phong thư đến môn phái của cô nương.

Sư phụ cô nương mở thư: Ta muốn cùng quân nối lại tình xưa!

Sư phụ cô nương giận dữ, khi chàng thanh niên Ngô đến cửa, bị đánh không kịp chống đỡ.

Sư phụ: Đối với một đạo cô mà dùng từ ‘nối lại tình xưa’ có phải là không thỏa đáng lắm không? Nhưng mà kệ, dù gì thư cũng đã gửi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Vô tình gặp được Lục Ninh

Khi Trần Ngu tỉnh lại thì cô đã được đưa xuống núi về khách sạn. cô mơ hồ xuống giường, kéo tấm rèm vừa dày vừa nặng của cánh cửa sổ sát đất ra, bên ngoài trời đã tối đen.

Bị ánh đèn điện sáng chói trên đường phố đâm vào mắt, Trần Ngu không tự chủ mà híp mắt lại, xoay người đến bên ghế sofa lấy cái túi vải của mình, rút điện thoại di động ra gọi cho ông lão.

“Con tỉnh rồi?” Hình như ông Ngô đang nơi nào đó rất âm ỉ, trong điện thoại vang lên tiếng tạp âm.

“Sao trời bỗng nhiên tối đen vậy ông?” Bây giờ Trần Ngu vẫn còn chưa tỉnh hẳn.

“Ngủ đến nỗi ngủ luôn rồi.” Giọng ông Ngô ghét bỏ “Con quên lúc trước con đã khởi động đài tự hồn rồi?”

“Ah, con nhớ rồi.” Trần Ngu lại hỏi “Bây giờ ông đang ở đâu?”

“Ta thấy con vẫn ngủ nên đi ra ngoài ăn cơm rồi, con có muốn ăn luôn không, đi ra cửa khách sạn, đi phía trước qua ba con hẻm đến một quán nướng.” Ông Ngô vừa ăn que nướng vừa nói.

“Dạ, thôi khỏi, con mà đến thì chắc ông cũng ăn xong rồi. Để con tự đi ăn cũng được.” Trần Ngu nói xong định cúp điện thoại.

“Nhóc con?” Trần Ngu nghe ông Ngô gọi cô thì lại đưa điện thoại lên tai.

“Khi khởi động đài tự hồn, linh lực của con bị tiêu hao khá nhiều, giờ có cảm thấy có gì khác thường không?” Ông Ngô thử hỏi.

“Dạ, không có a.” Trần Ngu thử vận chuyển linh lực của mình “Con thấy khỏe mà, linh lực cũng hồi phục gần xong rồi.”

“Vậy thì tốt, ta cúp đây.” Ông Ngô cúp điện thoại, quyết định chưa nói với Trần Ngu việc đã xảy ra trong thạch thất.

Lý do rất đơn giản, nếu Trần Ngu nhớ được thì tất nhiên là không cần ông nói ra, nếu Trần Ngu không nhớ được, chứng tỏ thời cơ chưa đến. Dù sao ông cũng không muốn nhìn thấy cô nhóc nhà ông tự mình tìm đường chết. Còn về phần Lâu Minh, bây giờ không phải là đang đi tìm Linh Khí cho cậu ta sao? Ông Ngô không có chút áp lực nào, lại gọi ông chủ cho thêm hai mươi que nướng nữa.

==

Trần Ngu rửa mặt thay quần áo xong, dùng điện thoại di động tìm được một quán cơm tương đối nổi tiếng ở gần đây, cả ngày nay cô chưa ăn gì, giờ bụng đói đến mức ngực dán vào lưng luôn rồi.

Quán ăn này kinh doanh rất tốt, đã qua giờ ăn cơm nhưng trong quán vẫn còn sáu bảy bàn khách, bởi vậy có thể thấy được, trên mạng nói ở đây ăn ngon là sự thật.

“Chào cô, cô đi mấy người.” Phục vụ nhiệt tình chào hỏi.

“Tôi đi một người.”

“Vây ... cô ngồi bên trong được không? Bên đó có một bàn hai người.” Nhân viên phục vụ nói.

Trần Ngu không để ý gật đầu, đi theo nhân viên phục vụ vào phía trong, đi giữa chừng thì gặp khách từ lầu hai bước xuống. Nhân viên phục vụ lịch sự nghiêng mình tránh, và thế là Trần Ngu bất ngờ gặp được người quen.

“Thì Thì.” Giọng Lục Ninh vô cùng vui mừng.

“Lục Ninh.” Giọng Trần Ngu cũng kinh ngạc.

Lục Ninh nhìn nhân viên phục vụ bên cạnh hỏi “Em tới ăn cơm à?”

“Dạ.” Trần Ngu gật đầu.

“Em đi cùng bạn tới sao?” Lục Ninh hỏi.

“không, chỉ có một mình em thôi.”

“Vây em muốn ngồi chỗ anh không? anh đặt phòng riêng trên lầu hai rồi.” Lục Ninh nhiệt tình mời.

Khi Trần Ngu đang còn do dự có lên hay không thì một cô gái bỗng từ trên lầu chạy xuống, nhìn bóng lưng của Lục Ninh thì kêu lên “anh Lục Ninh, di Lâm nói đừng chọn cá lớn quá, ăn không hết đâu ... Sao cô lại ở đây?”

Về mặt Nghiêm Hân như thấy quý nhìn Trần Ngu, giọng nói không tự chủ mà cao lên quăng tám.

“Tôi xuất hiện ở đây rất kỳ quái sao?” Trần Ngu nhướn mày.

“...” Hai tuần nữa là giải Huyền Linh bắt đầu, Trần Ngu có mặt ở đây quả thật là không có gì lạ cả.

“Ngồi cùng đi, ăn một mình đâu có vui đâu.” Lục Ninh lại nhiệt tình mời.

“không được.” Trần Ngu chưa kịp trả lời, Nghiêm Hân đã kích động phản đối trước.

“Hân Nhi?” Lục Ninh không đồng ý nhìn Nghiêm Hân, cảm thấy Nghiêm Hân như thế này là không lễ phép.

Vốn dĩ Trần Ngu không muốn đi lắm, nhưng thấy thái độ này của Nghiêm Hân thì lại thấy có mấy phần hứng thú, gật đầu đồng ý “Vây làm phiền anh.”

“không phiền, không phiền.” Lục Ninh quay đầu nói với nhân viên phục vụ “Tôi ở phòng 206, cậu báo hấp giùm tôi một con cá đừng to quá.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ gật đầu rồi bước đi.

“Đề anh dẫn em đi.” Lục Ninh cười nói với Trần Ngu.

Trần Ngu gật đầu, đi theo Lục Ninh lên lầu hai, phía sau Nghiêm Hân thấy không cản được thì tức giận dậm dậm chân. Trần Ngu thấy vậy bỗng nhiên cảm thấy hơi buồn cười, nhưng chờ đến khi cô bước vào phòng 206 thì rốt cuộc không còn thấy buồn cười nữa rồi. cô hối hận, vì sao cô lại muốn so đo cùng Nghiêm Hân làm gì chứ. cô nhóc đó ngăn cản cô là vì suy nghĩ cho cô a.

“Thì Thì, đây là mẹ anh.” Lục Ninh nhìn một vị phu nhân trung niên có khí chất nhu nhược, giới thiệu “Mẹ, đây là bạn con tên Trần Ngu, mẹ có thể gọi cô ấy là Thì Thì, Thì trong Tây Thì.”

“Tây Thì? Quả nhiên là một cô bé thật xinh đẹp.” Mẹ Lục dịu dàng nhìn Trần Ngu.

“Chào đi ạ.” Trần Ngu vừa thấy người lớn thì vô cùng khách khí, đặc biệt là đối với người có khí chất gần giống với mẹ già nhà mình. (ý chị là giống mẹ Trần yếu ớt, dễ khóc)

“Con ngồi đi. Cùng ăn cho vui, đừng khách khí nhé.” Mẹ Lục thấy Trần Ngu khách khí thì cười nói.

“Trần đạo hữu, lại gặp mặt rồi.” Ở bên cạnh, Nghiêm Uy cũng cười chào hỏi Trần Ngu.

Trần Ngu có ấn tượng tốt với Nghiêm Uy hơn em gái Nghiêm Hân của anh ta nhiều, thấy anh ta chào hỏi mình nên cũng lễ phép đáp lại. Rất nhanh chóng, nhân viên phục vụ đưa lên một bộ chén đĩa mới, đồ ăn cũng lần lượt được đưa lên, mọi người vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

“Thì Thì cũng tới đây tham gia giải đấu Huyền Linh sao?” Mẹ Lục nhìn Trần Ngu.

“Dạ, vâng ạ.” Trần Ngu ngoan hiền gật đầu.

“Vậy đến lúc đó bốn người có thể tham gia cùng nhau thành một tổ, có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Mẹ Lục nói.

Tất nhiên là Nghiêm Hân không muốn, nhưng vì có mặt của mẹ Lục nên cô ta cũng không tiện nói thêm điều gì, ngược lại, Nghiêm Uy cười nói “Dì Lâm, chắc dì không biết rồi, trong bốn người bọn con thì tu vi của Trần đạo hữu là cao nhất, nếu bọn con cùng tổ tham gia trận đầu thì chính bọn con sẽ cản trở Trần đạo hữu ấy chứ.”

“thật sao?” Mẹ Lục hơi ngạc nhiên nhìn Trần Ngu, hiển nhiên là không ngờ một cô gái trẻ có vẻ ngoài nhỏ nhắn, yếu ớt mà lại có tu vi cao như vậy.

“Đúng là tu vi của Thi Thi cao hơn con.” Lục Ninh nói “Mẹ, mẹ còn nhớ chuyện con kể về Ma Vương lúc trước không?”

“Nhớ chứ, lúc đó con đi thành phố Bình tìm cho mẹ đá Thái Sơn, đã gặp Ma Vương ở chợ ma.” Mẹ Lục gật đầu.

“Dạ, đúng rồi mẹ.” Lục Ninh cười nói “Lúc đó, đột nhiên Ma Vương xuất hiện, ông Nghiêm cũng không chạy tới kịp, chính là Thi Thi đã đánh cho Ma Vương chạy mất đó mẹ.”

“Ồ, Thi Thi giỏi quá!” Mẹ Lục nhìn Trần Ngu, ánh mắt cũng khác hẳn lúc trước.

“Dạ, cũng được thôi ạ. Chúng ta mau ăn cơm đi, ôi chao, món cá này ăn ngon ghê.” Trần Ngu được khen mà xấu hổ, chỉ có thể cầm đầu ăn cơm.

Mẹ Lục cười dịu dàng, biết cô gái nhỏ thẹn thùng nên cũng không nói gì nữa, chỉ bảo “Con thấy ngon thì ăn nhiều một chút.”

Ngồi bên cạnh, Nghiêm Hân thấy mẹ Lục mới gặp mà đã thích Trần Ngu như vậy, cảm giác được một mối nguy cơ tiềm ẩn nhưng lại không thể phát tác, chỉ có thể tự hờn dỗi dùng đũa chọc chọc chén cơm.

Cuối cùng cũng có thể an lòng ăn cơm, Trần Ngu thờ phào nhẹ nhõm, cúi đầu tập trung vào sự nghiệp ăn uống, nhưng mà cũng phải nói là mấy món của quán này ăn ngon thật, mai một có cơ hội dẫn anh Ba đến đây nếm thử mới được.

Mặc dù Đế Đô là nơi tập trung nhiều món ăn ngon của các miền, nhưng phần lớn đã bị biến đổi không giữ được hương vị chính gốc của món ăn đó.

“A ...”

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Dì Lâm”

“Dì ở ...”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93-2: Vô tình gặp được Lục Ninh 2

Trong phòng bao hoang loạn, Trần Ngu ngờ ngạc ngẩng đầu lên, trên miệng vẫn còn lửng lơ mấy cọng rau xanh. Chỉ thấy Lục Ninh và hai anh em họ Nghiêm đều chạy đến bên người mẹ Lục, mà mẹ Lục thì sắc mặt tái nhợt, mắt nhắm lại đáng vẻ vô cùng khó chịu.

“...” Đây là cái gì với cái gì vậy?

Lục Ninh kiểm tra tình trạng thân thể của mẹ mình, sau đó cúi đầu lấy từ cổ mẹ Lục một vật ra, sau đó đặt cách mẹ Lục một khoảng

Đá Thái Sơn? Nhìn lại sắc mặt của mẹ Lục, trong nháy mắt Trần Ngu hiểu rõ tại sao mẹ Lục bỗng nhiên lại không thoải mái.

“Mẹ, có tốt hơn chút nào không ạ?” Lục Ninh gỡ đá Thái Sơn xuống, vừa dùng linh lực điều hòa trạng thái cơ thể mẹ mình, vừa hỏi.

“Mẹ tốt hơn nhiều rồi.” Qua một lúc lâu, mẹ Lục dần dần tỉnh lại, bà nhìn Trần Ngu đang ngồi đối diện cười cười xin lỗi “Dạ đến cháu rồi sao!”

“không sao ạ. Dì đây là ... ‘linh hồn không ổn định?’” Trần Ngu hỏi.

Mẹ Lục gật nhẹ đầu, sau đó trấn an vỗ vỗ ba người đang vây quanh bà “Con con ngồi về chỗ đi, bệnh cũ mà thôi, đừng lo lắng quá.”

“Dì Lâm, vừa rồi làm con sợ muốn chết.” Nghiêm Hân không nói xạo, vẻ mặt cô nàng đến bây giờ vẫn còn trắng bệch.

“không sao đâu. Bệnh cũ của di thời, vẫn thường thế mà.” Mẹ Lục trấn an “không tin con hỏi Lục Ninh xem.”

Lục Ninh không lạc quan như mẹ mình, sắc mặt cậu nghiêm trọng nói “Mẹ, mới được có một tháng, thời gian càng ngày càng ngắn.”

“không sao đâu, con đừng nói cho ba con biết.”

“Xem ra đá Thái Sơn cũng không có tác dụng được bao lâu.” Về mặt Lục Ninh ưu sầu.

“Hai ba năm cũng không có vấn đề gì.” Trần Ngự thuận miệng buông ra một câu, sau đó vươn tay gấp một miếng xương sườn nằm ở phía xa. Lúc ngẩng đầu lên thì phát hiện bốn người còn lại đang nhìn chăm chăm vào cô làm cô nhin không được mà nấc lên một tiếng, miếng xương sườn trên đĩa suýt nữa thì rơi xuống “Mọi người ... nhìn gì mà ghê vậy ạ?”

“Thì Thì, em vừa nói hai ba năm là có ý gì?” Lục Ninh hỏi.

“anh không phải đang quan tâm là đá Thái Sơn có thể trấn (giữ) hồn di được bao nhiêu lâu à?” Trần Ngự trả lời.

“Em muốn nói là đá Thái Sơn chỉ có thể trấn được hai ba năm thôi sao?” Sắc mặt Lục Ninh trắng bệch.

“Làm sao có thể như vậy chứ. Đá Thái Sơn này có thể trấn áp được cả Ma Vương, ngay cả ông nội tôi cũng nói, phẩm cấp và uy lực của đá Thái Sơn này rất mạnh, dùng để trấn hồn cho di là không có vấn đề gì, sao lại chỉ có tác dụng trong hai ba năm, cô đừng có mà nói nhảm.” Nghiêm Hân thở phì phì nói.

“...” Trần Ngự chẳng hiểu mình đã chọc gì con nhóc này mà cứ luôn tìm cớ mà móc mĩa cô. Trần Ngự thở dài, yên lặng buông đĩa xuống. Tất cả mọi người đều đang nhincô, mặc dù cô chưa ăn no nhưng cũng chẳng có tâm trạng nào mà ăn nữa.

Lúc đầu, Trần Ngự không định giải thích, nhưng lại nghĩ Lục Ninh là bạn cô, mẹ Lục cũng là người tốt. Vì thế, cô cố nén bình tĩnh mà giải thích “Uy lực của đá Thái Sơn tất nhiên là đủ mạnh, nhưng cũng vì uy lực quá mạnh nên mới không thể sử dụng lâu dài được.”

Trần Ngự vừa dứt lời, Lục Ninh ngẫm nghĩ một lát thì cũng hiểu được chút ít.

“Có phải là sau khi di đeo đá Thái Sơn trên người một thời gian thì cứ cách một khoảng thời gian sẽ bị hôn mê, chỉ có thể lấy đá Thái Sơn xuống thì sau đó mới tỉnh lại không?” Trần Ngự hỏi Lục Ninh.

“Đúng thế.” Lần đầu tiên khi mẹ Lục hôn mê, cậu và ba đều lo lắng cuống cuống, hôn mê khoảng một tuần lễ, gọi thế nào cũng không tỉnh. Sau đó đột nhiên một ngày mẹ Lục tỉnh lại, ba Lục dùng mọi cách để tìm hiểu nguyên nhân mới phát hiện là do điều dưỡng khi vệ sinh cơ thể cho mẹ Lục đã quên ... đeo đá Thái Sơn lên cho bà.

Mặc dù không biết nguyên nhân cụ thể là gì, nhưng cậu và ba Lục đã suy đoán là việc mẹ Lục hôn mê có liên quan đến đá Thái Sơn. Nhưng bởi vì linh hồn của mẹ Lục không ổn định, lại không thể rời khỏi đá Thái Sơn nên cậu và ba Lục quyết định trước mắt vẫn dùng đá Thái Sơn để trấn giữ linh hồn cho mẹ Lục, khi nào thân thể mẹ Lục không thoải mái thì lại tháo xuống.

“Thì Thì, em biết rõ chuyện này sao?” Lục Ninh hỏi.

“anh tìm đá Thái Sơn là để trấn giữ linh hồn cho di phải không?” Trần Ngự thấy Lục Ninh gật đầu thì tiếp tục nói “Dù hồn phách của di không ổn định nhưng linh hồn của di cũng chỉ là linh hồn của người bình thường, không thể chịu được uy lực của đá Thái Sơn. Di bỗng nhiên bị hôn mê là do linh hồn của di đã bị đá Thái Sơn áp chế.”

“Cái gì?” Lục Ninh kinh ngạc “không phải là đá Thái Sơn chỉ áp chế những vật tà ma sao?”

Đá Thái Sơn là một trong những pháp khí thường được giới huyền học sử dụng, công có thể phong ấn Ma Vương, thủ có thể bảo vệ người sống, là một pháp khí trừ tà hiệu nghiệm.

“Nhưng linh hồn của di không ổn định đã là một hiện tượng không bình thường rồi, hơn nữa ...” Trần Ngự ngừng lại một chút rồi hỏi “Linh hồn của di bị bất ổn có phải là do di đã từng chết qua một lần?”

Đột nhiên bị Trần Ngự hỏi như vậy, trong lúc nhất thời Lục Ninh không trả lời được.

“cô nói luyên thuyên cái gì đấy?” Nghiêm Hân thấy bỗng nhiên Trần Ngự trù ẻo mẹ Lục đã chết một lần thì vô cùng không vui, còn định nói gì đó nữa thì bị Nghiêm Uy ngồi bên ngăn cản.

Quả thực là Nghiêm Uy bị em gái làm tức chết rồi, con bé quan tâm di Lục là chuyện tốt, nhưng tình huống bây giờ mà nói chuyện như thế sao? rõ ràng là Trần Ngự hiểu rất rõ tình trạng của mẹ Lục, có lẽ cô có biện pháp giải quyết di chứng cho di Lâm cũng không chừng.

“Đúng thế, hai mươi năm trước di sinh Lục Ninh thì bị khó sinh.” Mẹ Lục cười cười, rất bình thản nói “Lúc đó, di đã chết một lần.”

Lúc này Lục Ninh mới định thần lại, nói “Khi mẹ sinh anh ra thì sinh sớm so với ngày dự sinh là hai tuần, hôm đó ba anh không có nhà, khi mẹ anh đến phòng bếp không cẩn thận thì bị ngã, động thai, khi sinh anh thì bị khó sinh. Đến khi ba anh chạy về đến nhà thì mẹ anh đã tắt thở.”

anh em nhà họ Nghiêm không biết chuyện này, về mặt vô cùng khiếp sợ.

“Cũng may là lúc ba anh chạy về thì sinh khí của mẹ anh vẫn chưa tan hết, ông đã đến cửa âm cướp sinh hồn của mẹ anh về.” Lục Ninh nói “Từ đó về sau, linh hồn của mẹ anh vẫn không ổn định.” (Cái này giống trường hợp của anh trai Trần Dương nè.)

Tác giả có lời muốn nói:

Chàng thanh niên Ngô vì theo đuổi cô nương mình yêu mà đem hết tất cả đồ tốt mình có đến trước mặt cô nương.

Chàng thanh niên Ngô: Đây là cô sinh cơ, ăn vào có thể bảo vệ được một chút sinh khí cuối cùng của người chết không bị tiêu tan.

cô nương: anh cho tôi sao?

Chàng thanh niên Ngô: Em cầm đi, khi nào sắp chết, em ăn một miếng, anh sẽ đến âm phủ cướp hồn phách của em về.

cô nương tức giận: anh trù ai chết đó!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Lời niệm chú trấn hồn

“Sau khi người tắt thở, chỉ có khoảng năm sáu phút là sinh khí tan hết mà thôi, ba của anh chỉ trong thời gian ngắn như vậy có thể cướp hồn phách của mẹ về được, thật giỏi quá.” Trần Ngự kinh ngạc, có năm sáu phút mà có thể đến âm phủ cướp người về, tốc độ này thì ngay cả ông lão cũng không làm được, không thể tưởng được là ba Lục Ninh lại giỏi như vậy.

“Đó là vì nhà anh có cô sinh cơ.” Lục Ninh giải thích.

“Cô sinh cơ là cái gì?” Nghiêm Uy chưa bao giờ nghe đến ‘cô sinh cơ’, vì thế lên tiếng hỏi.

“Đó là một loại cô có linh khí, có thể giữ được sinh khí của con người, chỉ cần sinh khí chỉ còn một chút ít, dùng một ít cô sinh cơ thì có thể giữ được sinh khí không bị tiêu tán.” Lục Ninh nói.

“Thần kỳ như vậy sao, sao trước giờ anh chưa bao giờ nghe nói đến nó.” Nghiêm Uy cảm thán.

“Nếu như ba em không nói việc này em cũng không biết đâu.” Lục Ninh cũng nói.

“Khí hậu điều kiện của trái đất hiện giờ rất khó để cô sinh cơ sống được.” Thấy mọi người nhìn cô, Trần Ngự tiếp tục giải thích “Cô sinh cơ chỉ có thể sống được ở những vùng đất có linh mạch, với lại một ngàn năm mới có một gốc. Bây giờ linh khí rất hiếm hoi, linh mạch cũng chẳng còn mấy, lại thêm con người tàn phá đất đai như vậy thì làm sao có thể tìm được nơi thích hợp cho cô sinh cơ phát triển.”

“Kiến thức của Trần đạo hữu thật rộng.” Nghiêm Uy thán phục.

“Tôi cũng là nghe ông nội nói lại, thực ra tôi cũng chưa bao giờ được thấy nó.”

Mặc dù Lục Ninh cũng cảm thấy rất hứng thú với đề tài cô sinh cơ nhưng cậu càng lo lắng cho tình hình sức khỏe của mẹ Lục hơn. Cậu kéo đề tài nói chuyện một lần nữa “Thì Thì, vừa rồi em còn chưa nói rõ, tại sao đá Thái Sơn chỉ có thể trấn giữ hồn phách của mẹ anh nhiều nhất được hai ba năm.”

Trần Ngự sắp xếp từ ngữ rồi nói “Bình thường, quá trình quỷ sai đi câu hồn là như vậy, trên sổ Sinh Tử sẽ cho biết trước tên họ, thời gian, địa điểm, sau đó quỷ sai sẽ căn cứ những thông tin này mà lên trần gian câu hồn. Nhưng Thiên Sư chúng ta đều biết, bị quỷ sai câu hồn đi cũng không có nghĩa là chết, mà thực sự chết chính là ...”

“Sinh khí không còn.” Lục Ninh nói tiếp.

“Đúng thế, đây chính là nguyên nhân mà dù đi tắt thở nhưng ba anh vẫn có thể cướp người từ cửa âm về.” Trần Ngự tiếp tục nói “Nhưng mà, trừ sinh khí ra còn có một cái cũng có thể quyết định sinh tử của một người.”

“Sổ Sinh Tử?” Lục Ninh và Nghiêm Uy cùng lên tiếng.

“Đúng thế.” Trần Ngự gật đầu “Bình thường sau khi quỷ sai đi câu hồn mang về âm phủ, hồn ma sẽ phải đi đăng ký, sau đó mới gạch tên trong sổ Sinh Tử. Vì thế nên thời gian tốn nhiều hơn sáu phút, cho nên trước khi bị gạch tên trên sổ Sinh Tử, sinh khí trên hồn ma đã không còn từ lâu rồi. Nhưng trường hợp của di Lâm là khác, di giữ được sinh khí là nhờ cô sinh cơ.”

“Sinh cơ (cơ hội sống) chưa hết nhưng trên sổ Sinh Tử đã bị gạch tên, nên ... hồn phách của di Lâm mới không ổn định như vậy. Cũng giống vậy, đối với đá Thái Sơn mà nói, hồn phách của di Lâm thực ra không phải là sinh hồn.” Trần Ngự nói.

không phải sinh hồn thì dĩ nhiên là tử hồn, nói cách khác mẹ của Lục Ninh chỉ là một người chết sống trên thế gian mà thôi. Suy nghĩ thật cẩn thận điều này, sắc mặt của bốn người đều không tốt.

“thì ra, ... cho dù mẹ sống cũng vẫn chỉ là một người đã chết mà thôi.” Mẹ Lục cười khổ một cái, trong mắt tràn đầy do dự và phiền muộn.

“Di Lâm” Nghiêm Hân thấy vẻ mặt mẹ Lục khổ sở, thì vẻ mặt không tốt nhìn về phía Trần Ngự lớn tiếng nói “cô đừng có nói bừa, sức khỏe của di chỉ không khỏe mà thôi.”

“Hân Nhi” Nghiêm Uy quát lớn Nghiêm Hân, Nghiêm Hân cảm thấy vô cùng oan ức, cô ta không hiểu vì sao anh trai nhà mình và Lục Ninh đều nói đỡ cho Trần Ngự, rõ ràng là cô ta luôn trù ẻo di Lâm.

“Hai mươi năm qua, đã là may mắn của mẹ rồi.” Mẹ Lục nhìn về phía Lục Ninh, có thời gian hai mươi năm nhìn Lục Ninh lớn lên, cho dù bây giờ bà có thể chết ngay lập tức cũng vui lòng, chỉ sợ người còn ở lại đau lòng mà thôi.

“Mẹ ...” Mắt Lục Ninh đỏ bừng lên.

“Được rồi, không phải là còn hai ba năm nữa sao.” Mẹ Lục an ủi.

“Dạ.” Lục Ninh gật đầu thật mạnh, cố gắng không để mình rơi nước mắt.

Trong phòng bao, không khí ngưng trọng lên, Trần Ngự cũng bị áp lực không dám tiếp tục ăn, nhưng mà bây giờ cô rất đói a. Trần Ngự rầu rĩ một lúc, vô cùng không hiểu ngắc đầu “Sao mọi người lại đau lòng như vậy, một câu niệm chú trấn hồn là có thể giải quyết xong mà.”

Chuyện hồn phách không ổn định, đá Thái Sơn không phải là giải pháp tốt nhất, chỉ cần niệm một lời chú trấn hồn lên linh hồn là hồn phách tự nhiên ổn định lại.

“Niệm chú trấn hồn là loại niệm chú rất hiếm gặp, đã bị thất truyền từ sớm, bây giờ chẳng còn ai biết nữa.” Lục Ninh khổ sở lắc đầu.

“Em biết a.” Trần Ngự nói xong thì cũng sững sờ, tại sao cô lại biết niệm chú trấn hồn?

“Em biết?” Lục Ninh không thể tin hỏi lại lần nữa.

Về mặt Trần Ngự cũng mờ mịt, chắc hẳn là cô biết mà, tại sao trong đầu cô lại hiện lên lời niệm chú trấn hồn? Nhất định là trước kia ông lão đã dạy cô biết, đúng thế, không sai!

Trần Ngự nghĩ thế nên gật đầu một cái.

==

Biệt thự nhà họ Lâu.

Lâu Minh ngồi trong phòng sách lầu hai, cầm chiếc bút vẽ vẽ lên tờ giấy, hiện lên hình ảnh giấc mơ đêm qua. anh không biết tại sao mình lại mơ như vậy, cảnh tượng trong giấc mộng đơn giản chỉ là cảnh trong mơ, hay là ... đó là kiếp trước nào đó của anh?

Hai cô gái anh thấy trong mơ cũng là Thi Thi sao? Hay là do anh nhìn Thi Thi nhiều mà tưởng tượng ra như vậy?

Lâu Minh nhìn chăm chăm vào hình vẽ cô gái mặc áo đỏ trên giấy, một lần rồi một lần ước mong đó không phải là Thi Thi, còn người đàn ông cũng không phải là kiếp trước của anh.

“Cốc cốc!”

“Mời vào!” Lâu Minh đặt bút xuống, có chút không thoải mái dụi dụi mắt.

“Tam thiếu.” Điền Phi cầm một bức ảnh đến, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Lâu Minh thì ân cần hỏi “Tam thiếu, đêm qua anh vẫn không ngủ ngon, hay là bây giờ đi ngủ một chút.”

“Tôi không sao, anh cầm cái gì vậy?” Lâu Minh không để ý hỏi.

“Đây là đội khảo cổ gửi đến.” Điền Phi đưa ảnh cho Lâu Minh nói “Đây là Linh Khí lấy từ dưới đáy hồ Ngũ Phương.”

Lâu Minh nhận ảnh, chỉ liếc mắt một cái, trong đầu hiện lên hai chữ “Linh Cơ.”

“*Công chúa, ta có thể mượn bội kiếm của nàng một lát không?*”

“Chàng mượn làm gì?”

“Để phủ hộ chính khí trong trời đất.” (chính khí: khí chất quang minh chính trực)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94-2: Lời niệm chú trấn hồn 2

“Tam thiếu, Tam thiếu, Tam thiếu?” Điện Phi gọi to ba lần, Lâu Minh mới định thần lại.

Điện Phi cau mày, đưa tay chỉ điện thoại trên bàn sách đang không ngừng rung động lạch cạch, nhắc “Điện thoại của anh.”

Lâu Minh bừng tỉnh, ồ lên một tiếng rồi nhận điện, đưa tay ra hiệu cho Điện Phi ra ngoài.

“Lâu Minh, cậu nhận được ảnh chưa?” Trong video, Mao đại sư cũng đang cầm một bức ảnh giống như của Lâu Minh.

“Tôi nhận được rồi.” Lâu Minh liếc nhìn tấm ảnh trong tay mình, gật đầu.

“Mặc dù tôi chưa tận mắt nhìn thấy thanh kiếm này, nhưng Nghiêm lão đã nhìn thấy, ông ấy nói trên thanh kiếm này có công đức rất lớn nhưng cũng có nghiệp nợ rất nặng.” Mao đại sư nhìn thẳng vào Lâu Minh qua màn hình điện thoại “Điều này ... rất giống với cậu.”

Sát khí vô biên và ánh sáng chói lọi cùng tồn tại sâu trong linh hồn.

“đã điều tra được lai lịch của thanh kiếm này chưa ạ?” Lâu Minh hỏi điều này vì trực giác của anh nói rằng nhất định thanh kiếm này sẽ có lịch sử ghi chép lại.

“Đúng là có chút manh mối.” Mao đại sư nói “Mấy món linh khí khác đều không tra ra được xuất xứ, các nhà khảo cổ chỉ có thể suy đoán đây là những linh khí được chôn cùng chủ nhân ngôi mộ. Nhưng thanh kiếm này thì có xuất xứ, tuy các chuyên gia còn cần phải nghiên cứu thêm nhưng cũng đoán được tám phần.”

“Thanh kiếm này tên là gì?” Ánh mắt Lâu Minh khẽ động.

“Cậu chờ một chút, vừa rồi tôi còn đang xem.” Mao đại sư quay đầu như nhìn vào cái gì đó, sau đó nói thầm “Nước Diệp có bảo kiếm, thân kiếm mỏng như cánh ve, trong suốt như nước, vô cùng sắc bén, gọi là “Linh Cơ”.”

Quả nhiên là tên này!

Lâu Minh mím mím môi, chần chừ chọc vào thanh kiếm dài đã biến thành màu đen trên tấm ảnh, dường như muốn xuyên qua lớp rì sét nhìn thấy đáng vẻ ban đầu của kiếm Linh Cơ.

“Trong này còn nói, thanh kiếm này là bảo vật quốc gia của nước Diệp, cuối cùng được ban cho con gái của quốc chủ cuối cùng của nước Diệp, nữ chiến thần của nước Diệp, công chúa Linh Cơ.” Mao đại sư cảm thán “Phong hào của vị công chúa này được đặt theo thanh kiếm bảo vật quốc gia, chứng tỏ quốc chủ nước Diệp rất thương cô con gái này.”

“Chiến thần?” Trong nháy mắt, trước mặt Lâu Minh hiện lên vô số kiếm ảnh loang loáng.

“Lâu Minh, cậu sao vậy? Sao sắc mặt lại kém như vậy?” Mao đại sư thấy sắc mặt Lâu Minh bỗng nhiên trắng bệch, thì lo lắng hỏi.

“Tôi không sao, do tối qua ngủ không ngon nên hôm nay tinh thần không được tốt thôi.” Lâu Minh nhắm mắt, làm chính mình phải bình tĩnh lại.

“Tôi đã dặn cậu rồi mà, trong thời gian này phải đặc biệt chú ý thân thể.” Mao đại sư nhìn không được mà trách “Hôm nào chúng ta lại nói chuyện, cậu nghỉ ngơi trước đi.”

“Tôi không sao, chúng ta nói tiếp về lai lịch của kiếm Linh Cơ đi.” Lâu Minh lắc đầu nói.

“Tôi cũng chỉ biết như vậy, cụ thể hơn phải chờ báo cáo của chuyên gia, nhanh nhất thì ngày mai mới có thể biết được.” Mao đại sư nói.

“Được, vậy tôi đi nghỉ trước, ngày mai chúng ta nói tiếp.” Lâu Minh cúp điện thoại, dựa lưng vào ghế, xoa xoa thái dương đang vô cùng khó chịu.

Tại sao khi thấy kiếm Linh Cơ, anh lại khó chịu như vậy?

“Công chúa, ta có thể mượn bội kiếm của nàng dùng một lát không?”

“Kiếm này làm từ thép đen dưới long mạch của nước Diệp, trời sinh có uy lực của rồng, có thể thanh trừ tai họa thế gian ...”

“Vì sao ta phải cho chàng mượn?”

...

Hình ảnh đến đây thì ngừng lại, Lâu Minh nỗ lực tưởng tượng nhưng không còn xuấthiện thêm gì nữa.

==

Nhà hàng khách sạn núi Kỳ Liên.

“Cái gì? Con nói con biết niệm chú trấn hồn sao?”

“Ông nói nhỏ một chút, mọi người đang nhìn ông kìa?” Trần Ngự trấn an ông Ngôđang nhảy dựng lên “không phải là ông dạy con sao?”

“Ta còn chưa có bản lĩnh đó.” Niệm chú trấn hồn đã thất truyền mấy trăm năm rồi, ai còn chớ rõ chứ.

“Vậy làm sao mà con biết được? Chẳng lẽ đúng là con tự nghĩ ra sao?” Trần Ngự càng nghĩ càng tuyệt vọng “Nguy rồi, Lục Ninh nói về nhà bàn bạc với ba anh ấy, để cho con niệm chú trấn hồn cho mẹ anh ấy. Bây giờ phải làm sao? Chuyện này đâu thể đùa giỡn được?”

Trần Ngự chưa từ bỏ ý định nhìn ông Ngô, hỏi lại một lần nữa “thật sự là không phải ông dạy cho con sao?”

“Ông ...” Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang lời ông Ngô định nói.

Trần Ngự nhìn điện thoại rồi lập tức nhấn nút nhận, lo lắng hỏi “Trợ lý Điền, anh Ba có chuyện gì sao?” Khi Trần Ngự rời Đế Đô đã cùng nhóm trợ lý nói qua, một khi Lâu Minh có chuyện gì thì phải lập tức liên lạc cho cô.

“Tiểu thư Trần Ngự, cô đừng lo lắng quá, Tam thiếu rất tốt.” Điền Phi nói.

“Vậy thì tốt rồi ...”

“Nhưng mà ...”

“Nhưng mà sao?” Tim Trần Ngự lại treo cao lên.

“Bỗng nhiên đêm qua, Tam thiếu gặp ác mộng, nửa đêm tỉnh lại đến bây giờ vẫnkhông chịu đi ngủ, cũng không ăn cái gì, chúng tôi khuyên anh ấy nhưng anh ấykhông chịu nghe.”

Trần Ngự nghe đến đó thì còn gì mà không hiểu nữa, lập tức nói “Để tôi gọi điện choanh ấy.”

Điền Phi yên tâm cúp điện thoại. Trần Ngự lập tức gọi video cho Lâu Minh.

Lâu Minh còn ngồi trong phòng sách nhìn ảnh chụp kiếm Linh Cơ mà ngẩn ngơ, nhìn thấy Trần Ngự gọi đến, đầu tiên anh lập tức mỉm cười, sau đó hình như nhớ đến điều gì đó thì vẻ mặt khựng lại, một lát sau mới lộ ra ý cười, nhận điện thoại.

“anh Ba!” Giọng nói vui vẻ, tràn đầy sức sống của Trần Ngự vọng từ đầu dây bên kia tới.

“Em đang làm gì đó?” Lâu Minh mỉm cười hỏi.

“Em đang ăn cơm nè.” Trần Ngự nói rồi đưa camera điện thoại quét qua một bàn thức ăn, sau đó hỏi “anh Ba đã ăn chưa?”

“anh ... vẫn chưa ăn.” Lâu Minh dừng lại một chút, rồi nói thật.

“Bây giờ là giờ ăn trưa rồi, sao anh còn chưa ăn cơm?” Trần Ngự làm bộ giận dỗi.

“anh đang định đi ăn đây.” Lâu Minh bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Vậy anh mau đi ăn đi, đừng để đói bụng đó nha.” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi lại hỏi “anhBa, sao mắt anh có quầng thâm vậy. Hôm qua anh ngủ không ngon sao?”

“Ừm, tối qua anh ngủ không ngon.” Lâu Minh gật đầu.

“anh gặp ác mộng ă?” Trần Ngự lại một lần nữa biết rồi mà còn hỏi.

“Ừm.” Nghĩ đến cảnh trong mơ, nụ cười của Lâu Minh có chút gượng gạo.

“anh đừng sợ nha, bây giờ em sẽ niệm cho anh chú an thần, anh ăn com xong thì đingủ bù, chắc chắn sẽ không gặp ác mộng nữa đâu.” Trần Ngự dụ dỗ.

Lâu Minh thấy Trần Ngự xem anh như trẻ con mà dễ dàng thì dờ khóc dờ cười, nhưng lại có chút không nỡ, cuối cùng nhẹ nhàng nói “Được.”

Lúc này, Trần Ngự niệm một đoạn thần chú, qua video điện thoại, Lâu Minh không cảm nhận được hiệu quả nhưng ông Ngô ngồi đối diện thì cảm nhận được ngay.

hiện giờ, huyền học cũng có thần chú an thần, nhưng không phức tạp như lời thần chú mà Trần Ngự đang đọc, tác dụng của nó cũng chỉ có một là giúp người bình thường dễ đi vào giấc ngủ hơn mà thôi. Nhưng mà ... lời thần chú mà Trần Ngự đã đọc kia làm cả thế giới này dường như trở nên lắng dịu và yên tĩnh.

Loại uy lực của thần chú an thần này, dù ông đã sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng gặp qua.

Tác giả có lời muốn nói:

Con của (tác giả): hiện giờ trong bình luận đều là nhắn cho ông Ngô, có cảm giác như truyện này đã đổi nhân vật chính rồi vậy.

Lâu Minh: Dù sao thì nhân vật chính trong truyện này chính là tôi.

Ông Ngô: Dù sao thì mọi người đều thích tôi.

Tây Thi: Họ đều là những người mà tôi quan tâm

Con của: Vậy các bạn có muốn tạm ngừng các câu chuyện nhỏ về ông Ngô hay không?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Nhà họ Lục

Nhà họ Lục.

Lục Cẩm Giang nghe con trai kể chuyện xong, không chút nghĩ ngợi lắc đầu “không thể nào, chú trấn hồn đã thất truyền từ lâu rồi mà.”

“Ba, nhưng Thi Thi nói là em ấy biết chú trấn hồn.” Lục Ninh tiếp tục thuyết phục ba mình.

“Trong giới huyền học có nhiều đại sư đức cao vọng trọng như vậy mà đều không biết chú trấn hồn, một cô gái trẻ tuổi như vậy thì làm sao mà biết được chứ.” Lục Cẩm Giang hỏi

* Đức cao vọng trọng: có đạo đức và uy tín rất cao

“Nhưng ít nhất thì chúng ta cũng nên thử một lần.” Lục Ninh chưa từ bỏ ý định “Tình trạng của mẹ ba cũng thấy rồi đó, đối với mẹ, đá Thái Sơn vừa là vật trấn hồn vừa là vật phong ấn. Cách một khoảng thời gian là mẹ sẽ hôn mê, mỗi một lần hôn mê mẹ đều rất khó chịu, chỉ là mẹ vẫn không nói ra mà thôi.”

“...” Lục Cẩm Giang nghĩ đến tình trạng của bà xã thì vô cùng lo âu và không biết phải làm sao.

“Hơn nữa, ba ... đá Thái Sơn có thể dùng cho mẹ được bao lâu?” Lục Ninh hỏi, cậu biết ba cậu còn rối về tác dụng phụ của đá Thái Sơn lên người mẹ cậu hơn cả cậu.

“Ba đang tìm biện pháp.”

“Những biện pháp có thể được chúng ta đều đã nghĩ qua, chỉ còn lại niệm chú trấn hồn nữa mà thôi, sao ba không thể đồng ý thử một lần?” Lục Ninh không hiểu hỏi.

“Mẹ con là đồ vật để có thể tùy tiện thử một lần sao?” Lục Cẩm Giang nhướn mày nhìn con trai, trách “Niệm chú trấn hồn là tác động lên linh hồn, nếu có gì đó không tốt thì sẽ làm tổn thương linh hồn không thể cứu chữa được.”

“...” Lục Ninh ngẹn lại, đương nhiên là cậu cũng rất lo lắng cho mẹ mình, nhưng nghĩ đến đôi mắt trong suốt và thần thái tự tin của Trần Ngự, cậu vẫn kiên trì nói “Con tin tưởng Thi Thi, nếu em ấy nói em ấy biết chú trấn hồn thì chắc chắn đó là sự thật.”

“Sư phụ của cô bé đó là môn phái nào?” Lục Cẩm Giang thấy con trai kiên quyết như vậy thì tò mò hỏi.

“cô ấy...” Lục Ninh sững sốt một chút sau đó mới nhớ ra là hình như cậu chưa bao giờ hỏi Trần Ngự về điều đó “Hình như cô ấy học thuật pháp từ ông nội cô ấy.”

“Ông nội cô bé đó là ai?” Lục Cẩm Giang hỏi lại.

“Con không biết ạ.” Lục Ninh lắc đầu

Về mặt Lục Cẩm Giang hiện lên sự thất vọng, ông đứng lên nói “Chuyện này con đừng nhắc lại nữa, ba sẽ nghĩ cách khác, con ra chỗ mẹ đi.”

nói xong, Lục Cẩm Giang xoay người rời khỏi phòng sách.

Lục Ninh thấy ba Lục không đồng ý, thì hơi nóng nảy, chẳng biết tại sao nhưng cậu lại có một niềm tin mãnh liệt đối với Trần Ngự. Với lại, nếu Trần Ngự biết chủ trấn hồn thối khả năng đó là hi vọng duy nhất của mẹ cậu. Lục Ninh không muốn buông tha một cách dễ dàng như vậy, nhưng cậu lại không biết nói như thế nào để thuyết phục ba cậu.

“anh Lục Ninh, đi nói em kêu anh và chú Lục ăn cơm” Nghiêm Hân nói xong thì nhìn về hướng phòng sách “Chú Lục còn ở trong phòng sách sao ạ?”

Lục Ninh lắc đầu.

“Vậy anh Lục Ninh đi phòng ăn trước đi, em đi tìm xem chú Lục ở đâu.” Nghiêm Hân nói xong thì quay người định đi chỗ khác tìm

“Đợi một chút.” Trong đầu Lục Ninh chợt lóe lên, bất chợt nhớ đến một việc “Hân Nhi, có phải em đã nói là ông Nghiêm cũng quen biết ông nội của Thi Thi không?”

Nghiêm Hân thấy Lục Ninh hỏi cô ta về chuyện Trần Ngự thì không vui vẻ gì mà bĩu môi.

“Hân Nhi, có phải không?” Lục Ninh càng nghĩ càng kích động, cậu còn nhớ khi ở thành phố Bình hình như Nghiêm Hân đã nói đến việc này một lần.

Đêm qua, khi Trần Ngự nói chuyện về chủ trấn hồn, Nghiêm Hân cũng có mặt. Tuy cô ta theo bản năng không thích Trần Ngự nhưng cũng biết việc này với Lục Ninh và dì Lâm mà nói là rất quan trọng. Mặc dù cô nàng kiêu căng nhưng cũng là người biết phải trái “Vâng, hình như ông nội em biết ông nội cô ấy.”

“Phải không! Tốt quá rồi, cảm ơn em Hân Nhi!” Lục Ninh nói xong, cũng không đợi Nghiêm Hân đáp lại mà chạy ra ngoài, đến gara ngăn ba mình đang định lái xe ra ngoài.

“Ba đã nói rồi, chuyện này chỉ đến đây thôi.” Lục Cẩm Giang nghĩ con trai chưa hết hi vọng, không vui nói.

“Ba, ông Nghiêm, ông Nghiêm biết ông nội Thi Thi.” Lục Ninh kích động nói.

Nghiêm lão? Lục Cẩm Giang sững người.

“Ba, ba gọi cho ông Nghiêm hỏi một chút đi mà, coi như là vì mẹ đi ba.” Lục Ninh cầu khẩn.

Đối với chuyện có người biết chủ trấn hồn, trong lòng Lục Cẩm Giang cũng mong đợi chuyện đó là thật như Lục Ninh, nhưng kinh nghiệm sống và lý trí nói với ông rằng đó là điều không thể. Bây giờ Lục Ninh bỗng nhiên chạy đến nói với ông, có khả năng là ông Nghiêm biết ông nội của cô gái này, nói ông gọi điện thoại hỏi thăm một chút... Ông không còn lý do nào từ chối nữa.

Ngón tay Lục Cẩm Giang hơi run run bấm điện thoại cho Nghiêm lão, điện thoại vang lên mấy hồi rồi có người nhận điện “Alo?”

“Nghiêm lão, cháu là Cẩm Giang.”

“Cẩm Giang à, có chuyện gì vậy? Có phải con nhóc Hân Nhi lại gây phiền phức gì cho cậu không?”

“không phải đâu ạ, Hân Nhi rất tốt, là cháu có một chuyện muốn hỏi bác.” Lục Cẩm Giang tự nhiên cảm thấy hồi hộp.

“Cậu có chuyện gì vậy?”

Lục Cẩm Giang nhìn thoáng qua con trai, thấy Lục Ninh gật đầu mạnh thì hỏi “Bác... có quen biết ông nội của một cô gái tên là Trần Ngự không?”

“Trần Ngự? Người đó cũng là Thiên Sư à?” Nghiêm lão suy nghĩ một lát rồi nghi ngờ hỏi.

“Vâng.” Lục Cẩm Giang thấy giọng nói của Nghiêm lão mang theo sự nghi ngờ, hiển nhiên chính là hoàn toàn không quen biết người tên là Trần Ngự, thì lòng mày nhủ lại.

“Ông nội cô bé đó tên gì?” Nghiêm lão suy nghĩ kỹ một lúc, không nhớ nổi người nào là Trần Thiên Sư đáng giá để Lục Cẩm Giang đặc biệt gọi điện đến hỏi thăm

Lục Cẩm Giang quay đầu hỏi con trai “Tên ông nội cô bé là gì?”

“Con không biết.” Lục Ninh thấy ánh mắt cha mình lóe lên tia thất vọng, sợ ba Lục lại từ bỏ một lần nữa thì vội vàng đưa tay ra “Ba, ba để con nói chuyện với ông Nghiê.”

Lục Cẩm Giang hơi do dự, cuối cùng vì để Lục Ninh hoàn toàn hết hi vọng, ông đưa điện thoại cho cậu.

“Ông Nghiê, con là Lục Ninh đây.” Lục Ninh chào hỏi trước, sau đó hỏi “Ông Nghiê còn nhớ cô gái giúp con đuổi Ma Vương khi con đi chợ ma ở thành phố Bình không ạ? Hân Nhi nói ông có quen biết ông nội cô ấy.”

“Là cô bé đó!” Được Lục Ninh nhắc, trong nháy mắt ông Nghiê nhớ lại.

“Ông Nghiê, ông biết ông nội cô ấy phải không ạ!” Lục Ninh kích động nhìn thoáng qua ba mình, sau đó lại hỏi “Ông Nghiê, Thi Thi ... cũng chính là cô bé đó nói cô ấy biết chú trấn hồn nhưng mà ba con không tin. Ông Nghiê, ông biết ông nội cô ấy, ông nói cho nhà con biết, chuyện này có thể tin được không ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95-2: Nhà họ Lục 2

“Ông ta biết chú trấn hồn?” Nghiê lão nhíu mày, trong giọng nói cũng mơ hồ, nhưng lão già đó mặc dù có nhiều chuyện không đáng tin cậy nhưng xưa nay chưa bao giờ mang chuyện huyền học ra đùa giỡn “Con đưa điện thoại cho ba con đi.”

Lục Ninh đưa điện thoại cho Lục Cẩm Giang.

“Nghiê lão.”

“Cẩm Giang, nếu đó là đệ tử của lão già kia thì cậu có thể thử một lần.”

“Bác quen biết họ thật sao? Vị tiền bối đó là ở môn phái nào ạ?” Vì tìm cách chữa khỏi cho vợ mình, Lục Cẩm Giang đã tìm hiểu không biết bao nhiêu là các gia tộc Thiên Sư lớn nhỏ nhưng đến nay chưa bao giờ nghe đến môn phái biết chú trấn hồn, với lại, nếu như ông Nghiê biết thì không thể không nói cho ông biết được.

“Hân là cậu đã từng nghe qua rồi.” Trong giọng nói của ông Nghiê lộ ra vẻ khinh thường “Lão già đó là cái đồ không biết xấu hổ, lấy cho mình một danh hiệu thật là kịch cỡm, Lạc Hà chân nhân.”

“Lạc Hà chân nhân?” Lục Cẩm Giang không thể tin hỏi lại, thế hệ Thiên Sư của ông có mấy ai mà chưa nghe qua danh hiệu Lạc Hà chân nhân. Chỉ có điều hai mươi năm trước Lạc Hà chân nhân đã thoái ẩn (về hưu), những năm qua ông đã đi tìm nhiều nơi nhưng không thấy. thật không thể ngờ, lần này lại vô tình mà gặp được.

==

(Thi Thi, nửa tiếng sau anh đến khách sạn đón em.)

Trần Ngự nhìn tin nhắn gửi đến thì cuống quýt, ngay cả kem cũng bỏ luôn, chạy qua bên cạnh gõ mạnh lên cửa phòng ông Ngô.

“Con làm gì vậy?” Ông Ngô bức bối ra mở cửa.

“Ông nội, ông đâu rồi, mau mau lên, sao tự nhiên lại đứng hình thế này?”

“Đột nhiên lại biến mất, có phải ông chơi game suốt đêm nên bị đau tim rồi không?”

“Đúng ha, ông nội cũng bảy mươi tuổi rồi, làm sao mà sánh được với mấy người trẻ tuổi như bọn mình.”

Ông Ngô nghe mấy giọng nói vọng ra từ máy tính, gân xanh trên trán nổi lên, không để ý đến cháu gái đang đứng ở cửa, nhanh chân xoay người lại mắng “Bọn nhóc con các cậu, cứ chờ đấy, khi nào ta về sẽ cho các cậu thấy cái gọi là sự khác nhau giữa người bảy mươi tuổi và đám trẻ trâu các cậu.”

Trong nháy mắt, những tiếng kêu rên từ máy tính vang lên liên tiếp.

Trần Ngự không thể tin nhìn thấy cảnh này, kinh ngạc nói “Ông nội, ông đến đây mà cũng mang theo máy vi tính nữa hả?”

“Đúng vậy a, con không mang theo à? Bây giờ có người ra ngoài mà không mang theo laptop sao?” Về mặt ông Ngô ‘con đúng là đồ lạc hậu’.

Khóe miệng Trần Ngu giật giật, không thêm cái lại, bây giờ cô còn đang lo lắng chuyện chút nữa Lục Ninh sẽ đến đây “Ông lão, làm sao bây giờ, chút nữa anh Lục Ninh sẽ đến đón con.”

“Ai là Lục Ninh?” Ông Ngô là người hay quên.

“Hôm qua, lúc ăn cơm con đã nói với ông rồi mà? Chính là người đã đưa chuông chiều hồn cho con đó.” Trần Ngu nói.

Ông Ngô hơi sùng sốt, nói đến chuông chiều hồn ông mới hoàn toàn nhớ đến Lục Ninh là ai, ông Ngô nhấn nút tắt loa trong trò chơi trên máy vi tính, hỏi “Hôm qua con nói muốn dùng chú trăn hồn giúp người ta, có phải là mẹ của Lục Ninh không?”

“Đúng ạ.” Trần Ngu lo lắng “Hôm qua con đã suy nghĩ kĩ cả đêm nhưng vẫn không thể nhớ đã học chú trăn hồn này từ đâu. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đúng là con tự học được trong mơ à?”

“Nếu không, con gọi điện lại cho Lục Ninh, nói với anh ấy con cũng chưa nắm chắc, thôi không làm nữa.” Trần Ngu rầu rĩ nói.

Ông Ngô thấy Trần Ngu cầm điện thoại định gọi đi thì lên tiếng ngăn lại “Đợi một chút.”

“Dạ?”

“không phải con nói là mẹ Lục Ninh không thể đợi được lâu nữa sao? đã như thế thì con cứ thử một lần đi, dù chú trăn hồn này có thật hay không thì cũng không có ảnh hưởng gì.” Ông Ngô đề nghị.

“Ông nói con vẫn nên đi sao?” Trần Ngu không chắc chắn hỏi lại.

“Con cứ đi đi, nhớ đâu có tác dụng thì sao? Người ta đã thoải mái tặng không chuông chiều hồn cho con nên dù gì con cũng phải báo đáp người ta chứ.” Qua chú an thần ngày hôm qua, ông Ngô biết, Trần Ngu biết chú trăn hồn là thật.

“Cũng phải, dù không thành công thì cũng chẳng làm tình hình xấu hơn.” Trần Ngu nghĩ nghĩ thì thấy ông nội mình nói có lý “Vậy con xuống lầu chờ họ tới.”

Sau khi Trần Ngu đi, ông Ngô do dự một chút rồi lên trò chơi nói chuyện với tổ đội một lúc, sau đó khép laptop lại, đi theo Trần Ngu ra sảnh khách sạn.

“A? Ông lão, ông cũng muốn đi hả?” Trần Ngu thấy ông nội cũng xuống lầu, thì nghi ngờ hỏi.

“không phải, ông đi dạo một chút, thuận tiện mua chút đồ ăn.” Ông Ngô nói.

“Vâng.” Trần Ngu không nghi ngờ gì, tìm một chỗ trong sảnh ngồi đợi.

Ông Ngô đi gần tới hỏi “không phải con nói có người đến đón con sao? Sao giờ vẫn chưa ai tới?”

“không vội, con chờ thêm một chút là được. Ông định đi mua đồ mà, sao ông chưa đi?” Trần Ngu thuận miệng hỏi.

“...” Ông Ngô chợt dạ đi ra tủ lạnh đặt bên cạnh sảnh của khách sạn, mua một chai nước trái cây, vừa vặn nắp chai vừa nhìn ra cửa chính.

Lúc này, một thanh niên đi vào cửa chính của khách sạn, ánh mắt quét một vòng trong sảnh lớn sau đó nhanh chóng tập trung nhìn về phía Trần Ngu, cười chạy đến “Thì Thi.”

Lục Cẩm Giang cũng bước vào cùng con trai, nhưng ánh mắt của ông chỉ dừng trên người Trần Ngu một thoáng, sau đó lại tập trung vào ông Ngô đứng phía sau Trần Ngu không xa. Trong nháy mắt nhìn thấy ông Ngô, Lục Cẩm Giang kích động, hai tay run run, ông bước nhanh về phía trước, nhìn ông Ngô đang uống nước trái cây, vài chào thật sâu “Tiền bối!”

Ông Ngô giật nảy mình, hỏi “Cậu là ai?”

“Tiền bối quên rồi sao, hai mươi năm trước, cửa âm.” Lục Cẩm Giang nhắc.

Hai mươi năm qua, số lần ông Ngô đi đến âm phủ cũng không nhiều nên rất nhanh ông đã nhận ra. Hai mươi năm trước, khi ông từ âm phủ rời đi, hình như đúng lúc gặp một thanh niên đang cố gắng cướp đoạt lại người vợ đã chết của mình, sau đó ... Hình như lúc đó tâm tình ông không được tốt, vì thế đã tiện tay đánh cho quỷ sai đi cầu hồn đứng bên cạnh một trận toi bời.

“Là cậu à ...” Ông Ngô nói.

Tác giả có lời muốn nói:

Chàng thanh niên Ngô đưa cỗ sinh cơ đến thì bị mắng, vô cùng không hiểu, ngày nào đó gặp được chàng thanh niên Nghiêm cũng đến theo đuổi cô nương.

Chàng thanh niên Nghiêm cầm một bông hồng trên tay: cô nương, tuy hoa tươi không thể sánh với em, nhưng mà anh thực sự không thể tìm được cái gì có thể sánh ngang với vẻ đẹp của em.

cô nương nhận hoa hồng, xoay người rời đi.

Chàng thanh niên Nghiêm vô cùng phấn khích, đứng tại chỗ xoay ba vòng.

Chàng thanh niên Ngô ra ngoài suốt đêm, bắt một con cương thi sáu trăm năm, lén lút bỏ vào phòng chàng thanh niên Nghiêm lúc đó có tu vi chưa cao.

Từ đó, chàng thanh niên Nghiêm trở thành đại sư chuyên giết cương thi, thành tựu cảm một đời.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Trận pháp Tự Linh

Mấy ngày nay Lâu Minh không ngủ được, chỉ cần anh nằm ngủ là sẽ đều nằm mơ, không thể ngủ ngon giấc đến nỗi quảng thâm mắt cũng xuất hiện.

Lâu Minh không để ý đến việc ăn sáng, ngồi trong phòng sách vẽ lại cảnh đã mơ đêm qua, chính xác mà nói, từ khi anh bắt đầu nằm mơ, mỗi ngày anh tỉnh dậy, chuyện đầu tiên anh làm là vẽ lại những cảnh trong mơ mà anh nhớ rõ lên giấy.

Lâu Minh nhìn hình vẽ mình vừa vẽ xong, lúc này trên tờ giấy trắng là những đường cong hoa văn kì lạ, thoạt nhìn không có trật tự gì nhưng lại để lộ ra một ý nghĩ đặc biệt nào đó. Đây là hình ảnh mà anh nhớ rõ nhất trong giấc mơ đêm qua.

“Đây là cái gì?”

“Đây là sách ghi lại thuật pháp huyền học.”

“Trận pháp của môn phái huyền học sao?” Người con gái cầm lấy một bản, lật tờ thứ nhất “Trận pháp Tự Linh? Nó có tác dụng gì?”

“Trận pháp này có thể đem linh khí trong trời đất tụ lại một chỗ, có thể khiến không gian trong phạm vi trận Tự Linh bao phủ thêm dồi dào, thuận tiện cho việc tu luyện.”

“Có cái nào có tác dụng thực tế hơn không?”

“Tác dụng thực tế? Là sao?”

“Chính là ... Huynh thấy đó, thời tiết mùa hè nóng như vậy, có trận pháp nào có thể làm thời tiết bớt nóng hơn không?”

“Tạm thời còn chưa có, nếu không ... thì để huynh nghiên cứu thử xem.”

Cảnh cuối cùng trong mơ là người con gái mỉm cười thỏa mãn.

Lâu Minh chợt đứng lên, đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, duỗi tay đón ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ, bàn tay trắng nõn của anh dừng lại dưới ánh nắng một chút cho đến khi Lâu Minh cảm thấy da mình nóng lên.

Hôm nay thời tiết rất nóng!

Sau khi đã xác định xong, Lâu Minh quay người xuống lầu, nửa đường gặp Hà Thất đi lên gọi anh ăn cơm.

“Tam thiếu, cơm trưa đã xong rồi.”

“Lát nữa tôi sẽ ăn.” Lâu Minh không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Hà Thất hơi tò mò nên đi theo ra ngoài, chỉ thấy Tam thiếu nhà mình đi thẳng đến hòn núi giả trong sân vườn, đó là nơi trung tâm của trận pháp Tự Linh mà Mao đại sư bố trí.

Lâu Minh quan sát tỉ mỉ mất trận pháp, chợt phát hiện những sắp đặt của các hòn đá vốn chẳng có trật tự gì trong mắt anh bỗng trở nên có quy luật. Cái này biểu thị cho điều gì? Nó biểu thị cho việc những thứ mà anh nhìn thấy trong mơ có thể tồn tại thực sự ngoài đời.

Vì kiểm nghiệm cho phỏng đoán của mình, Lâu Minh định tự mình cải tiến trận pháp Tự Linh mà Mao đại sư đã bố trí. Nếu trận pháp trong mơ là thật, vậy thì trận pháp của Mao đại sư có vẻ đơn giản quá.

Từ trước đến nay, Lâu Minh là tủy người hành động, anh liền cúi xuống, dựa trên những thứ có sẵn bắt đầu cải biến trận pháp. Trận pháp này vốn rất đơn giản (chỉ đối với Lâu Minh bấy giờ mà thôi), Lâu Minh chỉ hơi sắp xếp lại mấy chỗ thì việc cải biến trận pháp đã hoàn thành.

không biết có phải là ảo giác hay không, khoảng một phút sau, nhiệt độ không khí trong sân vườn trong nháy mắt hạ xuống mấy độ, một luồng khí mát lạnh rõ ràng xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng thấm vào lỗ chân lông của Lâu Minh. Lâu Minh mừng rỡ đứng thẳng người lên, không thể tin được, anh đã cải biến thành công rồi sao?

Dường như để chứng minh suy đoán của Lâu Minh, lúc này Hà Thất cảm một cái áo khoác mỏng tới, vừa khoác lên cho Lâu Minh vừa nói “Vừa mới rồi dự báo thời tiết nói là có thể mặc áo ngắn tay được rồi, sao nhiệt độ lại giảm đột ngột như thế này.”

Xem ra không phải là ảo giác của anh, Lâu Minh không khỏi có chút hưng phấn, anh vừa mặc áo khoác vào vừa dặn “Cậu gọi cho Mao đại sư nói trận pháp Tụ Linh có một chút biến động.”

Bởi vì nguyên nhân thể chất, nên Lâu Minh không có sự nhạy cảm với sự thay đổi linh khí xung quanh anh, nhưng anh cảm nhận được sự thay đổi của nhiệt độ cũng làm anh vô cùng mừng rỡ. anh muốn được chia sẻ ngay với Mao đại sư.

“Vâng.” Hà Thất nghe thấy trận pháp Tụ Linh có biến động thì lo lắng chạy đi ngay.

==

Biệt thự nhà họ Lục ở thung lũng dưới chân núi Kỳ Liên, dù là người không biết gì về phong thủy, khi bước vào khu biệt thự, cảm nhận được nguồn linh khí dồi dào trong không khí, cũng không khó để nhận ra phong thủy nơi này chắc chắn là rất tốt.

“Lúc trước, nhà anh cũng ở Đế Đô, sau đó thân thể mẹ anh không khỏe lắm nên ba anh đã xây biệt thự ở đây, Lục Ninh chỉ về tòa nhà màu trắng dưới ánh nắng gần đó, giới thiệu với Trần Ngư “Kia là nhà anh.”

Trần Ngư gật nhẹ đầu đáp lại.

Chỉ trong chốc lát, xe dừng trước cổng biệt thự, Trần Ngư theo ba con nhà họ Lục vào nhà, mẹ Lục đã ngồi chờ ở phòng khách, bên cạnh còn có hai anh em nhà họ Nghiêm.

“Thì Thi, con đến rồi.” Mẹ Lục nhìn Trần Ngư cười dịu dàng.

“Con chào dì.” Trần Ngư ngoan ngoãn chào lại, sau đó gật đầu với Nghiêm Uy đang cười với cô. Còn Nghiêm Hân, cô và cô nàng vô cùng ấn ý giả bộ không nhìn thấy nhau.

“Em thấy sao rồi?” Lục Cẩm Giang thấy bà xã ngồi chờ ở phòng khách, vội vàng bước tới, đêm hôm trước, bà xã có phản ứng khó chịu với đá Thái Sơn, bây giờ linh hồn không có đá Thái Sơn trấn trụ, chính là thời điểm không ổn định.

“Em rất khỏe, anh đừng lo.” Mẹ Lục ngẩng đầu nhìn chồng, ánh mắt là sự dịu dàng, thùy mị không che giấu.

Lục Cẩm Giang vẫn không yên lòng, tự mình kiểm tra thân thể bà xã một lần, lập tức lông mày cau lại “Có phải em thấy choáng đầu rồi không?”

Hồn phách của mẹ Lục không ổn định, biểu hiện ban đầu chính là liên tục bị choáng đầu.

“Em không chóng mặt lắm.” Mẹ Lục lắc đầu.

“Em đừng lắc đầu, em đã bị choáng thì đừng có lắc đầu.” Lục Cẩm Giang vội ngăn hành động tự ngược của bà xã.

Vốn là Lục Cẩm Giang không muốn Trần Ngư vừa vào cửa đã giúp vợ mình niệm chú trấn hồn, nhưng nhìn thấy bà xã bị choáng đầu mà còn cố nín như không có việc gì thì không được mà đau lòng, ông quay đầu về phía Trần Ngư, nói “Trần tiểu hữu, chú trấn hồn...”

Tất nhiên là Trần Ngư hiểu rõ ý của ông, nghe vậy thì đi đến bên mẹ Lục. Thực ra, đêm đó Trần Ngư đã kiểm tra tình trạng linh hồn của mẹ Lục một lần rồi, nhưng vì lý do cẩn thận, cô vẫn quyết định kiểm tra lại một lần nữa.

“Trạng thái linh hồn của dì lúc này tương đối ổn định, lúc này niệm chú trấn hồn sẽ bớt khó chịu.” Chú trấn hồn trực tiếp tác động lên linh hồn, cần đem ba hồn bảy vía không ổn định mạnh mẽ giữ lại. Nếu ba hồn bảy vía quá dao động thì người chịu chú sẽ rất khó chịu. Cũng may linh hồn của mẹ Lục đã được đá Thái Sơn trấn giữ qua, mặc dù đá Thái Sơn đã được lấy ra nhưng cũng coi như là ổn định.

“Vậy làm phiền Trần tiểu hữu.” Lục Cẩm Giang nói.

Nếu như lúc trước Lục Cẩm Giang còn có điều gì nghi ngờ, thì sau khi gặp ông Ngô thì nghi ngờ đó đã hoàn toàn tan biến. Lúc trước cô thể cứu được bà xã từ âm phủ trở về cũng là nhờ phúc của ông Ngô. một vị cao nhân giới huyền học có thể tự nhiên ra vào âm phủ, vung tay lên là có thể đánh ngã quỷ sai câu hồn thì trong môn phái có truyền bá chú trấn hồn là điều không lạ gì.

“Cháu có thể niệm chú trấn hồn cho dì, nhưng có một chuyện cháu muốn nói trước với mọi người.” Trần Ngư suy nghĩ một chút rồi quyết định nói thật.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96-2: Trận pháp Tự Linh 2

“Thì Thi, có chuyện gì nữa sao?” Lục Ninh hỏi.

“Hôm đó em quên nói với anh.” Trần Ngự nói “Em nhớ được chú trấn hồn, cũng biết cách thi triển nó, nhưng em không thể cam đoan là chú trấn hồn này có hiệu quả hay không nha.”

“Em có ý gì?” Lục Ninh khó hiểu “Nếu là chú trấn hồn thì tất nhiên là phải trấn hồn rồi, sao lại nói là không biết có hiệu quả hay không?”

“Ày ...” Điều này giải thích thế nào đây, cũng không thể nói là trong đầu cô tự nhiên hiện lên lời niệm chú trấn hồn mà cô ngỡ rằng đây là trong lúc ngủ cô tự biết được.

“Trần tiểu hữu, có gì thì cháu cứ nói thẳng đi.” Lục Cẩm Giang thấy Trần Ngự khó xử thì lên tiếng nói.

Trần Ngự sắp xếp lại từ ngữ rồi nói “Mặc dù chú trấn hồn này được ghi trong sách cổ của môn phái nhưng cả cháu và ông nội đều chưa sử dụng nó lần nào, vì chưa bao giờ sử dụng trên thực tế nên cháu không thể đảm bảo hiệu quả của nó như thế nào.”

Lời giải thích này Trần Ngự vừa chợt nghĩ ra, dù sao thì nói là từ sách cổ của môn phái cũng đáng tin hơn nói là thấy được trong mơ.

Thực ra đến giờ Trần Ngự có chút hối hận, sao cô chưa nắm chắc gì mà đã hứa giúp Lục Ninh niệm chú trấn hồn vậy cả?

Cũng may, cô đã kiểm tra, xác định chú trấn hồn này không tạo ra ảnh hưởng không tốt nào đến linh hồn, bằng không thì Trần Ngự nhất định sẽ rời đi, thử cũng không dám thử.

Trần Ngự vừa dứt lời, cha con nhà họ Lục đều im lặng, Nghiêm Hân hơi nóng nảy định nói điều gì đó thì bị anh trai đứng bên cạnh kéo lại.

“không sao cả.” Mẹ Lục phá vỡ im lặng, vừa cười vừa nói “Thì Thi, cháu cứ niệm chú đi, dù thành công hay không thì đi đều cảm ơn cháu.”

“Mẹ ...” Lục Ninh kích động quay người.

Ánh mắt Lục Cẩm Giang phức tạp nhìn bà xã, lại quay đầu nhìn Trần Ngự, cuối cùng sự sùng kính trong lòng đối với ông Ngô vẫn chiếm thượng phong (ưu thế): đây là đệ tử của Lạc Hà chân nhân, sách cổ của môn phái Lạc Hà chân nhân thì không thể giả được “Trần tiểu hữu, chú hiểu ý cháu, dù được hay không thì gia đình chú đều cảm ơn cháu.”

“Sao mọi người lại lo lắng như vậy.” Về mặt Trần Ngự tràn đầy vô tội và không rõ “Nếu không thành công thì cũng đâu tạo ảnh hưởng gì không tốt với di Lâm đâu, cùng lắm thì chỉ như tình trạng như bây giờ thôi. Mọi người làm gì mà như cháy nhà đến nơi vậy.”

“...” Đây là Lục Ninh.

“...” Đây là Lục Cẩm Giang.

“Phù ...” Đây là mẹ Lục không nhịn được mà bật cười “Thì Thi, con đừng cười, chỉ là họ quá lo lắng cho đi mà thôi.”

Ba con họ Lục liếc nhìn nhau, xấu hổ cười một tiếng, hiểu rõ là mình đang quá lo lắng.

“Trần tiểu hữu, có phải chuẩn bị gì không cháu?” Lục Cẩm Giang hỏi.

“Chú chuẩn bị cho cháu một căn phòng yên tĩnh là được rồi.” Trần Ngự nói “Linh khí ở đây rất dồi dào, đủ để cháu niệm chú trấn hồn.”

Vì sau khi được niệm chú trấn hồn, mẹ Lục sẽ hôn mê một khoảng thời gian, cho nên cuối cùng Lục Cẩm Giang bố trí địa điểm niệm chú là ở phòng ngủ của hai vợ chồng. Ông và Lục Ninh cùng hai anh em họ Nghiêm đứng canh giữ ở ngoài cửa, mặc dù vô cùng hồi hộp, lo lắng nhưng cũng chẳng biết làm gì hơn.

“anh Lục Ninh, đi sẽ không sao đâu.” Nghiêm Hân nhìn không được mà an ủi.

“Ừ, cảm ơn em.”

Cách một bức tường, trong gian phòng, Trần Ngự để mẹ Lục nằm lên giường, dặn dò “Di Lâm, chút nữa khi cháu niệm chú trấn hồn thì có thể đi sẽ cảm thấy khó chịu. Di ráng chịu một chút nghe.”

“Thì Thi, cháu đừng ngại, đi không sợ đâu.” Mẹ Lục an ủi lại Trần Ngự.

“Vậy đi nhắm mắt ngủ một lát, khi tỉnh lại là sẽ khỏe ngay thôi.”

Mẹ Lục nghe lời nhắm mắt lại, ngón tay Trần Ngư chỉ lên ấn đường của mẹ Lục, sau đó nhẹ nhàng câu lên, hồn phách của mẹ Lục liền lơ lửng từ trong thân thể hiện lên.

Bị móc ra dễ dàng vậy sao? Xem ra hồn phách bất ổn hơn là so với cô nghĩ.

Trần Ngư vừa quan sát linh hồn của mẹ Lục vừa niệm chú thầm trong miệng, hi vọng chú trấn hồn có thể thành công cũng coi như là trả ân tình của Lục Ninh đã đưa chuông chiêu hồn cho cô.

Sau khi hồn phách ly thể được hai phút, ba hồn bên trong hồn chủ bỗng tách ra, về mặt Trần Ngư biến đổi, đưa tay đem hồn phách tụ lại một chỗ.

Công dụng của chú trấn hồn là, ở ba hồn bảy vía riêng biệt đều phải niệm chú trấn hồn, sau đó lại thông qua một chú ngữ đặc biệt tạo sự liên kết ổn định giữa ba hồn bảy vía.

Tuy là sau khi chia tách ba hồn bảy vía thành từng phần riêng biệt, việc niệm chú lên từng phần rất đơn giản. Nhưng nếu để ba hồn bảy vía hoàn toàn bị chia lìa, tu vi của Thiên Sư không cao sẽ không làm cho chúng tụ lại thành linh hồn, hoặc cho dù tụ lại, sau khi ba hồn bảy vía chịu niệm chú trấn hồn tác động sẽ gây nên sự đau đớn cùng cực cho thân thể người đó.

Nên Trần Ngư mới nói hồn phách của mẹ Lục ổn định là chuyện tốt, nhưng cô không ngờ là, sau khi hồn phách của mẹ Lục ly thể lại dễ dàng bị chia tách như thế. Trần Ngư nhíu mày, hết sức chăm chú nhìn hồn phách của mẹ Lục, dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra vị trí ba hồn bảy vía bị chia tách, sau đó nhanh chóng niệm chú lên.

Quá trình này làm tâm sức và linh lực của Trần Ngư bị tiêu hao khá lớn, sau khi làm xong trấn Trần Ngư đã toát một tầng mồ hôi dày. Nhưng cô cũng không dám ngừng lại nghỉ ngơi, bởi vì ba hồn bảy vía của mẹ Lục lúc nào cũng có thể tách rời nhau ra. Trần Ngư cắn răng, yên lặng niệm chú ngữ.

Mười chú ngữ trấn hồn khác ở ba hồn bảy vía của mẹ Lục sáng lên, sau đó một sợi dây nhỏ ánh sáng vàng sáng lên, nối liền mười chú ngữ trấn hồn với nhau thật chặt, cho đến khi ba hồn bảy vía không có ý định tách rời nhau nữa.

Trần Ngư dừng động tác, nhìn hồn phách đã trở nên chặt chẽ hơn không ít, biết là chú trấn hồn đã gần hoàn thành, còn lại chính là chờ sau khi hồn phách trở về thân thể, người tỉnh lại thì xem như là thành công hoàn toàn.

Trần Ngư đưa tay đưa linh hồn mẹ Lục trở về thân thể, chú trấn hồn cảm nhận được linh lực của Trần Ngư bỗng nhiên lóe lên một cái, Trần Ngư sững sờ, trong đầu bỗng hiện lên một đoạn đối thoại.

“Có phải là khi chúng ta uống canh Mạnh Bà xong là không còn nhớ gì nữa không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Nhưng mà, nếu có người, có việc gì đó mà mọi người không muốn quên thì làm sao?”

“Luân hồi tức là mọi người sống một cuộc sống mới, những gì đã qua thì nên quên đi.”

“Mọi người đã nói là nếu như.”

“Canh Mạnh Bà có thể xóa đi ký ức trong đầu nhưng ký ức đó sẽ vẫn còn dấu ấn trong linh hồn, dù cho luân hồi bao lần cũng không thể quên được.”

Dấu ấn trong linh hồn? Là nói về chú trấn hồn sao?

Còn có ... tại sao bỗng nhiên cô lại biết những điều này? Khó có lúc nào mà Trần Ngư rơi vào trầm tư.

Tác giả có lời muốn nói:

cô nương nghe nói về chuyện của chàng thanh niên Nghiêm, thì qua hỏi tội chàng thanh niên Ngô.

cô nương: Có phải là anh bắt cương thi đi hù anh Nghiêm không?

Chàng thanh niên Ngô: Đúng vậy.

cô nương: Vì sao?

Chàng thanh niên Ngô: anh nhìn hắt ta không thuận mắt.

cô nương: Tại sao?

Chàng thanh niên Ngô: hắt ta dám mặc quần áo đựng hàng với anh.

cô nương: anh đừng vớ vẩn

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Mỗi tình đầu

“Đây là do cậu làm?” Mao đại sư nhìn trận pháp Tụ Linh đã được Lâu Minh cải biến, không thể tin hỏi anh.

“Vâng.” Lâu Minh gật đầu.

“Cậu biết những điều này từ trong mơ?”

“Vâng.” Lâu Minh lại gật đầu.

“thật không thể tưởng tượng được.” rõ ràng chỉ thay đổi một vài chỗ mà làm cho nồng độ linh khí trong biệt thự ít nhất là tăng gấp đôi so với trước, làm cho khí hậu trong biệt thự càng thêm mát mẻ.

“Trừ trận pháp Tụ Linh, cậu còn mơ thấy gì nữa không?” Mao đại sư hỏi.

“Còn một số hình ảnh đứt quãng, trước đó tôi không dám xác nhận nhưng từ trận pháp Tụ Linh này có thể suy đoán, những hình ảnh này có thể là ký ức kiếp trước của tôi.” Lâu Minh nói suy đoán của mình cho Mao đại sư.

“Trí nhớ của cậu bắt đầu thức tỉnh vào lúc nào?”

“Chắc là từ sau khi thấy cây sáo.” Lâu Minh cũng không chắc.

“Cây sáo? Chẳng lẽ lại có quan hệ với Linh Khí?” Mao đại sư suy tư một lát rồi lại tự phủ định “Thanh kiếm đồng cũng là Linh Khí nhưng nó lại không ảnh hưởng gì đến trí nhớ của cậu, nên tôi cảm thấy không hẳn là do cây sáo, hẳn là ... sự thức tỉnh của Phượng Lạc đã sinh ra ảnh hưởng với cậu.”

Lâu Minh nhủ vậy, chính anh cũng không rõ đây là Linh Khí ảnh hưởng hay sự thức tỉnh của Phượng Lạc đã khôi phục ký ức của anh. Thực ra, hai nguyên nhân này đối với anh mà nói cũng không có gì khác nhau, quan trọng là anh đã nhớ ra rất nhiều sự việc mà anh chưa từng trải qua.

“Như vậy có thể khẳng định, kiếp trước cậu chính là Thiên Sư rồi.” Mao đại sư lại nhìn trận pháp Tụ Linh “Mà còn là vị Thiên Sư có tu vi không tầm thường nữa.”

“Nhưng mà tôi vẫn không tài nào nhớ nổi tại sao mình lại biến thành như này.” Mấy ngày nay, trong mơ, anh thấy đôi khi mình có sát khí trong người, đôi khi không có, nên chắc hẳn có một đoạn ký ức ở giữa mà đến nay anh vẫn chưa nhớ ra.

“Cậu đừng nóng, ký ức của cậu đã bắt đầu khôi phục, nhớ ra điều đó chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.” Mao đại sư lạc quan nói “Bây giờ là thời đại thoái trào của huyền học, rất nhiều thuật pháp đã bị thất truyền từ lâu. Kiếp trước cậu cũng là Thiên Sư, nếu cậu có thể nhớ hết được các ký ức, nếu chúng ta không có biện pháp giải quyết sát khí thì hình cậu sẽ có biện pháp mà thôi.”

“Mao đại sư, ông quá lạc quan rồi.” Lâu Minh bật cười “Nếu kiếp trước mà tôi có biện pháp giải quyết thì làm sao phải mang sát khí luân hồi nhiều kiếp như vậy.”

Đúng thế, Mao đại sư cũng chợt nhận ra, lúng túng nhìn Lâu Minh cười.

Sau khi nhìn trận pháp Tụ Linh, Lâu Minh và Mao đại sư đi vào phòng khách, trong phòng Hà Thất đã pha trà, hai người vừa uống trà, vừa trò chuyện về tiến triển của việc tìm Linh Khí.

“Kiếm Linh Cơ đang trên đường về, chắc khoảng hai ngày nữa là đến thôi.” Mao đại sư nói “Chờ sau khi giải thi đấu Huyền Linh kết thúc, nếu Trần tiểu hữu cũng lấy được Linh Khí trong núi Kỳ Liên, như vậy chúng ta đã tìm được bốn Linh Khí rồi.”

“Hai Linh Khí còn lại có tin tức gì không?” Lâu Minh nhớ hai món Linh Khí cuối vẫn chưa có thông tin gì.

“Món Linh Khí thứ năm cũng đã có chút manh mối, chắc là một thời gian nữa cũng sẽ tìm được thôi. Còn món Linh Khí thứ sáu, chúng tôi vẫn đang phân tích.” Mao đại sư nói xong nhìn Lâu Minh nói tiếp “Đương nhiên là nếu cậu tự nhớ ra thì tốt hơn.”

Lâu Minh sững người, cười cười mà không ôm chút hi vọng gì. Từ mấy giấc mơ gần nhất mà nói thì đều là sau khi anh nhìn thấy Linh Khí mới bắt đầu mơ, nội dung cảnh trong mơ hình như cũng có liên quan đến vị trí của Linh Khí.

“Mao đại sư, nguồn gốc của kiếm Linh Cơ đã điều tra rõ chưa?” Lâu Minh chợt nhớ đến mà hỏi.

“đã tra rõ rồi.” Mao đại sư gật gù đầu “Kiếm Linh Cơ đúng là bội kiếm của công chúa Linh Cơ nước Diệp.”

“Vậy mộ cổ dưới đáy hồ Ngũ Phụng cũng là mộ của vị công chúa Linh Cơ này sao?”

“không phải, ngôi mộ cổ này chắc là ở triều Tấn, ngoại trừ kiếm Linh Cơ những đồ vật khác chôn cùng được tìm thấy đều là đồ vật của triều Tấn.”

“Triều Tấn? Tại sao kiếm Linh Cơ lại xuất hiện ở triều Tấn sau ba trăm năm kết thúc Chiến Quốc?” Lâu Minh khó hiểu. *(Editor: Chiến Quốc: chắc cùng thời với Tam Quốc diễn nghĩa nhì)*

“Các chuyên gia suy đoán, có thể bởi vì công chúa Linh Cơ đã dâng tặng kiếm Linh Cơ này cho nước Thạch khi đó chiếm đánh nước Diệp. Sau Chiến quốc, triều Tấn thống nhất các nước, kiếm Linh Cơ bị lưu truyền cho đến nay.” Mao đại sư nói.

“Công chúa Linh Cơ dâng tặng kiếm đi sao?” Về mặt Lâu Minh không thể tin được, không biết tại sao khi nghe chuyện kiếm Linh Cơ được dâng tặng, theo bản năng là không thể tin.

“Đúng thế.” Mao đại sư nói lại diễn cổ liên quan đến kiếm Linh Cơ mà các chuyên gia đã điều tra được cho Lâu Minh nghe “Kiếm Linh Cơ là bảo vật nước Diệp, được tạo nên bởi thép khai thác từ long mạch của nước Diệp và những người thợ rèn tốt nhất, chế tạo trong ba năm mới hoàn thành. Ở thời kì cuối của nước Diệp, quốc chủ trung niên có con gái, cô gái này thiên tư hơn người, văn võ song toàn không gì là không biết. Mười ba tuổi đã lên đi theo cậu mình lúc đó là hộ quốc tướng quân đi ra biên quan, sau đó chỉ một trận đấu mà làm nên tên tuổi. Quốc chủ nước Diệp vô cùng vui mừng, ban thưởng kiếm Linh Cơ cho công chúa, cũng tặng phong hào cho công chúa là Linh Cơ.”

“Sau đó, nước Diệp bị nước Thạch là đế quốc hùng mạnh nhất tấn công, chiến tranh giằng co ... mười năm, người chết và bị thương vô số. Công chúa Linh Cơ dẫn hai vạn quân đi trấn thủ thành cùng mười vạn đại quân nước Thạch, giằng co hơn một năm. Cuối cùng vì bị đứt đoạn nguồn lương thảo, thêm số của nước Diệp đã hết, vì đảm bảo bách tính nước Diệp bình an, công chúa Linh Cơ tại biên thành đã dâng kiếm Linh Cơ đầu hàng.”

“Đầu hàng?” Trái tim như bị người bóp mạnh một cái, Lâu Minh đau đớn, sắc mặt trắng bệch “Sau đó thì sao?”

“Sau đó chuyện xảy ra tương đối bi thảm, đáng tiếc cho một bậc nữ trung hào kiệt, từ xưa đến nay, anh hùng luôn gặp cảnh bi tráng a.” Mao đại sư nhin không được mà thở dài.

“Cụ thể là gì ạ?” Lâu Minh cố chấp hỏi.

“Mười ba tuổi công chúa Linh Cơ đã ra chiến trường, giết vô số binh sĩ của nước Thạch, trong năm cuối ở biên thành đã dùng cung tên bắn chết ba tướng soái của đối phương, trong đó có một vị là Nhị vương tử của nước Thạch. Mà người tiếp nhận công chúa Linh Cơ đầu hàng là anh ruột của vị Nhị vương tử đó cũng là đế vương đời tiếp theo của nước Thạch. Ông ta là một người bạo lực lại tàn nhẫn, ‘có thù tất báo’.” Mao đại sư nói tiếp “Mặt ngoài, ông ta tiếp nhận sự đầu hàng của công chúa Linh Cơ, đợi sau khi giao nộp tất cả binh tướng của nước Diệp đã ra lệnh tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành.”

“Tàn sát hàng loạt dân trong thành?” Lâu Minh không nhin được mà cao giọng.

“Đúng thế.” Mao đại sư tiếc hận gật gù đầu “Cho nên tôi mới nói đáng tiếc cho công chúa Linh Cơ, một thế hệ nữ trung hào kiệt, nữ chiến thần của nước Diệp. Nàng vốn vì những binh sĩ còn sống và dân chúng trong thành mới đầu hàng, lại không nghĩ đến là mình dẫn sói vào nhà, mặc người chém giết.”

“Vậy công chúa Linh Cơ thì sao?” Lâu Minh chịu đựng cơn run rẩy toàn thân.

“Vương tử của nước Thạch đưa công chúa Linh Cơ lên cổng thành, khiến nàng trở mắt nhìn những con dân của nước mình bị tàn sát. Công chúa Linh Cơ không đành lòng, lại không có cách nào giết vương tử nước Thạch để báo thù, cuối cùng từ trên cổng thành nhảy xuống, hoi hận mà chết.”

Mao đại sư nhìn về bị phần của Lâu Minh, cũng không suy nghĩ nhiều, khi lần đầu tiên ông nghe diễn cổ này cũng rất bị phần “Nhưng có lẽ trời cao cũng không vừa mắt, sau khi đại vương tử lên ngôi, trong ba năm nước Thạch bị hạn hán lớn, người chết đói khắp nơi, bách tính dân chúng lầm than, cuối cùng bị nước Tấn tiêu diệt.”

“Hạn lớn ba năm?” Hình như có điều gì đó lóe lên trong đầu Lâu Minh.

“Muội đừng coi sách này!”

“Đây là cái gì?”

“Đó là sách cấm thuật?”

“Cấm thuật là gì vậy?”

“Đó là thuật pháp mà dùng nó sẽ xảy ra chuyện không tốt.”

...

“Àm!”

“Lâu Minh!” Trước lúc Lâu Minh té xỉu, anh nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Mao đại sư.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97-2: Mỗi tình đầu 2

Sau khi Trần Ngự giúp mẹ Lục niệm chú trấn hồn, linh hồn của mẹ Lục quả nhiên ổn định lại, chỉ có điều là người vẫn chưa tỉnh lại, Trần Ngự rời đi cũng không tốt nên chỉ có thể ở lại nhà họ Lục chờ mẹ Lục tỉnh.

Lục Cẩm Giang ở phòng ngủ trông bà xã, để con trai Lục Ninh dẫn Trần Ngự đi tham quan các nơi.

Trần Ngự vừa ăn bánh gato vừa nhìn ảnh chụp nhà họ Lục trong phòng khách, sau đó, cô phát hiện trong ảnh có một người đẹp. Trần Ngự chỉ vào bức ảnh đen trắng xưa cũ hỏi “Đây là ai vậy ạ?”

Lục Ninh liếc mắt cười cười “Đó là bà nội anh.”

“Bà anh?” Trần Ngự lại liếc mắt nhìn ảnh chụp, cảm thán “Bà anh thật xinh đẹp!”

“Nghe ba anh nói, lúc trước người theo đuổi bà anh rất nhiều.” Lục Ninh có chút tự hào.

Xinh đẹp như này, người theo đuổi nhiều cũng không có gì lạ.

“Đúng rồi, chuông chiều hồn cũng là do bà anh để lại cho anh đúng không. Vậy anh có biết bà anh có chuông chiều hồn từ đâu không?” Kể từ khi biết chuông chiều hồn là tín vật của chương môn, Trần Ngự vẫn muốn hỏi Lục Ninh về vấn đề này.

“anh cũng không rõ lắm, nhưng mà ba anh có nói, bà anh rất thích chuông chiều hồn, lúc không có người sẽ lấy ra nhìn ngắm.” Lục Ninh nói “Mẹ anh nói có thể đó là do mỗi tình đầu của bà anh tặng.”

“Khụ khụ khụ...” Bỗng Trần Ngự bị bánh gato nghẹn lại, ho khan mãnh liệt.

“Thì Thi, em sao vậy? Để anh đi lấy nước cho em.” Lục Ninh cuống quýt chạy đi, rất nhanh mang một ly nước đến.

Trần Ngự uống liền mấy ngụm nước áp trái tim nhỏ đang đập thình thịch vì kinh hãi xuống, mỗi tình đầu? Chuông chiều hồn là tín vật của chương môn phái Lạc Sơn, dựa theo tuổi của bà Lục Ninh mà tính thì mỗi tình đầu của bà có khả năng cao chính là ông lão nhà cô a.

Trách không được là khi ông nghe thấy cô đến nhà Lục Ninh để niệm chú trấn hồn cho mẹ Lục liền không lẩn tránh gì mà nói cô đến thử một lần. Từ trước đến giờ, ông lão đó đâu có thích xen vào chuyện của người khác đâu.

thì ra là thế!

Đáng tiếc người ta đã có cháu trai luôn rồi, còn ông vẫn một mình cô đơn.

...

Tám giờ tối, mẹ Lục tỉnh lại sau hôn mê. Sau khi tỉnh lại, trạng thái tinh thần của mẹ Lục tốt hơn rất nhiều, bệnh choáng đầu đã lâu không uống thuốc mà tự khỏi. Trần Ngự lại kiểm tra một lần nữa, xác định chú trấn hồn không có tác dụng phụ khác mới rời nhà họ Lục trở về khách sạn.

Trở về khách sạn, Trần Ngự không thể áp chế tâm trạng bất quãi (nhiều chuyện) của mình, nôn nóng chạy đến gõ cửa phòng của ông lão nhà cô.

“Con về rồi hả?” Ông Ngộ nhìn mặt Trần Ngự là biết chú trấn hồn đã thành công.

“Ông, ông đang làm gì vậy?” Trần Ngự cười hi hi bước vào phòng.

“Ta xem TV.”

“Ông ăn cơm chưa ạ?” Trần Ngự lại hỏi.

Ông Ngộ liếc cháu gái nhà mình, ông đã nuôi cô từ nhỏ đến lớn, làm sao mà không nhận ra cô đang nghĩ gì, vì thế cho cô một cái trợn mắt, nói “Con có việc gì?”

“Hắc hắc ... chú trấn hồn của con thành công rồi.” Trần Ngu cảm thấy vẫn nên vào đề trước đã.

“À, chúc mừng con.” Ông Ngô không thèm để ý.

“Lục Ninh cảm ơn con, mời con ăn một cái bánh gato cực kì ngon luôn.”

“...” Vẫn chưa nói chuyện chính sao?

“Sau đó con thấy trong phòng khách có một vật.”

“...” Ông Ngô nhìn Trần Ngu, muốn xem cô còn định ‘nước đục thả câu’ đến khi nào.

Trần Ngu cười hắc hắc, lấy điện thoại di động ra, gửi đến cho ông nội nhà mình một tin nhắn hình ảnh. Ông Ngô nghe tiếng điện thoại di động kêu, nhìn không được mà nhướn mày.

“Con gửi đến điện thoại cho ông rồi đó, ông xem đi.” Trần Ngu không chớp mắt nhìn phản ứng của ông Ngô.

Ông Ngô cầm điện thoại lên, mở khóa, nhấn vào tin nhắn, sau đó cả người cứng đờ như bị niệm chú đứng im, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình, không nhúc nhích.

Quả nhiên là đúng rồi!

“Ông lão, ông biết người này đúng không.” Trần Ngu hỏi “cô nương này thật là xinh đẹp a, còn xinh hơn cả mình tính trên TV nữa là.”

Dường như ông Ngô không nghe thấy gì, tiếp tục sững sờ nhìn điện thoại di động.

“Ông biết đây là ai không? Đây là bà nội của anh Lục Ninh, đáng tiếc là con không nhìn thấy ảnh của ông nội Lục Ninh, bằng không phải nhìn một chút xem người như thế nào mới có thể cưới được người đẹp như thế này về nhà.” Trần Ngu nói xong lại xem phản ứng của ông nội nhà mình.

Dường như bị cái gì đó đâm một cái, ông Ngô định thần lại, quay đầu nhìn thoáng qua cháu gái nhà mình, giọng nói không tốt đuổi Trần Ngu đi “Con nói xong rồi? nói xong thì ra ngoài mau!”

“Con chưa nói xong mà.” Trần Ngu vội tung ra đòn sát thủ “Con còn hỏi Lục Ninh, sao bà nội Lục Ninh lại có chuông chiều hồn, ông đoán xem Lục Ninh nói thế nào?”

Trong lòng ông Ngô đoán là con nhóc này đã sớm biết hết rồi, chỉ là cố ý đến trêu chọc ông, căn bản là không muốn nghe nhưng vẫn không bì với sự nhanh miệng của Trần Ngu.

“anh ấy nói đó là do mối tình đầu của bà nội Lục tặng đó a ...” Trần Ngu kéo âm a cuối thật dài, thành công thấy vẻ mặt ông Ngô trở nên kinh ngạc.

“Mối tình đầu đó nha ...” Trần Ngu lại gần chọc chọc vào tay ông Ngô, nhiều chuyện “Ông, chuông chiều hồn là ông tặng cho bà nội Lục, thật không? thật không?”

Ông Ngô ho khan một tiếng, mặt mòm nhím không được mà đỏ lên.

“Mối tình đầu đó? thì ra ông là mối tình đầu của bà nội Lục nha.”

Ông Ngô không được tự nhiên tránh lui ra sau, ngay cả tai cũng đỏ ửng.

“Nhưng mà ... sao ông lại bị ông nội Lục đánh bại vậy?” Trần Ngu tò mò hỏi tiếp.

“Ra ngoài!” Tâm trạng lại bùng nổ một lần nữa, ông Ngô quát to.

“Ông, ông đỏ mặt hả? Ông thế mà lại đỏ mặt?” Trần Ngu ngẩng đầu một cái, phát hiện ông nội nhà mình có da mặt dày siêu cấp vậy mà lại đỏ mặt, lập tức về mặt còn như phát hiện hiện ra châu lục mới.

“Cút!” Ông Ngô then quá hóa giận, kéo Trần Ngu trực tiếp ném ra khỏi cửa.

Trần Ngu cũng không tức giận, cách cửa phòng chậm rãi ung dung nói “Ồ đây con còn mấy tấm chụp bà nội Lục lúc trẻ nè, ông có muốn hay không a?”

“Rắc, rắc!”

Trong nháy mắt, cửa phòng được mở ra, ông Ngô đứng sau cửa im lặng nhìn Trần Ngu.

“Ông muốn phải không, ông cầu xin con đi.” Trần Ngu mở tấm hình của bà nội Lục lắc lắc trước mặt ông Ngô.

Ông Ngô ra tay nhanh như chớp, xoay một cái gạt lấy điện thoại, sau đó đóng cửa lại.

Trần Ngự vội vàng không kịp đề phòng đã bị cướp điện thoại, đứng bên ngoài đập mạnh vào cánh cửa “Ông lão, để con gửi ảnh cho ông là được rồi, làm gì mà giật điện thoại của con cơ chứ.”

==

Từ từ, trên núi Kỳ Liên xuất hiện ngày càng nhiều Thiên Sư, giải thi đấu Huyền Linh cũng ngày càng gần. Trong lúc đó, Trần Ngự cùng ông Ngô hai lần lên đỉnh Kỳ Liên, bố trí ổn thỏa hết mọi việc, sau đó cùng các Thiên Sư đến dự thi khác từ từ đợi ngày khai mạc của giải đấu Huyền Linh.

Tác giả có lời muốn nói:

Sau khi được người khác quán sư, chàng thanh niên Ngô rốt cục cũng thổ lộ một lần nữa với cô nương.

Chàng thanh niên Ngô: anh ... anh thích em

cô nương thẹn thùng lại e sợ: Nhưng mà sư phụ em không cho em yêu anh.

Chàng thanh niên Ngô: Vậy anh sẽ chờ hai năm nữa.

cô nương?:

Chàng thanh niên Ngô: Hai năm nữa sư phụ em sẽ phải chết.

cô nương giật dử: Cút!!

Chàng thanh niên Ngô vô cùng vô tội: Sư phụ anh nói mà, ông nói lần trước ông đã đích thân xuống âm phủ, tìm Hắc Bạch Vô Thường tra cứu tuổi đời của sư phụ em ở Sổ Sinh Tử.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Giải thi đấu bắt đầu

Ăn sáng xong, Trần Ngự mặc một bộ quần áo đơn giản thoải mái, đeo túi vải bên trong có la bàn và chuông chiều hồn rồi rời khỏi khách sạn.

“Thi Thi.”

đang muốn xoay người đi đến quầy bán vé lên núi Kỳ Liên thì Trần Ngự nghe thấy có người gọi mình. cô tò mò xoay người thì nhìn thấy Lục Ninh bước xuống từ chiếc xe ô tô màu trắng đang đậu bên kia đường.

“Lục Ninh, anh vẫn chưa đi à.” Mấy Thiên Sư cùng ở khách sạn đã xuất phát đến núi Kỳ Liên từ khi trời còn chưa sáng. Chỉ có Trần Ngự chẳng hề để ý, như thường ngày ngủ đến khi tự nhiên tỉnh dậy, ăn sáng xong mới ung dung chậm rãi ra ngoài.

“anh dậy trễ.” Lục Ninh lúng túng cười cười, thực ra cậu đã đến nơi tập hợp từ sớm nhưng tìm một vòng không thấy Trần Ngự đâu, vì thế nên chạy xe quay lại đây đón người.

“Vậy chúng ta nhanh đi thôi, không là trễ bây giờ.” Tất nhiên là Trần Ngự chẳng quan tâm việc đến muộn hay không muộn, nhưng cũng không thể làm trì hoãn thời gian của người khác được.

“Đừng gấp.” Lục Ninh cười, ga lăng mở cửa xe giúp Trần Ngự.

Địa điểm tập hợp của giải thi đấu Huyền Linh là ở điểm cuối của đường cáp treo lên đỉnh Kỳ Liên. Tất cả Thiên Sư tham gia giải đấu đều chờ ở đó, cho đến khi kết giới trên đỉnh núi mở ra, bọn họ mới có thể từ đây tiến vào kết giới để leo lên đến đỉnh. Vì để cho giải thi đấu Huyền Linh được tổ chức thuận lợi, điểm du lịch núi Kỳ Liên đã tạm ngừng đón khách du lịch bình thường từ ba ngày trước.

Từ khách sạn Trần Ngự ở đến khu du lịch núi Kỳ Liên đi khoảng nửa giờ đi bộ, đi xe ô tô chỉ mất mấy phút nên rất nhanh hai người đã đến điểm vào khu du lịch.

Trần Ngự xuống xe liền đi đến chỗ quầy bán vé, Lục Ninh vội vàng gọi Trần Ngự lại “Bên này nè.”

“Em biết, nhưng mà em còn chưa mua vé vào nữa.” Trần Ngự nói.

Lục Ninh sửng người, nhưng rồi nghĩ đến việc đây là lần đầu tiên Trần Ngự tham gia giải thi đấu Huyền Linh nên không biết cũng không có gì lạ, thế là

cười giải thích “Hôm nay đi cáp treo miễn phí, không lấy tiền.”

“không lấy tiền?” Trần Ngu kinh ngạc.

“Đúng, chúng ta nhanh lên đi.” Chờ hai người ngồi trong xe cáp treo, Lục Ninh mới giải thích “Vì để giải đấu thuận lợi tiến hành, tổng bộ huyền học đã cùng chính quyền địa phương thống nhất, trong thời gian giải thi đấu Huyền Linh diễn ra sẽ ngừng tiếp đón khách du lịch, cáp treo cũng miễn phí cho những người tham gia thi đấu.”

“Đầu tư lớn quá a.” Mỗi ngày núi Kỳ Liên tiếp bao nhiêu khách du lịch, mấy ngày nay Trần Ngu đã được tận mắt chứng kiến, vậy mà chính quyền nói ngừng là ngừng luôn.

“Dù sao thì mười năm mới có một lần, tất nhiên là tổng bộ huyền học rất là coi trọng.” Lục Ninh nói.

Trần Ngu nghe thế thì không hiểu sao bỗng nhiên chột dạ, sớm biết tổng bộ huyền học coi trọng giải đấu này như vậy thì việc bố trí mấy ngày qua cô nên đầu tư nhiều hơn mới phải.

Chỉ chốc lát sau, cáp treo đã lên đến điểm cuối, trong khe núi với phong cảnh tươi mát đã tập trung hầu hết thanh niên Thiên Sư ưu tú trong cả nước, bọn họ đang tốp năm tốp ba đứng thảo luận gì đó.

Lục Ninh thấy trong khe núi đầy người thì không tự chủ nhũn mảy, cậu ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, sau đó mới mang theo Trần Ngu đi tới hướng nào đó.

“anh Lục Ninh.” Nghiêm Hân liếc mắt là thấy Lục Ninh.

Lục Ninh gật đầu, dẫn Trần Ngu đến trước mấy người quen biết, Trần Ngu đưa mắt nhìn thì phát hiện ngoài anh em nhà họ Nghiêm còn có ba người quen khác là Lương Quang, Tân Quan Hải và sư huynh cậu ta –Thiệu Kỳ.

“Trần đạo hữu.”

“Trần đạo hữu.”

“Trần đạo hữu.”

Ba người thấy Trần Ngu thì xôn xao chào hỏi.

“Chào mọi người, Lương Vũ không đến sao?” Trần Ngu không nhìn thấy Lương Vũ.

“Tu vi em ấy không đủ nên ông nội không cho em ấy đi.” Lương Quang giải thích.

“À.” Trần Ngu hiểu rõ gật đầu, với tu vi đó của Lương Vũ, nếu không có Lương Quang bên cạnh, thì hơn trăm con ác ma kia chỉ cần gặp được cùng lúc hai con là cậu ta đã khóc kêu cha gọi mẹ rồi.

“Kết giới vẫn chưa mở sao?” Lục Ninh hỏi.

“Vẫn chưa nữa.” Lương Quang lắc đầu.

“Kỳ lạ quá.” Về mặt Lục Ninh khó hiểu.

“Đúng là bình thường thì kết giới phải mở rồi chứ.” Thiệu Kỳ gật đồng đồng ý.

“Kết giới đã có mấy trăm năm chắc là có lúc không ổn định, chúng ta chờ một chút đi.” Lương Quang nói.

Trừ việc chờ đợi, bọn họ cũng không có cách nào khác. Lục Ninh sợ Trần Ngu không rõ liền quay lại đặc biệt giải thích “Mấy giải lần trước, kết giới đều mở vào giờ Mão, năm nay không biết tại sao lại như vậy. Đến giờ này kết giới vẫn chưa mở ra, chúng ta chờ một chút đi.”

“Ừm ừm!” Trần Ngu chột dạ gật gật đầu, thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho ông nội.

(Ông lão, có phải ông quên mở kết giới rồi không?)

Ông Ngô trả lời (Việc này không phải do con làm à!)

cô?? Trần Ngu trừng mắt, nghĩ là mình nhìn nhầm (Chuyện xảy ra khi nào, sao con không biết?)

Ông Ngô (thì lần trước đó, khi ta dạy cho con phương pháp mở kết giới, không phải ta đã nói rồi)

Trần Ngu cẩn thận nhớ lại hôm đó ông lão nhà cô đã nói gì:

“Nhóc con, phương pháp mở kết giới con học được chưa?”

“đã xong.”

“Vậy sau này việc này giao cho con.”

Chỉ một câu như vậy? Ông có dám nói kỉ mi kĩ càng lại một chút hay không?

Nếu không phải bên cạnh cô có rất nhiều người, Trần Ngư hận không thể gọi điện mắng cho ông lão một trận xối xả (không phải ý ông là giải thi đấu Huyền Linh tiếp theo sao?)

Ông Ngô (Con xem năng lực hiểu biết của con kia, có phải còn là học sinh nữa đâu! Được rồi, đừng lè mề nữa, đã quá giờ rồi đó, còn không mau đi mở kết giới đi!)

Trần Ngư nhìn mà suýt nữa cầm điện thoại đập bẻ luôn. Có lẽ về mặt của cô quá mức hung dữ, Lục Ninh nhìn không được hỏi “Thì Thì, em làm sao vậy? Em không khỏe hả?”

“không ... không có gì ạ.” Trần Ngư xấu hổ cười.

“không sao là tốt rồi.” Lục Ninh nói tiếp “Chúng ta đang nói đến chuyện phân tổ, Thì Thì, em có muốn chung tổ với tụi anh không?”

“Phân tổ?” Trần Ngư khó hiểu.

“Những người quen nhau hợp thành một tổ, khi vượt thử thách sẽ thuận lợi hơn, khả năng tìm được pháp khí cũng lớn hơn.” Lục Ninh nói “Lương đạo hữu và Quan Hải cùng Thiệu sư huynh một tổ, anh, Nghiêm Hân và Nghiêm Uy một tổ, em có muốn cùng tổ với anh không?”

Nghiêm Hân nghe Lục Ninh mời Trần Ngư thì có chút không vui.

Trần Ngư nhìn chung quanh một chút, sau đó ánh mắt rơi lên Tàn Quan Hải, nếu cô nhóc không nhầm thì hình như Tàn Quan Hải có một năng lực đặc biệt nào đó.

“Tôi có thể cùng tổ với mọi người không?” Trần Ngư nhìn Quan Hải cười hỏi.

“Chị muốn cùng tổ với bọn em hả?” Tàn Quan Hải sững người.

“Đúng vậy a. Chị nhớ năng lực cảm ứng của em rất nhạy cảm, không biết là có thể cảm giác được vị trí của pháp khí không?”

Nếu ngay cả ông nội cũng không biết là món Linh Khí kia đặt ở chỗ nào, thay vì mò kim đáy bể thì không bằng đi theo Tàn Quan Hải, nhờ đâu cậu nhóc này có thể cảm ứng được thì sao, cũng giống như lúc tìm thấy trâm Thanh Linh.”

Tàn Quan Hải thấy Trần Ngư nói thẳng như thế thì có chút không biết làm sao, cậu quay đầu nhìn sư huynh nhà mình.

Thiệu Kỳ nghe xong cũng sững sốt, hiển nhiên là không ngờ có người nói rõ mục đích hành động của mình một cách công khai như thế, nhưng mà Trần Thiên Sư đã cứu mạng bọn họ, Thiệu Kỳ không tiện nói gì, chỉ có thể cười gượng “Tu vi của Trần đạo hữu cao thâm như thế, nếu cùng tổ với chúng tôi thì tốt quá rồi.”

“Lần so tài này có hai món pháp khí, không biết Trần Thiên Sư thích món nào?” Lương Quang chợt hỏi.

“không phải chỉ có một món thôi sao?” Trần Ngư nhớ là cô chỉ để một món pháp khí ra ngoài thôi mà.

“Tổng bộ huyền học tuyên bố một nhiệm vụ, nói bên trong kết giới ngoài pháp khí phần thưởng như bình thường còn có một pháp khí đặc biệt ẩn giấu trong đó, nếu ai có thể tìm được nói thì phần thưởng sẽ là năm mươi triệu.” Lục Ninh giải thích.

Trần Ngư nhớ ra, trước đó Mao đại sư đã nói qua, ông sẽ tuyên bố nhiệm vụ để Thiên Sư tham gia giải thi đấu sẽ tìm kiếm Linh Khí, thì ra chính là điều này.

“Tôi muốn món pháp khí đặc biệt kia.” Trần Ngư không chút nghĩ ngợi nói.

Về mặt mọi người ‘quả nhiên là như thế’, niềm yêu thích tiền của Trần đạo hữu, mấy người bọn họ vẫn còn tràn đầy cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 98-2: Giải thi đấu bắt đầu 2

Có những lời này của Trần Ngự, về mặt của Lương Quang tự nhiên hơn rất nhiều. Năm nay anh ta đã hai mươi sáu tuổi, đây là lần cuối anh ta tham gia giải đấu Huyền Linh, cho nên pháp khí phần thưởng anh ta nhất định phải lấy được. So với món pháp khí thứ hai phải giao lại cho tổng bộ huyền học thì anh ta muốn món pháp khí thứ nhất nhiều hơn. Còn vấn đề tiền bạc, anh ta cũng không thiếu.

Mục đích của Thiệu Kỳ lần này chỉ là đem Tàn Quan Hải đến để rèn luyện, mục đích cũng không phải là pháp khí. Nên với việc Trần Ngự gia nhập nhóm, ngoài việc thấy da mặt Trần Ngự hơi bị dày thì cũng không có mâu thuẫn gì. Ngược lại, có Trần Ngự trong tổ thì hệ số an toàn còn cao hơn nhiều, chỉ là ...

“Kết giới đến bao giờ mới mở ra được chứ?” Thiệu Kỳ nhìn lên đỉnh núi.

Bị nhắc nhở như vậy, Trần Ngự tức giận hung hăng giậm chân một cái, sao cô lại suýt quên việc mở kết giới nữa rồi. Sau một hồi chột dạ và hối hận, Trần Ngự không dám trì hoãn tìm cơ chạy đi, sau đó hóp lưng lại như mèo chạy về hướng cạnh khe núi.

Cũng may đầu tay để mở kết giới thì chỉ cần đứng trong phạm vi mười mét của kết giới là được, mà hang núi cũng là một bộ phận của kết giới chứ nếu không Trần Ngự lại phải leo lên đến đỉnh núi.

Trần Ngự vào hang núi một lúc, một dải ánh sáng vàng từ đỉnh núi bắn lên, một tầng linh khí bàng bạc từ đỉnh núi trút xuống, trong khe núi các Thiên Sư nhón nhào nhìn lên.

“Kết giới mở rồi.”

“Cuối cùng cũng mở ra.”

“Chúng ta mau đi thôi.”

đã sớm chờ không nổi, các nhóm Thiên Sư nhón nhào móc các dụng cụ leo núi đã chuẩn bị từ trước, từng người từng người bò lên đỉnh núi hùng vĩ.

Lần đầu nhìn thấy hàng trăm người cùng thể thao leo núi, mà ai nấy đều có bản lĩnh mạnh mẽ, thân thể mạnh khỏe, Trần Ngự nhìn không được mà tấm tắc thờ dài nói “Mọi người đều lợi hại quá.”

“Vì để tham gia giải đấu Huyền Linh mà ai cũng phải rèn luyện leo núi hết đó.” Lục Ninh nói.

Ai bảo giải đấu Huyền Linh lại so tài trên đỉnh núi cơ chứ? không leo được núi thì làm sao mà tới?

Trần Ngự gật đầu, sau đó lấy điện thoại di động yên lặng chụp mấy tấm ảnh, gửi cho ông lão cùng hàng status (Chúng ta dẫn dắt trào lưu)

Ông Ngô dè dặt trả lời lại (Trăm ngàn lần đừng để phát hiện)

Trần Ngự nào dám để người khác phát hiện ra, nếu người trong giới huyền học biết chân tướng, còn không phải họ sẽ bị lột da sống sao.

Các Thiên Sư của giới huyền học không hổ là đã được luyện tập qua, từng người đều leo lên đến đỉnh núi, bước vào sân thi đấu được kết giới bao phủ.

Nếu một màn này được những người nước ngoài yêu thích lúc trước nhìn thấy, chắc là bị dọa điên luôn rồi, bọn họ làm đủ mọi cách mà không có cách nào leo lên đến đỉnh núi mà mấy người này lại leo một cách dễ dàng như vậy, những người Trung Hoa quả nhiên là thâm tàng bất lộ. (không để lộ tài năng)

trên đỉnh núi là một vùng đất bao la vô cùng bằng phẳng, trên mặt đất là thảm cỏ xanh mướt trải dài khắp khe núi, ở giữa còn có một hồ nước nhỏ xanh ngắt, cảnh vật tươi đẹp như trong mơ.

“Chúng ta đi bên kia hả?” Lương Quan nhìn xung quanh rồi quay lại hỏi Tàn Quan Hải.

“Em cũng không biết.” Tạm thời Tàn Quan Hải chưa cảm giác được đồ vật gì đặc biệt.

“Vậy chúng ta cứ chọn một hướng đi trước đã.” Thiệu Kỳ nói “Dù sao thì đi từ hướng nào đến cũng phải trải qua bảy thử thách.”

Trải qua năm trăm năm tồn tại, những cửa ải thử thách của giải thi đấu Huyền Linh đã sớm bị người ta nắm rõ trong lòng bàn tay. Ở đây dựa trên các mức độ về bùa chú, trận pháp, thuật pháp đuổi ma mà chia thành bảy cửa ải chính, chỉ có liên tục qua được bảy cửa ải này thì mới có thể thấy được phần thưởng pháp khí. Nếu không qua được một cửa ải bất kì nào cũng đều bị kết giới bắn ra ngoài, mất tư cách tranh tài.

“anh Lục Ninh, chúng ta đi bên này đi!” Nghiêm Hân kéo tay áo Lục Ninh.

Lục Ninh quay đầu nhìn một chút, cậu cũng biết là đành nào cũng phải tách ra, vì vậy nhìn Trần Ngự nói “Bọn anh đi trước đây, chúc mọi người tìm được pháp khí.”

“Cám ơn anh, các anh cũng cố lên.” Trần Ngự vẫy vẫy tay, nhìn ba người rời đi.

“Chúng ta đi bên này a!” Lương Quang chỉ chỉ về phía bên phải nói với Trần Ngự.

“Tôi nghe theo mọi người.” Trần Ngu không để ý nói.

Bảy cửa ải chính sẽ ngẫu nhiên xuất hiện, ai có thể tìm được nhanh nhất và phá giải được nó thì người đó có thể giành được pháp khí trước tiên. Nhưng vị trí xuất hiện của cửa ải thử thách không theo quy luật nào, mọi người chỉ có thể trong kết giới đi lung tung mà tìm.

Cuối cùng sau một giờ đi lung tung, bốn người đã gặp cửa ải đầu tiên – đuổi ma.

Trần Ngu nhìn phía trước bỗng xuất hiện một đội ác ma đầu trọc, yên lặng co rút khóe miệng, quả nhiên là nhìn thế nào cũng thấy xốn con mắt.

“Tối rồi, có tất cả mười sáu ác ma.” Lương Quang rút kiếm gõ đào, nghiêm túc tập trung nhìn đội ác ma với âm khí âm u phía trước.

“Quan Hải, đệ ra phía sau đi.” Thiệu Kỳ kéo Tần Quan Hải ra sau.

Tần Quan Hải biết tu vi của mình không cao, nghe lời trốn sau lưng ba người. Trần Ngu đi về phía trước mấy bước, đứng ở vị trí Tần Quan Hải mới đứng.

Chỉ là Trần Ngu vừa đi về phía trước một bước, đội ác ma vừa rồi còn khí thế hùng hổ áp sát tới chợt dừng lại một chút, đứng bất động tại chỗ, mười sáu cặp mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm bốn người, làm người ta vô cùng sợ hãi.

“Tôi phụ trách năm con bên trái, Thiệu Kỳ, anh phụ trách bên phải, còn sáu con còn lại dành nhờ đến Trần đạo hữu,” Lương Quang phân công.

“không có vấn đề gì.” Trần Ngu nói rồi móc ra một lá bùa.

“Gào!”

Trần Ngu ngẩng đầu.

“Gào?”

Trần Ngu lại bước tới một bước.

“Gào gào gào!!”

một luồng khói đen thổi qua, mười sáu ác ma đồng loạt chạy trốn.

đang chuẩn bị cực kỳ nghiêm túc, trong lúc nhất thời Lương Quang có chút xấu hổ “Đây là ... chúng bị gì vậy?”

“anh cũng không biết.” Thiệu Kỳ cũng rất mù mịt.

Tôi biết, nhưng mà tôi không thể nói! Trần Ngu quyết định im lặng.

“Chúng ta không bị kết giới bắn ra, vậy có nghĩa là chúng ta đã qua cửa thử nhất rồi sao?” Lương Quang nghi ngờ.

Bảy cửa ải thử thách chỉ cần không qua một cửa là sẽ bị kết giới bắn ra, do đó mất tư cách tranh tài. Lúc này mọi người không bị kết giới bắn ra nên Lương Quang chỉ có thể suy đoán theo hướng này.

Tuy là nghi ngờ nhưng mấy người chỉ có thể tiếp tục tiến lên phía trước, không lâu sau mọi người lại đụng phải cửa ải thử hai, tại đây có khoảng năm mươi con ác ma tạo thành một đội ngũ. Trong lúc Lương Quang và Thiệu Kỳ còn suy nghĩ tìm cách gì qua được cửa ải này thì năm mươi con ác ma này lại hóa thành luồng khói đen, vội vội vàng vàng chạy mất dép.

Đây cuối cùng là có chuyện gì?

Trần Ngu: ...

“Bọn chúng thật là kỳ quái.” Tần Quan Hải nhìn không được mà nói.

“Đúng là rất kỳ quái, sao bọn chúng thấy chúng ta lại bỏ chạy vậy?” Thiệu Kỳ cũng rất khó hiểu, nếu năm mươi con ác ma này mà tập trung tấn công họ thì chưa chắc bọn họ đã qua được.

“Vội lại, sư huynh ... sao mấy con ác ma này đều có đầu trọc vậy.” Vấn đề quan tâm của Tần Quan Hải không giống Thiệu Kỳ “Lại còn mặc quần áo giống nhau nữa, chẳng lẽ lúc trước chúng đều là hòa thượng sao.”

“...” Thiệu Kỳ mới phát hiện ra.

“...” Lương Quang cau mày.

“...” Và Trần Ngu chột dạ.

“Quần áo bọn nó mặc cũng nhìn rất quen, rất giống trang phục của tân thủ trong một trò chơi võ hiệp trực tuyến trên mạng.” Tần Quan Hải nói “thì ra quần áo thời cổ đại cũng giống như vậy.”

không phải ... Quần áo thời cổ đại có giống như vậy không thì cô không biết, nhưng người thiết kế ra quần áo này chắc chắn là cùng chơi một trò chơi với cậu đó.

“Cái này ... đã trải qua năm trăm năm rồi, trước đây đã xảy ra chuyện gì chúng ta không thể biết được. Tôi thấy chúng ta đừng nên thắc mắc nhiều nữa mà mau đi tìm pháp khí thôi.” Trần Ngư cố gắng vượt qua sự chột dạ, nói.

“Đúng thế, chúng ta đi tìm pháp khí trước đã.” Lương Quang gật đầu đồng ý.

Tần Quan Hải cũng không rời rắm nữa, mọi người tiếp tục xông về phía trước.

Trần Ngư đi ở phía sau, vỗ ngực tự an ủi mình: Chết cha ... Thiếu chút nữa thì lộ tẩy.

Tác giả có lời muốn nói: Giải thi đấu kết thúc, Trần Ngư chạy đi hỏi tội mấy ác ma.

Tây Thi: Lúc ở giải đấu, chúng mày làm gì mà chạy tán loạn thế, suýt nữa làm tao bị lộ.

Bọn ác ma: Gào gào gào ...

Tây Thi: Bọn mày gào cái gì, nghe không hiểu.

Bọn ác ma dừng lại một chút, giơ tay lên, đồng loạt chỉ vào cái đầu tròn bóng của mình, oan ức tiếp tục: Gào gào gào.

Tây Thi: (bỗng nhiên rất muốn xin lỗi là cái quỷ gì)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tìm được rồi

Từ đầu Trần Ngư quyết định gia nhập cùng tổ với Tần Quan Hải là vì Quan Hải có năng lực cảm ứng khác với người thường. Nhưng mà bốn người đi vòng vòng một buổi chiều, sắc trời cũng dần tối xuống, bảy cửa thì đã qua được năm cửa, nhưng Tần Quan Hải chỉ mới cảm nhận được vị trí của các cửa ải mà chưa cảm nhận được bất cứ đồ vật gì liên quan đến pháp khí.

Trong lòng Trần Ngư nôn nóng, đến bên Tần Quan Hải hỏi “Tần tiểu đệ, cậu có cảm nhận được cái gì không?”

“Cái ... cái gì?” Tần Quan Hải chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi xuân xanh, thấy một chigái xinh đẹp đến gần mình như thế thì không nhìn được mà đỏ mặt.

“Cậu có cảm ứng được thứ gì đó đặc biệt không, giống như đêm giao thừa cậu cảm nhận được cương thi đó.”

“Có.” Tần Quan Hải gật đầu.

“Cái gì thế?” Lúc này mắt Trần Ngư sáng lên.

Tần Quan Hải chỉ vào tảng đá cách đó không xa nói “Em cảm thấy cửa ải thứ sáu chắc hẳn là ở kia nhưng em cũng cảm thấy chỗ đó có thứ gì đó không đúng lắm”

“À.” Trần Ngư không hứng thú lắm ồ lên, đương nhiên là cô biết chỗ đó là cửa ải thứ sáu, mỗi cửa ải ở đây ông lão đều đưa cô đi kiểm tra một lần.

“Chúng ta mau qua đó đi.” Lương Quang nghe nói đã tìm thấy cửa ải thứ sáu thì không kịp chờ đợi mà đi qua đó.

Khi bốn người tới gần tảng đá thì cảnh vật xung quanh bỗng nhiên bị biến đổi, vừa rồi từ xa nhìn thấy còn là một bãi cỏ xanh mướt nay khe núi đã biến thành một vùng đất đá lớn nhỏ lộn xộn, xung quanh không tìm thấy một ngọn cỏ.

“Lúc này chúng ta còn thấy một rừng cây cơ mà.” Tần Quan Hải nhìn ra sau một chút.

“Cửa ải này chắc là trận pháp thử thách.” Thiệu Kỳ nhìn xung quanh rồi nói với Lương Quang “anh không quen trận pháp lắm, cửa ải này đành dựa vào em vậy.”

Lúc này về mặt của Lương Quang cũng không tốt lắm “Em cũng không am hiểu trận pháp.”

Sở trường của hai người là thuật đuổi ma và bùa chú nhưng mà suốt đường vừa qua hình như cũng không có tác dụng lắm.

Lương Quang nhìn xung quanh đánh giá một chút, cuối cùng ánh mắt không tự chủ mà dừng trên người Trần Ngự. Lúc này cảm xúc của Trần Ngự cũng hạ xuống hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt xin giúp đỡ của Lương Quang, nhưng cho dù cô có chú ý thì cô cũng không thể giúp người khác gian lận được.

Lương Quang thấy vẻ mặt u sầu của Trần Ngự thì cho rằng cô cũng không có cách nào, đành phải thương lượng cùng Thiệu Kỳ “Em đã nghe người ta nói, trước kia cũng có người gặp cửa ải là trận pháp, người đó đánh bại đánh bại mà cũng qua được, hay là chúng ta cũng thử xem sao.”

“Ừ.” Thiệu Kỳ gật đầu đồng ý, sau đó mọi người đi vòng vòng quanh đám đá nhưng không tìm được lối ra. Cuối cùng hai người lại thương lượng lần nữa, quyết định thay đổi sách lược, tìm trong đồng đá này một vài tảng đá nào đó có nghi vấn là mất trận để thử đi chuyển nó, xem có thể vô tình mà phá giải được trận pháp hay không.

Hai người trước sau đi chuyển hơn mười khối đá nhưng trận pháp không hề có biến động, mãi cho đến khi Tần Quan Hải vô ý đá phải một hòn đá nhỏ thì không gian trận pháp bỗng nhiên bị vặn xoắn, sau đó một con ác ma có ác khí đầy người bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Tần Quan Hải.

“Cẩn thận!”

“Mau tránh ra!”

Tần Quan Hải vừa nghiêng đầu, một người một ma cách nhau rất gần, hai cái mặt cách nhau chỉ chừng một cm.

“Gào!” Ác ma quát to một tiếng, ác khí quanh thân bắt đầu khởi động, há mồm định cắn thiếu niên trước mặt. Lương Quang và Thiệu Kỳ đứng cách đó hơi xa, nhìn thấy rõ là tiếp cứu không kịp, bỗng một cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn vươn tay đập mạnh lên cái trán bóng loáng của ác ma, ác ma bị đánh mà nghiêng đầu đi.

Người nào không muốn sống nữa hay sao mà dám đánh ta? Ác ma gầm thét một tiếng, quay đầu nhìn chủ nhân của cánh tay, sau đó ... xoay người bỏ chạy.

Động tác quen thuộc như thế, Trần Ngự giật khóe miệng, quay đầu đối diện với ba cặp mắt đang nhìn mình rất phức tạp.

“Ha ha ...” Lúc này chỉ có thể mỉm cười để xóa đi sự lúng túng.

thì ra là thế, đây là sự nhất trí trong tiếng lòng của ba người còn lại. Bí ẩn khiến bọn họ bối rối cả buổi cuối cùng đã được mở.

một đoạn nhạc đệm nho nhỏ qua đi, đám người cực kỳ ấn ý quyết định xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nghiên cứu phương pháp phá giải trận pháp.

“Quan Hải, lúc này em đứng vào chỗ nào?” Lương Quang hỏi Tần Quan Hải.

“Chỗ này ạ, lúc này em lỡ đá phải một hòn đá nhỏ.” Tần Quan Hải chỉ vào hòn đá mà cậu đã phải lúc này, nói “Chính là cục đá này.”

“Vật nào nhìn sơ sài thì càng là vật quan trọng.” Loại đá nhỏ như thế này ở đám đất đá này có rất nhiều, chỉ chút chẳng thể phân biệt được cục nào đặc biệt hơn cục nào. Nhưng điểm mấu chốt tạo thành trận pháp có thể ẩn giấu ở bên trong.

“Sư huynh, mọi người đi theo hướng này đi, hình như em cảm ứng được pháp khí.” Tần Quan Hải chỉ về phương hướng ác ma vừa xuất hiện.

Trần Ngự nghe thấy có pháp khí, theo bản năng ngẩng đầu nhìn, phát hiện Tần Quan Hải chỉ đúng là phương hướng vị trí mà cô đã để pháp khí vào, biết cậu ta cảm ứng được không phải là pháp khí mà cô muốn tìm, nhất thời lại không có hứng thú.

Lương Quang và Thiệu Kỳ thì vô cùng hưng phấn “Tốt lắm, chúng ta đi theo hướng đó thử đi.”

Thiệu Kỳ sợ lại đụng phải hòn đá mà gặp những thứ nguy hiểm khác, vì vậy nên nhờ Trần Ngự “Trần đạo hữu, phiền cô nhìn tiểu đệ giúp tôi một chút nha.”

Chỉ cần không hỗ trợ ăn gian, những việc khác thì Trần Ngự luôn sẵn lòng giúp một tay.

Tần Quan Hải đứng cạnh Trần Ngự, e dè nhìn Trần Ngự mấy lần hình như có điều gì muốn nói.

“Cậu có việc gì sao?” Thấy đối phương nhìn lên mình, Trần Ngự hỏi thẳng.

“Lúc này ... cảm ơn chị đã cứu em.” Tần Quan Hải nói cảm ơn.

“À, không cần cảm ơn đâu.” Trần Ngự không để ý nói.

“Còn ...” Tần thiếu niên muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?”

“Em sẽ giúp chị tìm được món pháp khí thứ hai.” Về mặt Tàn thiếu niên thành thật nói.

“Em cảm ứng được rồi?” Trần Ngự vui mừng.

“Vẫn chưa, từ nãy đến giờ em vẫn chú ý nhưng chưa cảm ứng được đồ vật gì đặc biệt. Tàn Quan Hải thấy vẻ mặt mất mát của Trần Ngự thì an ủi “Nhưng mà khe núi lớn như vậy, chắc là pháp khí cần tìm đang ở chỗ chúng ta chưa đi qua. Có lẽ chúng ta cứ đi lên phía trước thì có thể cảm ứng được.”

Trần Ngự nghe Tàn Quan Hải nói vậy thì tâm trạng cũng tốt hơn một ít “Hi vọng là thế.”

Tàn Quan Hải thấy tâm trạng Trần Ngự tốt hơn nhưng về mặt vẫn không có hi vọng quá lớn thì nhin không được nói thêm “Em cảm thấy hai món pháp khí có lẽ đều ở phía trước.”

Trần Ngự biết Tàn Quan Hải muốn an ủi mình, cười cười không nói gì thêm.

“thật sự là có khả năng mà, tuy rằng em còn chưa cảm ứng được hơi thở (khí tức) của pháp khí thứ hai nhưng em có linh cảm.” Tàn thiếu niên muốn Trần Ngự tin vào cậu.

Linh cảm? Linh cảm cũng là một loại cảm ứng a! Nếu như Tàn Quan Hải giác quan thứ sáu thì sao.

Giới huyền học có ba loại người có thể chất đặc thù thích hợp nhất cho việc tu luyện huyền học. Loại thứ nhất là có thân thể thông linh, không cần phải tu luyện cũng có thể hấp thu linh lực. Loại thứ hai là có thân thể huyền âm, trời sinh ra là có mắt âm dương, nhìn và giao tiếp với cả thần ma. Loại thứ ba chính là người có giác quan thứ sáu, người này có năng lực cảm ứng rất mạnh, khi ở mức độ cao nhất thậm chí còn có thể biết trước tương lai, đây là người có điều kiện thể chất tốt nhất để học thuật xem tướng và thuật bói toán.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99-2: Tìm được rồi 2

“Em là người có giác quan thứ sáu à?” Trần Ngự nói thẳng suy đoán của mình.

“Chị ... sao chị biết?” Tàn Quan Hải hơi kinh ngạc, chuyện cậu có giác quan thứ sáu cũng mới chỉ xác định vào tháng trước, ba cậu đã dặn đi dặn lại là cậu không được nói về thể chất đặc biệt của mình cho người khác biết. Nếu người ngoài hỏi thì cũng chινόi là cậu có cảm giác với linh khí mạnh hơn bình thường một chút thôi.

Nhưng mà vừa rồi Trần Ngự hỏi rất chắc chắn, hơn nữa chị ấy vừa mới cứu cậu, Tàn thiếu niên nhất thời không kịp phản ứng nên không kịp che giấu.

“thật là.” Người có giác quan thứ sáu đã có linh cảm như vậy rồi thì còn chờ gì nữa, Trần Ngự xắn tay áo, bước nhanh đến phía sau Lương Quang và Thiệu Kỳ, thừa dịp hai người không chú ý vèo vèo di chuyển vị trí ba hòn đá.

“Vù vù ...” một trận gió mát thổi qua, theo đó đồng đất đá lộn xộn biến mất, cảnh vật biến trở về bãi cỏ xanh mướt nơi khe núi, chỉ là trước đó là trời chiều chạng vạng thì bây giờ đã đổi thành bầu trời đầy sao.

“Trận pháp đã bị phá giải?” Lương Quang và Thiệu Kỳ liếc mắt nhìn nhau. Họ chỉ tùy tiện xê dịch mấy tảng đá như vậy mà quả thật đã phá giải được trận pháp sao, vận cốt chổ của bọn họ không phải là quá mạnh đi.

“Phá giải thì tốt rồi, chúng ta mau tiếp tục tìm pháp khí đi.” Trần Ngự nhanh chóng lên tiếng giục.

“Đứng rồi.” Thiệu Kỳ kiềm chế kích động của mình, quay đầu hỏi sư đệ “Sư đệ, cửa ải thứ bảy ở đâu?”

Ánh mắt Tàn Quan Hải phức tạp liếc nhìn Trần Ngự đang giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, giờ tay chỉ về phía trước “Ở bên kia.”

Biết Linh Khí có thể đang ở phía trước, Trần Ngự đã hoàn toàn không thêm quan tâm đến chuyện gian lận nữa. Dù sao thấy được nhưng có cảm được pháp khí hay không còn phụ thuộc vào pháp khí đó có lựa chọn người đó hay không. Những cửa ải trước mặt này chỉ có tác dụng loại bớt phần lớn người đến tham gia mà thôi.

Coi như là cảm ơn Tàn Quan Hải đã giúp đỡ, Trần Ngự quyết định mở cửa sau cho họ một lần, trực tiếp đưa ba người đến chỗ pháp khí, cho bọn họ một cơ hội để được pháp khí lựa chọn chủ nhân.

Thế là tại cửa ải thứ bảy liên quan đến bùa chú, Trần Ngự thay đổi tác phong lười nhác trước đó, nâng bút vẽ một tấm bùa trừ ma cao cấp, trực tiếp vượt qua cửa ải.

“Trần đạo hữu vẽ bùa cao cấp mà nhẹ nhàng như thế, thật là lợi hại.” Thiệu Kỳ nhin không được mà thờ dài.

“May mắn thôi, bình thường tôi cũng không may mắn như vậy đâu, phải vẽ rất lâu mới vẽ được một tấm đó.” Lần này Trần Ngự không khiêm tốn, dựa theo tu vi của cô muốn vẽ được một lá bùa trừ ma cao cấp cũng còn hơi khó, nhưng vừa rồi chẳng biết tại sao, dường như cô đã vẽ hàng trăm ngàn lần trước đó, Trần Ngự hạ bút xuống liền mạch lưu loát, dĩ nhiên là vẽ ra được một tấm bùa trừ ma cao cấp không thua kém gì so với ông lão nhà cô.

Cảm ứng của Tần Quan Hải quả nhiên chính xác, hoàn toàn không cần Trần Ngự âm thầm dẫn đường, bọn họ vô cùng chính xác đi thẳng tới nơi để pháp khí. đi khoảng nửa giờ, bốn người cuối cùng đã tới vị trí trung tâm của kết giới nơi có bàn đặt pháp khí.

Trong khoảng khắc nhìn thấy chiếc bàn đặt pháp khí, Lương Quang kích động lập tức chạy tới, tuy nhiên anh ta cũng chưa đưa tay lấy pháp khí ngay mà xoay người nhìn ba người sau lưng mình.

“Lần này anh đến chỉ dẫn sư đệ đi luyện tập thôi.” Biết Lương Quang muốn hỏi gì, Thiệu Kỳ tỏ thái độ đầu tiên.

“Em cũng không muốn lấy pháp khí.” Tần thiếu niên cũng lắc đầu, thể chất của cậu làm cậu quyết định sẽ trở thành đại sư xem bói, nên cũng không cần thiết phải có pháp khí.

“Tôi cũng không cần.” Tất nhiên là Trần Ngự càng không muốn.

Lương Quang biết, đi đến chỗ này không có ai cần phải nhường pháp khí cho anh ta, nên anh ta nhớ kỹ phần ân tình này “Tôi sẽ không nói điều gì dễ nghe, cho dù hôm nay tôi có cầm được pháp khí này hay không, thì về sau các vị ở đây có việc gì cần Lương Quang tôi hỗ trợ, tôi tuyệt đối sẽ không chối từ.”

Ba người cười cười, không có ý kiến gì.

Lương Quang xoay người, đối mặt với kết giới cuối cùng đang bao phủ pháp khí, hít sâu một hơi sau đó từ từ vươn tay ra.

Thiệu Kỳ và Tần Quan Hải cũng nín thở theo, hồi hộp nhìn cảnh này, sợ tu vi của Lương Quang không đủ để phá vỡ kết giới.

Chỉ có Trần Ngự biết, bước vào kết giới cuối cùng này không dựa vào tu vi của Thiên Sư đó cao hay thấp mà dựa vào pháp khí đó có nhận Thiên Sư là chủ nhân hay không. Nếu như pháp khí không nguyện ý, khi Thiên Sư chạm vào kết giới sẽ bị bắn ra khỏi khe núi ngay lập tức, nếu như pháp khí nguyện ý thì Thiên Sư sẽ chẳng tốn chút sức lực nào là có thể cầm được pháp khí.

Trong nháy mắt ngón tay Lương Quang chạm vào pháp khí, nhìn kết giới đột nhiên biến mất, Trần Ngự nhú mày, đây là ... đồng ý nhận chủ nhân rồi?

Lương Quang thuận lợi xuyên qua kết giới, cầm lấy pháp khí đặt trên bàn, nhưng mà chưa kịp cho anh ta ngấm tí mĩ pháp khí thì bỗng nhiên ở phía sau Tần Quan Hải hét to “Em cảm ứng được rồi!”

“Rung rung ...”

một hồi chuông xa xăm trên bầu trời kết giới bỗng vang lên, những Thiên Sư vẫn còn bên trong kết giới chưa bị loại bỏ nhón nháo ngẩng đầu, đây là điều báo hiệu đã có người vượt qua cửa ải lấy được pháp khí. Tiếng chuông báo với mọi người kết giới sẽ đóng lại ngay lập tức, trong vòng mấy giây nữa, bọn họ sẽ bị bắn hết ra ngoài.

“Em cảm ứng được cái gì?” Trần Ngự kích động nắm lấy tay Tần Quan Hải.

“Pháp khí thứ hai, ở phía dưới bàn.” Trong khoảng khắc kết giới bao phủ pháp khí thứ nhất biến mất, Tần Quan Hải đã cảm ứng được vị trí của pháp khí thứ hai.

Nghe thấy thế, Trần Ngự không chút nghĩ ngợi chạy về hướng cái bàn để pháp khí.

“Trần đạo hữu, kết giới sắp đóng rồi.” Lương Quang kêu lên nhắc nhở.

Trần Ngự không để ý, móc la bàn ra ném lên không trung, la bàn xoay tròn càng ngày càng nhanh sau đó bay về hướng cái bàn để pháp khí, trong chớp nhoáng, la bàn chỉ lớn bằng nửa bàn tay đã phá nát bàn đá cao nửa mét.

WTF? (What the fuck?)

Ba người còn lại chưa kịp biểu lộ vẻ kinh ngạc thì đã bị kết giới bắn ra ngoài, trong kết giới hiện giờ chỉ còn lại một mình Trần Ngự.

Ba người rơi xuống địa điểm tập hợp lúc sáng, đồng thời bị bắn ra ngoài còn có rất nhiều người, mọi người đang tụ tập một chỗ thảo luận xem rốt cuộc là người nào đã lấy được pháp khí. Chỉ có ba người Lương Quang tìm kiếm trong đám đông bóng dáng của Trần Ngự.

“Hình như Trần đạo hữu còn chưa ra.” Thiệu Kỳ nói.

“Lúc đó hai người có thấy cái gì không?” Lúc đó Lương Quang đứng rất gần, trong lúc mơ hồ dường như đã thấy dưới cái bàn đá bị đổ nát lộ ra một cửa hang.

“Hình như có một cái cửa hang.” Giác quan thứ sáu của Tần Quan Hải khác hẳn người thường, cậu cũng nhìn thấy.

“...” Ba người quay mặt nhìn nhau rồi đồng thời ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi.

==

Cùng lúc đó, ở Đế Đô, Lâu Minh trầm mặc ngồi trong phòng sách, trên chiếc bàn trước mặt anh đang bày cây kiếm Linh Cơ mà Mao đại sư mới mang đến.

Lâu Minh giờ tay lên, xoa nhẹ lên đường vân của trận pháp đã bị phai mờ trên vỏ kiếm, nhớ lại lời Mao đại sư đã nói.

“Thanh kiếm này vẫn chưa có cách nào rút ra khỏi vỏ, tôi đã tìm đến tất cả Thiên Sư ở Đế Đô nhưng không có cách nào rút kiếm ra khỏi vỏ.” Về mặt Mao đại sư u sầu “Hình như vỏ kiếm đã bị người ta phong ấn, hơn nữa do có niên đại cổ xưa nên đường vân của trận pháp trên vỏ kiếm đã bị phai mờ hết nhưng hiệu lực của phong ấn vẫn còn. Nhưng chúng tôi không thể phân tích được đây là trận pháp gì từ những đường vân còn sót lại này, muốn phá giải được nó lại còn khó khăn hơn.”

“nói cách khác, món Linh Khí này không thể sử dụng được?” Lâu Minh hỏi.

Mao đại sư gật đầu, suy nghĩ một chút rồi an ủi “Chúng ta cũng không cần sốt ruột, nhờ đâu Lạc Hà chân nhân có biện pháp thì sao? Giải đấu Huyền Linh sắp kết thúc rồi, khi nào Lạc Hà chân nhân quay lại chúng ta lại nghĩ biện pháp.”

Ngón trỏ của Lâu Minh từ từ đi theo đường vân trên vỏ kiếm, dù trải qua sự mài mòn của thời gian, những đường vân này đã sớm không còn rõ ràng nữa nhưng vẫn có thể nhìn thấy nó đi theo một quy luật nào đó. Nếu như đây chính là hoa văn do anh vẽ ra, như vậy lúc đó anh đã vẽ cái gì.

“Vù vù vù ...”

Thanh kiếm bỗng nhiên rung lên, ánh mắt Lâu Minh lóe chớp, đưa tay rút kiếm.

“Xoạt!” một luồng sáng đỏ rực xuất hiện, cả căn phòng phát sáng.

=

“Lạc ca ca, tại sao muội lại không rút thanh kiếm đồng của huynh ra được?”

“Huynh đã đặt phong ấn lên nó rồi, trừ huynh ra không ai có thể rút nó ra được.”

“Vậy huynh cũng đặt phong ấn lên kiếm Linh Cơ cho muội đi, nhìn như vậy mới giống một đôi.”

=

Trải qua ngàn năm luân chuyển, phong ấn trên kiếm đồng đã sớm bị sát khí phá tan, tại sao phong ấn của kiếm Linh Cơ vẫn còn đó.

“Xoạt!” Lâu Minh trả lại kiếm vào vỏ, nhúu mày suy nghĩ sâu xa.

Tác giả có lời muốn nói: Chàng thanh niên Ngô vì cứu cô nương mà bị cương thi cắn cho một cái.

cô nương: Vết cắn của cương thi không dễ khép miệng đâu.

Chàng thanh niên Ngô: không sao đâu, từ từ rồi khỏi cũng được.

Trong lòng cô nương áy náy: Vậy trong thời gian này để tôi chăm sóc cho anh nha.

Chàng thanh niên Ngô mừng thầm trong lòng.

Sư phụ của chàng thanh niên Ngô xuất hiện, xem xét vết thương, trầm nghĩ: Vết thương sâu thật, nhưng may mà ta có mang theo linh dược của môn phái.

Lời cự tuyệt của chàng thanh niên Ngô còn chưa nói ra miệng, vết thương đã khép miệng.

cô nương: Tôi đi đây ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Huyền Minh Tịnh Sát quyết (Bí quyết làm sạch sát khí màu đỏ)

Trần Ngự nhảy xuống cửa động dưới bàn đá, cái động cao khoảng tám mét, không gian bên trong không lớn lắm, khoảng ba mươi mét vuông.

Ánh trăng bàng bạc từ trên đỉnh cửa hang chiếu vào trở thành nguồn sáng duy nhất trong động. Trần Ngự mở đèn pin trên điện thoại ra, cẩn thận quan sát xung quanh.

Đây là một hang đá bị bịt kín, đỉnh hang là lối ra vào duy nhất, trên vách hang có khắc một số hoa văn nhưng Trần Ngự cũng không quan sát tỉ mỉ, ánh mắt cô đảo bốn phía để tìm nơi có khả năng cất giấu Linh Khí.

“Linh Khí để ở đâu ta?” Trần Ngự không nhìn được mà lầu bàu lầu bầu, trong hang đá trống không này ngay cả một cái ghế cũng không có thì lấy đâu ra Linh Khí.

Trần Ngự tìm đi tìm lại ba bốn lần nhưng không tìm được bất cứ đồ vật dư thừa nào, lại dùng linh lực cảm ứng nhưng vẫn không phát hiện ra Linh Khí, cương thi hay đồ vật linh tinh các kiểu. Dường như hang đá này chỉ là một hang đá vô cùng bình thường.

“Tần tiểu đệ nói đã cảm ứng được Linh Khí ở đây thì không thể sai được.” Trần Ngự đứng trong hang đá, suy nghĩ xem còn chỗ nào mà cô chưa tìm nữa không, nhưng trong hang đá trống rỗng này quét mắt một cái là có thể nhìn được hết rồi, căn bản không thể có chỗ nào có khả năng cất giấu đồ vật gì ngoài mấy hình vẽ trên vách đá kia ...

“Hình vẽ?” Trần Ngự lập tức xoay người, chạy về phía bên trái nơi có nhiều hình vẽ nhất.

trên vách hang vẽ quá trình một Thiên Sư chém ma trừ yêu, trong này có ác ma, Ma Vương, cương thi và Hạng Bạt (yêu quái gây ra nạn hạn hán). Trừ Hạng Bạt, những loại ma quái khác Trần Ngự đều đã gặp người thực việc thực nhưng cũng không thấy sợ hãi bằng những hình vẽ trên vách đá này.

Trần Ngự nhìn bức vẽ một cách tỉ mỉ nhưng vẫn không phát hiện đầu mối có ích nào.

“Cuối cùng là Linh Khí ở chỗ nào đây?” Cảm xúc của Trần Ngự từ thất vọng đến bức bối, nôn nóng đến mức suýt giơ chân, đồ đó rõ ràng là ở đây nhưng không có cách nào tìm được, cảm giác này thật sự là quá down.

“Hay là ở phía sau vách đá này?” Trong hang đá không có cửa, Trần Ngự chỉ có thể đoán mò sau vách đá này có thể còn có khoảng trống, chỉ là cô không có cách nào tìm được cửa vào mà thôi.

Trần Ngự làm mình phải bình tĩnh lại, đưa tay chạm lên vách đá, không bỏ sót một nét vân nào trên đó, nỗ lực tìm kiếm một khe hở nào đó của cửa vào.

“Răng rắc.”

Cảm giác bàn tay mình chạm đến một điểm làm chỗ đó lún xuống, trong khoảng khắc mắt Trần Ngự sáng ngời, tìm được rồi.

...

Vốn cho là mình đã tìm được cơ quan nào đó, Trần Ngự đợi một lúc lâu nhưng trừ tiếng răng rắc ra, bên trong hang đá không có bất cứ động tĩnh gì.

“Đây không phải là cơ quan sao?” Trần Ngự thu tay về, lấy đèn pin chiếu lên vị trí cô vừa đụng tay vào, nơi đó tảng đá đã hõm vào, lộ ra một cái hộc trống, giống như chốt mở mà lúc trước ông lão nhà cô dẫn cô vào hang động.

Giống như lúc vào hang động?

Trần Ngự chợt nhớ ông Ngô đã từng nói với cô “Chốt mở này, nếu như không dùng công pháp linh lực đặc biệt của phái Lạc Sơn thì cửa sẽ không mở ra.”

Đúng rồi, lúc này cô chưa đưa linh lực vào.

Nghĩ thông suốt điểm này, Trần Ngự vội vàng lại đưa tay vào, sau đó đưa linh lực vào.

“Ầm ầm...”

Lần này không ngoài ý muốn, một tiếng động ầm ầm từ phía sau truyền đến, Trần Ngự xoay người thấy trên vách đá đối diện lúc trước vẽ cảnh quái vật Hạng Bạt gây hạn hán bỗng nhiên lộ ra một lối vào khoảng một mét, trong đó mờ mờ còn phát ra tia sáng.

Trần Ngự vui vẻ, vội vàng đi tới, nhưng chân cô còn chưa đi đến cửa vào thì ba pháp khí trên người bỗng đồng loạt rung động. Trần Ngự sững sờ, theo bản năng lùi lại, một luồng sát khí như gió bỗng ập vào mặt cô.

“Gào!”

“Cương thi!” Trần Ngự sợ hãi kêu lên.

Cương thi thấy Trần Ngự né được trận công kích của nó thì ngay sau đó đánh một quyền qua, Trần Ngự chỉ kịp đưa tay ngăn lại nhưng đã bị sức lực vô cùng lớn của cương thi đánh bay ra ngoài.

Ánh sáng trong hang quá mờ, Trần Ngự không thể nhìn rõ hình dáng của cương thi nhưng cô cũng có thể kết luận, trong mười tám năm cuộc đời của cô thì đây là cương thi nhanh nhẹn nhất mà cô từng gặp.

“Xoạt!”

một luồng ánh sáng bảy màu bỗng xuất hiện, chiếu sáng hang đá cũng làm Trần Ngự nhìn rõ dáng vẻ của cương thi. Con cương thi này cao khoảng một mét chín, trên người mặc một bộ áo giáp màu đen, bộ giáp này có thiết kế rất đặc biệt, đen bóng, trừ việc dính chút bụi bên ngoài thì không có bất cứ dấu hiệu rỉ sét nào. Nhưng điều này không phải là điều quan trọng, điều quan trọng là trên lưng cương thi còn đeo một cây thương dài (trường thương).

Cương thi mà cũng có vũ khí?!

“Gào! Gào!”

Trâm Thanh Linh cảm giác được Trần Ngự gặp nguy hiểm nên tự động bay ra. Ánh sáng bảy màu kịp thời ngăn chặn động tác tấn công của cương thi nhưng cũng không thể khiến cương thi lùi bước.

Trần Ngự không kịp nghĩ nhiều, từ dưới đất nhanh nhẹn bò lên, đồng thời móc chuồng chiêu hồn và la bàn từ trong túi ra. Chuồng chiêu hồn bay lên không trung, chia ra làm ba rồi biến thành một chiếc chuồng lớn, chụp cương thi vào trong.

“Gào!” Trong nháy mắt bị chuồng bao phủ, cương thi tức giận gào thét, rút trường thương trên lưng ra, sau đó điên cuồng đâm chọc, định phá vỡ chiếc chuồng.

“Đình linh linh ... Đình linh linh ...”

Theo mỗi lần tấn công của cương thi, chuồng chiêu hồn không ngừng rung động, Trần Ngự sợ phong ấn của chuồng chiêu hồn bị cương thi phá vỡ, giờ tay lên sử dụng la bàn.

La bàn xoay tít trong không trung hấp thu linh khí nồng đậm xung quanh, cho đến khi hóa thành một quả cầu ánh sáng màu vàng nhạt óng ánh, sau đó vọt vào bên trong chuồng chiêu hồn đang phong ấn cương thi đập vào cây trường thương trong tay nó.

“Gào!” Cương thi bị đánh lùi ra sau một bước, lập tức thay đổi đầu thương, cố gắng đánh rơi la bàn đang bay lượn xung quanh.

Tốc độ di chuyển của la bàn rất nhanh, lại có thể tự do ra vào phong ấn của chuồng chiêu hồn, cương thi tấn công mấy lần nhưng không thể đánh rơi la bàn, lại còn bị la bàn đánh trúng mấy lần, thì vô cùng tức giận, tiếng gào thét điên cuồng vang lên làm vách đá xung quanh cũng run rẩy.

Dường như cương thi thực sự nổi giận, sát khí đen như mực từ từ ngưng tụ lại trên đầu trường thương, sát khí càng ngày càng nặng, phong ấn ở gần trường thương nhất bắt đầu biến cong, hiển nhiên là sắp không chống đỡ được nữa.

Con cương thi này còn biết cách tấn công?

Tuy cương thi là quái vật không thể đánh bị thương (đao thương bất nhập), cả người đầy sát khí nhưng bọn chúng không có trí khôn, chỉ có thể tấn công dựa trên bản năng. Nhưng con cương thi này chẳng biết sử dụng những ưu điểm của vũ khí mà còn có thể biết kết hợp sát khí của bản thân nó với vũ khí, điều này cho thấy con cương thi này có một ít trí khôn.

Nếu như một con cương thi có trí tuệ thì nó còn biết cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101-1: Phượng Lạc

(Hồn phách không tiêu tan, hài cốt không thể đổi, sau khi chết có thể hóa cương, cương tu luyện thành yêu, có thể hóa thành Bạt. Bạt là dị vật trong trời đất, tránh được Thiên Đạo (lẽ trời) ba lần.)

Tránh được Thiên Đạo ba lần, có ý gì? Trần Ngự tiếp tục đọc.

(Bạt có huyền sát, huyền sát không thể thay đổi, chỉ có thể phong ấn, không làm cho Bạt chết. Nhưng khi Bạt xuất thế, thiên hạ gặp hạn lớn.)

nói cách khác, vì huyền sát khó hóa giải, Thiên Đạo lại tha cho nó ba lần không chết cho nên Bạt chỉ có thể phong ấn. Nhưng mỗi lần phong ấn bị phá giải, Bạt xuất thể thì thiên hạ sẽ đại hạn, cho đến khi nó lại bị phong ấn lần nữa.

(Tổ sư môn phái ta đã khổ tâm nghiên cứu, tìm ra phương pháp bí quyết có thể tinh lọc huyền sát, giết Hạng Bạt.)

‘Trâu’ dữ vậy sao? Trần Ngự không kịp chờ mà tiếp tục đọc.

(Cần một người có công đức lớn, thấy thân dân độ sát khí.)

Cái quý gì vậy? Nghĩa là muốn tiêu diệt Hạng Bạt thì nhất định phải có một Thiên Sư có công đức lớn cùng chết (đồng quy vu tận) với Hạng Bạt sao, hi sinh chính mình để cứu thiên hạ, loại công pháp này không thấy ngại hay sao mà còn truyền lại cho đời sau? Trần Ngự giật giật khoe miệng, để lại mảnh lụa vào trong hộp, sau đó tiếp tục tìm Linh Khí trong phòng.

Nhưng mà tìm hoài lâu, trong gian phòng không còn bất cứ vật gì mà có khả năng xem là Linh Khí. Trần Ngự cau mày, suy tư hồi lâu, lúc này mới nhớ đến cây trường thương mà cương thi đeo trên vai. Trần Ngự chạy ra khỏi phòng, trong đám tro bụi nhặt cây thương lên.

trên trường thương vẫn còn bám sát khí của cương thi, Trần Ngự rút linh lực vào, nhưng linh lực đi vào không cần nuốt sát khí lưu lại trên cây thương, mà hai loại khí cùng tồn tại không xung đột gì với nhau.

Quả nhiên là Linh Khí.

Trần Ngự vui mừng khắp khối vác trường thương ra sau lưng, đang muốn leo lên cửa hang thì nghĩ sao lại quay trở lại hang đá, lấy hộp gỗ và áo giáp của cương thi mang đi.

Về phần mấy viên dạ minh châu trên vách hang, Trần Ngự suy nghĩ, dù gì cũng là tài sản đồ vật của môn phái nhà mình, cô còn chưa nghèo đến nỗi phải lấy đồ nhà mang đi bán, vì thế mới không cạy xuống mang đi.

Bởi vì áo giáp quá nặng, Trần Ngự chia làm hai lần, đạp lên là bàn đang lượn vòng rồi nhảy lên mặt đất. Nghĩ đến đã muộn như thế này, đường cáp treo chắc là đã đóng cửa, Trần Ngự tha mấy đồ áo giáp, thương vào hang đá cất giữ pháp khí của môn phái, chuẩn bị buổi tối nay sẽ ở trong đó, sáng mai rồi rời đi.

==

Mà bởi vì Trần Ngự vẫn không xuất hiện, Lục Ninh và mấy người Lương Quang vẫn luôn chờ ở cửa cáp treo nơi khe núi, về mặt lo lắng nhìn lên đỉnh núi. Đường như chỉ cần nhìn như vậy là sẽ có kỳ tích xảy ra.

“anh Lục Ninh, chúng ta về trước đi.” Nghiêm Hân nhin không được nói “Ngay cả ông nội của cậu ta cũng nói cậu ta không xảy ra chuyện gì mà.”

Lúc trước, Lục Ninh và mấy người Lương Quang sau khi xác nhận Trần Ngự vẫn chưa từ kết giới ra ngoài thì vô cùng nôn nóng, trước tiên liền chạy đến khách sạn tìm ông Ngô, nói cho ông biết chuyện Trần Ngự vẫn chưa ra ngoài.

Lúc ấy ông Ngô nghe xong chỉ nhíu mày kinh ngạc, hiển nhiên là không để trong lòng, cũng tốt bụng an ủi bọn họ “Yên tâm đi, con nhóc đó không chết được đâu. Các cháu vừa thi đấu xong, vẫn nên về nhà nghỉ sớm đi.”

nói xong chính ông quay trở lại phòng xem TV.

Lục Ninh thấy thái độ của ông Ngô thì không thể hiểu được nhưng không thể có ý kiến gì với người lớn, đành phải quay trở lại khe núi, canh giữ bên ngoài kết giới.

“Hân Nhi, nếu em mệt thì em đi về trước đi.” Lục Ninh không quay đầu nói với Nghiêm Hân.

“Nhưng mà ...” Nghiêm Hân còn muốn nói gì đó thì bị Nghiêm Uy kéo tay lại.

“anh, anh làm gì vậy?” Nghiêm Hân bĩu môi hỏi.

“Hân Nhi, đến lúc nào thì em mới hiểu chuyện đây?” Về mặt Nghiêm Uy vô cùng bất đắc dĩ.

“Em thì làm sao?” Nghiêm Hân thấy anh trai nói mình thì vô cùng bất mãn.

“Trần Ngự là ân nhân cứu mạng của di Lâm, cô ấy ở trong lòng Lục Ninh không giống với người khác.”

Nghiêm Hân cũng biết Trần Ngự rất đặc biệt với Lục Ninh nên mới khó chịu “Nhưng mà rõ ràng ông nội cậu ta đã nói cậu ta không có việc gì. Mà lúc trước anh Lục Ninh ở trong kết giới đã mất rất nhiều linh lực, em chỉ muốn anh ấy về nhà nghỉ ngơi sớm thôi mà.”

“Hân Nhi, mặc dù chúng ta quen biết với Lục Ninh từ nhỏ, nhưng em cũng nên hiểu vị trí của mình đi.” Lần đầu tiên Nghiêm Uy nói em gái nặng nề như vậy “anh biết em thích Lục Ninh, không nói đến chuyện cậu ấy có thích em hay không nhưng em cũng không nên nhúng tay vào chuyện của cậu ấy.”

“anh ...” Nghiêm Hân không thể tin nhìn anh trai.

“Trong lòng anh, em gái anh là một cô gái rất đáng yêu, anh không hi vọng cô ấy trở nên ương bướng, không hiểu chuyện.”

“anh, em ...”

“Chúng ta ở đây cũng không làm gì, để anh đưa em về.” Nghiêm Uy nói xong, không để ý đến Nghiêm Hân mà xoay người qua chỗ Lục Ninh nói “Lục Ninh, anh đưa Hân Nhi về trước. Có tin tức gì của Trần đạo hữu thì nhắn tin cho anh.”

“Dạ.” Lục Ninh gật đầu.

Nghiêm Uy nói xong, bắt đầu đi lời em gái đi lên cáp treo xuống núi.

Còn ba người Lương Quang thấy Trần Ngự mãi không xuất hiện, Lương Quang nhìn không được hỏi Tần Quan Hải “Quan Hải, lúc mà em cảm ứng được pháp khí thì có cảm ứng được nguy hiểm gì không?”

“Lúc đó thời gian quá ít, em chỉ cảm ứng được pháp khí thôi.”

“Tu vi của Trần đạo hữu lợi hại như vậy, chắc là không có việc gì đâu.” Cùng đi với Trần Ngự một ngày trong kết giới, tu vi của cô như thế nào, Thiệu Kỳ coi như là đã hiểu biết sâu sắc.

Bốn người không nói gì nữa, tìm một tảng đá ngồi xuống, yên tĩnh chờ đợi, cho đến khi mặt trời xuất hiện ở đằng Đông, bỗng vang lên tiếng động chói tai như tiếng vật gì ma sát với mặt đất, phá vỡ sự vắng vẻ của buổi sáng tờ mờ, đưa đến sự chú ý của mọi người. Bốn người quay đầu nhìn lại.

Trần Ngự đeo trường thương, kéo lê một bộ áo giáp, lộ cộc trên đường đi tới. Trần Ngự vốn dĩ cho rằng bên ngoài sẽ không có người nào khác, vừa ra khỏi động đã đối mặt với bốn cặp mắt đang nhìn mình kinh ngạc.

“Chào, sao sớm vậy?” Xong đời, cửa vào môn phái đã bị bại lộ.

“Thì Thì!” Lục Ninh hỏi phục tinh thần, đầu tàu gương mẫu chạy đến.

“Trần đạo hữu.” Ba người còn lại cũng chạy sát theo.

“Mọi người đều ở đây à.” Trần Ngự chốt dạ cười cười.

“Em không bị sao thì tốt rồi.” Lục Ninh xem xét tình trạng của Trần Ngự, thấy tinh thần của cô sáng láng, linh lực quanh thân dồi dào, thoát nhìn còn có tinh thần hơn so với bọn họ thì yên lòng.

Tần Quan Hải chú ý đến trường thương sau lưng Trần Ngự, hỏi “Đây là pháp khí thứ hai à?”

“Ừ.” Trần Ngự gật đầu.

“Cái áo giáp này cũng là pháp khí sao?” Lương Quang nhìn Trần Ngự dùng hai tay kéo chiếc áo giáp thoát nhìn vô cùng nặng.

“không phải, cái này là tôi lấy từ trên người cương thi đó.” Trần Ngự nói “Con cương thi đó có tuổi tương đối lớn, mà cái áo giáp này có chất lượng rất tốt, chắc là đồ cổ có giá trị, tôi dự định cầm về xem có bán được ít tiền nào hay không.”

“...” Vì cái quý gì mà cảm thấy Trần đạo hữu nói thật hợp lý vậy.

“Để anh cầm giúp em.” Lục Ninh thấy Trần Ngự kéo áo giáp bằng hai tay một cách nặng nề, vội đưa tay định giúp.

“không cần đâu, nó nặng lắm, để em tự khiêng được rồi.” Trần Ngự từ chối.

“không có gì, để anh giúp em.” Lục Ninh kiên trì.

Trần Ngự thấy Lục Ninh kiên trì như thế thì không còn cách nào mà buông lỏng tay.

“Àm!”

Lục Ninh bị áo giáp nặng nề kéo xuống nửa quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt lập tức xấu hổ, Lục Ninh miễn cưỡng cười cười, xoay người nhặt áo giáp rơi xuống lên, nhưng mà ...không thể kéo lên nổi.

Em nói là nó nặng lắm mà ... Trần Ngự oán thăm trong bụng.

Thế là bốn thanh niên trở mắt nhìn một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, kéo bộ áo giáp nặng nề bước như bay đi xuống núi. Nếu như không phải lúc bỏ áo giáp lên xe hơi, lớp xe lún xuống một cách rõ ràng thì mấy người họ chắc còn đang tự hỏi cảnh lúc này ở trong khe núi có phải là họ nằm mơ hay không.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101-2: Phụng Lạc 2

Chờ Trần Ngự trở lại khách sạn, mới từ trong thang máy bước ra, thì ông lão ở phòng sát vách suốt ngày đêm trong phòng luyện game liền mở cửa phòng, vẻ mặt ghét bỏ nhìn chăm chăm vào đồ vật Trần Ngự đang kéo trong tay “Trước khi mang về con không biết dọn dẹp cho sạch sẽ à, thú vị muốn chết.”

“Chỉ tại mũi của ông quá tinh, còn ở đó mà trách con.” Trước khi Trần Ngự xuống núi, cô đã làm sạch (tịnh hóa) bộ áo giáp rồi, trên đó mặc dù còn một số ít sát khí còn lưu lại nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến người bình thường, chỉ do tu vi của ông Ngô quá cao, cảm giác mạnh hơn nhiều so với người bình thường.

Ông Ngô liếc nhìn áo giáp, biết sát khí trên bộ áo giáp rất nặng, ước chừng phải làm sạch hai lần mới hoàn toàn loại bỏ được sát khí trên đó, cũng không nói gì thêm. Ông nhìn lướt qua trường thương trên vai Trần Ngự hỏi “Linh Khí tìm được rồi hả?”

“Dạ, tìm được rồi.” Trần Ngự gật đầu.

“Con đúng là vận cứt chó mà.” Ông lẫn lộn ở núi Kỳ Liên bao nhiêu năm đều không tìm được, vậy mà con nhóc nhà ông vừa mới đi đã tìm thấy.

“May mà con đang vui, không thêm so đo với ông.” Trần Ngự nghe ông Ngô nói cô có vận cứt chó cũng không giận, móc hộp gỗ lấy trong hang đá đưa cho ông Ngô “Cái này con tìm được cùng với Linh Khí.”

Ông Ngô cầm hộp, nhìn thoáng qua rồi nói “Đây là phong ấn riêng biệt của môn phái Lạc Sơn chúng ta.”

Ông Ngô mở hộp gỗ, lấy mảnh lụa bên trong, mở ra, đọc hết nội dung trong đó. Trong nháy mắt, sắc mặt ông Ngô trở nên khó coi.

“Ông lão, ông làm sao vậy?” Cảm giác sắc mặt ông Ngô biến đổi, Trần Ngự quan tâm hỏi.

“Ta chưa ăn sáng, hạ huyết áp.” Ông Ngô gấp gọn mảnh lụa lại, liếc mắt nhìn Trần Ngự, ra lệnh “Con cất gọn đồ xong thì ra ngoài mua đồ ăn sáng cho ông, ông ăn bánh bao ở phố thứ sáu, sữa đậu nành ở phố thứ tám nha.”

nói xong, ông Ngô vào phòng, đóng cửa.

Nếu ở đây không phải là khách sạn, đập bẻ đồ phải bồi thường tiền thì Trần Ngự đã hào đến đập bẻ cửa phòng luôn rồi.

Đậu phộng, cô ở bên ngoài cực khổ chiến đấu với cương thi cả đêm, khi trở về không được một câu hỏi thăm thì cũng thôi đi, vậy mà lão già suốt ngày trong phòng chơi game kia còn muốn cô đi mua đồ ăn sáng cho ông nữa hả.

==

Đế Đô, biệt thự nhà họ Lâu.

Cùng với sự trở về của kiếm Linh Cơ, kí ức về kiếp trước của Lâu Minh càng ngày càng rõ ràng, anh mơ hồ cảm giác được sát khí của anh có nguồn gốc chắc chắn là ở kiếp có kiếm Linh Cơ kia.

Điền Phi chuẩn bị xong bữa sáng, đứng trước phòng ngủ của Lâu Minh, đợi vài giây, sau đó lại xoay người xuống lầu, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách gửi tin nhắn lên nhóm chat.

Điền Phi: Tam thiếu còn đang ngủ.

Hà Thất: Thời gian gần đây, giấc ngủ của Tam thiếu hình như hơi dài.

Trình Băng: Gần đây Tam thiếu ngủ không được ngon.

Trợ lý A: Đúng đó, ca trực hôm trước tôi thấy đêm đó Tam thiếu thức dậy ba lần, hình như còn gặp ác mộng gì đó.

Trợ lý B: Có hôm buổi trưa, lần đầu tiên tôi thấy Tam thiếu ngủ trưa, nhưng mà lúc tỉnh dậy thì sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầy đầu, hình như là bị ác mộng đánh thức.

Điền Phi: Tam thiếu làm sao vậy ta?

Hà Thất: Có thể là có liên quan đến Linh Khí.

Trình Bàng: Đúng đó, hình như là sau khi mấy món Linh Khí đến thì Tam thiếu trở thành như vậy.

Trợ lý A: ... Vậy chúng ta phải làm sao?

Hà Thất: Mao đại sư không nói Linh Khí có vấn đề gì, chúng ta yên lặng quan sát thêm xem sao.

...

Khi nhóm trợ lý đang thảo luận thì giấc mơ của Lâu Minh có thêm điểm mới, anh mơ đến kiếp trước anh đưa công chúa Linh Cơ về gặp sư phụ.

“Sư phụ của huynh sẽ thích muội chứ?” Linh Cơ có chút bận tâm hỏi.

“Sư phụ huynh là người tốt lại rất thương huynh, chỉ cần huynh thích thì chắc chắn ông ấy cũng sẽ thích.” Phượng Lạc cười trấn an.

“không phải Thiên Sư đều là đạo sĩ sao? Mấy người như huynh cũng cưới vợ sinh con được à?” Linh Cơ tò mò.

“Muội đã nghĩ huynh là đạo sĩ còn theo huynh làm gì.” Phượng Lạc buồn cười nói.

“thì muội vốn định sẽ làm cho huynh hoàn tục chứ sao.” Linh Cơ không chút ngượng ngùng mà nói.

“Muội thật là ...” Phượng Lạc chẳng biết nói gì nữa.

“Hi hi ...” Linh Cơ cười ranh mãnh, vẻ mặt đáng yêu làm Phượng Lạc không thể tức giận nổi.

...

Hình ảnh lại chuyển, một ông lão tóc trắng, áo trắng uy nghiêm đứng trước mặt Phượng Lạc.

“Ta không đồng ý.” Ông lão nói.

“Sư phụ, tại sao chứ ạ?” Phượng Lạc không hiểu hỏi.

“Ta là vì tốt cho con mà thôi.” Lời nói ông lão sâu xa.

“Nếu người muốn tốt cho con thì xin người hãy thành toàn cho chúng con.” Phượng Lạc quỳ xuống trước mặt sư phụ cầu xin.

“Nếu ... ta nói là vì muốn tốt cho cô bé đó thì sao?” Ông lão lại hỏi.

Phượng Lạc cứng người, vẻ mặt khó hiểu nhìn sư phụ nhà mình.

“Phái Lạc Sơn chúng ta có hai tuyệt học lớn, thuật đuổi ma con đã học rất xuất sắc rồi nhưng lại không tinh thông thuật bói toán.” Ông lão lo lắng “Nhưng vì sư đã gieo một quả cho con ...”

Nghĩ đến năng lực bói toán của sư phụ, sắc mặt Phượng Lạc trở nên trắng bệch ...

Mà trong lúc ngủ mơ, sắc mặt Lâu Minh cũng vô cùng khó coi ...

Tác giả có lời muốn nói:

Chàng thanh niên Ngô sau khi chữa khỏi vết thương, phát hiện sự thật tàn khốc là mình không đánh nổi sư phụ, thế là quyết định rời nhà trốn đi.

Chàng thanh niên Ngô: Sư phụ, ngày nào sư phụ sắp chết nhớ báo cho con một tiếng, con sẽ nhanh chóng trở về đốt pháo cho ngài.

Sư phụ: Thằng ranh con nhà ngươi, ta nuôi con lớn đến chừng này mà chỉ đốt pháo cho ta thôi sao, không thèm đốt pháo hoa cho ta sao.

Vì vậy rất lâu sau đó, chàng thanh niên Ngô vì để sư phụ có thể nhìn thấy pháo hoa, đã đốt ở cửa âm suốt một canh giờ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Anh thích em

“Công chúa Linh Cơ có mệnh chết yếu (chết trẻ).” Giọng điệu của sư phụ vô cùng nhẹ nhàng nhưng rơi vào tai Phượng Lạc như dội bom.

“*Sư phụ!*” *Phượng Lạc* không thể tin nhìn *sư phụ* nhà mình.

Sư phụ nhìn thái độ không muốn tin của *Phượng Lạc* thì vẻ mặt tiếc hận gật đầu, lần nữa khẳng định sự bói toán của mình.

“*Lúc nào ạ?*” Sau một hồi im lặng, *Phượng Lạc* chợt hỏi.

“*Con bé sẽ không sống quá hai mươi tuổi.*”

Hai mươi tuổi? *Linh Cơ* đã sắp mười tám tuổi rồi? *Phượng Lạc* đứng vụt dậy định đi ra ngoài.

“*Con đi đâu?*” *Sư phụ* gọi đệ tử lại.

“*Con muốn đi tìm Linh Cơ.*”

“*Con đã quên sư phụ nói gì với con sao??*” Lòng mày *sư phụ* không nhịn được mà nhíu lại, đệ tử này của ông từ nhỏ đã chứng chạc, nhưng bây giờ chưa nghe hết đã vội vã bỏ đi là sao.

“*Sư phụ.*” *Phượng Lạc* xoay người, khẩn khoản nói “*Việc bói toán của người chưa bao giờ sai. Con biết con không thay đổi được gì, cũng không muốn thay đổi điều gì. Nhưng mà nếu Linh Cơ chỉ còn sống được hai năm nữa, thì trong hai năm tới con sẽ luôn ở bên muội ấy.*”

“*Con không muốn nghe hậu quả rồi mới quyết định sao?*” *Sư phụ* nói.

“*Cho dù là có hậu quả gì, đệ tử cũng sẽ gánh vác.*” *Phượng Lạc* quả quyết.

“*Ta sợ con sẽ không chịu nổi.*”

Phượng Lạc nghi ngờ và ngạc nhiên nhìn *sư phụ* của mình, có hậu quả gì mà *sư phụ* lại dùng giọng điệu nghiêm túc như thế.

“*Hậu quả gì ạ?*” Cuối cùng *Phượng Lạc* vẫn hỏi.

Nghe được đệ tử truy hỏi, ông lão mặc áo trắng nhìn không được mà thờ dài, rồi mới chậm rãi nói hết những điều trong quẻ bói của mình “*Mấy ngày trước đó, vì sư đã bế quan, đo lường được sự di động của sao chiếu mệnh Hồng Loan của con, lúc đó ta rất không tin, bởi vì trước đó sao chiếu mệnh của con đã chỉ ra số của con là số cô độc cả đời.*”

Phượng Lạc nghe đến mệnh của mình là mệnh cô độc, ánh mắt không tự chủ mà run nhẹ.

“*Nên vì sư rất tò mò với sao Hồng Loan này của con, tỉ mỉ đo lường tính toán lại.*” *Sư phụ* thờ dài “*không ngờ là ta đã đo ra điềm đại hung (điềm xấu lớn).*”

“*Vốn là công chúa Linh Cơ sẽ qua đời trước năm hai mươi tuổi vì chiến tranh, sau đó xuống âm phủ luân hồi, hưởng phúc báo mấy đời kế tiếp, nhưng vì gặp con mà mệnh cách của con bé đã xảy ra thay đổi rất lớn.*”

“*Thay đổi gì ạ?*” *Phượng Lạc* nín thở hồi hộp.

“*Con bé sẽ bị ... hôn bay phách lạc.*”

Hôn bay phách lạc!! *Phượng Lạc* lão đảo, lưng đụng vào cánh cửa phía sau.

“*Vì sao ạ?*” *Phượng Lạc* mắt hồn mất vía nhìn *sư phụ* nhà mình “*Vì sao ở bên con thì muội ấy sẽ bị hôn bay phách lạc chứ?*”

“*Khi vì sư đo lường tính toán thì sự việc làm thay đổi mệnh cách của Linh Cơ vẫn chưa xảy ra nên sư phụ cũng không rõ đến cùng là vì nguyên nhân gì mà lại tạo thành hậu quả như vậy. Thế nhưng vì sư chỉ có thể khẳng định điều duy nhất là, chỉ cần con cứ ở bên con bé thì hậu quả như vậy chắc chắn sẽ xảy ra.*” *Sư phụ* nói.

“*Sư phụ ...*” *Phượng Lạc* tuyệt vọng mà bắt lực nhìn *sư phụ* nhà mình, giống như một người sắp chết đuối khát vọng có người kéo mình lên bờ.

“*Người trong môn phái huyền học chúng ta đều không quan tâm đến cái chết, bởi vì cái chết với chúng ta mà nói đó là bắt đầu cuộc sống mới.*” *Sư phụ* nhìn người đệ tử đang tuyệt vọng, nói ra từng chữ “*Nhưng hôn bay phách lạc ... lại là điểm cuối cùng của vạn vật, Phượng Lạc, con hãy suy nghĩ cho kĩ.*”

Phượng Lạc mắt hồn mất vía rời khỏi điện lớn, ngây ngẩn đứng trước cửa Tàng Thư Các. Cách một cánh cửa này là *Linh Cơ* đang chờ hắn trở về.

“*Đi vào đi, anh còn đứng ở đây làm gì? Nhanh vào đi.*” Vốn đang đứng bên người *Phượng Lạc*, *Lâu Minh* cảm thấy nóng ruột mà không rõ lý do, anh không biết tại sao mình lại có cảm giác này, chỉ có linh cảm một sự việc đáng sợ nào đó đang sắp xảy ra.

Lâu Minh nôn nóng thúc giục, nhưng ngoài cửa Phụng Lạc vẫn đứng bất động. Lâu Minh hận chính anh nếu có thể nhúc nhích thì sẽ chạy nhanh vào phòng. Có lẽ niềm tin của anh quá mạnh mẽ nên Lâu Minh thực sự có thể tách ra từ người Phụng Lạc, anh không kịp kinh ngạc, đã đẩy cửa vào phòng.

Trong Tầng Thư Các, một cô gái mặc bộ váy áo màu xanh nhạt đứng trước kệ sách đang xem say sưa một quyển sách, xem một lát lại giống như ăn trộm lén nhìn ra ngoài cửa, dường như sợ người khác quả tang mình đang làm chuyện xấu.

Lâu Minh đến bên nhìn quyển sách Linh Cơ đang cầm, anh không nhìn thấy tiêu đề quyển sách, nhưng chỉ nhìn ba bốn chữ trên quyển sách thì một nỗi lo sợ to lớn trong lòng bỗng trào ra, làm anh muốn xông lên cướp quyển sách trong tay cô gái về, không cho Linh Cơ tiếp tục đọc.

“không nên xem quyển sách này.” Thân thể Lâu Minh xuyên qua người Linh Cơ, không thể ngăn Linh Cơ.

“thì ra Hạng Bạt là như thế này mà có.” Như bưng bình, Lâu Minh nghe Linh Cơ lầm bầm.

Trong giấc mơ, cảm giác bất lực và tuyệt vọng thấm đẫm toàn thân Lâu Minh, làm cho anh không thể nhúc nhích. anh đứng như một bức tượng điêu khắc, cánh tay vẫn giữ lên duy trì một lúc lâu, cho đến khi chiếc điện thoại ở đầu giường vang lên tiếng chuông quen thuộc mà anh đặt riêng cho Thi Thi.

Lâu Minh cứng nhắc xoay người, khó khăn khiến mình khôi phục một ít sức lực, anh cầm điện thoại di động, ngắm hai chữ ‘Thi Thi’ đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại, mới cảm nhận được chút ấm áp xoa tan nỗi lạnh giá trong lòng anh.

“anh Ba, anh ăn sáng chưa?” Giọng nói tràn đầy sức sống của Trần Ngự từ nơi nào đó xuyên qua loa điện thoại vang lên.

Lâu Minh nhìn cái mền vẫn còn đắp trên người, nhẹ nhàng ừ một tiếng “anh ăn rồi.”

“anh Ba, em báo cho anh một tin tốt nha.” Trần Ngự không kịp chờ đợi, ngay cả giả bộ cũng không thèm, kích động kêu lên “Em đã tìm được món Linh Khí thứ tư rồi nè, ha ha ha, em có lợi hại không?”

“Em giỏi quá.” anh có thể tưởng tượng dáng vẻ vui sướng của Trần Ngự ở đầu dây bên kia, Lâu Minh nhin không được mà cười nhẹ.

“anh Ba, anh đợi em nha, em đã đặt vé máy bay rồi, hôm nay em sẽ về nhà nè.” Trần Ngự vui vẻ nói.

“Ừ, anh chờ em.” Giờ phút này, tâm trạng của Lâu Minh vô cùng phức tạp, có hồi hận, có sợ hãi nhưng những điều này đều không thể sánh nổi với nỗi mong chờ được nhìn thấy Trần Ngự.

Lâu Minh xuống giường, như ngày thường rửa mặt, ăn cơm, sau đó ôm kiếng Linh Cơ vào phòng sách, ở trong đó cả ngày không ra.

Lâu Minh lật xem những ghi chép của anh về những cảnh trong các giấc mơ, tỉ mỉ xem xét các mối quan hệ trong đó, nhưng chuyện xưa cũ cũng từ từ trở nên rõ ràng.

Là do Phụng Lạc đưa Linh Cơ trở về môn phái Lạc Sơn mới làm cho một người bình thường như Linh Cơ biết được nguồn gốc sinh ra Hạng Bạt. Rồi sau đó, để khi nàng chứng kiến tất cả người dân trong thành bị tàn sát, oán khí lên đến đỉnh điểm là dẫn xuất khiến nàng hóa thành Hạng Bạt, ứng với lời tiên đoán nàng sẽ bị hồn bay phách lạc của sư phụ.

Là Phụng Lạc hại Linh Cơ.

Nếu không gặp gỡ Phụng Lạc, hẳn là sau khi Linh Cơ chứng kiến cảnh tất cả người dân trong thành bị tàn sát, nàng sẽ chuyển thể đầu thai, hưởng phúc báo mấy đời kế tiếp.

“Cho nên sát khí này của mình, quả nhiên là xứng đáng sao?” Lâu Minh cười khò.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102-2: Anh thích em 2

Khi Trần Ngự ôm một đồng hồ ra khỏi sân bay, đã thấy Hà Thất đứng ở phía xa đang chờ.

“Trợ lý Hà.” Trần Ngự thấy Hà Thất thì vui vẻ kêu.

“Tiểu thư Trần Ngự, mừng cô về nhà.” Hà Thất vội vàng lên đón.

“anh Ba nói anh đến đón tôi sao?” Trần Ngự cười hỏi.

“Vâng.” Sau khi Lâu Minh ăn sáng xong thì đến ngay phòng sách, đến bây giờ vẫn chưa rời khỏi phòng nửa bước, cơ bản là chưa từng chỉ thị cho Hà

Thất đi đón Trần Ngư. Tuy nhiên, là một trợ lý đủ tiêu chuẩn, khi nào cần nói và nói cái gì là điều kiện chuyên nghiệp cơ bản nhất cần phải đạt được.

“Tiểu thư Trần Ngư, để tôi đẩy vali giúp cô.” Hà Thất đón vali từ tay Trần Ngư, hai người đi đến xe ô tô dừng cách đó không xa.

Trước tiên, Hà Thất giúp Trần Ngư kéo cửa xe phía sau, sau đó mới đẩy vali ra đằng sau xe, cúi người định nâng vali bỏ vào cốp xe, kết quả ...

Hả? Ừm? Hà?

Rốt cuộc một cái vali hai mươi inch đựng cái gì ở trong mà nặng rứa nè! anh ta không thể nâng được?

không được, không thể ném mặt mũi của bộ đội đặc chủng được, Hà Thất hít sâu một hơi, dồn khí xuống đan điền, cong lưng dồn hết sức lực ...

“Loảng xoảng ...”

Vali cuối cùng cũng nằm trong cốp xe.

Cảm giác được xe chấn động, Trần Ngư thò đầu ra ngoài, nhìn gân xanh trên trán Hà Thất vẫn còn chưa tan hết, tán thưởng “Trợ lý Hà, sức anh khỏe thật đó.”

Nhưng mà bị cô khen như thế, sao tôi lại chẳng thấy vui vẻ gì ...

Bởi vì hôm nay không phải là ca trực của Hà Thất nên anh ta chỉ đưa Trần Ngư đến cửa biệt thự mà không vào.

Trần Ngư xuống xe, gấp gáp chạy vào nhà, không thấy anh Ba mà cô tâm niệm ở phòng khách thì vô cùng quen thuộc tiếp tục chạy lên lầu hai đến phòng sách. Dù sao giờ này anh Ba không có ở phòng khách thì nhất định đang ở trong phòng sách.

“anh Ba, anh Ba.” Người chưa thấy đâu nhưng đã thấy giọng nói vang dội.

Ánh mắt Lâu Minh dời khỏi kiếm Linh Cơ, nhìn Thi Thi đang xông về phía anh. Giây phút này, trong mắt anh, gương mặt của Thi Thi từ từ hòa với gương mặt của cô gái trong mơ.

“anh Ba, em về rồi nè.”

(Huynh muốn dẫn muội đi gặp sư phụ của huynh sao?)

“anh Ba, anh đang làm gì vậy?”

(Sư phụ huynh sẽ thích muội sao?)

“anh Ba, trên bàn chính là Linh Khí tìm được dưới hồ Ngũ Phương hả?”

(Huynh cũng phong ấn lên kiếm của muội đi, như thế mới tính là một đôi.)

“Xoạt!”

Kiếm Linh Cơ được rút ra, sát khí lạnh lẽo chợt ngập tràn trong phòng, Lâu Minh lấy lại tinh thần, nhìn thanh kiếm mà có người nói tất cả các Thiên Sư đều rút không ra, nay lại được Trần Ngư dễ dàng rút ra, sắc mặt lại trắng thêm vài phần.

Nếu lúc trước chỉ là suy đoán của anh thì hình ảnh trước mắt này là chứng cứ xác thực nhất.

anh là Phượng Lạc, còn Thi Thi chính là vị công chúa Linh Cơ bị thay đổi vận mệnh, xem chút nữa thì hồn bay phách lạc.

“Sát khí của thanh kiếm này nặng quá, nhưng mà dùng rất thuận tay nha.” Trần Ngư nhin không được mà đưa tay sờ sờ thân kiếm sắc bén, kiếm Linh Cơ phát ra tiếng vù vù dễ nghe.

“Thi Thi!” Lâu Minh chợt kêu lên.

“Dạ?” Trần Ngư ngẩng đầu.

“...” Lâu Minh há to miệng, muốn nói gì đó nhưng rồi lại không biết bắt đầu từ đâu, về mặt rồi rầm và áp lực.

anh nên làm thế nào đây?

“anh Ba, anh làm sao vậy?” Trần Ngư thấy sắc mặt Lâu Minh không ổn thì thả kiếm Linh Cơ xuống, hỏi.

“anh không sao” Lâu Minh lắc đầu.

“Có phải sát khí lại không ổn định không anh?” Nhìn anh Ba không giống như là không có chuyện gì.

Lâu Minh nhìn dáng vẻ lo lắng của Trần Ngự, trời xui đất khiến mà gật đầu.

Lúc này, Trần Ngự vòng qua cái bàn, nói “VẬY ĐỂ EM GIÚP ANH PHONG ẮN.”

nói xong, không đợi Lâu Minh có ý kiến, cúi đầu hôn lên môi anh. Trần Ngự nín áo trước ngực Lâu Minh, đôi mắt to tròn từ từ nhắm lại, hơi thở hai người giao hòa, môi lưỡi chạm nhau. Thân thể Lâu Minh như bị điện giật, ký ức xa xăm lại sống lại lần nữa.

“*Lạc ca ca, khi nào chúng ta thành thân?*”

“*Đừng có đánh trống lảng, lúc này muội đang xem cái gì?*”

“*Muội xem đồ có liên quan đến việc thành thân.*”

“*VẬY SAO MUỘI THẤY HUYNH LẠI GIẤU ĐỒ ĐI?*”

“*thật sự là đồ có liên quan đến việc thành thân mà.*”

“*VẬY MUỘI ĐƯA CHO HUYNH COI.*”

“...”

“*... một cô nương như muội sao lại xem những thứ này?*”

“*Đâu có sao, dù sao khi thành thân cũng phải xem mà. Hơn nữa xem cũng xem rồi, hay là chúng ta thử từ bước đầu tiên đi.*”

“*Muội ... Muội ... Muội là cô nương đó, sao có thể ...*”

“*Dù sao thì huynh cũng sẽ thành thân với muội mà, hơn nữa chỉ hôn lên miệng thôi, đâu có làm những việc tiếp theo đâu.*”

“...”

“*Huynh không muốn thành thân với muội?*”

“*... Ngày mai muội cùng ta về núi, ta dẫn muội đi gặp sư phụ.*”

“*Được, được, nhưng thực sự là thử một chút không được sao?*”

==

Lâu Minh hồi phục tinh thần, hai tay đột nhiên dùng sức, ôm chặt Trần Ngự vào lòng, gia tăng thêm nụ hôn này.

“Ủm?” Trần Ngự đang trộm ‘sâm sỡ’ anh Ba, thấy đối tượng mà mình ‘sâm sỡ’ bỗng nhiên chủ động như thế thì nghi hoặc mở mắt.

“Thì Thì?” Đôi mắt Lâu Minh thâm trầm, vẻ mặt ẩn nhẫn nhìn Trần Ngự bị giật mình.

“anh Ba? anh ... Sát khí của anh ổn định chưa?” Trần Ngự nhỏ giọng hỏi.

“Ổn định rồi, nhưng mà ...” Lâu Minh chợt bế Trần Ngự lên, để cô ngồi lên bàn sách phía sau.

“anh Ba?” Trần Ngự khó hiểu nhìn Lâu Minh.

“anh còn muốn hôn em” Lâu Minh cúi đầu, lần đầu tiên trong trạng thái tinh thần tỉnh táo, không dựa vào lý do sát khí, nói rõ việc anh thích cô nhóc này, anh muốn hôn cô.

anh thích Thì Thì, tựa như một đời trước Phượng Lạc thích công chúa Linh Cơ. anh không biết đời này anh gặp được Thì Thì thì sẽ có kết quả gì trong tương lai. Nhưng nếu từ đầu số mệnh đã ấn định họ gặp nhau, vậy thì cần gì phải cố sức mà thay đổi điều đó.

Tựa như kiếp trước, Phượng Lạc nén đau chia tay với Linh Cơ, nhưng cuối cùng, công chúa Linh Cơ vẫn hóa thành Hạng Bạt như cũ. Nếu sớm biết như thế, lúc trước nên quý trọng mỗi giây mỗi phút ở bên nhau mới phải.

Trần Ngự bị Lâu Minh hôn không thở nổi, cô đẩy anh ra, thở hổn hển, đến khi hồi phục tinh thần mới thấy vẻ mặt phức tạp của Lâu Minh đang nhìn cô. Trần Ngự liền vội vàng giải thích “anh Ba, lúc này em ... chỉ là không đủ không khí để thở thôi, bây giờ thì tốt rồi, chúng ta tiếp tục đi.”

Khi Trần Ngự nói đến chữ ‘tiếp tục’, khuôn mặt nhỏ trắng nõn hơi ngẩng lên, trong đôi mắt to tròn lấp lánh ánh nước ngập tràn mừng rỡ.

“Thì Thì!”

“Dạ?”

“anh thích em.”

“!!!” Trần Ngự kinh ngạc mở to mắt.

“Nếu như em không phản đối, như vậy từ giờ phút này, chúng ta sẽ bắt đầu yêu đương, chờ đến khi em tốt nghiệp đại học, chúng ta sẽ kết hôn.” không cần quan tâm đến sát khí gì đó nữa, cũng không cần đề ý đến chuyện anh có thể sống đến khi nào, nếu vận mệnh đã ấn định chúng ta đòi hỏi kiếp kiếp gặp nhau, vậy từ ngày đầu chúng ta gặp nhau, chúng ta hãy quý trọng, tranh thủ từng chút thời gian.

“Em có đồng ý không?” Lâu Minh hỏi.

“Vậy sau này có phải em không cần mượn cơ phong ấn sát khí, lúc nào cũng có thể hôn anh không?”

“Ừ.” Lâu Minh cười ảm áp “Lúc nào cũng có thể.”

==

“Huynh còn nhớ việc khi ta nhìn lên xuân cung đồ thì bị huynh bắt gặp không?” Linh Cơ – nay đã là Hạng Bạt, đôi mắt đen bóng đã trở nên đỏ như máu, cả người nhìn gian ác, nguy hiểm mà mê hoặc lòng người, hết sức mỹ lệ.

“Ta nhớ rõ.” Làm sao Phượng Lạc có thể quên.

“Trong khoảng khắc ta nhảy xuống thành, huynh có biết ý nghĩ cuối cùng trong đầu ta là gì không?” Linh Cơ chợt hỏi.

“Cái gì?” Phượng Lạc rất phối hợp mà hỏi.

“Sao lúc trước ta không mạnh dạn mà nhào lên, ‘sàm sỡ’ huynh tí chút chứ.” Khóe miệng Linh Cơ nhếch miệng, cười vô cùng mỉa mai hoặc “thật vất vả mới nói chuyện yêu đương, vậy mà cái gì cũng chưa làm, thật là lỗ lớn mà.”

Phượng Lạc trầm mặc một lát, chợt cất bước về phía Linh Cơ. Linh Cơ đứng ở đằng xa, dù linh lực trên người Phượng Lạc làm nàng cảm thấy không thoải mái, nhưng nàng vẫn không lui nửa bước.

“Muội còn muốn ‘sàm sỡ’ ta không?” Phượng Lạc hỏi.

Linh Cơ sững người, đôi mắt đỏ rực không còn nhìn ra chút cảm xúc nào đột nhiên trợn to.

Phượng Lạc hơi cúi đầu, hai tay bùng lấy gương mặt lạnh lẽo không có chút độ ấm nào của Linh Cơ, khẽ hôn lên môi nàng.

Sát khí đỏ như máu vào thời khắc ấy phóng lên tận trời, tràn ngập cả một khoảng không.

Tác giả có lời muốn nói:

Chàng thanh niên Ngô đến cửa âm đốt pháo hoa xong thì bị Đầu Trâu Mặt Ngựa lấy lý do gây rối trật tự công cộng nơi âm phủ, truy sát một đêm, cả người hao hết linh lực.

Khi linh lực vẫn chưa hồi phục lại như cũ, lại nghe nói cô nương gặp nguy hiểm, lại vội vàng đi cứu người.

Chàng thanh niên Ngô: Em đừng sợ, để anh dùng bùa thỉnh thần này gọi quỷ sai đến nhờ giúp đỡ.

Chỉ chốc lát sau, quỷ sai đến, một chiêu giết chết ác ma.

Chàng thanh niên Ngô: Sao lại là ngài?

đã biến thành quỷ sai-sư phụ: Con đúng là ngu xuẩn, ác ma cấp bậc này cũng không bắt được, có phải tối qua có một đồng nữ dưới âm phủ tỏ tình với con nên giờ người còn đang lảng lảng chứ gì?

cô nương: Tò tình?

Chàng thanh niên Ngô: Em nghe anh giải thích cái đã ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Trận pháp năm ngôi sao hội tụ (Ngũ mang hội tinh trận)

Núi Kỳ Liên.

Trần Ngự lấy được Linh Khí thì vội vàng đặt vé máy bay về lại Đế Đô, nhưng ông Ngô muốn ở lại sắp xếp mấy việc sau giải thi đấu Huyền Linh nên không về cùng Trần Ngự.

Thực ra việc sắp xếp mấy việc chỉ là cái cớ mà thôi, ông Ngô không đi cùng Trần Ngự là vì còn có chuyện ông vẫn chưa hiểu rõ.

Lúc này, ông đang đứng trên đỉnh Kỳ Liên, trong hang đá cất giữ Linh Khí, nhìn chăm chăm những hình vẽ sinh động như thật trên vách đá mà sững sờ.

Mỗi động tác đánh đuổi ma của vị Thiên Sư trong bức họa, đều là những pháp quyết đặc thù của phái Lạc Sơn, có mấy pháp quyết ngay cả ông Ngô cũng chưa bao giờ thấy. Ông cũng chưa bao giờ kể rõ ràng lịch sử của môn phái Lạc Sơn, thậm chí sự hiểu biết của ông về môn phái Lạc Sơn phần lớn là từ những quyển nhật ký của các vị chương môn đời trước lưu lại mà thôi.

Từ nhật ký của chương môn đời thứ sáu, ông Ngô biết, bởi vì mấy chục năm chiến loạn, oán khí của thế gian không ngừng được sinh ra, rất nhiều tướng quân chết trận nơi sa trường biến thành cương, đệ tử phái Lạc Sơn vì cứu người độ thế (cứu giúp người) mà lần lượt xuống núi trừ ma, tổn thất rất nhiều.

Từ nhật ký chương môn đời thứ mười, ông Ngô biết, vì nhân tài ngày càng hiếm hoi, phái Lạc Sơn dần dần không còn lớn mạnh như xưa, cả núi Kỳ Liên lớn như vậy nhưng cũng có khi không một bóng người. Vì vậy, các vị chương môn sau này cũng rời khỏi núi Kỳ Liên, chỉ thỉnh thoảng quay về bái tổ sư.

Từ nhật ký chương môn đời thứ mười sáu, ông Ngô biết, vì thế hệ kế thừa của phái Lạc Sơn càng ngày càng ít, quy định của môn phái cũng chỉ cho có (thùng rỗng kêu to), thế hệ sau tùy theo sở thích của mình muốn làm gì cũng được nhưng duy nhất một điều không đệ tử nào có thể quên. Đó là mười năm mở kết giới một lần, lấy pháp khí làm điều kiện để những nhân sĩ trong giới huyền học khắp nơi tề tựu về núi Kỳ Liên.

Đối với truyền thống lập dị như vậy, Trần Ngự cũng từng hỏi ông Ngô lý do nhưng ông không trả lời, vì ngay cả ông cũng không hiểu rõ.

Cũng chẳng biết tại sao chương môn các đời của phái Lạc Sơn đều rất lười biếng, làm chương môn vài chục năm nhưng chỉ viết có hai ba câu là xong, nên rất nhiều truyền thống của phái Lạc Sơn có thể biết đến nó nhưng lại không biết giá trị của nó. Nhưng duy nhất chỉ có truyền thống mười năm tổ chức giải thi đấu Huyền Linh một lần sẽ đều được các vị chương môn viết vào nhật ký.

Mà bây giờ, khi đứng trong hang đá nhìn những thứ này, trong thoáng chốc ông Ngô cảm thấy, cái truyền thống được giữ vững mấy trăm năm của phái Lạc Sơn chắc chắn là vì hang đá này cùng với bí quyết Huyền Minh Tịnh Sát (bí quyết làm sạch sát khí màu đỏ) bên trong nó.

Hoặc cũng là vì Lâu Minh.

Cả người Lâu Minh mang theo huyền sát, lại mang ký ức luân hồi chuyển thế mấy kiếp, trong sáu món pháp khí cần có để tinh lọc sát khí thì có một món để ở nhà tổ của phái Lạc Sơn, mà trùng hợp hơn chính là, nơi đây cũng chính là nơi cất giữ bí quyết Huyền Minh Tịnh Sát.

Còn Thi Thi, tại sao lại có thể chất không sợ sát khí, tại sao cũng mang theo ký ức luân hồi chuyển thế.

Thực sự là phiền chết đi được!

Ông Ngô phiền não nhăn lông mày. Từ sáng sớm hôm nay, sau khi được Trần Ngự đưa cho bí quyết Huyền Minh Tịnh Sát, ông Ngô liền có một cảm giác bất an, mà một đoạn ký ức nào đó đã bị ông cố quên lãng cũng dần dần hiện ra.

Bí quyết Huyền Minh Tịnh Sát là pháp quyết chuyên dùng để chống lại Hạng Bạt, vì sao lại xuất hiện ở thời điểm này mà không phải thời điểm nào khác. Điều này có quan hệ như thế nào với Lâu Minh, Thi Thi và cả phái Lạc Sơn nữa chứ.

Ông Ngô suy tư thật lâu, cuối cùng vẫn không thể hiểu được gốc rễ, trăm mối ngổn ngang trong lòng làm ông càng phiền não, càng cảm thấy bất an.

Ông Ngô rất ghét cái cảm giác này.

Dù là người bình thường, khi có cảm giác bất an thì cũng có thể xảy ra chuyện gì đó xui xẻo, huống hồ là người trong giới huyền học như ông Ngô.

Cả đời ông, loại cảm giác bất an như vậy mới chỉ xuất hiện ba lần.

Lần đầu tiên là khoảng năm mươi năm trước, đó năm sư phụ của ông-chương môn phái Lạc Sơn đời trước, lão già mà ông vừa yêu vừa hận thực sự trở thành ông lão đã chết.

Lần thứ hai là khoảng hai mươi năm trước, khi ông quyết định rời khỏi giang hồ, về thôn Đại Mộc ở ẩn.

Lần thứ ba chính là hôm nay.

Ông Ngô lại nhũn mảy, cái cảm giác biết rõ là có chuyện xảy ra nhưng lại không biết rõ là chuyện gì, thật sự là bức bối.

Nghĩ không ra, ông Ngô cũng không rồi rắm lâu, với ý nghĩ ‘bình đến tướng chặn, nước lên thì đất ngăn’, lúc chạng vạng tối ông quyết định rời khỏi núi Kỳ Liên. Nhưng ông Ngô không ngờ đến chính là, bình và nước lại đến nhanh như vậy.

==

Sân bay.

Khi ông Ngô cảm vé sắp lên máy bay, thì âm thanh báo tin nhắn trên QQ bỗng dồn dập vang lên.

Tiếng tí tí vang lên không ngừng, thật là phiền mà.

Ông Ngô tưởng người trong chiến đội Du Long thúc giục ông quay về, vì vậy khi lấy điện thoại di động ra định nhấn giờ ông đang ở sân bay rồi. Nhưng đến khi nhìn thấy hình avatar trên phần mềm QQ đang không ngừng lóe lên thì trong nháy mắt sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Hoa Diệp chân nhân: Núi Thanh Mang có biến đổi.

Từ Hải đại sư: Núi Thanh Mang?

Nghiêm Sùng Minh: Có phải phong ấn bị lỏng không?

Hoa Diệp chân nhân: Mấy ngày trước tự nhiên bàn đạo cảm thấy không yên nên gieomột quẻ, quẻ tượng chính là điềm đại hung, vị trí chỉ về hướng Tây Bắc, ở gần vị trí núi Thanh Mang.

Nghiêm Sùng Minh: Thảm Thanh Trúc không phải ở gần núi Thanh Mang sao?

Thảm Thanh Trúc: Bây giờ tôi đang ở núi Thanh Mang, cũng không phát hiện có gì bất thường, chờ đã ...

Trong nhóm yên tĩnh một phút đồng hồ.

Thảm Thanh Trúc: Trong phong ấn dường như có vật gì đó đang di động.

Hoa Diệp chân nhân: Vật gì vậy?

Nghiêm Sùng Minh: Hạng Bạt chuẩn bị thức tỉnh sao?

Từ Hải đại sư: A di đà phật!

Thảm Thanh Trúc: không phải là Hạng Bạt, nhưng vật này lại di chuyển xuống dưới sẽ làm phong ấn lỏng ra, các ông đến núi Thanh Mang rồi xem xét lại đi.

Hoa Diệp chân nhân: Có ai liên lạc được với Ngô Lễ không, nếu phong ấn gặp chuyện, chúng ta phải tìm ông ta.

Trong nhóm lại yên tĩnh trong nháy mắt, hiển nhiên là không ai có phương thức liên lạc với Ngô Lễ.

Tôi là đại hào: Tôi thấy rồi, tôi đang đi máy bay tới đó đây.

Ông Ngô nhấn tin xong thì đem vé máy bay đến Đé Đô ném vào thùng rác bên cạnh, đến quầy mua vé máy bay đến núi Thanh Mang.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103-2: Trận pháp năm ngôi sao hội tụ (Ngũ mang hội tinh trận) 2

Đé Đô.

Mao đại sư nghe nói Trần Ngư đã mang về món Linh Khí thứ tư từ núi Kỳ Liên thì vội vã từ tổng bộ huyền học chạy về, vừa vào cửa đã lên tiếng hỏi “Linh Khí thứ tư đâu?”

Lâu Minh nói Diên Phi lên lầu lấy Linh Khí xuống rồi rót nước cho Mao đại sư, hỏi “Mao đại sư, sao trẻ thế này mà ông còn đến làm gì?”

“Tôi quá kích động chứ sao.” Quả thực là Mao đại sư rất kích động, cả người còn đang trong trạng thái hưng phấn.

“Có chuyện tốt gì sao?” Lâu Minh hỏi.

“Đâu chỉ là chuyện tốt, còn là chuyện rất tốt đó.” Mao đại sư kích động “Vị trí để Linh Khí thứ năm đã được phá giải, Linh Khí thứ sáu tôi cũng biết cách để xác định.”

“thật vậy ạ?” Trần Ngự cũng kích động nhảy lên từ ghế sofa “Linh Khí thứ sáu cũng tìm được rồi sao?”

“Là biết phương pháp tìm kiếm thôi.” Mao đại sư cười cười chữa lại.

“Sáu Linh Khí đều đã được xác định, anh Ba, sát khí trên người anh sẽ giải quyết sớm thôi.” Trần Ngự cũng mặc kệ, cô chỉ biết sáu Linh Khí rồi sẽ tìm được thôi.

“Ừ.” Lâu Minh cũng không nghĩ việc tìm Linh Khí lại thuận lợi như vậy, vô cùng vui mừng.

Lúc này, Điền Phi mang Linh Khí thứ tư từ trên lầu xuống, cẩn thận đặt trên bàn trà. Mao đại sư nghiên cứu cẩn thận hồi lâu rồi mới xác nhận “Đúng là Linh Khí thứ tư rồi, khí tức (hơi thở) rất giống với ba Linh Khí kia.”

Mao đại sư nói xong thì nhìn Trần Ngự “Lạc Hà chân nhân cũng xem rồi chứ hả?”

“Ông nhìn rồi, ông nội tôi cũng nói không có vấn đề.” Trần Ngự gật đầu nói.

“Vậy là tôi yên tâm rồi.” Mao đại sư lại hỏi “Lạc Hà chân nhân có về cùng Trần tiểu hữu không?”

“Vẫn chưa ạ.” Trần Ngự lắc đầu “Ông nội nói ông còn ở lại đó mấy ngày nên về muộn hơn một chút.”

“Vậy nếu khi nào Lạc Hà chân nhân về lại Đế Đô, cô có thể mời ông ấy đến biệt thự được không, tôi cần thảo luận với ông ấy phương pháp cụ thể tinh lọc sát khí cho Lâu Minh sau khi đã tập hợp đầy đủ sáu Linh Khí.”

“Vâng, được ạ. Khi nào ông nội về tôi sẽ nói lại với ông.” Trần Ngự đáp.

Lâu Minh thấy Mao đại sư đã nói đến chuyện giải quyết sát khí sau khi có đủ sáu Linh Khí, nhin không được hỏi “Mao đại sư, Linh Khí thứ năm và thứ sáu có vị trí ở đâu?”

Lúc này Mao đại sư mới nhớ là ông vẫn chưa nói cho mấy người Lâu Minh vị trí Linh Khí thứ năm và thứ sáu ở đâu, ông cầm chén trà uống một ngụm rồi cười nói “Linh Khí thứ năm đã được xác định là ở núi Thanh Mang.”

“Núi Thanh Mang?” Lâu Minh lại hỏi “Còn Linh Khí thứ sáu thì sao?” Trong tài liệu nói là ở nơi đen tối nhất và sáng chói nhất.

“Vị trí của Linh Khí thứ sáu chúng tôi vẫn chưa biết ở đâu nhưng chúng tôi đã biết được phương pháp tìm kiếm” Mao đại sư nói “Trong thời gian qua, tôi đã đánh dấu vị trí tìm được các Linh Khí lên bản đồ.”

Mao đại sư nói rồi lấy từ trong áo bào một tấm bản đồ, trải lên mặt bàn trà, nói “Hai người nhìn đi, Linh Khí thứ nhất là thanh kiếm đồng được phát hiện ở Linh Nam, chỗ này. Linh Khí thứ hai là cây sáo, mười năm trước được phát hiện ở đây. Linh Khí thứ ba ở hồ Ngũ Phương, là ở đây. Linh Khí thứ tư ở núi Kỳ Liên, cũng chính là vị trí này ...”

“Trận pháp năm ngôi sao hội tụ.” Lâu Minh nhìn Mao đại sư chỉ vào bốn vị trí, các chữ ‘trận pháp năm ngôi sao hội tụ’ bỗng nhiên chọt bật ra trong đầu anh.

“Đúng thế!” Mao đại sư kích động gật đầu.

“Nếu như đây là trận pháp năm ngôi sao hội tụ, thì chỉ cần tìm được Linh Khí thứ năm thì Linh Khí thứ sáu đương nhiên là sẽ cảm ứng được.” Trần Ngự cũng đã hiểu rõ.

Trận pháp ‘Năm ngôi sao hội tụ’ là một trận pháp vô cùng đơn giản, trận pháp này trừ việc để cho những vật thể bên trong nó có thể có cảm ứng lẫn nhau thì hầu như là không có tác dụng gì khác. Thiên Sư giới huyền học thường dùng trận pháp ‘Năm ngôi sao hội tụ’ để cất giữ những đồ vật quan trọng hoặc pháp khí, vì nếu như trong môn phái có pháp khí lưu lạc bên ngoài thì có thể thông qua sự cảm ứng giữa các pháp khí còn lại để tìm pháp khí bị lưu lạc về.

Nhưng bây giờ huyền học đã xuống dốc, giới huyền học cũng không có môn phái nào cần dùng đến trận pháp ‘Năm ngôi sao hội tụ’ để cất giữ pháp khí, nên dần dần trận pháp này không còn được sử dụng nữa. Cũng may, trận pháp ‘Năm ngôi sao hội tụ’ có kết cấu tương đối đơn giản, trong các sách vở về trận pháp của giới huyền học đều có ghi lại.

“Nên bây giờ ... chúng ta chỉ cần lấy được Linh Khí ở núi Thanh Mang, sau đó tập hợp thành trận pháp ‘Năm ngôi sao hội tụ’ rồi tính toán là có thể ra được vị trí của Linh Khí thứ sáu.” Mao đại sư vừa nói và chỉ ngón tay lên vị trí núi Thanh Mang.

“Vậy còn chờ gì nữa, bây giờ tôi sẽ đến núi Thanh Mang.” Trần Ngự chỉ cần nghĩ đến việc sát khí của Lâu Minh sắp được giải quyết thì vô cùng hưng

phần, hận không thể lập tức bay đến đó đem Linh Khí thứ năm cầm về.

“không vội.” Mao đại sư cười nói.

“Sao có thể không vội chứ ạ, chuyện này đương nhiên là làm càng nhanh càng tốt.”

“Em nghe Mao đại sư nói xong đã chứ.” Lâu Minh cười trấn an.

“Tôi biết là Trần tiểu hữu sốt ruột, nhưng mà núi Thanh Mang là vùng cấm trong giới huyền học.” Mao đại sư nói.

“Vùng cấm trong giới huyền học là cái gì ạ?” Trần Ngự không hiểu lắm. Mà bên cạnh, Lâu Minh nghe đến hai chữ ‘vùng cấm’ thì nhú mày lại, đoán được bảy tám phần.

“Luật pháp nước ta có những quy định tương đối rộng rãi với giới huyền học, nhưng trong đó có những quy định phải được tuân thủ một cách chặt chẽ.” Mao đại sư giải thích “Đó chính là ... khu vực cấm của giới huyền học, trong đó không được sử dụng bất kì thuật pháp huyền học nào, người vi phạm sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.”

“Nhưng mà, nơi cất giữ Linh Khí nhất định sẽ có cương thi, làm sao có thể không sử dụng thuật pháp được.” Trần Ngự cau mày.

“Đây là một tình thế không thuận lợi cho chúng ta nhưng cũng là một lợi thế.” Mao đại sư nói “Nếu như không có cương thi, chúng ta chỉ cần để các nhà khảo cổ đi trực tiếp khai quật là được, như vậy thì không được coi là vi phạm lệnh cấm. Nhưng nếu có cương thi, chúng ta cũng có thể lợi dụng việc núi Thanh Mang có cương thi mà có đơn đến tông bộ huyền học để xin cử Thiên Sư đi cùng giải quyết.”

“Vậy ... vậy chúng ta phải xin như thế nào?” Trần Ngự nôn nóng hỏi.

“Tôi đã làm công văn xin rồi, nhưng còn phải chờ phê duyệt nữa.” Mao đại sư cười trả lời.

Lâu Minh vẫn yên lặng ngồi bên lắng nghe nhưng vẻ mặt không nhẹ nhõm như hai người còn lại, anh nhìn chăm chăm lên bản đồ vị trí núi Thanh Mang rất lâu rồi chợt lên tiếng hỏi “Vi sao núi Thanh Mang lại trở thành khu vực cấm của giới huyền học?”

“...” Mao đại sư sững người, nghĩ nghĩ rồi nói “Hai mươi năm trước, núi Thanh Mang được phân chia thành khu vực cấm của giới huyền học nhưng không nói rõ lý do cụ thể.”

“không có lý do cụ thể?” Lâu Minh nhú mày.

“Điều này cũng bình thường thôi, giới huyền học có rất nhiều sự việc không thể dùng lẽ thường mà giải thích được, cho nên bình thường sẽ không công bố lý do ra ngoài.”

Lâu Minh không được lạc quan như Mao đại sư, anh chỉ vào vị trí của núi Thanh Mang trên bản đồ rồi nói “Mao đại sư, ông nhìn đi, núi Thanh Mang là ở phía Đông Tân, bởi vì nguyên nhân vị trí địa lý nên nơi đây quanh năm có bão cát. Từ xưa đến nay ở đây đất đá khô cằn. Cho dù ngày nay trình độ khoa học kỹ thuật đã phát triển như vậy nhưng dân cư sinh sống ở đây rất thưa thớt. Vùng đất có dân số ít ỏi như vậy sao lại liệt vào khu vực cấm của giới huyền học được chứ.”

“...” Bị Lâu Minh hỏi như vậy, Mao đại sư cũng hiểu là trong này có những việc không đơn giản như là suy nghĩ của ông.

“Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Nếu Linh Khí và cương thi đều ở đó, chính phủ đồng ý thì chúng ta đi công khai, nếu không đồng ý thì chúng ta lên đi đến đó.” Trần Ngự đơn giản mà thô bạo nói, cô không suy nghĩ nhiều giống như hai người.

Lâu Minh thở dài nói “Chúng ta cứ chờ kết quả xin phép đã, hi vọng là anh nghĩ nhiều thôi.”

“Được rồi, tôi sẽ đi nghe ngóng xem sao.” Mao đại sư cũng gật đầu nói.

Tác giả có lời muốn nói:

Chàng thanh niên Ngô thấy sư phụ đã thành ma mà còn không buông tha cho mình, cảm thấy cuộc đời này thật là tuyệt vọng.

Chàng thanh niên Ngô: Sao sư phụ lại chạy đi làm quỷ sai?

Sư phụ: Diêm Vương nói ta là nhân tài.

Chàng thanh niên Ngô: Nhân tài? Nhân tài mà lại đi từ cấp bậc thấp nhất là quỷ sai?

Sư phụ: ...

Chàng thanh niên Ngô: Đáng đời sư phụ.

Thẹn quá hóa giận, sư phụ lại đánh cho chàng thanh niên Ngô một trận.

Chương 104: Phê duyệt bị bác bỏ

Ba ngày sau, đại học Đế Đô.

Vừa kết thúc buổi học sáng, đang muốn đi ăn cơm, nhận được điện thoại xong là Trần Ngự liền đem sách đang ôm trong tay đưa qua cho Phương Phi Phi cầm, rồi xoay người chạy đi “Mấy tiết buổi chiều xin nghỉ giúp tớ nhé.”

“Cậu mới đi học lại có hai ngày thôi mà, cậu lại chạy đi đâu?” Phương Phi Phi vội vàng kêu lên “Cậu mà như vậy là lại rớt môn đó.”

Trần Ngự đã chạy đi thật xa, đầu không quay lại kêu to “Ghi vở đầy đủ vào nhé, khi nào tớ về sẽ mượn coi đó.”

“Chắc là đi hẹn hò rồi.” Hàn Du kết luận.

“Chắc là thế.” Trương Mộc Oản cũng đồng tình “Mỗi lần cầm điện thoại là cậu ấy lại cười tủm tỉm, vẻ mặt phơi phới à.”

“Cậu ấy làm tớ cũng muốn yêu đương rồi.” Phương Phi Phi nhin không được cảm thán.

“Cái gì nhi ...” Nghe Phương Phi Phi nói vậy, Hàn Du bỗng nhớ đến hỏi “Bạn trên mạng của Thi Thi, học trường hệ máy tính, tên là gì ấy ... không phải là anh ấy đang theo đuổi cậu sao?”

“Phi Phi ngại anh ấy xấu trai.” Trương Mộc Oản cười nói.

“Cũng tạm được, nhưng mặt anh ấy có nhiều mụn trứng cá quá.” Phương Phi Phi nhún vai.

“Mụn trứng cá? Việc nhỏ mà thôi, nếu cậu cảm thấy anh ấy không tệ lắm thì tớ có thể đề cử một loại thuốc trị mụn cho anh ấy. Bảo đảm hai tháng sau là da anh ấy láng mịn như tơ.” Hàn Du nói.

“Phụt ... Dân IT có da dễ trắng mịn như tơ? Ha ha ... mắc cười quá.” Trương Mộc Oản cười ha ha.

Phương Phi Phi và Hàn Du cũng bị tiếng cười của Trương Mộc Oản làm phì cười.

“Nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến kìa.” Trương Mộc Oản hát cảm về phía trước.

Phương Phi Phi quay đầu, nhìn chàng thanh niên đang đi về phía mình, đem sách đưa vào tay Hàn Du rồi nói “Tớ không ăn cơm với các cậu đâu.”

“Này này ...” Hàn Du và Trương Mộc Oản ồn ào kêu lên.

“Đừng hiểu lầm, tớ chỉ cảm thấy anh ấy nói chuyện rất lạ thôi.” Phương Phi Phi vội vã thanh minh.

“nói cái gì mà lạ đến nỗi cậu bỏ ăn cơm với chúng tớ hả?” Tất nhiên là Hàn Du không tin.

“anh ấy nói gần đây anh ấy toàn nằm mơ thấy Hắc Bạch Vô Thường rồi Đầu Trâu Mặt Ngựa tới thăm vấn anh ấy, hỏi tại sao anh ấy lại đi hack mạng internet âm phủ.” Phương Phi Phi nói xong cũng không nhận được mà bật cười “Đúng là ngốc mà.”

“Đề tài này đúng là mới mẻ, độc đáo.” Trương Mộc Oản nhiu mày.

“Hôm qua anh ấy còn nói là Đầu Trâu Mặt Ngựa đã giới thiệu với anh ấy về mười tám tầng địa ngục nữa. Hôm nay tớ phải đi nghe một chút, xem mười tám tầng địa ngục mà anh ấy mơ có giống như mô tả trên mạng hay không.” Phương Phi Phi nói xong thối về hướng Hà Cảnh Hành.

Hàn Du và Trương Mộc Oản liếc mắt nhìn nhau, nhún vai, hai cậu độc thân kết bạn đình nhà ăn.

==

Nhận được điện thoại của Lâu Minh, Trần Ngự chạy không ngừng về biệt thự nhỏ, vừa vào cửa đã thấy Mao đại sư đang ngồi cùng Lâu Minh.

“anh Ba.” Hai ngày không gặp, Trần Ngự chạy ngay đến bên Lâu Minh.

“Em mới tan học hả?”

“Dạ dạ!” Trần Ngự gật đầu liên tục.

“Vây là dói bụng rồi phải không, đi, chúng ta đi ăn cơm trước đi.” Xòe bàn tay ra, Lâu Minh nắm thật chặt tay Trần Ngự định kéo đi.

“anh chờ em chút!” Trần Ngự nhẹ rút tay ra, quay người nhìn Mao đại sư hỏi “Mao đại sư, lệnh phê duyệt đến núi Thanh Mang có chưa ạ?”

“Này ...” đã nhiều ngày nay, khi nào rảnh rỗi là Trần Ngự lại nhắn tin hỏi ông về chuyện này, một ngày ba bốn lần, so với ăn cơm còn đúng giờ hơn làm Mao đại sư không biết phải làm sao.

“Ăn cơm xong cái đã.” Lâu Minh nói.

“Chỉ có một câu trả lời thôi, hỏi xong em ăn cũng được mà.” Trần Ngự cũng không quay đầu lại, nhìn chăm chú Mao đại sư.

Lâu Minh bắt đầu đi, đành phải vờn tay mạnh mẽ xoa mặt Trần Ngự lại nhìn anh. Sau đó lộ ra nụ cười dịu dàng mà Trần Ngự không cách nào chống cự được, giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng “Thì thì, chúng ta ăn cơm trước đã, nghe lời anh.”

“Đạ!” Trong nháy mắt, Trần Ngự mất sức chiến đấu, cả người tê dại, ngơ ngẩn được Lâu Minh dắt tay đi. *(Mẹ nam kể nha)*

“...” Mao đại sư vội vàng không kịp chuẩn bị được ăn thức ăn cho chó (cẩu lương).

==

Mao đại sư cảm thấy gần đây ông toàn gặp chuyện xui xẻo, từ trước đến nay trong giới huyền học ông cũng được coi là người có chút địa vị. Ông vô cùng tin tưởng, chuẩn bị đầy đủ lý do xin cấp trên đến núi Thanh Mang được sử dụng thuật pháp. Thế mà đơn xin của ông đã bị bác bỏ, bác bỏ đó? Ông luôn vì quốc gia mà cống hiến nhiều năm như vậy, ở tổng bộ huyền học cũng được coi là quan lớn, thế mà còn có người dám bác bỏ đơn xin phê duyệt của ông.

Tốt thôi, cũng chính vì địa vị của Mao đại sư rất cao, nên sau khi đơn xin phê duyệt bị bác bỏ, Mao đại sư cũng đã ý thức được chuyển đi đến núi Thanh Mang chắc chỉ có hi vọng mong manh mà thôi.

“Cái gì? Đơn xin không được thông qua?” Trần Ngự nghe chuyện đơn xin đến núi Thanh Mang không được thông qua thì không bình tĩnh được nữa, cô đứng vụt dậy, trừng mắt to giọng hỏi.

Biết là có thể dẫn đến việc này nên trước khi ăn cơm, vì muốn có được bữa cơm ngon mà Mao đại sư không dám thông báo. Nhưng bữa cơm này ông cũng không ăn được ngon, toàn bộ bữa ăn đều ăn cùng thức ăn cho chó mà, cũng may ông là người đã xuất gia nên vẫn giữ được tâm tình bình thản giữa cõi đời này.

“Em đừng nóng, ngồi xuống cái đã.” Lâu Minh trấn an Trần Ngự.

“Em không ngồi được.” Trần Ngự kêu lên “Đơn xin phê duyệt bị bác bỏ phải không, vậy thì chúng ta triển khai phương án thứ hai, bây giờ em mua máy bay bay đến núi Thanh Mang.”

“Trần tiểu hữu, cô đừng quá xúc động.” Ngay cả Mao đại sư cũng vội vàng khuyên nhủ “Bộ trưởng Lâu đang nghĩ biện pháp khác rồi.”

“Biện pháp gì ạ?” Mắt Trần Ngự sáng lên “Có phải là để người thường đi vào đảo Linh Khí trước, sau đó sẽ có cương thi xuất hiện. Để bắt cương thi, tổng bộ huyền học sẽ phải để Thiên Sư vào diệt trừ, sau đó chúng ta có thể thuận thế mà vào, mượn gió bẻ măng ...”

“không được.” Lâu Minh không đợi Trần Ngự nói xong đã phản đối ngay “Người thường không thể chịu được một cú đánh của cương thi, như vậy quá nguy hiểm.”

“Em đã nghĩ điều này rồi, chúng ta có thể trang bị cho họ biện pháp chống sát khí và bùa bình an.” Trần Ngự nói.

“Trong khu vực cấm của huyền học, bùa chú cũng không được sử dụng.” Mao đại sư cắt ngang sự tính toán của Trần Ngự “không những là bùa chú mà bất cứ người nào đến mà làm cho linh khí biến động cũng đều bị cấm.”

“Như vậy là chúng ta không thể đi đến đó sao?” Trần Ngự hết chỗ nói rồi, mấy người họ dù không làm gì nhưng khi đến đó cũng sẽ tự động hấp thu linh khí mà.

“Đúng thế!” Mao đại sư gật đầu.

“Vây tôi trộm đi đến đó cũng không được sao? Mọi người không nói, tôi không nói thì ai biết tôi là ai đâu.” Trần Ngự không từ bỏ.

“Em đừng làm liều.” Lâu Minh ngăn cản “Nếu tổng bộ huyền học xếp núi Thanh Mang vào khu vực cấm thì chắc chắn là có lý do nào đó. Mà quy định đã được chính phủ cho phép thì chắc chắn đó là việc rất quan trọng, em đừng có làm bậy.”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104-2: Phê duyệt bị bác bỏ 2

“Đúng vậy đó.” Mao đại sư cũng phụ họa “Tuy chính phủ không tuyên bố lý do chọn núi Thanh Mang là khu vực cấm, nhưng có mấy nơi mà lý do bị đưa vào khu vực cấm đều được các Thiên Sư trong giới huyền học ngầm hiểu, đó chính là ... vùng đất long mạch của nước ta.”

Nghe thấy mấy chữ ‘long mạch của nước ta’, vẻ mặt Trần Ngự và Lâu Minh đều biến đổi.

“Đương nhiên, núi Thanh Mang không có long mạch, nếu không tôi cũng không dễ dàng gửi đơn xin như thế.” Mao đại sư nói thêm.

“Cái này không được, cái kia cũng không được. Nhưng mà Linh Khí đang ở đó, rốt cuộc chúng ta phải làm thế nào đây?” không phải là đi tìm một đồ vật thôi sao, sao lại phức tạp như vậy chứ!

“Ít nhất chúng ta phải tìm hiểu lý do núi Thanh Mang bị xếp vào khu vực cấm, như vậy chúng ta mới biết được bước tiếp theo nên làm cái gì.” Mao đại sư nói.

“Tôi đồng ý với ông.” Lâu Minh gật đầu, sau đó quay lại dặn dò Trần Ngự một lần nữa “Thì Thi, em hứa với anh là không được lén chạy đến đó, không được làm bừa nghe không?”

Trần Ngự bĩu môi, không trả lời Lâu Minh, đáng vẻ đó rõ ràng là có ý định lén lút chạy đến đó. Lâu Minh nhìn mà vừa bực mình vừa buồn cười. không biết là nên vui mừng vì dù cô nhóc này cho dù không đề ý đến anh nhưng cũng không muốn lừa dối anh hay là nên phiền não vì tính cách bướng bỉnh của cô đây.

“Trần tiểu hữu, núi Thanh Mang không phải là không thể tùy tiện đi đến đó.” Mao đại sư nói “Mỗi khu vực cấm của giới huyền học đều có một người chịu trách nhiệm quản lý bảo vệ. Người bảo vệ núi Thanh Mang là cao thủ về trận pháp trong giới huyền học – Thẩm Thanh Trúc, có người nói ông ta còn biết thiết kế kết giới, tu vi sâu không lường được.”

Tu vi sâu không lường được? Cùng lắm thì kêu ông lão nhà cô đi cùng là được chứ gì, dù sao ông lão đã nói trong giới huyền học ông mà nhận đứng thứ hai thì không có người nào dám nhận đứng thứ nhất.

==

Núi Thanh Mang.

Bốn nhà huyền học mà chỉ cần giậm chân là có thể làm rung chuyển cả giới huyền học, đang ngồi xổm trên sườn núi hoang vu, trợ trợ, nghiên cứu cẩn thận luồng di chuyển dị thường của linh khí dưới lòng đất.

Thẩm Thanh Trúc “Các ông cảm thấy cái dưới đất là cái gì?”

Từ Hải đại sư “Chắc chắn là pháp khí rồi.”

Nghiêm Sùng Minh “Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng mà sao pháp khí này bỗng nhiên lại có sự di chuyển bất thường như thế này?”

Ba người im lặng trong khoảng khắc, sau đó cực kỳ ấn ý, đồng thời nghiêng đầu nhìn ông Ngô.

“Nhìn tôi làm gì?” Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ba khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, làm ông Ngô chợt nảy sinh cảm giác chèn ép.

Mấy lão già này bao nhiêu tuổi rồi mà không biết đáp mặt nạ hạ, cả đám mặt mũi nhăn nhoe, vẫn là mình ‘soái’ nhất.

“Hỏi ông chứ gì nữa.” Nghiêm Sùng Minh trợn mắt.

“Cái gì?”

“Tại sao pháp khí lại có sự di chuyển bất thường như vậy?” Nghiêm Sùng Minh nhún vai hỏi lại.

“Ông hỏi tôi?” Ông Ngô cực kỳ đáng đánh đòn, nhún vai “Làm sao mà tôi biết được.”

“Ông ...” Hai mươi năm, thật là lâu rồi chưa có người làm ông đây tức giận, lão già này, tôi giết ông.

Thẩm Thanh Trúc thấy hai người lại muốn cãi nhau, đưa tay can lại Nghiêm Sùng Minh đang xắn tay áo, khuyên “Vấn đề bây giờ không phải là pháp khí, mà là pháp khí tại sao lại di chuyển xuống dưới, Hạng Bạt bị phong ấn bên trong có thể tỉnh lại hay không?”

“Đúng thế.” Từ Hải đại sư phụ họa “Hạng Bạt này đã được tổ tiên chúng ta phong ấn tại đây, cũng không biết là được bao nhiêu năm rồi, chúng ta cũng không biết nó thức tỉnh được mấy lần. Hạng Bạt là vật lạ trong Trời Đất, tránh được sét đánh ba lần, nói cách khác, chỉ khi nào nó thức tỉnh lần thứ tư, đạo trời mới cử Thiên Lôi xuống đánh chết Hạng Bạt. Mà trước đó, chúng ta chỉ có thể phong ấn nó.”

“Coi như là nó thức tỉnh lần thứ tư thì chúng ta cũng không thể để nó tỉnh lại.” Thẩm Thanh Trúc cau mày nói “Hạn Bạt xuất hiện, thiên hạ sẽ hạn lớn.”

“Bây giờ khoa học đã tiến bộ như thế, hạn hán một hai năm cũng không có vấn đề gì.” Ông Ngô chột ngắc đầu nói.

“...” Nghiêm Sùng Minh.

“A di nhờ phúc ...” Câu cửa miệng của Từ Hải đại sư.

“Ngô Lễ, đại hạn chỉ là một tai họa nổi bật nhất khi Hạn Bạt thức tỉnh, sau khi nó thức tỉnh thì còn gây nguy hiểm gì nữa không thì làm sao ông biết được.” Thẩm Thanh Trúc nhìn không được mà lớn tiếng trách cứ “Đây là chuyện liên quan đến rất nhiều người.”

“Đương nhiên là tôi biết chứ.” Ông Ngô dừng một chút rồi nói “Chẳng qua là tôi cảm thấy, coi như là lần này chúng ta lại phong ấn được cho Hạn Bạt một lần nữa, nhưng Hạn Bạt vẫn chỉ là đang ngủ say mà thôi, sớm muộn gì rồi cũng sẽ tỉnh lại.”

Ba người rơi vào im lặng một lần nữa, tất nhiên là bọn họ cũng hiểu rõ đạo lý này, nhưng giới huyền học cho đến nay vẫn chưa tìm được ra phương pháp giết Hạn Bạt.

“Chúng ta cứ phong ấn trước đã! Có thể kéo dài bao lâu thì cứ kéo dài, nhờ đâu thế hệ sau của chúng ta sẽ có biện pháp thì sao!” Thẩm Thanh Trúc nói.

“Thế hệ sau? Người kế tục đã bị đứt đoạn như thế này mà ông cảm thấy là thế hệ sau sẽ có biện pháp sao?” Ông Ngô giễu cợt nói.

“Ông có năng lực quá ha, vậy ông tìm phương pháp tiêu diệt Hạn Bạt thử coi.” Nghiêm Sùng Minh thấy đáng về huênh hoang của ông Ngô thì không chịu được “Nếu như ông tìm được phương pháp, mạng của Nghiêm Sùng Minh này sẽ là của ông.”

Ông Ngô ghét bỏ nhìn Nghiêm Sùng Minh “Phương pháp tôi sẽ nghĩ nhưng tôi cần mạng ông để làm gì.”

“A di nhờ phúc, hai vị thí chủ đừng tranh cãi nữa, vẫn nên tìm cách nào để phong ấn lại Hạn Bạt đi.” Từ Hải đại sư nhắc nhở “Bây giờ Lục thí chủ, Tàn thí chủ, Minh thí chủ, Diêm thí chủ đều đã không còn.”

một câu của Từ Hải đại sư làm sùn nủi rơi vào yên lặng một lần nữa.

Cũng phải! Dùng để phong ấn Hạn Bạt chính là trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn, cần chín vị có tu vi cao thâm trong giới huyền học cùng nhau thi triển, mà chín người hai mươi năm trước phong ấn Hạn Bạt, chỉ còn bốn người họ và một vị chưa đến là Hoa Diệp chân nhân.

“Mao Kim Xuyên của chùa Tam Thanh cũng có thể được.” Nghiêm Sùng Minh nghĩ đến Mao đại sư.

“Sư đệ của tôi khổ luyện mấy năm nay, tu vi tiến rất nhanh, chắc là cũng có thể.” Từ Hải đại sư nói.

“Đứng đầu dòng họ Lương – Lương Tu Viễn cũng miễn cưỡng đảm nhiệm được.” Thẩm Thanh Trúc cũng đề cử một người.

Ba người đề cử xong thì quay đầu nhìn ông Ngô.

Ông Ngô cân nhắc trong chốc lát, rồi nói “Tôi đề cử Trần Ngự.”

“Ai vậy?”

“Đệ tử của tôi.” Ông Ngô đắc ý.

Mẹ nó ...

Lão già này lại thu được đồ đệ lợi hại như vậy sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Sau hai mươi năm gặp lại các bạn già, cảm xúc của ông Ngô là như vậy:

Mấy lão già này, lúc còn trẻ thì không đẹp trai bằng ta, tu vi không cao như ta. Đến lúc già rồi vẫn không đẹp trai qua ta, tu vi vẫn xách dép cho ta mà ngay cả đồ đệ của mấy lão ấy cũng không thể sánh bằng của ta, ha ha ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Nhiệm vụ cấp độ S

Vì sợ chậm trễ sẽ xảy ra biến, sau khi từ núi Thanh Mang trở về, các đại lão rồi rít móc điện thoại di động ra, bắt đầu liên hệ với người có thể đảm nhận nhiệm vụ.

“Khô Hải sư đệ, đệ đến núi Thanh Mang đi, ngày mai tới liền luôn. Sợ không đặt được vé? Tìm đại một đệ tử thứ mười tám nào đó nói chúng nó làm cho, dù sao bọn chúng đều đã tốt nghiệp đại học rồi.”

“Mao đại sư, có thể đến núi Thanh Mang một chuyến không? Có việc gì à? Tới rồi ông sẽ biết.”

“Lương đạo hữu, có thể sắp xếp thời gian đến núi Thanh Mang không? Có việc cần thương lượng đây.”

Ba vị đại lão nói chuyện điện thoại di động xong, vẻ mặt nghiêm trọng cũng dịu xuống đôi phần, tìm người đến chỉ là phòng ngừa tình huống xấu nhất mà thôi, kết quả tốt nhất đương nhiên vẫn là hi vọng không phải là Hạng Bạt thức tỉnh.

“Gọi điện thoại xong rồi? Gọi xong thì ăn cơm đi, thức ăn nguội hết rồi.” Người khác thì gọi điện thoại còn ông Ngô đã ăn được lưng lưng.

“Ăn cơm trước đi.” Làm chủ nhà, Thẩm Thanh Trúc động đũa trước, mời hai vị còn lại ăn.

Nghiêm Sùng Minh gấp một đũa thức ăn, nhìn ông Ngô ở đối diện đang nhiệt tình ăn cơm, nhin không được hỏi “Ông báo cho đồ đệ của ông chưa?”

Miệng ông Ngô không rảnh rồi, chỉ có cách lắc đầu.

“Ngô đạo hữu, các đạo hữu còn lại ngày mai đều đến núi Thanh Mang đó.” Thẩm Thanh Trúc nói “Hay là ông cũng bảo đệ tử ông ngày mai chạy đến luôn đi.”

“Đúng đó, tu vi của đồ đệ ông như thế nào chúng tôi chưa nắm rõ, có thể chịu được trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn hay không còn chưa nói. Ông nói nó đến sớm một chút để bọn tôi thử tu vi của nó, nếu không được thì còn kịp nghĩ biện pháp khác.” Nghiêm Sùng Minh nói.

Thẩm Thanh Trúc và Từ Hải đại sư đều cảm thấy Nghiêm Sùng Minh nói có lý, gật đầu phụ họa.

“Mấy ông còn có người thích hợp hơn sao?” Ông Ngô liếc mắt nhìn mấy ông già.

Ba người nhủ mầy, không nói gì, nếu bọn họ có người thích hợp hơn thì sẽ không mạo hiểm để đồ đệ của ông Ngô đến đây.

Mặc dù bọn họ đều phải thừa nhận, trong số họ thì ông Ngô có tu vi cao nhất, nhưng dù đồ đệ của ông Ngô có thiên tư hơn người nhưng thời gian tu luyện lại không dài làm bọn họ cũng ít nhiều không yên lòng.

“không phải là tôi không muốn gọi điện thoại, tôi sợ con bé không đồng ý tới đây.” Ông Ngô có chút bất đắc dĩ.

“Vì sao lệnh đồ không muốn tới đây?” Từ Hải đại sư không hiểu.

“Đồ đệ này của tôi là người thấy tiền là sáng mắt lên, chưa bao giờ làm không công cho ai cả.” Ông Ngô đau lòng nhức óc “Dù tôi là sư phụ của con bé cũng chẳng thể nói được nó.”

Vì sao bọn họ đều cảm thấy, điều này thật phù hợp với phong cách của phái Lạc Sơn ông ta đây.

“Thấy tiền sáng mắt không phải là truyền thống của phái Lạc Sơn mấy người sao?” Nghiêm Sùng Minh nhin không được mà châm chọc.

“Ông giúp người khác bắt cương thì không lấy tiền sao?” Ông Ngô ném trả.

“Ông ...” Nghiêm Sùng Minh vô cùng tức giận, nhưng không có cách nào nói lại được miệng lưỡi của lão già này.

“Được rồi, tiền không phải là vấn đề, ông nói đồ đệ ông chạy đến đây đi.” Bây giờ nạn lớn sắp xảy ra rồi, có thể dùng tiền để giải quyết thì đều không phải là vấn đề khó.

“Vậy ông lên mạng huyền học tuyên bố một nhiệm vụ, đem tiền thưởng đặt cao lên một chút, nhất định là nó sẽ nhận.” Ông Ngô âm thầm cho mình một like vì sự thông minh đột xuất này, có mạng huyền học làm chứng, không sợ mấy lão già này quỵt nợ.

Tuy việc ở núi Thanh Mang cho dù có tiền hay không, ông Ngô biết là ông đều sẽ chung tay làm, nhưng nếu có thể có tiền thì ngu gì mà không cảm? Với lại tiền này là để xây sửa đường, cũng là chi cho an sinh xã hội mà thôi.

Thẩm Thanh Trúc có đồ đệ đang làm việc ở mạng huyền học quốc gia, nghe ông Ngô nói xong thì gọi một cú điện thoại cho đồ đệ của mình để cho đồ đệ lên mạng huyền học tuyên bố một nhiệm vụ cấp độ S.

Ông Ngô nhân dịp mấy lão già bàn chuyện, lặng lẽ gửi cho Trần Ngư một tin (Chút nữa mạng huyền học tuyên bố nhiệm vụ cấp độ S, con nhớ nhận đó nha.)

==

Khi Trần Ngự nhận được tin nhắn thì cô đang còn ngồi trên hội trường lớp tự học buổi tối, tò mò mở mạng huyền học lên cập nhật thì phát hiện nhiệm vụ cấp độ S đã được đẩy lên đầu trang. Trần Ngự đứng phắt dậy, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của các bạn học, vội vàng chạy ra ngoài.

“anh Ba, em có thể đi đến núi Thanh Mang rồi.” Trần Ngự vừa ra khỏi phòng học thì gọi điện ngay cho Lâu Minh.

Lâu Minh nghĩ là Trần Ngự vẫn chưa hết hi vọng, muốn lên đến núi Thanh Mang, vừa cảm động vừa lo lắng “Thi Thi, anh biết là em rất muốn đến núi Thanh Mang nhưng mà em đã đồng ý với anh là đợi Mao đại sư tìm hiểu nguyên nhân đã hay sao.”

“không phải, em không có lên đi mà. Em có thể quang minh chính đại đến đó.” Nghĩ đến nhiệm vụ mà cô vừa nhìn thấy, hai mắt Trần Ngự tỏa sáng, hưng phấn nói “Lúc này, mạng huyền học đã tuyên bố nhiệm vụ cấp độ S là đến núi Thanh Mang, tiền thưởng tận năm ngàn vạn (50 triệu) luôn đó.”

Lâu Minh sững sốt, sao lại trùng hợp như vậy chứ, ngay lúc đang cần thì có nhiệm vụ liên quan đến núi Thanh Mang sao.

“Em đã nhận nhiệm vụ rồi, như vậy là em vừa có thể quang minh chính đại đến núi Thanh Mang vừa có thể kiếm tiền nữa. thật nhiều tiền đó, bằng với số tiền em kiếm được vào năm trước luôn.” Mười tám năm rồi, cuối cùng ông lão nhà cô cũng được một lần đáng tin, kiếm cho cô một việc vẹn cả đôi đường như thế này.

Lâu Minh nghe xong thì cảm thấy mọi việc không thể nào có sự trùng hợp như vậy được, anh không yên tâm hỏi “Nhiệm vụ đó là gì?”

“trên mạng chưa nói rõ, chỉ yêu cầu một Thiên Sư có tu vi cao thâm.”

Lâu Minh càng nghe càng cảm thấy mọi chuyện không bình thường “không có thông tin gì về nhiệm vụ cụ thể mà lại đặt tiền thưởng cao như vậy, Thi Thi, em không thể tùy tiện nhận nhiệm vụ được.”

“không có chuyện gì đâu anh. Lão ... à, ông nội nói em nhận nhiệm vụ mà.”

“Ông Ngô?” Lâu Minh vừa nghe là ông Ngô nói Trần Ngự nhận nhiệm vụ thì bỗng nhiên cảm thấy hơi mơ hồ. Có thể để mạng huyền học đưa ra nhiệm vụ cấp độ S thì nhất định là một nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, nhưng mà ông Ngô không có khả năng để Thi Thi gặp nguy hiểm được.

“anh Ba, ngày mai em sẽ đến núi Thanh Mang, cho dù nhiệm vụ có thành công hay không nhưng nhất định em sẽ mang Linh Khí về.” Trần Ngự đảm bảo chắc chắn.

“Tút tut!”

Di động bỗng báo có cuộc gọi khác đến, Lâu Minh nhìn thoáng qua rồi nói với Trần Ngự “Thi Thi, Mao đại sư gọi điện cho anh, chút nữa chúng ta nói tiếp nhé.”

“Dạ.”

Trần Ngự cúp điện thoại, sau đó lên mạng đặt vé máy bay đến núi Thanh Mang. Dù Lâu Minh có đồng ý hay không nhưng Trần Ngự sẽ không bỏ qua cơ hội này.

==

Biệt thự nhỏ nhà họ Lâu.

Lâu Minh chuyển nhận điện thoại “Mao đại sư?”

“Lâu Minh, ngày mai tôi sẽ đến núi Thanh Mang.” Mao đại sư nói.

Về mặt Lâu Minh khiếp sợ “Ông cũng đi nữa sao?”

Mao đại sư ngạc nhiên “Sao thế, còn có người khác cũng đi nữa hả?”

Lâu Minh “Thi Thi nói, ông Ngô nói cô ấy đến núi Thanh Mang.”

Mao đại sư “Lạc Hà chân nhân nói Trần tiểu hữu đến núi Thanh Mang sao? Lúc này ông Nghiêm đặc biệt gọi điện cho tôi nói tôi ngày mai bay đến núi Thanh Mang. Xem ra ở núi Thanh Mang đã xảy ra chuyện gì đó.”

Lâu Minh suy đoán “Có quan hệ gì đến Linh Khí không?”

Mao đại sư “Tạm thời tôi cũng không rõ, có lẽ có quan hệ đến nguyên nhân mà núi Thanh Mang được xếp vào khu vực cấm của giới huyền học. Còn cụ thể là nguyên nhân gì thì ngày mai đến đó tôi mới biết cụ thể.”

Lâu Minh lo lắng “Mao đại sư, sao tôi cảm thấy mọi chuyện quá trùng hợp thế này.”

Buổi chiều bọn họ vừa mới thảo luận chuyện đi đến núi Thanh Mang, vậy mà đúng lúc này núi Thanh Mang lại xảy ra chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105-2: Nhiệm vụ cấp độ S 2

(tiếp theo)

Mao đại sư biết tại sao Lâu Minh lại lo lắng như thế, trong thời gian này, ký ức của Lâu Minh liên tục hồi phục, thậm chí anh còn có thể nhớ được các thuật pháp huyền học mà kiếp trước anh đã học qua, cũng có thể được coi như là bước nửa chân vào giới huyền học. Đối với người trong giới huyền học, loại linh cảm khác thường cũng thường hay xảy ra trong thực tế.

Mao đại sư “Dù thế nào chúng ta cũng chờ hiểu rõ mọi chuyện rồi tính toán tiếp theo.”

Lâu Minh “Cũng chỉ đành vậy thôi.”

Kết thúc cuộc nói chuyện, Lâu Minh mở ngăn kéo bàn lấy tấm bản đồ mà bữa trước Mao đại sư đã mang đến, trải ra trên bàn sách. Lâu Minh nhìn năm điểm được đánh dấu vị trí của năm Linh Khí, cuối cùng đưa mắt ngừng lại ở vị trí núi Thanh Mang.

Núi Thanh Mang hoang vu không một bóng người, quanh năm chỉ có bụi cát, không có phong thủy tốt, thế nhưng nếu đứng trên góc độ của giới huyền học xem xét, thì nơi này thích hợp để làm cái gì?

Lâu Minh nhắm mắt lại, anh luôn cảm thấy có gì đó chột lóc lên trong đầu mình nhưng lại không thể nắm bắt. anh luôn có cảm giác kiếp trước của mình chắc chắn là có liên quan đến nơi này.

Mỗi một món Linh Khí xuất hiện đều sẽ kèm theo một đoạn ký ức sống lại, Lâu Minh thấy anh không nhớ được núi Thanh Mang là có liên quan đến việc Linh Khí thứ năm chưa tìm thấy.

Thế nhưng ... cảm giác mơ hồ, vô duyên vô cớ mà lo lắng và bất an này là gì đây?

Lâu Minh lo nghĩ vẩn vơ một hồi lâu mới gọi điện thoại lại cho Trần Ngu.

Trần Ngu “anh Ba, anh nói chuyện với Mao đại sư xong rồi ă?”

Lâu Minh “Ừm, ngày mai Mao đại sư cũng đến núi Thanh Mang.”

Trần Ngu kinh ngạc nói “Mao đại sư cũng đi? Cũng đúng ha, dù sao là nhiệm vụ cấp độ S cơ mà.” Trần Ngu coi là Mao đại sư cũng nhận nhiệm vụ.

“Thì Thi.” Lâu Minh nhìn chằm chằm vào vị trí núi Thanh Mang trên bản đồ trước mặt “Dù có lấy được Linh Khí về hay không, hay là có hoàn thành nhiệm vụ cấp độ S không thì anh chỉ muốn em trở về an toàn thôi.”

“Sao anh nói trịnh trọng vậy? Em nghe chẳng quen chút nào.” Trần Ngu cười khẽ một tiếng, định dùng tiếng cười phá vỡ bầu không khí nghiêm trọng ở bên đầu dây bên kia.

Lâu Minh cũng cảm thấy anh lo lắng quá mức, anh dời mắt, đi ra trước cửa sổ, nhìn về hướng đại học Đê Đô, nhẹ giọng nói “anh biết em sẽ không có chuyện gì.”

“Đó là tất nhiên, từ nhỏ sư phụ em đã nói, em có vận cứt chó mà người khác không có.” Trần Ngu hơi đắc ý.

Lâu Minh cười khẽ, bầu không khí nghiêm trọng được xoa dịu “Thì Thi, anh lại không thể đi cùng em một lần nữa.”

“không sao đâu ă, em đi nhanh về nhanh thôi mà. Đợi tìm được Linh Khí thứ năm sẽ tìm được Linh Khí thứ sáu, sau đó chúng ta có thể giải quyết hoàn toàn sát khí trên người anh. Lúc đó em đi đâu anh cũng đều có thể đi cùng em.” Trần Ngu nói.

“Vậy em đồng ý với anh, nhất định phải an toàn trở về, được không?”

“Được ă!” Mỗi lần, chỉ cần Lâu Minh dùng giọng nói dịu dàng như vậy hỏi cô ‘được không’, là Trần Ngu lại không tự chủ mà trả lời ‘được’.

==

Sáng sớm hôm sau, Trần Ngu và Mao đại sư cùng người đứng đầu dòng họ Lương cùng bay một chuyến bay đến thành phố Hán Giang, sau đó ngồi xe

tám tiếng đồng hồ, đến tám giờ tối mới đến được chân núi Thanh Mang, biệt thự của nhà họ Thẩm.

Khi Trần Ngư vào nhà, liếc mắt một cái là nhìn thấy ông Ngô đang ngồi trên ghế cần hạt dưa, cô chạy vài bước đến “Lão già.”

“Ừ, ăn hạt dưa đi.” Ông Ngô tiện tay đưa túi hạt dưa cho Trần Ngư.

Trần Ngư cầm trên tay không đựng đến, lúc này Nghiêm Sùng Minh-người đã gặp Trần Ngư một lần không còn giữ được vẻ bình tĩnh “Ông nói đồ đệ ông chính là cô bé này?”

“Đúng thế, có phải là rất ưu tú không?” Ông Ngô khoe khoang nói.

Tôi nhỏ vào! Nghiêm Sùng Minh chưa bao giờ gặp người nào không biết xấu hổ như vậy “Con bé mới được bao lớn mà ông dám để nó đến đây?”

Đồ đệ của Ngô Lễ lại là một cô gái trẻ như vậy sao, sau khi biết chân tướng, mấy vị đại lão cũng đồng loạt lộ vẻ lo âu và thất vọng.

Loại con nít con nôi mới ra đời này, làm sao có thể chịu được trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn chứ.

“Con nói cho mấy ông ở đây biết con bao nhiêu tuổi đi.” Ông Ngô ra hiệu cho Trần Ngư.

“Con hơn mười tám rồi, mấy tháng nữa là mười chín ạ.” Trần Ngư trả lời.

“Mười mười tám, con bé có thể làm gì được?” Nghiêm Sùng Minh rõ ràng đã nổi giận.

“Mười tám thì làm sao? Đồ đệ của tôi mười tám tuổi nhưng đã có thể bất cương thi ngàn năm, lúc ông mười tám tuổi vẫn còn bị cương thi đuổi theo a.” Ông Ngô châm chọc.

“Ông...” Nghiêm Sùng Minh nhớ lại thời kì lịch sử đen tối đó, tức giận thiếu chút nữa nhào qua PK cùng ông Ngô.

Đều là mấy ông lão sắp xuống lỗ rồi mà hai người này không có ngày nào mà không cãi nhau vậy, Thẩm Thanh Trúc nhúc nhúc đầu ngăn hai người lại. Sau đó mọi người nói chuyện một hồi, Thẩm Thanh Trúc để Từ Hải đại sư ra mặt, nói cặn kẽ mọi chuyện ở núi Thanh Mang một lần nữa cho bốn người mới tới nghe.

Khô Hải đại sư, Mao đại sư, Lương Thiên Sư và Trần Ngư đối với việc núi Thanh Mang đang phong ấn con quái vật Hạng Bạt thì đều cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Hiển nhiên là không ngờ tới rằng, loại quái vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ấy vậy mà bây giờ trong đời thực họ lại có thể tận mắt nhìn thấy.

“Hạng Bạt có thể thức tỉnh hay không vẫn là một ẩn số, nhưng chúng ta không thể không chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.” Thẩm Thanh Trúc nói thêm “Trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn cần chín Thiên Sư có tu vi cao thâm, linh lực dồi dào mới có thể khởi động, chứ vị là những người mà chúng tôi nghĩ là phù hợp nhất.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Trúc đảo qua mọi người, khi lướt qua Trần Ngư thì nhìn không được mà giật giật, hiển nhiên là vẫn còn hoài nghi về thực lực của Trần Ngư.

“Hôm nay, các vị đi đường vất vả, đêm nay cứ nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai chúng ta sẽ lên núi Thanh Mang.” Cũng là nhân cơ hội kiểm tra tu vi của đồ đệ Ngô Lễ, nếu không được thì phải nghĩ cách tìm người khác.

Phòng nghỉ của Trần Ngư ở cạnh phòng ông Ngô, Trần Ngư vừa cùng ông Ngô đi về phòng nghỉ, vừa khó hiểu hỏi “Vậy là núi Thanh Mang bị xếp vào khu vực cấm của giới huyền học là do Hạng Bạt rồi. Nhưng mà núi Thanh Mang bị xếp vào khu vực cấm là vào hai mươi năm trước, trước đó không bị xếp vào khu vực cấm, hay nói đúng hơn là không ai biết nơi đây có phong ấn Hạng Bạt sao?”

“Hạng Bạt xuất hiện thì nhất định sẽ đi cùng các hiện tượng kì dị trong trời đất, sao bên ngoài chẳng có người nào biết vậy ạ, ngay cả mấy người Mao đại sư cũng mới nghe nói hôm nay.”

“Hai mươi năm trước, khi Hạng Bạt chưa hoàn toàn thức tỉnh đã bị chúng ta phong ấn một lần nữa nên không gây ra các hiện tượng kì dị.” Ông Ngô giải thích.

“Cũng đúng ha. Nếu không thì chỉ bằng trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn làm sao có thể dễ dàng phong ấn Hạng Bạt như vậy được.” Trần Ngư lộ vẻ ‘thì ra là thế’.

Bước chân của ông Ngô đột nhiên dừng lại, Trần Ngư không chú ý, suýt nữa thì đụng trúng ông “Sao ông lại đứng lại vậy?”

“Trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn không phong ấn được Hạng Bạt đã thức tỉnh sao?” Ông Ngô chợt hỏi.

“Đó là dĩ nhiên, quái vật Hạng Bạt sao có thể dễ dàng bị phong ấn như vậy.” Trần Ngư nói xong cũng sững sốt “Lão già, ông không biết điều đó sao?”

“...” Ánh mắt ông Ngô phức tạp lắc đầu.

“Lão già, gần đây con cảm thấy là lạ.” Trần Ngư cau mày “Trong đầu con đột nhiên xuất hiện rất nhiều thứ, hơn nữa... tu vi hình như cũng tiến bộ hơn rất nhiều.”

Về mặt ông Ngô nghiêm túc nhìn đồ đệ ngộ nhà mình, trong chớp mắt dường như ông cảm thấy phía sau đồ đệ ngộ nhà mình xuất hiện hình ảnh cô gái mặc đồ cổ trang mà đã xuất hiện ngắn ngủi ở đài Tự Hồn kia.

Tác giả có lời muốn nói:

Quan hệ của chàng thanh niên Ngô và chàng thanh niên Nghiêm vẫn không tốt, không tốt đến mức cả giới huyền học đều biết chuyện đó.

Nhưng khi chàng thanh niên Nghiêm kết hôn, chàng thanh niên Ngô từ ngàn dặm xa xôi về dự mang theo một món quà lớn.

Chàng thanh niên Nghiêm: anh có ý gì đây?

Chàng thanh niên Ngô: Tôi thật lòng thấy mừng cho anh mà.

Chàng thanh niên Nghiêm: anh nghĩ là tôi tin sao?

Chàng thanh niên Ngô: Chàng trai, làm người nên đơn giản một chút, đa nghi nặng quá.

Chàng thanh niên Nghiêm: ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Món Linh Khí thứ năm

Mao đại sư ngồi trong phòng nghỉ của mình, cau mày, do dự một hồi lâu rồi mới lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâu Minh.

“Mao đại sư.” Sau khi biết hai người đã đến núi Thanh Mang, Lâu Minh vẫn luôn đợi điện thoại của Mao đại sư và Thi Thi.

“Trần tiểu hữu gọi điện cho cậu chưa?” Mao đại sư hỏi.

“Vẫn chưa ạ.” nói đến đây Lâu Minh cũng cảm thấy lạ, anh cũng không ngờ là Mao đại sư gọi điện trước cho anh.

“Chắc là cô ấy đang còn nói chuyện với Lạc Hà chân nhân rồi.” Mao đại sư khó xử như lông mày, lúc này ông tưởng Trần Ngự đã gọi điện trước cho Lâu Minh rồi.

Qua video điện thoại, Lâu Minh nhận ra vẻ khó xử của Mao đại sư, anh hỏi “Mao đại sư, chuyện ở núi Thanh Mang rất khó giải quyết sao?”

“Ừ, nhưng cụ thể là chuyện gì tôi không thể nói rõ với cậu được.” Khi ở phòng khách, Thẩm Thanh Trúc kể việc núi Thanh Mang là nơi phong ấn Hạng Bạt nói cho mấy người bạn ông, sau đó còn đặc biệt dặn dò không được nói chuyện này với người nào khác.

Hạng Bạt là dị vật của Trời Đất mà lại không có cách nào giết chết, dù nó không hề làm gì, chỉ cần đơn giản là nó thức tỉnh thì sẽ đem tai họa đến cho con người trên trái đất. Nếu có người biết sự tồn tại của nó, có ý đồ lợi dụng nó mà tìm cách đánh thức Hạng Bạt, lúc đó hậu quả xảy ra sẽ không tưởng tượng được.

Lâu Minh sững sờ, suy tư một lát rồi đoán “Ồ đó có phải phong ấn thứ gì còn kinh khủng hơn cả cương thi không?”

“Cậu ...” Nét mặt khiếp sợ của Mao đại sư đã nói rõ tất cả.

Lâu Minh quay đầu nhìn qua bản đồ trên bàn sách, nói “Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, phong thủy của núi Thanh Mang không tốt, địa thế xa xôi, lại là vùng đất khô cằn sỏi đá, một vùng đất như vậy thì thích hợp dùng để làm gì? Tôi càng nghĩ càng cảm thấy nếu tôi là một Thiên Sư thì vùng đất này thích hợp để phong ấn hơn cả.”

“Xung quanh không có người ở, thời tiết khắc nghiệt, không cần lo lắng trong lúc vô tình sẽ có người chạm vào phong ấn, hoặc cho dù phong ấn bị lỏng, vật bên trong thức tỉnh thì trong thời gian ngắn cũng không gây nguy hại cho những người bình thường xung quanh.” Lâu Minh nói suy đoán của mình “Vậy một vùng đất như vậy thích hợp để phong ấn vật gì chứ? Lần này việc đến núi Thanh Mang triệu tập nhiều đại sư của giới huyền học như thế, điều đó biểu thị cái gì, chính là vật bị phong ấn nay một khi thức tỉnh sẽ gây hại cho nhân gian, nên tôi đoán ... có phải là Hạng Bạt không?”

“Lâu Minh ...” Mao đại sư khiếp sợ nói “Cậu lại nhớ ra điều gì rồi sao?”

Đây là thừa nhận rồi, Lâu Minh nở nụ cười, lắc đầu “Tạm thời kí ức mới vẫn chưa xuất hiện, có thể trước đó tôi khôi phục kí ức về Thiên Sư nên tôi mới đoán được.”

“Cậu đã đoán được rồi vậy tôi cũng không giấu cậu nữa, đúng là núi Thanh Mang phong ẩn một con Hạng Bạt.” Mao đại sư nói “Hạng Bạt này bị phong ẩn lúc nào, ngủ say cách đây bao nhiêu năm rồi thì không người nào biết. Hai mươi năm trước, phong ẩn bị lỏng ra, trùng hợp được Lạc Hà chân nhân và bạn bè của ông kịp thời phát hiện, lúc đó đã sử dụng trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn phong ẩn Hạng Bạt một lần nữa, sau đó mới đưa núi Thanh Mang vào khu vực cấm.”

“thì ra là thế.”

“Lâu Minh, chuyện Linh Khí...” Mao đại sư dừng lại một chút rồi nói “Ngày mai tôi lên núi Thanh Mang sẽ điều tra lại, nếu có cơ hội...”

Lâu Minh nhìn về mặt vô cùng khó xử và áy náy của Mao đại sư, lơ đãng nói “Mao đại sư, tôi hiểu ý của ông, chuyện Linh Khí ông đừng cố quá.”

“Lâu Minh...” Lâu Minh càng nói như vậy, Mao đại sư càng cảm thấy khó chịu trong lòng, đã nhiều năm qua, ông chứng kiến việc Lâu Minh bị sát khí tra tấn mà chịu mọi đau khổ, nay khó khăn lắm mới tìm được biện pháp để giải quyết, vậy mà lại vướng chuyện Hạng Bạt.

“Mao đại sư, Thi Thi gọi điện cho tôi.” Lâu Minh chợt cười rồi nói.

“Được rồi, hai người nói chuyện đi.” Mao đại sư cũng không nói nên lời, nhân dịp cúp điện thoại.

Lâu Minh kết nối điện thoại với Trần Ngự ngay, giọng nói nhẹ nhàng, hoạt bát của cô vang lên “anh Ba.”

Chỉ cần vừa nghe âm thanh giọng nói của Trần Ngự, về mặt Lâu Minh không tự chủ mà dịu dàng “Sao không gọi video cho anh?”

“Hi hi... có phải là anh nhớ em không? Muốn nhìn thấy em phải không?” Trần Ngự cười như tên trộm, trong giọng nói lộ ra vẻ đắc ý.

“Ừ, anh nhớ em” Khóe miệng Lâu Minh vênh lên, rất tự nhiên thừa nhận.

“Vậy thì em càng không cho anh nhìn mặt em.”

“Sao thế?” Lâu Minh ngạc nhiên.

“Vì hôm nay em mất mười mấy tiếng hết ngồi máy bay rồi xe khách, cả người nhìn xấu muốn chết.” Bây giờ cô đang là người nói chuyện tình yêu, nhất định phải giữ vẻ xinh đẹp nhất trước mắt bạn trai mới được.

“Ha ha ha...” Lâu Minh nhin không được mà bật cười “Dáng vẻ em bị cương thi đánh sưng mặt mũi anh cũng đều thấy rồi còn đâu.”

“anh Ba!” Trần Ngự không vui kêu lên nho nhỏ “Quên ngay nha, quên ngay nha, anh không được nhớ đâu đó.”

“Được rồi.” Lâu Minh cười gật đầu, trên vẻ mặt là sự cung chiều không dễ phát hiện.

“anh Ba, Mao đại sư nói với anh chưa?” Trần Ngự thử hỏi.

“Cái gì?” Lâu Minh thu nụ cười lại, ra vẻ không biết hỏi.

“À, chắc là tụi em phải ở núi Thanh Mang mấy ngày đó mà.”

“Vậy em và mọi người ở lại núi Thanh Mang mấy ngày sao?”

“Dạ, nhưng mà anh yên tâm, chắc chắn em sẽ mang được Linh Khí về.” Trần Ngự bảo đảm.

Nghe Trần Ngự hứa chắc chắn như thế, về mặt Lâu Minh trở nên lo âu, cô nhóc Thi Thi này lại định làm bậy sao!

“anh Ba, sáng mai em phải lên núi Thanh Mang sớm nên em phải đi ngủ sớm đây. Gặp anh mai nha.” Trần Ngự nói.

“Em ngủ ngon.”

“Dạ, anh cũng ngủ ngon.”

Lâu Minh cúp điện thoại, suy tư một lát rồi gửi cho Mao đại sư một tin nhắn (Mao đại sư, ngày mai làm phiền ông để ý Thi Thi giùm tôi đừng cho cô ấy làm bậy.)

Lâu Minh đang sợ, anh sợ Thi Thi sẽ vì anh mà cố tìm Linh Khí cho bằng được. Nếu như vì Thi Thi mà làm cho Hạng Bạt thức tỉnh, làm hại nhân gian, như vậy những nhân quả đáng sợ sẽ rơi hết lên đầu Thi Thi.

Nghĩ đến đây, Lâu Minh hốt hoảng lo âu cả đêm không ngủ, hận không thể lập tức bay đến núi Thanh Mang.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106-2: Món Linh Khí thứ năm 2

Sáng sớm hôm sau, Trần Ngự uể oải, lù xù ngồi ở bàn ăn ăn sáng. Tối qua, sau khi nói chuyện với Lâu Minh xong, Trần Ngự lên giường nghỉ ngơi rất sớm nhưng không ngủ được vì lý do gì mà không thể ngủ ngon được.

“Tối hôm qua con đi ăn trộm sao?” Ông Ngô tức giận hỏi,

“Còn không phải là tại ông ă!” Trần Ngự trợn trắng mắt

“Ông nói con đi ăn trộm lúc nào?” Ông Ngô ra vẻ kinh ngạc.

“...” Trần Ngự cảm thấy nếu mắt cô có thể trợn to hơn nữa thì cô cũng không ngại mà trợn lớn mắt hơn “Hôm qua không phải là ông kể với con chuyện khi ở đài tự hồn, con đã gọi về một cô gái kỳ lạ sao? Đêm qua con vẫn luôn nghĩ, ông nói về cô gái kỳ lạ đó có phải cũng là ký ức kiếp trước của con giống như Phụng Lạc không?”

“Vậy con suy nghĩ ra chưa?” Ông Ngô liếc nhìn cháu gái nhà mình.

“Vẫn chưa ă.” Trần Ngự lắc đầu, nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Ông lão, nếu hồn phách con ly thể, ông nói cô gái đó có xuất hiện nữa không.”

“Con muốn làm cái gì?”

“Con muốn tâm sự với cô ấy ă, thuận tiện hỏi cô ấy sao kiếp trước con lại lưu lại đoạn ký ức này.” Trần Ngự nói đến đây, bỗng nhiên nở nụ cười “nói như vậy con và anh Ba quả nhiên là trời sinh một đôi mà, đều có ký ức từ kiếp trước lưu lại, hi hi ...”

Ông Ngô thực sự bị cháu gái ngốc nhà ông làm tức muốn chết rồi, không thể nhịn được nữa, giờ tay gõ thật mạnh lên trán cô.

“Đau muốn chết ă, lão già, ông làm gì vậy?” Trần Ngự ôm đầu, trừng mắt với ông Ngô.

“Ngủ ngốc!” Mắng xong, ông Ngô thở phì phì đứng dậy rời khỏi phòng ăn.

Trong sáu cồi luân hồi, Thiên Sư có thể lưu lại ký ức trong linh hồn, không người nào không phải là người có công đức, nhưng ai là người dám phá bỏ công đức của bản thân mình chỉ vì muốn lưu lại một đoạn ký ức trong linh hồn của mình đây? Lâu Minh là vì muốn hóa giải huyền sát (sát khí đỏ như máu) trên người mình, vậy còn kiếp trước của Thi Thi là vì điều gì đây?

Ông Ngô thở dài, luôn cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng rắc rối.

Ăn sáng xong, Thẩm Thanh Trúc chuẩn bị ba chiếc xe hơi, đoàn người thẳng tiến về núi Thanh Mang. Mao đại sư, ông Ngô và Trần Ngự được sắp xếp ngồi chung một xe.

“Ông lão, ông đã ở đây mấy ngày trước rồi, ông đã đến núi Thanh Mang chưa ă?” Trần Ngự đột nhiên hỏi.

“Con hỏi làm gì?”

“Vậy là ông đã đến rồi ă.” Mắt Trần Ngự sáng lên “trên đó có gì bất thường không ă?”

Ngồi ở vị trí cạnh tài xế, Mao đại sư nghe xong câu hỏi của Trần Ngự thì biết cô muốn hỏi điều gì, lập tức dựng lỗ tai lên.

“Có Hạng Bạt còn chưa đủ bất thường nữa ă.” Ông Ngô tức giận nói.

“không phải cái đó ă...” Trần Ngự dứt khoát nói thẳng “Con nói thật với ông, Linh Khí thứ năm đang ở núi Thanh Mang đó.”

“Linh Khí ở núi Thanh Mang?” Ông Ngô lấy làm kinh hãi, đột nhiên nhớ đến lần trước cùng đám người Thẩm Thanh Trúc lên núi đã cảm nhận được sự rung động của pháp khí nào đó chưa rõ ràng.

“Đạ.” Trần Ngự gật đầu thật mạnh, đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm vào ông Ngô.

Ông Ngô nhủ mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trần Ngự, dùng vẻ nghiêm trang mà Trần Ngự chưa bao giờ thấy nói với cô “Nhóc con, chút nữa đến núi Thanh Mang cho dù con cảm ứng được Linh Khí nhưng cũng không thể đụng đến nó đâu đấy.”

Mao đại sư thấy ông Ngô đã đem những lời mình muốn nói nói cho Trần Ngự thì liền nuốt lời vừa tới miệng xuống.

“Con sẽ cẩn thận không đụng đến phong ấn.” Trần Ngự biết ông nội lo lắng điều gì, cô cũng không ngốc đến mức không để ý đến Hạng Bạt mà khẳng định tìm cách lấy Linh Khí.

“Trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn là do lão già Thảm Thanh Trúc kia nghĩ ra nhằm củng cố lại trận pháp phong ấn. trên thực tế, trận pháp phong ấn Hạng Bạt vô cùng phức tạp, tất cả chúng ta chưa người nào từng gặp qua, ai nhìn cũng không hiểu được.” Ông Ngô nói “Hạng Bạt đã ngủ say ở núi Thanh Mang không biết bao nhiêu năm tháng, phong ấn đã sớm hòa cùng một thể với núi Thanh Mang, mỗi một cái cây ngọn cỏ ở núi Thanh Mang đều có khả năng có quan hệ đến phong ấn, hưởng hô là Linh Khí.”

Sắc mặt Trần Ngự trắng nhợt “Nhưng mà ... nếu không có Linh Khí ... anh Ba ...”

“không có Linh Khí, sát khí của Lâu Minh vẫn sẽ tồn tại trong linh hồn cậu ấy, có lẽ sẽ phải trải qua trăm ngàn đời luân hồi mới có thể hóa giải hoàn toàn. Nhưng nếu bây giờ con làm Hạng Bạt thức tỉnh, thế gian sẽ trăm họ lâm than.” Ông Ngô nhìn Trần Ngự, ông tin rằng những điều mà ông dạy cháu gái, cô sẽ hiểu rõ những điều lợi hại trong đó.

“...” Trần Ngự im lặng một lúc lâu, cuối cùng gật gật đầu “Con biết rồi.”

Toàn bộ câu chuyện rơi vào tai Mao đại sư, không tiếng động thở dài một tiếng, ông lấy điện thoại di động ra, lặng lẽ gửi cho Lâu Minh một tin (Ông Ngô đã dặn dò Trần tiểu hữu, nhưng mà Trần tiểu hữu nhìn rất mất tinh thần.)

Khi Lâu Minh nhìn thấy tin nhắn, lộ ra nụ cười khổ, cô nhóc kia cố gắng như vậy vì muốn hóa giải sát khí trên người anh, đến cuối cùng sự tình bỗng nhiên lại thành ra như vậy, làm sao mà không mất tinh thần cho được!

Thực ra, anh cũng có sa sút tinh thần, nhưng cũng chỉ có đôi chút mà thôi. Đêm qua, anh đã lại đem những kí ức trong các giấc mơ mà anh đã nhớ xem lại một lần, anh không biết từ sau đời Phụng Lạc đến nay anh đã trải qua luân hồi bao nhiêu kiếp, nhưng trong mỗi giấc mơ một đời anh đều bắt gặp một bóng dáng của người nào đó giống như Thi Thi.

Nếu như, mỗi một kiếp luân hồi anh đều có thể gặp em, vậy thì dù cho phải luân hồi bao nhiêu lần nữa, đối với anh đó đều là sự kinh ngạc và vui mừng. *(Tội nghiệp anh!)*

==

Rất nhanh, xe dừng tại chân núi Thanh Mang, các đại lão nhón nhào xuống xe, Trần Ngự vừa theo ông Ngô xuống xe thì bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có tiếng kêu, hình như có ai đó đang gọi cô.

“trên núi chỗ kia có cái gì vậy ạ?” Trần Ngự bỗng nhiên hỏi.

“Cái gì?”

“Chỗ đó, hình như ở đó có cái gì đó.” Trần Ngự chỉ về hướng nào đó trên núi Thanh Mang.

Hành động của cô đương nhiên cũng gây sự chú ý của mấy vị đại lão, khi Thảm Thanh Trúc nhìn về hướng Trần Ngự chỉ, thì ánh mắt lập tức biến đổi.

Xem ra, lão già họ Ngô kia không có nói khoác, đồ đệ này của lão ta đúng là không tầm thường.

“Nếu Thi Thi đã phát hiện ra, vậy chúng ta đến đó trước đi.” Thảm lão vừa dẫn mọi người lên núi, vừa nói “Khoảng một tuần trước, tôi nhận thấy trên núi Thanh Mang có linh khí khác thường nên tới đây điều tra, sau đó tôi phát hiện ra chỗ đó.”

Mọi người đi lên trên một đoạn, đã có thể nhìn thấy vị trí đó “Tôi phát hiện linh khí ở đó hơi hỗn loạn, dưới mặt đất hình như có thứ gì đó đang không ngừng rung động, cũng chính bởi sự rung động này mà ảnh hưởng đến phong ấn. Ban đầu chúng tôi nghi ngờ dưới mặt đất, vật có rung động đó là pháp khí.”

“Pháp khí?” Lương lão gia từ hỏi “Là pháp khí dùng để phong ấn Hạng Bạt sao?”

“Rất có thể.” Thảm lão cũng nghĩ vậy “Nếu pháp khí này từ trong phong ấn bay ra, như vậy phong ấn có thể bị phá vỡ.”

“Khi chur vị đến gần, cố gắng không can sử dụng linh lực để đề phòng pháp khí có cảm ứng.” Thảm lão không quên dặn dò.

Đám người gật đầu, rồi rút thu linh khí trên người lại.

“A!” Trần Ngự chợt kêu một tiếng, kéo tay áo ông Ngô đang đi bên cạnh.

Ông Ngô ngạc nhiên xoay người, khi thấy gương mặt trắng bệch của Trần Ngự thì sốt ruột hỏi “Con sao thế?”

“Con ... con ... cảm thấy rất khó chịu.” Dường như Trần Ngự không chịu nổi, hai chân mềm nhũn, phịch một tiếng quỵ xuống đất.

“Thi Thi, nhóc con, nhóc con.” Ông Ngô gấp gấp nhưng không biết phải làm thế nào.

“Trần tiểu hữu làm sao vậy?” Mao đại sư vội vàng chạy tới.

“đã xảy ra chuyện gì?” đi phía trước, các đại lão cũng rồi rít quay lại xem.

“Vù!!!”

Bỗng nhiên, một nguồn linh lực vô cùng to lớn ở sau lưng mọi người phóng lên trời, mọi người chột xoay người lại, lập tức biến sắc.

Từ dưới đất, đột nhiên bay ra một hạt châu đang tỏa ánh sáng vàng rực bay lơ lửng giữa một vòng xoáy linh lực cực lớn.

Đó là ... Linh Khí.

Hạt châu màu vàng lơ lửng trong không trung một lát, rồi bay đến trên người Trần Ngự đang hôn mê, sau đó thu lại ánh sáng vàng, không động đậy nữa.

không khí đột nhiên yên tĩnh lại, Trần Ngự hôn mê bất tỉnh, ánh mắt mọi người không thể làm gì khác mà hướng về phía ông Ngô.

Ông Ngô “Mọi người nhìn tôi làm gì? Tôi cũng không biết có chuyện gì xảy ra.”

Tác giả có lời muốn nói:

Các đại lão: Mấy người phái Lạc Sơn các ông chẳng có người nào bình thường.

Ông Ngô: Xem về mặt đồ kị của các người kia!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Gặp lại

Đồng thời với sự việc kỳ lạ phát sinh ở núi Thanh Mang, trong biệt thự nhỏ nhà họ Lâu cũng phát sinh việc khác thường.

“Xoạt!”

“Vù!”

“Vù!”

Nghe thấy âm thanh khác thường, Lâu Minh từ phòng sách bước ra, đi mấy bước đến phòng ngủ của anh. anh đứng ở cửa nhìn vào trong phòng, thấy bốn Linh Khí vốn yên lặng nằm trên giá, bỗng nhiên trôi lơ lửng trong không trung, đồng thời rung động phát ra âm thanh.

“Tam thiếu.” Hà Thất cũng nghe tiếng động, từ dưới lầu chạy lên. Khi anh ta thấy việc khác thường trong phòng ngủ thì kinh ngạc nói “Sao lại như vậy?”

Về mặt Lâu Minh căng thẳng nhìn bốn Linh Khí trôi lơ lửng trong không trung, Hà Thất là người thường nên không thấy, nhưng trong mắt Lâu Minh, bốn Linh Khí đang lơ lửng đã được một nguồn linh khí nào đó chi phối.

Bốn Linh Khí sau khi tìm được vẫn luôn được đặt trong phòng ngủ của Lâu Minh, ban đầu thanh kiếm đồng còn được đặt trong tủ sắt, nhưng sau đó tủ sắt cũng bị kiếm đồng xuyên thủng, Lâu Minh liền dứt khoát đặt một giá đỡ vũ khí chuyên dụng, sau đó để tất cả Linh Khí lên.

Những Linh Khí này đã được đặt ở đây một thời gian, dù đặt cạnh nhau nhưng không có bất cứ cảm ứng lẫn nhau nào, sao hôm nay lại phát sinh thay đổi như thế này?

Trận pháp năm ngôi sao hợp thành! (Ngũ mang hồi tinh trận)

Chẳng lẽ Linh Khí thứ năm đã tìm thấy? Chẳng lẽ Thi Thi đã làm gì đó rồi?

Nghĩ đến điểm này Lâu Minh lập tức xoay người quay lại phòng sách, cầm điện thoại di động trên bàn gọi cho Mao đại sư, điện thoại vang lên lúc lâu mới có người bắt máy.

“Lâu Minh?” Giọng nói của Mao đại sư có chút kinh ngạc.

“Mao đại sư, ở núi Thanh Mang đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” Lâu Minh nôn nóng hỏi.

“Sao cậu lại biết?” Mao đại sư càng kinh ngạc hơn.

“Quả nhiên là thế, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy ạ?” Lâu Minh hỏi

“Linh Khí thứ năm đã xuất hiện.”

Quả nhiên, chân mày Lâu Minh căng thẳng, chỉ là anh chưa kịp hỏi quái vật Hạng Bật thì thế nào thì chợt nghe Mao đại sư nói thêm “Trần tiểu hữu ... đã hôn mê.”

“Cái gì?” Lâu Minh gấp gáp xoay người đi ra ngoài, đi hai bước thì mới phản ứng lại, bây giờ Trần Ngự đâu có ở Đệ Đô “Thì Thi thế nào? Sao cô ấy lại bị hôn mê?”

Mao đại sư nhìn thoáng qua Trần Ngự đang được ông Ngô cẩn thận ôm vào trong xe, cùng với toàn bộ trận pháp linh lực của núi Thanh Mang đã bị xáo động sau khi Linh Khí từ dưới đất bay lên, thờ dài nói “Tình hình tương đối phức tạp, tôi cũng không thể nói rõ ràng trong chốc lát được.”

“Thì Thi thế nào rồi? cô ấy có gặp nguy hiểm gì không?” Lâu Minh lại hỏi.

“Cái này ... tôi cũng không rõ lắm.” Ngay cả Mao đại sư cũng không hiểu nguyên nhân gì làm Trần Ngự té xỉu nên cũng không biết phải nói thế nào với Lâu Minh.

“Mao đại sư, tình hình Thì Thi có gì khác thường thì ông nhất định phải nói với tôi.” Lâu Minh cúp điện thoại, ảo não nhắm hai mắt lại. Cảm giác bất lực khi người thân bên cạnh anh xảy ra chuyện nhưng anh không thể làm gì một lần nữa lại ập tới, làm cho anh không thể khống chế được sự phẫn nộ, đầm một đầm xuống bàn sách.

“Cốc cốc, Tam thiếu.” Hà Thất đứng ở cửa phòng sách gõ nhẹ hai cái, nói “Linh Khí đã an tĩnh trở lại.”

Lâu Minh xoay người, nhìn thoáng qua Hà Thất, dừng lại một chút rồi vượt qua Hà Thất đi về phía phòng ngủ của anh. Lúc này, bốn Linh Khí đã an tĩnh ở vị trí cũ, tựa như hình ảnh bốn Linh Khí lơ lửng trong không trung lúc này chỉ là ảo giác của họ mà thôi.

Lâu Minh đi đến trước thanh kiếm đồng, thanh kiếm đồng cảm nhận được hơi thở của chủ nhân đến gần mình, nhẹ nhàng run lên một cái rồi phát ra âm thanh vui vẻ.

Mắt Lâu Minh run lên, giờ tay định cầm lấy thanh kiếm ...

“Tam thiếu!” Theo sát phía sau, Hà Thất nhìn thấy vậy thì vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

“Cậu có mang súng theo không?” Lâu Minh chợt hỏi.

Hà Thất sững sờ, mặc dù chưa hiểu sao Tam thiếu lại hỏi vậy nhưng anh ta vẫn gật đầu “Tôi có mang theo.”

“Rút súng, nhắm vào tôi.”

“!!” Hà Thất không thể tin nhìn Lâu Minh.

“Nếu như chút nữa sát khí của tôi bùng phát, cậu phải nổ súng ngay.” Mao đại sư và Trần Ngự đều không có ở Đệ Đô, nếu sát khí của anh bùng phát thì sẽ không có người nào có thể ngăn cản. Lâu Minh biết rõ điều này nhưng anh vẫn muốn thử một lần. Nếu như những hình ảnh trong mơ đều là sự thật đã từng tồn tại thì chắc hẳn anh sẽ không xảy ra việc gì.

“Tam thiếu!” Hà Thất không rút súng, anh ta đi về phía trước định ngăn cả hành động như tự sát của Lâu Minh.

“Dừng lại, cậu lùi ra cửa đi, rút súng ra.” Lâu Minh ra lệnh.

Hà Thất cắn răng, cân nhắc một lát, cuối cùng vẫn lùi lại đến cửa, rút súng ra.

“Mở chốt an toàn ra, chĩa súng vào người tôi.” Lâu Minh còn nói thêm.

Tay cầm súng của Hà Thất run rẩy, ngón tay khẽ động, một tiếng tạch nhỏ vang lên, mở chốt an toàn, sau đó nâng súng lên, ngắm thẳng về phía Lâu Minh.

Lâu Minh thấy tất cả đã được chuẩn bị, lúc này mới xoay người lại một lần nữa, hít sâu một hơi, đưa tay lên kệ lấy thanh kiếm đồng.

“Vù!” Trong nháy mắt thanh kiếm đồng rơi vào tay Lâu Minh, phát ra âm thanh vui sướng.

Hà Thất căng thẳng thần kinh, đứng ở cửa chỉ súng vào Lâu Minh, ngón tay đặt trên cò súng, chỉ cần thấy một biểu hiện bất thường là sẽ nhấn cò.

Lâu Minh đưa lưng về phía cửa, một tay cầm thanh kiếm đồng, lẳng lặng đứng đó.

Bầu không khí kì lạ căng co trong hai phút, sau đó Lâu Minh vẫn đứng bất động bỗng nhiên xoay người lại.

Hà Thất run lên, cánh tay kéo căng, thẳng tắp.

Lâu Minh đối diện với huyệt súng đen ngòm, trầm mặc một lát rồi nói “Cắt súng đi, cậđi chuẩn bị máy bay trực thăng đi.”

“Tam thiếu?” Hà Thất thấy Lâu Minh không có gì bất thường thì vô cùng vui mừng và nghi hoặc.

“Tôi muốn đi đến núi Thanh Mang.” Lâu Minh cầm thanh kiếm đồng trên tay phải được bao phủ bởi một tầng linh khí nhàn nhạt, ngăn cách hơi thở của anh và kiếm đồng tiếp xúc với nhau.

==

Từ núi Thanh Mang trở về đã được mấy tiếng đồng hồ nhưng Trần Ngự vẫn chưa tỉnh lại.

Ông Ngô ngồi bên giường, tỉ mỉ theo dõi tình trạng của Trần Ngự, hơi thở ngoại trừ có chút hỗn loạn khi mới từ núi Thanh Mang trở về, lúc này đã không có gì bất thường, nhưng không biết vì lý do gì mà con bé vẫn chưa tỉnh lại.

Ông Ngô vẫn ngồi từ khi màn đêm buông xuống cho đến khi chuẩn bị biến mất, ông nóng nảy đi ra phòng khách, nhìn Thẩm Thanh Trúc đang ngồi trên ghế sofa, mắng “Thẩm lão đầu, ông mau đi tìm bác sĩ đến ngay cho tôi.”

“Sao thế?” Đối với người cắt ngang cuộc nói chuyện của mọi người nhưng Thẩm Thanh Trúc vẫn tốt tính hỏi.

“Cháu gái tôi ở chỗ của ông xảy ra chuyện, ngay cả bác sĩ mà ông cũng không tìm cho con bé sao?” Ông Ngô hét lên.

“...” Cho dù Thẩm lão tốt tính đến cách mấy cũng không nhịn được mà tròn mắt “Tình trạng lệnh đồ có chuyện gì chẳng lẽ ông không biết rõ sao, tìm bác sĩ thì làm được cái gì?”

“Tôi mặc kệ, dù sao bây giờ cháu gái tôi đang hôn mê, ông phải chịu trách nhiệm đi.” Trong lòng ông Ngô không vui, xem ai cũng đều không vừa mắt.

“Vây vì cháu gái ông mà núi Thanh Mang phát sinh biến đổi khác thường, phong ấn bị lỏng lẻo ra, Hạng Bạt sắp thức tỉnh thì ai là người chịu trách nhiệm?” Nghiêm Sùng Minh quát.

“Cái gì gọi là vì cháu gái tôi mà phát sinh biến đổi khác thường? Ông có chứng cứ không?” Ông Ngô híp mắt cảnh cáo nhìn Nghiêm Sùng Minh.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107-2: Gặp lại

“Ông ...” Nghiêm Sùng Minh nói “Tình hình buổi sáng như thế nào tất cả những người ngồi đây đều thấy, là cháu gái ông đã gọi Linh Khí phong ấn Hạng Bạt ra.”

“Buổi sáng tất cả có chín người, cháu gái tôi nhỏ tuổi nhất, tu vi thấp nhất, tại sao lại nói Linh Khí là do nó gọi ra?”

“Tôi ... Làm sao mà tôi biết được?” nói một cách chính xác, bảy người họ ngồi ở đây thảo luận cả ngày cũng không thể hiểu rõ lý do gì mà Linh Khí lại đột nhiên từ dưới lòng đất bay lên.

“không biết thì đừng có tùy tiện chụp mũ cho người khác.” Ông Ngô cảnh cáo “một tuần trước Linh Khí đã có rung động, hôm nay bỗng nhiên từ dưới đất bay lên, chín người chúng ta đều ở đó, tại sao các ông lại chỉ nghi ngờ cháu gái tôi, tại sao không thể là do cả chín người chúng ta đều lên đó nên mới ảnh hưởng đến trận pháp linh lực của núi Thanh Mang?”

“...” Nguyên nhân này đúng là bọn họ chưa từng nghĩ tới.

“Sao nào? Các ông đẩy hết mọi chuyện lên người cháu gái tôi? Rồi có phải là cũng đẩy chuyện nhân quả do Hạng Bạt xuất hiện lên đầu nó luôn?” Ông Ngô chất vấn.

“A di nhỡ phúc, Ngô đạo hữu bớt giận, chúng tôi không có ý này.” Từ Hải đại sư vội vàng lên tiếng trấn an.

“Dù các ông nghĩ như vậy, cũng phải hỏi đạo trời có đồng ý hay không.” Ông Ngô mắng “Dù sao thì chờ đến ngày xuống mồ, các ông tự coi nhân quả của chính mình thì đều biết mà thôi.”

sự việc ở núi Thanh Mang, tất cả mọi người đều không có bất cứ cảm ứng gì với Linh Khí là do trước đó họ đều thu lại linh lực của bản thân, cho nên bọn họ căn bản sẽ không nghĩ linh lực của mình sẽ ảnh hưởng đến trận pháp linh lực trên núi Thanh Mang. Chẳng qua là lúc đó đột nhiên Trần Ngự té xỉu,

Linh Khí từ lòng đất bay lên lại bay thẳng đến trên người Trần Ngự cho nên mọi người mới suy luận logic (Luận lý thành chương) thành Trần Ngự là người đánh thức Linh Khí.

Nhưng mà lúc này nghe ông Ngô nói như vậy, đầu tiên bọn họ sững sốt, rồi lập tức mặt mày nóng lên. Còn không phải sao, ở đây chín người thì có tám người đều có thể làm ông nội cho cô bé, nhưng mà khi có việc xảy ra lại đều đẩy hết mọi chuyện lên đầu tiểu bối (thế hệ nhỏ). Hơn nữa lúc đó Trần Ngự xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều vây lại, nếu như là nói Linh Khí bay đến trên người Trần Ngự thì không bằng nói là rơi vào ở giữa chín người.

“Được rồi, để tôi gọi điện mời bác sĩ đến là được chứ gì?” Thẩm Thanh Trúc bối rối ho khan một tiếng, lên tiếng trấn an ông Ngô.

Mời bác sĩ thì mời bác sĩ, cũng không phải là ông cố tình không mời, Trần Ngự té xỉu là vì bị linh lực tác động làm ảnh hưởng lớn đến hơi thở của cơ thể, tìm bác sĩ thì có lợi ích gì chứ. Nhưng mà vì không muốn bị ông Ngô mắng nữa, Thẩm Thanh Trúc cảm thấy mời bác sĩ đến cũng tốt, có thể trấn an ông Ngô, cũng là làm lỗi tai của họ nhẹ nhàng hơn một chút.

“Hừ!” Ông Ngô hằm hừ xoay người rời đi.

“Từ từ ...” Thẩm Thanh Trúc nói “Chúng tôi đang nói chuyện về núi Thanh Mang, ông có muốn ở lại bàn chuyện không?”

“Cũng không phải là cháu gái ông hôn mê, đương nhiên là các ông thoải mái rồi.” Ông Ngô trợn trắng mắt rồi xoay người đi.

Bảy đại lão trong giới huyền học ngồi trong phòng khách lúng túng đưa mắt liếc nhìn nhau, trong một chốc lát không có người nào lên tiếng.

một hồi lâu, vẫn là Từ Hải đại sư hồi phục lại trước, tiếp tục câu chuyện lúc nãy “Hạt linh châu kia mặc dù đã bị nhiễm sát khí nhưng bản thân nó lại chứa linh lực vô cùng dồi dào, kỳ lạ hơn chính là sát khí và linh khí này cùng tồn tại hòa hợp trong linh châu, không công kích lẫn nhau.”

Từ Hải đại sư nói xong, sáu vị đại lão còn lại đều đồng loạt gật đầu biểu thị sự kinh ngạc của chính bản thân mình.

Chỉ có Mao đại sư vượt râu mép, rồi rầm trong lòng, ông nói ra hay là không nói ra đây. Cái cảm giác mình có hiểu biết hơn các vị đại lão ở đây thật là vừa thoải mái lại vừa rối rắm.

“Mao đại sư, ông nghĩ ra được điều gì rồi?” Lương lão gia từ tương đối thân quen với Mao đại sư nên nhận thấy thái độ khác thường của ông, lên tiếng hỏi.

Mọi người nghe thấy thế thì đều quay đầu nhìn qua.

Mao đại sư không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ, nói “Tôi chỉ đang nghĩ, sau khi linh châu này từ dưới đất bay lên, không khí ở núi Thanh Mang đúng là có thay đổi nhưng phong ấn cũng không lập tức bị phá bỏ. Đó có phải là điều chứng minh hạt linh châu này cũng không phải là Linh Khí chủ yếu để phong ấn Hạng Bạt hay không?”

“Đúng thế, hạt linh châu này đúng là không phải là pháp khí phong ấn Hạng Bạt. Chắc hẳn nó là do cao nhân năm đó phong ấn Hạng Bạt, không cẩn thận đánh rơi ở đó. Nếu không thì khi linh châu được tìm thấy thì phong ấn Hạng Bạt sẽ bị phá vỡ ngay lập tức.” Thẩm Thanh Trúc đồng ý

“nói như vậy thì Hạng Bạt có thể có khả năng thức tỉnh không?” Lương lão gia từ hỏi.

“Hạng Bạt sẽ thức tỉnh.” Thẩm Thanh Trúc lắc đầu thờ dãi, râu rì nói “Hai mươi năm trước, khi Hạng Bạt có dấu hiệu thức tỉnh, là mấy người chúng tôi phát hiện kịp thời, nhân lúc Hạng Bạt chưa thức tỉnh hoàn toàn đã dùng trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn gia cố lại phong ấn. Nhưng mà vừa rồi ... trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn đã bị phá vỡ.”

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta bây giờ đi gia cố phong ấn thêm một lần nữa.” Lương lão gia từ nói.

“Nào có dễ dàng như vậy.” Vẫn rất ít nói chuyện, Hoa Diệp chân nhân mở miệng nói “Trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn yêu cầu chín người cùng lúc ra tay, mà bây giờ Trần tiểu hữu đang còn hôn mê.”

“Chúng ta có thể tìm người khác đến giúp đỡ.” Mao đại sư nói.

“Có tìm được người có đủ tu vi không còn chưa nói ...” trên mặt Thẩm Thanh Trúc ánh lên vẻ tuyệt vọng “Hơn nữa ... mọi người không cảm nhận được gì sao?”

Mọi người sững sốt.

“Sát khí trên núi Thanh Mang đã thổi tới, Hạng Bạt có thể thức tỉnh bất cứ lúc nào.”

Nghe lời cảnh báo của Thẩm lão, một người cẩn thận cảm nhận một lần nữa, quả nhiên cảm ứng được một tia sát khí từ hướng núi Thanh Mang. Về mặt mọi người đều biến đổi, trong lòng ưu sầu như lửa đốt, bây giờ huyền học đang xuống dốc, Hạng Bạt mà xuất hiện thì làm cách nào phong ấn được đây?

==

Lúc Trần Ngự tỉnh dậy phát hiện mình đang ở trong một không gian đen như mực, nhìn bốn phía xung quanh sau đó phát hiện đây không phải là thế giới thực.

cô đang bị làm sao vậy?

Trần Ngự nhớ lúc cô vừa lên núi Thanh Mang thì cảm thấy có chút khó chịu, khi càng đến gần vật đang cất tiếng gọi cô thì cảm giác khó chịu càng gia tăng, dường như có thứ gì đó đang lôi kéo linh hồn cô, làm cho tinh thần của cô ngày càng mơ hồ, sau đó ... cô nhớ hình như mình đã bị hôn mê.

“Rốt cuộc chúng ta cũng gặp nhau.” một giọng nữ êm ái bỗng nhiên vang lên phía sau Trần Ngự.

Trần Ngự kinh ngạc quay người, cô nhìn thấy một cô gái có tám phần giống mình mặc bộ váy áo cổ trang, quanh thân phủ một quang sáng vàng nhạt, ở nơi đen tối này nhin cô cười dịu dàng.

“không, phải nói là cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau.”

Tác giả có lời muốn nói:

Có một ngày, cô nương và chàng thanh niên Ngô ra ngoài bắt ma, cô nương bị thương, chàng thanh niên Ngô công cô nương từ trong núi sâu đi ra, trên đường đi cảnh xuân tươi đẹp, phong cảnh rất là mỹ lệ.

cô nương: Quả nhiên mùa xuân mới là thời gian đẹp nhất trên thế giới này.

Chàng thanh niên Ngô: Ừ.

cô nương: anh cũng cảm thấy mùa xuân là mùa đẹp nhất?

Chàng thanh niên Ngô nghĩ nghĩ rồi lắc đầu.

cô nương: Rốt cục là có hay không?

Chàng thanh niên Ngô nhỏ giọng nói: Phải cùng với em.

cô nương: Cái gì?

Chàng thanh niên Ngô gân cổ nói lớn: Phải cùng với em mới là thời gian đẹp nhất.

cô nương: anh không được nói lung tung.

Chàng thanh niên Ngô mắt nhắm nhắm đầu, vì đang công người nên chàng trai không nhìn thấy gương mặt cô nương giờ đã đỏ bừng giống như hoa đào mùa xuân.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Phụng Lạc và Linh Cơ

“cô là ai?” Nhìn thấy một người giống mình nhưng không phải là mình, loại cảm giác này có chút kì diệu.

“không phải là cô cũng đoán được sao?” cô gái mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển mang theo một cảm giác quyến rũ, xinh đẹp, làm Trần Ngự có cảm giác thì ra là mình cũng có thể xinh đẹp như vậy.

“cô là kiếp trước của tôi, hay là kí ức kiếp trước của tôi?” Trần Ngự hỏi.

“Tôi là kí ức kiếp trước của tôi, tôi là Thanh Linh, phong hào Linh Cơ.” cô gái đáp.

“Thanh Linh? Linh Cơ?” Trần Ngự bỗng dưng mở to hai mắt, cô nhìn cây trâm trên búi tóc của cô gái “Trâm Thanh Linh và kiếm Linh Cơ đều là của cô sao?”

“Đúng.” Linh Cơ gật đầu nói “Kiếm Linh Cơ là bội kiếm của phụ thân tôi tặng cho tôi vào năm sinh nhật mười ba tuổi của tôi, đồng thời ban phong hào Linh Cơ cho tôi, cho phép tôi lấy kiếm Linh Cơ bảo vệ cho Diệp Quốc đất nước thái bình, dân chúng yên ổn.”

Khi Linh Cơ nói đến việc bảo vệ Diệp Quốc, trong mắt nàng lóe lên vẻ phiến muộn, dừng lại một chút rồi nói thêm “Trâm Thanh Linh là vật đính ước Phụng Lạc tặng cho tôi, làm từ ngọc vụn năm và minh châu Đông Hải.”

“Phụng Lạc? Kiếp trước của anh Ba?” Trần Ngự không thể tin nhìn công chúa Linh Cơ “thì ra kiếp trước tôi và anh Ba chính là một đôi.”

“cô thích anh Ba của cô không?” Công chúa Linh Cơ chợt hỏi.

“Thích chứ.” Trần Ngự gật đầu không chút do dự.

Nhìn thấy ánh sáng rực rỡ trong mắt Trần Ngự khi cô trả lời, công chúa Linh Cơ chợt cười, nụ cười ầm ập mà quan tâm.

“Chắc chắn cô cũng rất thích Phụng Lạc!” Trần Ngự nghĩ người cổ đại thường kết hôn sớm, thế là đỏ mặt “Vậy hai người thành thân chưa?”

Công chúa Linh Cơ sững sờ, thấy Trần Ngự đỏ mặt, dường như đoán được cô muốn hỏi gì, nhưng lại ra vẻ không biết cười hỏi “cô muốn hỏi cái gì nào?”

“Chính là ... chính là ...” Mặt Trần Ngự càng đỏ hơn, chẳng qua cô cảm thấy Phụng Lạc là kiếp trước của anh Ba, công chúa Linh Cơ là kiếp trước của mình, nếu như bọn họ thành thân (kết hôn), vậy chẳng phải tương đương với mình và anh Ba ... ai da, thật nóng mặt mà.

“Chúng tôi chưa thành thân.” Công chúa Linh Cơ thấy Trần Ngự thẹn thùng, quyết định không đùa cô nữa.

“A?” Trần Ngự không che giấu vẻ kinh ngạc của mình.

“cô có muốn nghe chuyện xưa của chúng tôi không?” Linh Cơ chợt hỏi.

“Ừm.” Trần Ngự lơ mơ đoán được, có lẽ kí ức của công chúa Linh Cơ tồn tại đến bây giờ chính là vì muốn kể lại câu chuyện xưa này của họ cho cô nghe.

Công chúa Linh Cơ chậm rãi nhớ lại “Tôi vốn là công chúa nhỏ nhất của Diệp Quốc, Phụng Lạc là Thiên Sư trẻ tuổi, lịch lãm vừa xuống núi. một năm đó, Phụng Lạc gặp phải một con Ma Vương trong đêm đó đã cắn nuốt hàng vạn hồn phách của dân chúng, vì để có thể giết chết Ma Vương mà không làm tổn hại đến linh hồn của các bách tính, đêm đó Phụng Lạc đã tiến cung, hỏi mượn tôi kiếm Linh Cơ.”

“Lúc tôi mới gặp chàng ấy, chàng mặc áo trắng, tóc đen, mặt mũi trong sáng, đứng ở hành lang dưới ánh trăng, như châu như ngọc, như là thần tiên ...”

=

“Công chúa, ngài có thể cho ta mượn bội kiếm của ngài một lát không?” Thiếu niên Phụng Lạc hơi nghiêng người hành lễ với công chúa.

“Chàng mượn làm gì?” Thiếu nữ lại gần hỏi, nàng chưa bao giờ nhìn thấy một chàng trai đẹp mắt đến vậy.

“Phù hộ chính khí của trời đất.” Thiếu niên Phụng Lạc cao giọng trả lời.

“Nhưng mà kiếm của ta chỉ có ta mới có thể sử dụng.” Thiếu nữ cố ý nói.

“Vậy ...” Thiếu niên dường như rất phiền não, do dự một chút rồi nói “Vậy công chúa có thể mang kiếm Linh Cơ đi cùng ta không, Phụng Lạc nhất định sẽ bảo vệ công chúa chu toàn.”

“Chàng tên là Phụng Lạc a.”

trên hành lang, hoa quỳnh chợt nở, đó là thanh âm của ‘tình đậu sơ khai’ (tình yêu chớm nở).

=

Trong không gian đen như mực bỗng nhiên xuất hiện một bàn trà và dụng cụ pha trà, công chúa Linh Cơ ưu nhã thưởng thức trà, mà Trần Ngự thì hâm mộ nhìn nàng “A, lần gặp đầu tiên của hai người thật là lãng mạn, chẳng giống với chúng tôi chút nào.”

“Lần gặp đầu tiên của hai người cô như thế nào?” Công chúa Linh Cơ tò mò hỏi.

“Tôi là Thiên Sư mà, lần đầu tiên chú ý đến anh Ba là vì sát khí trên người anh ấy, tôi cho là anh ấy định hại người khác nên chạy tới cảnh cáo anh ấy ...” Trần Ngự nhớ lại ngày đó cô đã cao giọng nói “Lần sau tôi mà còn bắt gặp anh, anh có tin là tôi thu anh không.”

“Phụt ...” Công chúa Linh Cơ nhin không được mà bật cười, rồi bỗng nhiên có chút hâm mộ “cô thật là khí phách hơn tôi nhiều.”

“Cũng được, ha ha ha ...” Trần Ngự cười ngây ngô rồi hỏi “Phụng Lạc đã là Thiên Sư vậy thì sao linh hồn anh Ba lại có sát khí nặng như vậy?”

“Bởi vì tôi.” Linh Cơ đặt chén trà trong tay xuống, đôi mắt rũ xuống rồi lâm vào hồi ức “một năm đó, Phụng Lạc định đưa tôi về bái kiến sư phụ của chàng ấy, sau đó sẽ quay về gặp phụ vương tôi cầu hôn ...”

=

Tàng Thư Các của phái Lạc Sơn.

Phượng Lạc sợ nàng nhàm chán nên để nàng ở lại đây đọc sách. Mấy năm nay vì đi theo Phượng Lạc trừ ma khắp nơi nên công chúa Linh Cơ cũng cảm thấy rất có hứng thú với mấy quyển sách thuật pháp huyền học này, mê mải đọc.

Lúc Phượng Lạc đẩy cửa tiến vào, nàng vừa mới đọc xong một cuốn sách nói về cương thi, thấy Phượng Lạc, thiếu nữ đột nhiên cảm thấy chột dạ. Bởi vì quyển sách liên quan đến cương thi này lúc trước Phượng Lạc đã giấu đi không cho nàng xem. Mà nàng thành nhân cơ hội Phượng Lạc không có ở đây mà lên lút mở ra đọc.

“Lạc ca ca, huynh gặp sư phụ chưa?” Linh Cơ tiến đến hỏi.

“Ừm.” Sắc mặt Phượng Lạc rất kém, tinh thần hoảng hốt nhưng thiếu nữ vì đang hưng phấn mà không nhận ra.

“Lạc ca ca, muội phát hiện muội cũng rất có năng khiếu ở lĩnh vực huyền học nha, những quyển sách này muội đọc một cái là hiểu liền, ngay cả trận pháp Tụ Linh này muội cũng biết sắp đặt nè.” Về mặt thiếu nữ ‘cầu khen ngợi’.

“Thanh Linh vốn thông minh mà.” Phượng Lạc miễn cưỡng cười cười.

“Vậy sư phụ của huynh có thể thích muội hay không?” Thiếu nữ mở to đôi mắt, vừa chờ mong vừa thấp thòm nhìn Phượng Lạc.

“Có chứ.” Thiếu niên giống như thường ngày định giơ tay lên vuốt nhẹ gò má của thiếu nữ, nhưng tay giơ lên nửa chừng lại thả xuống “Nhưng sư phụ huynh vẫn đang còn bế quan, chưa kết thúc nữa.”

“Vẫn chưa kết thúc sao? Vậy chúng ta ở lại đây chờ sư phụ sao?”

“không cần đâu, để huynh đưa muội về trước.”

Từ phái Lạc Sơn đến hoàng cung, bình thường đi xe ngựa hết mười ngày nhưng hai người đã mất thời gian một tháng hành trình. trên đường đi, thiếu niên thỏa mãn tất cả các nhu cầu của thiếu nữ, vô cùng cưng chiều nàng, đó là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất trong cuộc đời ngắn ngủi của Linh Cơ.

Cho đến ... một đêm trước khi hồi cung.

Lúc đó mưa rất lớn, từng tầng mây dày nặng che lấp ánh trăng, toàn bộ thế giới đều tối đen, Linh Cơ đang chuẩn bị tắt nến đi ngủ thì nhìn thấy bóng người ngoài cửa sổ.

“Ai?” Thiếu nữ cầm kiếm Linh Cơ đẩy cửa phòng khách điểm, một tia sét xoẹt qua, chiếu sáng bóng người trong sân “Lạc ca ca, sao huynh lại đứng trong mưa, huynh mau vào đi.”

“Nàng đừng tới đây.” Giọng nói của thiếu niên tràn đầy đau khổ, ảm đạm, còn mang theo van xin “Thanh Linh, đừng tới đây.”

“Lạc ca ca?” Thiếu nữ sững sờ, một cảm giác bất an chợt nổi lên.

“Ta vốn định ... ngày mai đưa nàng hồi cung sau đó sẽ không xuất hiện nữa, nhưng mà ...” Đứng dưới màn mưa xối xả, thiếu niên ngẩng đầu nhìn vào cô nương mình yêu dấu “Ta cảm thấy ta nên gặp mặt nàng nói lời từ biệt.”

“Huynh muốn đi đâu?” Thiếu nữ hoảng hốt nói.

“Thanh Linh, chúng ta không thể ở bên nhau. Sau khi ly biệt, mong nàng ...” Thiếu niên như xương mắc trong cổ họng không nói nên lời, Thanh Linh chỉ có thể sống đến năm hai mươi tuổi, thời gian còn lại của nàng không còn nhiều lắm, hắn còn có thể mong muốn điều gì? hắn rời đi, đó chính là mong ước tốt nhất đối với hắn.

“Tại sao chúng ta không thể ở bên nhau? Huynh muốn chia tay với ta sao?” Thiếu nữ vọt ra ngoài màn mưa.

“Đừng.” Thiếu niên kiên định gật đầu, giống như lúc mới gặp nhau đã hứa sẽ bảo vệ chu toàn cho nàng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108-2: Phượng Lạc và Linh Cơ 2

“Hình như trong mơ tôi đã thấy hình ảnh này, có phải sau đó cô còn rút kiếm không?” Trần Ngự nghe đến đó thì chợt nhớ ra.

“Đúng thế.” Linh Cơ gật đầu.

“Tại sao Phụng Lạc lại muốn chia tay với cô, có phải sư phụ anh ấy đã nói gì đó không?”

“cô thông minh hơn tôi, lúc đó sao tôi lại không nghĩ được như vậy chứ?” Thế nên hình ảnh thiếu niên che ngực, chảy máu, tập tễnh bước đi trong màn mưa trở thành hình ảnh duy nhất mà nàng nhớ về Phụng Lạc.

“Vậy là hai người chia tay, vậy tại sao Phụng Lạc lại vì cô mà đánh sát khí lên người?” Trần Ngự không hiểu hỏi.

“Bởi vì sau đó tôi đã biến thành Hạng Bạt.”

“Cái gì?” Về mặt Trần Ngự khiếp sợ.

“Sau khi người chết, thi thể không thể tan rã, hồn không rời thân thể thì sẽ hóa cương, cương tu luyện thành yêu, rồi hóa Bạt, Bạt có huyền sát. Những môn phái huyền học còn có thuật pháp đặc biệt khác, có thể tập hợp hàng vạn hàng nghìn sát khí của oan hồn thì người chết cũng có thể hóa thành Bạt. Đây là thuật pháp cấm kỵ mà tôi đã đọc được trong Tàng Thư Các của phái Lạc Sơn...” Linh Cơ cười khổ “Lúc đó, chẳng qua là tôi cảm thấy thú vị, không ngờ rằng có một ngày chính tôi lại sử dụng nó.”

“Trước cảnh nước mất nhà tan, tôi từ trên thành nhảy xuống tự tử sau đó tập hợp oán niệm của các tướng sĩ và người dân Diệp Quốc biến thành Hạng Bạt, giết chết hết binh lính đã tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, chỉ tiếc vẫn để đại vương tử của Thạch Quốc chạy mất. Tôi không cam lòng, oán hận bất bình, đến Thạch Quốc làm Thạch Quốc hạn lớn trong ba năm, bá tánh chết đói khắp nơi. Trong lúc rất nhiều Thiên Sư đến thu tôi đều không thể làm khó dễ gì cho tôi, cho đến khi chàng tới...”

“Phụng Lạc đến giết cô?” Trần Ngự kinh hãi từ trên ghế đứng dậy.

“Đúng vậy.” Công chúa Linh Cơ cười cười “một Thiên Sư đến giết tôi đánh không lại tôi, lúc sắp chết đã hét lên Lạc Thiên Sư của phái Lạc Sơn sẽ xuống núi thu tôi, để cho tôi chết đi. Lúc tôi nghe thế thì vô cùng vui vẻ thả Thiên Sư đáng ghét đó đi. Sau đó tôi chạy đến khe núi mà trước kia chúng tôi thường đến...”

“Đó là một khe núi có phong cảnh rất đẹp, hoa cỏ, non nước hữu tình, chỉ tiếc là đã bị tôi hủy hoại. Tôi là Hạng Bạt mà, đi đến đâu chỗ đó thành hoang vu, tôi ở sơn cốc hoang vu đó ba ngày, cuối cùng Phụng Lạc đến.”

“anh ấy giết cô?” Trần Ngự nhớ lại giấc mơ đó, cô nhớ rõ người đàn ông trong giấc mơ đã dùng kiếm đâm xuyên tim cô gái mặc áo đỏ.

“Ừm.” Linh Cơ gật đầu.

“không đúng, Hạng Bạt không thể giết chết, chỉ có thể phong ấn, Phụng Lạc chắc chắn không có năng lực giết cô.” Trần Ngự nghi ngờ nói.

“Cho nên, chàng đã sử dụng phương pháp hoàn toàn mới.”

=

“Chàng sẽ giết ta sao?” đã biến thành Hạng Bạt-Linh Cơ cười cười, nghiêng đầu nhìn Phụng Lạc.

“sẽ!” Phụng Lạc rút thanh kiếm đồng nhìn lại Linh Cơ, nói như chém đinh chặt sắt “Lần này ta đến đây chính là để giết nàng.”

“Đúng thế nhỉ, ngay cả một con ác ma chàng cũng không buông tha, như thế nào có thể buông tha cho một quái vật gây hại nhân gian như ta.” Linh Cơ tự giễu cười một tiếng, lại hỏi “Vậy nếu ta chết đi, ta có thể trở lại dáng vẻ như trước kia được không?”

“Sau khi chết, thân thể cương thi sẽ hóa thành tro bụi.”

“À.” Dù sao thì trong mắt chàng, ta chính là một yêu quái, còn quan tâm đến dáng vẻ làm gì.

“Tôi đi, hai ta dứt khoát một lần cho xong đi.” Linh Cơ cười thoải mái một tiếng, tư thế sẵn sàng nhìn Phụng Lạc.

Linh khí quanh thân của Phụng Lạc tăng vọt, ánh sáng công đức xen lẫn với quang sáng vàng chói bao phủ toàn thân, thanh kiếm đồng trên tay Phụng Lạc không ngừng rung lên phát ra âm thanh vù vù. trên bầu trời, hai luồng khí một vàng một đỏ từ từ tiếp cận rồi đụng vào nhau.

“Ầm!” Phụng Lạc giơ kiếm lên, không chút nể nang một nhát xuyên qua ngực Linh Cơ.

“không đau, quả nhiên là cương thi không có tim.” Linh Cơ nhìn thanh kiếm đồng đã đâm sâu vào cơ thể mình rồi tự giễu.

“Thanh Linh.” Phụng Lạc chợt lên tiếng gọi nàng.

“Hà?”

“Nàng đừng động.” Khi thanh kiếm đồng đâm xuyên tới, Linh Cơ không hề né tránh, một khắc kia Phụng Lạc biết rằng Thanh Linh

của hắn đang tìm đến cái chết, nàng muốn chết trên tay hắn.

“Được.” Linh Cơ ngoan ngoãn đáp ứng, giống như nhiều năm về trước, thiếu niên nói với cô nương của mình, huynh dẫn muội về gặp sư phụ rồi chúng ta sẽ thành thân, hạnh phúc, ngọt ngào, cô nương đáp ‘được’.

Phượng Lạc dùng linh lực vẽ trên người Linh Cơ một trận pháp phức tạp, sau đó một nguồn sức mạnh to lớn từ thanh kiếm đồng truyền đến xuyên qua thân thể Linh Cơ.

“A!” Linh Cơ nhũn nhũn mày, nàng cảm thấy khó chịu và đau đớn.

Phượng Lạc chợt dừng sức, ôm chặt Linh Cơ vào ngực “Đừng nhúc nhích, một lát nữa là tốt rồi.”

“Được.” Linh Cơ lặng lẽ nhắm mắt lại, mặc cho sát khí trong thân thể trôi dần từng chút một.

Thời gian từ từ trôi qua, từ ban đầu đối lập rồi sát khí và linh khí dần dần dung hòa với nhau, cuối cùng tạo thành một khối không khí lớn bên ngoài màu vàng bên trong màu đỏ.

“Thanh Linh.”

Nghe được Phượng Lạc gọi mình, Linh Cơ mở mắt ra lần nữa, nàng kinh ngạc phát hiện mình chợt lơ lửng giữa không trung, còn Phượng Lạc đang ngồi trên mặt đất giữa đầu gọi nàng.

“Phượng Lạc, ta làm sao vậy?” Công chúa Linh Cơ đã gặp hồn ma, nàng biết mình hiện đang ở trạng thái gì, nhưng mà bây giờ nàng đã là Hạng Bật, làm sao có khả năng linh hồn ly thể.

“A!” Phượng Lạc kêu lên đau đớn, ánh mắt lóe lên tia sáng đỏ, thời gian dần trôi, màu đỏ càng ngày càng nhiều, cuối cùng biến thành đôi mắt đỏ như máu mà Linh Cơ không thể quen thuộc hơn.

“Phượng Lạc, mắt của chàng sao lại thế này? Lúc này chàng đã làm cái gì?” Linh Cơ muốn lại gần Phượng Lạc nhưng không có cách nào lại gần, tựa như có một kết giới trong suốt ngăn cách giữa hai người.

“Thanh Linh, sau này ... phải thật tốt.” Phượng Lạc bỗng nhiên cười một tiếng.

“Chàng có ý gì?”

Linh Cơ không chờ được Phượng Lạc trả lời, trong kết giới, ánh sáng vàng bỗng nhiên co lại bao trùm tất cả sát khí hóa thành một vệt sáng phóng lên cao, trong nháy mắt biến mất ở phía chân trời.

Lúc Linh Cơ cúi đầu nhìn lại chỉ thấy trước mắt nàng, thân thể của Phượng Lạc từ từ vỡ thành từng mảng hóa thành tro bụi, một cơn gió chợt thổi qua, bay xa lẫn vào cát vàng.

=

“Phượng Lạc dùng thuật cấm hấp thu sát khí của cô, nên sát khí trên người anh Ba, thật ra là ...” Cuối cùng Trần Ngư đã hiểu rõ.

“Đúng vậy” Linh Cơ gật đầu.

“Trách không được trên đời này nhiều người như vậy nhưng chỉ có mình tôi không sợ sát khí của anh Ba, thì ra sát khí trên người anh Ba vốn là từ tôi mà có.” Trần Ngư lầm bầm “thì ra là do tôi hại anh Ba.”

“Chính xác mà nói là tôi, không phải cô.” Linh Cơ lắc đầu “Người sau khi chết sẽ vào luân hồi, sẽ quên hết những chuyện xưa năm cũ. Câu nói cuối cùng của Phượng Lạc nói với tôi, muốn tôi về sau phải thật tốt vì chàng biết, sau khi chuyển thế, tôi sẽ không còn nhớ chàng nữa.”

“Sao lại có thể như vậy?” Phượng Lạc vì Linh Cơ hi sinh nhiều như vậy, kết quả là sau khi chuyển thế, Linh Cơ không còn nhớ đến anh ấy nữa sao?

“Đúng thế, sao lại có thể như vậy?” Linh Cơ cười khổ nói “Chính tôi cũng không thể đảm bảo mỗi lần chuyển thế đều sẽ yêu Phượng Lạc, cũng không thể làm mỗi lần chuyển thế Phượng Lạc đều yêu tôi. Tôi lưu lại đoạn ký ức này không phải là để cho tôi chuyển thế sẽ đi yêu Phượng Lạc mà bởi vì sát khí trên người chàng. Khi sát khí chưa bị diệt trừ, Phượng Lạc sẽ vì vậy mà đòi đòi góa bụa, lặn lội suốt kiếp.”

Sau khi Phượng Lạc chết, Linh Cơ vẫn còn vương vấn lang thang nơi sườn núi, sư phụ của Phượng Lạc đã đến đây tìm nàng nói rõ điều đó.

Linh Cơ lưu lại ở khe núi ba năm, nơi này từng bị biến thành vùng đất hoang vu nay đã khôi phục lại màu xanh biêng biếc dào dạt đầy sức sống. Khi Kỳ Dương chân nhân tìm đến, Linh Cơ đang ngồi trên đồng cỏ gần người.

“Ta là sư phụ của Phượng Lạc, Kỳ Dương chân nhân.” Kỳ Dương chân nhân thân nhiên nhìn ma nữ đang ngồi trên bãi cỏ.

“Sư phụ?” Linh Cơ chợt hoàn hồn.

“Trước khi Phụng Lạc đi, nó cầu ta đưa cô đi luân hồi.” Tuy Phụng Lạc đã hấp thu sát khí của Linh Cơ, nhưng dù sao Linh Cơ đã từng là hồn ma không bình thường rồi, cho nên cần Thiên Sư siêu độ.

“Phụng Lạc đâu rồi ạ?”

“Phụng Lạc hấp thu sát khí của cô, sát khí theo linh hồn đi vào luân hồi làm cho nó đòi đòi góa bụa, mỗi một kiếp đều không thể sống quá ba mươi tuổi.” Kỳ Dương chân nhân nói.

“Sao lại thế ... Tại sao có thể như vậy, tôi không yêu cầu chàng làm như thế, ai bảo chàng lại làm như vậy?” Linh Cơ không ngừng chất vấn nhưng lại không thể tìm thấy người đề hỏi.

“cô muốn cứu nó không?” Kỳ Dương chân nhân hỏi.

Linh Cơ ngẩng đầu.

“Sát khí của Hạng Bạt người bình thường sẽ không chống đỡ được, chuyển thể của Phụng Lạc khi trưởng thành sẽ dần dần xuất hiện sát khí, sát khí sẽ gây ảnh hưởng đến những người xung quanh, nó sẽ bị coi như là quái vật, sẽ bị người nhà ghét bỏ, sẽ bị đuổi đi, đánh mắng thậm chí là giết hại.”

Linh Cơ đau lòng không thở nổi.

“Chỉ có cô, nếu cô chuyển thể đầu thai, cô sẽ là người duy nhất không sợ sát khí trên người nó.”

“Tôi muốn đi, sư phụ, ngài đưa tôi đi đầu thai đi, đưa tôi đến bên người Phụng Lạc đi.” Linh Cơ khóc cầu xin.

“Ta sẽ lưu một đoạn ký ức trong linh hồn cô, đồng thời sẽ lưu một dấu ấn, khi thời điểm thích hợp sẽ làm cô nhớ lại đoạn ký ức này, còn dấu ấn sẽ làm cô mở được mắt tâm dương.” Kỳ Dương chân nhân nói “Có mắt tâm dương, cô sẽ có duyên với phái Lạc Sơn của ta, cũng sẽ có cơ hội lớn gặp được chuyển thể của Phụng Lạc.”

“Ở đây ta có phương pháp thanh trừ sát khí trên người Phụng Lạc, cô ... nhớ rõ, chỉ có cô mới có thể cứu Phụng Lạc.”

=

“Thi Thi, Thi Thi, Thi Thi ...” Lâu Minh đi suốt đêm đến biệt thự nhà họ Thẩm ở núi Thanh Mang, ngồi bên cạnh chăm sóc cho Trần Ngự, đến nửa đêm, Trần Ngự đột nhiên khóc nức nở, Lâu Minh nhìn không được mà gọi cô.

“Ô ô ô ...” Trần Ngự khóc đau lòng, cả người dúi vào ngực Lâu Minh run rẩy.

“Thi Thi, em tỉnh lại đi.” Trần Ngự khóc làm Lâu Minh hoảng loạn trong lòng.

Trần Ngự mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn Lâu Minh trước mắt mà tưởng đang nằm mơ “anh Ba?”

“Em tỉnh rồi? Có phải là gặp ác mộng rồi không, đừng sợ.” Lâu Minh trấn an.

“anh Ba, em muốn kết hôn với anh, em muốn sinh con với anh, em muốn sống với anh cả đời.”

Đột nhiên được thổ lộ, Lâu Minh dờ khóc dờ cười “Được, đều nghe em hết.”

“anh Ba, em sẽ thật tốt, thật tốt với anh.”

“Được.” Lâu Minh vừa dỗ dành vừa lau nước mắt cho Trần Ngự.

Tác giả có lời muốn nói:

Khi ông Ngô vẫn còn là một đứa bé, sống ở thôn nghèo Đại Mộc.

Đứa nhỏ nửa đêm không ngủ được, chạy vào trong núi, nó gặp được một cô gái đẹp như tiên nữ.

Tiên nữ: Cậu có thể chạy vào được kết giới của ta, chứng tỏ ta với cậu có duyên.

Đứa nhỏ chảy nước mũi: Cầu Ông Từ không biết có duyên là gì.

Tiên nữ: Cầu Ông Từ, có thể giúp ta một chuyện không?

Đứa nhỏ gật đầu thật mạnh.

Tiên nữ chỉ vào một cây hoa nhỏ giữa cốc núi, nói: Hãy giúp ta tưới nước cho cây hoa hàng ngày, cho đến khi cây nở hoa nhé.

Đứa nhỏ đồng ý với tiên nữ, mỗi ngày đều chạy vào cốc núi, mặc dù không còn gặp lại tiên nữ nhưng nó vẫn đều đặn hàng ngày tưới nước cho cây

hoa nhỏ. Rồi một ngày, hoa nhỏ nở hoa, lớn lên thành một cô nương nhỏ.

Và đũa nhỏ không còn được gắp cây hoa nhỏ mà mình cẩn thận tưới nước hai năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Linh Khí thứ sáu

Trần Ngự ngủ một ngày, lúc này tỉnh dậy đương nhiên là không buồn ngủ nữa. Lâu Minh lo lắng cả ngày, thấy Trần Ngự tỉnh cũng luyến tiếc rời đi, hai người ngồi ở vườn hoa nhỏ trước biệt thự, dựa sát vào nhau trò chuyện.

“Em có lạnh không?” Tuy bây giờ là cuối xuân đầu hạ nhưng gió đêm vẫn còn hơi lạnh.

“anh ôm em thì em sẽ không lạnh.” Trần Ngự nói xong thì chui vào lòng Lâu Minh.

Vậy rốt cuộc là lạnh hay không lạnh đây? Lâu Minh bật cười lắc đầu, nhưng cũng rất hiểu ý mà ôm chặt cô nhóc nhỏ bé của anh vào lòng.

“anh Ba, khi nào chúng ta có thể kết hôn?” Trần Ngự chợt hỏi.

“...” Sao hôm nay cô nhóc này cứ luôn hỏi chuyện kết hôn vậy “Luật pháp nước ta quy định con gái phải qua hai mươi tuổi mới được đăng ký kết hôn.”

“Vậy là còn ...” Trần Ngự yên lặng trong chốc lát “Còn một năm lẻ ba tháng nữa lận hả, lâu quá vậy, chừng ấy thời gian có thể sinh em bé được luôn rồi.”

Lâu Minh thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, anh không nói nên lời nhìn Trần Ngự “Sao bỗng nhiên em lại nghĩ đến chuyện ... kết hôn.”

“Vì em rất thích anh mà.” Bởi vì hơn một ngàn năm qua, chúng ta gặp nhau rất nhiều lần, yêu nhau không biết bao nhiêu lần nhưng chưa một đời nào có thể thành đôi “Thích thì phải ở bên nhau, đâu ai biết ngày mai sẽ ra sao.”

Đúng vậy, thích thì hãy ở bên nhau, bằng không ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì? Nếu mấy đời trước mà anh hiểu rõ đạo lý này thì sao có thể bỏ qua nhiều như thế.

“Chúng ta đã ở bên nhau rồi.” Lâu Minh nói, vẻ mặt không tự chủ mà nở ra nụ cười thỏa mãn.

“Nhưng mà chỉ có kết hôn mới có thể động phòng mà.” Trần Ngự chợt nói thêm.

“Em ...” Lâu Minh dở khóc dở cười “Trong đầu em toàn suy nghĩ cái gì vậy?”

“không đúng!” Trần Ngự chợt từ trong ngực Lâu Minh ngồi dậy, vô cùng nghiêm túc nói “Bây giờ đầu giống như trước kia, không ai quy định trước khi kết hôn thì không được động phòng a.”

Càng nói càng kỳ cục, Lâu Minh nhỏ giọng la “Thì Thì.”

“Hình như qua mười tám tuổi là được rồi, ở cổ đại mười sáu tuổi là có thể thành thân rồi.”

“Thì Thì!” Trán Lâu Minh nổi gân xanh, giọng nói cũng nặng hơn.

“anh Ba ...” Trần Ngự ngẩng đầu, vẻ mặt không chờ đợi nói “Chúng ta động phòng đi.”

Lâu Minh đột nhiên mở to hai mắt nhìn, đứng phắt dậy, bóng đêm mờ ảo che khuất gương mặt đỏ bừng của anh “Thì Thì, em có biết mình đang nói cái gì không?”

“Em biết mà, chẳng lẽ anh Ba không nghĩ cùng em ...”

“Em đừng nói nữa.” Lâu Minh quả thực muốn điên rồi, rốt cuộc là cô nhóc này có biết mình đang nói cái gì không, có người đàn ông nào mà không muốn cùng cô gái mình yêu làm ... cái kia.

“không được thì thôi, nhưng mà hôn một chút thì cũng được chứ gì.” Trần Ngự chợt từ trên ghế đứng lên, dán đến gần, đặt một nụ hôn lên khóe miệng của Lâu Minh.

Lâu Minh bị Trần Ngự trêu chọc mà tâm phiền ý loạn, nhưng lại chẳng thể làm gì, cuối cùng chỉ có thể than thở, đưa tay nhẹ vuốt tóc của Trần Ngự bị gió thổi rối, hỏi “Sáng hôm nay, sao em lại bị ngắt đi vậy?”

(Đừng nói với Phụng Lạc biết sự tồn tại của tôi.) Đây là lời dặn của Linh Cơ trước khi Trần Ngự tỉnh lại.

“À ... Chính là em bỗng nhiên cảm ứng được Linh Khí thứ năm, sau đó linh lực của em bỗng nhiên bị rút cạn, thế là em bị ngất đi.”

“Em cảm ứng được Linh Khí, tại sao em lại cảm ứng được Linh Khí?” Lâu Minh cau mày hỏi.

“Em cũng không biết a, tự nhiên nó bỗng nhiên bay ra ngoài.” Trần Ngự chột dạ nói, vì sợ Lâu Minh nhìn ra sơ hở, Trần Ngự vội vàng nói sang chuyện khác “anh Ba, hiện giờ chúng ta đã tìm được năm Linh Khí, chỉ còn một món cuối cùng thôi. Chờ khi chúng ta trở về Đế Đô, chúng ta có thể thông qua trận pháp Năm ngôi sao tập hợp để tìm Linh Khí thứ sáu.”

“Chờ giải quyết chuyện ở núi Thanh Mang, chúng ta trở về Đế Đô ngay.” Lâu Minh cũng không nghĩ là Linh Khí thứ năm lại dễ dàng tìm được như vậy, nhưng Hạng Bạt ở núi Thanh Mang có thể giải quyết được chứ.

“anh yên tâm, em có biện pháp rồi?” Trần Ngự bảo đảm nói.

“Em có biện pháp?” Lâu Minh kinh ngạc nói.

“Ừm, em biết phương pháp phong ấn Hạng Bạt nha.” Trần Ngự đắc ý nhún mày, bởi vì năm trăm năm trước, Hạng Bạt ở núi Thanh Mang chính là kiếp trước của cô ta tay phong ấn.

=

Công chúa Linh Cơ đã nói với Trần Ngự rất nhiều chuyện về các kiếp chuyển thế của bọn họ, cũng nói về nguồn gốc các Linh Khí và vị trí đặt của chúng.

“Vậy Linh Khí thứ sáu là gì? Đế ở chỗ nào?” Trần Ngự hỏi Linh Cơ.

“Tôi không biết.” Ngoài dự đoán của Trần Ngự, Linh Cơ lắc đầu.

“Sao cô lại không biết, không phải là cô vẫn luôn có mặt sao?” Trần Ngự nghi ngờ hỏi.

“Ba trăm năm trước, tôi đang chuẩn bị mang theo Linh Khí thứ năm để sắp xếp nơi đặt, khi chuẩn bị xuất phát thì bỗng nhiên trời có hiện tượng kì quái, Hạng Bạt xuất thế.” Linh Cơ nói.

“Hạng Bạt núi Thanh Mang?” Trong nháy mắt Trần Ngự nhận ra.

“Đúng thế.” Linh Cơ nói “Hạng Bạt gây nguy hiểm như thế nào cho nhân gian, không có ai hiểu rõ hơn tôi, tôi chuyển thế trở thành Thiên Sư nên không thể bỏ mặc, thế là tôi mang Linh Khí đến núi Thanh Mang.”

“Hạng Bạt núi Thanh Mang khác với tôi, nó là cương thi hóa thành yêu rồi thành Hạng Bạt, sát khí trải qua mấy ngàn năm, vô cùng lợi hại.” Linh Cơ nói “Tôi vốn định dùng Huyền Minh Tịnh Sát quyết để giết chết Hạng Bạt nhưng mà công đức của tôi không đủ, không có cách nào làm được, cuối cùng chỉ có thể dùng trận pháp phong ấn Hạng Bạt.”

“Hạng Bạt là do cô phong ấn sao?” Trần Ngự kinh ngạc.

“Đúng, nhưng lúc đó tu vi của tôi quá thấp, hoàn toàn không chống lại nổi Hạng Bạt, chỉ thực hiện việc sắp đặt trận pháp thôi cũng làm tôi kiệt lực mà chết.”

“Cái gì?” Trần Ngự giật nảy mình “Vậy Hạng Bạt làm sao mà phong ấn được?”

“Khi đó trận pháp đã sắp đặt xong, chỉ cần khởi động là được.” Linh Cơ nói “Vì không để cho Hạng Bạt thoát khỏi trận pháp, cũng vì để cho hồn phách của chúng ta có thể luân hồi đi tìm Linh Khí thứ sáu, tôi chỉ có thể từ linh hồn tách ra, bám vào Linh Khí thứ năm, mượn sức mạnh của Linh Khí mà khởi động trận pháp.”

“Cho đến cách đây không lâu, cô dùng đài chiêu hồn cưỡng ép gọi tôi.”

“Cho nên ...” Sắc mặt Trần Ngự trắng nhợt “Núi Thanh Mang có biến động bất thường là do tôi ở đài chiêu hồn gọi cô về mà nên?”

“Đúng thế.” Linh Cơ gật đầu.

“Vậy khi tôi đi đến núi Thanh Mang, linh châu chủ động bay ra ngoài cũng là vì điều này?”

“Tôi ở ngay người trong linh châu mấy trăm năm, đã sớm hòa cùng một thể với linh châu, chỉ cần cả hai ở gần là có thể kêu gọi lẫn nhau.” Linh Cơ giải thích “Có thể là linh châu cảm ứng được sự tồn tại của tôi nên mới từ lòng đất bay lên.”

“Vậy bây giờ không có linh châu thì chẳng phải Hạng Bạt sẽ thức tỉnh sao?”

“Đúng thế.” Linh Cơ nói “không có linh châu trấn áp, nhiều nhất là hai ngày, Hạng Bạt sẽ thức tỉnh.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Trần Ngự sốt ruột “Chúng ta phải đem linh châu trở lại sao? Nhưng mà anh Ba cũng cần có linh châu mà.”

“hiện giờ đem linh châu trở lại cũng vô ích, Hạng Bạt nhất định sẽ tỉnh lại. Vì thế kế hoạch chỉ có thể là phong ấn Hạng Bạt trở lại một lần nữa.” Linh Cơ nói “Trong đầu cô chắc chắn có lưu lại phương pháp phong ấn Hạng Bạt, bên cạnh cô có nhiều Thiên Sư như vậy, đồng tâm hiệp lực quyết đấu một trận với Hạng Bạt.”

“Còn Linh Khí thứ sáu, tôi dùng năm Linh Khí lấy biên giới nước ta làm ranh giới, tạo thành một trận pháp Ngũ Mang Hồi Tinh rộng lớn, nên chỉ cần Linh Khí thứ sáu đang ở trong biên giới nước ta thì chúng ta nhất định sẽ cảm giác được.” Linh Cơ nói.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109-2: Linh Khí thứ sáu 2

“Em biết trận pháp phong ấn sao?” Lâu Minh không biết sự tồn tại của Linh Cơ, nghe thấy Trần Ngự nói có biện pháp thì kinh ngạc không thôi.

“Dạ, không phải lần trước em đã trở về nhà tổ của phái Lạc Sơn sao? Chính ở nơi đó em đã thấy trận pháp chuyên dùng để phong ấn Hạng Bạt.” Kỳ thực Trần Ngự thấy là Huyền Minh Tịnh Sát Quyết, nhưng mà cũng gần gần như vậy.

Lâu Minh không nghĩ ngờ gì, gật gật đầu nói “Vậy anh yên tâm rồi.”

Nghĩ đến thời gian đã khuya lắm rồi, ngày mai Trần Ngự còn cùng chư vị đại sư bàn chuyện phong ấn Hạng Bạt nên Lâu Minh nói cả hai về phòng nghỉ ngơi.

“Dạ.” Mặc dù Trần Ngự không muốn đi nghỉ, nhưng cô cũng biết là cả ngày hôm nay Lâu Minh vừa đi đường mệt mỏi vừa phải lo lắng cho cô nên cũng không phản đối.

Trước tiên Lâu Minh tiễn Trần Ngự về phòng rồi xoay người về phòng của mình.

“Tam thiếu.” đang ở trong phòng, Trình Bằng thấy Lâu Minh về thì đứng dậy kêu.

“Ừ.” Lâu Minh nhìn hộp gỗ cao khoảng nửa thước bên người Trình Bằng rồi nói “Cậu cũng nghỉ ngơi đi!”

“Vâng.” Trình Bằng đứng dậy rời khỏi phòng.

Lâu Minh đi tới, đứng ở vị trí Trình Bằng vừa đứng, đưa tay sờ hộp gỗ cùng cây trường thương đang được bọc bằng vải lụa phía sau hộp gỗ. Đây là bốn Linh Khí Lâu Minh mang từ Đế Đô tới, cùng với linh châu mới tìm thấy từ núi Thanh Mang, như vậy năm Linh Khí đã được tập hợp.

Sở dĩ Lâu Minh đem bốn Linh Khí đến đây là vì khi Trần Ngự xảy ra chuyện, bốn Linh Khí này đồng thời phát sinh biến động khác thường, Lâu Minh cảm thấy mạng theo sẽ có tác dụng nên đã đem theo cùng.

anh vẫn chưa nói chuyện này với Trần Ngự, bởi vì nếu Trần Ngự biết năm Linh Khí đều ở chỗ này, thì chắc là cô sẽ không đợi phong ấn Hạng Bạt mà muốn ngay lập tức đi tìm Linh Khí thứ sáu, Lâu Minh sợ cô bị phân tâm.

Nhưng mà ... nghĩ đến việc có thể tập hợp được sáu Linh Khí, Lâu Minh cũng không kiềm được sự kích động trong lòng. Bởi chỉ khi nào anh hoàn toàn trở thành người bình thường, anh mới có thể thân nhiên đứng trước mặt ba mẹ Trần, mới có tư cách bảo đảm với họ là anh sẽ suốt đời đối xử thật tốt với Trần Ngự.

=

Đêm càng khuya càng an tĩnh, tất cả mọi người đều đang trong mộng đẹp, linh châu đang được để trong phòng ngủ của ông Thẩm bỗng nhiên phát ra ánh sáng mỏng manh, linh khí nhàn nhạt không ngừng lưu chuyển, đánh thức ông Thẩm đang ngủ say.

Ông Thẩm khoác áo khoác xuống giường, nhìn linh châu đang không ngừng phát sáng, nghĩ trăm lần cũng không ra, linh châu đang đáp lại cái gì sao?

Đồng thời, cách đó không xa trong phòng ngủ của Lâu Minh, được đặt trong hộp gỗ, cây sáo, kiếm đồng, kiếm Linh Cơ cùng với trường thương đang được bọc vải đều tản ra ánh sáng nhàn nhạt, năm nguồn sáng lập lòe, chớp tắt theo cùng một nhịp điệu.

đang ngủ say, Lâu Minh cau mày, ngay sau đó tiến vào giấc mơ quen thuộc.

“Làm sao bây giờ? Cái này không được, cái kia cũng không được, tại sao lại đều không được như vậy chứ?” Trong mơ, Thi Thi bực bội ngồi

xỏm trên mặt đất, hai tay nắm tóc, bên người bày rải rác mấy món pháp khí.

“Đừng nắm tóc mình.” Trong mơ, Lâu Minh ngồi xổm xuống, đau lòng bắt lấy tay Trần Ngự “Em cũng đã nói, bây giờ linh khí trong trời đất càng ngày càng ít, Linh Khí có phẩm chất tốt sao mà có thể dễ tìm như vậy được.”

“Nhưng mà như Phương Lạc đã nói, chỉ còn một Linh Khí nữa, chỉ thiếu có mỗi một cái nữa thôi.” Trong mơ Trần Ngự kích động “Huống chi, thân thể của anh bây giờ nếu không tìm thấy Linh Khí thì không thể chịu được nữa.”

Hình ảnh lại chuyển, cảnh tượng thay đổi, trước mắt đỏ như máu, dường như khắp không gian đều bị sát khí bao bọc, Lâu Minh biết, đây là cảnh tượng khi sát khí của anh bùng phát.

Bỗng nhiên một bóng người quen thuộc vọt vào sát khí, ôm lấy Lâu Minh đã mất lí trí, hôn lên.

Lâu Minh với sát khí đầy trời run lên, rồi sau đó điên cuồng ôm cô vào người, cho đến khi sát khí tan hết, Lâu Minh mới nhìn rõ bóng người ... là Thi Thi trong mơ.

“Nếu không tìm được Linh Khí thích hợp, vậy em sẽ là Linh Khí thứ sáu.”

“không được!” Lâu Minh đang ngủ mơ không hề hay biết nhưng Lâu Minh trong giấc mơ thì lại điên cuồng gào thét.

“Kiếp sau chúng ta lại gặp nhau, em nhất định sẽ thanh trừ hết sát khí trên người anh, sau đó lại kiếp sau nữa, anh cưới em, có được không?”

Lâu Minh từ trên giường ngồi phắt dậy, anh thở hắt hắt, che trái tim đang đập thình thịch, sắc mặt vô cùng khó coi.

Thi Thi, là Linh Khí thứ sáu?

Trách không được, trách không được khi Thi Thi đến núi Thanh Mang thì năm Linh Khí khác đều có biến động khác thường, thì ra đó là phản ứng khi sáu Linh Khí tập hợp đầy đủ.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoa non là một gốc hoa yêu vô cùng đáng yêu, khi đã tu luyện thành hình người thì được bạn của mẹ là một Thiên Sư nuôi dưỡng.

Vài chục năm sau, hoa non trưởng thành thành một cô nương xinh đẹp, gặp lại chàng thanh niên Ngô cũng không còn là Cầu Oa Tử nữa.

Chàng thanh niên Ngô vẫn thích mầm hoa nhỏ như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Trận pháp Bàn Long

Trần Ngự về phòng, vất vả lắm mới thiêu thiêu ngủ thì lại bừng tỉnh bởi cảm nhận được nguồn sát khí vô cùng mạnh mẽ. cô đẩy cửa ra, đứng ở cửa phòng nhìn về hướng núi Thanh Mang, một vùng sát khí đỏ như máu chiếu vào màn đêm đen đỏ rực như ánh hoàng hôn.

“Kẹt kẹt ...”

Trần Ngự quay đầu, nhìn thấy nét mặt nghiêm túc của ông Ngô.

“Ông nội.”

“đi thôi, chắc là những người khác cũng tỉnh dậy hết rồi.” Ông Ngô nói xong thì quay người đi về phía phòng khách.

Đêm nay đã định trước là không ai được ngủ ngon rồi.

Các vị đại lão, về mặt ai cũng nghiêm túc đi đến sảnh lớn, cũng chỉ có Mao đại sư nhìn thấy Trần Ngự thì quan tâm hỏi thăm “Trần tiểu hữu tỉnh rồi, có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?”

“Dạ, không, tôi rất khỏe.” Trần Ngự cười đáp lại.

Mao đại sư gật gù đầu “Lâu Minh đâu?”

“Chắc là anh Ba đang còn ngủ.”

Mao đại sư nhíu mày rồi nói “Nhất định phải nói Lâu Minh mau rời khỏi đây.”

Sát khí của Hạng Bạt tuy là chưa hoàn toàn thoát khỏi phong ấn của núi Thanh Mang, nhưng một khi sát khí thoát khỏi phong ấn, Lâu Minh mà va chạm với sát khí của Hạng Bạt thì tỉ lệ bùng phát sát khí của anh là vô cùng cao, nếu cả hai đồng thời bùng phát thì hậu quả khó mà lường được.

“Vâng.” Trần Ngự gật đầu đồng ý, nhưng bây giờ trước hết cần thảo luận việc núi Thanh Mang.

Chín vị đại lão đã đến đủ, Thẩm Thanh Trúc là chủ nhà làm chủ tọa, về mặt vô cùng nghiêm túc nói “Tôi tin là mọi người cũng đã cảm nhận được, phong ấn núi Thanh Mang có thể bị phá giải bất cứ lúc nào.”

“Thẩm đại sư, phong ấn đã lúc nào cũng có thể bị phá giải thì chúng ta còn ngồi đây thương lượng làm cái gì. Điều chúng ta cần làm là phải chạy nhanh đến núi Thanh Mang để phong ấn lại mới đúng chứ.” Lương lão gia chưa bao giờ thấy một khối sát khí không lồ như thế, đơn giản là không thể tưởng tượng được nếu Hạng Bạt thoát khỏi phong ấn thì sẽ tạo ảnh hưởng như thế nào với nhân gian.

“A di đà Phật, Lương thí chủ nói rất đúng.” Khô Hải đại sư đồng ý.

“Lương thí chủ, sư đệ, hai người nghe Thẩm thí chủ nói hết đã.” Từ Hải đại sư nói.

Khô Hải đại sư và Lương lão gia sừng sốt, lập tức an tĩnh nhìn Thẩm Thanh Trúc.

Thẩm Thanh Trúc thở dài một hơi, sau đó mới lên tiếng “Hai mươi năm trước, tôi cùng bạn bè ngẫu nhiên phát hiện phong ấn ở nơi này đã bị nứt vỡ. Vì vậy, nhân lúc Hạng Bạt chưa hoàn toàn thức tỉnh, triển khai trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn để gia cố phong ấn, nhưng mà lúc đó sức mạnh của sát khí hoàn toàn kém xa so với bây giờ.”

Cái gì? Bốn vị Thiên Sư mới đến, ngoại trừ Trần Ngự, ba vị còn lại đều nhíu mày.

“Mặc dù như thế, trong quá trình gia cố lại phong ấn, Lục thí chủ và Minh thí chủ vì trực tiếp chống chọi với sát khí của Hạng Bạt, cuối cùng không địch lại được, kiệt sức mà chết.” *(Lục thí chủ chính là mối tình đầu của ông Ngô đó mọi người)*

Tay ông Ngô đặt trên vai ghế khẽ run lên, cúi thấp đầu làm mọi người không nhìn rõ nét mặt của ông. Còn lại mấy vị đại lão còn lại về mặt đều lộ vẻ bi thương.

Trong phòng khách yên lặng trong khoảng khắc, Khô Hải đại sư chợt mở miệng nói “A di đà Phật, chỉ cần có thể phong ấn được Hạng Bạt, sống chết không sao hết.”

“Đúng thế.” Lương lão gia phụ họa “Cùng lắm chỉ là đi luân hồi mà thôi.”

Mao đại sư cũng gật đầu tán thành.

Nhưng mà Trần Ngự lại không đồng ý, trong lòng nói thầm một tiếng: mấy ngài lớn tuổi nên đương nhiên không sợ đi luân hồi rồi, còn tôi vẫn chưa kết hôn được với anh Ba đâu.

Đương nhiên là Trần Ngự cũng chỉ nói thầm trong lòng, không ngờ đến nỗi nói ra lời để lời kéo thù hận.

“Mấy ông nghe không hiểu sao?” Bỗng nhiên ông Ngô lên tiếng nói đến điểm mấu chốt “Hai mươi năm trước, phong ấn núi Thanh Mang chỉ nứt một chút thôi, chín người chúng tôi đi gia cố đã gặp phải hậu quả như vậy. Hôm nay, Hạng Bạt núi Thanh Mang lúc nào cũng có thể tỉnh lại, coi như chín người chúng ta đều khó giữ được mạng sống thì trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn cũng không còn phong ấn được Hạng Bạt nữa rồi.”

Mọi người không thể tin nhìn ông Ngô, sau đó đồng loạt nhìn chủ tọa Thẩm Thanh Trúc.

“Đúng vậy.” Về mặt Thẩm Thanh Trúc bắt đầu đi “Trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn là trận pháp phong ấn do tổ tiên nhà họ Thẩm lưu truyền lại, nhưng ... uy lực của nó không đủ để phong ấn Hạng Bạt.”

“Lẽ nào thế gian đã định trước là phải gặp kiếp nạn này?” Từ Hải đại sư chấp hai tay niệm một câu ‘A di đà Phật’.

“Dù có được hay không, chúng ta vẫn nên đi thử một lần, còn hơn là ở chỗ này chờ chết.” Nghiêm Sùng Minh nói.

“Ông muốn chết thì mình ông đi đi.” Ông Ngô ghét bỏ nói.

“Ngô Lễ, ông chính là cái đồ sợ chết, muốn thì ông rời khỏi đây đi, không ai ngăn ông.” Nghiêm Sùng Minh nhìn ông Ngô không vừa mắt, thế là vặc trở lại.

“Hai vị, giờ này không phải là lúc cãi nhau.” Hoa Diệp chân nhân chợt lên tiếng “Chắc là ông Ngô không có ý này đâu.”

Nghiêm Sùng Minh tức giận hừ một tiếng, nhưng vẫn nể mặt mũi của Hoa Diệp chân nhân, không nói gì thêm.

Thẩm Thanh Trúc thấy Hoa Diệp chân nhân lên tiếng, nghĩ đến trong mấy người thì Hoa Diệp chân nhân là người am hiểu nhất về bói toán, vì vậy

nhìn không được hỏi “không biết Hoa Diệp chân nhân có tính toán tình hình núi Thanh Mang lần này cát hung như thế nào không?” (Cát: may mắn, hung: xui xẻo)

“Tôi đã tính rồi!”

Mọi người lập tức quay đầu nhìn.

Hoa Diệp chân nhân trầm ngâm trong chốc lát rồi nói “Quẻ bói cho thấy vẫn còn một chút hi vọng.”

một chút hi vọng, đó chính là có biện pháp, sắc mặt mọi người dịu lại, lại bắt đầu thảo luận từ đầu.

“Sát khí càng ngày càng nặng, cũng không biết là phong ấn có thể chống đỡ đến lúc nào.” Nghiêm Sùng Minh lo lắng “một khi để Hạng Bạt thoát khỏi núi Thanh Mang, lúc đó dù chúng ta có tìm được phương pháp phong ấn một lần nữa, hậu quả đó ...”

Nghiêm Sùng Minh không nói rõ hậu quả như thế nào nhưng các vị ngồi đây đều có thể tưởng tượng ra.

“Phong ấn chắc là có thể chống đỡ được một ngày nữa.” một giọng nữ trong trẻo dễ nghe bỗng nhiên vang lên, ở giữa những giọng nói trầm khàn, già nua bỗng có vẻ khác lạ.

Ông Ngô nhìn thoáng qua cháu gái nhà mình, trong mắt lóe lên tia nghi hoặc, nhưng rất nhanh ông suy đoán, chắc là kí ức của kiếp trước đây mà.

“Trần tiểu hữu, sao cô lại biết?” đang ngồi cạnh Trần Ngự, Mao đại sư kinh ngạc.

“cô là tiểu bói mà biết cái gì?” Nghiêm Sùng Minh lại không tin tưởng Trần Ngự (tiểu bói: người vai vế thấp)

Các vị đại lão còn lại, mặc dù chỉ kinh ngạc trong chớp mắt, nhưng khi phát hiện người nói là Trần Ngự thì trên mặt phần lớn đều tỏ vẻ xem thường.

“Ông không có bản lĩnh mà còn ngồi đó vắn vẹo người khác? Đều sống đến tuổi này rồi mà vẫn không có tiền đồ như thế.” Ông Ngô hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói đầy sự khinh miệt.

“Ông nói ai đó?” Nghiêm Sùng Minh tức giận đứng phắt dậy.

“Ông chứ ai!” Ông Ngô thản nhiên thừa nhận.

“Ông ...” Nghiêm Sùng Minh nén giận nói “Được, để cháu gái ông nói rõ xem nào, nếu như cô ta nói đúng, tôi-Nghiêm Sùng Minh- sau này trước mặt Ngô Lễ ông sẽ tuyệt đối không bao giờ nói nửa chữ ‘không’.”

Ông Ngô hừ một tiếng, quay đầu nói với Trần Ngự “Phổ cập cho ông ta thêm kiến thức đi.”

“Ấy ...” Ông lão nhà mình quả nhiên là bậc thầy trong việc kéo thù hận lên người.

Trần Ngự đành phải ‘đâm lao phải theo lao’, nói “Từ nhỏ thể chất của tôi đặc thù, âm sát không thể xâm nhập, miễn cảm với sát khí nhiều hơn so với người bình thường.”

“âm sát không thể xâm nhập?” Thẩm Thanh Trúc kinh ngạc nói “cô không sợ sát khí?”

“Vâng.” Trần Ngự gật đầu.

Ở đây trừ ông Ngô và Mao đại sư, những người khác đều nghe thấy lần đầu tiên, sắc mặt hoặc ít hoặc nhiều đều biểu lộ sự kinh ngạc.

“Nên tôi có thể cảm nhận được rõ ràng sự biến đổi của sát khí trên núi Thanh Mang.” Trần Ngự dừng lại mấy giây, sắp xếp lại từ ngữ rồi tiếp tục “Hôm qua ở núi Thanh Mang, sở dĩ tôi bị ngắt xiu là vì linh lực của tôi bỗng bị trận pháp phong ấn rút cạn.”

Ông Ngô nhíu mày, biết cháu gái nhà mình lại bắt đầu sáng tác chuyện xưa.

“Trận pháp phong ấn rút cạn linh lực của cô?” Thẩm Thanh Trúc không thể tin “Ý cô muốn nói là trận pháp phong ấn Hạng Bạt phía dưới trận pháp Cửu Chuyển Huyền Môn sao?”

“Vâng!” Trần Ngự gật đầu không chút do dự.

Trước đó Trần Ngự vẫn không nói gì chính là đang tìm một lý do hợp lý cho việc Linh Cơ truyền lại cho cô trận pháp phong ấn Hạng Bạt, cô phải tìm một lý do hợp lý, không để người khác nghi ngờ.

“cô cũng biết trận pháp đó là gì sao?” Về mặt Thẩm Thanh Trúc mong đợi.

“Tôi biết.”

Đám người giật mình, ánh mắt nhìn về Trần Ngự cũng biến đổi, chỉ có ông Ngô bình tĩnh không ngẩng đầu, ông sợ mình biểu hiện quá mức kinh

ngạc sẽ làm giảm tính thuyết phục của Trần Ngự, mặc dù bây giờ trong lòng ông cũng đang vô cùng ngạc nhiên.

“Trận pháp đó là gì?” Thẩm Thanh Trúc kích động đứng lên.

“Trận pháp Bàn Long!” Trần Ngự nói vô cùng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110-2: Trận pháp Bàn Long 2

“Trận pháp Bàn Long, Bàn Long...” Thẩm Thanh Trúc đi đi lại lại trong phòng khách, một lúc lâu sau mới nhớ đến những ghi chép trong sách cổ “Thời xưa có một trận pháp tuyệt diệu, có thể bao vây rồng bay, rồng vào trong trận sẽ thành rồng bay vòng quanh, gọi là trận pháp Bàn Long, thì ra là trận Bàn Long, trận Bàn Long... trách không được có thể phong ấn Hạng Bạt.”

“Thẩm đại sư, ông biết trận pháp này sao?” Nghiêm Sùng Minh kinh ngạc nói.

“Biết chứ, đây là một trong mười trận pháp tuyệt diệu nhất trong giới huyền học, chỉ tiếc là đã sớm bị thất truyền rồi.” nói đến thất truyền, vẻ mặt Thẩm Thanh Trúc vừa mất mát vừa tuyệt vọng.

Tâm tình của các vị đại lão còn lại cũng chùng xuống, vất vả lắm mới biết phương pháp phong ấn Hạng Bạt là trận pháp gì, kết quả lại là một trận pháp đã sớm thất truyền, biết rồi thì còn có ích gì.

“Hay là chúng ta lên trang web huyền học tuyên bố nhiệm vụ khẩn cấp, triệu tập tất cả các Thiên Sư trong giới huyền học ra ngoài tìm kiếm xem có thể tìm được cách triển khai trận pháp Bàn Long hay không.” Lương lão gia đề nghị.

“Đúng thế.” Mao đại sư cũng phụ họa “Nếu Hoa Diệp chân nhân tính quẻ nói chúng ta còn một chút hi vọng, lúc này Trần tiểu hữu lại nhận ra phương pháp phong ấn Hạng Bạt là trận pháp Bàn Long, như vậy không chừng trận pháp này chưa hoàn toàn thất truyền đâu.”

“Tôi cũng hiểu là có khả năng này, tuy bây giờ là giai đoạn thoái trào của huyền học, rất nhiều dòng họ lớn đều mất đi người thừa kế. Nhưng điều này cũng chỉ có nghĩa là thế hệ sau chưa tiến vào thế giới huyền học mà thôi, cũng không có nghĩa là trong thuật pháp của các môn phái, trong các quyển sách về trận pháp sẽ không đề cập đến trận pháp này.” Thẩm Thanh Trúc mang theo mong đợi nói, ông cũng hiểu lời của Mao đại sư và Lương lão gia không phải là không có lý.

“Nhưng nếu tìm như vậy thì chúng ta phải tìm trong bao lâu chứ?” Hoa Diệp chân nhân lên tiếng nghi ngờ.

“Chỉ cần có thể tìm được, cho dù mất bao lâu cũng phải đi tìm.” Thẩm Thanh Trúc nói.

Mọi người lại im lặng, Thẩm Thanh Trúc nói không sai, bởi vì đây là biện pháp duy nhất.

Trong sách cổ có ghi lại, huyền sát hung hãn, không thể giết chết, cần có đạo trời dẫn dắt, nhưng Hạng Bạt lại là dị vật của Trời, tránh được ba lần đạo trời, nói cách khác, phải làm cho Hạng Bạt ba lần phạm vào tội ác bị đạo trời trừng phạt thì mới có thể gọi sét giết chết.

Ba lần, lúc đó thì sinh linh trong thiên hạ đã bị diệt vong bao nhiêu rồi.

“Sao lại phải phiền phức mà đi tìm như vậy?” Trần Ngự chớp chớp đôi mắt to tròn, vẻ mặt vô tội và khó hiểu “Tôi đã thấy trận pháp Bàn Long rồi mà a.”

“Cái gì?” Tám vị đại lão trừ ông Ngô, còn lại đều đứng phắt dậy, hùng hổ nhìn Trần Ngự.

“...” Trần Ngự hoảng sợ, không tự chủ mà rút rút về sau.

“Mấy ông làm gì đấy, muốn làm cái gì? Đều ngồi xuống hết cho tôi, thật là một đám chưa hiểu việc đời.” rõ ràng mình cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi nhưng ông Ngô bày ra vẻ mặt khinh bỉ.

Chư vị đại lão ‘chưa hiểu việc đời’ xấu hổ ho khan mấy tiếng, gượng gạo ngồi lại ghế của mình.

“Thì Thi à, cô gặp trận pháp Bàn Long ở đâu?” Mấy người ngồi đây đều đáng tuổi ông nội của Trần Ngự nên đều theo ông Ngô gọi Trần Ngự là Thi Thi.

“Tôi thấy ở núi Kỳ Liên, khi tôi tham gia giải thi đấu Huyền Linh thì nhìn thấy bên trong hang đá.” Trần Ngự nói.

Ông Ngô sùng sốt, trong nháy mắt hiểu được là Trần Ngự đang tìm cớ. Ông và Trần Ngự tất nhiên đều biết trong núi Kỳ Liên bây giờ chỉ còn lại hai

pháp khí, nhưng mà người khác không biết a. Bởi vì có quan hệ với giải thi đấu Huyền Linh nên núi Kỳ Liên đã trở thành thánh địa của giới huyền học, trong đó có chứa những vật kỳ lạ, ly kỳ thoắt với người ngoài chẳng có gì lạ, cũng chẳng có cách nào kiểm chứng. Nên cô nói thấy trận pháp Bàn Long trong núi Kỳ Liên thì có cảm giác tin cậy hơn.

“Giải thi đấu Huyền Linh, cô ở bên trong kết giới nhìn thấy?” Hoa Diệp chân nhân hỏi.

“Đúng thế, lúc đó, tôi cùng cháu trai ông Lương là Lương Quang cùng với Tần Quan Hải và sư huynh Thiệu Kỳ lập thành một đội tham gia giải đấu Huyền Linh.” Trần Ngự biết khi cô đột nhiên nói cho mọi người là mình biết cách bố trí trận pháp Bàn Long thì nhất định sẽ gây nghi ngờ nên cô đã chuẩn bị sẵn lý do.

“Tôi nhớ người thắng trong giải lần này là cháu trai ông Lương, Lương Quang.” Mao đại sư nhìn Lương lão gia.

“Thằng nhóc đó chỉ may mắn thôi.” Lương lão gia nói xong, nhìn về phía Trần Ngự nói “Đặc biệt là Trần tiểu hữu, nghe nói lúc đó cô quyết tâm đi tìm pháp khí thứ hai cho nên đã nhường pháp khí thứ nhất cho Lương Quang.”

“Pháp khí thứ hai?” Hoa Diệp chân nhân hỏi lại.

“À... Kỳ thực là không có pháp khí thứ hai.” Mao đại sư cười lúng túng “Lúc đó tôi chỉ hy vọng những thanh niên Thiên Sư tham gia giải thi đấu có cơ hội cọ xát nhiều hơn nên mới nói vậy thôi.”

Trước đây, Mao đại sư mượn cơ cảm nhận được trong kết giới của giải thi đấu Huyền Linh có món pháp khí thứ hai là vì muốn các Thiên Sư dự thi giúp tìm được Linh Khí thứ tư. Nhưng trước mặt chư vị đại lão, đặc biệt là người am hiểu bói toán Hoa Diệp chân nhân, lời nói dối của Mao đại sư rất dễ dàng bị bóc trần nên đứng lúc này lên tiếng giải thích.

Nhưng mà lúc này mọi người cũng chẳng quan tâm đến lời nói dối vô hại của ông.

“Mặc dù lúc đó ông chỉ tùy tiện nói nhưng những người tham dự chúng tôi đều coi là thật.” Trần Ngự vừa cười vừa nói “Khi nhìn thấy pháp khí thứ nhất, Tần Quan Hải còn cảm nhận dưới bệ đá trưng bày pháp khí thứ nhất còn có cái gì đó. Tôi tưởng là pháp khí thứ hai, vì vậy thừa dịp kết giới còn chưa đóng, nên đã phá bàn đá nhảy xuống.”

“Cho nên khi những người khác bị kết giới bắn ra ngoài, còn cô thì sáng hôm sau mới ra được.” Lương lão gia đã nghe Lương Quang nói chuyện này “Dưới bệ đá cô nhìn thấy trận pháp Bàn Long?”

“Đúng vậy!” Trần Ngự thuận thế nói “Dưới bệ đá có một hang đá (thạch thất), trên vách đá khắc cách bố trí trận pháp Bàn Long.”

“cô còn nhớ nó không?” Thẩm Thanh Trúc kích động lại đứng lên.

“Tôi nhớ kỹ!” Trần Ngự quả quyết nói.

Quá tốt rồi, tất cả các đại lão như thấy đường sống trong cõi chết, thở phào một hơi.

Kẻ lừa đảo, đây là lời oán của ông Ngô đối với cháu gái nhà mình.

Bởi vì Trần Ngự nhớ rõ cách bố trí trận pháp Bàn Long, mọi người quyết tâm nói Trần Ngự vẽ lại trận pháp, sau một hồi nghiên cứu, thừa dịp Hạng Bạt chưa hoàn toàn thoát khỏi phong ấn, lại phong ấn trở lại một lần nữa.

Chư vị đại lão ngồi ở sảnh lớn, trừng mắt nhìn Trần Ngự vẽ lại cách bố trí trận pháp, chỉ có Mao đại sư lặng lẽ đứng dậy rồi khỏi, đi về phía khu phòng nghỉ.

“Mao đại sư.” Cửa phòng Lâu Minh mở ra, lúc này anh đang ngồi trên ghế đọc sách.

“Cậu dậy sớm vậy?” Rạng sáng mọi người đã tỉnh dậy, thời gian thảo luận hơi lâu nhưng bây giờ mới chỉ sáu giờ sáng thôi, hôm qua Lâu Minh đã có cả một ngày mệt mỏi trên đường.

“Sát khí nặng như vậy, tôi làm sao mà ngủ được.” Lâu Minh khép sách lại, trả lời.

“Tôi tới cũng là vì việc này đây.” Mao đại sư nói “Lâu Minh, cậu dọn dẹp đi rồi rời khỏi núi Thanh Mang ngay.”

Lâu Minh biết Mao đại sư lo lắng cho sát khí trong cơ thể anh sẽ bị sát khí của Hạng Bạt ảnh hưởng, vì thế gật gật đầu nói “Tôi cũng định nói với mọi người một tiếng rồi đi.”

“Vậy là tốt rồi.” Mao đại sư yên tâm.

“Hạng Bạt... Mọi người tìm được phương pháp rồi sao?” Lâu Minh lo lắng nói “Theo cảm giác của tôi thì phong ấn núi Thanh Mang chỉ có thể chống đỡ trong một ngày nữa.”

“Trần tiểu hữu cũng nói như vậy, cũng may chúng tôi đã tìm ra phương pháp.” Mao đại sư nói.

“Phương pháp gì?” Lâu Minh tò mò.

“Khi Trần tiểu hữu tìm được Linh Khí thứ tư, trong hang đá chứa Linh Khí đã phát hiện trận pháp phong ấn Hạng Bạt, trận pháp Bàn Long.”

“Trận pháp Bàn Long?!”

Lâu Minh chỉ cảm thấy đầu mình bị vật gì đó đâm một cái, anh khó chịu mà hừ một tiếng.

“Lâu Minh, cậu làm sao vậy? Cậu thấy không thoải mái ở đâu?” Sắc mặt Lâu Minh trắng bệch, không phải là bị sát khí ảnh hưởng đấy chứ.

Lâu Minh che trán, khó chịu nhắm hai mắt, một đoạn đối thoại đột nhiên hiện lên trong đầu anh.

=

“Chuyến này đồ nhi đi, còn có một chuyện muốn nhờ người.”

“Con nói đi.”

“Vời tu vi của đồ nhi, chỉ sợ chỉ có thể miễn cưỡng dời đi sát khí của Thanh Linh. Về sau, mong sư phụ siêu độ cho nàng, đưa nàng đi chuyển thể luân hồi.”

“Có thể, nhưng con phải đáp ứng ta một điều kiện.”

“Điều kiện gì ạ?”

“Con muốn cứu công chúa Linh Cơ, ta không ngăn cản con, rốt cuộc nàng bị biến thành Hạng Bạt cũng có một phần nhân quả của con. Nhưng con cần phải lưu trong linh hồn con một dấu ấn, ghi lại phương pháp phá giải. Vì sư phụ không đành lòng nhìn con mang theo sát khí luân hồi trăm ngàn thế.”

“Sư phụ, năng lượng linh hồn của con đều phải dùng để chịu tải sát khí, sợ là không còn dư thừa để lưu lại dấu ấn.”

“Chỉ lưu lại phương pháp thanh trừ sát khí mà thôi, không cần phải lưu giữ ký ức một đời của con, không cần dùng nhiều năng lượng linh hồn. Nếu như con không chịu, vì sư phụ đành dùng trận pháp Bàn Long để phong ấn công chúa Linh Cơ.”

“Sư phụ, vâng, đồ nhi tuân mệnh.”

Tác giả có lời muốn nói:

cô nương cầm một gốc cây hoa hồng, rồi lại cầm một bụi bách hợp.

cô nương: Cái nào đẹp hơn?

Chàng thanh niên Ngô: Cái nào cũng đẹp.

cô nương rõ ràng là không vui.

Chàng thanh niên Ngô: Cây hoa hồng đẹp.

cô nương nguyền rủa một cái.

Chàng thanh niên Ngô: Hoa bách hợp cũng đẹp.

cô nương lạnh lùng hừ một tiếng, đem hoa trong tay ném mạnh xuống đất: Đàn ông đều là đồ phụ tình!

(Quả nhiên là hán đã quên mầm hoa nhỏ trong khe núi rồi!)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Hạng Bạt thức tỉnh

Trần Ngự vẽ xong cách bố trí trận pháp Bàn Long, ông Thẩm không kịp chờ giặt lấy xem. Là một đại sư về trận pháp, ông Thẩm là người đứng đầu về việc nghiên cứu trận pháp trong số những người ở đây, cũng chính vì vậy, ông đã bị sự tinh tế, tuyệt diệu của trận pháp Bàn Long làm cho kinh hãi mà

chất lưỡi liên tục.

Sau nghi nghiên cứu trận pháp một hồi, mọi người quyết định lên núi Thanh Mang, trước khi tiến hành bố trí trận pháp Bàn Long cần có chút thời gian, nhưng Hạng Bạt có thể tỉnh bất cứ lúc nào, thời gian không thể chờ đợi, một giây một phút cũng không thể chờ thêm.

Các vị đại lão tập trung trước cửa biệt thự, chuẩn bị đón xe đi núi Thanh Mang. Lúc này, Lâu Minh cũng từ khu phòng nghỉ đi ra, anh nhìn các vị đại sư huyền học đang tụ tập, chỉ quét qua một chút rồi ánh mắt khóa chặt lên bóng người nhỏ nhắn xinh xắn của người nào đó đang ở trong đám đông.

Trần Ngự như có cảm giác, quay đầu, trong nháy mắt nhìn thấy Lâu Minh, khóe mắt đuôi mày lập tức ánh lên nét cười, cô nói với ông Ngô một tiếng rồi chạy về phía anh.

“anh Ba, anh về Đê Đô bây giờ à?” Trần Ngự biết lúc trước Mao đại sư đã đi tìm Lâu Minh nói chuyện anh quay về Đê Đô.

“Ừ.” Lâu Minh gật nhẹ đầu hỏi “Mọi người định đi phong ấn Hạng Bạt sao?”

“Dạ.” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Thẩm đại sư đang giữ linh châu, ông ấy cảm thấy lúc nữa khi phong ấn Hạng Bạt cần dùng đến nó nên em không tiện lấy. Chờ đến khi việc ở núi Thanh Mang kết thúc, em sẽ nói ông nội đi lấy.”

“Em cứ từ từ thôi.” Lâu Minh nói rồi móc từ trong túi một hộp gỗ nhỏ đưa cho Trần Ngự “Em cầm cái này đi.”

“Trâm Thanh Linh?” Cái hộp này, Trần Ngự đã gặp qua là để đặt trâm Thanh Linh, trước đó sau khi trở về từ núi Kỳ Liên, Trần Ngự đã đưa trâm Thanh Linh cho Lâu Minh “Trâm Thanh Linh chắc là không có tác dụng gì với Hạng Bạt đâu.”

“anh biết.” Lâu Minh nhét hộp gỗ vào người Trần Ngự “Để khởi động trận pháp Bàn Long phải cần nguồn linh lực vô cùng lớn, trâm Thanh Linh vẫn được anh đặt trong biệt thự nên linh khí rất dồi dào, em cầm để phòng ngừa.”

“Vâng, cũng đúng, linh khí trên núi Thanh Mang rất mỏng, có lẽ cần phải dùng đến thật.” Trần Ngự cũng không từ chối, dù sao trâm Thanh Linh cũng không phải là một trong sáu Linh Khí lớn nhất, cầm đi cũng không sao.

“Nhưng mà . . . anh hi vọng là em không cần phải sử dụng đến nó.” Khởi động trận Bàn Long cần bao nhiêu linh lực anh đã biết đến, nếu như hơn ngàn năm trước, chỉ cần một mình anh cũng có thể khởi động nó, nhưng bây giờ linh khí trong trời đất rất mỏng, trận Bàn Long có thể khởi động nhờ hấp thu linh khí trong không khí ít đi rất nhiều, chính vì vậy cần Thiên Sư bổ sung Linh Khí nhiều hơn.

Điều duy nhất an ủi được anh đó là, lần đi khởi động trận Bàn Long lần này không chỉ có một mình Thi Thi mà còn có tám vị đại sư khác, nhưng Lâu Minh vẫn có chút không yên lòng.

“Thi Thi, xuất phát.”

Hai người quay đầu nhìn lại, phát hiện các vị đại sư đã ngồi trên xe chuẩn bị xuất phát, ông Ngô đang đứng cạnh xe giục cô.

“anh Ba, em đi đây.”

“Em đi đi, chú ý an toàn nhé.” Lâu Minh dặn dò.

“Vâng.” Trần Ngự ‘vâng’ một tiếng, con mắt chuyển chuyển, bỗng nhiên nhón chân khẽ hôn trộm lên khóe môi Lâu Minh một cái rồi mới vội vàng xoay người chạy.

Lâu Minh sững sờ, ngón tay không tự chủ mà chạm nhẹ lên nơi mà Trần Ngự hôn lên, rồi lộ ra ý cười thần nhiên, nhưng khi ánh mắt chạm vào vùng sát khí đồ ngầu phía xa xa, sắc mặt anh trở nên nghiêm trọng.

“Tam thiếu?” Diên Phi thấy Lâu Minh đứng bất động thật lâu, nhìn không được mà nhắc nhở anh.

“đi thôi.” Lâu Minh thu hồi ánh mắt, nhú lông mày rồi ngồi vào xe.

=

Ngồi trong xe ô tô đang hướng về núi Thanh Mang, Mao đại sư nhớ đến lúc sáng, thái độ khác thường của Lâu Minh thì quay đầu hỏi Trần Ngự “Trần tiểu hữu, Lâu Minh vẫn ổn chứ?”

“Rất tốt, sao vậy ạ? anh Ba thấy khó chịu ở đâu sao ạ?” Trần Ngự nhay cảm hỏi.

“không có gì, tôi sợ cậu ấy bị sát khí làm ảnh hưởng.” Mao đại sư lắc đầu không nói cho Trần Ngự biết, ông đã đồng ý với Lâu Minh vì sợ Trần Ngự sẽ bị phân tâm khi phong ấn Hạng Bạt.

“Chắc là không sao đâu ạ, Hạng Bạt vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi phong ấn, sát khí chưa rời khỏi núi Thanh Mang, sẽ không gây ảnh hưởng gì đến anh Ba đâu.” Trần Ngự an ủi.

Mao đại sư gật đầu thờ dài “Hi vọng lần này phong ấn có thể thuận lợi hoàn thành, làm cho bách tính thoát khỏi kiếp nạn này.”

“Chắc chắn là sẽ thành công.” Trần Ngự tin tưởng mười phần.

“Thành công rồi thì sao?” Ông Ngô bỗng nhiên lên tiếng “Hai mươi năm trước chúng ta phong ấn một lần, ở thời điểm trước đó cũng có người đã phong ấn Hạng Bạt, nhưng mà chỉ cần Hạng Bạt còn chưa chết thì cứ một khoảng thời gian là nó sẽ lại thức tỉnh. Nhưng mà ngược lại chính là, huyền học ngày càng xuống dốc, lần Hạng Bạt tỉnh giấc tiếp theo, coi chừng chẳng còn người nào có năng lực phong ấn nó lại nữa.”

Mao đại sư nghe xong, tâm đắc mà gật đầu “Lạc Hà chân nhân lo lắng rất đúng, chỉ tiếc là chúng ta không có phương pháp giết chết Hạng Bạt.”

Nghe đến đó, cảm thấy có gì đó, Trần Ngự quay phắt đầu lại, nhìn chăm chăm ông nội nhà mình.

Ông Ngô trừng mắt nhìn lại, sau đó lơ đãng quay đi chỗ khác.

Trần Ngự sợ Mao đại sư nghe thấy nên lấy điện thoại ra nhắn tin cho ông nội (Lúc này ông nói vậy là có ý gì?)

Ông Ngô (Có ý gì là sao?)

Trần Ngự (Ông đừng có làm lơ với con, lúc trước chúng ta chỉ thương lượng chuyện phong ấn Hạng Bạt thôi, bây giờ ông nói đến chuyện giết Hạng Bạt là sao?)

Khi Trần Ngự biết núi Thanh Mang có Hạng Bạt, cũng không phải là không nghĩ đến chuyện sử dụng Huyền Minh Tinh Sát Quyết, nhưng mà Huyền Minh Tinh Sát Quyết phải là Thiên Sư có công đức lớn mới sử dụng được. Trần Ngự không đủ công đức, lại thêm không cần phải sử dụng Huyền Minh Tinh Sát Quyết để giải quyết chuyện này nên Trần Ngự cũng không nhắc đến. cô vẫn cho là ý tưởng của ông nội cũng giống vậy, dù sao mấy ngày này cũng không thấy ông nhắc đến chuyện Huyền Minh Tinh Sát Quyết. Nhưng lúc này, Trần Ngự không còn cảm thấy như vậy nữa.

Ông Ngô (Ông chỉ thuận miệng thôi.)

Trần Ngự (Ông lão, ông gốc ở thôn Đại Mộc mấy chục năm, ngay cả tiền xây đường cũng muốn con kiếm về, trên người ông chắc là không có công đức gì lớn chứ.)

Ông Ngô liếc nhìn cháu gái nhà mình, cất điện thoại đi động đi, không trả lời.

Trần Ngự nôn nóng, cúi đầu tiếp tục nhắn tin (Ông lão, con nói rồi đó, ông đừng có làm liều nha.)

Trần Ngự (Sau khi phong ấn Hạng Bạt xong, con sẽ ghi lại cách bố trí trận pháp Bàn Long)

Trần Ngự (Để thế hệ sau cách mỗi trăm năm đến gia cố một lần, Hạng Bạt sẽ không thức tỉnh nữa.)

Trần Ngự (Bây giờ không cần thiết phải hi sinh một ai đó mới có thể giải quyết tình hình.)

Trần Ngự (Ông lão, ông đừng có nổi máu anh hùng giùm con nha.)

Trần Ngự thấy ông Ngô không thèm đọc điện thoại thì nóng ruột lấy tay chọt chọt vào người ông Ngô. Ông Ngô bị cô làm phiền, không còn cách nào đành lấy điện thoại ra nhìn một chút rồi trả lời (Biết rồi, nhìn ta giống như người xa thân vì người khác lắm à?)

Trần Ngự nhìn thấy trả lời, nghĩ cũng phải, từ khi cô bắt đầu học trừ ma, điều đầu tiên ông lão dạy cô đó chính là lấy tiền. Với tính ‘thực dụng’ như vậy thì nhìn cách nào cũng không giống người quên mình vì người khác à, Trần Ngự nhất thời yên lòng.

Ông Ngô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, núi Thanh Mang đã gần ngay trước mắt.

Huyền Minh Tinh Sát Quyết vẫn ở núi Kỳ Liên, vì sao hai mươi năm trước ông không phát hiện ra, nếu như lúc đó ông phát hiện được thì e rằng ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111-2: Hạng Bạt thức tỉnh 2

Ông Ngô cười khổ nhìn xuống lòng bàn tay hơi mở ra của mình, dường như vẫn còn lưu lại hương thơm của người nào đó trước khi rời đi.

Thực ra trong lòng ông hiểu rất rõ, cho dù hai mươi năm trước ông phát hiện Huyền Minh Tinh Sát Quyết thì chắc chắn là không cách nào sử dụng được, lúc đó công đức của ông không thể nào đạt đến mức để có thể giết chết Hạng Bạt.

“Tới rồi.” Xe dừng lại, Mao đại sư mở cửa xuống xe.

Ông Ngô lấy lại tinh thần, cũng xuống xe theo. Chín vị đại lão đứng dưới chân núi Thanh Mang đã biến thành một vùng đỏ như máu, sát khí nặng nề này áp xuống làm người ta không cách nào thở nổi. Chỉ có Trần Ngự thong dong, bình tĩnh đứng, thậm chí còn có tâm trạng trái ngược, khi sát khí của Lâu Minh và Hạng Bạt cùng bùng phát thì ai mãnh liệt hơn nhỉ.

“Chúng ta đừng chậm trễ nữa, mau đi thôi.” Mặc dù tình hình sát khí còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của họ nhưng việc phong ấn lại là điều bắt buộc phải làm.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ điều này, chín người không ai có một chút do dự nào, tập trung theo sau Thẩm Thanh Trúc, đi về hướng đỉnh núi, trung tâm của phong ấn.

Núi Thanh Mang mặc dù rất lớn nhưng nơi phong ấn Hạng Bạt là một sườn núi không dốc lắm, chín người đứng ở chín địa điểm trên sườn núi, dưới sự chỉ đạo của Thẩm Thanh Trúc, dùng linh lực vẽ cách bố trí trận pháp.

Thẩm Thanh Trúc không hổ là đại sư về trận pháp đương thời, ông chỉ nghiên cứu trận pháp Bàn Long trong một giờ nhưng đã nắm giữ được phương pháp vẽ cách bố trí trận pháp, thậm chí có thể đem bản vẽ hoàn chỉnh chia làm chín phần để chín người đồng thời vẽ.

Trần Ngự thầm thán phục trong lòng, cô lập tức cảm thấy yên lòng, chuyên tâm vẽ phần vẽ thuộc vị trí của mình. Linh lực hội tụ thành đường, theo mạch đất đi vào đến mắt trận pháp, rơi xuống bàn đá để bày cách bố trí trận pháp. Đây là một quá trình hao phí rất nhiều linh lực, nếu không phải vì gần đây linh lực trong người cô tăng lên rất nhiều, thì Trần Ngự đã cảm thấy cô không thể hoàn thành được việc vẽ trận pháp này.

“Àm!”

một nguồn xung lực vô cùng to lớn bỗng từ dưới đất dội lên, sát khí vốn chỉ đang lớn vờn xung quanh bỗng nhiên trở nên xao động, động tác của mọi người đều cứng lại, vẻ mặt lo lắng nhìn nhau rồi nhìn ra xung quanh.

“Gào!”

“À!” Bỗng nhiên có tiếng gầm thét trầm thấp đập vào tai, dường như Trần Ngự có thể nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngầu đang chậm rãi mở ra, sát ý lạnh như băng làm cô nhin không được mà kêu lên một tiếng đau đớn.

“Nhóc con, con làm sao vậy?” Ông Ngô nhận thấy Trần Ngự khác thường nên lo lắng hỏi.

“Ông nội...” Mặt Trần Ngự tái nhợt, quay về phía ông Ngô “Hình như Hạng Bạt đã tỉnh giấc.”

Khi Trần Ngự vừa dứt lời, những đường linh lực đã vẽ xong dưới nền đất bỗng nhiên ngất quăng lóc lên, dường như có vật gì đó đang phá vỡ đường đi của linh lực.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Các vị đại lão xôn xao hỏi.

“Nhanh chóng hoàn thành trận pháp đi, chỉ còn một chút nữa thôi, chỉ cần chúng ta hoàn thành cách bố trí thì trận pháp không thể phá vỡ được nữa.” Thẩm Thanh Trúc vội vàng kêu lên.

Mọi người nghe xong thì rối rít đẩy nhanh động tác của mình.

“Chắc là khi chúng ta bày trận, linh lực đã kích thích Hạng Bạt làm cho nó tỉnh dậy trước.” Ông Ngô nghiêm túc nói “Phong ấn trong lòng đất có thể cảm cự được bao lâu nữa?”

Trần Ngự nhắm mắt lại, cô cảm giác được một bóng người đen thui, đang cố gắng thoát khỏi dây xích trói hai tay, sau đó dùng hai tay chống xuống đất, từ từ đứng dậy.

“Nó đứng dậy rồi!”

Tựa như là chứng minh lời Trần Ngự nói, sườn núi bỗng rung động mãnh liệt, ầm ầm vang lên làm bụi mù tung lên.

“Hạng Bạt tỉnh rồi?”

“không phải là nói có thể chống đỡ đến mai sao?”

“Nhanh lên, trận pháp vẫn chưa hoàn thành.”

Ông Ngô cân nhắc một lát, rồi quay đầu nói với Trần Ngự “không cần lo lắng đến nó, hoàn thành xong trận pháp cái đã.”

“Vâng.” Có lẽ là Thanh Linh và Hạng Bạt đã cùng ở nơi này mấy trăm năm, hoặc cũng có lẽ kiếp trước cô đã từng là Hạng Bạt nên Trần Ngự mới có thể nghe được âm thanh, cảm giác được động tác của Hạng Bạt mà mọi người đều không hay biết.

Trần Ngự nỗ lực bỏ qua những hình ảnh về động tác của Hạng Bạt đang không ngừng truyền đến đầu cô, cố hết sức hoàn thành cách bố trí trận pháp mà mình đảm nhiệm.

“Rắc rắc!” Xiềng xích buộc hai chân cũng đã được cởi thoát, thân hình cao lớn của Hạng Bạt đứng lên, hấn ngang đầu, nghi ngờ nhìn những đường linh lực đang không ngừng lưu chuyển trên đỉnh đầu, nhìn chăm chú vài giây, sau đó giơ tay lên, nắm lại, đấm một đấm vào đó.

“Àm!”

Các vị Thiên Sư đang bố trí trận pháp, thành linh bị xung lực chấn động làm lao đảo, suýt nữa thì ngã sấp mặt xuống đất.

“Mau lên!” Thẩm Thanh Trúc gấp gấp đỏ bừng hai mắt “Hạng Bạt sắp ra rồi đó!”

không còn kịp nữa rồi!

Mắt nhìn Hạng Bạt lại tung ra hai cú đấm nữa phá tan phong ấn, trong lòng Trần Ngự khẽ động, cách khoảng không điều khiển linh châu, muốn cho linh châu trở lại phong ấn nhằm kéo dài thời gian. Tuy rằng, khi linh châu rời khỏi phong ấn, phong ấn đã bị hao tổn, bây giờ thả trở lại, cũng không có khả năng ngăn chặn Hạng Bạt, nhưng ít nhất khi linh châu trở về vị trí cũ cũng sẽ ngăn trở hành động của Hạng Bạt, làm phong ấn vững thêm được vài phần.

Thẩm Thanh Trúc thấy linh châu bỗng nhiên từ trong túi mình bay ra ngoài, tuy rằng ngạc nhiên nhưng ông cũng không có tâm trạng quan tâm, chỉ cúi đầu giành từng giây từng phút để bố trí trận pháp.

=

Cách núi Thanh Mang trăm dặm, trên quốc lộ Bàn Sơn, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Lâu Minh chợt mở mắt. Tiếp đó, trên máy bộ đàm truyền đến tiếng kêu ngạc nhiên của những người đi phía sau.

“Trợ lý Điền, cái hòm đựng Linh Khí bỗng nhiên rung động.”

“Cái gì?” Điền Phi sững sốt, theo bản năng quay đầu nhìn Lâu Minh.

“Dừng xe!” Lâu Minh ra lệnh.

Ba chiếc xe xếp thành hàng dừng lại trên đường, Lâu Minh từ chiếc xe giữa bước xuống, xoay người đi đến chiếc xe cuối.

“Tam thiếu!” anh lính đang ôm chiếc hòm lo lắng nhìn Lâu Minh.

“Cậu đưa cái hòm cho tôi.” Lâu Minh nhận cái hòm, mở ra, trong nháy mắt, ba Linh Khí vèo một cái từ trong hòm bay ra, rung động chỉ về hướng Tây Bắc.

“Loảng xoảng, loãng xoảng, loãng xoảng!” trong cốp xe cũng không ngừng truyền đến tiếng động lớn, Điền Phi cho người mở cốp xe, cây trường thương được bọc trong vải lụa từ cốp xe bay ra, cùng ba Linh Khí khác lơ lửng trong không trung, đầu thương chỉ về hướng Tây Bắc.

“Tam thiếu, chuyện gì xảy ra vậy?” Điền Phi lo lắng nói “Có phải ở núi Thanh Mang xảy ra chuyện gì không?” Vì phương hướng những Linh Khí này chỉ đúng là hướng núi Thanh Mang nơi mấy người Trần Ngự đang ở đó.

Linh Khí có biến động là do cảm ứng giữa sáu Linh Khí với nhau, hẳn là Thi Thi đã huy động linh lực của linh châu.

Lâu Minh nhíu mày, đứng trên đường quốc lộ, mắt nhìn về khoảng không đồ ngầu phương xa, nỗi bất an trong lòng không ngừng tăng lên.

“Àm!”

“Tam thiếu!” Điền Phi hoảng sợ chỉ ngón tay về phía trước

Lâu Minh chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một màn không khí đỏ như máu lúc trước như bị bao bọc trong một trái bóng nhỏ thì nay dường như bị vật gì đó đâm rách, nứt toác ra, từng dòng khí đỏ như máu chảy ra khoảng không rộng lớn, nháy mắt nhuộm đỏ cả một vùng trời xanh biếc, đồng thời còn không ngừng khuếch tán ra xung quanh với tốc độ kinh người.

Phong ấn thất bại!

Trong nháy mắt khi sát khí khuếch tán ra, bốn Linh Khí đang còn lơ lửng trong không trung cũng đồng thời rơi xuống đất.

Con người của Lâu Minh co lại, một cảm giác khủng hoảng bất ngờ ập tới “Chúng ta quay lại.”

Theo lời ra lệnh của Lâu Minh, ba chiếc xe hơi quay đầu 180 độ, chạy nhanh về hướng núi Thanh Mang

Tác giả có lời muốn nói:

cô nương: Chúng ta gặp mặt đầu tiên là lúc nào, nếu như anh trả lời đúng, tôi sẽ đồng ý làm bạn gái anh.

Chàng thanh niên Ngô vô cùng kích động: anh còn nhớ, anh nhớ rõ nè. Khi giải thi đấu Huyền Linh được tổ chức, ở núi Kỳ Liên chúng ta gặp nhau lần

đầu tiên, lúc đó em mặc bộ váy màu xanh nhạt, thắt bím tóc hai bên nè.

cô nương: không đúng.

Vì thế chàng thanh niên Ngô vẫn độc thân như cũ, cho đến thật lâu thật lâu về sau, khi cô nương ở trong ngực hắn hóa thành một mùi hương thơm ngát, làm cho hắn chợt nhớ về gốc hoa non đã được hắn chăm sóc tỉ mỉ khi xưa.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Phong ấn thất bại

Thảm đại sư về xong phần bố trí trận pháp của mình thì nôn nóng đứng trong trung tâm của trận pháp, ngăn cản sát khí bốn phía càng ngày càng hung bạo, không chớp mắt nhìn chăm chăm lên các đường linh lực đang từ từ tụ lại với nhau.

Còn một chút nữa, còn một chút nữa thôi là trận pháp được thiết lập thành công.

“Cẩn thận!” Trần Ngu chợt hét lên một tiếng, điên cuồng chạy về hướng ông Thảm.

“Phụt!” một khúc trường đao đen nhánh không biết làm từ chất liệu gì chợt từ dưới lòng đất xuyên lên, cùng với sự xuất hiện của mũi đao là sát khí mãnh liệt, giống như dung nham phun trào khi núi lửa hoạt động, không gì cản nổi, cắn nuốt hết mọi vật mà nó lướt qua.

“Thảm Thanh Trúc!” Ông Ngô và Trần Ngu bắt lực nhìn ông Thảm đứng đầu bị sát khí ảnh hưởng mà bị đánh thốc ra ngoài.

Ông Ngô vừa định chạy đến kiểm tra tình trạng của ông Thảm, thì thấy dưới chân rung động mãnh liệt, một bàn tay đen như mực theo thanh trường đao vươn ra ngoài, xung quanh sát khí dày đặc bắt đầu xoay tròn càng lúc càng nhanh tạo thành lốc xoáy to lớn, ông Ngô bị lốc xoáy cản trở, không thể động đậy.

“Đề con qua đó.” Trần Ngu không sợ sát khí, cô vượt qua ông Ngô chạy về hướng ông Thảm.

Ông Ngô thấy Trần Ngu chạy đi cứu Thảm Thanh Trúc, lập tức lắc mình lui lại, đồng thời la to với các Thiên Sư khác “Tất cả lui lại, Hạng Bạt đã xuất thế.”

Các Thiên Sư cũng nhận ra tình hình khác thường, lúc này nghe tiếng kêu của ông Ngô, đều lập tức xoay người chạy ra khỏi trận Bàn Long.

Trần Ngu xuyên qua lốc xoáy, lướt qua bàn tay đang vươn lên từ lòng đất của Hạng Bạt, lại chạy về phía trước mấy bước thì thấy ông Thảm đã bị sát khí hất tung ngã trên mặt đất, khóe miệng trào máu.

“Thảm đại sư, đề tôi đưa ông ra ngoài.” Trần Ngu nâng ông Thảm dậy, xoay người chạy ra khỏi trận pháp.

“không ... không được ...” Ông Thảm vùng vẫy không chịu di chuyển, chỉ vào trung tâm trận pháp nói “Trận Bàn Long ... vẫn chưa khởi động.”

Trần Ngu quay đầu, phát hiện trên mặt đất đã bị sát khí đỏ như máu che lấp, từng đường linh lực phức tạp đan xen với nhau đang lấp lóe sáng lên, đây là ... trận Bàn Long đã về xong.

“Tôi ... phải đi ...” Ông Thảm giãy giụa muốn đi khỏi động trận pháp.

“Àm!”

Dưới lòng đất, Hạng Bạt dường như không còn kiên nhẫn, rút trường đao về, sau đó tung ngay một quyền trực tiếp đánh vỡ khối đất đá che kín trên đầu nó, sau đó hai bàn tay từ chỗ sụp vươn lên, bám vào đất chuẩn bị nhảy lên.

“Đề tôi đi!” Trần Ngu cắn răng một cái, buông ông Thảm ra, xoay người chạy về phía trung tâm của trận pháp.

Vì lúc bố trí trận pháp đã hao tổn rất nhiều linh lực, Trần Ngu sợ linh lực còn lại của mình không đủ sức khởi động trận pháp, đề phòng ngửa, cô rút cây trâm Thanh Linh mà Lâu Minh đã đưa cho cô. Nhìn thấy Hạng Bạt chuẩn bị từ dưới lòng đất chuẩn bị nhảy ra ngoài, Trần Ngu nhào tới, toàn bộ thân thể hướng về phía trước, gần sát cái gáy của Hạng Bạt, cầm thẳng trâm Thanh Linh vào trung tâm trận pháp.

“Vù!”

một tiếng động nhỏ vang lên, trận pháp Bàn Long khởi động, đường linh lực đan xen khắp chốn liên kết với nhau, linh khí bốn phía cũng bắt đầu xuyên qua sát khí hội tụ về trận pháp Bàn Long.

Thành công, Trần Ngu ngẩng đầu, ai ngờ không kịp phòng ngừa đối diện với một đôi mắt đỏ như máu.

“Là ngươi!” Hạng Bạt vừa mở miệng, một luồng hơi thở tanh tươi bốc lên còn có lực sát thương hơn cả sát khí gấp trăm lần, Trần Ngu bị hun thiếu chút nữa ngất xỉu.

Trần Ngu nín thở, dùng hết ý chí mới không để mình ngất xỉu, sau đó tay phải nhấn mạnh trâm Thanh Linh xuống dưới lòng đất, sau đó, tay trái chống đất lật nghiêng người phi ra ngoài.

“Àm!”

Trần Ngu tránh được cú đâm của Hạng Bạt vung đến trong gang tấc, lập tức đứng lên nhanh chóng chạy ra ngoài.

“đi mau!” Trần Ngu đuổi kịp ông Thẩm vẫn chưa chạy được xa, lôi kéo ông tiếp tục chạy ra ngoài.

“Xèo!”

Chạy gần đến rìa ngoài của trận pháp, Trần Ngu nghe thấy tiếng động khác thường, phản xạ có điều kiện đẩy ông Thẩm về phía bên phải, còn cô thì tránh sang hướng ngược lại. Trong nháy mắt hai người tách ra, một thanh trường đao hơn một mét vèo một phát bay qua hai người, rồi cắm hoàn toàn xuống lòng đất.

Má nó!

Cho dù đã cách một khoảng cách khá xa nhưng sát khí ác liệt vẫn kích thích làm Trần Ngu nổi cả da gà. Nhưng mà, vũ khí đã rời tay, đây cũng là cơ hội tốt, Trần Ngu đứng dậy nhổ thanh trường đao rồi cố gắng mang nó ra khỏi kết giới.

“Vù!”

Cây trường đao run lên nhẹ, sát khí không ngừng xuyên qua bàn tay truyền vào cơ thể Trần Ngu, nhưng mà cô không sợ sát khí. Mà Hạng Bạt hình như cũng nhận ra điều này, hân hạnh lòng rên lên một tiếng, một luồng sát khí dày đặc bỗng từ thanh đao phát tán ra.

Trần Ngu không đề phòng, bị sát khí cắt qua mà kêu lên đau đớn, lúc cô buông tay ra, hai bàn tay đã tràn máu tươi.

Lúc này, Hạng Bạt đã bò dậy từ dưới lòng đất, hân hạnh ở đó, lạnh lùng nhìn Trần Ngu, rồi nâng tay phải lên, thanh trường đao mà Trần Ngu vất vả lắm mới rút được ra, vèo một cái lại bay trở về. Hạng Bạt chỉ mũi đao về phía Trần Ngu, sát khí bùng phát đến cực điểm.

hân hạnh ra cô sao? Trần Ngu hơi sững sốt!

“Con còn thất thần ra đấy làm gì? Chạy mau!” Trong lúc Trần Ngu đang còn sững người, ông Ngô chọt vọt vào, đúng lúc kéo Trần Ngu ra ngoài.

Trong nháy mắt hai người thoát ra khỏi trận pháp, một luồng đao khí màu đỏ rực bén nhọn bay vút về phía hai người.

“Àm!” Ánh sáng vàng chói từ trận pháp Bàn Long lóe lên, khó khăn lắm mới chặn được một đao này của Hạng Bạt.

Trần Ngu quay đầu nhìn lại, mồ hôi lạnh ứa ra, cái này ... lực công kích mạnh đến mức này, mọi người đánh lại thế nào được?

“Thì thì, cô ... không sao chứ?” Ông Thẩm được người đỡ chạy đến hỏi.

“Tôi không sao.” Trần Ngu vẫn chưa tỉnh hồn, lắc đầu.

“Hoàn hảo, chúng ta đã khởi động trận pháp Bàn Long đúng lúc.” Ông Thẩm vui mừng nói.

“Nhưng mà ...” Hoa Diệp chân nhân chỉ vào trung tâm trận pháp – nơi Hạng Bạt vẫn đang quơ thanh đao lớn lên nỗ lực phá vỡ trận pháp, nói “Hình như trận pháp Bàn Long không được hiệu quả lắm.”

Mọi người sững sốt, xoay người nhìn bóng dáng to lớn hung hãn của Hạng Bạt, làm gì có dáng vẻ bị trận pháp khống chế nửa phần.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Ông Thẩm bắt đầu nghi ngờ hay là trận pháp mình vẽ đã sai chỗ nào rồi “Có phải trận pháp có vấn đề gì hay không?”

“Trận pháp không có vấn đề.” Trần Ngu lên tiếng “Là do không có đủ linh khí. Linh khí tự nhiên trong trời đất quá mỏng, trận Bàn Long không có đủ linh khí cần thiết nên không thể phát huy uy lực lớn nhất của nó.”

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Bây giờ đang là thời đại thoái trào của thuật pháp, linh khí không đủ là điều tất yếu, cho dù bọn họ biết nguyên nhân nhưng cũng không có cách nào khắc phục.

“Chúng ta chuyển linh lực vào trong trận pháp là được.” Ông Ngô nói xong rồi tiến lên phía trước một bước, giơ tay lên sát vào kết giới của trận pháp Bàn Long, chuyển linh lực trong cơ thể qua bàn tay đưa vào trong trận pháp.

Các vị đại lão thấy thế cũng xôn xao tiến lên xòe tay ra, Trần Ngu cũng đi theo dán tay lên. Nhưng mà cô chỉ vừa đặt tay lên kết giới, Hạng

Bạt đang chống lại linh lực trong trận pháp Bàn Long bỗng như cảm giác được gì đó, nghiêng đầu quay lại, lấy một động tác vô cùng hung hãn vọt tới, gươm đao bổ về phía Trần Ngự.

Trần Ngự hoảng sợ, đột nhiên lùi về sau một bước.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112-2: Phong ấn thất bại 2

“Ầm!” một cú này của Hạng Bạt lại bị kết giới ngăn lại một lần nữa, một đôi mắt đỏ ngầu lạnh như băng nhìn chăm chăm vào Trần Ngự tựa như đôi mắt của con rắn độc đang rình con mồi của mình.

Trần Ngự cảm thấy ón lạnh mà rùng mình một cái, một lần nữa khẳng định, Hạng Bạt nhận ra cô.

“Thì thì!” Ông Ngộ quay đầu nhìn thoáng qua Trần Ngự.

Lúc này Trần Ngự định thần lại, rồi lập tức xấu hổ đỏ mặt, thì ra một đao lúc này của Hạng Bạt lao tới, tám vị đại lão đều đứng yên không nhúc nhích một phần, chỉ có Trần Ngự theo bản năng lùi ra sau.

Trần Ngự đỏ mặt, dấn tay lên một lần nữa, đồng thời hạn quyết tâm lần này cho dù có xảy ra chuyện gì cô cũng nhất quyết không lùi một bước.

Hạng Bạt hình như có ý so kè với Trần Ngự, hấn đứng đối diện với vị trí của Trần Ngự, từng đao từng đao không biết mệt mỏi mà chém vào kết giới. Trong kết giới, sát khí càng lúc càng nặng, sát khí dâng lên che khuất hết ánh mặt trời của vùng núi Thanh Mang.

Trần Ngự cắn răng, dùng hết khí lực toàn thân, đứng vững chống đỡ sát khí, kiên trì không lùi nửa bước.

Hạng Bạt liên tục bổ xuống hơn mười đao, phát hiện không thể phá vỡ được kết giới thì chợt dừng động tác. Hắn xoay người nhìn thoáng qua hướng mắt trận, lập tức khò miệng nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng.

Y phục đã toát ra mùi hôi, khuôn mặt đen ngòm mà nhăn nhúm, hai con mắt đỏ ngầu, nụ cười âm u lạnh lẽo mà quái dị, làm cho người khác nhìn thấy Hạng Bạt mà không ngừng run rẩy.

“Ta nhớ rõ mi...” Hạng Bạt nhìn Trần Ngự, âm thanh giống như bánh răng bị rỉ sét, mỗi chữ đều rì rít chói tai “Mi đã phong ấn ta.”

Chín người cơ mà, làm sao mà mấy hết lần này đến lần khác đều nhớ tao, chẳng lẽ là tại tao lớn lên đẹp một cách quá đáng hay sao, Trần Ngự nhìn không được mà tròn mắt trắng mắt.

“Ta nói rồi, đợi ta tỉnh lại được, ta sẽ xé mi thành từng miếng rồi nhai nát.” Hạng Bạt hung tợn gằn từng chữ.

Mẹ nó, ý nó muốn nói việc từ ba trăm năm trước? Ba trăm năm rồi mà vẫn còn nhớ rõ sao, trí nhớ đừng có tốt như vậy chứ? Cái đồ chỉ biết dựa vào vũ lực để sinh tồn mà còn tỏ vẻ khoe khoang cái gì!

“Mi chờ đó cho ta!” Cười gằn xong, Hạng Bạt khiêng đao chậm rãi xoay người đi về hướng mắt trận pháp.

Hắn muốn làm cái gì? Trần Ngự nôn nóng nhìn theo, thấy Hạng Bạt đi đến gần hố đất mà hắn vừa mới bò lên, sau đó quỳ một chân xuống, cẩn thận quan sát một lúc rồi cầm thanh đao thật mạnh xuống đất.

Trầm Thanh Linh! Trần Ngự lập tức nhớ tới, lúc này để khởi động trận pháp, cô đã để trầm Thanh Linh ở đó.

“hắn tìm được mắt trận rồi, mau bảo vệ mắt trận đi!” Trần Ngự vội vàng hô lên, ngay sau đó lập tức vận chuyển linh lực không ngừng đưa về phía mắt trận.

Những người còn lại cũng rì rít vận chuyển linh lực vào mắt trận.

Vì thế khi trường đao chạm vào trầm Thanh Linh, một dải ánh sáng vàng chói lóe lên tỏa ra bảo vệ trầm Thanh Linh.

Hạng Bạt cũng không sót ruột, tu vi của con nhóc trước mắt này còn kém xa 300 năm trước, trận Bàn Long cũng chưa khởi động hoàn toàn. Tuy rằng hắn không ra khỏi được kết giới nhưng trận pháp không không chế được hành động của hắn, chỉ cần hắn phá vỡ được mắt trận...

Hạng Bạt rút trường đao, gươm tay, lại dùng sức đâm xuống lòng đất.

“Vù...” Trận Bàn Long khẽ run lên.

Hạ Bạt lại rút đao, giờ tay lên, dùng sức, một đao một đao liên tiếp rơi xuống, cuối cùng cũng đâm xuyên lá chắn.

không tốt rồi!

trên mặt mọi người đồng thời hiện lên vẻ tuyệt vọng, trơ mắt nhìn Hạ Bạt giờ tay một lần nữa, dùng sức đâm một đao nữa xuống.

“Keng!” một âm thanh vang lên, theo đó, dải ánh sáng bảy màu chọt từ dưới lòng đất bắn lên, ánh sáng bảy màu xuyên qua sát khí đỏ như máu, xuyên qua kết giới, như một dải cầu vồng vắt ngang qua núi Thanh Mang.

Hạ Bạt bị ánh sáng bảy màu đâm vào mắt, đôi mắt đỏ như máu chọt nhắm lại, sát khí quanh thân tạm ngừng một chút, rồi đột nhiên lấy tốc độ lưu chuyển cao hơn, hai tay Hạ Bạt cầm đao giờ lên, dùng sức cắm xuống một cái nữa.

Cùng với trâm Thanh Linh vỡ vụn, ánh sáng bảy màu tiêu tán trong nháy mắt, trận Bàn Long nhẹ run lên, kết giới lập tức biến mất, những đường vân ánh sáng trên mặt đất cũng dần dần mờ đi.

Làm sao bây giờ?

Đây là ý nghĩ của tất cả mọi người khi nhìn thấy Hạ Bạt đang bước từng bước chậm chạp về phía họ.

“Liều mạng thôi!” Nghiêm Sùng Minh rút kiếm gỗ đào ra chỉ về hướng Hạ Bạt, mấy vị đại lão còn lại cũng rồi rít lấy pháp khí ra.

Ông Ngô quay đầu nói với Trần Ngự “Đưa la bàn và chuông chiêu hồn cho ông!”

Trần Ngự không chút suy nghĩ đưa qua cho ông Ngô.

“Con chạy mau đi!” Ông Ngô nhận đồ rồi nói với Trần Ngự.

“Cái gì?” Trần Ngự kinh ngạc ngẩng đầu.

“đi mau!” Ông Ngô gấp gấp lấy tay đẩy Trần Ngự, thúc giục cô mau rời khỏi núi Thanh Mang “Con ở lại đây cũng không giải quyết được gì.”

“Xoạt!” Mũi đao xoẹt qua hòn đá bên sườn núi phát ra âm thanh chói tai, Hạ Bạt chậm rãi xoay người, chậm rãi đi về hướng Trần Ngự.

Trần Ngự nhận ra ý đồ của Hạ Bạt lại nghĩ đến những lời Hạ Bạt đã nói với cô lúc trước thì hiểu được, Hạ Bạt này vẫn còn nhớ thù, muốn giết cô rồi đây.

Trần Ngự nhìn thoáng qua tám vị đại lão đứng bên sườn núi, tuy đã vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn giữ vững tinh thần thấy chết không sờn, trong lòng cô cân nhắc một lát rồi quyết định, cô nghiêng đầu qua nói với ông Ngô “Ông lão, nếu con bị ‘treo’, ông nói với Thảm đại sư để lấy linh châu nha, tập hợp đủ sáu Linh Khí giúp anh Ba thanh trừ sát khí nha ông.”

“Con nói cái gì?” Ông Ngô vặn lòng mày.

Trần Ngự cũng không giải thích, lắc người một cái rồi chạy nhanh xuống núi. Gần như cùng lúc, một bóng đen mang trên người sát khí đầy mình vượt qua ông Ngô đuổi theo. Ý thức được điều gì đó, trong nháy mắt, sắc mặt ông Ngô trở nên trắng bệch, ông nhìn theo bóng hai người đang truy đuổi lẫn nhau trên sườn núi, không chút nghĩ ngợi ngay lập tức cũng đuổi theo.

“Thì Thì!”

Ông Ngô không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Trần Ngự và Hạ Bạt nên ông không hiểu tại sao Hạ Bạt lại chỉ chăm chăm đuổi theo Trần Ngự. Lúc này ông vô cùng hối hận, nếu như ông sớm biết là Hạ Bạt chỉ đuổi theo Trần Ngự thì ông đã không lấy la bàn và chuông chiêu hồn từ tay Trần Ngự rồi.

Cũng may Trần Ngự sống nơi vùng núi từ nhỏ, có kinh nghiệm vô cùng phong phú với việc đi đường rừng núi, động tác nhanh nhẹn, trong lúc nhất thời Hạ Bạt không thể nào đuổi kịp được.

Nhưng Hạ Bạt là cương thi, hẳn không biết mệt, còn Trần Ngự lại không như vậy, trước đó, cô đã bị tiêu hao không ít linh lực, bây giờ lại chạy một lúc lâu, dần dần thể lực đã không còn nữa.

Khoảng cách giữa một người một Hạ Bạt được kéo dần lại, Hạ Bạt giờ tay lên nhắm đao vào chân Trần Ngự.

“Keng!” Tiếng kim loại va chạm vang lên.

Trần Ngự bị lực gió của trường đao ép tới, thân thể bất ổn, ngã nhào xuống đất, cô quay đầu nhìn lại phát hiện một thanh kiếm đồng không thể nào quen thuộc hơn đang chặn trường đao của Hạ Bạt.

“anh Ba?” Trần Ngự nhận ra là Lâu Minh đã tới rồi.

“Àm!” Lúc này Lâu Minh từ chân núi chạy lên, đánh một cú về phía Hạ Bạt làm cho Hạ Bạt bất ngờ không kịp đề phòng mà bị đánh bay ra ngoài.

Lâu Minh quay đầu nhìn Trần Ngư, nhìn thấy dáng vẻ hỗn loạn của cô cùng với hai bàn tay dính đầy máu đang chống trên mặt đất, sắc mặt Lâu Minh trong nháy mắt trở nên vô cùng đáng sợ, anh nắm thanh kiếm đồng, đuổi theo Hạng Bạt đã bị bay ra ngoài đánh ra một cú nữa.

Hai luồng sát khí cực đại va chạm vào nhau.

Đây là Hạng Bạt PK Hạng Bạt.

Tác giả có lời muốn nói:

Chàng thanh niên Ngô nay trở thành ông Ngô trung niên, không thể tin là Hoa Miêu dâm mật, mang theo cả người đầy thương tích xuống âm phủ.

Ở Quý Môn Quan đã gặp được Đầu Trâu Mặt Ngựa đi câu hồn về.

Ông Ngô trung niên hung dữ nhìn Đầu Trâu Mặt Ngựa: Người đâu rồi?

Đầu Trâu Mặt Ngựa: Ở đây là Quý Môn Quan, chỉ có ma quỷ, không có người.

Ông Ngô trung niên: yêu quái thì sao?

Đầu Trâu Mặt Ngựa: Sau khi chết, yêu quái sẽ lập tức bị hồn bay phách lạc.

Ông Ngô trung niên giận dữ, cùng Đầu Trâu Mặt Ngựa đánh một trận sống chết.

Tuy ông Ngô trung niên an toàn thoát khỏi âm phủ nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể gặp lại cô nương yêu dấu của mình.

Đầu Trâu Mặt Ngựa đã đem chuyện đó vớt qua đầu, nhưng qua một loạt sự kiện loằng ngoằng, Hắc Bạch Vô Thường đã chớp cơ hội ‘thượng vị’.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Hạng Bạt bị bất ngờ

Trần Ngư giãy dụa bò dậy từ trên mặt đất, không để ý đến vết thương của mình, về mặt lo lắng nhìn về hướng Lâu Minh. cô nhìn thấy Lâu Minh cầm kiếm đồng, ra tay liên tục ép Hạng Bạt phải lui xuống.

“Nhóc con, con không sao chứ?” Lúc này, ông Ngô đuổi đến, đầu tiên ông nhìn lướt qua về hướng Lâu Minh, sau đó lo lắng kiểm tra vết thương của Trần Ngư.

“Con không sao.” Trần Ngư lắc đầu.

Ông Ngô quan sát kỹ càng một lần, thấy hai tay Trần Ngư chỉ bị trầy sơ sơ, ngoài ra không còn vết thương nào khác thì mới yên lòng, sau đó quan tâm hỏi chuyện về Lâu Minh “Sao Lâu Minh lại tới đây?”

“Con cũng không biết.” Trần Ngư nhìn thấy sát khí trên người Lâu Minh càng ngày càng nặng, thì lo lắng nói “Ông nội, sát khí trên người anh Ba càng ngày càng nặng, sẽ không có chuyện gì chứ?”

Tất nhiên là ông Ngô cũng nhận ra tình trạng không ổn của Lâu Minh, bây giờ Lâu Minh vẫn còn lý trí, có thể giúp bọn họ áp chế Hạng Bạt, nhưng đến khi Lâu Minh bị mất lý trí thì hậu quả lúc đó không có cách nào tưởng tượng được.

Lúc này, các vị đại lão cũng chạy đến, bọn họ nhìn thấy một người thường đang chiến đấu với Hạng Bạt thì vô cùng nghi ngờ bàn luận.

“Đó là người nào vậy?”

“Sát khí nặng quá, chẳng lẽ đó là một Hạng Bạt khác nữa?”

“không đúng, trên người cậu ta có linh lực, linh lực đó đã bao trùm lên sát khí của cậu ta.”

Trần Ngư nghe vậy, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trên người Lâu Minh được bao phủ bởi một quang linh khí nhàn nhạt, linh khí bên ngoài rồi mới đến sát khí đỏ như máu.

“Lâu Minh?” Chỉ có Mao đại sư có thể mơ hồ suy đoán tại sao Lâu Minh lại như thế, đây là ký ức kiếp trước của Lâu Minh đã thức tỉnh.

“Àm!”

Trường đao của Hạng Bạt và kiếm đồng của Lâu Minh va chạm vào nhau, hai món pháp khí cổ bọc sát khí va chạm làm bắn ra xung lực to lớn ra bốn phía, cát vàng bị gió cuốn tung lên, bay đầy mặt những người đứng xung quanh.

“Rút lui thôi.” Khí tức của hai người càng ngày càng mạnh, ông Ngô cố gắng kéo Trần Ngự ra xa khỏi vòng chiến đấu.

“Nhưng mà ... anh Ba.” Trần Ngự rồi rầm không muốn nhúc nhích.

“Tình trạng bây giờ của cậu ta không ai có thể đến gần được đâu.” Ông Ngô nói xong, kéo Trần Ngự lùi về sau.

“Àm! Âm! Âm!”

Hạng Bạt lùi về sau mấy bước, múa trường đao trong tay, hướng về phía Lâu Minh bỏ xuống liên tiếp ba bốn đao, mỗi vết đao chém đều để lại vết tích thật sâu dưới lòng đất.

Lâu Minh lùi nhanh về sau, lộn vòng tránh đợt công kích liên hoàn của Hạng Bạt, sau đó chống kiếm để giữ vững thân mình.

“Mày là ai?” Hạng Bạt không ngờ rằng trên đời này còn có người có thể ngang hàng đấu với hắn, lúc này khi mới bị người này tập kích, trong chốc lát hắn không phản ứng kịp nên đã để người này chiếm ưu thế.

Lâu Minh không trả lời, anh vừa phải điều khiển linh khí trong cơ thể chống lại sự ăn mòn lí trí của sát khí vừa phải vận dụng sát khí để chống lại Hạng Bạt, tâm sức đã huy động toàn bộ.

Đợt tấn công dữ dội lúc này không thể gây bất cứ thương tổn thực chất gì cho Hạng Bạt, Lâu Minh hiểu rõ bản thân anh đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để tiêu diệt Hạng Bạt.

Sát khí trên người Lâu Minh nếu thực sự bùng nổ hoàn toàn chưa chắc đã yếu hơn so với Hạng Bạt, hoặc nếu trên người anh không có sát khí, với ký ức kiếp trước của anh đã được khôi phục, kết hợp với linh lực của chín vị Thiên Sư cùng nhau phong ấn Hạng Bạt thì sẽ vô cùng hiệu quả. Nhưng mà anh lại đang ở tình trạng nửa vời.

anh không thể làm sát khí hoàn toàn bùng nổ, bởi vì sau khi sát khí bùng nổ, anh sẽ mất đi lí trí, không thể khống chế hành vi của bản thân mình.

anh cũng không thể thanh trừ hoàn toàn sát khí, bởi vì thời gian không còn kịp nữa rồi, hơn nữa ...

“Hừ!” Linh khí trên người Lâu Minh chợt lóe, cùng với sự lập lòa của linh khí, hai mắt của Lâu Minh cũng đỏ vẩn lên, tuy chỉ là trong nháy mắt nhưng hai mắt vẩn đỏ của Lâu Minh không thể tránh được đôi mắt của Hạng Bạt.

“Mày là Hạng Bạt sống sao?” Hạng Bạt cười ha ha “không thể tưởng tượng được là Thiên Sư cũng hóa thành Hạng Bạt. Đúng thế, làm Thiên Sư làm gì? Biến thành Hạng Bạt, mày sẽ có năng lực bất tử, có được sức mạnh có thể phá hủy tất cả.”

“Câm miệng!” Giọng nói của Hạng Bạt quá lớn, Lâu Minh sợ Trần Ngự sẽ nghe thấy, anh bất chấp việc sát khí trên người đã có dấu hiệu bất ổn mất khống chế, múa thanh kiếm đồng tiếp tục tấn công.

“Xoẹt! xoẹt, xoẹt!”

Hạng Bạt vừa dùng trường đao chống đỡ đợt tấn công của Lâu Minh, vừa cười cợt nói “Mày vẫn chưa hoàn toàn thành Hạng Bạt, căn bản không phải là đối thủ của tao. Tao nể mặt mày là đồng bọn duy nhất trên đời này, có thể tao sẽ không giết mày.”

Đương nhiên là Lâu Minh cũng hiểu rõ điều này, với sức của anh bây giờ thì không phải là đối thủ của Hạng Bạt, Hạng Bạt căn bản chẳng cần phải làm gì, hắn chỉ cần giữ cường độ tấn công như này thì sát khí trong cơ thể Lâu Minh sẽ bị kích thích phát ra.

“Tam thiếu?” Điền Phi mang theo một cái cặp, vội vàng chạy lên sườn núi, khi cậu ta nhìn thấy hình dáng của người nào đó đang nhanh nhẹn, mạnh mẽ di chuyển, chiến đấu ác liệt với cương thi thì trong khoảng khắc cậu ta không dám nhận.

không, phải nói là từ khi Lâu Minh bỗng nhiên ra lệnh ngừng xe, chạy ra phía sau xe cầm thanh kiếm đồng chạy nhanh như bay đến ô tô cũng không đuổi kịp thì Điền Phi đã cảm thấy Tam thiếu nhà cậu ta có gì đó khác lạ.

“Trợ lý Điền.” Trần Ngự nhìn thấy Điền Phi thì nhận không được hỏi “anh cùng với anh Ba ra sân bay rồi mà? Sao mọi người lại quay trở lại?”

“Tiểu thư Trần Ngự, cô không sao chứ.” Điền Phi thấy cả người Trần Ngự toát ra vẻ quan tâm hỏi.

“Tôi không sao.” Trần Ngự lắc đầu “anh Ba đuổi tới đúng lúc cứu tôi.”

Điền Phi sững sờ rồi trong nháy mắt nhận ra, tại sao lúc này Tam thiếu lại muốn xuống xe chạy lên núi “Khi chúng tôi đi được nửa đường thì Tam thiếu bỗng ra lệnh quay xe lại.”

“Kiếm Linh Cơ!” một giọng nữ bỗng vang lên trong đầu Trần Ngự.

“Cái gì?” một đoạn ký ức của công chúa Linh Cơ vẫn tồn tại trong đầu Trần Ngự, chỉ trong điều kiện đặc biệt, nàng ấy mới xuất hiện. Nên tuy là thỉnh thoảng Trần Ngự vẫn cảm thấy trong đầu mình có nhiều hơn một thứ gì đó nhưng đây là lần đầu tiên cô đang ở trong trạng thái tinh thần tỉnh táo mà công chúa Linh Cơ nói chuyện với cô.

“Tôi nói là đi được nửa đường thì Tam thiếu ra lệnh cho mọi người quay lại.” Điền Phi tướng Trần Ngự không nghe rõ nên nhắc lại lần nữa.

Trần Ngự tập trung lại nhưng không nghe thấy công chúa Linh Cơ lên tiếng lần nữa, cô do dự một chút, ánh mắt rơi lên chiếc cặp Điền Phi mang lên theo.

“Roẹt!”

một âm thanh vang lên, tay phải của Lâu Minh bị khí đao quét trúng làm bị thương, máu tươi đỏ thẫm rất nhanh nhuộm đỏ bộ quần áo màu trắng của anh.

“Máu tươi à, lâu lắm rồi tao không thấy máu tươi.” Hạng Bạt bỗng nhiên có chút hưng phấn “Để tao giúp mày một chút, rất nhanh là mày sẽ không chảy máu nữa, dù có bị thương cũng không cảm thấy đau đớn gì.”

Hạng Bạt cười ha ha, lập tức bầu sát khí đang bao phủ nặng nề cả vùng rừng núi Thanh Mang bị giọng cười mang này làm rung lên một cái, sau đó lấy một tốc độ không thể tưởng tượng được mà rút hết vào thân thể Hạng Bạt.

“Sát khí biến mất rồi?” Nghiêm Sùng Minh nhìn trời nói.

“Chuyện gì xảy ra vậy kia?” Thẩm Thanh Trúc nghi ngờ nói.

Ông Ngô vẫn chăm chú nhìn chằm chằm về phương hướng Lâu Minh và Hạng Bạt đang chiến đấu. Ông phát hiện khi sát khí trong người Hạng Bạt tăng lên thì sát khí trong cơ thể Lâu Minh cũng tăng theo. một ý nghĩ lóe lên, ông kêu lên kinh hãi “không được rồi, Hạng Bạt muốn kích thích sát khí trong người Lâu Minh bộc phát.”

“Cái gì?” Mật Mao đại sư trắng bệch, vội vàng kiểm tra sát khí trên người Lâu Minh, quả nhiên phát hiện sát khí trong người Lâu Minh đang tăng lên với tốc độ không tưởng, hơn nữa cường độ sát khí đã sớm vượt qua cường độ lúc anh bộc phát sát khí mấy lần trước.

Đồng thời với sự phát hiện của mấy người ông Ngô, Lâu Minh cũng nhận ra biến đổi của cơ thể mình. không phải, phải nói là chính anh đã bỏ qua việc áp chế sát khí trong cơ thể mình, bởi vì anh hiểu rõ, nếu như anh bị Hạng Bạt đánh bại thì những người còn lại căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Ánh mắt Lâu Minh sắc bén lên, thanh kiếm đồng đâm về phía Hạng Bạt, Hạng Bạt lập tức vùng vằng đao đỡ lại, hai nguồn sát khí cực đại lại va chạm với nhau, không ai nhường ai.

“Ha ha ha ... Máu của mày đang dần dần đỏ lên rồi.” Hạng Bạt hưng phấn cười vang, rất nhanh thôi, người Thiên Sư đang vô cùng muốn giết chết hắn này cũng sẽ trở thành giống hắn.

“Mày có biết ... Sát khí của tao từ đâu mà có không?” Lần đầu tiên Lâu Minh mở miệng nói chuyện với Hạng Bạt.

“Sao?” hắn có thể trở thành Hạng Bạt, đầu tiên là trải qua một cái chết vô cùng thâm trầm, sau đó lợi dụng oán khí để hóa thành cương thi, rồi lại mượn ‘thiên thời địa lợi’ để tu luyện thành Hạng Bạt. Nếu hắn biết phương pháp biến người sống thành Hạng Bạt thì làm gì mà lãng phí nhiều thời gian như vậy, thế gian này đã sớm bị hủy hoại trong tay hắn.

“Sát khí trên người tao ... là do hấp thu từ người một Hạng Bạt khác đó.” Lâu Minh nói, đồng thời đưa tay trái lên cầm lấy tay Hạng Bạt.

“Mày đang làm cái gì thế?” Nhận thấy sát khí trên người mình đang không ngừng không ngừng chảy vào trong cơ thể người đàn ông trước mắt này, Hạng Bạt hoảng sợ muốn vùng ra thoát khỏi sự kiểm chế của đối phương. Thế nhưng, Lâu Minh – đã hoàn toàn buông lỏng mình, làm cho sát khí hoàn toàn bùng nổ bỗng nhiên có sức lực vô cùng to lớn, anh giữ thật chặt cánh tay của Hạng Bạt làm hắn không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

“Buông tay, mày mau buông tay tao ra!” hắn đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng tu luyện mới thành Hạng Bạt được, kết quả vừa mới tỉnh dậy đã bị con nhóc ở kia phong ấn dưới nền đất mấy trăm năm. hiện giờ vất vả lắm mới thức tỉnh lại lần nữa, chẳng lẽ lần này là bị người ta giết chết.

Hạng Bạt vô cùng khủng hoảng và không cam lòng, hắn rít gào, sát khí trong không khí đã bị hấp thu sạch sẽ lại cuộn cuộn nổi lên làm cho các Thiên Sư bốn phía rối rít lùi xuống.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Mọi người thì nhau hỏi.

“Sát khí của Lâu Minh bị mất khống chế rồi.” Mao đại sư kêu lên.

“Lâu Minh đã không áp chế sát khí của mình nữa.” Khi linh khí bao phủ quanh người Lâu Minh biến mất, ông Ngô đã biết Lâu Minh muốn làm gì rồi.

“Lâu Minh ...” Mao đại sư không thể tin nhìn về phía Lâu Minh, rất nhanh hiểu rõ vì sao Lâu Minh lại làm như thế, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giết chết được Hạng Bạt.

Hai mắt Lâu Minh đã hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu, sát khí trong người anh đang từng bước từng bước cắn nuốt sát khí trong người Hạng Bạt,

đồng thời lý trí của anh cũng từ từ, từ từ tiêu tán.

Lâu Minh muốn quay đầu lại nhìn Trần Ngự, bởi vì anh không thể xác định được, sau khi anh hấp thu sát khí của hai quái vật Hạng Bạt, thì chút công đức của bản thân anh có đủ để anh luân hồi chuyển thế nữa hay không, nếu không có đời sau, vậy thì anh khó có thể gặp lại Trần Ngự.

Nhưng anh lại không dám quay đầu lại, anh sợ khi anh nhìn thấy Trần Ngự thì anh sẽ không còn giữ được tinh thần hi sinh này nữa.

“Mây điên rồi sao?!” Hạng Bạt gầm thét giẫy dụa nhưng không thể thoát khỏi sự kiềm chế của Lâu Minh.

Trong nháy mắt khi lý trí của Lâu Minh hoàn toàn biến mất, sâu trong linh hồn anh, một tia sáng vàng chói lóe lên, Phụng Lạc chậm rãi mở mắt.

Mà ở ngoài vòng chiến đấu, Trần Ngự rút kiếm Linh Cơ trong rương ra.

Xa cách nghìn năm, kiếm Linh Cơ lại lần nữa trở về trong tay chủ nhân, nó vui sướng phát ra từng trận từng trận âm thanh vù vù, uy lực của rống phát ra phá tan sát khí.

“Long khí?” (Khí của rồng) Ông Ngô cảm nhận được long khí, lập tức quay người lại, phát hiện cháu gái nhà mình cầm một thanh kiếm dài phát ra uy lực của rồng, mũi kiếm dày đặc khí lạnh, phát ra ánh sáng lạnh lạnh.

“Kiếm Linh Cơ?” Mao đại sư phát hiện Trần Ngự rút kiếm Linh Cơ thì lập tức bấp kính hãi. Phải biết rằng, trước đó ông đã cùng rất nhiều nhà nghiên cứu huyền học đã nghiên cứu và kết luận, trên thân kiếm Linh Cơ này đã bị phong ấn, chỉ có chủ nhân của nó mới có thể rút ra, vì sao Trần Ngự lại rút nó ra một cách dễ dàng như vậy?

Nhận ra kiếm Linh Cơ, ngoài Mao đại sư, còn có Phụng Lạc.

Trần Ngự cảm nhận được nguyện vọng của kiếm Linh Cơ, không tự chủ mà truyền linh lực vào kiếm Linh Cơ, rồi quay đầu nói với ông Ngô “Con đi giúp anh Ba.”

“Vù vù ...”

Trong khoảng khắc Trần Ngự truyền linh lực vào kiếm Linh Cơ, cây sáo đang nằm yên tĩnh trong rương cũng run lên một cái rồi bay ra ngoài.

Chiếc xe hơi đang đậu dưới chân núi, trường thương cũng xuyên qua cốp xe bay ra ngoài. trên đỉnh núi, linh châu đã được Trần Ngự đưa xuống lòng đất để củng cố phong ấn cũng từ dưới đất bay vọt lên.

Về mặt Phụng Lạc cũng lại một lát rồi lập tức lộ ra một nụ cười nhẹ: vậy là sáu Linh Khí đã tập hợp đầy đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113-2: Hạng Bạt bị bắt ngờ 2

Hai tay Phụng Lạc tạo thành kết ấn, pháp ấn chuẩn bị từ ngàn năm trước cuối cùng hôm nay cũng hoàn thành, sát khí bên trong linh hồn của Lâu Minh lúc này được chia làm sáu phần, bay về phía sáu Linh Khí.

“Hả???” một nguồn sát khí khổng lồ nhanh như chớp trút vào cơ thể Trần Ngự, mặc dù là Trần Ngự nhưng cô cũng cảm thấy không chịu nổi. Loại cảm giác này khác hẳn với khi cô chủ động hấp thu sát khí trên người Lâu Minh, loại cảm giác này làm cô tưởng tượng mình như một cái khí cầu, sát khí không ngừng bơm vào, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Trần Ngự cắn răng chịu đựng vài phút, cuối cùng không chịu nổi, phịch một cái quỵ xuống đất.

“Nhóc con, con sao vậy?” Ông Ngô thấy Trần Ngự khác lạ, lại phát hiện sát khí không ngừng bay lại đây rót vào cơ thể Trần Ngự, lập tức lo lắng hỏi “Tại sao sát khí lại cứ liên tục bay vào người con vậy?”

“U!” Trần Ngự khó chịu rên lên tiếng, trong đầu ong ong như là có một cái chày đang liên tục gõ vào đầu cô, làm cho cô cảm giác bất cứ lúc nào mình cũng có thể bất tỉnh.

“Ông nội ... Con khó chịu quá ...” Trần Ngự khó khăn ngẩng đầu, nói đứt quãng “... Con ... không phải là ... con không sợ sát khí sao?”

Kiếp trước của Trần Ngự là công chúa Linh Cơ đã từng là Hạng Bạt nên khi chuyển thế cơ thể cô có thể chất đặc thù không sợ sát khí, nhưng dù thể chất có đặc thù như thế nào đi nữa thì dù sao cô cũng chỉ là người bình thường. Khi sát khí thực sự của một Hạng Bạt hung hãn truyền vào cơ thể một người bình thường, cho dù là Thiên Sư có công đức lớn như thế nào đi nữa cũng chưa chắc đã chịu được, huống gì bản thân Trần Ngự là một trong sáu món Linh Khí cần thiết khi chia lìa sát khí cho Lâu Minh.

Trong khoảng khắc Phượng Lạc chia sát khí, thân thể Trần Ngự và năm món Linh Khí đều giống nhau, không có cách nào từ chối đều phải hấp thu sát khí trên người Lâu Minh.

“Đó là cái gì? Là ánh sáng công đức phải không?” Hoa Diệp chân nhân chỉ về hướng Lâu Minh kêu lên kinh ngạc, mọi người đều quay đầu nhìn lại rồi liên tục kêu lên kinh ngạc.

“Ánh sáng công đức này mạnh quá!”

Ông Ngô quay đầu nhìn lại, thấy đầu Lâu Minh bỗng xuất hiện một vòng ánh sáng vàng chói, lấy Lâu Minh làm trung tâm, sát khí bằng bạc bị chia làm sáu, phân tán ra ngoài.

Đây là đang chia lìa sát khí? Sáu Linh Khí đã đủ rồi sao?

Lẽ nào ... Thi Thi là Linh Khí thứ sáu?

Ông Ngô không thể tin suy đoán của mình được, thế nhưng sự thật đang bày ra trước mắt làm ông không thể nào không tin.

“Tiểu thư Trần Ngự, cô làm sao vậy?” Điền Phi thấy Linh Khí lại bay ra ngoài, tuy rằng kinh ngạc nhưng vì lúc trước anh ta đã gặp qua một lần nên cũng không ngạc nhiên lắm. Ngược lại, đột nhiên anh ta thấy Trần Ngự quỳ rạp xuống đất thì kêu lên một tiếng rồi theo bản năng định đưa tay ra đỡ.

“Đừng chạm vào nó!” Ông Ngô lập tức đẩy Điền Phi ra, với sát khí trên người Trần Ngự như bây giờ ngay cả ông cũng không dám chạm vào nữa là người bình thường như Điền Phi.

Lúc này Mao đại sư cũng hiểu rõ, sắc mặt ông trắng bệch quay đầu nhìn ông Ngô, tuy rằng ông cũng hi vọng sát khí trên người Lâu Minh được thanh trừ hoàn toàn, nhưng không phải là lúc này, càng không phải là ngay thời điểm biết Trần Ngự là Linh Khí thứ sáu. Như vậy, cho dù Lâu Minh có hoàn toàn thanh trừ được sát khí thì anh cũng chẳng vui về gì.

“Làm sao bây giờ?” Mao đại sư bất lực hỏi.

Sắc mặt ông Ngô càng khó nhìn, nếu ông biết phải làm thế nào thì đã sớm làm, còn phải đứng đây nhìn làm gì.

Vì có ánh sáng công đức bao phủ, hơn nữa sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã được tách ra rất nhiều, thần trí Lâu Minh đã dần tỉnh táo lại, hai mắt đỏ ngầu đã khôi phục lại sự trong trẻo. Sau khi anh tỉnh táo, lọt vào tầm mắt là vẻ mặt sợ hãi của Hạng Bạt đã bị hút đi nửa sát khí.

Hạng Bạt vẫn điên cuồng giãy dụa để thoát khỏi sự kiểm chế của Lâu Minh, nhưng khi hắn còn đủ sát khí còn không tránh thoát được nữa là bây giờ đã mất đi nửa sát khí.

Tại sao anh lại tỉnh táo?

Lâu Minh nghi hoặc, đồng thời cũng cảm nhận được một nguồn năng lượng ấm áp lưu chuyển trong linh hồn anh, nguồn năng lượng này vô cùng thoải mái nhưng lại làm Lâu Minh cảm thấy lạnh run. Bởi vì, anh nhận thấy, dưới tác dụng của nguồn năng lượng ấm áp này, sát khí trong cơ thể anh đang từng chút từng chút biến mất.

“Phượng Lạc, Phượng Lạc.” Ý thức được gì đó, Lâu Minh bỗng nhiên nôn nóng gọi to.

đang thực hiện chia lìa sát khí, Phượng Lạc nghe tiếng Lâu Minh gọi nên từ trong cơ thể Lâu Minh bay ra ngoài, anh ta nhú mày nhìn thoáng qua Hạng Bạt đang đứng trước Lâu Minh, lo lắng nói “Tôi không đảm bảo được là sáu Linh Khí sẽ chịu đựng được sát khí của hai Hạng Bạt hay không đâu.”

“anh dừng lại, dừng lại đi!” Trong nháy mắt Lâu Minh nhìn thấy Phượng Lạc thì hiểu được suy đoán của mình đã đúng, quả nhiên là Phượng Lạc tỉnh lại khi thực hiện chia lìa sát khí, anh nôn nóng lên tiếng “không cần chia lìa sát khí nữa, anh mau ngừng lại.”

“Vì sao? Đây không phải là tâm nguyện hàng nghìn năm nay của chúng ta sao?” Phượng Lạc khó hiểu.

“Thi Thi, Thi Thi là Linh Khí thứ sáu.” Lâu Minh kêu to.

Thi Thi? Phượng Lạc khó hiểu nhăn mày.

“Thanh Linh, anh nhớ Thanh Linh không? Thi Thi chính là đời này của Thanh Linh.” Lâu Minh cũng không biết là Phượng Lạc này có nhớ được Thanh Linh không. Bởi vì hơn ngàn năm trước, vì bảo đảm có thể hấp thu hoàn toàn sát khí của Thanh Linh, Phượng Lạc chỉ phân ra một phần nhỏ linh hồn để làm khắc ấn, khắc ấn này chỉ có phương pháp thanh trừ sát khí thôi.

“Thanh Linh?” Phượng Lạc nghi hoặc nhắc lại lần hai, mơ hồ cảm thấy quen thuộc, nhưng không có cách nào nhớ được.

“anh mau dừng lại!” Trong lòng Lâu Minh hiểu rõ, sáu Linh Khí không thể nào chịu được sát khí của cả anh và Hạng Bạt.

“không có cách nào dừng lại được, pháp ấn đã thực hiện, trừ khi Linh Khí vỡ vụn, còn không có cách nào dừng lại được.” Phượng Lạc lắc đầu.

“Cái gì?” Linh Khí vỡ vụn? không thể dùng được? Chẳng lẽ Thi Thi sẽ bị chính anh giết chết hay sao?

Có lẽ nỗi tuyệt vọng trong lòng Lâu Minh quá sâu, đến nỗi linh hồn cũng phải rung động. Phụng Lạc đành phải cảm nhận phương hướng của sáu Linh Khí rồi tìm được Linh Khí đặc biệt nhất, cô gái mang hơi thở có chút quen thuộc.

sự quen thân này làm Phụng Lạc nổi lên ham muốn bảo vệ, anh ta nhúu mày, nhìn Hạng Bạt đang đứng trước Lâu Minh.

Mà lúc này, sát khí đã được sáu Linh Khí hấp thu hơn một nửa, sát khí bao phủ núi Thanh Mang cũng loãng đi không ít, ông Ngô ngưng tụ linh lực toàn thân, phóng về phía Lâu Minh.

“Tôi có thể chuyển sát khí trên người cô gái kia lên người tên Hạng Bạt này.” Phụng Lạc bỗng nhiên lên tiếng “Nhưng như vậy, Hạng Bạt sẽ càng mạnh hơn trước.”

Lâu Minh vốn tưởng rằng chính anh là người giết chết Trần Ngự, lại nghe Phụng Lạc nói có phương pháp chuyển sát khí trên người Trần Ngự lên Hạng Bạt, ngay lập tức không do dự nói “anh làm đi.”

“Vậy Hạng Bạt thì sao?” Như là bản năng của Thiên Sư, Phụng Lạc hỏi.

“Đem sát khí còn lại của tôi chuyển hết lên Hạng Bạt đi, chỉ cần trên người tôi không còn sát khí, tôi có thể sử dụng Huyền Môn Tịnh Sát Quyết.” Lâu Minh đã suy tính xong.

Chỉ cần không có sát khí, với ánh sáng công đức trong linh hồn của anh đúng lúc có thể sử dụng Huyền Môn Tịnh Sát Quyết.

Phụng Lạc nhìn thoáng qua ông Ngô đang chạy đến gần, lập tức dời mắt, ông tay áo khẽ vờ về nguồn sát khí đang bay về phía Trần Ngự, trong nháy mắt sát khí đổi hướng, bay về phía Hạng Bạt.

đang sắp hôn mê, Trần Ngự bỗng cảm thấy toàn thân buồn lòng, theo đó sát khí cũng từ từ biến mất, cô dần tỉnh lại.

“Sao sát khí của Hạng Bạt lại mạnh hơn trước vậy?” đang quan sát kỹ càng, các vị đại lão lập tức phát hiện.

“Gào!” Hạng Bạt khôi phục sức mạnh một lần nữa, gào rống thoát khỏi sự kiềm chế của Lâu Minh, cảm nhận nguồn năng lượng dồi dào đang cuộn cuộn trong cơ thể, cười ngông cuồng “thật là năng lượng tốt, ha ha ha ...”

Lâu Minh cũng không đuổi theo Hạng Bạt, anh đứng tại chỗ, chờ Phụng Lạc tách ra chút sát khí cuối cùng trong cơ thể mình.

Còn 10%, 5%, 3%, 1%, xong!

Lâu Minh vút kiếm đồng xuống, nhìn thoáng qua Hạng Bạt nay có hơi thở còn mạnh hơn trước kia, hai tay giơ lên, linh lực vận chuyển, rất nhanh tạo thành một pháp ấn.

Huyền Môn Tịnh Sát Quyết!

Ông Ngô không nhìn nhầm, tối hôm qua ông còn lấy ra luyện vài lần, đó là Huyền Môn Tịnh Sát Quyết.

Cùng với pháp ấn do Lâu Minh thực hiện đã được tạo ra, hình ảnh của Phụng Lạc cũng mờ dần, quanh người Lâu Minh phát ra ánh sáng vàng chói, ánh sáng công đức từ trong linh hồn tràn ra.

“Đỉnh linh linh ...”

Theo tiếng chuông trong trẻo vang lên, một cái chuông vàng chói bắt ngờ từ trên cao chụp xuống đầu Hạng Bạt, biến cố bất ngờ làm Lâu Minh sững sốt: Chuông chiều hồn?

Vào!

Ông Ngô nhận lúc Lâu Minh đang còn sững người, nhanh chóng vọt vào phạm vi của chuông chiều hồn, hai tay nhanh chóng tạo pháp ấn, trong chớp mắt Huyền Môn Tịnh Sát Quyết được tạo thành.

Ông Ngô mặc áo bào màu xám trắng xung quanh bao phủ một tầng ánh sáng công đức vàng, tầng ánh sáng này tuy kém hơn ánh sáng công đức trên người Lâu Minh một chút nhưng cũng vô cùng chói mắt.

“Ông Ngô?” Biến cố trước mắt làm Lâu Minh sững sốt, rồi lập tức biến sắc “Ông Ngô, ông mau dừng lại.”

“Cất, cậu cho rằng chỉ có mình cậu biết loại thuật pháp cao cấp này sao?” Ông Ngô nói, động tác tay không ngừng, ánh sáng công đức quanh người hóa thành một thanh kiếm dài đâm về phía Hạng Bạt phía trước.

“Gào!” Hạng Bạt đau đớn gào lên, hấn cảm thấy vô cùng đau đớn “không thể nào, trên đời này cũng có thứ có thể làm ta bị thương sao?”

“Ông Ngô, ông dừng lại đi, ông không thể giết chết được nó đâu.” Hạng Bạt này ngoài sát khí của bản thân nó còn hấp thu sát khí trên người Lâu Minh,

công đức của ông Ngô căn bản không thể áp chế được nó.

“Ta biết công đức của ta không đủ, nếu cậu không muốn ta hi sinh vô ích thì mau đem công đức cho ta mượn.” Ông Ngô vừa cố gắng triển khai pháp quyết, vừa cắn răng nói.

Lâu Minh sững sờ, trong một chốc không biết phải làm thế nào cho phải, anh không muốn ông Ngô gặp chuyện gì nhưng lại không có cách nào ra tay giúp đỡ.

“Ông ấy nói đúng đó!” Trong lúc Lâu Minh đang do dự, Phụng Lạc đang bay lơ lửng ở một bên bỗng nhiên nói. Cùng với tiếng nói của Phụng Lạc, ánh sáng công đức trên người Lâu Minh không bị khống chế bay về phía ông Ngô.

Có Lâu Minh giúp sức, thanh kiếm ánh sáng công đức lập tức lớn mạnh, từng trận khói đen từ ngực Hạng Bạt cuộn cuộn bay ra.

“Ông nội, ông nội!” Lúc này Trần Ngự đã tỉnh táo lại, nhìn thấy ông Ngô đang giằng co với Hạng Bạt, lại nhìn pháp quyết trên tay ông Ngô, khuôn mặt vừa khôi phục được một chút lại trở nên trắng bệch, cô đứng vụt lên.

“Ông lão, ông làm gì vậy?” Trần Ngự như điên cuồng muốn xông đến kéo ông Ngô ra xa khỏi Hạng Bạt, Lâu Minh thấy thế thì lập tức đuổi theo kéo lại.

“anh Ba, anh buông em ra, ông nội, ông ấy đang tự sát, ông đang tự sát đó!” Trần Ngự giãy dụa muốn ngăn cản ông Ngô.

“anh biết, nhưng mà ... không còn kịp nữa rồi.” Lâu Minh ôm chặt Trần Ngự.

“không thể nào, không đâu, ông lão nhà em sợ chết nhất, ông ấy không làm như vậy đâu.” Trần Ngự kêu khóc.

“Gào!” Hạng Bạt cảm nhận được nỗi sợ hãi, nỗi giận gầm lên một tiếng, hấp thu hết sát khí đang còn lơ lửng trong núi Thanh Mang, dùng để chống lại ánh sáng công đức.

“Nguy rồi, công đức không đủ!” Phụng Lạc hoảng sợ kêu lên.

Trong chớp mắt, cùng với tiếng kêu của Phụng Lạc, ánh sáng từ người Trần Ngự lóe lên, một cô gái tóc dài mặc đồ cổ trang có hình dáng tương tự Trần Ngự bay ra từ cơ thể cô.

“Thanh Linh?” Lâu Minh bỗng mở to hai mắt.

Thanh Linh nhìn Lâu Minh mỉm cười, rồi lập tức quay đầu nhìn Phụng Lạc, cái nhìn này vượt qua nghìn năm. Sóng mắt Thanh Linh đưa tình, khúc miệng mỉm cười, cuối cùng hóa thành một cơn gió mát bay về hướng Hạng Bạt.

Nàng là dựa vào công đức của Trần Ngự mà lưu lại cho đến nay, bây giờ sát khí của Phụng Lạc đã được thanh trừ, nàng đã không còn cần thiết để tồn tại nữa.

“Thanh Linh?” Đường như là bản năng, Phụng Lạc xoay người đuổi theo.

Hai bóng người một xanh một trắng đồng thời hòa vào thanh kiếm ánh sáng công đức, kiếm công đức bỗng xuất hiện ánh sáng vàng chói, kèm theo là tiếng kêu thê lương thảm thiết của Hạng Bạt, cùng với khói đen nồng nặc, tiêu tán trong trời đất.

“Đình linh linh ...” không còn linh lực điều khiển, chuông chiêu hồn rớt xuống đất.

Thân thể gầy yếu của ông Ngô cũng ngã xuống đất.

“Ông lão!” Trần Ngự thoát khỏi tay Lâu Minh nhào qua.

“Ông Ngô!”

“Ngô Lễ!”

“Lạc Hà chân nhân!”

Các vị đại lão cũng nhanh chóng chạy đến.

==

Editor: Thế là chỉ còn một chương nữa là hết phần chính truyện. Minh thật là giỏi quá đi. he he... Sắp phải chia tay Tiểu Ngự và anh Ba rồi, mọi người có buồn không?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Kết cục

Trần Ngự cảm giác tay chân mình rét lạnh, cô lão đảo té xuống bên cạnh ông Ngô, tay run run không dám đụng vào thân thể đã sống xoài trên mặt đất của ông.

“Ông lão?” Giọng Trần Ngự nức nở mà sợ hãi.

“Ta chưa có chết đâu.” Ông Ngô bỗng nhiên trở mình, từ dưới đất ngồi dậy.

“Ông lão!” Trần Ngự thấy thế thì vô cùng vui mừng, vừa khóc vừa cười oán trách “Ông làm con sợ muốn chết.”

Lâu Minh đứng sau Trần Ngự nhìn thoáng qua ông Ngô, chân mày cau chặt, nhưng thấy vẻ vui mừng kinh ngạc của Trần Ngự, anh nhấp nháy môi mấy lần rồi không nói gì.

“Khóc hả?” Ông Ngô cười cười yếu ớt “Lần trước con khóc là khi con đang học tiểu học, ông hù con không cho con đi học với bạn.”

“Ông còn có tâm trạng nói mấy cái này, ông cảm thấy thế nào? Có khó chịu chỗ nào không, con đưa ông về nghỉ.” Tuy là trên người ông lão nhà cô không có vết thương ngoài da nào, nhưng mà sắc mặt lại trắng bệch thế này, Trần Ngự lo lắng.

“không cần phiền toái như vậy.” Ông Ngô ngăn Trần Ngự lại “Chút nữa quý sai sẽ đến câu hồn rồi.”

Động tác đỡ ông Ngô của Trần Ngự cứng đờ, không thể tin nhìn ông “Ông nói cái gì?”

“Thì Thì.” Lâu Minh thấy thế thì đưa tay vỗ vỗ bả vai của Trần Ngự.

“Quý gì sai?” Trần Ngự không nhúc nhích, nhìn chăm chăm ông nội nhà mình.

“Con đừng tự lừa mình, con cũng cảm nhận được rồi phải không, sinh khí trên người ông đã dần trôi rồi.” Ông Ngô thở dài rồi nói.

“không sợ, con có cấm thuật, con sẽ cướp sinh khí của ông về.” Trần Ngự nói rồi định điều động linh lực, nhưng mà cô vừa mới bắt đầu, Lâu Minh đã đưa tay chặn lại.

“anh Ba?” Trần Ngự không hiểu quay đầu.

Trong mắt Lâu Minh vô cùng không nỡ, nhưng vẫn lắc đầu nói “Vô ích thôi.”

“Chúng ta chưa thử thì làm sao biết là vô ích chứ.” Trần Ngự bỏ tay Lâu Minh ra, cố chấp thử cấm thuật.

“Nhóc con, con đừng phí sức nữa, vô ích thôi.” Ông Ngô thở dài “Con đã đọc Huyền Môn Cấm Sát Quyết rồi đó, phải trả giá như thế nào con không rõ sao?”

“Ông nói đến Huyền Môn Cấm Sát Quyết mà không thấy ngại sao, lúc trước ông đã đồng ý với con như thế nào, ông đã đồng ý với con là không dùng nó, đồng ý với con là không làm anh hùng, ở đây nhiều Thiên Sư như vậy, vì sao lại là ông gặp chuyện này.” Trần Ngự tức giận chất vấn, vừa nói vừa chảy nước mắt.

Các vị đại lão vây xung quanh cũng nhận ra sinh khí trên người ông Ngô đang dần tan rã, lại thấy đáng về thương tâm muốn chết của Trần Ngự thì đều lộ vẻ ưu tư, bi thương.

“không phải ông nội đang làm anh hùng, đây là ông nội muốn báo thù.” Khi ông Ngô nói đến hai chữ báo thù, trên mặt lộ ra vẻ trút được gánh nặng “Ông đã đợi hai mươi năm, vốn tưởng rằng đời này không có cơ hội nữa.”

“Báo cái gì thù cơ ạ?” Trần Ngự khó hiểu.

“Ngô Lễ, quả nhiên là ông vẫn không quên được Miêu Miêu.” Lần đầu tiên Nghiêm Sùng Minh không gây chuyện, dùng giọng điệu bình thản nói với ông Ngô.

“Vô liêm sỉ, khụ khụ ... Miêu Miêu là cái tên để cho ông gọi đấy à?” Dường như là bị chạm đến điểm yếu nào đó, ông Ngô tức giận đến mức từ dưới đất nhảy dựng lên.

“Ông ...” Theo phản xạ, Nghiêm Sùng Minh muốn vặc lại, nhưng rồi suy nghĩ đến việc ông Ngô đã là người sắp chết, vì vậy nín ghen nhin lại.

“Miêu Miêu là ai ạ?” Trần Ngự hỏi.

“Bà nội con.” Ông Ngô đáp.

“không biết xấu hổ.” Cuối cùng Nghiêm Sùng Minh cũng không nhịn được, cho dù là lúc nào, thằng cha Ngô Lễ này cũng không biết xấu hổ như vậy.

“Nghiêm Sùng Minh, ông muốn ăn đòn có phải không?” Ông Ngô dựa vào Trần Ngu, gíu ngón tay chỉ vào Nghiêm Sùng Minh mắg, nếu râu mép của ông Ngô vẫn còn, Trần Ngu cảm thấy chắc chắn lúc này râu mép của ông sẽ vênh ngược lên trời.

“A ... Bây giờ ông có bản lĩnh đó sao?” Nghiêm Sùng Minh không chút do dự mà trào phúng.

“Ông ...” Ông Ngô vừa nghĩ đến chuyện lão già này nhân lúc mình sắp chết mà khi dễ ông, Ngô Lễ ông là người dễ bị ăn hiếp như vậy sao? Đòi này, trừ Miêu Miêu và sư phụ-người mà làm ai cũng thấy ghét ra thì không ai dám ăn hiếp ông “Nhóc con, con nhớ kỹ lão già này, sau này gặp cháu trai cháu gái hần ta, cứ ăn hiếp chết chúng nó cho ông.”

“Ông ...” Lúc này đến phiên Nghiêm Sùng Minh tức run người, mẹ nó, cháu trai cháu gái ông ta có nhân lên gấp hai cũng không phải là đối thủ của cháu gái lão Ngô a. Cả đòi ông ta đã không đánh lại ông Ngô, kết quả đến đòi cháu cũng không đánh lại cháu gái đối phương, quả thực tức ói máu mà.

“...” Các vị đại lão đang còn chìm trong tâm trạng bi thương, tập thể im lặng, thực sự là cảm thấy một cảm giác thật là sung sướng là sao đây?

“Áy, bầu không khí sung sướng tràn trề như thế này là sao đây? Tôi nói rồi mà, khi mà lão cả chón này chết, những người xung quanh nhất định sẽ vỗ tay ăn mừng mà.” một giọng nói đột ngột vang lên kèm theo bầu khí âm lạnh lẽo quen thuộc xuất hiện trên núi Thanh Mang.

Các vị đại lão quay đầu nhìn lại, khi thấy người mới đến thì rồi rít chào hỏi “Xin chào ngài Đầu Trâu, xin chào ngài Mặt Ngựa.”

Người đến rõ ràng tỏ câu hồn hai người Đầu Trâu Mặt Ngựa ‘đại danh lưng lầy’ của âm phủ.

“Tại sao lại là hai người chứ hả?” Ông Ngô sợ đến mức mặt không còn chút máu, tuy là hiện tại mặt ông cũng chẳng nhìn ra có chút hồng hào nào.

“Ha ha ... Hai mươi năm trước, hai chúng ta đã lên kế hoạch đi câu hồn phách của cậu.” Đầu Trâu cười lạnh, quơ quơ cây búa trên tay.

“Ha ha ... nửa giờ trước, hai chúng ta nhìn trên sổ Sinh Tử biết được cậu đã đến giờ từ vong, vui mừng đến mức không cần nghỉ bù luôn.” Mặt Ngựa cười gằn, xích sắt trong tay run lên.

Trần Ngu thấy Đầu Trâu Mặt Ngựa không có thái độ thân thiện, lập tức nhướn người về đằng trước che ông nội của mình lại.

Đầu Trâu Mặt Ngựa chớp mắt hỏi “cô là đồ đệ của thằng cha Ngô?”

“Phải, thì sao?” Trần Ngu hỏi lại.

một đoạn ký ức không thể nào tốt đẹp chợt bị dẫn ra, về mặt của Đầu Trâu Mặt Ngựa càng khủng bố hơn “cô mà ngăn lại, ngay cả hồn phách của cô chúng tôi cũng sẽ câu đi bây giờ.”

“Các ông có bản lĩnh thì đến câu thử coi!” Mắt Trần Ngu tròn to, khẽ điều khiển linh lực, la bàn và chuông chiêu hồn cùng bay đến.

“Mẹ kiếp, không hổ là phái Lạc Sơn.” Hơi thở quanh người Đầu Trâu biến đổi, một nguồn âm khí khổng lồ chợt ngưng tụ.

Ông Ngô thấy Đầu Trâu Mặt Ngựa thực sự muốn động thủ, lập tức nóng ruột, vừa muốn lên tiếng ngăn cản thì thấy Lâu Minh-nhĩ giờ vẫn yên lặng đứng cạnh Trần Ngu bỗng nhiên đi về phía trước một bước, nhẹ nhàng kéo một cái, đem Trần Ngu về phía sau lưng anh.

Đầu Trâu Mặt Ngựa thấy Lâu Minh thì trong nháy mắt chợt sùng sốt, hai người liếc nhìn nhau, yên lặng thu hồi âm khí quanh người lại.

Mẹ nó, thằng nhóc này có chỗ dựa.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114-2: Kết cục 2

“anh Ba, sao anh lại can em.” Trần Ngu trách cứ nhìn Lâu Minh.

Lâu Minh bất đắc dĩ lắc đầu, bởi vì ngăn cản người của âm phủ câu hồn là tội lớn, hơn nữa, em cũng đâu đánh lại Đầu Trâu Mặt Ngựa “Ông nội còn phải theo chân bọn họ xuống âm phủ, không nên đắc tội hai người họ.”

“Nhưng mà rõ ràng họ không có ý tốt với ông nội mà.” Đương nhiên là Trần Ngu biết là không thể đắc tội với quý sai đến câu hồn, bởi vì người nào rồi cũng sẽ chết, hồn phách cũng phải xuống âm phủ, cho nên dù có đắc tội người sống cũng đừng nên đắc tội quý sai, nhưng mà ... Trần Ngu thấy thái độ

của bọn họ với ông Ngô là không thể chịu được.

“không sao đâu.” Lâu Minh trấn an nói “Ông nội có công đức giết chết Hạng Bạt, quỷ sai không dám làm gì với ông đâu.”

Đúng ha, ông nội có công đức lớn trong người, Trần Ngự lập tức bình tĩnh lại.

Ông Ngô lên nhìn sắc mặt của cháu gái nhà mình, thấy cô đã thả lỏng, không còn đáng về đau lòng như lúc nãy, thầm nghĩ chắc là con nhóc đã nghĩ thông suốt, vì thế quay đầu nói với Đầu Trâu Mặt Ngựa “Ngưu huynh, Mã huynh, chúng ta đi thôi.”

Nghe thấy ông nội nói, trong nháy mắt nhắc nhở Trần Ngự, trận cãi vã lúc nãy làm cô thiếu chút nữa quên ông nội nhà mình sắp phải thực sự đi (chết) rồi.

“Em đừng đau lòng, ông nội chỉ là thay đổi nơi sinh hoạt mà thôi, nếu em muốn gặp ông thì có thể đến âm phủ thăm ông.” Lâu Minh an ủi đúng lúc.

Về mặt Trần Ngự vẫn ủ rũ, nhưng trong lòng cô cũng hiểu rõ tình trạng của ông Ngô đã không còn cách nào cứu chữa nữa. Hơn nữa Lâu Minh nói rất đúng, nếu muốn gặp ông nội thì cô có thể xuống âm phủ, hoặc cô có thể gặp Hường Nam hỏi thăm tình hình của ông, một lần nữa Trần Ngự cảm thấy vô cùng may mắn khi mình là Thiên Sư.

“Gấp làm gì, thời gian chưa tới đâu.” Đầu Trâu Mặt Ngựa ôm cánh tay, không hề nóng một chút nào đứng một bên.

“Thời gian chính là vàng bạc, lãng phí nhiều không tốt, hai huynh nhanh chóng câu hồn tôi đi thôi, tôi cùng hai huynh trở về càng sớm càng tốt thì hơn.” Ông Ngô khuyên.

“không vội, không vội, cậu vẫn chưa chết cơ mà. Chờ đến khi cậu chết hẳn thì bọn ta câu hồn vẫn chưa muộn. Cậu còn thời gian có thể để lại lời nói sau cùng với bạn bè đồng nghiệp đi.” Đầu Trâu Mặt Ngựa vô cùng ‘tri kỷ’ nói.

“Tôi không có gì nhắn nhủ cả, chúng ta mau đi thôi.”

“không vội, vẫn còn không ít thời gian đâu.”

Tình huống người sống thì muốn chết, còn quỷ sai lại nhất quyết không chịu câu hồn như thế này là cái quỷ gì đây? Mọi người không hiểu ra sao nhìn nhau.

“Hai người cố ý có phải không?” Ông Ngô khó chịu nhăn nhó.

“Đúng thế.” Đầu Trâu rất thẳng thắn thừa nhận.

“Bây giờ cậu rất khó chịu đúng không, nếu hai bọn ta câu hồn thì cậu sẽ không còn cảm giác gì. Cậu muốn tránh sự đau đớn khó chịu? Nghĩ hay quá hả?” Mặt Ngựa nói rõ nguyên nhân “Cậu yên tâm, cho đến khi cậu chưa tắt thở, chúng ta sẽ tuyệt đối không câu hồn, sẽ đảm bảo cho cậu sống đến cuối cùng, không thiếu một giây một phút.”

“Các người thật quá độc ác!” Ông Ngô tức giận chửi ầm lên.

“Chúng ta làm việc theo đúng quy định, đừng có vu oan giá họa, có giỏi thì cậu tự lấy dao cắt cổ xem sao.” Đầu Trâu Mặt Ngựa trả lời.

“...” Tuy rằng đang trong tình trạng bị thương, nhưng các vị đại lão đều muốn cho Đầu Trâu Mặt Ngựa một like: Làm tốt quá!

Trần Ngự không chịu được “Ông nội, con câu hồn cho ông.”

“không thể tin được a, cậu Ngô, không ngờ cuối cùng là cậu lại chết trong tay chính cháu gái của mình.” Đầu Trâu Mặt Ngựa thấy Trần Ngự định tay tay, đứng bên lạnh lạnh nói.

Động tác của Trần Ngự cứng đờ, không thể ra tay được.

Lâu Minh cầm tay Trần Ngự, yên lặng trấn an, đối với tình huống trước mắt này cũng cảm thấy dở khóc dở cười, sao lại diễn ra như thế này chứ.

“Thôi đi, hai người chờ đấy cho tôi.” Ông Ngô dứt khoát từ bỏ, ngồi tại chỗ, chịu đựng đau đớn, chờ đợi cái chết.

Lần đầu tiên, mọi người vừa muốn người nào đó chết nhanh lên, vừa muốn người đó từ từ hãy chết, thật là quá rối rắm.

Cuối cùng, sau năm phút đồng hồ, hồn phách của ông Ngô từ thân thể bay ra ngoài.

“đi thôi.” Mặt Ngựa cầm xích sắt định đi xuyên qua hồn phách của ông Ngô.

“Chờ một chút.” Ông Ngô khoe khoang nhìn Đầu Trâu Mặt Ngựa “Biểu diễn cho các người xem một chút.”

Xem cái gì?

Khi mọi người đang tập thể nghỉ ngơi, thì một quang sáng vàng chói nhức mắt từ trong linh hồn của ông Ngô tản ra, đó là ... ánh sáng công đức?

Khỏe miệng Đầu Trâu Mặt Ngựa giật giật, không chút khách khí mang bộ xích sắt lên, kéo ông Ngô đang phát ra ánh sáng chói lòa đi vào cửa âm.

“Ông nội!” Trần Ngự cuống lên muốn đuổi theo.

Lâu Minh vội vàng giữ chặt Trần Ngự “Bây giờ linh lực của em không đủ, không thể xuống âm phủ, chờ linh lực khôi phục, anh cùng em xuống thăm ông.”

“Nhưng mà ...” Trần Ngự nhìn cửa âm đang dần dần đóng lại.

“anh đã nói rồi mà, ông nội có công đức lớn trong người, sẽ không sao đâu.” Lâu Minh nói

“Vâng.” Trần Ngự gật gù đầu, hoảng hốt, tình trạng của cô đúng là không thể để linh hồn ly thể.

Hồn phách của ông Ngô theo Đầu Trâu Mặt Ngựa xuống âm phủ, cho dù lúc này đã diễn ra trò khôi hài như thế nào, mọi người vẫn chuẩn bị lo liệu cho thân thể của ông Ngô đầy đủ.

Trần Ngự đem thân thể của ông Ngô sau khi hòa táng về thôn Đại Mộc tỉnh Thanh Sơn, đến một nơi trong thung lũng mà khi còn nhỏ ông Ngô thường dẫn cô đến chơi.

“Lúc nhỏ em hay đến chỗ này lắm hả?” Lâu Minh nhìn thung lũng vắng vẻ tràn đầy hoa tươi, ký ức đột nhiên lại hỗn loạn, vì thung lũng này rất giống với thung lũng mà Phượng Lạc và Thanh Linh đã đính ước với nhau

“Vâng.” Trần Ngự lấy hũ tro cốt của ông Ngô chôn dưới một gốc cây hoa, nói “Lúc trước, khi tâm trạng không vui, lúc nào ông cũng đến đây ngồi ngắm người. Khi còn nhỏ em chưa hiểu, lúc lớn lên em có hỏi ông nội nhưng ông không chịu nói, chỉ nói là khi nào ông qua đời thì đem chôn tro cốt của ông ở đây.”

Lâu Minh nhìn vật cỏ nơi Trần Ngự chôn hũ tro, quan sát lúc lâu, như suy tư gì đó, nói “Có lẽ là vì ở nơi này có cổ nhân của ông nội.”

“Cổ nhân?” Trần Ngự khó hiểu.

“Ở đây hoa cỏ có linh tính hơn ở những nơi khác.” Lâu Minh hỏi “Em có biết tại sao không?”

“Vì nơi này có linh khí dồi dào?” Trần Ngự nói.

“Biết thực nhỏ còn có linh khí dồi dào hơn nhưng hoa cỏ ở đó không có linh tính như ở đây.” Lâu Minh cười lắc đầu.

“Vậy là tại sao ạ?”

“Em đã nghe đến yêu tinh chưa?”

“Giống như chồn yêu với hồ ly tinh ấy ạ?”

“không phải.” Lâu Minh lắc đầu “Bây giờ chồn với hồ ly đều không thể tu luyện thành người, muốn ra ngoài hoạt động chỉ có thể bám lên cơ thể người khác mà thôi. Nhưng mà từ rất lâu về trước, vạn vật đều có linh tính, nếu gặp điều kiện thiên thời địa lợi, lại có cơ duyên thì cỏ cây có thể hóa thành người.”

==

Ông Ngô bị Đầu Trâu Mặt Ngựa kéo qua cửa âm, đi thẳng đến Phủ Diêm Vương.

Muốn đi đến Phủ Diêm Vương cần phải qua sông Vong Xuyên, trên đó có cầu Nại Hà.

trên cầu Nại Hà có một cô nương nhỏ với mái tóc tết bím hai bên.

(Editor: Chương này nói về cái chết của ông nội Ngô đáng lẽ phải u ám mà cứ cười ha hả là sao ta)

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô tránh xích khóa hồn của Đầu Trâu Mặt Ngựa, chạy đến trước mặt cô nương “Miêu ... Miêu Miêu ...”

cô nương nhìn vẻ mặt đầy nếp nhăn của ông Ngô, bỗng nhiên nở nụ cười “anh đã già đến thế này rồi sao?”

Ông Ngô xoay người một cái, biến thành chàng thanh niên Ngô (thật tốt là sau khi chết có thể biến trở về trạng thái khi còn trẻ).

cô nương: Tội đã chờ được gặp anh thật lâu.

Chàng thanh niên Ngô đau lòng rơi lệ.

cô nương: anh đã đến rồi, tôi phải đi đâu thai thôi.

Chàng thanh niên Ngô kích động muốn ngay lập tức theo chân cô nương cùng đi đâu thai, bị Đầu Trâu Mặt Ngựa ở phía sau giữ thật chặt: Diêm Vương muốn gặp cậu!

Chàng thanh niên Ngô: Buông ra!

(Hoàn chính văn)

==

Còn 8 phần ngoại truyện nữa nha các nàng.

Có nàng thích mình edit phần truyện về anh trai Trần Dương nhưng mình đã có kế hoạch edit truyện khác của tác giả này. Các nàng tạm dừng theo dõi thể loại huyền huyền nhé, chúng ta chuyển qua thể loại về hệ thống thử xem.

Theo mình nhận xét, truyện của tác giả chủ yếu tập trung miêu tả tình tiết cốt truyện, ít đề cập đến tình cảm nam nữ chính nhưng các tình tiết khá lôi cuốn, "lạ", độ dài vừa phải nên nàng nào thích truyện "ngôn tình" hơn một chút thì chắc phải thất vọng rồi.

Mong các nàng tiếp tục ủng hộ nhiệt tình để editor có động lực nha! Many thanks!!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Phiên ngoại 1

Nửa tháng sau.

Trần Ngự từ sau chồng sách vở cao ngất ngưỡng ngẩng đầu, trên bàn sách vất đầy vở ghi chép sờ soạng một lúc lâu mới tìm được điện thoại di động của mình, lúc này điện thoại báo có tin nhắn mới.

Lâu Minh: Tan học anh đón em nhé.

Trần Ngự: Vâng ạ, (**), hi hi ...

Trả lời xong, Trần Ngự nhìn lại thì mới nhận ra đã hai giờ chiều rồi. Nhìn đồng sách vở trước mặt là biết cô không thể nào xem hết trong hôm nay được rồi, Trần Ngự bực bội gãi gãi đầu, rên lên một tiếng.

Học kỳ này, Trần Ngự xin nghỉ quá nhiều, hơn nữa chỉ còn một tháng nữa là phải thi cuối kỳ, làm cho sau khi từ núi Thanh Mang về, Trần Ngự chưa kịp định thần là phải cắm đầu vào đại dương học tập.

không, trước khi chuyên tâm học tập, cô còn làm một việc, sau khi Trần Ngự khôi phục linh lực liền cùng Lâu Minh xuống âm phủ hỏi thăm ông Ngô một chút.

Nhưng mà không khéo là họ cũng không gặp được linh hồn của ông Ngô mà chỉ được nghe truyền thuyết về ông.

Người kể là đồng nghiệp của Hướng Nam, nguyên văn thế này “Linh hồn ba ngày trước được Đầu Trâu Mặt Ngựa câu về là ông nội của cô à, tên là Ngô Lễ đúng không. Ông ấy chưa đi đâu thai nhưng mà hai người cũng không thể gặp ông ấy được đâu, ngày đầu tiên ông ta đến đây đã đắc tội Diêm Vương rồi.”

“Nghe nói là cột nhà thiên kim (con gái cung) của Diêm Vương.” Hướng Nam thận trọng nói “Nghe nói nếu không phải là trên người ông nội cô có công đức lớn, nếu là người khác thì Diêm Vương đã trực tiếp cho hồn bay phách tán luôn.”

“Thiên kim của Diêm Vương?” Trần Ngự không thể tin “Ông nội cũng đã có tuổi rồi mà, không thể nào đâu.”

“thật đó, toàn bộ giới âm phủ đều biết, một quý hồn mới tên Ngô Lễ, ý vào mình có công đức, bám theo thiên kim của Diêm Vương.” Hướng Nam quả quyết.

“...” Trần Ngự ghen một lần “Sau đó Diêm Vương đã bắt ông ấy lại rồi sao?”

“Cái đó, ngược lại không thấy, chỉ là bây giờ ông nội cô đang ở Phủ Diêm Vương, không có giấy thông hành đặc biệt của Diêm Vương thì ông

ấy không thể trở về Vong Xuyên nên hai người không thể nhìn thấy ông ấy.” Hường Nam giải thích.

Vì thế Trần Ngự và Lâu Minh phí công một chuyến, trước khi rời khỏi âm phủ, Trần Ngự còn cẩn thận dặn dò Hường Nam, nếu có tin tức của ông Ngô thì lập tức báo tin cho cô, cô sẽ chạy đến liền.

Nhưng mà chờ đợi ròng rã suốt hai tuần lễ, đến bây giờ Trần Ngự vẫn chưa nhận được tin tức của ông Ngô dưới âm phủ, nhưng mà dưới âm phủ lâu lâu cũng lọt ra chút tin tức ‘Bát quái’, có thể làm Trần Ngự biết đến giờ ông Ngô ở dưới âm phủ cũng không chịu giãy vò gì.

Trần Ngự thu gọn sách vở trên bàn lại, chọn hai quyển để cuối tuần về nhà đọc, còn lại ôm hết về kí túc xá. Hôm nay là thứ sáu, chút nữa cô còn có một tiết nữa, sau đó có thể về nhà nghỉ ngơi cuối tuần.

Khi Trần Ngự trở về kí túc xá, ba cô nàng ở bên ngoài thì vô cùng chú ý hình tượng nhưng về đến phòng là lộ rõ ‘bản chất’ đang lủi rủ tranh nhau thứ gì đó, trong không khí còn bay ra mùi thơm thoang thoang.

“Các cậu đang ăn cái gì vậy?” Trần Ngự đặt sách lên bàn rồi hỏi.

“Thì Thì, cậu về rồi hả?” Ba người miệng dính đầy thức ăn cũng không thèm lau, quay lại nhìn thoáng qua Trần Ngự rồi tiếp tục tranh nhau đồ ăn.

“Cái gì ngon mà các cậu tranh nhau thế?” Trần Ngự tò mò đi tới.

“Ha ha, cái cuối cùng này là của tớ.” Phương Phi Phi sung sướng hét to.

“Cậu ăn cho mập thôi đi.” Hàn Du ghét bỏ nói.

Trần Ngự nhìn thoáng qua chiếc hộp trên bàn thì nhận ra “Điểm tâm của Tổ Phương Các à, tuy điểm tâm của nhà này cũng ngon nhưng cũng không đến nỗi để các cậu tranh nhau như vậy chứ.”

“Thì Thì.” Trương Oản Oản ôm vai Trần Ngự “Có phải cậu thường xuyên được ăn điểm tâm của tiệm này không?”

“Đúng vậy.” Bởi vì điểm tâm trong nhà anh Ba cơ bản đều là của tiệm này nên Trần Ngự có thể thường xuyên được ăn.

“Trời ạ.” Phương Phi Phi làm bộ muốn ôm đuôi Trần Ngự “Thì Thì, cho tớ ôm đuôi cậu một lát coi.”

“nói, bạn trai cậu là ai hả?” Hàn Du cũng bu lại “Có phải là thiếu gia Tổ Phương Các không hả?”

“Cái gì?” Sao đang nói đến điểm tâm của Tổ Phương Các lại kéo đến anh Ba rồi.

Phương Phi Phi chỉ hộp điểm tâm nói “Hộp điểm tâm này là do mười phút trước một vị ‘soái ca’ tên Hà Thất mang đến.”

Hàn Du nói bổ sung “nói rõ là mang đến cho ba chúng tớ.”

Trương Oản Oản tiếp tục bổ sung “Lý do là, cảm ơn chúng tớ đã cho cậu mượn vở ghi bài.”

Phương Phi Phi “Điểm tâm của Tổ Phương Các, mỗi ngày chỉ làm mười hộp, có tiền cũng không mua được.”

Hàn Du “Quan trọng hơn chính là, bây giờ đã hai giờ chiều, bánh ngọt vẫn còn nóng, nói cách khác, hộp điểm tâm này chúng tớ ăn chính là do thợ làm bánh của Tổ Phương Các làm thêm.”

Trương Oản Oản “Ai là người có năng lực làm việc này?”

Ba người cùng nhìn Trần Ngự, trăm miệng một lời đồng thanh “Người đó là bạn trai cậu, nói mau, đến lúc nào mới giới thiệu cho chúng tớ gặp mặt?”

“Nhanh thôi, nhanh thôi.” Trần Ngự bị khí thế của ba cô nàng dọa sợ mà lùi sau một bước.

“Cụ thể là khi nào.” Khí thế ba người còn mạnh hơn “không nói, không cho mượn vở.”

“Qua.. hai ngày nữa được không.” Trần Ngự thỏa hiệp.

“Lần nào cậu cũng nói vậy.” Phương Phi Phi không tin, trực tiếp bàn luận cùng hai người còn lại “Chút nữa thế nào bạn trai Thì Thì cũng đến đón cậu ấy, chúng ta cũng đi theo đi.”

“Đừng ha.” Hai người còn lại đều cảm thấy ý kiến này rất có lý.

“Được rồi, lần này tớ không lừa các cậu, qua tuần tớ sẽ sắp xếp cho mọi người gặp mặt mà.”

“Sao phải qua tuần làm gì cơ chứ, hôm nay nhất định chúng tớ phải gặp anh ấy bằng được mới thôi.” Hàn Du nói.

“Được đấy, hôm nay vừa lúc là thứ Sáu, ngày mai không có tiết, com nước xong chúng ta còn có thể đi hát karaoke.” Trương Oản Oản lên kế hoạch.

“không được, tớ đã đồng ý với ba mẹ, nếu có bạn trai thì nhất định phải giới thiệu cho họ trước đã.” Trần Ngu giải thích “anh Ba nói ngày mai sẽ đến nhà tớ, nên qua tuần sau tớ có thể giới thiệu anh ấy với các cậu rồi.”

Ba người cả kinh, không thể tin nhìn Trần Ngu “Gặp người lớn rồi?”

Trần Ngu gật nhẹ đầu.

“không phải là khi sắp kết hôn mới có màn ra mắt người lớn hay sao?” Phương Phi Phi nói.

“Ban đầu tớ cũng muốn kết hôn ngay nhưng luật nước ta chưa cho phép, phải đủ hai mươi mốt tuổi mới được lập gia đình.” Trần Ngu hơi ảo não nói.

Móa ...

Ba người khiếp sợ quên mất việc làm ‘khó dễ’ Trần Ngu, bắt đầu một sự mong chờ chưa từng có từ trước đến nay cho tuần sau mau tới.

Bốn giờ rưỡi.

Trần Ngu khoác ba lô từ cổng trường chạy ra, liếc mắt nhìn thấy ngay bóng người quen thuộc đang đứng dưới tán cây ngô đồng.

Lâu Minh mặc áo sơ mi trắng đơn giản, dáng người cao ngất đứng đó, rõ ràng là trang phục hiện đại nhưng cả người như đang tỏa ra khí chất ‘ôn nhuận như ngọc’. anh như có linh cảm, xoay người nhìn về phía cổng trường, nhìn thấy Trần Ngu đang từ từ bước đến, mỉm cười giang hai tay ra.

“anh Ba.” Trần Ngu bước nhanh hơn, dưới ánh mắt hâm mộ của nữ sinh viên trường Đại học Đé Đô, nhào vào vòng tay ôm ấp của Lâu Minh.

“Nguyên vọng thứ nhất, hoàn thành.” Lâu Minh sửa lại mái tóc bị gió thổi loạn của Trần Ngu, vừa cười vừa nói.

“Gi ạ?” Trần Ngu không hiểu.

“Sau khi sát khí hoàn toàn được thanh trừ, anh đã lên một danh sách thật dài các nguyên vọng mà anh muốn làm.” Lâu Minh giải thích “Đón em tan học là nguyên vọng thứ nhất.”

“anh Ba, nguyên vọng của anh đơn giản quá à.” Trần Ngu nói.

“Nguyên vọng càng đơn giản thì niềm vui càng dễ kiếm mà.” Đúng vậy, thực ra đó đều là những việc rất đơn giản, chẳng qua cho đến bây giờ anh mới thực hiện được thôi.

==

Hai người rời khỏi khuôn viên trường đại học, đi thẳng về khu tập thể quân khu.

Xe vào khu tập thể nhưng không như thường lệ chạy đến biệt thự nhỏ mà ngừng lại trước nhà họ Trần, Trần Ngu dính với Lâu Minh một hồi rồi khoác balo về nhà.

Mẹ Trần đang cùng dì giúp việc bàn chuyện tối nay ăn gì, thấy Trần Ngu về thì lập tức hỏi “Thi Thi về rồi hả con, tối nay mẹ làm sườn heo chua ngọt con thích ăn nha.”

“Cám ơn mẹ ạ.” Trần Ngu vừa đặt balo xuống vừa nói “Tối nay ba có về nhà ăn cơm không ạ?”

“Có chứ.” Mẹ Trần đáp “Đại hội tình vừa mới hoàn thành, ba con đỡ bận rồi, cuối tuần còn có thể nghỉ hai ngày nữa.”

“Còn anh hai ạ?”

“Dương Dương vừa mới gọi cho mẹ, chút nữa là nó về.” Mẹ Trần mong nhất là ngày thứ Sáu, mọi người đông đủ về nhà ăn cơm.

“Tốt quá.” Trần Ngu cười hi hi, quả nhiên là anh Ba đã điều tra trước rồi, cuối tuần này ba với anh Hai đều ở nhà.

“Con nói gì?”

“Dạ, không có gì. Con lên cất sách, khi nào ăn cơm mẹ kêu con nha.” Trần Ngu nói xong xách balo lên phòng mình.

Trần Ngu ngồi trong phòng đọc sách một tiếng rưỡi, dưới lầu cơm tối đã chuẩn bị xong. Trần Ngu đi dép lê chạy xuống lầu, nhìn một bàn lớn đầy đồ ăn ngon, ăn ngấu nghiến.

“Em ăn từ từ thôi, đâu có ai dành của em” Trần Dương thấy tướng ăn của em gái thì trách yêu “Người ta không biết lại tưởng cả nhà cho em tiền tiêu vật không đủ em ăn no ở trường nữa đó.”

“Dạ?” Trần Ngu không hiểu ngắc đầu.

“Em nó thích ăn thế nào thì ăn.” Thị trưởng Trần thấy đồ ăn trong chén Trần Ngự đã vui thì gấp thêm “Mỗi lần ăn cùng Thi Thi, ba đều cảm thấy đồ ăn ngon hơn mấy phần.”

“Đúng đấy.” Mẹ Trần cũng phụ họa.

Trần Dương bất đắc dĩ giật giật khóe miệng, nhưng chỉ thoáng qua, trong mắt lại lộ ra ý cười, một năm rồi, cuối cùng Thi Thi đã hòa nhập tự nhiên với gia đình rồi.

Trần Ngự ăn no, thấy mọi người trong nhà cũng đã ăn xong, đương nhiên là trong bàn này cô là người ăn nhiều nhất, cô ăn được thì chắc mọi người cũng ăn được ha.

“A ...” Trần Ngự lấy khăn giấy lau lau miệng, rồi nói “Con có chuyện muốn nói với cả nhà.”

“Chuyện gì?” Về mặt bà mẹ Trần và anh trai Trần vô cùng tò mò nhìn Trần Ngự.

“Lúc trước con đã hứa với mọi người, khi nào con yêu đương sẽ nói với mọi người sao?”

Ba Trần, mẹ Trần, anh trai Trần trong nháy mắt có linh cảm không tốt.

“Bây giờ con muốn tuyên bố với mọi người ...” Trần Ngự cười vui vẻ “Con đang yêu.”

Loảng xoảng!

Loảng xoảng!

Loảng xoảng!

Mẹ Trần rót đĩa, ba Trần rót khăn, anh trai Trần vì quá kích động mà đá phải cái ghế.

“Sao vậy ạ? Mọi người không vui cho con sao ạ?” Trần Ngự nghi ngờ.

Cũng may ba người đều là những người có kinh nghiệm sống, rất nhanh điều chỉnh tâm tình, mẹ Trần cầm chén đĩa rời qua một bên, anh trai Trần dựng ghế dậy, thị trưởng Trần ho khan một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười hòa ái “Hai đứa yêu nhau được bao lâu rồi?”

“Cũng chưa lâu lắm ạ, xác định quan hệ mới được hơn một tháng ạ.” Trần Ngự thẳng thắn nói.

Thị trưởng Trần đẩy mắt kính một cái, ánh mắt lóe lên “Cậu ta ở đâu, bao nhiêu tuổi, học hành thế nào?”

“anh ấy là người Đế Đô. Bao nhiêu tuổi ạ? Con chưa hỏi, dù sao thì cũng lớn hơn con. Học ngành gì ạ? Con cũng không biết.” Trần Ngự trả lời đúng sự thật.

Ba người nhà họ Trần liếc nhau, cái gì cũng không biết mà còn đòi nói chuyện yêu đương. Thị trưởng Trần còn cho con trai một cái liếc mắt.

Trần Dương yên lặng gật đầu: Được ạ, mai con sẽ đi điều tra.

“Ai da, chờ ngày mai anh ấy đến, mọi người tự hỏi anh ấy đi.” Dù sao ngày mai anh Ba đến đây, cả nhà muốn hỏi gì anh ấy thì hỏi.

Phịch!

Ba người đồng loạt đứng dậy, ba cái ghế cùng bị đụng đồng thời phát ra âm thanh thật lớn làm di giúp việc giật mình mà chạy lại xem chuyện gì xảy ra.

“Cậu ta còn muốn đến nhà mình?” Trần Dương cắn răng nghiêng lợi nói.

“Dạ, đúng, ngày mai anh ấy muốn chính thức gặp mặt mọi người, mười giờ sáng mai sẽ đến ạ.” Trần Ngự gật đầu nói.

Tốt! Đúng lúc mình rảnh rồi! Đây là ý nghĩ của cả hai cha con nhà họ Trần.

một đêm này, Trần Ngự khó có dịp mà đi ngủ sớm, mà ba người còn lại nhà họ Trần thì lại mất ngủ.

Trần Dương cảm tạ ngồi trong phòng luyện cơ bắp, thuận tiện lau lau khẩu súng lục của mình, quyết định ngày mai trừ việc cố ý như vô tình khoe cơ bắp của mình ra, còn phải không dấu vết để lộ cây súng này.

Mà trong phòng ba mẹ Trần, hai vợ chồng bàn chuyện ngày mai.

“Ông đoán bạn trai Thi Thi là người như thế nào?”

“Ngày mai gặp là mình biết thôi.” Thị trưởng Trần hí hóp nói.

“Hi vọng đó là đứa trẻ tốt.” Mẹ Trần lo lắng nói.

“Thằng nhóc này có lá gan lớn đó, dám đến tận nhà chúng ta.” Thị trưởng Trần hừ lạnh.

“À mà ông này.” Mẹ Trần bỗng nói “Ông nói bạn trai của Thi Thi có biết nhà chúng ta là ai không, chắc là biết nhỉ, cậu ấy định đến nhà chúng ta cơ mà. Ông đoán xem có phải là thằng nhóc của nhà nào mà chúng ta quen biết không.”

“Vây càng tốt, tôi muốn xem thằng nhóc nào mà dám ăn gan hùm mật gấu như thế.” Dám ‘bắt cóc’ con gái yêu ông mới tìm được về một năm.

Ba mẹ Trần điểm danh các chàng trai cùng độ tuổi với Trần Ngự của mấy nhà quen biết, tốt quá, không phát hiện đứa nào có nhà ba mẹ có chức vụ cao hơn thị trưởng Trần.

Cảm giác nắm được ưu thế tuyệt đối, ba mẹ Trần vui vẻ đi ngủ.

Cho đến sáng hôm sau, khi nhìn thấy Lâu Minh trong bộ quân phục trắng thớm, trước ngực đeo đầy các loại huy hiệu, chào họ theo nghi thức quân đội.

...

Thị trưởng Trần: Chức quan không áp được đối phương, làm sao bây giờ?

Mẹ Trần: Cũng đẹp trai đó.

Trần Dương nhìn nhìn cảnh vệ viên mang súng máy đứng phía sau Lâu Minh, yên lặng giấu khẩu súng lục của mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Phiên ngoại 2

Phòng khách nhà họ Trần

Tuy rằng cảnh vệ viên mang súng máy đã ra khỏi cửa nhưng không khí trong phòng vẫn rất căng thẳng, không phải, không chỉ là căng thẳng đơn thuần mà còn có vẻ quái dị.

Thị trưởng Trần ngồi trên ghế sofa đối diện với Lâu Minh, tuy ông đã theo nghiệp chính trị mấy chục năm nhưng cũng chẳng có cách nào làm tâm tình ông bình tĩnh được.

Lâu Minh là ai? Là con trai út của bộ trưởng Lâu? Đúng thế, nhưng thân phận này của anh chưa đủ để làm thị trưởng Trần khiếp sợ mà điều khiến ông kinh hãi chính là bản thân Lâu Minh.

Lâu Minh, nhà khoa học trẻ tuổi nhất của quốc gia, từ 15 tuổi đã bắt đầu thiết kế vũ khí, 18 tuổi trở thành chuyên gia thiết kế vũ khí bậc nhất của Bộ quốc phòng, chỉ dùng ba năm đã đưa lực lượng chuẩn bị chiến đấu của quốc gia nhảy lên xếp hàng top thế giới, và vẫn luôn duy trì cho đến nay. đã từng có người chắc chắn, chỉ cần có Lâu Minh thì địa vị số một thế giới của quốc gia sẽ không thể lay chuyển được (*chém quá!*)

Điều này nói lên điều gì? Điều này có nghĩa là, quốc gia vì bảo vệ Lâu Minh có thể trả giá hết tất thảy.

Điểm này, thị trưởng Trần không có gì dị nghị, nhưng nếu đối phương muốn con gái nhỏ ngây thơ nhà ông vất vả mới tìm được về được một năm thì ...

“Lâu Minh, ăn trái đây đi con.” Mẹ Trần ân cần chuyển đĩa trái cây đến gần Lâu Minh.

“Dạ, cảm ơn dì.” Lâu Minh nhận lấy, hơn nữa còn lễ phép cầm một miếng cam lên ăn.

“Cậu ...” Giọng thị trưởng Trần không vui vẻ là bao “Cậu và Thi Thi quen biết khi nào?”

“Cháu với Thi Thi quen nhau từ lâu rồi ạ.” Lâu Minh cười trả lời.

“Đúng rồi, hôm Thi Thi mới về nhà, cậu đã nói trợ lý Hà mang quà đến tặng.” Vì là ngày đầu tiên con gái trở về nhà nên mẹ Trần nhớ rất rõ.

Lâu Minh cười gật đầu.

“Ý ba tôi là, sau khi Thi Thi về nhà thì hai người quen biết nhau khi nào?” Cùng sắc mặt với ba mình, Trần Dương nhịn không được bổ sung.

không có biện pháp, mẹ già đã trầm mê với sắc đẹp của Lâu Minh, chỉ có thể dựa vào hai cha con bọn họ.

Lâu Minh quay đầu nhìn Trần Dương, tầm mắt của Trần Dương vừa đối diện với Lâu Minh thì tự giác anh ngồi thẳng sống lưng, tự nhiên hồi hộp hẳn lên.

“Khi đại học Đế Đô khai giảng, cháu đã đi tham dự buổi lễ.” Lâu Minh trả lời.

Sớm như vậy sao?

Mọi người đang nói chuyện trong phòng khách, trên lầu hai bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Ba Trần biến sắc.

Trần Dương nhú mày lại.

Mẹ Trần quay đầu nhìn về phía cầu thang.

Về mặt Lâu Minh vui vẻ, theo tầm mắt của mọi người cũng nhìn về hướng cầu thang, anh biết, tiếng động này, nhất định là Thi Thi-mê ngủ đã tỉnh dậy.

Quả nhiên ...

Hai giây sau đó, Lâu Minh liền nhìn thấy Trần Ngư-tóc tai bù xù trong bộ quần áo ngủ in hình một bộ phim hoạt hình nào đó- từ trên lầu chạy xuống. Trần Ngư liếc mắt thấy Lâu Minh đang ngồi trong phòng khách, ngay sau đó nở nụ cười tươi rói, xuyên qua mấy người nhà họ Trần nhào vào lòng Lâu Minh.

“Em xin lỗi anh Ba, em ngủ quên.” Giọng Trần Ngư mềm nhũn mang theo áy náy, nghe giống như đang làm nũng.

“Tôi qua em thức khuya học bài à.” Lâu Minh chú ý đến ánh mắt không vui của thị trưởng Trần và anh trai Trần, không dấu vết mà buông lỏng Trần Ngư để cô ngồi bên cạnh anh.

“Dạ, không phải. Vì em nghĩ hôm nay anh sẽ đến nhà nên vui quá không ngủ được. Lúc sắp sáng em mới ngủ lại được, không ngờ chớp mắt một cái là ngủ quên luôn.” Trần Ngư thành thật trả lời.

Nghe Trần Ngư đáp, Lâu Minh nhìn không được mà bật cười, tay không tự chủ cầm lấy tay Trần Ngư đang để ở bên người.

Thị trưởng Trần nheo mắt: Rụt rè đâu, rụt rè đâu, còn có, cậu cho rằng cậu trộm nắm tay con gái tôi mà tôi không nhìn thấy phải không? Cậu nghĩ là tôi mù à?

Mẹ Trần: Sao lại chưa rửa mặt, chải đầu, chưa thay quần áo mà đã chạy xuống gặp bạn trai thế này.

Trần Dương thì không thể nhẫn nhịn, đứng vụt dậy, đi qua đem em gái đang cười ngây ngô kéo qua một bên, sau đó ấn cô ngồi giữa anh và mẹ Trần.

“anh Hai, anh làm gì thế?” Trần Ngư khó hiểu nhìn Trần Dương.

“Em ngồi đây.” Trần Dương hùng hổ nói.

“Ngồi đây chặt lắm, em sang ngồi với anh Ba là được mà.” Trần Ngư nói xong lại định đứng dậy đi qua.

Thị trưởng Trần cảm giác ngực mình có chút buồn bực.

Trần Dương kéo em gái lại, nói “Đề anh qua, em ngồi đây đi.”

Trần Dương nói xong, hai ba bước đến bên Lâu Minh, dưới ánh nhìn bật cười của Lâu Minh, đặt mông ngồi xuống bên cạnh.

“A, em biết rồi.” Mặt Trần Ngư sáng lên “anh Ba, anh biết không? anh trai em là fan hâm mộ của anh đó, anh ấy rất thích anh, nói thiết kế vũ khí của anh là nhất thế giới.”

“Ồ, thế à.” Lâu Minh buồn cười nhìn Trần Dương.

Mặt Trần Dương đỏ lên, ghen một lúc mới nói “Đó là lúc trước, bây giờ không còn nữa.” Từ giờ trở đi, anh quyết định không hâm mộ Lâu Minh nữa.

Tôi coi anh như thần tượng, vậy mà anh dám theo đuổi em gái tôi.

“Vì sao?” Đầu tiên Trần Ngư sững sốt, rồi lập tức như chợt hiểu ra “Em biết rồi, chờ mai mốt em với anh Ba kết hôn, chúng ta chính là người một nhà, cũng không cần hâm mộ tới hâm mộ đi.”

“Em/Con nói bậy bạ cái gì đó?” Ba Trần, Trần Dương đồng thời cùng quát lên.

Lâu Minh thờ dãi, quả nhiên không phải là ảo giác của anh, thị trưởng Trần và Trần Dương không thích anh.

Mắt Trần Ngự mở to, ám ức nhìn thị trưởng Trần, vô cùng thành thật “Con nói bậy chỗ nào chứ?”

“Con...” Thị trưởng Trần nhìn khuôn mặt bánh bao ám ức của con gái yêu, trong giây lát cảm thấy đau tim hơn “Con lên thay quần áo đi, để ba nói chuyện riêng với Lâu Minh một chút.”

“Con cũng muốn nghe.” Trần Ngự lắc đầu.

“Thì Thi, con đi rửa mặt chải đầu trước đi, tóc tai lộn xộn thế này nhìn không đẹp chút nào.” Mẹ Trần cũng khuyên.

“anh Ba không chê con đâu.” Trần Ngự tự tin nói “Đúng không anh Ba?”

“Ừ.” Lâu Minh cười gật đầu, sau đó nói thêm “Nhưng mà nếu em đói bụng anh sẽ đau lòng, đi rửa mặt chải đầu trước đi, sau đó đi ăn sáng nha.”

Trần Ngự vừa mới ngủ dậy, chắc chắn là chưa ăn sáng.

“Dạ.” Trần Ngự nghe lời đứng lên, nhảy nhót chạy lên trên lầu.

Ba người nhà họ Trần lại một lần nữa nhìn Lâu Minh với vẻ mặt phức tạp.

Lâu Minh bất đắc dĩ cười cười “Chú Trần, chú muốn hỏi con điều gì?”

Vốn dĩ thị trưởng Trần có vài phần dè chừng Lâu Minh, nay lại thấy con gái của mình rõ ràng đã bị tên nhóc này ‘lừa gạt’ không rõ phương hướng thì vô cùng mất hứng nói “Sáng sớm mà cậu mang theo cảnh vệ, vắc súng, mặc quân trang đến cửa nhà chúng tôi là muốn thị uy sao?”

“Kiến Huân?” Mẹ Trần thấy ông xã hơi nặng lời thì vội nhắc nhở.

Lúc này tâm trạng thị trưởng Trần đang bức bối nên chẳng hề để ý. Hừ, cha mẹ ruột nói thì không nhúc nhích, thằng nhóc này mới nói mấy câu thì chạy ngay đi.

“Chú Trần, chú hiểu lầm rồi.” Lâu Minh giải thích “Cảnh vệ là do ba cháu sắp xếp, khi cháu ra ngoài thì dù đến đâu, cảnh vệ cũng phải mang theo súng đi theo. Còn việc mặc quân trang, cháu cảm thấy, đây là lần đầu tiên cháu tới cửa thì cũng phải trang trọng một chút ạ.”

Trang trọng một chút, nào chỉ có một chút, tôi đoán nếu đi gặp ngài chủ tịch nước thì cậu cũng chỉ ăn mặc được đến mức này mà thôi.

“À, ra thế, vậy mà đi còn tưởng là cháu tới nhà cầu hôn nữa đó.” Mẹ Trần thở dài một hơi.

Thị trưởng Trần và Trần Dương liếc nhau, còn không phải sao? Mấy anh chàng lính trong quân đội không phải là đều thích mặc quân trang đến nhà người ta cầu hôn hay sao?

Hai người quay phắt đầu lại, hai cặp mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào Lâu Minh như muốn đốt thủng hai lỗ trên người anh.

“Dì Trần cứ nói đùa, nếu như đến cầu hôn, cháu đâu thể nào làm đơn sơ thế này ạ.” Lâu Minh lễ phép trả lời.

Cậu ta vậy mà nghĩ tới thật kia? Tôi đã đồng ý cho hai đứa yêu đương rồi sao? (Con cua: người ta đang tới xin phép nè)

“... Hai người các cháu... bắt đầu như thế nào? Ai theo đuổi ai trước vậy?” Mẹ Trần tò mò hỏi.

Ba Trần/Trần Dương: Nhất định là thằng nhóc này lừa gạt Thị Thi.

Lâu Minh do dự một chút, trong giây lát cũng không biết phải trả lời thế nào, suy nghĩ một chút rồi trả lời “Lần đầu tiên cháu nhìn thấy Thị Thi, cháu đã rất thích cô ấy, ở bên cô ấy rất vui vẻ ạ.”

Ba Trần/Trần Dương: Quả nhiên là tên nhóc nhà cậu đã lừa gạt Thị Thi.

Mắt mẹ Trần sáng lên “Có nghĩa là cháu theo đuổi Thị Thi trước hả?”

Khi Lâu Minh đang định cam chịu thừa nhận thì trên lầu bỗng truyền đến giọng nói của Trần Ngự “Là con theo đuổi anh Ba trước đó.”

Cái gì?

Tập thể ba người nhà họ Trần quay đầu, thấy Trần Ngự đã thay quần áo, trên mặt còn ướt đầm nước, khuôn mặt như một quả vải mới được bóc vỏ, trắng nõn mà hồng hào, đang từ trên lầu hai chạy xuống.

“Thì Thi à, con... theo đuổi Lâu Minh trước à?” Mẹ Trần cảm thấy không đáng tin, con gái nhà mình rõ ràng còn ngây thơ lắm mà.

“Dạ, vâng.” Trần Ngự chen mình ngồi giữa Lâu Minh và anh trai.

“Con ... mới bao lớn chứ. Lúc trước ngay cả thích là gì con cũng không biết, mà còn biết chuyện chủ động theo đuổi ...” Thị trưởng Trần không nói nổi nữa.

“Lúc đầu là vì con muốn phụ trách, sau đó con phát hiện mình rất thích anh Ba.” Trần Ngự thoải mái quăng một quả đạn ra.

“Phụ trách?!!!” Đều là đàn ông, thị trưởng Trần và Trần Dương hoảng sợ từ ghế sofa nhảy dựng lên, ánh mắt nhìn về phía Lâu Minh quả thật có thể giết người.

Lâu Minh nhin không được mà duỗi tay nâng trán, càng nói càng loạn rồi.

“Thì Thi à, con ... con ...” Ngay cả mẹ Trần cũng không chịu nổi.

“Mọi người sao lại kinh ngạc thế ạ? không phải là mọi người đã nói với con, cường hôn người khác nghĩa là sàm sỡ người khác rồi, là người đàn ông tốt thì phải phụ trách đối với cô gái đó.” Trần Ngự nói “Con nghĩ, bây giờ nam nữ bình đẳng, con cũng nên phụ trách đối với anh Ba.”

Còn tốt, còn tốt, chỉ là cường hôn.

không đúng, chúng ta nói? Chúng ta nói khi nào chứ?

“Con đã nghĩ kĩ rồi, chờ con đủ hai mươi tuổi sẽ kết hôn với anh Ba, sau đó sinh mấy bảo bảo, cụ thể mấy đứa con còn chưa nghĩ kĩ nữa.” Trần Ngự đều đã lên kế hoạch hết rồi.

Hai mươi tuổi?

Kết hôn?

Sinh mấy bảo bảo?

Thị trưởng Trần che ngực lại, cảm thấy có khả năng ông đã mắc bệnh tim.

Mẹ Trần che miệng, không thể tin những gì mình nghe được.

Trần Dương chỉ muốn phá tan suy nghĩ của em gái, kích động nói “anh là anh trai em, anh còn chưa kết hôn nữa đó, em không được kết hôn trước anh.”

Tức thì thị trưởng Trần cảm thấy đỡ đau ngực hẳn, tán dương nhìn thoáng qua con trai-rất nhanh trí đó.

“Bây giờ đâu phải thời phong kiến, chiều này của anh không xài được.” Trần Ngự mới không mắc lừa.

Lâu Minh thấy người nhà họ Trần sắp bị Thị Thi làm cho tức chết rồi, đành phải lên tiếng “Chú Trần, dì Trần, hôm nay cháu đến gặp chú dì chỉ là muốn gặp mặt chính thức hai người, sau đó bày tỏ với chú dì là cháu thật tình rất thích Thị Thi. Còn việc kết hôn, tất nhiên là phải được cả hai gia đình đồng ý, cháu sẽ không ...”

“anh Ba, người nhà anh không thích em sao?” Trần Ngự nghe Lâu Minh nói thì vẻ mặt khiếp sợ, đứng rồi, cô còn chưa gặp mặt ba mẹ Lâu với tư cách là bạn gái anh Ba nữa đâu.

“Người nhà của cậu không thích Thị Thi hả?” Nhất thời thị trưởng Trần cảm thấy thật tức giận. Con trai nhà mấy người đã lừa gạt con gái nhà ông mà lại dám không thích con bé.

“Nếu bác Lâu không đồng ý, có phải là anh không kết hôn với em không?” Trần Ngự đau lòng nói.

“Cậu muốn bội tình bạc nghĩa?” Trần Dương đặt tay lên khẩu súng lục bên hông mình.

anh chỉ muốn nói, anh sẽ không kết hôn nếu chưa được hai gia đình đồng ý, nhưng mà hình như mọi người ở đây đều đồng ý rồi thì phải, Lâu Minh biết nghe lời phải, lúc đầu “Khi nào kết hôn thì cháu đều nghe Thị Thi.”

Trần Ngự yên lòng, vui vẻ ăn chút trái cây.

Lâu Minh cũng thực vui vẻ, không ngừng giúp bà xã tương lai ăn trái cây.

Về mặt phần nộ của hai cha con nhà họ Trần vì thái độ của Lâu Minh mới hòa hoãn một chút, ngay sau đó liền sừng sốt: không phải là ông/anh đang phản đối chuyện kết hôn sao? Như thế nào mà lại thành giục hôn thế này!

Hai đồ ngốc này, mẹ Trần quả thực là không nhìn nổi.

(Editor: Hai cha con nhà họ Trần dễ bị dụ quá xá!!!)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 117: Phiên ngoại 3

Văn phòng thị trưởng.

Thư ký Trương ôm một chồng tài liệu gõ gõ cửa văn phòng, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra, phía sau cửa, thị trưởng Trần đang nghiêm túc ngồi trên bàn công tác.

“Thị trưởng, đây là tài liệu quy hoạch thành phố mới nhất.” Thư ký Trương đặt tài liệu trước mặt thị trưởng Trần.

Thị trưởng Trần ngừng tay, cầm tài liệu nhìn mấy lần, sau đó nhìn không được mà nhăn mày, lại là về giá xây dựng địa ốc, bây giờ giá nhà ở Đê Đô đã cao ngất ngưỡng thế này rồi à.

“Còn chuyện gì nữa không?” Thị trưởng Trần nhìn hồi lâu rồi ngẩng đầu, phát hiện thư ký Trương vẫn chưa rời đi, vì thế hỏi.

“Thị trưởng, Thẩm Vĩ Quân đến Đê Đô học, muốn tới thăm chú ạ.” Thư ký Trương nói.

“Vĩ Quân đến Đê Đô rồi à?” Thị trưởng Trần hơi ngạc nhiên nói “Vậy cậu sắp xếp để tôi gặp cậu ấy một chút.”

“Dạ.” Thư ký Trương gật đầu, xoay người ra khỏi phòng.

Thẩm Vĩ Quân là thư kí đầu tiên của thị trưởng Trần, làm việc bên thị trưởng Trần sáu năm, sau đó được điều đi giữ chức thị trưởng cấp huyện. Bảy, tám năm đã qua, vì có thành tích nổi bật, Thẩm Vĩ Quân lên như điều gặp gió, cách đây không lâu đã được bổ nhiệm là thị trưởng thành phố Thanh Mộc.

không sai, đó chính là quê hương của Trần Ngự mà cô tâm tâm niệm niệm muốn xây đường, có thôn Đại Mộc của thành phố Thanh Mộc.

Thẩm Vĩ Quân tới rất nhanh, thư kí Trương vừa gọi điện xong, xế chiều hôm đó, Thẩm Vĩ Quân đã tới gặp thị trưởng Trần.

“Thủ trưởng ạ.” Thẩm Vĩ Quân cười ha hả đi vào phòng làm việc.

“Vĩ Quân.” Thị trưởng Trần cũng cười vui vẻ, đứng dậy bắt tay tiếp đón.

Thư ký Trương mang trà đến, thị trưởng Trần và Thẩm Vĩ Quân hàn huyên một lúc rồi nói đến chuyện quy hoạch phát triển của thành phố Thanh Mộc.

“Thủ trưởng, chú còn chưa hiểu nỗi khổ của cháu đâu, Thanh Mộc là thành phố biên giới, khắp nơi đều là núi với rừng, bây giờ còn rất nhiều thôn vẫn chưa có đường thông ra bên ngoài nữa.” Thẩm Vĩ Quân than thở “Cũng vì chuyện này mà mỗi lần cháu đi tỉnh họp là không dám ngóc đầu dậy.”

“Vậy cậu định làm thế nào?” Thị trưởng Trần thông cảm gật đầu.

“Lần này cháu đến Đê Đô, một là để học tập, hai là xem có biện pháp nào để kêu gọi đầu tư hay không.” Thẩm Vĩ Quân nói “Nếu muốn thoát khỏi nghèo đói thì phải xây đường trước đã.”

Thị trưởng Trần nghe thấy chuyện xây đường, trong đầu bắt đầu tính toán, liên tục gật đầu “Ý tưởng của cậu rất đúng, vậy cậu đã có kế hoạch quy hoạch cụ thể như thế nào chưa?”

“Cháu cũng đã dự tính hai phương án.” Thẩm Vĩ Quân nói “một là từ hướng đông thành phố Thanh Mộc, xây đường quốc lộ xuyên núi đến huyện Thanh Dương, sau khi xây xong con đường này thì những vùng nghèo khó nhất thành phố Thanh Mộc chắc chắn sẽ có khởi sắc. một phương án khác là từ hướng nam xây đường đến huyện Sơn Cảnh, sau đó quy hoạch mở rộng phát triển dịch vụ du lịch ở đó.”

Huyện Thanh Dương? Thị trưởng Trần nhớ rõ thôn Đại Mộc mà Trần Ngự đã ở cũng nằm ở huyện này.

“Vậy cậu nghiêng về phương án nào nhiều hơn?” Thị trưởng Trần ung dung thản nhiên hỏi.

“nói thật là cháu nghiêng về phương án thứ nhất hơn, phải giúp dân đỡ nghèo trước chứ ạ. Nhưng phương án này khó quá.” Thẩm Vĩ Quân cười khò.

“Sao cháu nói vậy?” Thị trưởng Trần nhướn mày.

“Thứ nhất, đường xá ở đó đều là đường núi, rất khó làm và lại chi phí cũng rất cao, tuy rằng sau khi làm đường sẽ đem lại hiệu quả và lợi ích kinh tế lớn nhưng mà kinh phí của nhà nước không đủ. Cháu cũng đã nghĩ có thể để nhân dân góp vốn cùng làm không nhưng mà dân ở đó thực sự là quá nghèo.” Thẩm Vĩ Quân nhớ đến thời gian trước anh ta đi khảo sát ở đó, nhìn những thôn xóm nghèo nàn, lạc hậu, trong lòng lúc nào cũng trăn trở việc làm đường, nhưng kinh phí cấp về không đủ a.

“Mấy vị thị trưởng trước cũng luôn có ý tưởng làm đường, nhưng mỗi lần quy hoạch, đều bị thiếu mấy trăm triệu, cuối cùng kinh phí đó đều được phân

bỏ đến chỗ khác rồi.”

Thị trưởng Trần như suy tư gì đó gật gật đầu.

==

Thị trưởng Trần vẫn luôn nhớ thời gian khi Trần Ngự vừa về nhà, ông đã đồng ý hỏi thăm việc làm đường giúp con bé, nên sau khi nói chuyện với Thẩm Vi Quân xong, thị trưởng Trần liền về nhà.

một nhà bốn người cùng nhau ăn cơm, thị trưởng Trần làm như vô tình hỏi “Thị Thi à, con còn nhớ việc con hỏi vấn đề làm đường không?”

“Con nhớ ạ, con vẫn đang tích cóp tiền đây ạ.” Trần Ngự trả lời.

Tích cóp tiền, mấy trăm triệu mà một cô gái nhỏ như con có thể tích cóp được sao?

Tuy thị trưởng Trần cảm thấy con gái mình hoàn toàn không có khả năng có số tiền lớn như thế, nhưng ông đã đồng ý với con gái rồi, nên vẫn nói cho cô “Thành phố Thanh Mộc mới thay đổi thị trưởng, đó là thư kí trước đây của ba.”

đang vui đầu ăn cơm, Trần Ngự ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc.

“Vi Quân hả ông?!” Mẹ Trần cũng đoán được.

“Ừ.” Thị trưởng Trần gật gật đầu “Cậu ấy lên đây đi học rồi ghé thăm anh, nhân tiện anh hỏi thăm chuyện làm đường.”

“Chú ấy nói thế nào ạ? Đường cho thôn Đại Mộc có được làm không ạ?” Trần Ngự kích động nói.

Trần Dương cũng ngừng đưa nhìn ba nhà mình.

“Thực ra thành phố Thanh Mộc vẫn có dự định xây đường ở huyện Thanh Dương nhưng kinh phí cấp về không đủ, nên chuyện sửa đường vẫn luôn là quy hoạch treo vậy thôi.”

“Còn thiếu bao nhiêu tiền, con bù vào là được?” Trần Ngự vô cùng khí phách nói (nguyên tác là hào khí can vãn).

Mọi người nhà họ Trần: đúng là còn con nít, thế mà cũng dám nói.

Thị trưởng Trần cảm giác mình phải có trách nhiệm làm cho con gái nhận rõ hiện thực, vì thế nói thẳng “Kinh phí đợt một cho việc khởi động dự án còn thiếu ba trăm triệu, nhưng đây mới chỉ là kinh phí đợt đầu thôi đó.”

“Nhưng mà chỉ cần khởi động được dự án, như vậy việc xây sửa xong con đường cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.” Trần Dương tiếp lời cha mình.

“Ừ.” Thị trưởng Trần gật đầu, nhưng vấn đề là còn chưa có đủ ba trăm triệu kìa.

“Ba trăm triệu?” Trần Ngự không thèm ăn cơm nữa, bỏ đũa xuống cầm điện thoại di động lên mạng tra số dư tài khoản, rồi lập tức nhủ mày lại.

Mọi người nhà họ Trần: Còn tra số dư ngân hàng, ba trăm triệu đó, có cần thiết phải tra hay không?

Trần Ngự tắt giao diện ngân hàng, mở sang trang web huyền học, đếm những nhiệm vụ cấp độ A trên đó, sau đó nhắm đếm ngón tay số tiền thưởng có thể kiếm được là bao nhiêu.

Mọi người nhà họ Trần: Ba trăm triệu, còn đếm trên đầu ngón tay, Thị Thi nhà chúng ta không phải bị dọa đến mức ngu luôn rồi đi.

Trần Ngự chột buông di động, ngẩng đầu nói: “Khi nào con gom đủ tiền thì họ có làm đường không ạ?”

Mọi người nhà họ Trần: Vậy mà vẫn không nhụt chí.

Thị trưởng Trần ho khan một tiếng, dịu giọng khuyên giải “Thị Thi à, ba biết là con vẫn luôn áy náy muốn làm đường cho thôn Đại Mộc, nhưng mà quốc lộ xuyên núi không phải chỉ dựa vào một mình con là có thể làm được đâu.”

“Con cũng không tính là chỉ có mình con ra tiền mà, không phải là thành phố Thanh Mộc còn thiếu ba trăm triệu là có thể khởi động được dự án sao? Con góp ba trăm triệu là được.” Trần Ngự nói rõ ràng “Khi nào mà con gom đủ tiền thì họ mới có thể trong thời gian nhanh nhất làm đường cho thôn Đại Mộc mà.”

Mọi người nhà họ Trần: Đứa nhỏ này chẳng lẽ bị dọa đến ngu luôn rồi.

Tuy là thị trưởng Trần cảm thấy con gái nhà mình hơi ngốc nghếch, nhưng vẫn lên tiếng nói “Họ vẫn luôn có kế hoạch chương trình như vậy, nhưng bây giờ Vi Quân đang đi học ở Đế Đô, ít nhất là trước khi cậu ấy đi học về thì việc này sẽ không có quyết định gì đâu.”

“Vậy khi nào chú đó về ạ?”

“Khoảng nửa tháng nữa.” Thị trưởng Trần trả lời.

“Tốt quá.” Trần Ngu đứng phắt dậy, làm ba người còn lại trên bàn ăn nhảy dựng “Mọi người ăn cơm đi ạ, con chạy ra ngoài kiếm tiền đây.”

“...” Tập thể mọi người nhà họ Trần giật giật khóe miệng.

Mẹ Trần: Thi Thi, kiếm tiền không thể nôn nóng như vậy được, ăn cơm trước đã.

Trần Ngu: Con không có thời gian nữa, nửa tháng này con phải nỗ lực kiếm tiền hơn mới được.

Ba Trần: không ăn cơm thì làm sao có sức mà kiếm tiền hả con.

Trần Ngu: Con chỉ cần nghĩ đến việc nửa tháng sau con có thể giúp thôn Đại Mộc làm đường là con cảm thấy tràn đầy sức sống.

Trần Dương không hề khách khí như ba mẹ Trần mà nói thẳng: Em nói mớ hả, ba trăm triệu đó, em kiếm làm sao mà đủ?

Ba Trần mẹ Trần tập thể quay đầu lại trừng Trần Dương, tuy rằng là con nói thật nhưng mà sao lại nói trắng ra như thế?

Trần Dương: Hừ, không phải hai người chờ con ra mặt sao? Con nói giùm cho hai người rồi mà còn trách con.

Trần Ngu không những không giận dữ, cũng không tức giận mà vô cùng vui vẻ nói “Con cũng không nói là nhất định phải tích cóp đủ ba trăm triệu mà.”

Mọi người nhà họ Trần đồng loạt thờ phào: May là vẫn còn chút lý trí.

“Con định trong nửa tháng này kiếm thêm mấy chục triệu nữa.”

Mọi người nhà họ Trần lập tức lại nhú mày: Đứa nhỏ này ngốc rồi hả?

“Năm nay con đã tích cóp được hơn 200 triệu, nửa tháng tới con kiếm thêm mấy chục nữa, còn thiếu thì con nói anh Ba bù cho con là được rồi.”

đã để dành được hơn 200 triệu.

Về mặt người nhà họ Trần đồ ra, một hồi lâu Trần Dương mới phục hồi tinh thần lại, nhớ lúc này Trần Ngu đã xem điện thoại di động nên không chắc chắn lắm hỏi “Em đã có ... 200 triệu rồi?”

“Dạ!” Trần Ngu vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra.

Xoạt! Ba người nhà họ Trần đồng loạt đứng lại gần Trần Ngu.

“Mọi người làm gì vậy?” Trần Ngu không hiểu hỏi.

Mọi người nhà họ Trần đầu tiên xác định APP Ngân hàng trên điện thoại di động của Trần Ngu không phải là hàng Fake, sau đó lên tiếng nói “Con mở ra đi.”

Trần Ngu ồ lên một tiếng, ngay trước mặt ba người, nhập tên username và password, sau đó trên điện thoại hiển thị một con số với một dãy thật dài không đếm xuê các con số 0.

Những con số 0 dường như đang cười nhạo bọn họ: người phạm, mấy người chẳng biết gì về năng lực kiếm tiền của chủ nhân tôi cả.

“Con ... Tiền này ở đâu ra vậy con?” Là phu nhân thị trưởng, mẹ Trần cảm thấy hơi run chân, con gái mình không làm gì phạm pháp đó chứ.

Thị trưởng Trần thì đang suy nghĩ, con gái mình bỗng nhiên có nhiều tiền như vậy, ủy ban kiểm tra có khi nào tìm đến cửa hay không.

Ngược lại, chỉ có Trần Dương mới biết rõ về năng lực của Trần Ngu, hỏi “Bình thường buổi tối em ra ngoài bắt ma, mỗi lần được bao nhiêu tiền?”

“Gần đây em đều nhận nhiệm vụ cấp A, ít thì một triệu, nhiều thì mười triệu.” Trần Ngu đáp.

Ba người nhà họ Trần: ...

Thị trưởng Trần và người nhà đều nghĩ, sống ở thành phố phồn hoa nhất cả nước, cũng thuộc tầng lớp thượng lưu nhưng đến giờ họ mới phát hiện thực ra chính mình chưa trải qua việc đời.

“Con vừa mới nhận mấy nhiệm vụ, nửa tháng tới có thể kiếm được hai chục triệu, còn thiếu con nói anh Ba chuyển cho con cũng được.”

Đối với hai chục triệu này, thị trưởng Trần đã chết lặng, ông ngờ ngẩn hỏi “Nhiều tiền vậy mà Lâu Minh cũng đưa cho con sao?”

“Sao lại không ạ, của anh ấy không phải cũng là của con sao?” Trần Ngu hỏi ngược lại.

không kịp chuẩn bị, người nhà họ Trần đột nhiên bị đứt thức ăn cho chó.

Vì vậy nửa tháng sau, khi Thảm Vĩ Quân trở lại thành phố Thanh Mộc, thư ký thứ nhất của anh ta mừng rỡ chạy đến nói với anh ta, một vị mệnh thường quân xuất thân từ huyện Thanh Dương, dự định tặng ba trăm triệu cho nhân dân quê hương làm đường.

Vị mệnh thường quân này cũng nói rõ chỉ quyền tiền làm đường cho thôn Đại Mộc, nên trong hội nghị bất thường do lãnh đạo huyện Thanh Dương triệu tập, các vị lãnh đạo đều nhất trí thông qua kế hoạch làm đường giai đoạn một. Ba trăm triệu đó, sao mà có thể đẩy ra ngoài được chứ.

==

Mà sau đó một khoảng thời gian rất dài, người nhà họ Trần đã mất đi khái niệm về tiền bạc rồi.

Nghĩ đến việc con gái có khối tài sản ‘kinh người’ thế này, buổi sáng ngày nào đó, mẹ Trần hỏi con gái “Thi Thi à, mấy tám bùa hộ mạng con đưa cho chúng ta khoảng bao nhiêu tiền vậy?”

“không đáng bao tiền đâu mẹ.”

Người nhà họ Trần: May quá, may quá.

“Ngọc bội là con tự tìm được, linh khí thì ở trong sân nhà anh Ba, trận pháp là do Mao đại sư yểm vào, con chẳng tốn tí tiền nào.”

Ba Trần mẹ Trần: May quá, may quá.

Trần Dương “Nếu theo giá trên thị trường là khoảng bao nhiêu?”

“Cũng không đáng bao tiền đâu ạ.”

Người nhà họ Trần: May quá, may quá.

“Chắc là khoảng mấy triệu một cái à.”

!!!

Người nhà họ Trần: Đây là của con gái/em gái mình đưa, chắc không tính là tham ô nhận hối lộ đâu nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Phiên ngoại 4

Sống trong trời đất có vô số sinh linh, từ rất lâu rất lâu trước kia, cỏ cây có thể biến hình, con người có thể tu tiên.

Chỉ là, bỗng nhiên có một ngày đường lên trời sụp đổ, thế là con người và yêu tinh (yêu tộc) cũng đều có tuổi thọ, các gia tộc tu tiên cũng từ từ hóa thành các phe phái trong giới huyền học, mà yêu tộc cũng dần dần khó có thể biến hình.

Linh khí càng ngày càng ít, huyền học cũng bắt đầu sa sút, mà một vài yêu tộc còn sót lại cũng nhận ra kết cục của mình.

Nhưng con người và yêu tộc vẫn có chỗ khác nhau, con người sau khi chết có thể xuống âm phủ luân hồi, nhưng yêu tộc thì không được. Bọn họ là yêu tinh do trời đất tạo thành, vốn là từ nơi hoang vu mà tới, vậy sau khi chết cũng chỉ có thể trở về với cát bụi.

Khi tất cả yêu tộc đều đang cam chịu số kiếp của mình, thì đạo trời (Thiên Đạo) rơi xuống một đường sống

một tin tức nhưng liên quan đến tương lai của yêu tộc lập tức lan rộng trong đầu từng cá nhân còn sống sót trong yêu tộc.

[Từ hôm nay về sau, thế gian sẽ không còn yêu tộc có thể biến hình, mà những yêu tinh đã biến hình sẽ có hai lựa chọn. một là, duy trì năng lực của yêu tộc, sống đến khi năng lực hao mòn hết thì quay trở về cát bụi. Hai là, lên đỉnh Côn Lôn, làm tan hết yêu lực, trở thành con người.]

Mà cây hoa nhỏ Tiểu Hoa Miêu chính là được sinh ra trong thời kì đặc biệt này, là yêu tinh cuối cùng trong yêu tộc.

Tiểu Hoa Miêu nguyên là một gốc cây cỏ nguyệt linh, hoa nở giống như hoa lan, bông hoa màu trắng, hương thơm say lòng người. Cỏ nguyệt linh chỉ có thể trưởng thành dưới ánh trăng, hấp thu linh khí của ánh trăng nhiều hơn so với linh khí thông thường có trong trời đất. Cho nên trong giai đoạn linh khí dần dần trở nên thiếu thốn, bộ tộc Nguyệt Linh vẫn là một trong số ít yêu tộc vẫn có thể tạo thành đời sau.

Bạch Ngừ là trưởng lão của tộc Nguyệt Linh, bà có trách nhiệm quan tâm chăm sóc hết các thế hệ sau của tộc Nguyệt Linh, Tiểu Hoa Miêu là đứa bé nhỏ nhất, Bạch Ngừ tính toán thời gian biến hình của Tiểu Hoa Miêu, chắc còn phải hai năm nữa thì Tiểu Hoa Miêu mới đến thời kì biến hình. Nhưng lúc này Thiên Đạo lại giáng xuống ý chí này buộc yêu tộc phải lựa chọn.

Cỏ Nguyệt Linh rất đặc biệt, trước thời kì biến hình không được tùy ý di chuyển, có lẽ ở thời kì xa xưa, tổ tiên cỏ Nguyệt Linh có phương pháp di chuyển, nhưng bây giờ tộc Nguyệt Linh không có năng lực di chuyển một gốc cỏ Nguyệt Linh chưa biến hình. Nếu di chuyển, cỏ Nguyệt Linh sẽ giống như đứa bé rời khỏi từ cung người mẹ, từ từ héo úa mà chết đi.

Nếu chưa biến hình mà chết đi, thì Tiểu Hoa Miêu chỉ có thể trở về với cát bụi mà thôi.

Nhưng để Tiểu Hoa Miêu ở lại thung lũng này, cho dù biến hình thành công, Tiểu Hoa Miêu cũng đã bỏ lỡ thời gian lên núi Côn Lôn, kết quả con bé vẫn phải trở về với cát bụi.

Nên, kết cục giống nhau, vì sao không để con bé lớn lên, nhìn thế giới bên ngoài một cái rồi mới đi.

Tiểu Hoa Miêu lớn lên trong rừng rậm nơi thung lũng, dưới một sườn núi, tuy bên sườn núi có một thôn làng nhỏ, nhưng người trong thôn này chưa bao giờ đi đến khu vực vách núi này cho nên ở đây là một nơi vô cùng an toàn. Nhưng trước khi Bạch Ngừ rời đi, bà vẫn bố trí một trận pháp.

Bà ngồi xổm xuống đất, nhẹ nói với cây non xanh biếc “Ta phải đi rồi.”

Tiểu Hoa Miêu rung rung cành lá.

“Con ngoan ngoãn đợi ở đây, khi nào con biến hình xong sẽ có người đến đây đón con.” Trước đó, Bạch Ngừ đã phái linh hạc (con chim hạc) đến liên hệ với bạn tốt là con người của bà, Linh Tê chân nhân, nhờ bà chờ đến thời gian khi Tiểu Hoa Miêu biến hình thì đến mang con bé đi, để con bé tự do sống trong thế giới con người một đời này.

Tiểu Hoa Miêu lại rung rung cành lá lần nữa.

Bạch Ngừ cảm nhận sự quyến luyến của Tiểu Hoa Miêu, không mất cũng lộ ra vẻ bịn rịn, bà lấy tay vỗ vỗ lá nhỏ, kiên nhẫn an ủi cô bé.

Đúng lúc này, trên trời bỗng rơi xuống một cậu nhóc.

“Ai da, đau chết mất thôi.” Khi cậu nhóc té từ vách núi xuống đã bị kết giới mà Bạch Ngừ bố trí ôm lấy, sau đó xuyên qua kết giới té vào thung lũng. Vì vậy cậu nhóc năm tuổi, chỉ bị té ê mông mà thôi.

“Cháu là con nhà ai?” Bạch Ngừ và Tiểu Hoa Miêu kinh ngạc nhìn cậu nhóc

“Bà ... bà là hồ ly tinh sao?” Cậu nhóc chưa bao giờ nhìn thấy một người đẹp như vậy.

Bạch Ngừ cười dịu dàng “Hồ ly tinh đã được đổi tên từ lâu rồi mà, bây giờ gọi là hồ tiên.”

“Bà là thần tiên sao?” Cậu nhóc mở to mắt kinh ngạc.

Bạch Ngừ thấy cậu nhóc này tuy quần áo gai thô sơ, đầy mảnh vụn nhưng nhìn rất đáng yêu. Bà ngừng đầu nhìn vị trí cậu nhóc vừa rơi xuống, nơi đó kết giới đang từ từ kết dính lại, cậu nhóc này chỉ xuyên qua kết giới mà thôi, ấy vậy mà còn hấp thu linh khí bên trong kết giới nữa nha.

“Cháu là đứa nhỏ sống trong thôn kia sao?” Bạch Ngừ hỏi.

“Dạ, nhà cháu ở thôn Đại Mộc.” Cậu nhóc nghiêm túc trả lời.

“đã khuya rồi, sao cháu còn lang thang ở đây?”

“Cháu.. cháu đói bụng, định đi hái trái cây về ăn, kết quả không cẩn thận nên bị té xuống đây.” Tuy cậu nhóc còn nhỏ nhưng lời nói trật tự, rõ ràng.

Tình cờ vậy? Nếu không phải hôm nay bà chợt có ý nghĩ bố trí kết giới thì lúc cậu nhóc này ngã xuống đã gặp nguy hiểm rồi.

“Cháu tên gì?” Bạch Ngừ do dự một chút rồi hỏi.

“Cầu Ông Từ ạ.” (con chó nhỏ) Cậu nhóc nhớ tên mình rất rõ

“Cầu Ông Từ?” Bạch Ngừ cũng không trêu cậu nhóc vì cái tên xấu, bà đã sống đến chừng này rồi, gặp rất nhiều cái tên kì cục, so với mấy cái tên ngu phu phần (cứt trâu), cầu đàn (trứng chó) thì tên này cũng coi là dễ nghe.

“Cháu có thể xuống được thung lũng này, coi như là ta cùng cháu có duyên.” Bạch Ngừ nhìn nhìn phía sau Tiểu Hoa Miêu, rồi nhẹ giọng nói “Cháu có thể bằng lòng giúp ta một chuyện không?”

“Chuyện gì ạ?” Tuy Cầu Ông Từ còn nhỏ nhưng cũng không phải là đứa gặp chuyện gì cũng đồng ý.

“Cháu giúp ta tưới nước cho cây hoa này nhé.” Bạch Ngừ chỉ vào Tiểu Hoa Miêu nói “Ta phải rời đi một khoảng thời gian, không thể tưới nước cho cây, nên có thể phiền cháu mỗi tối đến đây tưới nước cho cây hoa này không?”

“Hoa cũng phải tưới nước sao ạ?” Cầu Oa Từ sống trong núi từ nhỏ, cây hoa ở đây đều tự mình lớn lên, chẳng cần ai phải tưới tắm cả.

“Vì cây hoa này còn nhỏ yếu quá, bé cần phải có người tưới nước cho bé, nếu không thì rất lâu bé mới nở hoa được.” Bạch Ngừ kiên nhẫn giải thích.

“Dạ, được rồi.” Cầu Oa Từ là một đứa bé hiền lành, hơn nữa còn là một người rất xinh đẹp nhờ nó giúp, nó có thể từ chối được sao?

“Nhưng làm sao mà cháu vào đây được?” Về mặt Cầu Oa Từ rầu rĩ ngẩng đầu, không thấy cảnh cây mà nãy cậu nhóc đã ngã từ trên đó xuống.

Bạch Ngừ biết là cậu nhóc đã đồng ý rồi, vì thế chỉ chỉ về phía hang núi bên cạnh “Cháu đi vào hang động kia, đi theo nó là có thể về nhà, lúc tối lại theo hang núi đó đi vào.”

Hang núi là do Bạch Ngừ dùng yêu lực hóa thành, cũng đúng, chẳng mấy chốc bà sẽ mất hết yêu lực, lúc này sử dụng hơi nhiều một chút cũng không sao.

“Dạ.” không cần phải nghĩ một lần nữa, Cầu Oa Từ yên tâm trả lời.

“Còn ... cháu chỉ có thể một mình tới đây cũng không được kể chuyện này cho ai biết nha.” Bạch Ngừ dặn dò.

“Cháu không thể mang Cầu Đan cùng tới sao?” Cầu Đan là bạn của Cầu Oa Từ.

“Tiểu Hoa Miêu sợ người lạ, nếu cháu mang người khác đến, bé sẽ sợ đó.” Bạch Ngừ dỗ.

“Sao nhát gan quá vậy!” Cầu Oa Từ ghét bỏ nói.

Tiểu Hoa Miêu lập tức giận dữ, cành lá đong đưa mạnh mẽ, như muốn phản đối để cho cậu nhóc này tưới nước cho nó.

“Đúng vậy, nên cháu phải chăm sóc cho cây thật tốt nhé.” Bạch Ngừ cười nói “Đợi bé nở hoa rồi sẽ cảm ơn cháu thật nhiều nha.”

Chờ Tiểu Hoa Miêu biến hình, nhất định con bé sẽ báo đáp Cầu Oa Từ.

“Dạ!” Giống như là mẹ dặn cậu chăm sóc em bé vậy, Cầu Oa Từ nghiêm túc gật gật đầu.

Thỏa thuận xong, Bạch Ngừ dẫn Cầu Oa Từ ra khỏi thung lũng, rồi nói chuyện với Tiểu Hoa Miêu một lúc nữa, rồi hóa thành làn gió mát, bay đến núi Côn Lôn.

Núi Côn Lôn, thần tiên kéo xuống thật lâu, làm linh khí trong trời đất rung chuyển, đưa vô số yêu hồn về âm phủ, dựa theo công đức lúc sống để đưa đi đầu thai.

Làm một cá thể cuối cùng của yêu tộc, Tiểu Hoa Miêu ở trong thung lũng ngày một lớn lên, ngoại trừ tiếng côn trùng rả rích, tiếng chim kêu riu rít, cũng chỉ có tiếng huyền não của Cầu Oa Từ. Cậu nhóc đó mỗi buổi tối đều đến tưới nước cho bé, sau đó ngồi bên bé mãi mãi không ngừng.

“Sau này tớ gọi cậu là Miêu Miêu được không, cậu là cây hoa duy nhất ở đây có tên đó nha.”

Tiểu Hoa Miêu: Tôi cũng chẳng thấy đó làm kiểu ngao.

“Sao cậu lại nhát gan như thế chứ? Tớ rất muốn dẫn Cầu Đan đến đây chơi mà.”

Tiểu Hoa Miêu: Có cậu nhát gan thì có, cả nhà cậu đều nhát gan.

“Tớ tưới nước cho cậu nhé, nhưng tưới bao nhiêu thì đủ nhì, mẹ tớ nói, nếu tưới nhiều quá thì cây sẽ chết đó, sau đó không có thức ăn mà ăn đâu.”

Tiểu Hoa Miêu: Cậu dám so tôi với mấy thức ăn tầm thường kia.

Mấy tháng sau, Cầu Oa Từ tới muộn hơn so với thường lệ một chút.

“Tớ có em trai rồi, mẹ tớ nói tớ phải chăm em, sau đó lấy quần áo cho em trai tớ mặc.”

Tiểu Hoa Miêu: Quần áo rách nát của cậu mà cũng tặng cho người khác được à.

“Nhưng mà đồ ăn trong nhà càng ngày càng ít, em trai tớ khóc suốt thôi, tớ quyết định sau này tớ sẽ ăn ít đi một chút.”

Tiểu Hoa Miêu: Ngủ ngốc, chẳng trách dạo này thấy cậu ta gầy hẳn đi.

Nhoáng cái, năm thứ nhất trôi qua.

Tiểu Hoa Miêu dần dần phát triển thành một nụ hoa, ghé lại gần sẽ ngửi được hương thơm thoang thoảng, mùi hương đó Cầu Oa Từ chưa ngửi được ở đâu bao giờ, mùi thơm ngát mà bền lâu, so với mùi bạc hà còn có tác dụng làm tinh thần tỉnh táo hơn nhiều.

“Chào cậu, thơm quá.” Cầu Oa Từ, nay đã cao hơn một chút, vừa đến là ghé mũi vào ngửi mùi hương trên Tiểu Hoa Miêu, mọi mệt nhọc đều tan biến.

Tiểu Hoa Miêu: không được đến gần tôi, ghét quá.

“Chủ của cậu sao vẫn chưa quay lại, cậu sắp nở hoa rồi này.” Cầu Oa Từ nhin không được hỏi.

Tiểu Hoa Miêu: Đó không phải là chủ của tôi, đó là tộc trưởng tộc Nguyệt Linh chúng tôi, Bạch Ngừ cô cô.

“không biết cậu có thể kết quả được không nhì, nếu cậu có trái, tớ sẽ lấy về nhân giống.” Cầu Oa Từ rất thích mùi hương này, sợ chủ của Tiểu Hoa Miêu về cậu sẽ không được ngửi nữa.

Tiểu Hoa Miêu: Cậu nghĩ hay quá ha, Tiểu Hoa Miêu ta đây là yêu có thể biến hình cuối cùng của yêu tộc, cậu là người phạm thì biết cái gì.

...

Cuối cùng thời gian biến hình cũng đến.

Tiểu Hoa Miêu run run cành lá, dưới ánh trăng dịu dàng mà rạng ngời, linh khí quanh thân chuyển động, thấm đẫm từ cành lá, sau đó cành lá dần dần biến mất, hóa thành một cô bé bụ bẫm với hai tím tóc đáng yêu.

Hai bím tóc đen nhánh thả rũ hai bên vai, cành lá hóa thành bộ quần áo màu xanh, Tiểu Hoa Miêu chớp chớp đôi mắt to tròn đen láy, nhìn chăm chăm hai cánh tay trắng nõn mà ngạc nhiên.

Cuối cùng mình cũng biến hình rồi.

Dáng vẻ của mình có đẹp không?

Tiểu Hoa Miêu nhấp nhồm chạy đến bên suối soi gương.

“Cậu là ai?” Cầu Oa Từ từ hang núi chui ra, liếc mắt liền nhìn thấy cô bé xa lạ.

“Cầu Oa Từ.” Tiểu Hoa Miêu nghe thấy giọng nói của Cầu Oa Từ thì vui mừng quay đầu lại.

“Sao cậu lại biết tên tôi?” Cầu Oa Từ đang ngạc nhiên sao cô bé này lại biết tên mình, đang theo thói quen muốn đi qua tưới nước cho Tiểu Hoa Miêu thì chợt phát hiện cây hoa nhỏ đã không còn ở đó.

“Hoa nhỏ của tôi đâu rồi? Miêu Miêu đi đâu rồi?” Cầu Oa Từ lo lắng hỏi.

“Cậu đoán xem?” Tiểu Hoa Miêu càng muốn không cho cậu nhóc biết nhanh như thế.

“Cậu gặp Miêu Miêu rồi sao? Đó là một cây hoa nhỏ, mọc ở đây này, cao chừng này này.” Cầu Oa Từ lo lắng khoa chân múa tay.

“Cậu lại đây.”

Cầu Oa Từ nghe lời đi qua.

“Cậu ngửi xem.” Tiểu Hoa Miêu giơ một cánh tay cho Cầu Oa Từ ngửi, để xem cậu ngửi thấy hương thơm quen thuộc thì có nhận ra mình không.

Cầu Oa Từ tò mò ngửi một cái, lập tức biến sắc, cậu ta đẩy mạnh Tiểu Hoa Miêu một cái làm cô bé té ngã lăn xuống đất.

“Ái da, cậu làm gì vậy?” Tiểu Hoa Miêu tức giận.

“Cậu đã làm gì Miêu Miêu, có phải cậu đã nhử Miêu Miêu đi mất rồi không?” Cầu Oa Từ hỏi dồn.

“Đúng a.” Tôi đã biến hình rồi, không cần sống nhờ vào đất nữa.

“Cậu ... cậu ...” Cầu Oa Từ tức giận đỏ mắt “Cậu trả Miêu Miêu lại cho tôi, để tôi trồng lại nó.”

“Trồng lại không được đâu.” Tôi không cần trở về đất đâu.

“Cậu ... cậu thật đáng ghét!” Dám làm hại Miêu Miêu, dù có dễ thương thế nào đi nữa thì Cầu Oa Từ cũng không thèm nhìn.

“Cậu ghét tôi? Tôi cũng ghét cậu.” Bị người ta chê, Tiểu Hoa Miêu càng đau lòng.

“Ôi chào ... cậu đừng khóc ...” Tiểu Hoa Miêu thấy Cầu Oa Tử bỗng nhiên khóc đau lòng, đang nghĩ có cần biến trở lại thành cây hoa cho cậu ta nhìn không thì Cầu Oa Tử bỗng nhiên đẩy cô gái nhỏ đang xích lại gần mình, lau nước mắt chạy ra khỏi thung lũng.

Tiểu Hoa Miêu ngơ ngác ngồi dưới thung lũng trong chốc lát, khi đứng lên thì phát hiện trong thung lũng đã có nhiều hơn một người mặc áo đạo bào.

“Cỏ Nguyệt Linh?” Linh Tê chân nhân cười khê “Ta là Linh Tê chân nhân, trước khi đi Bạch Ngừ đã giao con cho ta, từ nay về sau, con sẽ là đồ đệ của ta.”

“Gặp qua chân nhân.” Tiểu Hoa Miêu lễ phép chào hỏi.

“Con có tên chưa?” Linh Tê chân nhân hỏi.

“...” Tiểu Hoa Miêu lắc đầu.

“Ta họ Lục, không bằng con cũng theo họ Lục như ta đi. Con lại là yêu cuối cùng của tộc Nguyệt linh biến thành người, ta sẽ lấy tên Nguyệt Linh cho con, con sẽ tên là Lục Nguyệt Linh, được không?”

“Con có thể tên là Miêu Miêu được không?” Tiểu Hoa Miêu bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

“Nhũ danh của con sẽ là Miêu Miêu.”

“Cám ơn sư phụ đã ban tên cho con.” Tiểu Hoa Miêu vui vẻ.

Cuối cùng, Linh Tê chân nhân mang Tiểu Hoa Miêu rời khỏi thung lũng, một khoảng thời gian rất dài, Cầu Oa Tử mỗi ngày đều đến thung lũng, nhưng nơi đó đã không còn cây hoa nhỏ mà cậu hết lòng chăm sóc.

Cho đến khi Thiên Hòa chân nhân phái Lạc Sơn, nghe nói đối thủ một mất một còn của mình-Linh Tê chân nhân ở trong núi sâu thành phố Thanh Mộc nhất được một đệ tử có tư chất tuyệt vời.

Thiên Hòa chân nhân cảm thấy nếu Linh Tê chân nhân mà cũng có thể gặp được vận cứt chó như vậy, vì sao ông không thể có. Vì vậy, quả thật là ông vô cùng vận cứt chó nhất được Cầu Oa Tử.

“Con tên gì?” Thiên Hòa chân nhân hỏi.

“Ngô Lễ.” Cầu Oa Tử đã bảy tuổi, cuối cùng đã có tên chính thức.

“Ngô Lễ, ta thấy con rất có năng khiếu, có muốn báỉ ta làm sư phụ không?”

Về mặt Cầu Oa Tử ngây thơ nhìn ông lão quái lạ trước mắt.

“Mỗi ngày con sẽ có bánh bao thịt để ăn.”

Ngay tức khắc, mắt Cầu Oa Tử sáng bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Phiên ngoại năm

một tháng, chàng thanh niên Ngô đã xuống âm phủ được một tháng, hắn đã không ăn không ngủ đứng trước cổng điện Diêm Vương suốt một tháng.

May mà hắn đã thành hồn ma, nếu như là người thường, sao có thể không ăn không ngủ suốt một tháng được chứ?

Hắc Bạch Vô Thường cầm tài liệu từ phủ Diêm Vương đi ra, nhìn thấy chàng thanh niên Ngô ở cửa, khuyên bảo có lệ.

“Lão Ngô à.”

“Xin hãy gọi tôi là tiểu Ngô.” Từ khi trên cầu Nại Hà, Miêu Miêu nói hắn già, chàng thanh niên Ngô vô cùng nhạy cảm khi bị người khác gọi là ‘lão’.

“...” Hắc Vô Thường hiếm khi bị ghen hòng.

“Cậu vốn là lão già, còn định giả làm nghệ đến bao giờ.” Bạch Vô Thường khinh bỉ nói.

“Với số tuổi của hai người, kêu tôi một tiếng ‘tiểu Ngô’ là làm khó hai người hả?” Chàng thanh niên Ngô nói thẳng.

“...” Lập tức Bạch Vô Thường cũng bị nghẹn họng.

Hiện giờ Hắc Bạch Vô Thường bao nhiêu tuổi rồi thì chính bản thân họ cũng không rõ, kêu chàng thanh niên Ngô là ‘lão Ngô’ đúng là có chút coi trọng hẳn.

“Được rồi, tiểu Ngô thì tiểu Ngô, nhưng mà dù cậu là ‘lão Ngô’ hay ‘tiểu Ngô’ thì cậu cũng không gặp được Miêu Miêu đâu.” Hắc Vô Thường nói.

“không gặp được cô ấy thì tôi cứ đứng ở đây.” Chàng thanh niên Ngô rất là kiên trì.

“Tôi nói này, cậu vừa phải thôi a.” Bạch Vô Thường thực sự là không nhìn nổi nữa “Cậu nhìn cậu xem, lúc trước đã gây bao phiền phức cho âm phủ. May mà thẳng nhóc cậu đến cuối cùng gặp được vận cứt chó mà có công đức lớn như vậy, nếu không bây giờ cậu đã phải đến địa ngục du lịch một thời gian dài rồi. Vốn dĩ là tương lai tốt đẹp đang chờ cậu, cậu lại làm ngược, ngày đầu tiên xuống âm phủ, trên cầu Nại Hà dám đem Miêu Miêu đang định đi đầu thai kéo lại.”

“Ta làm quỷ nhiều năm như vậy rồi, những việc kỳ quái cũng thấy nhiều, nhưng vẫn rất có ấn tượng với cậu đấy.” Hắc Vô Thường gật đầu phụ họa.

“Nếu tôi không làm vậy thì tôi sẽ bỏ lỡ mất Miêu Miêu.” Vốn dĩ, chàng thanh niên Ngô định đi đầu thai cùng Miêu Miêu nhưng xét thấy đi đầu thai sẽ không còn ký ức của kiếp này nên chàng thanh niên Ngô thay đổi ý định, kéo Miêu Miêu từ cầu Nại Hà xuống.

“Cậu nói xem, cậu kéo người thì kéo, vậy mà cậu còn dám đá đổ nồi canh mà Mạnh Bà mới nấu xong.” Hắc Vô Thường tiếp tục liệt kê tội trạng của chàng thanh niên Ngô.

“Cậu có biết làm đổ nồi canh sẽ có hậu quả như thế nào không?” Bạch Vô Thường nói “Mạnh Bà một tháng mới nấu xong một nồi canh, canh đổ rồi thì trong một tháng âm phủ sẽ không thể sắp xếp cho hồn ma nào đi đầu thai được, một tháng này tỉ lệ sinh đẻ trên dương gian sẽ chậm lại. Hồn ma dưới âm phủ sẽ tăng lên, số lượng hồn ma tăng dẫn đến giá nhà tăng, mà giá nhà tăng sẽ ...

Bạch Vô Thường nói đến đó bỗng không biết phải nói tiếp thế nào, xem ra cần phải mua thêm mấy quyển sách về kinh tế đọc thêm mới được.

“nói chung, sẽ ảnh hưởng rất lớn, rất không tốt!” Hắc Vô Thường đứng lúc ‘cứu bò’.

“Đúng thế!” Bạch Vô Thường vội vàng nói theo.

“Tôi đã dùng công đức của tôi bồi thường cho Mạnh Bà rồi.” Tất nhiên chàng thanh niên Ngô biết tầm quan trọng của canh Mạnh Bà, nên đã dùng hết công đức của mình để đổi lấy nồi canh Mạnh Bà, nên Mạnh Bà mới không tìm hắn bắt đền.

“May là cậu dùng công đức để bồi thường canh Mạnh Bà, nếu để Mạnh Bà nổi giận vậy thì có chuyện lớn rồi.” Hắc Vô Thường xúc động.

Chàng thanh niên Ngô nhường mày, nhìn Hắc Bạch Vô Thường dò hỏi.

“Cậu không phát hiện ra, Đầu Trâu Mặt Ngựa đang vội vàng định ngăn cậu lại, thấy cậu đá đổ canh Mạnh Bà thì đều đứng bất động sao?” Bạch Vô Thường nói.

Đương nhiên là chàng thanh niên Ngô nhớ rõ, nếu không nhờ Đầu Trâu Mặt Ngựa đứng im thì hắn đã không kéo Miêu Miêu lại được “Vì sao?”

“Bình thường Mạnh Bà không tức giận, nhưng chỉ cần Mạnh Bà phát hỏa thì đến cả Diêm Vương cũng phải trốn bà, cậu nói xem?” Bạch Vô Thường giải thích.

“Đầu Trâu Mặt Ngựa thật đáng thương, không biết là lần này Diêm Vương sẽ phản thế nào.” Cho dù là bình thường không ưa nhau lắm, nhưng nhìn hai đối thủ già hai lần liên tục xui xẻo như vậy, Hắc Vô Thường bỗng nhiên cũng cảm thấy có chút đau lòng, sao lại thế này?

“Ừ.” Bạch Vô Thường cũng rất đồng cảm, dưới âm phủ không có đối thủ, bỗng nhiên cảm thấy thật nhàm chán.

“nói như vậy là???” Chàng thanh niên Ngô chớp chớp mắt, bắt được trọng điểm trong lời nói của Hắc Bạch Vô Thường “Diêm Vương rất sợ Mạnh Bà?”

“Suyt!” Hắc Vô Thường sợ hãi quay đầu “Cậu ở trước cửa nhà Diêm Vương, nói Diêm Vương sợ Mạnh Bà, cậu muốn ăn đòn à?”

“...” Da đầu chàng thanh niên Ngô căng thẳng “Cũng đúng, đây còn là nhạc phụ tương lai của tôi nữa.”

Bạch Vô Thường nghe chàng thanh niên Ngô nói thì kinh ngạc “Tiểu Ngô à, cậu vẫn chưa từ bỏ ý định nữa à?”

Chàng thanh niên Ngô không để ý đến Hắc Bạch Vô Thường, nhìn cổng phủ Diêm Vương một lát, âm thầm nói trong lòng một câu ‘Miêu Miêu, chờ anh’, rồi xoay người rời đi.

“Cậu nghĩ thông suốt rồi?” Hắc Bạch Vô Thường không thể tin được.

“Tôi đang tìm biện pháp.” Chàng thanh niên Ngô vội vã chạy đi, lưu lại Hắc Bạch Vô Thường với vẻ mặt khó hiểu.

Trong phủ Diêm Vương, Diêm Vương cảm giác được chàng thanh niên Ngô rời đi, nhìn lướt qua con gái đang đưa tay lên tắt kính chiếu.

“Chỉ mới một tháng mà cậu ta đã từ bỏ rồi?” Diêm Vương nói.

“anh ta dám.” Khuôn mặt xinh đẹp của Miêu Miêu vô cùng tức giận.

“Con giận rồi? Xem ra là con vẫn còn rất quan tâm đến cậu ta nha.” Diêm Vương trêu ghẹo “VẬY mà con nỡ để cậu ta vất vưởng ngoài đó một tháng.”

“Phụ vương...” Miêu Miêu không vui dậm dậm chân “Con chờ anh ấy nhiều năm như vậy, anh ấy mới chỉ đợi có một tháng mà.”

“Vậy con định thế nào?” Diêm Vương tò mò hỏi.

“Xem biểu hiện của anh ấy đã.” Miêu Miêu kiêu ngạo hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Phiên ngoại năm (2)

Ở chỗ khác, chàng thanh niên Ngô rời khỏi phủ Diêm Vương, thăm hỏi một lúc, mặt dày mò đến chỗ ở của Mạnh Bà.

Mạnh Bà đang ở trong phòng nấu canh Mạnh Bà, thấy chàng thanh niên Ngô một thân lấp lánh ánh sáng công đức chạy vào, ngạc nhiên hỏi “Cậu có việc gì mà tìm tôi?”

“Mạnh Bà tiền bối, văn bối có chuyện muốn nhờ ạ!” (Văn bối: người nhỏ, người thế hệ sau). Chàng thanh niên Ngô nói xong, vãi một vãi thật sâu.

“Cậu nhờ tôi thì tôi phải đồng ý à.” Mắt Mạnh Bà không chớp cái nào, tiếp tục cho vào nồi canh những nguyên liệu mà chàng thanh niên Ngô chưa thấy bao giờ.

“Tất nhiên là tôi không thể để Mạnh Bà giúp không rồi ạ.” Chàng thanh niên Ngô rất là thức thời.

“sẽ không để tôi giúp không công?” Mạnh Bà có vẻ hứng thú “nói một chút xem, cậu định có gì trao đổi với tôi?”

Chàng thanh niên Ngô vô cùng hào phóng “Công đức trên người của văn bối, Mạnh Bà có thể...”

“Ngừng.” Mạnh Bà không có chút hứng thú “Công đức của cậu lúc trước ta đã dùng rồi, tạm thời ta không muốn nữa.”

“...” Nhất thời, chàng thanh niên Ngô ngẩn người, Mạnh Bà không muốn công đức, vậy hẳn còn có gì có thể đã động được đối phương?

Tiền? Chàng thanh niên Ngô nhìn nồi canh Mạnh Bà, cảm thán: Mạnh Bà cũng được coi là thương nhân lừng lẫy đoạn thị trường âm phủ, sao có thể thiếu tiền được?

Mạnh Bà thêm xong nguyên liệu cuối cùng, cũng không thèm quan tâm chàng thanh niên Ngô còn chưa rời đi, tự mình lấy điện thoại di động ra mở giao diện trò chơi đang hot lên.

Lúc trước, âm phủ mới nhập xuống mấy vị lập trình viên vì thức đêm thiết kế trò chơi mà đột quy, vì muốn hoàn thành việc nghiên cứu trò chơi nhưng bọn họ lại ở giai đoạn cuối cùng mà ‘treo’. Vì vậy, sau khi chết, mấy người đó không cam lòng đi đầu thai ngay mà muốn cùng hoàn thành việc thiết kế trò chơi.

Căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạo, âm phủ đồng ý yêu cầu của họ, vì vậy mạng lưới âm phủ lại có thêm mấy phần mềm trò chơi. Mạnh Bà cảm thấy thú vị, cũng đăng ký tài khoản chơi vài trò.

“Đột, thằng SB kia dám giết ta, cứ đợi đấy, để ta biết được cậu là ai, đến lúc cậu đi đầu thai xem ta có cho thêm mấy cân muối vào bát canh của cậu không.”

“Đúng là đồng đội heo mà! Máu ta đã cạn rồi mà còn không bay nhanh vào cứu đi!”

“A a a ... lại thua rồi, mất hết điểm rồi, tức chết ta mà.” Mạnh Bà tức giận, lại đổ vào nồi canh Mạnh Bà không sắc không vị một đồng muối.

Canh Mạnh Bà có thể nấu tùy ý như vậy sao?

Chàng thanh niên Ngô toát mồ hôi, cẩn thận xích tới, khi thấy tiền bối Mạnh Bà lại bị giết chết một lần nữa, rụt rè đưa ra ý kiến “Tiền bối, có thể mạo muội cho tôi xem trang bị của bà không?”

Mạnh Bà liếc nhìn hắn, nghĩ đến cậu ta muốn sống lại cũng cần một thời gian, vì thế click mở thuộc tính trang bị, chàng thanh niên Ngô chỉ nhìn thoáng qua liền biết vì sao Mạnh Bà lại chết.

Trang bị chẳng có gì ...

“Tiền bối, sao bà không mua trang bị?” Chàng thanh niên Ngô ngạc nhiên.

“Ta đường đường là quỷ thần viễn cổ, từ trước đến giờ đánh nhau đều dựa trên kỹ năng, cần trang bị làm gì?” Mạnh Bà khí phách vênh vao nói.

“...” EQ của chàng thanh niên Ngô vẫn được giữ nguyên như trên dương gian, vì thế vô cùng chân chó nói “Nếu đánh nhau thật, đương nhiên chẳng có ai là đối thủ của ngài, nhưng đây là thế giới trò chơi mà. Trong thế giới trò chơi, có trang bị tương đương với có pháp bảo. Người khác đều có pháp bảo trong tay, ngài lại tay trắng thế này thì sẽ chịu thua thiệt đó.”

“Coi như mấy người đó có pháp bảo thì cũng không phải là đối thủ của ta.” Đối với thực lực của mình, Mạnh Bà lúc nào cũng tự tin mười phần.

đã chết mấy lần mà ngài còn mạnh mẽ!

“Tiền bối, vì tôn trọng đối thủ, khi chiến đấu chúng ta nên ra sức đánh, đúng không ạ?” Chàng thanh niên Ngô thay đổi cách nói.

“Đúng thế!” Mạnh bà gật đầu thật mạnh.

“Ngài mà không mua trang bị, chính là đang khinh thường đối thủ đó.”

“Thế sao?” Mạnh Bà hơi hơi dao động.

Lúc này, trên diễn đàn, một đối thủ nhắn đến (Em gái, em còi trưởng chạy hả, đa tạ cái đầu của em nhá, ha ha ha ...)

Mạnh Bà chợt biến sắc, linh lực quanh thân biến động, không khí toàn âm phủ đều bị ảnh hưởng.

“Đình!”

Khi chàng thanh niên Ngô đang vô cùng hoảng sợ, điện thoại di động của Mạnh Bà chợt có tin nhắn.

Diêm Vương: Mạnh Bà, bình tĩnh!

Lý trí của Mạnh Bà quay về, nhưng sắc mặt vẫn sa sầm, khí thế hung hăng nhấn lại: Việc của lão nương ông đừng xen vào.

Khí phách!!!

Quả nhiên là Hắc Bạch Vô Thường nói không sai, Mạnh Bà có thể trị được Diêm Vương.

“Tiền bối Mạnh Bà, loại không biết sống chết như thế này, chúng ta phải dạy cho cậu ta biết đối nhân xử thế ... à, không đúng, biết làm hồn ma như thế nào.” Chàng thanh niên Ngô nhân cơ hội nói.

“Cần mua trang bị gì?” Cuối cùng Mạnh Bà nói.

Dù sao thì chàng thanh niên Ngô cũng là một cao thủ trò chơi, hơn nữa trò chơi này ở dương gian đã sớm đưa ra thị trường, chàng thanh niên Ngô nhanh chóng giúp Mạnh Bà mua trang bị, sau đó bắt đầu chỉ đạo trực tiếp.

“Nhảy lên, đứng rồi, nhảy qua, khống chế nó trước, xuất chiêu đi.”

“Chạy chỗ, chú ý chạy chỗ.”

“Mai phục, mai phục ở chỗ này.”

“Ta không bao giờ làm cái việc mai phục không chính đại như này.” Mạnh Bà phản đối.

“...”

Nhưng mà cũng may là sức chiến đấu của Mạnh Bà rất mạnh, sau mấy lần nhờ chàng thanh niên Ngô chỉ điểm, trò chơi thông qua thuận lợi, qua năm sáu level mà chưa từng thất bại, Mạnh Bà toàn thân thoải mái, nói “Lúc này cậu có việc cần tôi giúp?”

“Tiền bối ...” Hai mắt chàng thanh niên Ngô tỏa sáng.

“Cậu thử nói xem sao nào.” Mạnh Bà nói.

“Tôi nhìn trúng con gái Diêm Vương.” Chàng thanh niên Ngô vừa xấu hổ, vừa sợ hãi nói.

“Diêm Vương có con gái à?” Mạnh Bà nghi ngờ nói.

“Là ... là cô gái trên cầu Nại Hà một tháng trước ấy ạ.” Chàng thanh niên Ngô giải thích.

“A, là hoa yêu đó hả.” Mạnh Bà nhớ đến, hai mươi năm trước, một luồng ánh sáng công đức bọc lấy một tàn hồn đưa tới âm phủ, được Diêm Vương thu về, đặt trong ao đường hồn, cuối cùng nuôi thành một hồn phách.

Lão già Diêm Vương này nuôi nuôi rồi có tình cảm, nhận hoa yêu này làm con gái sao?

“Dạ!” Chàng thanh niên Ngô gật gật đầu.

“Rồi sao, Diêm Vương không đồng ý à?” Mạnh Bà đoán.

“Dạ, nên tôi muốn nhờ Mạnh Bà đứng giữa hòa giải giúp tôi với ạ.” Chàng thanh niên Ngô ngượng ngùng nói.

“Ý cậu là cậu muốn tôi đi làm bà mối?” Mạnh Bà hí hóp mắt hỏi.

“Dạ, tôi không dám ... Ý của vãn bối là nhờ ngài đi hỏi giùm một chút, làm sao để vãn bối có thể gặp Miêu Miêu.” Chàng thanh niên Ngô nói.

Mạnh Bà gõ ngón tay lên bàn, liếc liếc mắt nhìn chàng thanh niên Ngô đang thành khẩn đứng bên, đột nhiên hỏi “Ta nhớ là cậu có một đồ đệ phải không?”

“Vâng.” Chàng thanh niên Ngô không hiểu nhìn Mạnh Bà.

“Đồ đệ của cậu có một mối tình duyên mấy đời nối tiếp nhau.” một ngàn năm, số lần đầu thai nhiều lắm, Mạnh Bà nhớ kỹ Trần Ngư.

Lâu Minh? Chàng thanh niên Ngô vẫn chưa hiểu rõ gật gật đầu.

“Mối tình duyên của người đồ đệ của cậu có chút quan hệ với Diêm Vương.” Mạnh Bà nói xong, giơ tay lên tắt lửa bếp nấu canh, cầm điện thoại di động ra khỏi phòng bếp.

A ... Hôm nay phải thắng mấy cấp mới được!!!

Vì vậy, ban đêm, ông Ngô chạy đến giấc ngủ của Trần Ngư báo mộng “không cho phép con với Lâu Minh ở chung một chỗ!”

“Vì sao ạ?” Trần Ngư không hiểu hỏi.

“Dù sao ta cũng không đồng ý!” Ông Ngô thẳng râu tròng mắt nói.

...

Sau đó lại chạy đến báo mộng cho Lâu Minh.

“Lâu Minh, ta muốn cậu đồng ý với ta một việc.” Ông Ngô nhìn Lâu Minh.

“Ông nội, ông có việc gì cứ nói đi ạ.” Lâu Minh cung kính nói.

“Chia tay với Thi Thi đi!!!” Ông Ngô ôm ngực nói.

“Vì sao ạ?” Lâu Minh ngờ ngẩn.

“Cậu hỏi chính cậu ấy!!!” Ông Ngô thờ phì phì rồi ra khỏi giấc mơ.

Sáng hôm sau, Trần Ngư gặp Lâu Minh, hai người ngờ ngác chẳng hiểu ra sao.

“Nếu không chúng ta đi âm phủ hỏi thăm ông đi.” Tuy là ông Ngô đã chết, nhưng cũng không thể không để ý vì sao ông lại phản đối như thế.

Tuy rằng Lâu Minh chẳng hiểu vì sao, sau khi ông Ngô xuống âm phủ cả tháng trời mà anh lại đắc tội với ông.

Tác giả có lời muốn nói: Chàng thanh niên Ngô: Ta còn đang FA, mấy đứa đừng có mơ tưởng mà ngọt ngào yêu đương a!

Đây là oán niệm đến từ chó độc thân đang cầu mà không được.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 121: Phiên ngoại sáu

Hương Nam đón Trần Ngư và Lâu Minh ở Quý Môn Quan, đưa hai người làm thủ tục đăng ký sinh hồn xong thì đưa tới một tiệm cà phê uống trà.

Cái gì? Mọi người hỏi vì sao đến quán cà phê lại uống trà hả?

âm phủ ngay cả quán cà phê cũng có thì bán trà có gì đâu mà lạ.

Lâu Minh hơi tò mò nhìn chén trà, cảm nhận được linh lực bốc lên nhân nhậ từ nước trà, mơ hồ biết được tác dụng của nước trà này là gì.

“âm phủ đã phát triển đến thế này rồi sao?” Từ khi xuống âm phủ đến giờ, Trần Ngư cũng rất kinh ngạc “Quả thật là giống y đúc với trên thế giới thật này.”

“Cũng hơi khác hơn một chút.” Hương Nam giải thích “Trà chúng ta vừa kêu là trà cao cấp nhất dưới âm phủ này, tuy thoạt nhìn thì không có gì khác so với trà trên thế giới thực, nhưng thực ra đại đa số đồ ăn dưới âm phủ đều chứa một lượng nhỏ linh lực và không có hương vị gì.”

“không có hương vị? thì ra là thế.” Lúc này Trần Ngư mới cảm thấy thảng bẳng một chút, ngay sau đó lại hỏi “Còn loại trà có hương vị thế này thì bao nhiêu tiền?”

“Dựa theo giá trị trên thế giới thực thì một ly như vậy có giá là một trăm ngàn đồng.” Hương Nam nói.

“Phụt!” Trần Ngư bị dọa, vừa mới văng vài giọt nước trà thì vội vàng dùng tay bưng miệng lại, một trăm ngàn một chén trà nhỏ thế này, phun một ngụm là mất mấy ngàn đó.

Lâu Minh ngồi một bên nhìn mà bật cười, lấy giấy ăn đưa cho Trần Ngư, khách sáo nói với Hương Nam “Đề cậu tốn kém rồi.”

“không có gì, không có gì, lâu lâu hai người mới xuống đây mà.” Hương Nam cười nói.

“thật là ngại quá.” Trần Ngư nói “Tiền lương công chức cũng không cao, chờ chúng tôi quay về, tôi đốt thêm cho cậu ít tiền giấy nha.”

“không có gì thật mà.” Hương Nam sâu xa nói “Tiền lương tuy ít nhưng mà các khoản thu nhập thêm rất khá a.”

“...” Trong nháy mắt, Trần Ngư và Lâu Minh im lặng, nhân viên công vụ dưới âm phủ mà cũng ‘đen’ như vậy sao ...

“À ...” Trần Ngư cảm thấy đề tài này không thích hợp để nói tiếp, vì thế nói sang chuyện khác “Chúng tôi lần này xuống đây là muốn tìm ông nội tôi, có phải ông ấy đã ra khỏi Minh giới rồi không?” (Minh giới: khu vực phủ Diêm Vương)

“Thời gian vừa rồi, tôi bận đi công tác ở ngoài nên vẫn chưa nghe chuyện Ngô chân nhân từ Minh giới quay về.”

“Vậy cậu có biện pháp nào tra giùm tôi được không, đêm qua ông nội báo mộng cho chúng tôi, tôi nghĩ là ông ấy đã ra khỏi Minh giới rồi chứ.” Trần Ngư nói.

“Vậy chắc là ông ấy đã ra khỏi Minh giới rồi, để tôi hỏi đồng sự chỗ văn phòng quản lý địa ốc thử xem Ngô chân nhân có đến Vong Xuyên đăng ký bất động sản hay không.” Hương Nam nói.

Minh giới và Vong Xuyên trừ việc ngăn cách với nhau bởi sông Tam Thiên còn có một tầng kết giới, sau khi chết, hồn ma nếu muốn báo mộng về thế giới thực thì thông thường phải ra đến khu vực không có kết giới là Vong Xuyên. Cũng chính vì thế, khi Hương Nam nghe Trần Ngư nói ông Ngô đã báo mộng cho cô thì nghĩ là ông Ngô đã trở lại Vong Xuyên.

Hương Nam gọi điện thoại cho quỹ sai Văn phòng quản lý bất động sản, bên đó trả lời, ông Ngô vẫn chưa đến Vong Xuyên đăng ký chỗ ở tạm thời, sau đó Hương Nam lại gọi cho cục quản lý hộ tịch. Quỹ sai cục quản lý hộ tịch cho biết, nếu ông Ngô thực sự không đi đăng ký, bọn họ buộc phải đưa ông Ngô vào danh sách không có hộ khẩu, cũng nhắc nhở rằng, nếu thành hồn ma không có hộ khẩu, sau này nhà ở, đầu thai đều sẽ bị hạn chế.

“...” âm phủ quản lý cũng rất là chặt chẽ.

Lâu Minh “Nếu cả hai nơi đều không tra được tin tức của ông nội, có nghĩa là ông vẫn đang ở trong Minh giới chưa ra được hay không?”

“Vô cùng có khả năng.” Hương Nam thờ dãi nói “không hồ là ông nội của Thi Thi, có thể xuyên qua kết giới báo mộng cho hai vị, quá lợi hại.”

“Lợi hại cái rắm á.” Trần Ngư nóng nảy “Đêm qua vô cơ báo mộng cho chúng tôi, nói rõ là muốn chúng tôi xuống đây mà. Kết quả khi chúng tôi xuống đây thì không tìm thấy người, thế này là thế nào?”

“E rằng ...” Lâu Minh suy đoán có cơ sở “Ông nội muốn chúng ta đi Minh giới tìm ông.”

“Minh giới?” Trần Ngự quay đầu hỏi Hường Nam “Muốn vào Minh giới thì phải làm sao?”

“À ... Trừ những quỷ sai vô cùng đặc thù, những hồn ma còn lại muốn vào Minh giới đều phải có giấy phép viết tay của Diêm Vương thì mới được.” Hường Nam lúng túng nói “Hơn nữa ... Hình như ... trước giờ chưa từng có sinh hồn nào vào được Minh giới.”

“nói cách khác là phải có giấy phép tay của Diêm Vương mới được?” Trần Ngự hoàn toàn không thèm để mắt đến nửa câu sau của Hường Nam.

“Ừ.” Hường Nam gật đầu.

“Làm sao để có được giấy phép viết tay?” Trần Ngự hỏi.

“...” Hai người còn định đi à, Hường Nam xoa xoa mồ hôi trán, nói “không có sự cố gì lớn thì không thể có giấy phép của Diêm Vương được.”

“Sao lại thế chứ.” Trần Ngự thất vọng.

Chúa tể của một giới không phải ai muốn gặp cũng gặp được đâu, Lâu Minh thì không thấy có gì lạ, anh suy nghĩ một chút rồi hỏi “Có quỷ sai nào ở Vong Xuyên có thể tùy ý ra vào Minh giới không?”

“Có ...” Lâu Minh hỏi thế thì Hường Nam mới nhớ ra “Hắc Bạch Vô Thường có thể.”

May quá, không phải là Đầu Trâu Mặt Ngựa!

Đây là ý nghĩ chung của hai người Trần Ngự và Lâu Minh sau khi nghe Hường Nam nói xong.

Tuy tu vi của Trần Ngự và Lâu Minh không tệ nhưng cũng không thể ở dưới âm phủ lâu được, sau khi đã có phương pháp, mọi người rời khỏi quán cà phê đến quán rượu mà Hắc Bạch Vô Thường hay đi.

Hắc Bạch Vô Thường rất dễ nhận ra, một người mặc bộ tây trang thuần đen, một người một bộ thuần trắng rất đẹp mắt, cũng chẳng cần phải nhắc đến nguồn âm hàn linh khí dày đặc bao quanh người họ.

“Các vị là Hắc Bạch Vô Thường sao?” Lâu Minh còn đang suy nghĩ làm cách nào để đến chào hỏi làm quen thì Trần Ngự ‘đầu tàu gương mẫu’ chạy lên trước hỏi.

“A, đây không phải là cháu gái của tiểu Ngô hay sao?” Hắc Vô Thường nhận ra Trần Ngự ngay.

“Đúng rồi, là cháu gái của tiểu Ngô.” Bạch Vô Thường nói được một nửa, nhin không được mà phun một câu chửi tục “Cái tên tiểu Ngô này nói tên mà muốn mắc ói.”

“Tiểu Ngô?” Trần Ngự không có cách nào đem cái chữ ‘tiểu Ngô’ nhỏ bé, mong manh để vỡ có quan hệ gì với ông nội nhà mình được.

“Chính là lão già Ngô Lễ kia.” Hắc Vô Thường nắc “Già rồi mà còn bày đặt nai tơ, đúng là lão bất tử.”

Tuy Trần Ngự cũng biết ông nội nhà mình là ông già không nghiêm túc nhưng không thể để người khác nắc ông như thế được. Vừa nghe Hắc Bạch Vô Thường nói vậy, thì phồng má giận dữ nói “Ông nội tôi chỉ mới hơn bảy mươi tuổi thôi, các ngài thì không biết đã được mấy ngàn tuổi rồi, có tư cách gì mà nói ông nội tôi là lão già. Các ngài lại còn ăn mặc trẻ trâu thế này, đây mới gọi là bày đặt nai tơ đó.”

“...” Hắc Bạch Vô Thường liếc nhau, chính xác rồi, đúng là người của phái Lạc Sơn rồi.

“Thì Thì ...” Lâu Minh thấy Trần Ngự cãi nhau với Hắc Bạch Vô Thường, thì hoảng sợ, đây chính là âm phủ đó, Hắc Bạch Vô Thường lại là quỷ thần nổi tiếng lâu đời, nếu động thủ thì phần thua chắc chắn là hai người bọn họ.

Lâu Minh sợ Trần Ngự bị thiệt, vội vàng đi tới, ngăn người lại phía sau lưng mình, sau đó nhìn Hắc Bạch Vô Thường chấp tay làm lễ “Hắc Tôn giả, Bạch Tôn giả, tính Thì Thì hơi nóng nảy cũng không phải là cố ý, mong hai vị Tôn giả thứ lỗi.”

“Lâu Minh?” Hắc Vô Thường hỏi Bạch Vô Thường “Đời này cậu ta tên Lâu Minh nhì.”

“Ừ.” Bạch Vô Thường trả lời.

“Bỗng nhiên nhìn cậu ta không có sát khí trên người, có chút lạ lắm, suýt nữa không nhận ra luôn.”

“Đúng thế.”

Hai người đứng trước mặt người ta buồn đưa về chuyện người ta, có phải là kỳ khôi lắm không?

(Còn tiếp)

Hẹn các nàng tối nay nữa nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Phiên ngoại sáu 2

Cũng may, hai vị nói chuyện không lâu lắm, ngay sau đó Hắc Vô Thường hỏi Lâu Minh “Hai người đến tìm lão Ngô hay là tìm Diêm Vương?”

Có ý gì? Lâu Minh ngẩn người, tìm ông Ngô thì có thể hiểu được, tại sao Hắc Bạch Vô Thường lại cho rằng anh muốn tìm Diêm Vương?

“Chúng tôi tìm ông nội, cũng tìm Diêm Vương luôn.” Trần Ngư đáp.

“Hi, thú vị.” Hắc Vô Thường kích động tiếp tục ‘buôn dưa’ với Bạch Vô Thường “Cái này là đồ đệ thích đồ đệ, sư phụ lại coi trọng con gái của sư phụ, vai vế thế này thì loạn tùm lum à.”

“Quả là lộn xộn.” Bạch Vô Thường đồng ý.

“Hai vị nói gì đó?” Trần Ngư chẳng hiểu gì.

“Hai người muốn đi Minh giới à!” Hắc Vô Thường đoán.

“Đúng.” Lâu Minh đáp.

“Hai người muốn chúng tôi dẫn vào?” Bạch Vô Thường cũng đoán.

“Đúng.” Lâu Minh hạ thấp người xuống “không biết là hai vị có tiện hay không.”

“Cậu làm vậy là không cần thiết a.” Hắc Vô Thường nói “Nếu cậu muốn đi, cậu chỉ cần đứng trên cầu Nại Hà kêu hai tiếng, Diêm Vương sẽ mở kết giới ra cho cậu.”

Lời nói của Hắc Vô Thường làm Trần Ngư và Lâu Minh sững sốt, Trần Ngư hoàn toàn ngây ngốc, chẳng lẽ anh Ba chỉ cần kêu hai tiếng là có thể mở được kết giới.

Còn Lâu Minh, sau phút ngẩn người đã kịp định thần lại, kết hợp với mấy lời của Hắc Bạch Vô Thường ban nãy, anh đã có suy đoán nhất định về thân phận của Diêm Vương, nhưng mà anh vẫn cảm thấy vô cùng khó tin.

“Cám ơn hai vị.” Sau khi nghĩ thông, Lâu Minh hướng hai vị Hắc Bạch Vô Thường nói cảm ơn.

“Cậu khách khí rồi.” Hắc Bạch Vô Thường từ đầu đến cuối đều rất khách sáo với Lâu Minh.

“Chúng ta đi thôi.” Lâu Minh kéo Trần Ngư đi.

“anh Ba?” Ra khỏi quán rượu, Trần Ngư không hiểu nhìn Lâu Minh, Hắc Bạch Vô Thường vẫn chưa đồng ý dẫn người đi mà, sao chúng ta lại ra ngoài rồi.

“anh đoán được tại sao ông nội lại tìm chúng ta rồi.” Nếu Diêm Vương đúng là người mà Lâu Minh suy đoán, thì anh cũng dự đoán luôn được diễn biến tiếp theo của câu chuyện rồi.

Nghĩ đến khả năng sẽ diễn ra, Lâu Minh cảm thấy dờ khóc dờ cười, chuyện này là chuyện gì đây.

Tuy không hiểu ra sao, nhưng hoàn toàn tin nhiệm Lâu Minh, Trần Ngư ngoan ngoãn theo Lâu Minh đến cầu Nại Hà.

một Vong Xuyên, lục đạo luân hồi, cầu Nại Hà phân thành hai hướng tượng trưng cho lục đạo luân hồi, vì canh Mạnh Bà bị ông Ngô đánh đổ vẫn còn đang nấu nên hai người không nhìn thấy Mạnh Bà trên cầu Nại Hà.

Lâu Minh dẫn Trần Ngư đứng trên cầu Nại Hà, nhìn kết giới trong suốt phía bên kia bờ sông, rồi phát ra năng lượng linh hồn màu vàng nhạt.

“anh Ba?” Trần Ngư kinh ngạc liếc nhìn Lâu Minh, trước đó anh Ba đã dặn cô không được tùy ý sử dụng năng lực của bản thân mà, sao anh ấy bỗng nhiên lại sử dụng năng lực linh hồn vậy chứ?

Trong nháy mắt năng lực linh hồn va chạm với kết giới, một luồng ánh sáng vàng chói từ trong kết giới phát ra, cuối cùng tạo thành một quả cầu linh lực

vàng óng, bao trùm cả Vong Xuyên và Minh giới.

“Đây là?” Trần Ngự nhìn cây cầu dưới chân lấp lánh ánh vàng, kinh ngạc mở to hai mắt.

“Chúng ta đi thôi.” Lâu Minh cũng không giải thích, kéo Trần Ngự đi trên cây cầu dát ánh sáng vàng rực, khi hai người đi qua, ánh sáng vàng biến mất rồi dừng lại trong kết giới bên Minh giới.

Lâu Minh không dừng bước, anh dựa theo linh lực đi trên con đường đến biệt phủ của Minh Vương. Cánh cửa sắt đen nhánh mở ra ầm ầm trước mắt Lâu Minh, sắc mặt Lâu Minh khẽ động, anh cất bước, xuyên qua sân nhà, vào đến đại sảnh, cho đến khi nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

“Đệ tử bá kiến sư phụ.” Ánh mắt Lâu Minh rung rung, khi phát hiện Diêm Vương chính là sư phụ của mình, kích động suýt rơi lệ.

Tuy là Trần Ngự vẫn chưa hiểu mọi chuyện lắm nhưng cũng cùng Lâu Minh vái chào.

“Đứng lên đi.” Diêm Vương xoay người, vui mừng nhìn đệ tử một thân năng lực linh hồn thuần khiết không dính chút sát khí nào, ngàn năm luân hồi, đã được giải quyết, cũng không uống phí nổi khổ tâm của ông.

Nhưng mà ... sao đời nào cũng đều thua trên tay cô nhóc này vậy??

Ánh mắt của sư phụ anh Ba quái quái làm sao á? Trần Ngự khó hiểu chớp mắt.

==

Sau nỗi xúc động vì lâu ngày gặp lại, Lâu Minh trò chuyện cùng sư phụ nhà mình.

“Sư phụ, sao sư phụ lại làm Diêm Vương được vậy?” Trong ấn tượng của Lâu Minh, từ trước đến nay, sư phụ là người không màng danh lợi. Lâu Minh không thể tưởng tượng được sư phụ nhà mình sẽ chạy đi làm quan mà còn một đường lên đến Diêm Vương.

“Còn không phải đều là vì con.” Diêm Vương chỉ cần tưởng tượng đến những vất vả khổ cực của ngàn năm qua, tâm tình lại khó chịu đau đớn.

“Con?” Lâu Minh kinh ngạc.

“Con còn không biết sao, sau khi con chết, lần đầu tiên đi đầu thai, thật là thảm, mới được 5 năm con đã ngủ quay về âm phủ.” Diêm Vương nói “Ta đây nhìn thấy mà bảo, thế này là không được a, với tốc độ này, coi như con năm năm một lần luân hồi, thì sát khí của Hạng Bạt này đến bao lâu mới tẩy sạch hết đây. Ta suy nghĩ làm cách nào mới có thể sắp xếp cho con một chỗ đầu thai tốt. Vừa lúc âm phủ thiếu một chức Thành Hoàng, mà sư phụ con đây lại có chút công đức trên người, vì thế ta đưa cái chức vị này.”

“Vốn dĩ ta chỉ nghĩ cho con cái cửa sau để tìm một chỗ có cha mẹ hơi tốt một chút là được.” Diêm Vương nói “Kết quả, ai biết ngồi vào cái ghế Thành Hoàng này rồi, ngồi ngồi một thời gian, thấm thoát được tăng chức thăng lương lên làm Diêm Vương luôn.”

“...” Lâu Minh cảm động không nói nên lời “Vất vả cho sư phụ quá.”

“Con đừng nói nữa!” Hơn một ngàn năm chưa xót biết kể cùng ai.

Lâu Minh còn muốn nói gì nữa, bên ngoài lại vang lên tiếng đôi co ầm ĩ, một giọng nói sang sảng của thanh niên vang lên “Miêu Miêu, Miêu Miêu ... em ra ngoài đi mà, nghe anh giải thích.”

“Đây là?” Lâu Minh nghi ngờ nhìn về phía Diêm Vương.

“không cần để ý, một thằng nhóc thôi ‘cóc mà đòi ăn thịt thiên nga’ mà thôi.” Diêm Vương nói.

‘Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga’, Lâu Minh sững sờ, hình như Hường Nam nói ông nội thích con gái của Diêm Vương, lẽ nào ...

Lâu Minh còn chưa kịp nghĩ xong, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng kêu “Miêu Miêu, năm đó khi anh đưa chuông chiêu hồn cho em là thật lòng đó, Ngô Lễ anh có thể thề với trời.”

Chuông chiêu hồn? Ngô Lễ? Trần Ngự vụt đứng dậy “Ông nội!”

Trần Ngự vô cùng kinh ngạc, thân thể phản ứng nhanh hơn đại não, nhanh chóng chạy ra ngoài, mở cánh cửa đen như mực, về mặt mừng rỡ đối diện với một khuôn mặt đẹp trai, anh tuấn của chàng thanh niên.

Đây là ai vậy???

“Thì Thi, con đến đây từ lúc nào?” Bất ngờ không kịp đề phòng mà nhìn thấy cháu gái nhà mình, chàng thanh niên Ngô cũng sững sờ.

“Lão ... ông lão??” Trần Ngự trừng mắt ngây ngẩn, người thanh niên này quả thật là có những đường nét giống với ông nội nhà mình.

“không ... khụ ...” Chàng thanh niên Ngô theo phản xạ muốn phản ứng với tên gọi ‘lão’, nhưng mà cháu gái nhà mình gọi mình là ‘lão’, hình như cũng

chẳng có gì là không đúng.

“Đúng là ông rồi, sao ông lại biến thành thế này? Ông ở đây làm gì? Miêu Miêu là ai?” Trần Ngu liền tiếp đập vấn đề vào mặt chàng thanh niên Ngô.

“Khụ ...” Chàng thanh niên Ngô lúng túng đỏ mặt.

Trong khoảng thời gian này, bản thân ông đã làm không thiếu việc gì, ông cũng chẳng quan tâm đến việc người khác nói gì, nhưng mà bị cháu gái nhà mình bắt gặp, cho dù da ông có ‘tường đồng vách sắt’ đi chăng nữa, quả thật cũng có chút hold không được a.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Phiên ngoại bảy

Chàng thanh niên Ngô xấu hổ, chỉ còn cách ho khan để che giấu lúng túng, đầu óc cũng không còn minh mẫn nữa “Thì Thi à, sao con lại xuống dưới này?”

Trần Ngu vừa thấy chàng thanh niên Ngô hỏi như vậy, cũng nhớ đến mục đích chuyến đi này của mình, tức thì không vui tròng mắt, tức giận nói “Ông còn không biết xấu hổ mà hỏi con, đêm qua ông báo cái mộng vợ vẫn cho con với anh Ba là có ý gì?”

“A??” Chàng thanh niên Ngô lúc này cũng nghĩ tới “Lâu Minh cũng đến rồi hả?”

Chàng thanh niên Ngô vừa dứt lời, Lâu Minh đã bước ra sảnh. Lúc này, Trần Ngu vừa chạy ra khỏi phòng khách thì Lâu Minh cũng chào Diêm Vương rồi đi ra theo.

Khi vừa nhìn thấy chàng thanh niên Ngô, trong nháy mắt Lâu Minh cũng sửng sốt, nhưng cũng may tuy ông Ngô biến thành chàng thanh niên Ngô nhưng cũng không khó để nhận ra. Hơn nữa tu vi của ông Ngô cao thâm, trạng thái linh hồn có thể ‘phản lão hoàn đồng’ cũng không phải là vấn đề gì lớn. Hơn nữa, lúc mà Hắc Bạch Vô Thường mắng ông Ngô giả bộ nai tơ, Lâu Minh chỉ sửng người một chút, sau đó suy nghĩ cẩn thận thì cũng đã hiểu rõ.

“Ông nội.” Từ khi gặp qua người lớn trong nhà Trần Ngu, xưng hô của Lâu Minh cũng gọi theo Trần Ngu.

“Ông nội? Ông nội cái gì, cậu đừng có gọi vậy, đừng có kéo già tuổi tác của tôi.” Chàng thanh niên Ngô tự nhận lúc này mình so với Lâu Minh còn trẻ trung, tươi tắn hơn nhiều, vậy mà cậu ta không biết xấu hổ kêu ông là ông nội.

“...” Có trời mới biết, lúc này Lâu Minh đã phải khắc phục chứng ngại tâm lý lớn như thế nào mới thốt lên một tiếng ‘ông nội’, thật vất vả mới gọi lên được, ấy vậy mà còn bị ghét bỏ.

“Ông lão, ông ...”

Trần Ngu thấy anh Ba nhà mình vô cớ bị chàng thanh niên Ngô chèn ép, định nói đỡ mấy câu, ai ngờ vừa mới thốt lên đã bị chàng thanh niên Ngô lấy tay chọc gáy “Câm miệng, từ nay về sau không được kêu ta là ông lão.”

“Vậy con kêu là gì?” Trần Ngu sửng sốt, không cho kêu là ông nội, không cho kêu là ông lão, vậy sau này kêu thế nào?

“Kêu là ...” Chàng thanh niên Ngô cũng sửng sốt, đúng ha, gọi cái gì mới được đây “Khi nào có người ngoài thì không được kêu như vậy.”

Trần Ngu không còn nói được gì, cho ông cái liếc mắt coi thường, trước kia quả thật là cô không phát hiện ông nội nhà cô lại để ý đến tuổi tác như vậy đây, tuy rằng rất thích đập mặt nạ, cũng thích cây già lên mặt nhưng sao mới có một tháng mà ông đã thay đổi to lớn thế này. Hay là dưới âm phủ này, những hồn ma già hơn bảy mươi tuổi không được chú ý nên ông lão nhà cô mới đi con đường trẻ tuổi này.

“À ...” Vừa rồi, chàng thanh niên Ngô đã tận mắt nhìn thấy Trần Ngu và Lâu Minh đều từ phủ Diêm Vương chạy ra, xem ra Lâu Minh và Diêm Vương thực sự có quan hệ gì đó.

“Dạ?” Trần Ngu nhìn chàng thanh niên Ngô.

Nhưng ánh mắt của chàng thanh niên Ngô lại chăm chăm dán chặt vào Lâu Minh “Hai người bọn con sao lại từ phủ của Diêm Vương đi ra?”

“Dạ.” Trần Ngu không để ý trả lời “Con với anh Ba đến âm phủ tìm ông, phát hiện ông còn ở Minh giới nên tụi con tới đây. À, đúng rồi, ông lão, ông biết không? thì ra sự phụ ở đời thứ nhất của anh Ba lại là Diêm Vương, trách không được vì sao sổ sinh tử của anh Ba lại bị mã hóa.”

Sự phụ của Lâu Minh là Diêm Vương? Quả nhiên là có quan hệ, ánh mắt chàng thanh niên Ngô đột nhiên sáng ngời.

Trong lòng Lâu Minh khẽ động, đột nhiên lạnh trí hần ra.

“Có biết vì sao ông báo mộng không?” Chàng thanh niên Ngô hỏi Lâu Minh.

“Tui con không biết a, vì thế nên tui con đến đây nè.” Trần Ngự cũng hỏi “Ông lão, ông có ý gì? Nếu ông không nói rõ với con, sau này đến Thanh Minh con không đốt giấy tiền cho ông đâu.”

“thì ra con chỉ định đến tiết Thanh Minh mới đốt tiền cho ta, bình thường con không đốt sao?” Chàng thanh niên Ngô tức giận rồi, tại sao mình lại nuôi một đồ đệ bất hiếu dư lầy chứ?

“Con biết.” Trước khi hai ông cháu tiếp tục cãi nhau, Lâu Minh đã nhanh chóng mở miệng.

“anh Ba, anh biết hả?” Trần Ngự kinh ngạc nhìn Lâu Minh

“Biết thì tốt.” Chàng thanh niên Ngô rất vừa lòng.

Trần Ngự nhìn hai người bỗng trở nên ăn ý nhau, đầu óc vẫn đặc sệt.

“Chúng ta qua bên này nói chuyện đi.” Chàng thanh niên Ngô há há đầu sang bên cạnh, ông vừa định nhắc chân đi thì Trần Ngự cũng dợm bước theo, chàng thanh niên Ngô vội vàng ngăn lại “Con đứng đây đi.”

“Tại sao ạ?” Trần Ngự rất là bất mãn.

“Đây là bí mật giữa những người đàn ông với nhau.” Chàng thanh niên Ngô ý tứ nói.

“Khụ!” Lâu Minh thực sự rất muốn nín cười nhưng thực sự là không nhịn được đành phải ho khan một cái “Thì Thi, em đứng chờ một lát, anh với ông nội nói mấy câu thôi.”

“Em không thể biết sao?” Trần Ngự có chút không vui nói.

Lâu Minh cúi người, nói nhỏ vào tai Trần Ngự “Chút nữa về nhà anh sẽ nói cho em sau.”

Trần Ngự tức khắc hài lòng, vẻ mặt không vui lúc nãy, chỉ bằng câu nói của Lâu Minh tập tức rạng rỡ như ánh mặt trời, đứng một bên nhìn mà chàng thanh niên Ngô cảm thấy vô cùng hâm mộ.

Kỹ xảo tán gái cao siêu như vậy, ông phải học tập mới được.

Trần an Trần Ngự xong, Lâu Minh bước qua một bên đến trước người chàng thanh niên Ngô, trước khi ông Ngô mở miệng, Lâu Minh đã dành nói trước “Ông nội, ông báo mộng là muốn con xuống đây phải không ạ?”

Lâu Minh đã nhìn ra, chàng thanh niên Ngô muốn báo mộng cho anh là chủ yếu, báo mộng cho Trần Ngự chỉ là thuận tiện mà thôi.

“Ừ.” Chàng thanh niên Ngô cũng không che giấu, thoải mái gật đầu.

“Ông muốn con giúp gì, vấn đề cụ thể gì gì đó, con cũng đã đoán được. Nhưng mà ... ông muốn con giúp việc cụ thể như thế nào?” Lâu Minh cẩn thận hỏi.

Từ một tháng trước, đã có lời đồn đại là ông Ngô coi trọng con gái của Diêm Vương, kết hợp với quan hệ giữa anh và Diêm Vương, cùng với những lời ban nãy ông Ngô kêu ở ngoài cửa, Lâu Minh đã đoán được ngọn nguồn sự việc.

Mặc dù anh chưa rõ đoạn tình duyên giữa ông Ngô và vị sư muội trên danh nghĩa mà anh chưa gặp mặt cụ thể như thế nào nhưng Lâu Minh vẫn cảm thấy trên vấn đề tình cảm, một người ngoài như anh nhúng tay vào, tóm lại là không tốt, nhưng ông Ngô lại là ông nội của Thi Thi, Lâu Minh không thể không quan tâm, nên mới nêu ra vấn đề như vậy.

“Khụ ...” Tuy EQ của chàng thanh niên Ngô tương đối thấp nhưng trong việc theo đuổi Miêu Miêu vẫn có mưu phần thành ý, ông gọi Lâu Minh xuống đây cũng không nghĩ là Lâu Minh sẽ giúp được bao nhiêu. Ông chỉ muốn nhân mối quan hệ của Lâu Minh, làm Diêm Vương cho ông một cơ hội “Diêm Vương vẫn luôn cản không cho ta và Miêu Miêu gặp mặt.”

Miêu Miêu? Lâu Minh nhướn mày, chắc đây là nhân vật nữ chính của mối tình xưa.

Nhưng mà, sư phụ ngăn cản tình duyên của Miêu Miêu và ông Ngô sao? Chuyện này Lâu Minh thấy không tin lắm. Cho dù là một ngàn năm trước kia, sư phụ đã là một người rộng rãi khai sáng, sao bây giờ có thể trở thành ông lão cổ hủ được? rõ ràng sư phụ ngăn ông Ngô lại ngoài cửa là vì vị Miêu Miêu sư muội kia yêu cầu.

“Để con vào hỏi giúp ông một chút.” Lâu Minh quyết định đi vào hỏi sư phụ trước đã.

“Có hi vọng không?” Mắt chàng thanh niên Ngô tỏa sáng.

“Con vào một chút rồi ra thôi.” Lâu Minh cười cười cũng không trả lời, xoay người đi vào phủ của Diêm Vương.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Phiên ngoại bảy (2)

Từ khi Lâu Minh bước vào phủ Diêm Vương, chàng thanh niên Ngô vẫn gương mặt nhìn chăm chăm phía trước, ngay cả Trần Ngư nói chuyện ông cũng không thêm để ý. Cũng may Lâu Minh vào trong khoảng mười phút là đi ra.

“anh Ba ...”

“Thế nào, thế nào?” Chàng thanh niên Ngô đẩy cháu gái nhà mình ra, kéo Lâu Minh tránh sang một bên.

Lâu Minh cười tươi như hoa nói “Sau này sư phụ sẽ không hạn chế ông vào phủ Diêm Vương nữa.”

“thật hả?” Hạnh phúc đến thật bất ngờ làm chàng thanh niên Ngô cảm thấy không tin tưởng.

“Nhưng mà ...” Ngay sau đó, Lâu Minh lại nói thêm “Nếu sư muội Miêu Miêu vẫn không chấp nhận ông thì ông không thể miễn cưỡng cô ấy.”

Chàng thanh niên Ngô nghe đến câu “Nếu sư muội Miêu Miêu vẫn không chấp nhận ông” mà ngực đau xót, Miêu Miêu sao không chấp nhận ông cơ chứ, không thể, lần này ông sẽ không bỏ cuộc.

“Ta biết rồi, cảm ơn cậu.” Chàng thanh niên Ngô phục hồi tâm tình, trịnh trọng nói “Ta rất có kiên nhẫn.”

Kiên nhẫn?

Chân mày Lâu Minh cau lại, nhìn khuôn mặt nửa vui nửa buồn của chàng thanh niên Ngô, nhin không được âm thầm suy nghĩ.

Sư phụ nhà anh chỉ là không cho ông Ngô nhìn thấy Miêu Miêu, ông Ngô liền báo mộng buộc anh và Thi Thi chia tay, vậy nếu ông Ngô không theo đuổi được Miêu Miêu, thì anh và Thi Thi có phải là ...

Nghĩ đến khả năng, ba ngày hai lần ở trong mơ sẽ bị ông Ngô bắt buộc chia tay, Lâu Minh nhú mày, có cảm giác không ổn. Tình duyên của anh với Thi Thi khó khăn lắm mới xuôi chèo mát mái, cũng không thể vì chuyện này mà gặp trục trặc được.

“Ông nội ...” Miêu Miêu chính là sư muội của anh, xưng hô thế nào cho đúng đây. Thôi, trong giai đoạn ông Ngô và Miêu Miêu chưa thành đôi, cứ kêu trước vậy cái đã.

“Há?” Chàng thanh niên Ngô đang cân nhắc chút nữa ông có nên trực tiếp đi vào tìm Miêu Miêu hay là đi về trước chuẩn bị rồi đến tìm Miêu Miêu, vì thế với câu nói của Lâu Minh, ông không để ý đến lắm.

“Ông tính theo đuổi Miêu Miêu như thế nào?” Trước giờ Lâu Minh chưa từng nghĩ có một ngày anh sẽ cùng ông Ngô bàn luận chuyện theo đuổi con gái nhà người ta.

“Ta ...” Chàng thanh niên Ngô sừng sốt một chút rồi nói “Trước tiên ta sẽ giải quyết những hiểu lầm cho rõ ràng.”

“Ông nội.” Lâu Minh thở dài, quyết định nói thẳng “Đây là âm phủ, Miêu Miêu lại là con gái của Diêm Vương, chuyện hiểu lầm trên trần gian căn bản là không cần giải thích với cô ấy, cô ấy có thể nhìn thấy hết mọi chuyện từ sổ sinh tử.”

“Vậy ... tại sao Miêu Miêu lại không chịu gặp ta?” Chàng thanh niên Ngô ngốc rồi, nếu không còn hiểu lầm, chẳng lẽ là Miêu Miêu thực sự không thích ông.

Lâu Minh nhận ra, Thi Thi quả không hồ là do ông Ngô nuôi lớn, EQ thế này thì ..., thôi, không muốn nói nữa.

Lâu Minh thở dài, vì sinh hoạt tình cảm hài hòa của anh và Thi Thi, càng nói rõ hơn “Sư muội Miêu Miêu chắc là một cô gái rụt rè mà kiêu ngạo.”

“Ừ.” Miêu Miêu tuy rằng kiêu ngạo nhưng cũng rất hiền lành.

“cô gái kiêu ngạo, rất dễ nói một đằng nghĩ một nẻo.” Lâu Minh chỉ điểm.

“Cậu có ý gì?” Chàng thanh niên Ngô đã nhận ra gì đó.

Lâu Minh lặng lẽ quay đầu nhìn thoáng qua Thi Thi, nhớ đến mỗi một đời anh đều kiêu ngạo bị Trần Ngự đuổi theo thối lộ, nói “Đối với cô gái kiêu ngạo, chờ đợi và kiên nhẫn là vô dụng. Ông nội, ông càng phải ... quyết đoán hơn lên một chút, để cô ấy cảm nhận được quyết tâm của ông.”

“Quyết đoán hơn một chút?” Chàng thanh niên Ngô đã hiểu ra chút ít.

Khi chàng thanh niên Ngô vẫn còn rơi vào trầm tư, Lâu Minh nắm tay Thi Thi tạm biệt Diêm Vương. Hai người họ đã xuống âm phủ rất lâu rồi, phải về dương gian ngay, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt đối với linh hồn và cả thân thể.

Chàng thanh niên Ngô dường như đã ‘ngộ đạo’, đứng trước phủ Diêm Vương hồi tưởng lại những thăng trầm tình cảm giữa ông và Miêu Miêu, ngay cả Trần Ngự tạm biệt ông cũng không nhận ra, cuối cùng đưa ra kết luận, từ trước đến giờ ông đã áp dụng sai phương pháp.

Nghĩ thông suốt điểm này, đầu chàng thanh niên Ngô nóng lên, cảm đầu xông vào phủ Diêm Vương, men theo linh lực của Miêu Miêu, thuận lợi tìm thấy phòng Miêu Miêu.

Trong phòng, Miêu Miêu đang ngồi trên ghế xích đu vuốt ve mèo, đột nhiên thấy chàng thanh niên Ngô, thì mày liễu nhú lại, kiêu ngạo hỏi “anh vào đây bằng cách nào?”

Chàng thanh niên Ngô không nói lời nào, hết sức khí phách đi qua, giờ tay đem con mèo đen trong ngực Miêu Miêu ném ra ngoài, mèo đen kêu thảm thiết nhưng lại sợ khí thế của chàng thanh niên Ngô mà không dám lại đây, xám xịt nhảy ra ngoài cửa sổ đi mất.

“anh làm gì đấy?” Miêu Miêu tức giận.

“Miêu Miêu.” Chàng thanh niên Ngô cúi người, vây Miêu Miêu trên ghế xích đu, vô cùng quyết đoán nói “anh tới là muốn nói cho em biết, anh vẫn thích em. Cả đời Ngô Lễ này, từ khi năm tuổi đến giờ chỉ thích một cô gái. Chính là em.”

Miêu Miêu bị sự thay đổi đột nhiên này làm cho sững sốt, còn cái hơi thở của chuyện tình tổng tài bá đạo mà cầu huyết này là như thế nào đây?

“anh thích tôi?” Miêu Miêu cười lạnh “anh thích tôi, vậy mà vừa vào đã hùng hổ ném mèo của tôi đi rồi?”

Chàng thanh niên Ngô sững lại, nhưng rồi nghĩ đến ông chính là một tổng tài bá đạo, lập tức hợp tình hợp lý mà nói “Con mèo kia là mèo đực.”

“...” Miêu Miêu hoàn toàn hết chỗ nói rồi, bản lĩnh ghen của người này chẳng thay đổi chút nào, nhưng sao trong lòng cô lại thấy vui vẻ là chuyện gì đây?

==

Vì lý thể xuống âm phủ một chuyến, Lâu Minh cảm thấy hơi mệt, trở về chưa được bao lâu thì đi ngủ. Vốn cho rằng mọi chuyện đã được giải quyết, anh sẽ có một giấc ngủ ngon, không ngờ chàng thanh niên Ngô lại chui vào giấc mộng của anh.

“???” Lâu Minh cảm thấy thật ngoài ý muốn, về mặt đầy dấu chấm hỏi.

“Cậu dạy tôi cách theo đuổi con gái đi.” Chàng thanh niên Ngô hưng phấn nói.

Chiều nay, khi xông vào phủ Diêm Vương, lấy khí thế của tổng tài bá đạo, chàng thanh niên Ngô đã cảm giác được Miêu Miêu đã buông lỏng. Cảm nhận này làm chàng thanh niên Ngô vô cùng kích động, nhưng vấn đề là chàng thanh niên Ngô không rành lắm về chuyện sắm vai tổng tài bá đạo, nên lúc này lại chạy đến xin Lâu Minh giúp đỡ.

“...”

“Cậu với Thi Thi ở bên nhau, ta chưa đòi sinh lễ đâu đó.”

“...”

Vì thế khi Lâu Minh tỉnh mộng, lên mạng internet, sửa sang một đêm, đóng thành một cuốn bách khoa toàn thư hàng ngàn lời nói ngọt ngào và cách theo đuổi con gái, đốt xuống cho chàng thanh niên Ngô.

Vì thế, tương lai một khoảng thời gian rất dài, dưới âm phủ lâu lâu có thể chứng kiến cảnh này.

“Miêu Miêu, chúng ta đi ngắm Ngân Hà đi, em ngắm sao, anh ngắm em.”

“Lăn!”

...

“Đời người sẽ có những thời điểm ai đó vì một người nào đó mà quên chính mình. Miêu Miêu, từ khi gặp em, anh đã không còn nhớ anh là ai nữa.”

“Tránh ra!”

...

“Miêu Miêu, khi còn tồn tại anh không dám chết, anh sợ chết rồi sẽ không tìm thấy em, anh cũng không dám sống, bởi vì nhớ em quá đau khổ.”

“...”

Chiêu chung: (Nhớ rằng, đại đa số phụ nữ trên đời này khi nói chuyện tình yêu đều nói một đằng, nghĩ một nẻo, khi anh ngang ngược thể hiện tình cảm, khi anh không ngừng dùng những lời có cánh tấn công cô ấy. Nếu như người phụ nữ luôn miệng nói chán ghét anh nhưng cô ấy lại chẳng có hành động gì dứt khoát từ chối anh, thì anh có thể sử dụng chiêu này.)

Khi chàng thanh niên Ngô cảm thấy thời cơ đã chín muồi, vì vậy, trong lúc Miêu Miêu còn đang sững sờ, đem Miêu Miêu vây trên lan can cầu Nại Hà, dưới ánh mắt hoảng sợ của Miêu Miêu đặt một nụ hôn xuống.

Nụ hôn đầu tiên của lão tử xem như là đã được đưa ra đi!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Phiên ngoại tám

Khi năm thứ hai đại học kết thúc, năm thứ ba bắt đầu vào kì nghỉ hè, bạn học Trần Ngự cuối cùng đã đủ hai mươi tuổi.

Vẫn luôn mong chờ đến ngày đủ tuổi kết hôn, cùng ngày Trần Ngự vội kéo Lâu Minh đi lĩnh chứng.

Cùng ngày, biết được tin tức, người nhà họ Trần như phát điên, vội vã chạy về nhà.

“Con đi lĩnh chứng sao không nói trước với mọi người?” Thị trưởng Trần nóng nảy.

“Con nói từ sớm rồi mà!” Trần Ngự thấy thị trưởng Trần nóng nảy thì khó hiểu.

“Con nói lúc nào?” Thị trưởng Trần nói xong thì quay đầu nhìn bà xã và con trai lớn, chẳng lẽ sáng sớm hôm nay ông ra khỏi nhà quá vội, không nghe thấy.

Mẹ Trần và anh trai Trần cũng mờ tịt, lắc đầu.

“Hon một năm trước á.” Trần Ngự giải thích “Hôm anh Ba lần đầu tiên đến nhà mình, con đã nói là đến khi nào con đủ tuổi thì chúng con sẽ kết hôn mà.”

“Nhưng ...” Thị trưởng Trần che ngực, cảm thấy trong lòng mình đang rỉ máu, hòn ngọc quý trên tay ông, ông còn chưa cung nệm đủ đâu, vậy mà con bé lại quay tròn rồi lăn vào tay kẻ khác rồi sao?

Phải, đúng là con nói muốn cùng Lâu Minh kết hôn, nhưng một năm qua đi ai mà nhớ được chứ. Ít nhất khi đến tuổi kết hôn thì con cũng phải thông báo một tiếng chứ.

Còn thằng nhóc Lâu Minh kia, lúc trước cậu nói thế nào, nói rằng khi kết hôn nhất định phải hỏi ý kiến của ông, kết quả thì sao, im hơi lặng tiếng mà đi lĩnh chứng luôn rồi.

Đúng thế, tuy rằng hơn một năm qua, ông cũng có vài phần thương thức với cậu ta, nhưng mà cậu ta cũng không thể như vậy a.

Thị trưởng Trần càng nghĩ càng uất ức, móc di động ra gọi điện cho Lâu Minh, hỏi “Việc lớn như vậy mà cậu không nói một tiếng với tôi, cậu nghĩ được sao?”

Lâu Minh đang cùng ba mẹ báo cáo thân phận mới kết hôn của mình, trong bầu không khí tràn ngập vui sướng của nhà họ Lâu, bình tĩnh nói “Con đã gọi điện cho bác, nhưng mà lúc ấy hình như bác đang họp.”

“...” Thị trưởng Trần nghẹn, trong lòng vẫn không thể cân bằng “Thế cậu không biết chờ điện thoại kết nối được, nói một tiếng rồi hãy đi lĩnh chứng được sao?”

“Ba ...” Lâu Minh bắt đầu dỗi xưng hô.

Ba, ngực thị trưởng Trần đau xót, cho dù cậu có nhanh nhẹn nhanh miệng đến mấy, ông cũng chẳng thấy vui gì cả.

“Thì Thi rất vui, con cũng rất vui.” Lâu Minh nhìn thoáng qua ba mẹ mình, hai người hình như còn vui vẻ gấp mấy lần.

Nhưng mà ta không vui! Thị trưởng Trần rất muốn hét lên một câu như thế.

“Con sẽ yêu cô ấy hơn ba.” Lâu Minh bảo đảm

Cái rắm, trên thế giới này có người nào lại yêu con gái hơn là người cha hay không.

Thị trưởng Trần buồn bực cúp điện thoại, nhìn lướt qua bà xã và con trai, thở dài một hơi. Đương nhiên ông biết cuộc gọi điện thoại này chỉ để ông bộc phát cảm xúc mà thôi, mấy người còn có thể thay đổi được gì, đó là chuyện không thể. Ông hiểu Lâu Minh là người như thế nào, tuy vừa rồi ông mắng cậu ta một trận nhưng việc kết hôn này, trăm phần trăm là do con gái nhà mình đầu tư.

Thị trưởng Trần đoán không sai, đi lĩnh chứng là do Trần Ngự khởi xướng.

không phải là Lâu Minh không nghĩ đến việc đi đến nhà họ Trần cầu hôn trước, nhưng thái độ người nhà họ Trần luyến tiếc Trần Ngự quá mức rõ ràng, Lâu Minh sợ mình mà đến nhà cầu hôn thì sẽ bị cha con nhà họ Trần mắng anh là cầm thú.

“Con gái/em gái tôi còn chưa đủ tuổi đâu mà cậu dám đến cầu hôn rồi???”

Lâu Minh cũng tự thấy nếu anh có một mụn con gái như thế thì cũng sẽ luyến tiếc, vì thế anh vẫn luôn kiềm chế, tính toán chờ qua sinh nhật hai mươi của Trần Ngự sẽ tìm một thời gian thích hợp để đến nhà họ Trần cầu hôn. Nhưng trăm triệu lần không nghĩ đến chính là, khi anh đang bắt đầu thực hiện kế hoạch thì Trần Ngự trực tiếp cầm hộ khẩu đến kéo anh đi Cục Dân Chính.

Đến nỗi bạn hỏi vì sao Trần Ngự có thể dễ dàng kéo Lâu Minh đi Cục Dân Chính như thế, cái này ... không phải là chuyện quá rõ sao, sao Lâu Minh lại không muốn cơ chứ.

Nhưng anh vẫn nhớ những gì mình đã hứa, trước khi xuất phát anh nói với Trần Ngự phải đến nhà họ Trần xin phép. Kết quả không khéo chính là, thị trưởng Trần và anh trai Trần Dương thì đi làm, sáng sớm hôm nay mẹ Trần cũng không biết là vội vàng chuyện gì mà đi ra ngoài, ở nhà chẳng có người nào.

Lâu Minh cũng biết điều, gọi điện thoại cho từng người. Kết quả: thị trưởng Trần bận họp, anh trai Trần Dương bận làm nhiệm vụ, mẹ Trần để chế độ im lặng không bắt máy.

Trùng hợp như vậy?

Nhưng kết hôn là chuyện lớn, dù sao cũng phải thông báo một tiếng mới phải phép, vì vậy, khi Lâu Minh vẫn còn đang cảm số xếp hàng ở Cục Dân Chính vẫn luôn bấm điện thoại liên tục, thậm chí còn nói với Hà Thất cho từng người đi tìm người nhà họ Trần để thông báo.

Chỉ đáng tiếc chính là, cho đến khi đến lượt của anh và Trần Ngự, người nhà họ Trần chẳng có người nào gọi điện đến ngăn cản, vì thế Lâu Minh yên tâm thoải mái cùng Trần Ngự đi lĩnh chứng.

anh đã rất nỗ lực, thực sự đó, liên tục thử ba lần đều không thành công, đây có thể xem như là ý trời hay không.

Nhưng Lâu Minh không biết rằng, Hà Thất đi cùng với anh khi thấy hai người lĩnh chứng xong mới bổ sung mệnh lệnh trong nhóm chat trợ lý.

Hà Thất: Việc lớn đã xong, có thể hành động.

Lúc tin nhắn này được gửi đi, ba trợ lý lúc này mới ‘trăm cay nghìn đắng’ tìm được người nhà họ Trần, báo tình hình từ đầu đến cuối. Lúc này ba người nhà họ Trần mới vội vã chạy về.

Cho dù quá trình như thế nào, con gái cuối cùng cũng đã gả ra ngoài. Vui mừng chính là con gái vẫn ở trong khu tập thể, cách nhà không xa, cũng coi như có chút an ủi. Thị trưởng Trần nghĩ ngợi, sau đó cả đêm tức ngực khó ngủ.

Trần Dương cũng tức giận a, nhưng anh không dám đi tìm Lâu Minh tính sổ, chỉ có thể buồn bực ở trong sân vận động chạy năm mươi vòng.

Bình tĩnh nhất chính là mẹ Trần, sau chút kinh ngạc ban đầu, bắt đầu kéo con gái bàn chuyện tổ chức hôn lễ.

==

Lấy gia cảnh của hai nhà Lâu, Trần, hôn lễ này phải có một thời gian vô cùng vô cùng lâu mới có thể lập kế hoạch hoàn hảo được. Nhưng phiên một nỗi là cô dâu chú rể rất nóng ruột được làm đám cưới, vì thế hôn lễ được ấn định vào tuần cuối cùng của tháng tám.

Những người có chút máu mặt trong giới quân chính (quân sự và chính trị), sau khi nhận được tin thì đều bắt đầu xem kế hoạch làm việc của mình. Hôn lễ này, có thời gian là phải tham dự, không có thời gian thì cũng phải sắp xếp mà tham dự.

(Bạn hỏi vì sao hôn lễ của một nhân viên chính phủ mà lại phức tạp như vậy sao, đó đương nhiên là vì tác giả đặt ra.)

So với mối quan hệ của cha mẹ hai bên thì khách khứa của cô dâu chú rể đơn giản hơn nhiều.

Lâu Minh chủ yếu mời các đồng sự ở Viện Khoa Học Quốc gia, một số chuyên gia và các giáo sư đã từng tham gia nghiên cứu với anh cùng với các đại

sư trong giới huyền học mà đã từng bảo vệ anh trước khi anh gặp được Trần Ngự.

Khách mời của Trần Ngự thì đơn giản hơn nhiều, ngoài ba người bạn cùng phòng, cô cũng chỉ mời Lục Ninh, hai anh em Lương Quang, Lương Vũ, Tàn Quan Hải và sư huynh Thiệu Kỳ.

Những người này tuy cũng có chút danh tiếng trong giới Thiên Sư, nhưng dựa vào địa vị xã hội và danh tiếng của những người khách do cha mẹ hai bên mời đến, đúng là vẫn kém hơn vài bậc.

Đương nhiên, nếu không tính đến bàn khách mời dưới âm phủ, thì cách nói này là hoàn toàn chính xác.

Vai chính trong hôn lễ đương nhiên là chú rể, cô dâu, một nhất cũng là chú rể cô dâu, Trần Ngự đi theo Lâu Minh mời rượu khách mời hai bên cha mẹ, mới đi được một nửa mà cô cảm thấy còn mệt hơn là việc đi bắt cương thi.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Phiên ngoại tám 2

Trần Ngự mời khách không nhiều lắm, vì thế được sắp xếp ngồi chung một bàn, lại đều là những người trẻ tuổi, vì thế ăn uống khá thoải mái, trò chuyện cũng rất nhiệt tình.

“Phi Phi, cậu nhìn xem đó có phải là hiệu trưởng trường chúng ta không?” Hàn Du hỏi Phương Phi Phi, hiệu trưởng đại học Đế Đô đó nha, bình thường ở trường học cũng chẳng mấy khi được gặp mặt.

“Còn nữa, cậu nhìn bàn bên kia, toàn là chuyên gia nổi tiếng quốc tế không?” Phương Phi Phi nhỏ giọng nói “Hiệu trưởng của chúng ta cũng chỉ là thế hệ sau mà thôi.”

“Mọi người nhìn bên kia.” Lương Vũ cũng không khách sáo, chỉ về mấy bàn phía đông “Má ơi, hải lục không quân đều có đủ a! Nhìn quân hàm kia, thượng tướng luôn đó.”

“Còn có phía kia.” Trương Oản Oản cũng gia nhập vào “Phó thị trưởng Đế Đô, thư ký Đảng ủy Đế Đô, cục trưởng cục cảnh sát Đế Đô, bộ trưởng Bộ tuyên truyền ... Cũng may là tớ xem thời sự nhiều, không thì chẳng nhận ra được.”

Mấy người vừa nói vừa căng thẳng liếc nhau, hôn lễ của Thi Thi thật là quá cao cấp rồi.

“Cái bàn trước chúng ta là?” Thiệu Kỳ chỉ về một bàn khách vô cùng giản dị ở phía trước.

Mọi người giương mắt lên nhìn, bắt đầu yên lặng phỏng đoán.

Bàn bên đó không có người mặc quân trang oai phong, cũng không có người nào quen mặt thường thấy trên tivi như giới chính trị. Nhưng nếu bạn nói mấy người đó không có địa vị gì thì không có khả năng. Bàn của họ chính là bàn phía trên nhất, đó chính là vị trí của khách quý đó. Khi chủ nhà đi kính rượu, chính mấy người họ đã thấy thị trưởng Trần và bộ trưởng Lâu đến đó đầu tiên, mà thái độ còn vô cùng khách khí.

Địa vị của những người khách này có thể làm cho mọi người suy nghĩ sâu xa. Nhưng dù nghĩ thế nào, mọi người đều biết những người này đều là những nhân vật lớn.

“So với bàn đó, tớ càng tò mò về một bàn khách khác hơn.” Hàn Du nói “Thị trưởng Đế Đô cùng bộ trưởng Lâu mời khách mà không thèm đến luôn?”

Mọi người đều chuyển tầm mắt, quả nhiên bên cạnh bàn khách kia còn có một bàn khách trống.

Đúng thế, hoàn toàn không có khách mời nào ngồi, đồ ăn thức uống đã chuẩn bị đầy đủ, mà bàn còn được sắp xếp ở vị trí tốt nhất, vậy mà hoàn toàn không có khách mời nào ngồi.

“Đúng ha.” Phương Phi Phi và Trương Mộc Oản cũng nghi hoặc.

Ba cô nàng vừa nói xong, mấy vị Thiên Sư trong giới huyền học đang ngồi đều có vẻ mặt kỳ quái.

Bàn trống, sao có thể là bàn trống, người của cõi trên đến ăn nên chỉ có thể như thế thôi.

Lương Quang ghé gần Lục Ninh nói nhỏ “không ngờ Trần Ngự có thể mời Đầu Trâu Mặt Ngựa đến tham dự hôn lễ.”

“Ừ” Lục Ninh cũng nhỏ giọng trả lời “Hai quý sai một đen một trắng kia chắc là Hắc Bạch Vô Thường rồi.”

“Hắc Bạch Vô Thường và Đầu Trâu Mặt Ngựa có thể mời đến.” Thiệu Kỳ cũng nhỏ giọng góp vốn “Vậy mấy cậu nói trong hai phụ nữ kia có người nào là Mạnh Bà không?”

Mọi người vừa nghe xong, đồng loạt quay lại nhìn.

“Đừng nhìn nữa.” Tần Quan Hải nhắc nhở “Họ đang nhìn chúng ta kìa.”

Mấy người nhanh chóng cúi đầu, một lúc sau mới liếc nhìn nhau, phát hiện trên mặt ai cũng hiện lên vẻ kinh hoàng.

“Mấy anh có thấy bàn của Mao đại sư, mấy vị đại sư đều đứng ngồi không yên đấy sao.” Tần Quan Hải nhỏ giọng nhắc nhở.

Mọi người yên lặng gật đầu, xoa xoa mồ hôi lạnh, quyết định vẫn nên thành thật ngồi ăn gì đó đi là hơn.

==

Chàng thanh niên Ngô bung một chén rượu đến trước mặt Đầu Trâu Mặt Ngựa “anh Ngưu, anh Mã, trước kia tiểu đệ đã đắc tội các anh, nay tôi xin bồi tội.”

“Đâu có, đâu có.”

“Cậu khách khí rồi.”

Đầu Trâu Mặt Ngựa khách khí cầm ly rượu lên, mẹ nó, bây giờ cậu ta là con rể của Diêm Vương, lại có quan hệ với đồ đệ mà Diêm Vương nhớ thương cả ngàn năm nay, giờ ai mà dám chọc cậu ta.

Chàng thanh niên Ngô uống xong ly rượu thì mỷ mẩn ngồi xuống, xem như đã hóa giải thù hận với Đầu Trâu Mặt Ngựa. Ông quay đầu vui vẻ định nói chuyện với Miêu Miêu thì thấy ánh mắt Miêu Miêu nhìn chằm chằm về bàn khách phía Tây.

Chàng thanh niên Ngô thìn theo, liếc mắt một cái là nhìn thấy ngay bóng người quen thuộc.

Lục Ninh.

Chàng thanh niên Ngô biết nhà họ Lục, khi ở núi Kỳ Liên, Lục Ninh thường đến tìm Trần Ngư làm ông nhớ rõ cậu thanh niên có vài phần thông minh này.

Trong lòng ông, một mặt vì đứa nhỏ này có quan hệ với Miêu Miêu mà chú ý thêm mấy phần, mặt khác lại vì sự tồn tại của đứa nhỏ thấy mà khó chịu trong lòng, đó là bằng chứng chứng minh ông đã bỏ qua Miêu Miêu a.

May là bây giờ đã tốt rồi, cuối cùng Miêu Miêu vẫn ở bên cạnh ông.

“Em có muốn qua gặp cậu ấy không?” Chàng thanh niên Ngô ân cần hỏi.

“không cần.” Miêu Miêu quay đầu “Tôi chỉ muốn nhìn đứa cháu trai mà tôi không có duyên này lớn lên như thế nào thôi.”

Lúc trước, khi Lục Ninh sắp sinh ra, Miêu Miêu đến núi Thanh Mang để phong ấn Hạng Bạt rồi không trở về, nên dĩ nhiên là chưa bao giờ được gặp Lục Ninh.

“Đứa nhỏ này có tư chất rất khá, sau này sẽ có thành tựu trong giới huyền học.” Chàng thanh niên Ngô nói.

“Tư chất tốt hơn ba của nó một chút, lớn lên cũng đẹp trai hơn ba nó.” Miêu Miêu nói “Lúc trước, khi tôi nhặt được Tiểu Giang, chỉ nghĩ nuôi nó lớn lên trắng trẻo, mập mạp, không ngờ là bây giờ nó đã có con trai lớn thế này rồi.”

“Nhật ... nhật được?” Chàng thanh niên Ngô choáng váng.

Miêu Miêu thấy phản ứng của chàng thanh niên Ngô thì lập tức hiểu được, anh chàng ngốc này đến bây giờ vẫn còn nghĩ là mình đã gả chồng, lập tức cảm thấy giận dữ. Sắc mặt biến đổi, không thèm để ý người nào đó.

“Miêu Miêu, Miêu Miêu, ha ha ha ...” Chàng thanh niên Ngô cười ngậy ngậy, không nao núng ghé sát vào người Miêu Miêu.

Chàng thanh niên Ngô không biết việc này, trước đây, khi ông nghe Miêu Miêu đã lập gia đình có một con trai thì lập tức mất hết cả can đảm, đã nhiều năm như vậy, ông cũng không có can đảm suy nghĩ sâu về chuyện này nên cũng chẳng đi hỏi thăm. Bây giờ bất chợt biết được sự thật, trong lòng vừa vô cùng hài lòng lại cũng rất tiếc hận.

Trước đây Miêu Miêu không kết hôn, có phải là vẫn luôn chờ đợi ông hay không, còn ông nhiều năm như vậy ông đã làm những gì, chàng thanh niên Ngô càng nghĩ càng hối hận.

“Miêu Miêu, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa.” Chàng thanh niên Ngô bảo đảm, cũng vì lúc trước ông đã rời đi một thời gian thật lâu nên mới tạo thành sự hiểu lầm làm người ta tiếc hận như vậy.

“Lăn!” Miêu Miêu tức giận quát.

“không lăn!” Da mặt dày là sở trường đặc biệt của chàng thanh niên Ngô.

“không phải là anh vẫn luôn nghĩ tôi đã gả chồng hay sao? Vậy tôi về sẽ gả chồng cho anh coi.”

“Tốt quá, tốt quá, em gả cho anh đi.”

“Khụ ...”

“Khụ khụ ...”

“Hừ ...”

Trong giây lát, bàn tiệc liên tiếp vang lên tiếng nhắc nhở cố tình. Nay, chú ý, mấy lời buồn nôn này có thể về nhà đóng cửa rồi hãy nói được không.

“Câm miệng!” Miêu Miêu đỏ bừng mặt.

“Đừng để ý mấy người bọn họ, mấy người đó đang ghen ghét với chúng ta đó!” Hiển nhiên là chàng thanh niên Ngô đã quên mình cũng đã từng có thái độ ghen ghét như thế.

“Ngô Lễ a.” Diêm Vương cũng chịu không nổi.

“Dạ, nhạc phụ đại nhân!”

“!!!” Diêm Vương bị cách xưng hô này làm cho hoảng sợ.

Vô sỉ!

không biết xấu hổ!

Khi nghe chàng thanh niên Ngô gọi, lần đầu tiên Hắc Bạch Vô Thường và Đầu Trâu Mặt Ngựa có chung một suy nghĩ.

“không phải cậu vẫn luôn hỏi làm thế nào để ta có thể gả Miêu Miêu cho cậu hay sao?” Diêm Vương vuốt râu hỏi.

“Ngài đồng ý rồi?” Chàng thanh niên Ngô vui mừng nói.

Những người còn lại trên bàn cũng xúm xít ghé mắt nhìn.

“Cậu đồng ý với ta một chuyện trước thì ta mới có thể đồng ý.” Diêm Vương nói.

“Ngài nói đi!” Chàng thanh niên Ngô kích động.

“Mười tám tầng địa ngục quá phức tạp, cậu có biện pháp nào xóa sạch được nó không?” Diêm Vương nghiêm trang nói.

“Phụt ...”

“Hắc ...”

Mọi người thực sự nhin không được, gục mặt xuống đám bàn cười to, ngay cả Mạnh Bà này giờ chỉ lo uống rượu cũng không nhin được.

Mà lẫn bên trong khách mời, những người trong giới huyền học thấy cả bàn đề nặng âm khí đang cười thả ga như thế thì ai nấy cũng đều run sợ trong lòng.

Cẩn thận a, nếu kết giới bị phá vỡ, các vị lãnh đạo cao cấp của hai giới quân chính mà bị nhiễm âm khí thì quốc gia sẽ bị rung chuyển đó có được không?

“Có chuyện gì mà mọi người vui vẻ vậy ạ?” Lúc này Trần Ngự và Lâu Minh cũng đến gần.

Lâu Minh biết đi một vòng mời rượu như vậy, Trần Ngự sẽ rất mệt nên vội vã kéo ghế ra để Trần Ngự ngồi xuống.

“Em đói bụng rồi phải không, ăn miếng canh trước đi.” Lâu Minh múc một chén canh cho Trần Ngự.

“Ông nội cô vừa mới cầu hôn với Diêm Vương đó.” Hắc Bạch Vô Thường vẫn chưa hết cười.

“thật sao?” Trần Ngự ngạc nhiên nhìn chàng thanh niên Ngô “Thành công không ạ?”

Lâu Minh cũng sững người, nhưng phản ứng của các vị ngồi đây hình như đầu phải chúc mừng mà ngược lại giống như đang xem náo nhiệt a.

“Thành công.” Đầu Trâu Mặt Ngựa cũng cười to rồi nói “Nhưng có một điều kiện.”

Về mặt chàng thanh niên Ngô phiến muộn, Trần Ngự không hiểu ra sao “Điều kiện gì vậy ạ?”

“Dọn sạch mười tám tầng địa ngục.” nói xong, những người còn lại trên bàn lại cười ha ha.

Lâu Minh cũng chẳng biết nói gì mà nhìn sư phụ, mấy năm nay sư phụ cũng trở thành người biết gây khó dễ cho người khác rồi sao?

“Dọn sạch thì dọn sạch, việc này có gì khó đâu?” Trần Ngự không hiểu hỏi.

Hả?? Mọi người khó hiểu nhìn Trần Ngự.

“thì ông cứ tìm một chỗ khác, đem những hồn ma đó giam vào đó.” Trần Ngự nói đương nhiên “Vậy thì mười tám tầng địa ngục không phải là được dọn sạch rồi sao.”

!!!!

Lâu Minh cười khẽ một tiếng, cảm thấy phu nhân nhà mình quả là thông minh tuyệt đỉnh.

“Ha ha ha ha ... Đúng thế.” Chàng thanh niên Ngô tức thì thay đổi nét mặt, ngửa mặt lên trời cười to “Miêu Miêu, em chờ nhé, chờ khi nào anh về dưới sẽ chuẩn bị ngay.”

Lúc này, đến phiên những người khác của âm phủ ngáy ngẩn cả người.

Này ... mười tám tầng địa ngục phải chuyển nhà thật sao?

Hết trọn bộ

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.